

Ai Bảo Quan Kinh Thành Có Tiền Có Thịt

Contents

Ai Bảo Quan Kinh Thành Có Tiền Có Thịt	3
1. Chương 1: Quỳnh Lâm Yên	3
2. Chương 2: Bốn Mươi Lượng?	7
3. Chương 3: Hàng Xóm Là Tướng Gia? Không Ngại	11
4. Chương 4: Ôn Nhu Hương	15
5. Chương 5: Tiểu Mạnh, Đừng Ngủ!	21
6. Chương 6: Lời Đồn Vô Căn Cứ	25
7. Chương 7: Ai Gánh Xui Thay Ai	29
8. Chương 8: Nổi Bật	33
9. Chương 9: Được Tướng Gia Chỉ Điểm Không Dễ	37
10. Chương 10: Đại Hôn	42
11. Chương 11: Ngủ Nhờ Một Đêm?	46
12. Chương 12: Ngủ Không Yên	50
13. Chương 13: Khó Giấu	54
14. Chương 14: Đáng Tiếc Chỉ Là Nữ Nhân	58
15. Chương 15: Tên Lỗ Mãng Mạnh Cảnh Xuân	61
16. Chương 16: Đầu Óc Người Bị Hồng Sao?	65
17. Chương 17: Muốn Nhiều Tiền Như Vậy Để Làm Gì?	68
18. Chương 18: Tướng Gia Có Đau Không?	72
19. Chương 19: Ta Đang Mơ Hay Người Đang Mơ?	76
20. Chương 20: Dọn Sạch	80
21. Chương 21: Còn Không Thừa Nhận?	83
22. Chương 22: Xông Bậy Xông Bạ	87
23. Chương 23: Tướng Gia Thay Đổi	91
24. Chương 24: Đêm Dao Thục Viên	94
25. Chương 25: “sách Hay”	98
26. Chương 26: Quả Thật Là “đoạn Tụ”	102
27. Chương 27: Nắng Hạ Gặp Mưa Rào	105
28. Chương 28: Cho Quà (*)	109
29. Chương 29: Góc Tường	112
30. Chương 30: Thông Suốt	116
31. Chương 31: Điểm Yếu	119
32. Chương 32: Một Đêm Lắm Mộng	123
33. Chương 33: Cây Rỗng Ruột	126
34. Chương 34: Giấc Ngủ Ngon Hiếm Có	130
35. Chương 35: Tâm Tính Tiểu Nữ Nhi	133
36. Chương 36: Một Bàn Cùng Diễn	136
37. Chương 37: Một Lá Bùa	140
38. Chương 38: Cầu Kiến Sơn	144
39. Chương 39: Đông Đã Đậm	147
40. Chương 40: Đi Từ Từ	151
41. Chương 41: Minh Nguyệt Trục Nhân Lai	154

42. Chương 42: Hai Mạng	158
43. Chương 43: Quan Hệ Huyết Thống	162
44. Chương 44: Bụi Về Với Bụi	165
45. Chương 45: Bông Tuyết	169
46. Chương 46: Thật Bản Lạnh	172
47. Chương 47: Thông Báo?	176
48. Chương 48: Thời Linh	179
49. Chương 49: Nóng Tính?	183
50. Chương 50: Làm Mai	187
51. Chương 51: Triều Đình	191
52. Chương 52: Kẹo Mạch Nha	195
53. Chương 53: Tự Rước Họa Vào Thân	198
54. Chương 54: Đại Diễn	201
55. Chương 55: Khai Sáng	205
56. Chương 56: Lâu Không Về (thượng)	209
57. Chương 57: Lâu Không Về (trung)	213
58. Chương 58: Lâu Không Về (hạ)	217
59. Chương 59: Chín Cây Cầu	221
60. Chương 60: Nhà Mẹ Đẻ	225
61. Chương 61: Những Vở Kịch Nhỏ	229
62. Chương 62: Đến Chết Cũng Còn Muốn Sĩ Diện	230
63. Chương 63: Thành Thân	233
64. Chương 64: Thịt Trong Tim	237
65. Chương 65: Đêm Tân Hôn	241
66. Chương 66: Lì Xì	244
67. Chương 67: Nhược Điểm	247
68. Chương 68: Chuyện Nói Nghiệp Đã Có Hy Vọng	251
69. Chương 69: Nói Một Đẳng, Nghĩ Một Nẻo	254
70. Chương 70: Vừa Quay Đầu Đã Quên	258
71. Chương 71: Sát Tinh	262
72. Chương 72: Cách Âm Rất Tệ!	265
73. Chương 73: Nữ Triều Phục	269
74. Chương 74: Sốt Ruột Cầu Con?	273
75. Chương 75: Lần Đầu Gặp Gỡ	276
76. Chương 76: Duyên Phận	280
77. Chương 77: Khiến Người Ta Mau Già	284
78. Chương 78: Đi Từng Bước Nhỏ	287
79. Chương 79: Kinh Hỉ Nho Nhỏ	291
80. Chương 80: Vui Tai Vui Mắt!!	294
81. Chương 81: Nguyệt Sự Không Tới?	297
82. Chương 82: Tiểu Lừa Đảo	301
83. Chương 83: Cửa Ấi Cuối Năm	304
84. Chương 84: Sinh	307
85. Chương 85: Thụ	311
86. Chương 86: Tu Hành	315
87. Chương 87: “nội Tình”?	318
88. Chương 88: Tâm Sự	322
89. Chương 89: Chuyển Biến Bất Ngờ	325
90. Chương 90: Mười Nhà Bệnh Chín	329
91. Chương 91: Trò Chuyện Đêm Khuya	332
92. Chương 92: Cấp Lưu Dung Thối	336
93. Chương 93: Cô Nãi Nãi	340
94. Chương 94: Chương Cuối (thượng)	343
95. Chương 95: Chương Cuối (hạ)	347

96. Chương 96: Phiên Ngoại Một	351
97. Chương 97: Phiên Ngoại Hai	355
98. Chương 98: Phiên Ngoại Ba	359
99. Chương 99: Phiên Ngoại Bốn	365
100. Chương 100: Phiên Ngoại Năm	370

Ai Bảo Quan Kinh Thành Có Tiền Có Thịt

Giới thiệu

Quan ở kinh thành có tiền có thịt? Đùng đùng, bỗng lộc năm bốn mươi hai lượng chỉ đủ ấm noHoàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bao-quan-kinh-thanh-co-tien-co-thit>

1. Chương 1: Quỳnh Lâm Yên

Tiết Cốc vũ(1) vừa đến, thời tiết ngày một ấm hơn, kỳ thi mùa xuân năm Bảo Nguyên thứ 14 rốt cuộc cũng kết thúc. Thi hội kéo dài 15 ngày, bắt đầu từ mùng 9 tháng hai, khiến quan viên Lễ bộ cùng với nhóm giám khảo đều phải vất chân lên cổ mà chạy, sau đó đến mùng 1 tháng 3 thì thi đình, tận cho đến khi hoàng đế ngự bút định ra thứ bậc khoa giáp, lại ban cho tiệc Quỳnh Lâm yên để ăn mừng, mọi người lúc này mới có thể thở phào một hơi.

(1) Một trong 24 tiết của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên, thường bắt đầu vào khoảng 19 hay 20 tháng 4 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là ‘Mưa rào’. (nguồn: wikipedia)

—— Trạng nguyên Trần Đình Phương, Bảng nhãn Bạch Tồn Lâm, Thám hoa Mạnh Cảnh Xuân. Tên đề bảng vàng, vô cùng nở mày nở mặt.

Hiện tại đang là thời điểm thu hoạch vụ mùa, nhưng ngay cả những gia đình nông dân đang bận rộn cũng vẫn tập nập vào thành tụ họp, náo nhiệt xem Trạng nguyên diễu hành trên phố. Mẫu đơn khắp thành đã chớm nở, hoa lê e ấp đầy cành, mấy cô nương chưa xuất giá ngượng ngùng cầm khăn che nửa mặt đứng bên tường trắng ngói xanh kiếng chân mong chờ, Trạng nguyên đi đến chỗ nào thì chỗ đó liền ồ lên một trận hoan hô ầm ĩ.

Tân khoa Trạng nguyên Trần Đình Phương, chẳng qua cũng chỉ mới tròn 17, vậy mà lại được Hoàng thượng ngự bút khâm điểm cho đứng đầu khoa giáp, chỉ một chuyện này thôi cũng đã khiến rất nhiều người phải ghen tị gần chết. Hướng chi gia thế của Trần Đình Phương lại cực kỳ hiển hách, tổ tiên ba đời đều là trọng thần. Ông cố là Trần Quốc công, quân công hiển hách; ông nội từng dưới một người trên vạn người, tuy hiện nay đã lui về ở ẩn, nhưng thanh danh vẫn còn rất vang vọng trong giới sĩ tử; phụ thân chính là thái phó của Thái tử, tả tướng Trần Uẩn; chú ruột tuy chưa từng ra làm quan, nhưng cũng là tài tử vang danh khắp thiên hạ.

Thân thể trong sạch hiễn hách như vậy, bản thân lại tri thư đạt lễ phong hoa tuyệt đại, tuy không dám nói xưa nay chưa từng có ai, nhưng cũng rất khó có người có thể vượt qua.

Thám hoa Mạnh Cảnh Xuân cười ngựa đi ở bên phải phía sau Trạng nguyên, trong mắt lại có một chút thương tiếc nhàn nhạt. Chưa đến nhược quán(2) đã đoạt đi ánh hào quang của mọi người dễ như trở bàn tay, không giảm thọ mới là lạ. Một đám người qua đường này cũng chỉ có thể nhìn thấy vỏ bề ngoài hào nhoáng, có ai biết những gì mà Trần Đình Phương phải chịu đựng.

(2) Thời xưa gọi thanh niên 20 tuổi là nhược quán.

Trong nhà Mạnh Cảnh Xuân vốn buôn bán dược liệu, từ nhỏ phải ngửi đủ loại mùi tán loạn trong cửa hàng, nên từ lâu đã luyện ra được cái mũi thính như mũi chó. Vào hôm thi đình đó, Mạnh Cảnh Xuân gặp Trần Đình Phương, cho dù hần giả vờ khỏe mạnh, y phục đã xông hương qua bao nhiêu lần, nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn có thể ngửi được mùi thuốc đông y thoang thoảng trên người hần.

Ôm bệnh nhiều năm, kiên trì uống thuốc mà không muốn cho người khác biết được, chỉ có người như vậy mới có thể tận lực giả vờ khỏe mạnh cho người ta xem. Sau đó Mạnh Cảnh Xuân liền rút ra kết luận, Trần Đình Phương không phải là kẻ trường thọ.

Bảng nhãn Bạch Tồn Lâm đang đi bên cạnh chợt nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Mạnh huynh, huynh xem bên kia khó có được một vị cô nương đang vẩy tay với huynh đấy.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng nâng cổ tay áo che mặt.

Bạch Tồn Lâm hà hà cười: “Mạnh hiền đệ, diện mạo của đệ cũng thuộc loại cực tốt, cần gì phải làm ra vẻ không dám gặp người như thế?”

Mạnh Cảnh Xuân nho nhỏ nói thầm: “Diện mạo đẹp dễ phải là người đi phía trước kia kia.”

Trần Đình Phương nghe vậy thì quay lại nhìn nhìn nàng.

Mạnh Cảnh Xuân ho nhẹ hai tiếng, trái lại ngồi thẳng người lên, thoải mái hào phóng nhìn Trần Đình Phương nói: “Diện mạo của Trạng nguyên lang quả thực là cực phẩm, đây là lời nói thật lòng của Mạnh mỗ.”

Bên môi Trần Đình Phương hơi hơi lộ ra ý cười nhẹ, cũng không có nói gì, chỉ quay đầu đi tiếp.

Ba người cười ngựa đi một đường đến cầu Thành Hiền, đi hết phố Ngự mới coi như là hoàn thành.

Lúc đến giữa trưa, thời tiết có phần hơi khô hanh, Mạnh Cảnh Xuân mặc đồ hơi nhiều, lại phơi nắng cả ngày nên bây giờ cảm thấy toàn thân như bị đốt trụi, nói muốn trở về hội quán để đổi bộ quần áo khác, sau đó vội vàng thúc ngựa chạy một mình.

Bạch Tồn Lâm phía sau gọi nàng: “Mạnh hiền đệ, tuyệt đối đừng quên Quỳnh Lâm yến tối nay!”

Triều đại nào cũng đều có Quỳnh Lâm yến, do Hoàng thượng đích thân mời, vinh quang tột bậc. Có biết bao nhiêu phần tử trí thức trông mong một ngày này, nhưng trí nhớ của Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ tệ hại, lại có thể quên mất. Nàng trở lại hội quán ăn cơm xong, định ngủ một giấc, vốn còn nhớ chuyện dự tiệc buổi tối, kết quả càng ngủ càng ngon, không còn biết giờ giấc gì cả.

Quỳnh Lâm yến năm nay được tổ chức tại Tây Uyển, bách quan được mời tới, hoa đăng sáng như ban ngày, rất là náo nhiệt, không khác gì Tết Nguyên Tiêu. Các sĩ tử mặc áo bào của tiến sĩ, nhao nhao ngồi xuống theo thứ bậc, nội quan liếc mắt nhìn qua, lại phát hiện vị trí của Thám hoa vẫn chưa có ai ngồi!

Bạch Tồn Lâm âm thầm mắng một câu: “Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự đã quên mất rồi!”

Trần Đình Phương nghe vậy, nhìn về phía chỗ trống, gọi nội quan tới, nhẹ giọng thăm hỏi: “Bây giờ là canh giờ nào rồi?”

Nội quan đáp lời: “Đã là giờ Dậu một khắc.”

Giờ Dậu ba khắc sẽ khai tiệc, cho dù bây giờ lập tức sai người đến hội quán gọi Mạnh Cảnh Xuân tới đây thì cũng vẫn không kịp.

Bên kia bách quan cũng ngồi vào chỗ theo thứ bậc, trước khi khai yến Hoàng thượng còn chưa tới, nên mọi người phía dưới nói nói cười cười vô cùng sôi nổi. Mấy vị chủ khảo chấm thi trong đợt thi lần này đang tán dóc với nhau, chợt có một người liếc trộm về một vị trí nào đó phía bên trên, nhỏ giọng nói: “Lẽ nào Thẩm tướng đã trở về?”

Vị trí kia được cố ý chừa ra, nên chắc sẽ có người ngồi chứ?

Người nọ hiểu ý trả lời: “Nghe nói chuyện ở U Châu tiến triển tương đối thuận lợi, nên trở về sớm hơn để phục mệnh.”

Thì ra là thế.

Lại qua một khắc, nội quan tuyên Hoàng thượng đến, bách quan liền ào ào quỳ rạp trên đất, hô “Vạn tuế vạn tuế” nghênh giá.

Hoàng thượng ngồi xuống nói: “Bình thân, đây là yến hội, không phải là thượng triều, đừng quá câu nệ.” Nói xong liền dời mắt nhìn về chỗ trống nào đó ở phía bên trái.

“Trẫm nghe nói Thẩm Anh hôm nay đã hồi kinh, sao giờ này vẫn còn chưa tới?”

Ngồi ở chủ vị tả tướng, Trần Uẩn lập tức quỳ xuống trả lời: “Thẩm đại nhân đi đường mệt nhọc, không thể tới kịp, mong Hoàng thượng đừng trách.”

Hoàng thượng nhẹ mấp má môi, lại nhìn thấy chỗ thứ hai bên phải còn trống, giọng điệu hơi không vui: “Thám hoa lang mà Trẫm khâm điểm cũng không có đến sao?”

Phía dưới một mảnh trầm mặc, trong lòng đều thầm mắng, Thám hoa lang này quả thực là không muốn sống nữa, nhưng cũng không ai dám đứng ra nói một tiếng nào.

Cuối cùng, Trần Đình Phương đứng ra quỳ xuống nói: “Bẩm Hoàng Thượng, hôm nay đi qua phố Ngự, Mạnh Cảnh Xuân trong một lúc cao hứng liền uống hai chén, không ngờ tẩu lượng cực kém, nôn thốc nôn tháo, chỉ sợ lúc này vẫn còn chưa tỉnh, tuổi trẻ không biết chuyện, xin Hoàng thượng xem xét mà tạm tha cho hắn một lần.”

Quả là một đôi phụ tử tốt, đều tận lực giải vây cho người ngoài.

Hoàng thượng vốn cũng không định so đo, hôm nay là tiệc ăn mừng, cần gì phải vì loại chuyện này mà làm hỏng buổi tiệc, mở một con mắt nhắm một con mắt là được. Nhưng bên này Trần Đình Phương vừa dứt lời, bên kia đã có một nội quan vội vàng chạy tới báo, Thám hoa lang cùng Thẩm tướng đến.

***

Lại nói tiếp, Mạnh Cảnh Xuân cái người có trí nhớ ngắn hạn này vừa mở mắt, phát hiện bên ngoài trời đã nhá nhem tối, liền hấp tấp khoác lên áo tiến sĩ chạy ra ngoài, thúc ngựa vội vàng chạy vào trong cung, một khắc cũng không ngừng. Kết quả nàng vừa mới đến cửa cung, liền bị ngăn lại, nói tiệc rượu bên trong đã bắt đầu, không cho vào.

Mạnh Cảnh Xuân gấp đến độ xoay quanh, nói rách cả mồm ra nhưng thủ vệ vẫn một mực không cho vào là không cho vào.

Lúc nàng đang gấp đến độ muốn bứt cả tóc, thì một chiếc xe ngựa ngừng lại ngay tại cửa cung. Người kia xuống xe ngựa, thị vệ giữ cửa lập tức tiến lên nghênh tiếp, khom người hành lễ, sau đó lập tức mở cửa cho hắn vào.

Thừa dịp cửa còn chưa đóng lại, Mạnh Cảnh Xuân lập tức xông tới, nhưng lại bị một thị vệ khác cản lại.

Mạnh Cảnh Xuân lớn tiếng nói: “Vì sao hắn có thể vào còn ta thì không? Không phải nói tiệc rượu bắt đầu thì sẽ không cho ai vào nữa sao?”

Thị vệ phản bác nói: “Người nói mình là Thám hoa lang sao?”

Mạnh Cảnh Xuân thực hối hận, lúc này đi quá vội vàng nên quên mất không mang theo hốt bản(3) được ngự ban.

(3) Hót bản: Tầm thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại, cầm trên tay khi vào chầu.

Thẩm Anh nghe tiếng tranh chấp, xoay người lại.

Hắn đi hai bước về cửa cung, nhìn thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân, hỏi thị vệ: “Chuyện gì?”

Thị vệ nói: “Người này nói mình là Thám hoa lang, nhưng chỉ nói miệng mà không có bằng chứng, trong khi tiệc rượu trước đó đã bắt đầu, làm sao có thể để hắn vào trong?”

Thẩm Anh nhìn nhìn nàng, dưới ánh đèn cung đình mờ mờ ảo ảo, người đứng đối diện có thân hình nhỏ gầy, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ hiện rõ vẻ bất bình cùng gấp gáp.

Thẩm Anh nhàn nhạt mở miệng: “Ta dẫn hắn vào trong.”

Thị vệ kia thấy vậy đành phải cho đi, ánh mắt Mạnh Cảnh Xuân phút chốc sáng lên. Thẩm Anh xoay người sang chỗ khác, Mạnh Cảnh Xuân đi theo phía sau, suy nghĩ miên man, chức quan của người này chỉ ít phải đến tam phẩm, thế nên lời nói mới có thể có phân lượng như vậy, nhưng nhìn qua hắn lại khá trẻ, theo lý mà nói thì cũng không thể thắng chức nhanh dữ vậy.

Khi nàng đang suy nghĩ, chợt nghe được Thẩm Anh nói: “Người cũng biết là đã đến muộn, nếu Hoàng thượng hỏi vì sao muộn, người định nói như thế nào?”

Mạnh Cảnh Xuân mờ mịt, vừa rồi chỉ nghĩ làm sao qua được cửa cung, ngược lại chưa từng suy nghĩ đến chuyện này. Thẩm Anh thấy nàng bế tắc, cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Nói nhiều nhất định sai, chỉ xin chịu phạt là được.”

Mạnh Cảnh Xuân đi phía sau gật mạnh đầu.

Cho nên mới có cảnh hai người cùng nhau bước vào.

***

Thẩm Anh đến sau, nói hai câu khách sáo xin chịu phạt, Hoàng thượng cũng không trách cứ, liền cho hắn ngồi.

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng quỳ xuống xin chịu phạt, lại nhìn thấy Trần Đình Phương quỳ trên mặt đất, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Bách quan và tân khoa tiến sĩ bên dưới đều nhin không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Hoàng thượng nhìn nhìn Mạnh Cảnh Xuân, lại nhìn thoáng qua Trần Đình Phương vẫn đang quỳ trên mặt đất. Tử lượng cực kém? Say đến bất tỉnh nhân sự?

“Đến muộn, là phải phạt.” Ngữ khí của Hoàng thượng không hề giống như đang đùa, “Trẫm phạt người uống ba chén.”

Quỳnh Lâm yển còn có cách phạt này sao? Mạnh Cảnh Xuân không dám ngẩng đầu, cho đến khi nội quan bưng ba ly rượu đầy đến trước mặt nàng, lúc này nàng mới nói “Tạ ơn Hoàng thượng ban rượu”, quay đầu đi, uống một hơi cạn sạch ba ly rượu.

Tuy là bị sắc rượu mạnh, nhưng vẫn phải nhin xuống, may mà từ nhỏ nàng đã thích uống trộm chút ít rượu, ba chén này uống xong tạm thời chưa ngã được.

Hoàng thượng thấy nàng uống xong, nói: “Tử lượng của Thám hoa lang xem ra không tệ.”

Nàng dần dần gật gật đầu.

“Đã uống xong thì đi xuống lĩnh phạt đi thôi. Mạnh Cảnh Xuân 10 trượng, Trần Đình Phương 5 trượng.”

Mạnh Cảnh Xuân lờ mờ, còn Trần Đình Phương bên cạnh thì lại hiểu rõ, dập đầu thêm một cái, thản nhiên nói: “Tạ chủ long ân.”

Quỳnh Lâm yển, Trạng nguyên và Thám hoa bị lĩnh gậy, thật là lần đầu được chứng kiến. Thật ra thì Trần Đình Phương đã phạm vào tội khi quân, đáng lẽ phải phạt nặng, nhưng Hoàng thượng lại chỉ phạt 5 trượng, có thể thấy được là vẫn còn dung túng.

Vốn Trần Đình Phương chắc chắn khi tiệc rượu bắt đầu thì cửa cung cũng lập tức bị khóa lại, bất kể thế nào Mạnh Cảnh Xuân cũng không thể vào được, nên mới bịa chuyện thay nàng. Nhưng như thế nào cũng không ngờ đến giữa đường lại lòi ra một Thẩm Anh.

Tuy hôm nay phải lĩnh bao nhiêu đó trọng, nhưng bù lại cũng đã khiến Mạnh Cảnh Xuân nợ hân một nhân tình.

Xong hết mười trọng, Mạnh Cảnh Xuân nằm liệt một hồi, quay đầu sang Trần Đình Phương cũng đang giống mình, nói: “Ta bị ăn đòn thì cũng thôi đi, nhưng sao huynh cũng.....”

Trần Đình Phương nghĩ, đầu đuôi chuyện này vẫn nên để người khác nói cho nàng biết thì tốt hơn, nên chỉ nhin đầu cười yếu ớt, hơi hợt nói: “Chẳng qua là nói vài lời xằng bậy, chộc Hoàng thượng không vui.”

“Nga.” Hiện tại rượu hơi ngấm vào người nên Mạnh Cảnh Xuân có phần mê man, cảm thán trong lòng, thật là đau chết người, chẳng biết lúc nào mới có thể khỏe lại đây, may mà lúc này vừa mới uống rượu, không thì chẳng phải càng thấy đau hơn sao.

Thân thể xương cốt của Trần Đình Phương tuy yếu ớt, nhưng người hành hình thấy hân là con trai độc nhất của tả tướng, lại từng là thư đồng của hoàng tử, xuống tay cũng nhẹ hơn nhiều, cho nên chỉ bị thương chút da thịt.

Trần Đình Phương thấy Mạnh Cảnh Xuân nằm bò trên ghế hành hình không động đậy nổi, liền đi qua đỡ nàng.

Không ngờ Mạnh Cảnh Xuân lập tức đứng lên. Nhưng eo nàng chân nàng đều đã tê dại, nhất thời đứng không vững, ở trước mặt hân lung la lung lay. Mất thấy sắp ngã xuống, Trần Đình Phương đã nhanh chóng duỗi tay đỡ nàng, Mạnh Cảnh Xuân liền thuận tiện ngã vào trên người hân.

Quần áo vào ngày xuân vốn mỏng, lại thêm do vội vàng ra ngoài mà Mạnh Cảnh Xuân cũng chưa kịp quần ngực lại. Còn Trần Đình Phương thì rất nhạy bén, dù cho không hiểu nhiều lắm về chuyện nam nữ, nhưng cũng nhận ra có điều gì đó không đúng.

Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng đứng lên: “Thật sự xin lỗi, rượu bây giờ mới ngấm.” Mạnh Cảnh Xuân khoát tay nói: “Huynh đi trước đi.”

Trần Đình Phương chỉ im lặng, bên kia Nhị điện hạ nghe nội quan trong cung bẩm báo, vội vàng chạy tới, dìu hân đi về phía tây.

Tân khoa Thám hoa, là nữ nhân.

2. Chương 2: Bốn Mười Lượng?

Trạng nguyên cùng Thám hoa bị phạt trọng trong bữa tiệc Quỳnh Lâm yến, tin tức này chỉ trong một đêm đã truyền đi khắp mọi ngõ hẻm trong kinh thành.

Trong tiệm trà, ngay cả người thuyết thư cũng miêu tả chuyện này thành nhiều phiên bản khác nhau, khiến những vị khách đến uống trà vui vẻ vô cùng. Cũng có người cảm thấy không đáng thay cho Trần Đình Phương, nói rằng Trạng nguyên lang chẳng thiếu cái gì, mà cũng không phải là có giao tình sâu nặng với Thám hoa lang, cần gì phải lao mình vào vũng nước đục này. Nói một hồi cuối cùng lại lòi cả đương triều hữu tướng Thẩm Anh vào câu chuyện, bảo rằng một người thần cơ diệu toán như Thẩm Anh tất nhiên là đoán ra được Trần Đình Phương sẽ thay Mạnh Cảnh Xuân giải vây, nên cố ý dẫn Mạnh Cảnh Xuân vào, sau đó ngồi một bên xem Trần Đình Phương phạm tội khi quân, khiến Trần gia thất sủng. Về phần vì sao Thẩm Anh lại phải làm như vậy, đương nhiên là bởi vì Thẩm Anh muốn lật đổ địa vị của Trần Uẩn, muốn làm tả tướng!

Mấy lý do này càng truyền đi thì càng vô lý, nhưng mọi người lại càng bịa càng hăng.

Thẩm Anh mặc một thân y phục trắng ngồi trong tiệm trà, uống trà nghe kể chuyện. Người trên đài lại đang thêu dệt chuyện này thành một phiên bản mới, kể vô cùng mạch lạc rõ ràng.

Ngồi ở phía đối diện hẳn chính là chủ khảo của kỳ thi mùa xuân lần này, Trương đại nhân.

Qua một lúc lâu, Thẩm Anh mới nhẹ nhàng mở miệng, nói: “Trương đại nhân đã xem qua bài thi, không biết bài thi của Thám hoa lang như thế nào?”

Trương đại nhân đặt chung trà xuống, cân nhắc một phen, trả lời: “Văn chương tuy tinh xảo kỳ diệu, nhưng lại thiếu đi khí thế mạnh mẽ. Về mặt văn chương thì Mạnh Cảnh Xuân đích thực là sắc sảo, cũng vì vậy mà được ra làm quan ——” hẳn trầm ngâm nói: “Nhưng theo như những gì quan sát được trong hôm Quỳnh Lâm yến đó, thì lại có vẻ hơi ngốc nghếch một chút.”

Thẩm Anh khẽ cong môi, uống một ngụm trà, không nói gì.

Người kể chuyện trên đài vẫn đang nói hăng say, chợt có một người ngồi bên dưới cao giọng nói: “Người nói Tướng gia đã sớm đoán được Trạng nguyên lang sẽ thay Mạnh Cảnh Xuân kia giải vây, chẳng lẽ hẳn ta là thần tiên hay sao?”

Người kể chuyện phản bác: “Tướng gia có tiếng là thần cơ diệu toán, chưa từng tính sai.”

“Nếu thật sự thần cơ diệu toán không bao giờ tính sai, hẳn dắt Mạnh Cảnh Xuân vào diễn trò, muốn lật đổ Trần gia, kết quả không phải đã tính sai hay sao? Cuối cùng Hoàng thượng cũng chỉ phạt Trạng nguyên lang 5 trường là đã cho qua rồi!”

Người kể chuyện biết là do vừa rồi mình nói thừa mấy lời nên mới bị người ta chui vào chỗ trống, nhưng hẳn lại là một người không thích lấy lòng khách uống trà, nổi giận dùng dùng trả lời: “Chẳng qua cũng chỉ là kể chuyện mà thôi, người đã so đo như thế thì cũng đừng đến nghe!”

“Nói bậy nói bạ thì cũng phải chia ra chuyện gì với chuyện gì. Người bịa chuyện như vậy, là muốn bôi xấu thanh danh. Lại còn nói Mạnh Cảnh Xuân đứng về phe Tướng gia, người có biết đường kim thánh thượng kiêng kỵ nhất là thần tử kết bè kết đảng hay không ?!”

Thẩm Anh theo tiếng nhìn qua, một sĩ tử mặc áo xanh nhạt trông có vẻ sạch sẽ. Tuy chỉ nhìn được một bên mặt, nhưng Thẩm Anh vẫn nhận ra được. Thân hình nhỏ gầy tại cửa cung hôm đó, trên khuôn mặt thanh tú tràn ngập bất bình cùng gấp gáp. Mới qua được mấy ngày, không ngờ lại chạy đến trong tiệm trà này kêu la bất bình, chỉ một câu nhưng lại khiến người khác không thể phản bác.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một người còn trẻ vừa thi đỗ, hết sức hăng hái.

Vị chủ khảo ngồi đối diện cũng nhận ra được, nhăn mày nói: “Nếu chàng trai này vào Ngự Sử đài, chỉ sợ không sống yên ổn được.”

May mà Ngự Sử đài hiện nay cũng không còn vị trí trống nào.

Trương đại nhân thấy người kia không đáp lại, lại hỏi: “Thẩm tướng nghĩ lần này Hoàng thượng sẽ phong quan thế nào?”

Thẩm Anh thu lại ánh mắt, thản nhiên trả lời: “Trương đại nhân là chủ khảo của kỳ thi mùa xuân, lại giữ chức vị quan trọng trong bộ Lại, mấy chức vị trống trong triều mà những vị tiến sĩ khác để lại trong vòng vài năm nay, chắc hẳn đại nhân biết rõ hơn bất cứ ai, cần gì phải thăm dò ý tứ của Thẩm mỗ.”

E là không phải muốn hỏi các tiến sĩ sẽ được nhậm chức gì, mà là Trạng nguyên lang sẽ nhậm chức gì!

Một nhân tài như vậy, cho dù đi chỗ nào, cũng đều bị vô số ánh mắt nhìn chòng chọc. Vả lại, ai mà không biết, Trần Đình Phương vô cùng thân cận với Nhị điện hạ, nếu sau này Trần Đình Phương giữ chức vị quan trọng, có khi sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của Nhị điện hạ.

Đương nhiên những chuyện này cũng không thể nói ra lung tung ở bên ngoài.

Thẩm Anh đứng lên, nói: “Cũng không còn sớm nữa, còn phải đi một chuyến đến bộ Công nữa, Thẩm mỗ đi trước một bước.”

Trương đại nhân cũng không dám nói gì, đứng dậy giả vờ một chút, sau đó liền tùy theo hẳn.

Thẩm Anh đi đến cửa, vừa khéo thấy Mạnh Cảnh Xuân cũng từ bên trong đi ra. Hắn xoay người, cũng không định bắt chuyện, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cũng chỉ đi được mấy bước chân, người phía sau bỗng nhiên kêu lên: “Tướng gia, xin dừng bước”, thanh âm trong trẻo phẫn chấn.

Thẩm Anh vừa ngừng bước chân, người kia đã bước nhanh đi đến trước mặt hắn, đơn giản thi lễ, trong đôi mắt sáng ẩn chứa ý cười: “Ai cũng bảo Tướng gia nhật lý vạn ky(1), không ngờ lại cũng có thời gian nhàn hạ thế này.”

(1) Nhật lý vạn ky: Ý là phải xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm, chỉ người có nhiều công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Hôm đó Mạnh Cảnh Xuân chịu trọng vọng, lúc quay trở lại vào cung mới lưu ý đến vị đại nhân mang nàng tiến cung này, vị trí của hắn vậy mà lại chỉ dưới tả tướng Trần Uẩn. Lúc này nàng mới giật mình hiểu ra, hóa ra người này chính là người vô cùng nổi tiếng trong lời đồn đãi, được phong làm tướng khi chỉ mới 26 tuổi, đương triều hữu tướng Thẩm Anh!

Đạo gần đây dường như ai cũng tranh đoạt vị trí đứng đầu, năm đó Thẩm Anh đạt Trạng nguyên lúc mới mười sáu tuổi, còn sớm hơn một năm so với Trần Đình Phương. Đầu tiên là giữ chức trong Hàn Lâm, sau đó thăng chức không ngừng, bây giờ đạt được quyền cao chức trọng, cực kỳ được Thánh thượng tín nhiệm, đảm đương danh hiệu sủng thần.

Thẩm Anh nhàn nhạt nhìn nàng một cái, giọng nói vẫn không cao không thấp như cũ: “Tốt xấu gì cũng là người đã từng điều hành trên phố Ngự, vừa rồi lại xuất đầu lộ diện tại tiệm trà, hung hăng gây sự với người khác, cũng không sợ bị ai khác nhận ra sao?”

Trong đôi mắt của Mạnh Cảnh Xuân lóe lên một tia cơ trí: “Trong khắp kinh thành rộng lớn này ai mà không biết Thẩm tướng. Tướng gia cũng dám ra đây uống trà nghe người khác đặt điều về bản thân, vậy thì văn sinh còn phải sợ cái gì chứ?”

Bây giờ thì lạnh lợi như vậy, trong Quỳnh Lâm yến thì lại như một kẻ ngốc, cứ nghĩ tới là lại thấy buồn cười.

Thẩm Anh lại nói: “Vết thương lành nhanh như vậy sao?”

“Tạ ơn Tướng gia đã để ý, văn sinh thân cường thể tráng, đương nhiên lành rất nhanh.”

Hay cho một câu thân cường thể tráng, bộ dạng gầy như cây sậy thế này, còn không biết ngưng mà mở to mắt nói lời bịa đặt. Thẩm Anh lại dặn dò: “Lành sẹo rồi cũng đừng quên đau.”

Sao Mạnh Cảnh Xuân có thể không biết hắn đang nói móc mình, liền gật gật đầu, khước miệng vẫn mang theo tươi cười, nói: “Chắc hẳn Tướng gia còn có công vụ trên người, văn sinh không quấy rầy nữa.”

Coi như cũng còn thức thời.

***

Mạnh Cảnh Xuân đem theo một bình được đi về hướng Trần phủ. Nàng chưa từng gặp lại Trần Đình Phương sau ngày bị lĩnh trọng đó. Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy không được yên tâm, cầm theo cả cao được tổ truyền.

Gã sai vặt Trần phủ thấy Thám hoa lang đến, vội vàng đi đến hậu viện báo cho Trần Đình Phương, để Mạnh Cảnh Xuân đợi ở tiền sảnh.

Mấy cây bạch hải đường trong vườn nở rực rỡ, Trần Đình Phương tựa vào lan can cho cá ăn, nói với người phía sau: “Cá ở trong phủ của thần là không thú vị nhất, chỉ biết giành ăn. So ra kém hẳn cá trong ao của nhị điện hạ, mỗi con đều rất đáng yêu.”

Nhị hoàng tử Thành Hoàn nói: “Người cho rằng hôm nay ta tới là muốn tranh luận với người xem cá trong ao hồ của ai thú vị hơn sao?”

Trần Đình Phương cũng không quay đầu lại, vẫn là lưỡi nhác nói: “Công việc trong bộ Công bận rộn, nếu như Thẩm tướng lại nghe được Nhị diện hạ hôm nay không đến bộ Công, e là lại bấm báo lên trên.”

Thành Hoàn có chút phát cáu với dáng vẻ lưỡi biếng này của hắn, nói: “Bây giờ thì bày ra bộ dáng không tranh danh lợi, nếu vậy sao lúc trước lại đi thi lấy công danh?”

Trần Đình Phương nhạt nhạt cười: “Vì không muốn làm trái lại lời của tổ tông mà thôi, cũng không phải thật sự để ý đến công danh.”

Thành Hoàn đang muốn mở miệng, gã sai vặt bên kia đã vội vàng chạy tới, cúi người thi lễ với hắn, lại nói với Trần Đình Phương: “Thiếu gia, Thẩm hoa lang đến.”

Trần Đình Phương cong nhẹ khóe môi, vẻ mặt vẫn lưỡi nhác như trước, nói: “Đã biết, lát nữa ta sẽ đến, pha cho hắn một chén trà ngon.”

Gã sai vặt kia lại vội vàng quay trở lại, Trần Đình Phương đứng thẳng, trong tay còn nắm một ít thức ăn cho cá, tùy ý vẩy vào đám bùn đất bên cạnh. Hắn xoay người lại nhìn Thành Hoàn, nói: “Nhị diện hạ có muốn cùng đi gặp Thẩm hoa lang không, hay là muốn đi đến bộ Công?”

Thành Hoàn bị dáng vẻ khác thường hôm nay của hắn làm cho tức giận, quay người bỏ đi, cũng chỉ có thể trách trước kia đã quá dung túng hắn, mới đến nông nổi như hôm nay.

Trần Đình Phương thấy hắn bỏ đi, thu lại vẻ mặt, lại quay về phòng đổi sang một cái áo choàng rộng thùng thình, sau đó mới thông thả đi đến tiền sảnh.

Hắn đi đến cửa, chân còn chưa bước qua thềm cửa, đã nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân đang ngẩn ngía hết sức tử tế tường tận cái chén trà nhà hắn. Mạnh Cảnh Xuân thấy có động tĩnh, bật ngồi thẳng dậy, trên mặt có vẻ hơi xấu hổ, sau đó lại lập tức cười nói: “Cái chén này, rất đẹp.”

Trần Đình Phương mỉm cười, đi qua ngồi xuống, nói: “Thân thể của huynh khỏe lại rất nhanh.”

“Hôm đó ta uống nhiều, nên cũng không thấy quá đau.” Mạnh Cảnh Xuân nói xong, lấy bình được trong tay ra để xuống bàn, nói: “Sau khi biết được lần trước huynh bị ăn đòn là do ta liên lụy, luôn cảm thấy rất là hổ thẹn nên cũng không dám tới gặp huynh.”

Trần Đình Phương nói giọng đậm nhạt: “Không ngại, chẳng qua cũng chỉ là mấy trượng, cũng không đau đến gì.” Nói xong lại nhìn bình được, hỏi: “Chẳng lẽ Mạnh huynh tới đây là để đưa thuốc cho ta?”

Mạnh Cảnh Xuân còn không quên ca ngợi cao được tổ truyền một phen: “Đúng vậy, đây là cao được gia truyền, giảm đau đớn, lành vết thương, công hiệu như thần.”

Thấy nàng thật sự mang được tới, Trần Đình Phương cười nói: “Chẳng lẽ Mạnh huynh muốn ta bị ăn thêm một trận đòn nữa sao?”

Mạnh Cảnh Xuân ngược ngược, muốn thu hồi lại, nhưng Trần Đình Phương đã vươn tay ra cầm lấy, khi nói chuyện lại mang một chút ý cười bất đắc dĩ, dung mạo xinh đẹp chết người: “Đã bước vào triều đình thì làm sao có thể tránh bị đánh được, đừng nói đến mấy người tiểu bối như huynh với ta, ngay cả ông nội của ta cũng không biết đã bị tiên đế phạt bao nhiêu lần.”

Ánh mắt hắn lại dời về bình sứ trắng nhỏ kia: “Giữ lại cũng được, sau này sẽ có lúc phải dùng tới.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Mạnh Cảnh Xuân ngược lại sinh ra chút buồn bã. Gió xuân nhẹ nhàng thổi vào bên trong phòng, mùi thuốc thoang thoảng như có như không kia lại lướt qua mũi nàng, khiến nàng không nhịn được mà thở dài.

“Mạnh huynh đang phiền muộn vì chuyện phong quan sao?”

“À?” Thật ra Mạnh Cảnh Xuân không suy nghĩ quá nhiều về chuyện này, nàng không cầu gì nhiều, chỉ cần có thể được ở lại kinh thành là tốt rồi. Nếu như bị phân đi chỗ khác, cũng không biết phải đi đến nơi đâu làm một cái tri huyện nho nhỏ, vậy thì mới là sâu chết người.

Thứ nhất, ở những nơi nông thôn hoang dã, có rất nhiều người ngay cả tiếng phổ thông cũng không nói được, e là khó mà ở chung. Thứ hai, nàng đến kinh thành là vì còn có một chuyện vô cùng quan trọng cần phải làm, có người cần phải tìm.

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Ta không lo sẽ được phân công đến nha môn(2) nào, chỉ nghĩ có thể làm quan ở kinh thành là tốt rồi.”

(2) Nha môn: Tên gọi chung của các cơ quan trụ sở, phòng ban làm việc của quan lại thời phong kiến

Trần Đình Phương không khỏi cười yếu ớt: “Vì sao phải ở lại trong kinh? Làm quan ở kinh thành cũng vất vả, theo ta thấy ngược lại không bằng làm mấy chức quan nhỏ bên ngoài, tự tại hơn. Chỉ đáng tiếc, ba người đứng đầu khoa giáp, trước giờ không có tiền lệ được phong cho một chức quan ở nơi khác. Nếu như Mạnh huynh đã nhất quyết muốn làm quan ở kinh thành, nguyện vọng này thật ra rất dễ đạt được.”

“Ân.” Mạnh Cảnh Xuân cầm cái chén lên thưởng thức, “Ta biết.” Cho nên không lo.

“Vậy tại sao lại thờ dài?”

“Không có gì.” Mạnh Cảnh Xuân thầm nói trong lòng, không lẽ lại nói với người là thấy bộ dáng người coi bộ sống không được bao lâu nữa nên cảm thấy đáng tiếc thôi? Thế là nàng nhanh chóng chuyển hướng đề tài, thăm hỏi: “Cái này..... không biết quan bát phẩm ở kinh thành có thể nhận được bổng lộc là bao nhiêu một năm?”

Trần Đình Phương nghe thấy nàng hỏi về chuyện này, mới đầu còn cảm thấy bất ngờ, chỉ cho là nàng nói giỡn, sau đó lại thấy vẻ mặt chân thành tha thiết của nàng, Mạnh Cảnh Xuân mới biết thì ra là nàng thật sự quan tâm đến vấn đề bổng lộc.

Hắn nhú nhú mày, nói: “Ước chừng..... Bốn mươi lượng?”

“Bốn mươi lượng?!”

3. Chương 3: Hàng Xóm Là Tướng Gia? Không Ngại

Hôm đó Mạnh Cảnh Xuân trở về từ Trần phủ, không tránh được có chút mất mát trong lòng. Vốn tưởng rằng quan ở kinh thành thật sự giàu có như trong lời đồn, không ngờ bổng lộc một năm cũng chỉ có bốn mươi lượng. Trừ đi tiền ăn, mặc, ở, đi lại, cuối cùng chẳng còn lại bao nhiêu.

Lại qua mấy ngày, rốt cuộc cũng có kết quả phong quan cho các tiến sĩ. Hoàng thượng ngự bút vung lên, Mạnh Cảnh Xuân bị ném tới Đại Lý tự. Chức bình sự ở Đại Lý tự còn thiếu một người, Mạnh Cảnh Xuân liền trở thành người đi bổ khuyết, quan nhỏ bát phẩm, bổng lộc một năm quả thật y như Trần Đình Phương nói, bốn mươi lượng.

Bảng nhân Bạch Tồn Lâm nhậm chức viên ngoại lang bên bộ Công , lục phẩm; Trạng nguyên Trần Đình Phương, điều đến Hàn Lâm viện, không có phẩm hàm.

Mọi người đều biết, Hàn Lâm là nơi nuôi dưỡng nhân tài, rất là cao quý, tuy không có phẩm hàm nhưng lại rất vinh quang.

Phong quan lần này, thực ra cũng đều theo tình theo lý.

Mạnh Cảnh Xuân đi đến bộ Lại nhận công văn, đúng lúc gặp Bạch Tồn Lâm. Hắn thấy bộ dạng rầu rĩ của Mạnh Cảnh Xuân, giống như là bị cái gì đã kích, cho rằng do nàng không nguyện ý đi Đại Lý tự, liền muốn tiến lên an ủi.

Mạnh Cảnh Xuân nhàn nhạt liếc hắn một cái, kéo ra một nụ cười: “Bạch huynh cũng tới đây nhận công văn sao?”

Bạch Tồn Lâm đi đến gần, nhỏ giọng nói: “Mạnh hiền đệ, mấy loại chuyện xử án tra án này, cũng là chức vị quan trọng, đừng ử rũ.”

Mạnh Cảnh Xuân cất công vắn vào túi trong tay áo: “Chẳng qua là hai ngày này ăn phải đồ bị hỏng nên bụng không thoải mái lắm mà thôi. Vậy mà Bạch huynh có thể nhìn ra tại hạ vì chuyện nhậm chức mà ử rũ, ánh mắt quả thực là quá tốt. Bản lĩnh nhìn rõ ràng mọi việc bậc này, nếu không đi Đại Lý tự thì quả thực là quá uổng phí đi, Bạch huynh nói có phải không ?”

Ngôn từ chua ngoa không chút nào yếu thế, Bạch Tồn Lâm hiểu được lời an ủi lúc này nói không được thỏa đáng cho lắm, nhưng hắn vốn nói chuyện không khéo, Mạnh Cảnh Xuân cần gì phải lãnh đạm bắt bẻ hắn như thế.

Mạnh Cảnh Xuân cũng biết là hắn xuất phát từ tấm lòng chân thành chứ không phải là có ý xấu gì, thấy bộ dáng của hắn có phần lúng túng, lại lập tức hoà giải, nói: “Tức giận bậc ả? Chỉ đùa với Bạch huynh thôi.”

Bạch Tồn Lâm thấy nàng cười hì hì, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vui vẻ hân hoan, cũng phì cười theo. Diện mạo của Thám hoa lang thực sự là đẹp, môi hồng răng trắng mặt mày tú lệ, chỉ là kẻ ngốc này lại không biết điều đó. Mọi người đều nói bộ dáng của Trần Đình Phương đẹp, nhưng nhìn không thực, không bằng Mạnh Cảnh Xuân, vẻ đẹp rất chân thật, là vẻ đẹp mà nhân gian nên có.

Bạch Tồn Lâm phát giác mình đã nhìn chăm chăm Mạnh Cảnh Xuân rất lâu, lỗ tai nhất thời đỏ ửng lên, vội vàng dời mắt đi chỗ khác, vừa đúng lúc bắt gặp Trần Đình Phương đang đi về phía này, chào hỏi: “Trần hiền đệ, chúc mừng nha.”

Trần Đình Phương đi tới, cười yếu ớt nói: “Bạch đại nhân cũng vậy.” Chẳng qua cũng chỉ mới mấy ngày, sau khi nhậm chức thì lập tức đã sửa miệng, không xưng huynh gọi đệ nữa, cảm thấy thật sự không quen.

Từ nay không còn là những người cùng chung khoa thi nữa, mà là triều thần, vạch ra giới hạn ranh mạch rõ ràng.

Mạnh Cảnh Xuân thầm than trong lòng, rốt cuộc Trần Đình Phương vẫn là người xuất thân từ nhà quan lại, nhìn rõ sự đời, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã khôn khéo như vậy.

Bạch Tồn Lâm lại là người tùy tiện tiện, cũng chưa để ý đến sự thay đổi đó, nói rằng hôm nay tốt xấu gì cũng phải ăn mừng một phen, không bằng cùng nhau đi uống một chén.

Mạnh Cảnh Xuân không có tâm tư, đang muốn nhẹ nhàng từ chối, Trần Đình Phương lại nhìn nàng hỏi: “Mạnh huynh có tâm sự sao?”

Mạnh Cảnh Xuân cười gượng, đáp: “Cũng không phải là chuyện quan trọng gì.”

Trần Đình Phương ôn hòa nói: “Không ngại thì cứ nói, nói không chừng tại hạ có thể giúp được.”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn khoát tay từ chối.

Trên môi Trần Đình Phương ẩn chứa ý cười: “Hắn là lo lắng về chỗ ở, phải không ?”

Dù gì cũng đã nhắc tới chuyện này, Mạnh Cảnh Xuân cũng không thể nào nói không phải, chỉ gật gật đầu, lại nói: “Không thể nào ở lâu trong hội quán được, bây giờ quả thật là đang tìm chỗ ở.”

Trần Đình Phương nói: “Mạnh huynh mới đến kinh thành không lâu, không bằng đến bộ Lại nói một tiếng, ở quan xá cũng rất tốt, ngày thường có thể kết bạn cùng với đồng nghiệp, cách nha môn cũng gần, tránh được rất nhiều phiền toái.”

Mạnh Cảnh Xuân chưa từng nghe nói đến cái này, Trần Đình Phương nói tiếp: “Bây giờ Mạnh huynh muốn đi đâu?”

“Trước tiên muốn về hội quán một chuyến.”

“Vừa lúc tiện đường, vậy thì cùng đi đi.” Trần Đình Phương lại nói với Bạch Tồn Lâm, “Không biết Bạch huynh muốn đi đâu?”

Bạch Tồn Lâm biết điều nói không thuận đường, liền cáo từ đi trước.

Bạch Tồn Lâm đi rồi, Trần Đình Phương đi cùng với Mạnh Cảnh Xuân, Trần Đình Phương nói: “Ồ quan xá hết một lượng một tháng, có cung cấp cơm canh. Mạnh huynh một mình ở tại kinh thành, ở quan xá chính là thích hợp nhất, huống chi ở đó cũng tiện nghi nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân cân nhắc một phen, thấy đề nghị của Trần Đình Phương quả thật là tốt nhất, 40 lượng trừ đi tiền thuê một năm là 12 lượng, còn dư được 28 lượng, nếu không tiêu xài cái gì quá đáng, thì cuộc sống cũng xem như là an nhàn tự tại.

Trần Đình Phương lại nói: “Chi bằng bây giờ Mạnh huynh đi ngay đến bộ Lại, nói với họ một tiếng, cũng để cho người bên bộ Lại nhanh chóng an bài.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, nói tạ ơn, đang muốn quay trở lại bộ Lại, Trần Đình Phương lại giữ chặt nàng, nhợt nhạt cười: “Tại hạ đi cùng Mạnh huynh.”

Mạnh Cảnh Xuân biết trước đây liên lụy hấn, khiến hấn bị đánh, bây giờ thật sự không hiểu tại sao hấn lại tốt với mình như vậy, liền hỏi nhiều thêm một câu. Mà Trần Đình Phương chỉ nói, chẳng qua là tiện tay mà thôi, không được coi là giúp đỡ.

Mạnh Cảnh Xuân đến bộ Lại lo liệu thủ tục giấy tờ, Trần Đình Phương bảo để hấn đi trước hỏi thăm thử, liền bỏ Mạnh Cảnh Xuân ở bên ngoài, tự ý đi vào trong tìm một vị tiểu lại.

Tiểu lại lật sổ ghi chép đăng ký ra, dò dọc theo từng hàng trong đó, vẻ mặt hơi bất thường, trả lời: “Trần đại nhân, thật là ngại ngùng, này..... Có thể là không làm được.”

“Đã hết nhà trống?”

“Này..... cũng không phải.” Mặt tiểu lại lộ vẻ xấu hổ.

Trần Đình Phương nói: “Có thể để ta coi sơ qua sổ ghi chép một chút được không?”

“Này.....” Tiểu lại đưa sổ ghi chép tới cho hấn, “Trần đại nhân, ngài nhìn xem, thật sự là không thích hợp đâu?”

Trần Đình Phương vừa nhìn, quan xá hiện nay chỉ còn thừa lại một gian nhà, lại là gian nhà sát vách Thẩm Anh.

Đường đường là hữu tướng mà ở quan xá thì mới gọi là không thích hợp. Trần Đình Phương nói: “Không sao, phân gian này cho Mạnh đại nhân ở, chắc hấn Mạnh đại nhân sẽ không để ý.”

Tiểu lại lộ vẻ khó xử, Mạnh đại nhân không để ý, nhưng Tướng gia để ý thì biết làm thế nào? Nhưng cấp trên cũng không có nói rõ là không thể phân phòng này cho người khác ở, bây giờ Trạng nguyên lang đã lên tiếng, cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà phân cho Mạnh đại nhân thôi.

Thế là Mạnh Cảnh Xuân thuận thuận lợi lợi cầm được chìa khóa. Nàng đến đó xem qua một lần, sau đó chào tạm biệt Trần Đình Phương, một mình quay về hội quán đi lấy hành lý.

***

Mùa xuân ở kinh thành trước giờ vẫn ngán ngủ, những ngày gần đây càng ngày càng nóng.

Mặt trời chói chang giữa trời, bên ngoài người đi đường chảy đầy một thân mồ hôi, ngược lại trong cung rất râm mát dễ chịu.

Trong ngự thư phòng, tấu chương ném đầy trên đất, Thẩm Anh xoay người nhặt lên từng cái một, nâng niu trong tay, cũng không nói một câu nào.

“Vụ án của Hàn Chí Thanh lại có thể nảy sinh ra nhiều tình tiết như vậy! Hấn đường đường là một hoàng tử đi tra án, lại bị người ta vạch tội ra đến mức này, vậy mà hấn vẫn còn có thể vác mặt trở về sao? !”

Thẩm Anh vẫn đứng đó, thoáng nhìn thấy tay Hoàng thượng đang run nhè nhẹ, liền biết bệ hạ đang cực kỳ thịnh nộ.

Đội bầu không khí dần dần trở lại bình thường, Hoàng thượng lại hỏi hấn: “Hôm nay hấn vẫn đúng hạn đi bộ Công chứ?”

Thẩm Anh vẫn khép mi trả lời: “Bẩm bệ hạ, Nhị điện hạ sau khi trở về từ Sâm Châu thì cũng chưa từng đến bộ Công.”

Dường như Hoàng thượng đang cất lực nhấn nhin, lại nói: “Về sau hễ là tấu chương vạch tội hần thì cứ giao cho người bên dưới xử lý, không cần chuyển lên trên nữa.”

“Thần đã rõ.” Thẩm Anh ngừng lại một chút, lại nói: “Vụ án của Hàn Chí Thanh có rất nhiều điểm đáng ngờ, không bằng để Đại Lý tự duyệt lại, sau đó hẵng quyết định.”

Hoàng thượng trầm ngâm một lát, mấp máy môi: “Cũng tốt, vụ án của Hàn Chí Thanh chuyển giao cho Đại Lý tự, Hình bộ tạm thời không được nhúng tay.” Nói xong thì giọng điệu cũng hơi dịu ra, cho Thẩm Anh lui ra, lại nói với nội quan đang đứng một bên: “Triệu Trần Đình Phương tiến cung.”

Thẩm Anh lĩnh mệnh cáo lui, vừa mới ra ngự thư phòng, mới được hơn mười thước, liền gặp Thái tử Thành Lâm.

Thẩm Anh thi lễ.

Thành Lâm liếc mắt thấy một chồng tấu thư trong ngực hần, mắt không gợn sóng, thần nhiên nói: “Thẩm tướng vừa mới từ U Châu trở về, đã lại phải tiếp nhận cục diện rối rắm này, quả thật là khổ cực.”

Thẩm Anh chỉ nói: “Đây là bốn phận của thần, không dám gọi là khổ cực.”

Đôi mắt Thành Lâm cười như không cười, lúc đi qua bên cạnh Thẩm Anh lại thoáng ngừng lại một chút, thấp giọng nói: “Ta biết Thẩm tướng có quan hệ không tầm thường với Đại Lý tự khanh, vụ án của Hàn Chí Thanh, Thẩm tướng nên tự biết phải làm như thế nào.”

Về mặt Thẩm Anh vẫn thần nhiên như trước, chỉ đáp lại: “Đại Lý tự tất nhiên phải điều tra công bằng.”

Thành Lâm lại nói: “Gần đây Phụ hoàng đang lựa chọn Thái tử phi cho ta, ta nghe nói thiên kim của Ngụy Thị lang bên Hình bộ vừa vặn hợp tuổi, nếu được Thẩm tướng cất nhắc, chắc hần Ngụy tiểu thư dù không lấy được vị trí Thái tử phi ——” khoe môi hần cong lên cười khê: “cũng vẫn có thể làm được trắc phi.”

Thẩm Anh nghe xong, mặt không biến sắc cũng không hề tỏ thái độ gì.

Thành Lâm nhìn chăm chú vào hần một lát, nhếch môi, nói: “Thẩm tướng chắc là đang vội?” Dứt lời liền xoay người đi thẳng.

Thẩm Anh xoay người tiễn hần, đợi tiếng bước chân biến mất ở cuối hành lang, lúc này hần mới ung dung quay người lại, ôm tấu chương vòng ra khỏi hành lang.

***

Trước phòng Mạnh Cảnh Xuân vừa đứng có một cây đồng già, lá cây tầng tầng lớp lớp che khuất mặt trời, lá cây trên ngọn cây đón gió từ nam chí bắc, đứng ở phía dưới thấy rất mát mẻ.

Nàng vừa mới dọn dẹp xong xuôi bên trong phòng, đang đứng ở trong viện hóng mát một chút, liền thấy một gã sai vặt xách giỏ trúc chạy chậm tới đây.

Gã sai vặt kia dừng lại trước mặt nàng, nói: “Ngài có phải là Mạnh đại nhân hôm nay mới chuyển đến đây không?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Gã sai vặt kia thở ra một hơi, lại nói: “Tiểu nhân ở nhà bếp phía tây. Hôm nay tặng chút ít trái cây cho các phòng ở đây ——” nói xong liền từ trong giỏ trúc lấy ra một cái bọc giấy, “Phần này là của Mạnh đại nhân.”

Mạnh Cảnh Xuân kinh hỉ nhận lấy, nói tiếng đa tạ.

Gã sai vặt kia lại nhìn qua phòng cách vách, thấy cửa khóa, nhỏ giọng nói: “A? Không ai ở nhà.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng theo tầm mắt hần nhìn qua, quả thực sát vách không có người, nàng liền thuận miệng nói: “Phần của nhà hàng xóm đưa ta đi, ta thay người chuyển giao, người đỡ phải đi thêm chuyển nữa.”

Gã sai vặt kia cười cười, nói: “Được.” Lại lấy từ trong giỏ xách ra một cái bọc giấy, đưa cho Mạnh Cảnh Xuân.

Đợi gã sai vặt kia biến mất tại cuối ngõ hẻm, Mạnh Cảnh Xuân xé ra một góc bọc giấy, bên trong bao đầy những quả sơn trà tươi ngon, trông có vẻ tươi mát mê người.

Nàng vào nhà, đến hậu viện, đổ quả sơn trà vào chậu gỗ nhỏ, dùng nước lạnh rửa qua, sau đó cảm giác hơi mệt mỏi, liền chui về phòng ngủ định nhắm mắt một chút.

Một giấc ngủ này ngủ cho đến khi mặt trời xuống núi, nàng cuộn lại chăn, ngồi dậy, dụi dụi mắt quyết định đi đến nhà bếp phía tây để ăn cơm. Nàng khoác qua loa một bộ quần áo, đi tới cửa thì chợt nhớ tới một chậu quả sơn trà trong hậu viện kia, liền vội vàng đi ra ngoài ngó xem người ở cách vách đã về hay chưa.

Nàng nhìn lên thấy có ánh sáng bên cửa sổ, ánh đèn nho nhỏ mờ mờ chiếu ra một mảng ánh sáng màu cam, liền biết được chủ nhà đã trở lại. Nàng lại nhanh chóng quay trở lại hậu viện, từ trong chậu gỗ mò ra một nửa số quả sơn trà, lấy giấy bao lại lần nữa, chạy đến trước cửa nhà cách vách, nâng tay gõ gõ.

Gõ ba cái, không ai trả lời.

Nàng lại gõ tiếp, vẫn không ai trả lời. Chẳng lẽ đốt đèn xong lại đi ngủ sao?

Nàng đang định bỏ đi, chợt nghe thấy tiếng bước chân bên trong, còn chưa kịp phản ứng, cửa lớn đã bị người bên trong kéo ra.

Người kia mặc một thân áo trắng, thân hình mảnh khảnh cao ngất, hình như có hơi quen quen. Lại dời mắt lên trên, mặt mũi nho nhã, thêm vài phần cao quý, chỉ là trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi, trong ánh mắt thoáng qua một tia nghi hoặc.

Trong đầu Mạnh Cảnh Xuân “đùng” một tiếng nổ oanh tạc. Sao một chuyện quan trọng như vậy mà Trần Đình Phương cũng không nói cho nàng biết?!

Sau một thoáng hoảng sợ ngẩn ngủ, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng lấy lại tinh thần, mặt đen lại, ôm một bao ẩm ướt đầy quả sơn trà, giọng nói theo đúng tiêu chuẩn: “Tướng gia..... Xin chào.”

4. Chương 4: Ôn Nhu Hương

Dường như không hiểu tại sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này, trên mặt Thẩm Anh toát lên vẻ nghi ngờ.

Mạnh Cảnh Xuân cuống quýt giải thích: “Hôm nay hạ quan vừa mới chuyển đến ở trong quan xá, đúng lúc người bên nhà bếp đưa tới một ít quả sơn trà, hạ quan thay mặt nhận một phần, nên bây giờ cố ý đem sang.” Nói xong nhanh chóng đưa gói giấy ướt sũng ra, còn không quên bổ sung thêm một câu: “Không biết Tướng gia ở ngay sát vách, hạ quan rất là sợ hãi.”

“Sợ hãi?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

“Nói năng nghe rất xuôi tai, chẳng qua lại không nhìn ra được đáng về sợ hãi.” Thẩm Anh nói, cũng không có ý gì là muốn nhận bọc giấy kia.

Mạnh Cảnh Xuân thấy hắn không nhận quả sơn trà, lông mày nhăn lại, hai tay nâng bọc giấy, làm bộ như muốn quỳ xuống: “Chẳng lẽ Tướng gia muốn hạ quan quỳ xuống mới chịu nhận hay sao?”

Thẩm Anh hơi bĩu môi dưới, liếc qua gói giấy ướt sũng kia, thật sự là không muốn nhận, liền nói: “Người đem về ăn đi.”

Thoáng chốc Mạnh Cảnh Xuân liền đứng thẳng người dậy, đôi mắt trong trẻo sáng ngời, trả lời giọng sang sảng: “Tạ ơn Tướng gia đã ban thưởng!”

Thẩm Anh không hề muốn đả kích con người trẻ tuổi lạnh lùng nhiệt tình này, nhưng lại nhịn không được mà nói một câu: “Ồn trọng chút.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, giữa lông mày đều là ý cười.

Thẩm Anh không muốn nói nhiều với nàng, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi khó nén, dường như đang cố gắng giữ tỉnh táo.

Ánh sáng tuy mờ, nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn nhìn ra vẻ mệt mỏi của hắn, rất là biết điều ôm quả sơn trà, lui ra phía sau một bước, khom người nói: “Tướng gia nghỉ ngơi sớm một chút, hạ quan xin được cáo từ.”

Thẩm Anh tích chữ như vàng, cũng không nhiều lời liền đóng cửa lại.

Mạnh Cảnh Xuân hạ khoe môi, đứng ngay tại cửa như người dần dần, đá một cục đá nhỏ trên mặt đất đi thật xa. Nàng nhìn cửa sổ còn đang sáng đèn kia, yên lặng cân nhắc suy nghĩ một phen, sau đó nhảy xuống bậc thang, đi về phía nhà bếp tìm ăn.

Ngày hôm sau, trời vẫn còn tối, Mạnh Cảnh Xuân đang mơ màng trong mộng chợt nghe thấy động tĩnh bên ngoài. Nàng trở mình, đoán chắc là Thẩm đại nhân ở sát vách dậy sớm lên triều. Mấy vị quan giữ chức cao trong triều, muốn ngủ nướng cũng không được. Một người mê ngủ như Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy, sống trên đời mà không thể ngủ nướng thì quả là không thú vị.

Nhưng nàng cũng không dám ngủ lâu thêm. Trời vừa sáng, nàng liền nhanh chóng tỉnh dậy, đi đến nhà bếp phía tây ăn bữa sáng, sau đó mang theo giấy tờ tài liệu, vội vàng đi đến Đại Lý tự.

Vốn tưởng rằng sáng sớm sẽ không có chuyện gì quá quan trọng, lại không ngờ mọi người ai nấy cũng đều bận rộn. Mạnh Cảnh Xuân mới đến, còn chân ướt chân ráo, chưa hiểu rõ ràng mọi chuyện, nên chỉ làm một ít việc sao chép hồ sơ. Qua hết một ngày thì tay cũng rã rời.

Trời bắt đầu tối, nàng nhìn thấy bên bàn của bạn đồng liêu hồ sơ chất thành núi, đang muốn mở miệng hỏi, lại không ngờ Đại Lý tự thiếu khanh bên kia gọi nàng qua.

Thì ra là bảo nàng mang chồng hồ sơ đã kết án sang Hàn Lâm viện để lưu trữ. Mạnh Cảnh Xuân vốn tưởng rằng mọi hồ sơ đều đã ở Đại Lý tự rồi, không ngờ còn có một phần lưu trữ bên Hàn Lâm viện. Chắc là sợ rằng nếu như có một bên bị cháy hoặc không cẩn thận hủy mất, thì còn có một chỗ khác lưu trữ hồ sơ.

Nàng ôm một chồng hồ sơ đã được niêm phong cao ngất ngưỡng sang Hàn Lâm viện, thư lại bên Hàn Lâm viện viết tất cả vào sổ ghi chép, sau đó một người khác ôm chồng hồ sơ kia đi vào một cái cửa nhỏ hẹp. Mạnh Cảnh Xuân rướn cổ nhìn vào bên trong, thấy nơi đó tối như mực, trông có vẻ rất thần bí. Lúc này chợt có người đi đến sau lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng.

Mạnh Cảnh Xuân quay phắt đầu lại, thấy là Trần Đình Phương thì liền nở nụ cười: “Giờ này mà vẫn chưa về sao?”

Trần Đình Phương không trả lời mà lại bắt chước nàng, cũng rướn cổ nhìn qua khe cửa hẹp kia, hỏi: “Mạnh huynh đang nhìn gì đó?”

Mạnh Cảnh Xuân vội khoát tay, dánh về cà lơ phất phơ, nói: “Huynh chỉ ngó lung tung thôi.”

“Àn.” Trần Đình Phương nhìn nàng, cười nhạt rồi đột nhiên hỏi, “Mạnh huynh đã từng đi qua phố hoa chưa?”

“Cái này ——” Mạnh Cảnh Xuân thuận miệng nói dỏc, “Rồi.”

Trần Đình Phương mang theo vẻ mặt trong sáng nói: “Đệ lại chưa từng đi bao giờ.”

“Đệ mới có 17 tuổi, đang ở độ tuổi trong sáng thơ ngây, làm sao có thể đi đến mấy nơi như phố hoa chứ? Theo huynh thấy, phố hoa cũng chả có gì thú vị. Mà ở đó cũng chỉ có mấy người bụng phê mặt đầy nếp nhăn mà thôi. Ở cùng với mấy người đó chả có gì hay ho.” Mạnh Cảnh Xuân sợ hắn nói muốn cùng nhau đi hoa phố, nên liền tỏ vẻ chán ghét trước, hồng chặn lại lời hắn.

Trần Đình Phương vẫn cười nhẹ nhàng: “Ai ai cũng nói phố hoa là nơi tụ tập mỹ nhân hiếm có trên thế gian, vậy mà Mạnh huynh lại nói như thể không thể chịu nổi như thế, thật sự khiến người khác càng thêm tò mò muốn biết.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không ngờ: “Nếu như hiền đệ đã hiểu kỳ như vậy, vậy thì lúc rảnh rỗi tự mình đi xem không phải là được rồi sao?”

“Một mình đi đến phố hoa thì có vẻ hơi kỳ lạ.”

Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân đã âm thầm khinh bỉ, biết ngay là sẽ như vậy mà, liền bắt bẻ nói: “Kéo cả đàn cả lũ đi mới là kỳ lạ!”

“Chỉ có hai người thì sao có thể gọi là đàn lũ?”

Mạnh Cảnh Xuân không muốn nói năng quá cứng rắn, chí ít cũng không thể từ chối một cách gượng gạo, liền nói: “Thật ra chuyện hiểu biết về mấy mỹ nhân ‘ôn nhu hương’ như thế này vốn là chuyện bí mật riêng tư ——” Nàng ghé sát hơn vào hắn, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ hiền đệ thích để người khác biết được mình ngủ với vị cô nương nào hay sao?”

Trần Đình Phương thấy nàng nói chuyện huych toẹt như vậy thì xì một tiếng phì cười.

Hắn dụ giọng nói: “Chẳng qua cũng chỉ đi ngang qua nhìn một cái, Mạnh huynh lại nghĩ lệch đi như vậy……”

“Chỉ muốn nhìn cho đã mắt thôi sao?”

Trần Đình Phương hơi gật đầu.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ dù sao mình cũng đang có vài chuyện muốn hỏi Trần Đình Phương, cũng chỉ đành phải bắt đầu dĩ đồng ý đi phố hoa với hắn, cuối cùng còn không quên dặn dò một phen: “Mấy nữ tử xinh đẹp rất thích đi lừa gạt người khác. Ta biết hiền đệ không sợ bị lừa, nhưng mà đừng nán ná lâu ở nơi đó.”

Nàng nói xong liền muốn đi ra ngoài, rồi lại bất chợt dừng lại, chỉ chỉ gian phòng cất hồ sơ kia, hỏi Trần Đình Phương: “Chỉ có chỗ này lưu trữ hồ sơ của Đại Lý tự thôi sao?”

Trần Đình Phương trả lời: “Hình bộ cũng có.”

Nàng mấp má môi nhưng cuối cùng không có hỏi tiếp.

Trần Đình Phương thấy nàng quan tâm đến hồ sơ lưu trữ ở đây như thế, nghĩ chắc là nàng muốn tìm gì đó. Nhưng những hồ sơ bên trong đó toàn là những bản án xưa cũ, chẳng lẽ nàng muốn tìm hồ sơ của một bản án cũ sao?

Mạnh Cảnh Xuân ngồi trên xe ngựa của Trần Đình Phương đi đến phố hoa. Đến nơi, nàng nhảy xuống, đặt chiếc ghế con xuống đất, ý là muốn để Trần Đình Phương xuống xe.

Trần Đình Phương lại không ra ngoài. Gã sai vặt đánh xe nhà hắn vội nhỏ giọng nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Chắc là thiếu gia đang thay quần áo thôi, Mạnh đại nhân chịu khó chờ một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm trợn trắng mắt, đứng đợi ngoài xe.

Qua một lát, Trần Đình Phương mới vén rèm lên, không gấp không vội xuống xe. Mạnh Cảnh Xuân bày ra dáng vẻ ta đây từng trải, không hề tò mò với những thứ xung quanh, không chớp mắt đi thẳng vào trong.

Lúc này trời đã tối hẳn, ánh đèn rực rỡ sáng lên khắp nơi. Trên đường, nơi nơi đều tỏa ra mùi rượu, mùi hoa, mùi son phấn, khiến người đi đường ngất ngây.

Mấy nữ nhân trang điểm điểm lệ uyển chuyển đứng trước cửa kỹ viện đón khách, thậm chí còn có người tiến lên kéo Mạnh Cảnh Xuân. Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu nhúm mi nhìn thoáng qua áo quan trên người, quả là bắt mắt. Lại quay đầu qua nhìn Trần Đình Phương, thẳng nhai này vậy mà biết phải đổi quần áo trước khi tiến vào phố hoa, đúng là người vô cùng thận trọng.

Trần Đình Phương nở nụ cười, ngẫu nhiên quay đầu lại, khiến mấy nữ nhân trong kỹ viện kinh hô liên tục. Mạnh Cảnh Xuân dùng khước mắt liếc nhìn hẩn một cái, kéo kéo tay áo hẩn: “Đừng nhìn lung tung, hiền đệ không sợ bị ai nhận ra sao?”

Khi nói chuyện lại nhìn thấy đằng trước có mấy tiểu quan(1) đứng trên phố, Mạnh Cảnh Xuân không nhin được mà nhúu mày. Tuy đạo này dân phong cũng không cởi mở hơn bao nhiêu, nhưng cũng không cấm nam phong(2), thành ra ở nơi yên hoa như thế này, có tiểu quan cũng không có gì lạ.

(1) Tiểu quan: Ngày xưa nam làm nghề bán hoa thì gọi là tiểu quan.

(2) Nam phong: Kiểu mấy ông nhà giàu chán kiểu bình thường rồi thì đổi qua nam cho đổi vị.

Trần Đình Phương thấy vẻ mặt này của nàng, nói: “Vẻ mặt này của Mạnh huynh là do cảm thấy nơi này quá phóng túng sao?”

“Cũng không phải.” Mạnh Cảnh Xuân tránh né tầm mắt của nhóm tiểu quan đó, nói: “Đường đường là nam nhân mà lại đi làm cái loại nghề nghiệp này, dù gì cũng khiến người khác không được thoải mái.”

Trần Đình Phương không hỏi nữa. Khi hai người đi đến trước một thanh lâu tên là Đông Hoa Phường thì Trần Đình Phương dừng lại.

Thanh lâu này vắng vẻ hiếm có, cũng không có ai đứng ngoài chào mời khách, không hề giống một thanh lâu.

Mạnh Cảnh Xuân hơi nghi ngờ, liền mở miệng nói: “Hiền đệ muốn vào nơi này sao?”

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt Trần Đình Phương có vẻ hết sức nhu hòa. Hẩn chậm rãi nói: “Đông Hoa Phường là một nơi khá tốt, không biết sau khi Mạnh huynh vào kinh có từng nghe thấy hay chưa?”

“Tốt chỗ nào?”

“Đây là dành cho quan lại.”

Mạnh Cảnh Xuân giật mình hiểu ra, thì ra những kẻ ra vào Đông Hoa Phường phần lớn là tai to mặt lớn trong kinh thành. Lại nghĩ nghĩ, nếu như đây là nơi quan lại thường lui tới, vậy thì tất nhiên sẽ có những quan hệ lợi ích rắc rối phức tạp. Không chừng đây là một nơi tốt để moi tin.

Đang cân nhắc thì Trần Đình Phương đã bước vào cửa, Mạnh Cảnh Xuân vội theo sau. Tú bà tiến lên đón đả chào đón, thi lễ rồi nói: “Hai vị gia nhìn thật lạ mặt, chắc hẳn là lần đầu tới đây phải không ?” Lại thấy diện mạo bất phàm của hai người Trần, Mạnh, nụ cười trên mặt càng thêm tươi tắn.

Mạnh Cảnh Xuân vội cướp lời nói: “Nghe nói cô nương ở Đông Hoa phường tài hoa hơn người, nên muốn tới đây nghe một khúc nhạc thôi.”

Trần Đình Phương bên cạnh nhin cười, chỉ thản nhiên nói: “Hâm nóng thêm một bầu rượu, bày thêm chút ít thức ăn nữa.”

Tứ bà kia nghe vậy thì liền đi chuẩn bị, Mạnh Cảnh Xuân lại cau chặt đầu mày, nghĩ bụng lát nữa nhất định phải ăn cho thật no. Tử viết, thực sắc tính dã(3). Cũng đã đến đây ngắm mỹ sắc rồi mà không ăn ngon một chút thì đúng là không thể nào nói nổi.

(3) ăn uống và quan hệ nam nữ là bản năng tự nhiên của con người

Gã sai vặt dẫn hai người lên lầu, rượu và thức ăn được lục tục dọn ra. Phía sau màn lụa, tiếng đàn bắt đầu cất lên. Trần Đình Phương ngồi xuống, rót một chén rượu nhỏ đưa cho Mạnh Cảnh Xuân. Mạnh Cảnh Xuân hơi khát, nhận lấy chén rượu uống ực một cái.

Một khúc đã hết, tú bà cuốn lại tấm màn lụa, một cô nương đang độ tuổi xuân thì ngồi sau cây đàn chậm rãi ngân đầu.

Thấy hai vị khách không có phản ứng gì đặc biệt, tú bà cẩn thận hỏi han: “Hai vị gia thấy thế nào?”

Mạnh Cảnh Xuân trầm ngâm một phen, chỉ nói: “Rất tốt.”

Trần Đình Phương lại nói: “Tiếng nhạc thê lương.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, nhét một miếng đầy thức ăn, nghĩ thầm Trần Đình Phương quả là một tên thích soi mói, quay sang nói với tú bà: “Nếu đã thê lương như vậy, thì bây giờ cần phải náo nhiệt hơn một chút đi.”

Vì thế tú bà liền bảo cô nương vừa mới đánh đàn lui xuống. Chỉ chốc lát sau lại có hai vị cô nương mặc y phục rực rỡ diễm lệ, nhìn có vẻ lớn tuổi hơn một chút so với hai người Trần, Mạnh.

Mạnh Cảnh Xuân chỉ lo ăn, không để ý gì. Cô nương áo đỏ thấy vậy thì ngồi xuống bên cạnh nàng cười nói: “Vị tiểu gia này thật xinh đẹp nha. Sao mà ngay cả ria mép cũng không có?”

Mạnh Cảnh Xuân đặt đĩa xuống, cố gắng đè ép giọng nói, bày ra sắc mặt không vui nói: “Gia mới 19 tuổi thì làm gì có ria mép?!”

Cô nương áo đỏ cười ra tiếng, lại bất ngờ vươn tay sờ soạng cằm của Mạnh Cảnh Xuân, ngón tay út vừa cố tình lại như vô tình lướt qua cổ nàng, sau đó dánh về như đã sáng tỏ thông suốt, nhưng cũng không vạch trần gì.

Mạnh Cảnh Xuân gấp đến độ mặt đều đỏ lên, đứng phắt dậy: “Gia có cho người sờ sao?”

Trần Đình Phương ngồi một bên xem trò hay, nhẹ hớp trà, nói: “Kể vài tin đồn thú vị xem.”

Cô nương áo vàng ngồi cạnh hắn nói: “Không biết các vị gia muốn nghe tin đồn thú vị nào?”

Mạnh Cảnh Xuân muốn tránh khỏi hai vị cô nương kia, bèn hơi dịch dịch về phía bên Trần Đình Phương, nói: “Cứ kể bữa vài chuyện trước đi.”

Áo đỏ nữ tử há mồm liền nói: “Lần trước trong Quỳnh Lâm yến.....”

“Ngừng!” Mạnh Cảnh Xuân xua tay, “Đổi cái khác.”

Trần Đình Phương mím môi cười.

Cô nương áo vàng bắt đầu kể: “Lần trước bên bộ Lại có một vị đại nhân tới Đông Hoa phường, ngủ lại một đêm. Sáng sớm hôm sau vì vội vàng lên triều mà quên lau vết son trên mặt, bị Hoàng thượng nhìn thấy, hỏi hắn ‘Ái khanh từ đâu mà tới thế?’. Hắn đáp ‘Đêm qua thần trực ở nha môn’. Hoàng thượng lại hỏi ‘Ngủ ngon không?’, hắn đáp ‘Vì trực đêm nên không dám ngủ’. Hoàng thượng nói tiếp ‘Vậy mà Trẫm còn tưởng ái khanh mơ thấy thần nữ cơ đấy’, hắn cả kinh ‘Sao bệ hạ lại nói như vậy?’. Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, ban cho hắn một cái gương đồng, sau đó gán cho hắn tội khi quân, biếm về địa phương.”

Mạnh Cảnh Xuân uống rượu, cười giễu một tiếng: “Người đang diễn hí kịch à, sao Hoàng thượng có thể chọc ghẹo thần tử như thế, toàn là nói đùa.”

Cô nương áo vàng kia lại kể thêm mấy câu chuyện, Mạnh Cảnh Xuân đều lắc đầu. Quay sang hỏi Trần Đình Phương, hắn cũng cảm thấy không thú vị.

Cô nương áo đỏ lại nói: “Hay là kể chuyện về Thảm tướng Thảm đại nhân vậy?”

Mạnh Cảnh Xuân lập tức cảm thấy hứng thú, rót một chén rượu nói: “Thảm tướng cũng có đến đây sao?”

“Khoảng 11 năm trước thôi. Năm đó Tướng gia 16 tuổi, liên tiếp giành được mấy giải Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên. Sau khi thi đậu Trạng nguyên thì bị một đám người lôi kéo đến đây, cuối cùng lại chạy trốn mất. Lúc mấy chị em hỏi ‘Trạng nguyên lang đâu, sao lại không thấy?’, lúc này mới có người nói Thảm tướng trốn ra ngoài từ cửa sau rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân thoáng liếc mắt, nhét một miếng trái cây vào miệng: “Thảm tướng mà cũng từng bị kinh sợ như vậy sao?”

Cô nương áo đỏ nhún mày: “Đó cũng là đương nhiên thôi. Thiếu niên mới 16 tuổi đầu thì biết được cái gì chứ? Tuy là có thể viết ra được một bài văn hay, nhưng không hiểu gì về chuyện nam nữ. E là đã bị dọa rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân tính toán một chút. Năm đó nàng mới có 8 tuổi. Aiz, 8 tuổi. Nàng không nhận được mà nhớ đến vài chuyện xưa cũ, cảm thấy khó chịu, lại uống thêm một chén rượu. Cô nương áo đỏ nói tiếp: “Aiz, từ đó đến giờ cũng không thấy Tướng gia đến đây nữa.”

Cô nương áo vàng cũng nhú mảy nói: “Không tới kỹ viện thì cũng thôi đi. Nhưng Tướng gia đã 27 tuổi rồi mà vẫn chưa cưới vợ, không lẽ mắc bệnh gì không tiện nói ra hay sao?”

Mạnh Cảnh Xuân lấy lại tinh thần, nói: “Chẳng lẽ..... Đoạn tụ?”

“Nếu vậy thì không biết bao nhiêu cô nương trong kinh thành sẽ thương tâm chết đây? Không thể nào đâu. Thiếp rất là vừa ý Tướng gia đấy. Nếu Tướng gia mà tới Đông Hoa phường lần nữa, dù bằng cách gì thì thiếp cũng phải cướp được quyền hầu hạ Tướng gia nha.” Cô nương áo vàng nói xong thì liền nở nụ cười. Cô nương áo đỏ ngồi bên cạnh đẩy nhẹ nàng ta một cái, thối thối nói: “Hừ! Chỉ sợ Tướng gia đến lúc đó lại không có khả năng, thì người định ngồi tán dóc với hân cả đêm à?”

Cô nương áo vàng phản bác nói: “Tướng gia như vậy thì cho dù chỉ nhìn cả đêm cũng đủ thỏa mãn rồi. Nếu còn có thể tán dóc nữa, thì có bảo ta đi chết ta cũng chịu.”

Trần Đình Phương vẫn luôn thờ ơ từ nãy đến giờ chợt nở một nụ cười nhàn nhạt, ôn nhu nói: “Thẩm tướng là người cẩn trọng cẩn mẫn, là cánh tay đắc lực của triều đình, sao có thể cho phép hai người ở đây tùy tiện bình phẩm như thế?”

Mạnh Cảnh Xuân thấy Trần Đình Phương xưa nay chưa từng nói lời gì nặng nề, bây giờ lại nói như thế, lập tức đặt chén rượu xuống, nói với hai cô nương kia: “Sau này đừng có nói nhảm như thế nữa.” Nhưng thật ra Mạnh Cảnh Xuân rất là bội phục hai cô nương này lại dám can đảm nói ra như vậy!

Dường như cô nương áo đỏ lại muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Trần Đình Phương đã đứng lên, lấy ra một thỏi bạc từ trong tay áo, đặt ở trên bàn, nghiêng đầu nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Ngồi đủ rồi, nên đi thôi.”

Trước khi đi Mạnh Cảnh Xuân còn liếc qua thỏi bạc trên bàn kia, thầm nghĩ, không hổ là con trai duy nhất của Trần gia, ra tay thật là hào phóng.

Trần Đình Phương một mình đi ra ngoài, đứng ngây ngốc trong hành lang một lát như đang chờ ai đó, trên mặt thoáng qua một chút thần thờ.

Mạnh Cảnh Xuân đi qua: “Hiện đệ cũng chỉ mới ngồi được khoảng một chén trà nhỏ, thực sự xem đủ rồi sao?”

Trần Đình Phương hơi nhếch môi, trên mặt lại khôi phục nụ cười nhàn nhạt, lắc lắc đầu nói: “Thực sự đúng như Mạnh huynh nói lúc nãy, không có gì thú vị. Nơi dùng để tiêu tiền mua vui nhưng cũng chỉ được đến thế này, không biết vì sao người đời lại tham luyến mấy chỗ này như thế.”

“Theo ta thấy, hiện đệ đừng chỉ nhìn một phía phiến diện như vậy. Ở trong mắt chúng ta thì những thứ này không có gì hay ho, nhưng người khác thì lại bảo đây là một nơi cực tốt.” Mạnh Cảnh Xuân than nhẹ một tiếng, quay đầu liếc về phía sau lưng một cái, “Mỗi người cảm nhận mỗi khác, không có gì là khó hiểu cả.”

Trần Đình Phương cười nhẹ, xoay người đi xuống lầu.

Hai người cùng đi đến cuối khu phố hoa, trên đường vẫn náo nhiệt tấp nập như khi tới. Xe ngựa Trần phủ đứng đợi tại một nơi bí mật gần đó.

Trên xe xóc nảy, Mạnh Cảnh Xuân thấy hơi rượu xộc lên, đầu choáng váng, nhưng vẫn không quên hỏi Trần Đình Phương một chuyện quan trọng.

Nàng nói: “Đệ biết chuyện Thẩm tướng ở tại quan xá, đúng không?”

Trần Đình Phương trả lời: “Đương nhiên biết, nhưng chuyện này cũng không có gì quan trọng. Thẩm tướng đã ở quan xá 10 năm, cũng không có gì bất ngờ.”

“10 năm?” Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ kinh ngạc, “Không lẽ Thẩm tướng không có phủ đệ của riêng mình sao?”

Trần Đình Phương nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có.”

Mạnh Cảnh Xuân cau chặt mày: “Bổng lộc của Thẩm tướng..... chắc cũng không thấp. Tại sao còn phải chịu ủy khuất mà ở quan xá.....”

Trần Đình Phương thần nhiên: “Lương tháng của hữu tướng là 300 lượng.”

“300.....” Lời tiếp theo của Mạnh Cảnh Xuân nghẹn cứng tại cổ họng. Một thảng nằng cũng chỉ nhận được hơn 3 lượng, vậy mà Thẩm Anh hấn nhận 300! Đáng hận là một kẻ như vậy mà còn ở tại quan xá 11 năm trời!

“Có lẽ là thấy quan xá thuận tiện nên cũng không chuyển đi nơi khác. Huống chi Thẩm tướng không có gia đình vợ con gì, ở một căn nhà bự để làm chi đâu.” Trần Đình Phương chậm rãi nói, liếc nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái, “Mạnh huynh có tò mò vì sao Thẩm tướng không cưới vợ không?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu. Nhìn dáng vẻ Trần Đình Phương như là biết rõ nội tình, sao nằng có thể không tranh thủ nghe ngóng cho được?

“E là với vị trí của Thẩm tướng thì cưới ai cũng không ổn. Hoàng thượng kị nhất là kết bè kết phái, bây giờ Thẩm tướng ngồi ở địa vị cao, cưới vị tiểu thư con quan nào cũng đều không thích hợp, trừ khi Hoàng thượng tứ hôn. Nhưng Hoàng thượng lại chưa hề đề cập tới chuyện này, giống như là thấy Thẩm tướng không cưới vợ cũng rất tốt, không cần lãng phí thời gian vào mấy chuyện vặt vãnh trong gia đình.”

“Nữ nhân trên thế gian đâu phải chỉ có tiểu thư con quan.”

“Nữ nhi của thương nhân cũng không thể cưới, sợ quan – thương cấu kết. Dòng dõi thư hương trong sạch thì Thẩm tướng không có thời gian để mà làm quen. Những nhà còn lại thì không môn đăng hộ đối.” Trần Đình Phương ngừng lại một chút, “Hơn nữa, cũng không có ai dám đứng ra làm mai. Tuy có rất nhiều cô nương quý mến Thẩm tướng, nhưng thật sự muốn gả thì chẳng có bao nhiêu.”

“Cũng phải.” Đứng ở vị trí đó, có thể quang vinh, cũng có thể thất bại ê chề. Tuy rằng danh vọng cao lớn không kể xiết, nhưng cũng như đang đi trên lớp băng mỏng.

Mạnh Cảnh Xuân lại dựa vào cửa sổ xe, suy nghĩ một vài chuyện. Rượu của Đông Hoa phường ngấm lâu, chỉ uống mấy chén nhỏ tuy không đủ say, nhưng đầu óc cũng đã mơ hồ. Nằng nghĩ thầm, lát nữa phải đi tìm chút đồ ăn để lót dạ, chứ lúc này ở kỹ viện chả kịp ăn gì.

Đang suy nghĩ thì xe ngựa Trần phủ đã đi đến cửa tây của quan xá. Trần Đình Phương vươn tay nhẹ vỗ vỗ nằng: “Mạnh huynh, đến quan xá rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân “a” một tiếng, vội vàng xoa xoa mặt, tạm biệt Trần Đình Phương, nhảy xuống xe ngựa.

Gió đêm ẩm áp, đèn lồng treo trên cửa quan xá nhẹ đong đưa, đèn nhà bếp vẫn còn sáng. Mạnh Cảnh Xuân hân hoan, chân bước càng lúc càng nhanh, còn chưa phản ứng kịp thì đã vồ ếch ‘oạch’ một phát.

Mạnh Cảnh Xuân đau đến nhe răng trợn mắt, tỉnh hấn rượu. Cú ngã này cũng thật là nặng, khiến toàn thân nằng đều run lên.

Nằng nằm ị ra đấy một lát thì có một bàn tay chìa về phía nằng, nói: “Còn không mau đứng dậy?”

5. Chương 5: Tiểu Mạnh, Đùng Ngủ!

Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy hơi xấu hổ, không ngẩng đầu, chỉ rầu rĩ nói: “Không sao, một lát nữa ta tự đứng dậy.”

Nằng thầm nghĩ tốt nhất là đừng để người khác nhận ra. Dù sao ánh đèn cũng mờ mờ ảo ảo, nằng mà không ngẩng đầu lên thì đổ ai biết nằng là ai.

Nằng chun chun cái mũi cầu của mình, hình như ngửi thấy một mùi đồ ăn. Lại ngửi ngửi. Đúng là mùi đồ ăn, hình như là bánh hấp, hơn nữa còn có mùi ngọt ngọt.

Đúng lúc này, người kia mở miệng nói: “Mạnh Cảnh Xuân?”

Mặt nằng gần như đã dán chặt vào đất mà vẫn bị nhận ra!

Mạnh Cảnh Xuân hơi cử động chân, tự mình đứng dậy. Nãy giờ nàng đều chỉ tập trung vào đồ ăn, bây giờ nhìn thấy người đứng trước mặt thì trong đầu ‘oanh’ một tiếng.

Trong tay Thẩm Anh cầm một cái hộp giấy, trên người vẫn còn mặc triều phục, chắc là mới vừa về.

Aiz, cũng không cần gì phải kinh hoảng. Là hàng xóm với nhau thì chạm trán cũng là chuyện bình thường, hoảng sợ mới là kỳ quái. Mạnh Cảnh Xuân cúi người chào, nói: “Hóa ra là Tướng gia. Muộn như vậy mới về nhà, khổ cực khổ cực.”

Thẩm Anh thấy nàng cũng còn đang mặc quan bào, nói: “Đi làm ở Đại Lý tự ngày đầu tiên mà cũng bận như vậy sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội xua tay, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không ổn. Lỡ bị hấn hỏi là đi đâu làm gì thì sao, đâu thể nào nói mình đi kỹ viện cùng với Trần Đình Phương chứ? Nàng lập tức nói: “Tạm tạm, tạm tạm. Đêm nay trăng đẹp nên đi dạo chút thôi.”

Nàng nói xong liền vô thức ngẩng đầu nhìn trời, thấy tối om om, vội sửa lời nói: “Ý hạ quan là..... trời đẹp, không lạnh.”

Thẩm Anh cũng không tranh cãi về mấy cái lý do lý trấu của nàng, chỉ đáp lại một tiếng rồi đi vào trong.

Hắn quay đầu lại thấy Mạnh Cảnh Xuân vẫn đang đứng đó, nói: “Mạnh đại nhân không về sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói: “Tướng gia cứ về trước, hạ quan còn muốn đi đến nhà bếp một chuyến.”

“Vẫn chưa ăn?” Thẩm Anh ngừng một chút rồi nói tiếp, “Giờ này nhà bếp cũng nghỉ rồi, có đi cũng không có gì mà ăn.”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân thấy đèn nhà bếp còn sáng, tưởng là có đồ ăn. Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, trời còn chưa sáng đầu bếp đã phải dậy làm điểm tâm, đương nhiên buổi tối phải đi ngủ sớm.

Mạnh Cảnh Xuân cũng không phải là đói lắm, quyết định thôi không đi nữa, cùng Thẩm Anh đi vào trong. Đến cửa, Mạnh Cảnh Xuân buồn bã ỉu xiu đang định mở cửa, Thẩm Anh lại nói: “Ta còn một chút điểm tâm ở đây, nếu Mạnh đại nhân đói thì cứ cầm lấy.”

Hắn đưa cái hộp cho nàng, Mạnh Cảnh Xuân nào dám nhận, liền nói: “Tướng gia khách sáo quá rồi. Tướng gia về muộn như vậy mà còn cầm theo điểm tâm, chắc là cũng đói. Hạ quan không đói, thật sự không cần.”

Thẩm Anh thần nhiên nói: “Là phần thưởng của bệ hạ. Ta không thích ăn đồ ngọt, mà lại không thể vứt đi. Người cầm lấy mà ăn.”

Phần thưởng! Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, đúng là quan lớn có khác, ngay cả điểm tâm cũng không cần mất tiền mua, mà lại còn được ăn điểm tâm do đầu bếp giỏi nhất thiên hạ làm cho nữa chứ. Không biết khi nào mình mới được như vậy đây.

Đúng là mỗi người một số, không thể so sánh. Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy chiếc hộp, nói cảm ơn. Thẩm Anh liền đi vào nhà, còn Mạnh Cảnh Xuân vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ. Nghe thấy tiếng đóng cửa của nhà bên cạnh, lại thấy đèn trong nhà sáng lên, nàng cầm hộp điểm tâm trực tiếp ngồi xuống dưới cây đại thụ trước cửa, lấy một khối ra cho vào trong miệng.

Ngon không thể tả.

Một lát sau, Thẩm Anh đi đến bên cửa sổ định tắt nến, đóng lại cửa sổ lúc này mới mở ra, thì nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn đang ngồi trên mặt đất ăn điểm tâm. Ánh sáng quá mờ, nhìn không rõ mặt mũi, nhưng có thể thấy rõ mấy hành động bất bình thường của Mạnh Cảnh Xuân.

Nàng đứng lên khoa chân múa tay, cao hứng không khác gì một kẻ dở hơi.

Thẩm Anh đóng lại cửa sổ rồi đi ngủ. Bên ngoài Mạnh Cảnh Xuân cũng đã ăn đủ, cầm hộp tí tởn bước vào phòng.

***

Tối hôm sau, khi Thẩm Anh trở về quan xá, thấy một tiểu lại đang gõ cửa nhà Mạnh Cảnh Xuân. Tiểu lại kia thấy Thẩm Anh đi ngang qua, liền gọi hắn lại hỏi: “Xin hỏi vị đại nhân này một chút, hôm nay ngài có gặp qua Mạnh đại nhân hay không?”

Thẩm Anh tiến đến, hơi nghi hoặc trả lời: “Hôm nay chưa từng gặp.”

Người kia cũng không nhận ra đây chính là Thẩm Anh, chỉ nói: “Hôm nay Mạnh đại nhân không đến nha môn, cũng không nhờ ai đến xin phép hộ. Cho nên Từ đại nhân bảo hạ quan đến nhà tìm ngài ấy, nhưng gõ cửa này giờ mà không thấy ai trả lời. Hạ quan cũng đã hỏi qua mấy người trong nhà bếp, bọn họ đều nói hôm nay cũng chưa từng thấy Mạnh đại nhân qua đó. Ngài có biết Mạnh đại nhân đi đâu không?”

Thẩm Anh nhìn vào cánh cửa, hỏi: “Người gõ rất lâu cũng không ai ra mở cửa sao?”

“Đúng vậy!”

“Trèo tường hậu viện vào đi.”

“A?”

“Cửa khóa bên trong.” Hắn nhíu mi, ngừng lại một chút, “Hắn chắc hẳn còn ở bên trong nhà.”

Tiểu lại kia bị dọa sợ gần chết. Chẳng lẽ Mạnh đại nhân nghĩ quần tự sát, hay là ngủ chết luôn rồi? Hắn lập tức quyết định vòng ra phía sau nhà, trèo tường vào. Thẩm Anh níu lấy tay hắn: “Leo vào từ nhà ta đi. Nhà ta với nhà hắn chỉ cách nhau một bức tường thấp, leo dễ hơn.”

Tiểu lại kia nghe vậy thì không ngừng gật đầu, theo sau Thẩm Anh đến hậu viện nhà hắn, nhanh chóng trèo qua rồi đi thẳng đến trước phòng ở. Vội vội vàng vàng thấp đèn trên bàn, xốc lên màn cửa, thấy Mạnh Cảnh Xuân nằm im như chết rồi. Tiểu lại giật mình, vội vươn tay qua dò hơi thở, thấy Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn hô hấp, thở phào một hơi, gọi lớn: “Mạnh đại nhân! Tỉnh! Tỉnh!”

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại không có phản ứng gì, vẫn ngủ say. Tiểu lại lại lắc lắc nằng nằng vẫn không có động tĩnh. Đúng lúc này thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, lập tức nhanh chóng chạy ra đằng trước mở cửa. Vừa nhìn thấy Thẩm Anh liền nói: “Mạnh đại nhân còn thở, nhưng giống như trúng tà vậy, gọi mãi không tỉnh. Ngài mau đi xem xem, hạ quan chạy đi tìm y quan!”

Hắn nói xong liền chạy ra ngoài, Thẩm Anh duỗi tay tóm hắn lại, nói: “Đi mời Trương Chi Thanh ở Thái y viện, nói là Thẩm Anh tìm.”

Tiểu lại kia cũng khôn ngoan, nghe hai chữ ‘Thẩm Anh’ thì giật mình một chút nhưng không nói nhiều, vội vàng chạy đi.

Thẩm Anh đi vào trong phòng, nhìn Mạnh Cảnh Xuân rồi liếc mắt một vòng quanh phòng. Trang trí đơn giản, đồ dùng này nọ cũng ít, trên bàn chỉ có một phong thư còn đang viết dang dở, bên cạnh thư là hộp điểm tâm hôm qua hắn đưa cho nàng, bên trong còn nửa mẫu điểm tâm chưa ăn xong.

Thẩm Anh cầm khối điểm tâm lên, để dưới ánh nến quan sát, đầu ngón tay quét lấy một ít bột phấn trên khối điểm tâm, đưa lên đầu lưỡi nếm thử.

Hắn cau chặt mày, lại thoáng nhìn bức thư bên cạnh. Cầm lên đọc lướt qua, thấy nét chữ tiểu Khải tình tế, ngay ngắn quy củ, từ ngữ giản dị đơn giản. Lại nhìn phần đề tên người nhận, nghĩ thầm chắc là viết cho người nhà. Nội dung đơn giản là tại kinh thành tất cả đều tốt, chỉ là có phần nhớ nhà.

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân, cùng lắm cũng chỉ mới 19 tuổi. Còn chưa nhược quán mà đã rời khỏi nhà, một mình bốn ba ở kinh thành, quả thực không dễ dàng gì.

Một lúc sau, Trương Chi Thanh ôm hòm thuốc vội vàng đi vào. Trương Chi Thanh chỉ mới khoảng 30 nhưng đã là nhân tài kiệt xuất trong Thái y viện, có quan hệ rất tốt với Thẩm Anh.

Tiểu lại kia đi theo phía sau Trương Chi Thanh, lúc này đã kể lại tình hình đại khái của Mạnh Cảnh Xuân cho hắn nghe. Trương Chi Thanh đặt hòm thuốc xuống, đẩy bắc đèn lên cho sáng hơn một chút, cúi đầu vạch mí mắt trái phải của Mạnh Cảnh Xuân lên nhìn, hơi cắn môi dưới, lại từ trong hòm thuốc lấy ra cái gối kê, bắt mạch cho Mạnh Cảnh Xuân.

Tiểu lại Đại Lý tự đứng đằng sau hẩn đợi một lát, nhin không được dò hỏi: “Trương thái y chẩn ra được bệnh gì không?”

Trương Chi Thanh thu lại gối kê, nhìn lướt qua Thẩm Anh rồi chậm rãi nói: “Không có chuyện gì, uống một bát thuốc vào là tỉnh. Chắc là Mạnh đại nhân đã quá mệt mỏi, lại uống hơi nhiều rượu nên mới như vậy, không cần phải lo lắng. Người cứ nói với Từ đại nhân là Mạnh đại nhân bị bệnh, cần nghỉ ngơi ở nhà hai ngày.”

Tiểu lại vội vàng gật đầu, cúi người vái chào Thẩm Anh một cái: “Vây... hạ quan đi đây. Làm phiền Tướng gia.”

Đợi sau khi tiểu lại đi khỏi, cửa đã được đóng lại, sắc mặt Trương Chi Thanh liền trầm xuống, nói: “Chuyện này có liên quan tới người sao?” Để ý đến một người không quan trọng như vậy thật sự không phải là tác phong của Thẩm Anh.

Thẩm Anh lại nói: “Chưa xác định được.” Lại nhìn thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân, hỏi: “Hẩn thế nào rồi?”

Trương Chi Thanh nói: “Trúng độc. Chắc là có người đã động tay động chân vào đồ ăn. Loại độc này rất hiếm, cũng không thường được sử dụng. Bởi vì không gây chết người được, nên người khác không thể đoán ra. Thuốc này không dùng để hại người, mà thường được dùng để tự bảo vệ mình hơn. Nhưng ai mà biết được. Trước đây trong cung đã từng xảy ra chuyện như vậy, ta từng nghe phụ thân kể qua một lần.”

Giọng Thẩm Anh lạnh lạnh: “Ta biết.”

“Người cũng biết sao?”

Về mặt Thẩm Anh thần nhiên, nói: “Vụ án 10 năm trước, Đại Lý tự khanh Chu đại nhân làm chủ thẩm, ta làm phụ quan.”

“Người chính là phụ quan của vụ án kia? Chỉ nghe nói lúc ấy vụ án kia được xử lý vô cùng bí mật. Vốn tưởng rằng loại thuốc này đã không còn nữa, không ngờ lại có thể xuất hiện ở ngoài cung.”

Thẩm Anh liếc qua cái hộp trên bàn kia, lại nói: “Lần này vẫn là từ trong cung truyền ra.”

Trương Chi Thanh nhìn theo tầm mắt hẩn, vội vàng cầm lên một khối điểm tâm, ngửi ngửi rồi hỏi: “Chẳng lẽ chính là..... điểm tâm Hoàng thượng thưởng?”

“Ừ.”

“Sau đó người tiện tay đưa cho Mạnh Cảnh Xuân.” Trương Chi Thanh cau chặt lông mày, “Nhưng Hoàng thượng không có lý do.....” Hẩn hơi ngừng lại một chút: “Không lẽ có người muốn bỏ thuốc Hoàng thượng, sau đó Hoàng thượng lại vô tình ban cho người?”

“Sẽ không.” Thẩm Anh nói, “Hoàng thượng nói gần đây ngự thiện phòng mới làm ra một món điểm tâm mới, cảm thấy không tệ, liền bảo Triệu công công đặc biệt chuẩn bị một phần cho ta. Điểm tâm không phải ngẫu nhiên rơi vào tay ta.”

Trương Chi Thanh nghe vậy thì cân nhắc một phen, cuối cùng hỏi dò: “Người thấy thế nào?”

Thẩm Anh cau nhẹ lông mày, cũng không có nói tiếp. Có thể đặt ra nhiều giả thiết về chuyện này, nhưng không có cái nào rõ ràng cả. Bất kể là ai động tay động chân, dù là với mục đích cảnh cáo hay thăm dò, cũng đều không phải là chuyện tốt lành gì.

Nếu thuốc này là do người khác bỏ vào, có thể gây chia rẽ vua và bề tôi. Kể làm bề tôi cho dù không dám nghi kỵ quân vương, nhưng cũng không thể nào dễ dàng xóa bỏ cảnh giác.

Thẩm Anh nói: “Mạnh Cảnh Xuân không xảy ra chuyện gì. Người cũng đã nói thay hẩn nên bên Đại Lý tự chắc là sẽ không điều tra gì nữa. Còn ta ngày mai không nên lên triều thì tốt hơn.”

“Đâm lao nên phải theo lao sao?” Trương Chi Thanh nhìn hẩn, “Nếu như bị người khác biết là người giả vờ, e rằng sẽ có phiền toái lớn.”

“Không đến mức đó.” Thẩm Anh thần nhiên nói, “Chỉ nghỉ hai ngày mà thôi, người khác sẽ không thể bắt thóp. Sau đó lại nghỉ thêm là ổn.” Hẩn cầm hộp điểm tâm lên, nói với Trương Chi Thanh: “Năm đó khi phụ

thân người làm việc ở Thái y viện, có toa thuốc giải độc này. Bốc một thang cho Mạnh Cảnh Xuân theo toa thuốc đó.” Nếu không thì chắc hẳn cứ như vậy mà ngủ đến chết mất.

Trương Chi Thanh nghe vậy thì nhắc hòm thuốc lên, nói: “Vừa hay đêm nay phải trực đêm ở Thái y viện. Ta đi về trước để được đồng nhanh chóng mang thuốc tới. Người lại đây một lát, bón thuốc cho hần, để phòng lỡ như lại xảy ra chuyện gì.”

“Biết rồi.” Thẩm Anh đưa hần ra cửa, thuận đường đem phần điểm tâm còn lại cất vào trong nhà mình, lại mang một ít tài liệu sang phòng Mạnh Cảnh Xuân, vừa đọc vừa đợi được đồng. Trong lúc đó có đút cho Mạnh Cảnh Xuân uống nước một lần, nhưng tên nhóc con này lại khó chịu vô cùng. Cho dù tách miệng hần ra rồi nhưng vẫn bị tràn hơn phân nửa lượng nước ra ngoài, khiến cái gối đầu bị ướt cả một mảng lớn. Thẩm Anh không có kiên nhẫn chăm sóc người khác, nên chỉ dùng khăn ướt thấm môi cho nàng.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, được đồng nhà Trương gia hấp tấp chạy tới, ra sau hậu viện sắc thuốc. Đến tận đêm khuya, một chén thuốc nhỏ đen sì sì mới được đưa đến tay Thẩm Anh.

Thẩm Anh nhận lấy chén thuốc, cho hần đi trước. Liếc mắt nhìn Mạnh Cảnh Xuân đang nằm trên giường, đặt chén thuốc lên trên bàn, đỡ nàng ngồi dậy. Nhưng đồ ngốc này lại nghiêng đầu qua một bên, nhìn y như đã chết.

Thẩm Anh đỡ lấy đầu nàng, chậm rãi bón cho nàng từng muỗng.

Hần cố gắng kiên nhẫn bón thuốc, cho đến khi chén thuốc lạnh ngắt mới bón hết.

Nhớ lại đồng tài liệu chưa đọc xong, hần xoa xoa huyết thái dương, cúi người gầy gầy tim nén, lại đến trước bàn ngồi xuống. Nửa đêm về sáng, trời mưa, Thẩm Anh buông hồ sơ vụ án trong tay xuống, cổ đau nhức nhưng vẫn không buồn ngủ.

Hần quay đầu nhìn Mạnh Cảnh Xuân ngủ đến không biết trời trăng mây gió gì, thầm nghĩ, thật ra có thể ngủ say như vậy cũng tốt, không hề biết mình đang chịu khổ, mà lại còn được người khác chăm sóc cho.

Bên ngoài sấm chớp ầm ầm, mưa như xối nước. Thẩm Anh thấy Mạnh Cảnh Xuân trở mình, lăn vào bên trong giường.

6. Chương 6: Lời Đồn Vô Căn Cứ

Thẩm Anh đoán chắc thuốc đã có tác dụng, để tránh phiền toái và lúng túng, liền tắt nến, mang theo hồ sơ vụ án trực tiếp đi về nhà.

Mạnh Cảnh Xuân cảm giác như mình đã ngủ một giấc rất lâu, lâu như là đã đem toàn bộ thời gian ngủ của cuộc đời này ra mà ngủ trong một lần vậy. Hình như có mơ thấy rất nhiều chuyện lẻ tẻ rời rạc, nhưng lại dường như không có ý nghĩa gì cho lắm, nên không thể nhớ ra nổi tí ti nào.

Khi nàng tỉnh lại thì thấy cực kỳ đau đầu, sau đó nhìn thấy chén thuốc trên bàn thì giật nảy mình. Chẳng lẽ lại còn mộng du nữa hay sao?!

Bên ngoài hình như có tiếng mưa rơi. Nàng vừa đứng lên thì lập tức thấy choáng váng quay cuồng, chân nam đá chân xiêu. Đi đến cửa, vừa muốn lần mò mở cửa, lại phát hiện cửa còn chưa cài then! Chẳng lẽ quên khóa cửa trước khi đi ngủ sao?

Khi nàng đang vất óc nhớ lại thì thấy cánh cửa bật ra về phía mình. Nàng giật mình lùi về sau một bước, thấy Thẩm Anh đẩy cửa đi vào. Mạnh Cảnh Xuân bị dọa cho nhảy dựng, còn Thẩm Anh thì thung thính gấp lại dù, hỏi: “Tỉnh rồi sao?”

Sau khi hần vào nhà rồi, Mạnh Cảnh Xuân mới chột nhìn thấy phía sau hần còn có một người.

Người kia đeo một hòm thuốc trên vai, cũng đi theo vào phòng.

Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn hoang mang rối loạn. Thẩm Anh từ từ giải thích: “Hôm kia người không đến Đại Lý tự, nên Từ thiếu khanh cho rằng người gặp phải chuyện gì, sai người đến đây xem thử. Y quan nói có thể là do ăn phải đồ hư thiu, cho nên mới ngủ mê không tỉnh. Bây giờ xem tình hình này thì có vẻ đã ổn cả rồi.”

Hắn đặt dù sang một bên, nhìn Trương Chi Thanh nói: “Vị này là Trương thái y bên Thái y viện.”

Mạnh Cảnh Xuân đỡ đầu, rồi lại nhanh chóng phản ứng kịp: “Vậy có nghĩa là, ta ăn phải đồ hư thiu, ngủ mê man 3 ngày nay sao?” Vừa mới nhậm chức đã nghỉ làm ba ngày, đúng là mất hết cả mặt mũi.

Dường như Thẩm Anh cũng đoán được nàng đang chán nản chuyện gì, nói ngay: “Ta đã thay người xin nghỉ phép bên Đại Lý tự rồi, không có việc gì.”

Trương Chi Thanh đứng một bên nói: “Tỉnh lại tức là đã khỏe rồi, ngày mai là có thể đi làm.”

Sau khi Mạnh Cảnh Xuân hỏi han được tình hình đại khái, đầu óc cũng đã thanh tỉnh hơn vài phần, rốt cuộc nghĩ đến chuyện phải ăn nói nhã nhặn: “Tại hạ đã biết. Tạ ơn Thẩm tướng và Trương thái y.”

Trương Chi Thanh vẫn đứng đeo hòm thuốc như cũ, nói: “Để ta chẩn mạch cho Mạnh đại nhân, xem có cần điều dưỡng gì nữa hay không.”

Mạnh Cảnh Xuân lại vô thức lui về sau một bước, vội nói: “Không cần phải phiền đến Trương thái y. Trước giờ thân thể tại hạ luôn rất tốt, đã không còn chuyện gì nữa rồi.”

Trương Chi Thanh thấy phản ứng của nàng, chỉ cho rằng nàng giấu bệnh sợ thầy, không kiên trì thêm nữa.

Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân thì thấp thỏm. Nếu bị người khác phát hiện mình là nữ nhân, thì chỉ còn một con đường chết. Không biết vào lúc mình mê man, vị Trương thái y này có chẩn ra được cái gì không. Nàng uyển chuyển tiễn khách: “Tại hạ muốn đi nghỉ một chút. Nếu như hai vị không còn chuyện gì, vậy.....”

Thẩm Anh cầm cây dù lên, nói với Trương Chi Thanh: “Đi thôi.”

Trương Chi Thanh liền đi theo hắn ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng cài then, quanh quẩn hai vòng trong phòng, kinh ngạc phát hiện không thấy hộp điểm tâm trên bàn nữa. Ăn phải đồ hư thiu? Nhớ lại hôm đó, ban ngày nàng ăn ở quan xá, sập tối thì ăn ở kỹ quán, nhưng mấy món nàng ăn Trần Đình Phương cũng ăn. Vậy vấn đề hiển nhiên là phát sinh sau đó.

Mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, chỉ mất hộp điểm tâm kia. Thật sự là có phần giấu đầu lòi đuôi.

Bên ngoài trời vẫn mưa ào ào. Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy hơi lạnh, lại chui vào trong chăn lần nữa. Thứ gì ăn vào có thể khiến người ta ngủ mê một lâu như vậy? Chẳng lẽ có người đầu độc vào trong điểm tâm sao? Nếu Thẩm Anh biết được thì đã không đưa cho nàng, vì hắn cần gì phải hại một tên quan thuộc tầng thấp nhất như nàng chứ?

Hoàng thượng thưởng điểm tâm có độc cho Thẩm Anh sao? Tại sao ông ấy lại muốn đầu độc hữu tướng cơ chứ? Mạnh Cảnh Xuân không tài nào đoán ra được nguyên nhân, nên thử suy đoán theo nhiều hướng khác nhau. Ví dụ như, người khác biết được điểm tâm này là thưởng cho Thẩm Anh, liền động tay chân trong điểm tâm, khiến cho vua tôi ngờ vực vô căn cứ. Hoặc là người kia không biết điểm tâm này là ban cho Thẩm Anh, mà muốn hạ độc hại Hoàng thượng, lại bởi vì bên cạnh Hoàng thượng có người chuyên thử độc, cho nên mới chọn loại độc được không phát tác ngay này..... Hằng hà sa số, Mạnh Cảnh Xuân càng nghĩ càng đau đầu.

Độc được ăn vào sẽ khiến người ta ngủ mê không tỉnh sao? Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân rơi lộp bộp một cái.

Hóa ra trên đời thật sự có độc được ăn vào sẽ khiến người ta ngủ mê không tỉnh..... Lúc mẫu thân nhắc tới chuyện này với nàng, nàng chưa từng tin.

***

Trận mưa này ở kinh thành kéo dài năm, sáu ngày. Sắc trời luôn âm u, ẩm ướt khiến người ta cảm thấy uể oải lười biếng. Vẫn chưa đến mùa mưa mà trời đã mưa dầm mưa dề.

Mạnh Cảnh Xuân đã đi làm trở lại. Người xung quanh không ai hỏi tới, nên nàng cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, ngày nào cũng bận bịu. Cũng có một lần, khi về nhà lúc sắp tối, Mạnh Cảnh Xuân ngẫu nhiên gặp Thẩm Anh, thuận miệng hỏi một câu, sao hộp điểm tâm dở dang trong phòng không thấy đâu nữa.

Thẩm Anh ra vẻ nghi hoặc một chút, trả lời cho có lệ: “Lúc trước được đồng của nhà Trương thái y có qua đây sắc thuốc, chắc là đói bụng nên tiện tay cầm đi ăn rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân cười mĩa một tiếng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ giật mình “ồ ra là như thế”.

Tướng gia nghĩ nàng là kẻ ngốc.

Nhưng nàng cũng không đề cập gì đến chuyện này nữa. Từ đó về sau, dường như Thẩm Anh đối xử với nàng tốt hơn rất nhiều. Nàng cũng giả ngu hưởng thụ ‘ý tốt’ này. Ví dụ như thức ăn trong nhà bếp, một ít giấy thượng hạng, hoặc là thời mực cực kỳ quý báu, nàng đều nhận mà không hỏi han gì.

Tướng gia quả đúng là có tiền, nhưng che giấu rất tốt. Có vài lần Mạnh Cảnh Xuân về nhà, đứng trong hậu viện, nhìn bức tường thấp kia, thầm nghĩ nếu có thể nhân cơ hội lúc Thẩm Anh không ở đây, trèo tường qua bên kia ngó ngó thử xem rốt cuộc trong nhà hắt giấu bao nhiêu thỏi vàng nén bạc. Chuyện đó chắc chắn sẽ rất thú vị. Nhưng đương nhiên đó cũng chỉ là tưởng tượng của nàng mà thôi. Quân tử động khẩu không động thủ.

***

Khi thời tiết chuyển mùa, Trần Đình Phương cũng bệnh. Mạnh Cảnh Xuân nhân mấy ngày nghỉ phép thì chạy đi thăm hắt. Về mặt Trần Đình Phương nhợt nhạt yếu đuối, không có tinh thần. Mạnh Cảnh Xuân thăm nghĩ, ngày thường không phát tác thì ít ra còn có thể trang điểm để giấu diếm. Thế này cũng không tệ, không cần phải cố gắng giả vờ khỏe mạnh trước mặt người khác nữa.

Trần Đình Phương vốn không gặp khách, nhưng nghe nói là Mạnh Cảnh Xuân tới thì liền bảo hạ nhân mời vào.

Mạnh Cảnh Xuân chọn một vài chuyện vui vẻ kể cho hắt nghe, nhưng Trần Đình Phương có vẻ không hào hứng lắm.

Bỗng nhiên, Trần Đình Phương cắt ngang nàng, hỏi: “Gần đây Đại Lý tự vẫn còn đang điều tra về vụ án của Hàn Chí Thanh sao?”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân nói, “Đúng vậy, ngày nào thiếu khanh đại nhân cũng ưu sầu.”

Trần Đình Phương ho nhẹ, vẻ uể oải trên mặt càng đậm: “Mạnh huynh có xem qua hồ sơ vụ án này chưa?”

“Lúc sao chép thì có xem qua một ít, nên đối với tình hình cơ bản của vụ án cũng khá rõ ràng. Chỉ là, vì sao hiền đệ lại hỏi về chuyện này?”

Trần Đình Phương kiệt sức: “Mạnh huynh có thấy vụ án này rất có vấn đề không?”

Mạnh Cảnh Xuân không đáp.

Nếu nói một cách thật lòng thì là cực kỳ có vấn đề. Ở bên ngoài nhìn vào thì chẳng qua chỉ là một vụ án viết sách bình thường, đã tìm ra được toàn bộ bằng chứng chứng minh hắt có lòng phản nghịch, bây giờ chỉ cần dựa theo luật pháp, phải xử như thế nào thì cứ như thế đó. Nhưng hết lần này tới lần khác lại cứ dính tới nhị điện hạ trong đó, khiến rất nhiều chuyện trở nên vô cùng tế nhị. Có người nói Nhị điện hạ là người giám sát vụ án nhưng lại nhận hối lộ. Lại có người nói thật ra Nhị điện hạ thật lòng khâm phục khí phách của Hàn Chí Thanh. Mấy chuyện này thì thôi cũng cho qua đi. Chỉ là trên dưới Hàn phủ phải có tới mấy trăm mạng người, nếu y theo luật mà xử lý, thì nữ quyền trong nhà đều sẽ bị giáng làm nô tỳ. Trước khi quyết định cuối cùng được đưa ra thì tất nhiên là phải bị canh giữ chặt chẽ. Nhưng ngặt nỗi nhị điện hạ lại cứ đòi thả người, mà lý do đòi thả là, mấy phụ nữ trẻ em đó nửa chữ bẻ đôi cũng không biết thì có tội gì?

Mạnh Cảnh Xuân cho dù to gan lớn mật, lỗ mãng thô kệch, nhưng cũng sẽ không thẳng thắn phát biểu suy nghĩ của mình cho người đang ngồi đối diện này.

Tuy nhị diện hạ làm người cũng nhân hậu, nhưng thanh danh lại không tốt. Mấy ngày trước đây Mạnh Cảnh Xuân còn nghe được một vài lời đồn đãi, nói rằng gần đây Nhị diện hạ liên tiếp xuất cung, lưu luyến nơi phong nguyệt, làm mất hết thể diện hoàng gia, chọc cho Hoàng thượng tức giận cực độ, trực tiếp ra lệnh cấm túc. Aiz, cũng không biết bây giờ có được thả ra chưa.

Thấy Mạnh Cảnh Xuân thất thần, Trần Đình Phương cười thê lương: “Ai cũng bảo Nhị diện hạ thả nữ quyến của Hàn phủ vì lý do cá nhân, nhưng những người đó thì biết cái gì?”

Nghe hắn nói như vậy, Mạnh Cảnh Xuân thấy lạnh lẽo trong lòng.

Trong lúc sao chép hồ sơ vụ án, nàng có đọc được cuốn sổ con ghi chép tình tiết vụ án này. Trong đó chỉ nói: “Hàn Chí Thanh đại nghịch bất đạo, theo luật phải bị lăng trì, bêu đầu thị chúng. Còn những người biên soạn sách, mang tội liên can phản nghịch, theo luật xử trảm, lập tức hành quyết. Con cả Hàn Dĩ Quân, cháu trưởng Hàn Nghĩa Tung cũng dựa theo luật về tội liên can phản nghịch, lập tức hành quyết. Vợ lớn Tống thị, thiếp Chung thị, trưởng nữ thứ nữ và những nữ quyến khác trong nhà, mang tội liên can, sung quân làm nô. Tài sản sung công.” Không hề có ý gì là muốn biện hộ cho nữ quyến Hàn phủ.

Cho dù chuyển lên cấp trên, cũng là Hoàng thượng mềm lòng nhất thời phê hạ. Nghĩa là tuy Nhị diện hạ làm giám sát nhưng không cần phải gánh tội danh muốn thả người vì lý do cá nhân này.

E là tấu chương này không phải do một mình Nhị diện hạ tấu lên.

Cùng đi thẩm án với Nhị diện hạ là Hình bộ thị lang Ngụy Minh Tiên, một người hung ác ngoan lệ, phá án theo lẽ công bằng, không màng tình cảm. Những vụ án mà ông ta xử lý đều là thiết án, không hề có chuyện phải lật lại bản cung khai, thủ đoạn vô cùng lợi hại. Mạnh Cảnh Xuân thầm nói, may mà nàng không cần tham dự vào chuyện thẩm tra hạch hỏi trong vụ án rắc rối khó xử này. Nếu không, chỉ cần không cần thận một chút là sẽ không biết mình chết thảm đến thế nào. Cũng khó trách gần đây sắc mặt của Từ thiếu khanh tương đối tệ hại, chắc cũng sợ bị liên lụy.

Nếu thật sự tấu chương này là do Ngụy Minh Tiên bí mật ra lệnh cho người khác mượn danh nghĩa Nhị diện hạ để tấu lên, vậy thì ông ta thật đúng là không muốn sống nữa. Mạnh Cảnh Xuân âm thầm suy nghĩ, nếu không có người nâng đỡ, e rằng Ngụy Minh Tiên cũng không dám làm như vậy.

Mà kỳ lạ nhất chính là, đến bây giờ nhị diện hạ cũng chỉ mặc kệ cho một đám quan lại trình tấu chương lên trên, mà không hề phân bua phản bác gì. Vì thế chỉ thấy một đám người chỉ trích Nhị diện hạ không đúng, còn Nhị diện hạ thì cứ như không có chuyện gì xảy ra. Thật sự khiến người khác vô cùng khó hiểu.

Đám vào tường mềm thì sẽ chỉ lún sâu thêm. Đối phương vẫn lù lù không động, đám quan lại cho dù hao hết miệng lưỡi, nhưng vẫn không thể làm gì được Nhị diện hạ. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, chợt cười lên. Nói cho ngay thì kế sách này của Nhị diện hạ cũng thật cao minh. Cây ngay không sợ chết đứng, dù sao đi nữa phụ hoàng vẫn sủng ta, các người cứ việc phun nước bọt thoải mái.

Trần Đình Phương liếc nàng một cái, nói: “Buồn cười lắm sao?”

Mạnh Cảnh Xuân bỗng phát hiện mình đã thất lễ, lập tức thu lại ý cười, nói: “Thật xấu hổ, vừa mới thất thần.”

Trần Đình Phương chỉ nghĩ là nàng ngốc nghếch, cũng lười nói thêm gì nữa với nàng.

Chợt có gã sai vặt ở ngoài cửa nói: “Thiếu gia, Nhị diện hạ đến.”

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Mạnh Cảnh Xuân nghe nói là Nhị diện hạ đến, vội vàng đứng dậy muốn tránh đi. Trần Đình Phương lại duỗi tay nhẹ phủ lên cánh tay nàng, nhàn nhạt nói: “Cứ ngồi đi, đến lúc đó thì lễ là được.”

Mạnh Cảnh Xuân thấp thỏm.

Khi Nhị diện hạ Thành Hoàn tới, Mạnh Cảnh Xuân quy quy củ củ hành lễ, còn Trần Đình Phương vẫn lười biếng nằm ườn ra trên giường như trước, không hề có ý muốn đứng dậy hành lễ.

Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy hơi kinh hãi. Thật sự không ngờ Trần Đình Phương lại không kiêng nể gì như thế. Mà nhìn tình hình này, xem ra Trần Đình Phương có quan hệ rất sâu với Nhị điện hạ, vượt xa ngoài dự liệu của nàng.

7. Chương 7: Ai Gánh Xui Thay Ai

Sau khi Thành Hoàn vào phòng thì chỉ liếc thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân một cái, cũng không hứng thú hỏi nàng là ai, tại sao ở đây. Hắn tự ý kéo cái ghế đến gần giường Trần Đình Phương ngồi xuống, về mặt thân thiết, nói: “Buổi sáng nghe người bên Thái y viện nói người bị bệnh mấy ngày nay, bây giờ có thấy khá hơn chút nào chưa?”

Đôi mắt Trần Đình Phương âm đạm, ngữ khí lạnh lạnh: “Điện hạ không ở trong cung tự kiểm điểm mà lại chạy ra ngoài, nếu Hoàng thượng biết thì lại bị khiển trách cho mà xem. Điện hạ nên hồi cung đi thôi.”

Hắn nói xong thì ho khan một trận.

Mạnh Cảnh Xuân đứng bên cạnh nghe vậy thì trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng. Trần Đình Phương này từ chối tiếp đón người khác thì cũng thôi đi, nhưng đây chính là Nhị điện hạ nha. Cho dù hồi trước Trần Đình Phương có từng làm thư đồng cho Nhị điện hạ, nên hai người cũng thân mật hơn một tí, nhưng cũng không đến nỗi kiêu ngạo đến mức này chứ.

Thành Hoàn nghe hắn nói như vậy cũng không giận, trái lại chỉ duỗi tay cầm lấy bình nước trên bàn, rót ra một chén đưa cho hắn, giọng điệu mềm mỏng như lấy lòng: “Ho nhiều như vậy. Uống một chút nước đi.”

Trần Đình Phương không nhận lấy, chỉ nói: “Nếu điện hạ có thời gian rảnh rỗi cũng đừng phí phạm ở đây làm gì. Ở nơi này của thần có đầy đủ người chăm sóc bưng trà đưa thuốc, không hề thiếu thốn gì. Đã phiền điện hạ lo lắng quan tâm rồi.”

Chỉ với một chữ ‘thần’, lập tức đẩy người ra cách xa vạn trượng.

Lần này Thành Hoàn vẫn không cáu giận gì hắn, chỉ cho là bây giờ hắn đang ốm đau, nên trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu, mở miệng nói: “Ta biết người có nghe thấy vài lời đồn đãi. Nhưng lời đồn đãi cũng chỉ là lời đồn đãi, người xem nó như không có, thì chính là không có.” Hắn đặt chén nước xuống, quan tâm dặn dò một câu: “Dưỡng bệnh cho thật tốt, đừng có hờ hững là bực dọc như vậy, không đáng.” Vừa dứt lời thì đứng dậy, đầu không ngoảnh lại mà bỏ đi.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn Nhị điện hạ cứ như vậy mà bị đuổi đi, thật sự sửng sốt. Nàng vội vàng lấy lại tinh thần, thầm nghĩ tên nhóc Trần Đình Phương này cũng quá xa cách rồi. Không ngờ bình thường nhìn có vẻ rất cởi mở, mà cũng có lúc tính tình khó chịu như bây giờ.

Aiz, người mang bệnh thì đều kỳ quái. Mạnh Cảnh Xuân tự giải thích như vậy, rồi cũng không nghĩ nhiều thêm nữa.

Mà Nhị điện hạ này có vẻ cũng khác xa lời đồn. Chưa nhược quán, chỉ lớn tuổi hơn Trần Đình Phương một ít. Thoạt nhìn có vẻ hiền lành, không giống người có tâm kế sâu xa, cử chỉ cũng không hề ngả ngớn như mọi người đồn đãi.

Mạnh Cảnh Xuân thấy tâm trạng của Trần Đình Phương không tốt lắm, cũng không muốn quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi nữa. Đang định tìm cái cớ để đi về, thì đã nghe Trần Đình Phương từ tốn nói: “Huynh chỉ có một mình ở Đại Lý tự, cần phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, tất cả đều phải nhìn trước ngó sau hết sức cẩn thận, trước khi muốn dính vào chuyện gì thì cũng cần phải cân nhắc cho thật kỹ trước.”

Tuy Mạnh Cảnh Xuân rất không có tiền đồ nhưng vẫn ghi nhớ những câu này trong lòng. Công việc trong Đại Lý tự có nhiều chuyện vụn vặt nhỏ lẻ nên rất cần sự cẩn thận tỉ mỉ, không được phép sai sót. Bây giờ tuy nàng còn chưa được đích thân tham gia điều tra vụ án, nhưng mấy vụ án mà nàng ghi chép mỗi ngày đều không phải là những vụ tầm thường.

Nhưng nàng lại không biết, những lời mà Trần Đình Phương vừa nói cũng là do có nguyên nhân đặc biệt, không phải hoàn toàn chỉ vì nàng.

***

Mấy ngày sau, Đại Lý tự Thiếu khanh Từ Chính Đạt trình lên trên những tình tiết có liên quan đến vụ án viết sách của Hàn Chí Thanh.

Chỉ có điều là, quyển tấu chương này lại bị Hoàng thượng phê đúng 4 chữ “tra tiếp, khâm thử” sau đó không nói lời nào nữa.

Từ Chính Đạt lại một lần nữa tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này. Ông cũng đã dự liệu được lời phê này, nhưng thật sự không còn biện pháp nào. Trước giờ Từ Chính Đạt đều không nóng không lạnh, không dễ dàng đắc tội người khác. Nhưng sau khi cân nhắc kỹ càng hai bên, ông cảm thấy vẫn nên đắc tội với Nhị điện hạ thì tốt hơn. Dù gì thanh danh của Nhị điện hạ cũng đã không được tốt, hơn nữa lại được Hoàng thượng bảo vệ, chắc hẳn cho dù kết án như thế nào, thì cũng sẽ không bị trách phạt gì nhiều. Còn nếu đắc tội với bên kia..... Từ Chính Đạt ngẫm ngẫm lại cảm thấy run sợ toàn thân.

Thái tử đã sớm vươn tay đến Hình bộ. Mà quyết định cuối cùng thuộc về Hình bộ, Từ Chính Đạt ông chẳng qua cũng chỉ là một Thiếu khanh ngũ phẩm nho nhỏ, thật sự là không dám phản lại.

Nhưng ngay sau đó, Hoàng thượng lại đề ra kỳ hạn tra án cho Đại Lý tự, lệnh cho Tam Pháp ty(1) cùng nhau hội thẩm rồi nhanh chóng giải quyết vụ án này. Từ Chính Đạt ưu sầu lo lắng, nghĩ đủ cách để vớt củ khoai lang nóng hôi hổi này đi nơi khác. Nhưng mà nhìn khắp Đại Lý tự này, có ai là không minh bạch rõ ràng những lợi hại trong vụ án này chứ? Đột nhiên trong đầu ông lóe ra một tia sáng, nghĩ đến một người. Mạnh Cảnh Xuân.

(1) Tam Pháp ty: Là một hệ thống tư pháp của triều đình, gồm Hình bộ, Đô Sát viện (hay còn gọi là Ngự sử đài), Đại Lý tự. Trong đó Hình bộ quản lý công việc về xây dựng và thi hành pháp luật (tương đương với bộ Tư pháp hiện nay), Đô Sát viện là cơ quan giám sát tối cao, Đại Lý tự là cơ quan xét xử, làm công tác phúc thẩm.

Hắn vừa mới đến đây làm việc, hơn nữa mới chỉ 19 tuổi miệng còn hôi sữa thì có thể đưa ra được ý kiến gì? Với lại hắn làm bình sự, cũng đã có quyền tham gia xử án, đâu có cái gì là không hợp quy củ ở đây. Từ Chính Đạt nghĩ vậy, cuối cùng đem toàn bộ hồ sơ vụ án Hàn Chí Thanh ném hết cho Mạnh Cảnh Xuân, để nàng tự mình tra án tự mình viết báo cáo.

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ cảm phần. Bình thường thấy Từ Chính Đạt có vẻ phúc hậu hiền hòa, ai ngờ lại là một kẻ khó lường đến thế!

Từ Chính Đạt lão già nhu nhược sợ đắc tội với người khác này, lại đem nàng ra làm bia đỡ đạn! Nhưng nàng quả thật cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể bất chấp khó khăn mà nhận vụ án Hàn Chí Thanh, sau khi đọc một lượt qua toàn bộ hồ sơ vụ án thì tức đến giậm chân. Hàn Chí Thanh đã tự sát trong ngục, nên mấy tờ cung khai này căn bản là không thể nào đối chứng được. Nếu nhìn một cách khái quát thì vụ án này không có điểm sơ hở nào, chỉ lạ ở một chỗ, lúc đầu Nhị điện hạ có trình lên một bản tấu chương, trong đó định rõ tội của từng người và mức trừng phạt, bao gồm cả nữ quyền Hàn phủ. Nhưng sau này thì hắn lại tự ý lên thả nữ quyền Hàn phủ ra ngoài.

Có ai lại nói một đường làm một nẻo như hắn không ? Chẳng lẽ đầu óc của Nhị điện hạ bị hỏng rồi hay sao?

Ai cũng biết trong chuyện này nhất định có ẩn tình, nhưng Nhị điện hạ lại chỉ trả lời là —— cảm thấy không nhẫn tâm, thế là thả.

Trừ lần đó ra thì cũng không hề biện hộ thêm lần nào nữa!

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên có chút hiểu được thái độ của Trần Đình Phương hôm đó. Trần Đình Phương có quan hệ rất tốt với Nhị điện hạ, nên đương nhiên khó chịu vì hắn không chịu tranh cãi. Mà đâu phải chỉ có không tranh cãi, thậm chí ngay cả một tí ý nghĩ tự bào chữa cho mình cũng còn không có!

Nhưng chuyện đó cũng nói rõ là tấu chương về vụ án không phải do Nhị điện hạ tự tay viết. Vì thế Mạnh Cảnh Xuân xét hỏi vị thư lại đã viết bản tấu chương kia, nhưng hắn lại khẳng khái một mực rằng đó đều là ý của Nhị điện hạ, còn hắn chỉ chịu trách nhiệm ghi chép lại mà thôi. Mạnh Cảnh Xuân lại hỏi hắn, trong quá trình viết tấu chương, có phải Ngụy Minh Tiên cũng ở đó hay không. Thư lại đó không phủ nhận, nói là có Ngụy đại nhân ở đó, nhưng không hề nói tiếng nào, chỉ có một mình Nhị điện hạ đọc cho hắn chép.

Mạnh Cảnh Xuân không còn lời nào để nói. Hơn nữa chữ ký trên tấu chương đích thực là của Nhị điện hạ. Vật chứng nhân chứng đều rõ ràng đầy đủ. Nhưng mặc kệ là có ích lợi gì hay không, Mạnh Cảnh Xuân vẫn bảo thư lại viết lại lời khai để làm bằng chứng.

Nàng lại đọc lại tờ cung khai của Hàn Chí Thanh thêm một lần nữa, tỉ mỉ từng chữ từ trên xuống dưới. Từ lúc đầu chống chọi quyết liệt không chịu nhận tội, cho đến cuối cùng gật đầu thừa nhận, thật sự là có phần gượng ép. Theo như bản cung khai này, Hàn Chí Thanh ban đầu hoàn toàn không có ý định nhận tội, những lời sau cùng có thể là do không chịu nổi nghiêm hình bức cung nữa, cũng có thể là do bị uy hiếp gì đó. Kẹt một cái là sơ thẩm(2) thì ở Sâm Châu, còn bây giờ lại phúc thẩm(3) ở kinh thành, rất khó tìm được chứng cứ gì.

(2-3) Sơ thẩm, phúc thẩm: Sơ thẩm tức là lần đầu tiên xét xử thẩm vấn phạm nhân, thường diễn ra ở địa phương nơi những người có liên quan đến vụ án sinh sống. Khi bản án được chuyển lên cấp cao hơn để xử lại thì gọi là phúc thẩm. Sau khi bản án phúc thẩm được đưa ra sẽ lập tức có hiệu lực pháp luật, không ai có quyền được kháng cáo gì nữa. Tuy nhiên bất kỳ bản án nào, cho dù đã được phúc thẩm và có hiệu lực pháp luật, mà sau đó phát hiện có vi phạm pháp luật hoặc có thêm tình tiết mới thì sẽ được lật lại bản án.

Quả thật là đau đầu.

***

Hai đêm liền nàng đều ngây ngốc ở Đại Lý tự, đến buổi tối ngày thứ 3 thì vừa mệt vừa đói, bất đắc dĩ chỉ đành phải mang theo hồ sơ vụ án quay về quan xá. Tiếc là nàng về đến quan xá thì trời đã tối muộn, nhà bếp đóng cửa từ lâu. Mạnh Cảnh Xuân đứng bồn thần ngoài nhà bếp một lát, khó khăn lắm mới ổn định lại được tinh thần, thở dài đi về hướng nhà mình.

Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ không biết trong nhà có còn lương khô hay không, nếu không thì chỉ còn nước chịu đói. Nhưng khi nàng đi đến trước cửa, lại phát hiện trên khuôn cửa có treo một cái túi vải.

Nàng nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy xung quanh yên lặng không một bóng người. Nàng liền cầm lấy túi vải kia, cúi đầu lục lọi, thấy bên trong có một gói bánh nướng, còn có một gói mơ xanh, ôm vào trong ngực thấy lạnh lạnh.

Chợt thấy trong đó còn có một tờ giấy.

Mạnh Cảnh Xuân lui về sau một bước, nương theo ánh đèn lồng leo lét dưới mái hiên kia mà đọc. Tờ giấy đại ý nói là, mơ xanh là người bên nhà bếp đưa tới hôm qua, mà nàng không có ở nhà nên liền nhận giùm nàng một phần; còn về phần bánh nướng, là hôm nay trước khi nhà bếp đóng cửa thì lấy một ít, thuận tiện cho chung vào với gói mơ, tránh cho đến lúc Mạnh Cảnh Xuân trở về thì không còn gì để ăn.

Cuối cùng ở phần ký tên, Thẩm đại nhân rất keo kiệt mà viết duy nhất một chữ “Thẩm”.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ, chắc là bút mực mà hắn xài rất đắt.

Nàng lại lui về sau thêm mấy bước, nhìn nhìn căn phòng sát vách kia, thấy đèn vẫn còn sáng, xem ra vẫn chưa ngủ. Cũng không biết Thẩm tướng mỗi ngày trở về làm những gì mà chỉ thấy ở rịt trong phòng như thế, không bằng cùng nhau uống chút rượu tán chút chuyện. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ đến đó thì trong đầu chợt hiện lên cảnh Thẩm tướng ngồi nói ba hoa chích chòe, liền ha ha cười ngây ngô. Đương nhiên nàng không trông cậy vào chuyện có thể uống rượu tán dóc với Thẩm tướng, chỉ là khi tưởng tượng đến thì vẫn thấy buồn cười. Nhưng sau đó nàng lập tức định thần lại, lòng trầm xuống nghĩ về chồng hồ sơ kia.

Nàng đứng tại cửa thêm một lát rồi chậm chạp ôm chồng hồ sơ xách túi vải mở cửa vào phòng, đi thẳng một mạch đến giường, quẳng mấy thứ đồ trong tay lên đó rồi nằm vật ra, úp sấp xuống. Nằm chưa được bao lâu thì bụng đã reo vang, lại mò mò kéo túi vải tới gần, lôi ra gói bánh nướng bên trong, bẻ một miếng cho vào miệng.

Ngọt. Nhưng lạnh.

Nàng thuận tay lấy tờ giấy kia ra, đọc đọc, lại cắn thêm một miếng bánh nướng, trầm nghĩ, tờ giấy này tuy nhỏ, nhưng chữ viết thật sự rất đẹp. Dù gì hấn cũng từng là Trạng nguyên, đương nhiên phải là một kẻ có văn hay chữ tốt. Nhưng bây giờ làm Thảm tướng thì lại tích chữ như vàng, che giấu tài năng. Muốn tìm được một bài thơ văn mà Thảm tướng làm, e là cực kỳ khó khăn.

Aiz. Nàng lật người lại, tiếp tục suy nghĩ về vụ án Hàn Chí Thanh.

Nàng vừa cắn bánh nướng vừa suy xét, lúc trước vẫn cho rằng Hàn Chí Thanh nhận tội là do bị ép buộc, thật ra cũng không nhất thiết như vậy. Một người vào phút cuối cùng có thể thoải mái thẳng thắn nhận tội như thế, nếu không phải là vì đã nhìn thấu tất cả khiến lòng chết lặng, thì chính là tâm nguyện đã đạt thành không còn vướng vẩn gì.

Có thể nào là do có người trao đổi điều kiện với hấn, nên hấn mới sẵn sàng nhận tội như thế?

Trong đầu Mạnh Cảnh Xuân chợt lóe, vội vàng tìm trong đồng hồ sơ, tra ra ngày nữ quyền Hàn phủ được thả, chính là vào giờ Dậu buổi chiều ngày 26 tháng giêng. Đầu óc nàng giống như hoàn toàn thông suốt, vỗ đầu bộp một phát ngồi phắt dậy. Đúng vậy! Hàn Chí Thanh tự sát trong ngục vào giờ Hợi ngày 26 tháng giêng!

Hàn Chí Thanh sớm không tự sát muộn không tự sát, lại cứ cố ý chết vào lúc đó. Thật sự là rất kỳ quặc!

Giống như khi tin nữ quyền được thả vừa được truyền đi, hấn lập tức đồng ý chịu chết.

Như vậy tức là tờ cung khai đó đã được viết từ trước, chỉ cần đợi đến giờ phút này, Hàn Chí Thanh liền ký tên lên rồi tự sát. Có thể là lúc nữ quyền Hàn phủ được thả, có người liền chạy đi báo tin cho Hàn Chí Thanh! Tâm nguyện của hấn được hoàn thành, hấn cũng vui vẻ mà chết đi.

Lúc đầu khi Mạnh Cảnh Xuân nghĩ ra được thì rất là kích động, giống như có một tia nắng ấm chiếu rọi qua màn sương mù vậy. Nhưng sau khi tỉnh táo lại thì lại đau đầu. Vẫn là không có chứng cứ!

Nàng nằm úp xuống giường lần nữa, nếu thật là như vậy thì..... động cơ là gì?

Nhị diện hạ không thu được lợi lộc gì thì chớ, ngược lại còn rước phải một đồng phiền toái. Có ai lại phí sức đi làm một chuyện không thu được kết quả tốt gì như thế? Không có ai.

Chẳng lẽ là vì nữ nhân?

Mạnh Cảnh Xuân nghe nói Hàn Chí Thanh có hai nữ nhi, người nhỏ hơn chính là một tuyệt sắc mỹ nhân, vẫn chưa hứa hôn với ai. Chẳng lẽ Nhị diện hạ nhìn trúng nữ nhi nhà người ta hay sao? Nhưng nếu vậy thì hấn chỉ cần thả một mình nàng ta là được rồi, đằng này hấn lại thả một mạch mấy chục người!

Huống chi, lý do này dường như cũng không hợp lý cho lắm. Nhị diện hạ đến Sâm Châu xử lý vụ án xong thì liền quay về, sau khi về kinh thành cũng không hề có lời đồn dấn dấp dây dưa với nữ nhân nào ngoài cung. Suy đoán được đến đây thì lại đâm vào ngõ cụt.

Nhị diện hạ này chỉ cần đứng ra nói rõ ràng một câu là có phải xong việc rồi không? Cứ khiến mấy kẻ bên dưới phải nát óc suy nghĩ, thật đúng là muốn làm khó người khác mà! Lúc trước nàng còn thấy sách lược của Nhị diện hạ quả là cao minh, bây giờ ngẫm lại thì thấy thái độ này của hấn như là muốn tìm đường chết vậy! Có rất nhiều chuyện một khi rơi xuống trên đầu mình, lập trường thay đổi, mọi thứ cũng trở nên khác biệt.

Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ rất lâu, sau đó thật sự chống đỡ không nổi nữa mà ngủ mất.

Trên thực tế, thời gian của nàng cực kỳ eo hẹp, muốn tìm chứng cứ là chuyện mơ tưởng, cho dù có suy đoán ra được những nguyên do hợp lý hơn nữa thì cũng chỉ là vô dụng.

May mắn là cuối cùng Mạnh Cảnh Xuân cũng hiểu ra được một điều. Kỳ hạn mà Hoàng thượng định ra, căn bản không phải để tìm ra chân tướng sự việc, mà chỉ là không nể tâm phạt Nhị diện hạ thôi. Nếu không thì đã không vớt vụ án này cho Đại Lý tự phúc thẩm, lại càng không bắt tiếp tục điều tra khi Từ Chính Đạt trình tấu chương lên. Nguyên nhân trong đó chẳng qua là do phán quyết cuối cùng sau hai lần thẩm án đều cực kỳ bất lợi cho Nhị diện hạ mà thôi.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ, Hoàng thượng quả nhiên vẫn rất sủng ái đứa con này, cũng nguyện ý tin tưởng rằng hắn có oan mà không thể nói.

***

Mấy ngày nữa trôi qua, kỳ hạn mà Hoàng thượng định ra rốt cuộc cũng tới. Đêm trước hôm đó Mạnh Cảnh Xuân không thể ngủ ngon, hôm sau lại dậy thật sớm, nghiêm túc chăm chỉ viết tấu chương, rửa mặt mặc quần áo, sửa soạn gọn gàng, lại soi gương mấy lượt, hít một hơi thật sâu rồi mới đi ra cửa. Mở cửa ra thấy bên ngoài trời vẫn còn tối, đèn lồng dưới mái hiên cháy cả đêm, khiến ánh sáng cũng mang theo vẻ ảm đạm.

Mạnh Cảnh Xuân cầm tấu chương trên tay, cung cung kính kính hướng về phía Tây Nam cúi người vái một cái.

Thẩm Anh từ trong cửa đi ra, đúng lúc thấy nàng đang thành kính nghiêm túc bái cái gì đó.

Thẩm Anh thấy nàng có hành động kỳ lạ, liền đứng lại xem. Mạnh Cảnh Xuân đứng thẳng người lên, thấy hắn, cực kỳ ung dung cất tấu chương vào trong tay áo, nói: “Tướng gia lên triều sao? Đi cùng đi.”

Thẩm Anh biết lần này Từ Chính Đạt phải tay mặc kệ, quảng toàn bộ vụ án Hàn Chí Thanh cho một tiểu lại bát phẩm của Đại Lý tự, còn ông ta thì ngồi chơi xơi nước không dính líu gì. Tính tính một chút, thấy hôm nay chính là ngày hạn định, mà Mạnh Cảnh Xuân lại đặc biệt dậy sớm như vậy, chắc hẳn là đi vào triều. Nàng chỉ là một viên quan bát phẩm nho nhỏ, lẽ ra không có tư cách vào triều, lại vì vụ án Hàn Chí Thanh và Từ Chính Đạt phải tay mặc kệ kia mà lên diện trình bày vụ án.

Thẩm Anh làm như không biết gì, chỉ đi cùng nàng vào triều. Trên đường đi thấy nàng trầm mặc không nói, hắn cũng không chủ động bắt chuyện.

Lúc hai người đến cửa cung thì trời mới hửng sáng. Quan phẩm của Mạnh Cảnh Xuân không đủ, không thể vào điện, chỉ có thể đứng đợi bên ngoài. Khi Từ Chính Đạt đi vào còn liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy nàng đưa tầm mắt lại đây thì vội vàng tránh đi, nhanh chóng bước vào điện.

Những người vào châu đều hiếu kỳ nhìn Mạnh Cảnh Xuân đứng ngoài điện. Bị mọi người soi mói như vậy nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn rất thờ ơ, trên mặt luôn mang nét thản nhiên.

Khi triều thần đều đã vào trong điện, liền có cung nhân đến đóng cửa điện lại. Mạnh Cảnh Xuân đứng đợi bên ngoài, ngắm mặt trời đang nhô lên từ phía đông, cảm thấy một ngày này dài bằng một năm.

Sau khi mọi người trong điện đã tấu bẩm xong mọi chuyện, rốt cuộc cũng có người nhắc tới vụ án này. Từ Chính Đạt đứng ra nói: “Bẩm bệ hạ, Mạnh bình sự của Đại Lý tự, người phụ trách vụ án Hàn Chí Thanh lần này đã đợi ở ngoài điện.”

Hoàng thượng thản nhiên nói: “Cho truyền Mạnh Cảnh Xuân.”

Triệu công công đứng một bên nói ngay: “Truyền..... Mạnh Cảnh Xuân.”

Cung nhân mở cửa điện, Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, không chút hoang mang bước vào.

8. Chương 8: Nổi Bật

Thấy Mạnh Cảnh Xuân vào điện, Từ Chính Đạt cũng toát mồ hôi thay nàng. Trong lòng ông rất rõ ràng, hôm nay cho dù Mạnh Cảnh Xuân nói như thế nào, cũng không thể chết tử tế được. Cứ cho là nàng hiểu rõ những mặt lợi hại trong đó, cố gắng lấy lòng cả hai bên, có khi cuối cùng vẫn thua đến nát bét. Mà nếu nàng thật sự lựa chọn đắc tội một trong hai, thì sẽ chết càng khó coi hơn.

Mạnh Cảnh Xuân quỳ xuống thỉnh an, sau đó lập tức lấy ra tấu chương trong tay áo, dâng hai tay lên. Triệu công công bước xuống bậc thang, đi đến chỗ nàng, cầm lấy tấu chương, trình lên cho Hoàng thượng xem.

Khi thi lấy công danh thì viết ra những áng văn đẹp đẽ, ẩn chứa ngàn vạn đạo lý, bây giờ những lời lẽ trên tấu chương này cũng vẫn tràn đầy tài khí như thế. Ngày đó thi đình, nàng cũng là một trong những người hiểu rõ thế sự, cơ trí hiếm có. Chỉ là một đứa con nhà bình thường mà có thể đạt đến trình độ này, quả thực là không thể xem thường.

Hoàng thượng xem xong, cười nhẹ một tiếng, gấp tấu chương lại để qua một bên, không nhanh không chậm nói: “Ngụy Minh Tiên, Mạnh bình sự của Đại Lý tự cho rằng, người cũng có điều cần phải trình bày về vụ án này. Người tuy là chủ thẩm của vụ Hàn Chí Thanh, nhưng từ đầu cho đến khi kết án, trong vô số tấu chương trăm đã xem qua lại chỉ có duy nhất một cái là của người. Hôm nay người không phiên trao đổi một chút về vụ án này với Mạnh bình sự chứ?”

Phía dưới đã có người bắt đầu đổ mồ hôi đầm đìa thay Mạnh Cảnh Xuân. Một thiếu niên gầy teo nhỏ xíu không chút thu hút như vậy mà lại dám đánh chủ ý lên người của Ngụy Minh Tiên, Thiết án vương của Hình bộ. Lá gan cũng quá lớn rồi!

Thị lang Hình bộ Ngụy Minh Tiên mới hơn 40 tuổi nhưng tóc đã hoa râm. Ông không hề sợ hãi bước ra, thản nhiên nói: “Thần không biết Mạnh bình sự muốn nghe chuyện gì?”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn cúi đầu quỳ.

Hoàng thượng nói: “Mạnh Cảnh Xuân, người muốn hỏi Ngụy đại nhân cái gì thì hỏi đi.” Sau đó nói tiếp: “Đứng lên đi, không cần quỳ nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân nói một câu “Tạ ơn Hoàng Thượng” rồi mới đứng lên, quay đầu nhìn Ngụy Minh Tiên, cười nhàn nhạt, mang theo vẻ mặt mà người khác không hiểu được, cất tiếng sang sảng rõ ràng: “Văn bối là người còn non nớt, từ lâu đã được nghe nói về Ngụy đại nhân xử án vô số, được người đời ca tụng là Thiết án vương, thật sự không dám nghi ngờ gì về những phán quyết của Ngụy đại nhân. Chỉ là có vài chỗ văn bối không hiểu rõ lắm, không biết Ngụy đại nhân có thể chỉ điểm cho văn bối một chút hay không?”

Đứng bên dưới, Từ Chính Đạt nghe mà giật bắn người. Thằng nhóc Mạnh Cảnh Xuân này chẳng lẽ lựa chọn đắc tội thái tử hay sao?!

Ngụy Minh Tiên chỉ nói: “Mạnh bình sự cứ nói.”

“Hàn Chí Thanh đưa ra tổng cộng 5 bản cung khai. Bản đầu tiên cực kỳ ngoan cố không chịu nhận tội, đến bản thứ hai bản thứ ba vẫn vậy. Trong bản cung khai thứ 4 tuy không còn mạnh miệng nữa nhưng vẫn không nhận tội âm mưu phản nghịch, chỉ bảo là những lời lẽ trong sách quả thật có phần ngông cuồng xằng bậy. Mà đến bản cung khai cuối cùng, lại thừa nhận tội lỗi vô cùng sáng khoái. Văn bối có nói sai chỗ nào hay không?”

Nàng vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Ngụy Minh Tiên không chớp mắt. Ngụy Minh Tiên trả lời: “Đúng là vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân nói tiếp: “Văn bối cả gan để ý tới một chuyện. Buổi sơ thẩm của vụ Hàn Chí Thanh là vào ngày mùng 4 tháng chạp năm Bảo Nguyên thứ 13; buổi thẩm vấn lần hai là vào ngày mùng 9 tháng chạp, tức là 5 ngày sau. Câu hỏi trên hai bản cung khai gần như là giống nhau hoàn toàn, chứng tỏ Ngụy đại nhân cũng chưa thu thập được chứng cứ gì mới. Vào ngày mùng 10 tháng chạp, mấy người bạn đồng sự và môn sinh của Hàn Chí Thanh được gọi tới thẩm vấn, tổng cộng là 5 người. Trong đó có một học trò tên là Đinh Nguyên Hỉ chấp nhận bị phán tội ngộ nghịch, đứng ra tố cáo trong nhà của thầy có giấu những văn tự trái phép, nên Ngụy đại nhân ra lệnh cho Tri châu của Sâm Châu là Đồng Hiếu Hiền đại nhân đích thân tới tra xét nhà Hàn Chí Thanh. Theo như ghi chép, quả thật phát hiện ra một vài văn tự không hợp pháp trong nhà. Vì thế đến buổi thẩm vấn lần 3 vào ngày 12 tháng chạp, Ngụy đại nhân dựa trên những bằng chứng mới thu được mà tra hỏi, nhưng Hàn Chí Thanh vẫn kiên quyết không nhận tội, hơn nữa lại còn phủ nhận mấy bài văn tự không hợp pháp đó không phải là của mình.

Ngày 17 tháng chạp là buổi sơ thẩm của Hàn Dĩ Quân, con trưởng của Hàn Chí Thanh, hắn cũng một mực chối tội. Con thứ Hàn Dĩ Phong cũng được sơ thẩm vào cùng ngày. Đến ngày 19 tháng chạp, con thứ Hàn Dĩ Phong được phát hiện đã chết bất đắc kỳ tử.

Kỳ lạ là, phán quyết được đưa ra trong quyển tấu chương được trình lên dưới danh nghĩa Nhị điện hạ kia,

lại chỉ nói rằng ‘Con trưởng Hàn Dĩ Quân, cháu trưởng Hàn Nghĩa Tung, cũng dựa theo luật về tội liên can phản nghịch, lập tức hành quyết’, nhưng một chữ cũng không hề đề cập đến vị con thứ Hàn Dĩ Phong này! Nếu thật sự dựa theo luật về tội liên can phản nghịch, vậy thì xin được hỏi, vì sao đứa con thứ này của Hàn Chí Thanh lại có thể trốn được bản án lập tức xử tử này vậy?”

Ngụy Minh Tiên trả lời: “Như Mạnh bình sự mới nói, con thứ Hàn Dĩ Phong đã chết bất đắc kỳ tử, cho nên không đề cập đến.”

Khuôn mặt của Mạnh Cảnh Xuân lạnh lẽo rét buốt: “Ngụy đại nhân là đang cãi thay cho Nhị điện hạ hay sao?”

Ngụy Minh Tiên vẫn thản nhiên: “Có thể giải thích một chút hay không?”

Mạnh Cảnh Xuân cong môi cười khê: “Khi Nhị điện hạ viết quyển tấu chương đó, Ngụy đại nhân có ở đó hay không?”

Về mặt Ngụy Minh Tiên bình thản: “Đương nhiên là có.”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm nghiêng rằng: “Nếu Ngụy đại nhân đã có ở đó, vậy văn bồi xin mạo muội hỏi một câu, lúc viết tấu chương là buổi sáng, buổi chiều, hay là buổi tối?”

Ngụy Minh Tiên dường như suy nghĩ một chút, sau đó hồ hững trả lời: “Hình như là giờ Thìn(1).”

(1) Giờ Thìn = 7h – 9h sáng.

Mạnh Cảnh Xuân xoay người sang nhìn Hoàng thượng, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, khi đó quyển tấu chương này cũng không phải là do Nhị điện hạ tự tay viết, mà là do một thư lại viết. Chỉ có lời nói thì không đáng tin, thần xin phép được trình lên lời chứng của thư lại viết tấu chương ngày hôm đó.” Nói xong thì liền lấy ra một tờ giấy trong tay áo, hai tay dâng lên.

Hoàng thượng xem xong, Mạnh Cảnh Xuân lập tức quay về phía Ngụy Minh Tiên, nói: “Đúng như lời của Ngụy đại nhân, vị thư lại này cũng chứng nhận viết tấu chương này vào giờ Thìn hôm đó, đóng dấu niêm phong, khẩn cấp chuyển đi.” Thân thể nhỏ nhắn của nàng đột nhiên tiến về trước một bước: “Vậy không biết Ngụy đại nhân có còn nhớ được..... hôm đó là ngày bao nhiêu hay không?!”

Lông mày Ngụy Minh Tiên bỗng cau chặt hơn một chút.

Mạnh Cảnh Xuân nở một nụ cười lạnh, giọng trầm xuống: “Nếu Ngụy đại nhân không nhớ được, vậy thì văn bồi liền nhắc cho đại nhân nhớ, hôm đó là ngày 19 tháng chạp.”

Đôi mắt Ngụy Minh Tiên rét lạnh.

Mạnh Cảnh Xuân nhướn lông mày, cất cao giọng: “Đúng là Hàn Dĩ Phong chết bất đắc kỳ tử vào ngày 19 tháng chạp, nhưng là vào giờ Mùi(2) ngày 19 tháng chạp, có bản cung khai của ngục tốt làm bằng chứng. Vậy văn bồi xin cả gan hỏi Ngụy đại nhân một câu, lúc viết tấu chương vào giờ Thìn, làm sao Nhị điện hạ và đại nhân lại biết được 3 canh giờ sau Hàn Dĩ Phong sẽ chết bất đắc kỳ tử ở trong ngục vậy?!”

(2) Giờ Mùi = 1h – 3h chiều.

Nàng cũng không thèm lấy hơi, một mạch nói tiếp: “Chẳng lẽ là đã lên kế hoạch từ trước, giết Hàn Dĩ Phong để giết gà dọa khỉ? Một là hù dọa Hàn Chí Thanh, hai là hù dọa những kẻ có liên quan khác, buộc bọn họ trình lên chứng cứ để ép cung?”

Nàng không đợi Ngụy Minh Tiên có phản ứng gì, lập tức hướng về Hoàng thượng quỳ xuống, giọng nói âm vang khiến toàn bộ mọi người trong điện đều nghe được rành mạch: “Bệ hạ, thần cho rằng, Nhị điện hạ không chỉ bị tình nghi tự ý thả nữ quyến Hàn phủ, mà còn bị tình nghi giết người và bức cung.”

Trong điện nháy mắt phát ra những tiếng bàn tán xôn xao. Mạnh Cảnh Xuân như thế này không phải là chọn đắc tội với một trong hai, mà là muốn đắc tội với cả hai bên!

Đã có người bước ra muốn nói gì đó, nhưng Hoàng thượng lại khoát tay áo, ý bảo Mạnh Cảnh Xuân tiếp tục nói.

Mạnh Cảnh Xuân nói này giờ đến nỗi cả cổ họng cũng đã rất đau, giọng hơi khàn khàn: “Thần nghe nói rằng, từ trước đến giờ Nhị điện hạ vẫn luôn là người khoan hậu nhân nghĩa, có thể làm ra chuyện giết nghi phạm và bức cung thì thật sự là rất bất thường, nhất định là bị người khác mê hoặc giật dây, nên mới phạm phải sai lầm như thế.”

Nói xong thì nàng quay đầu hung tợn nhìn chòng chọc Ngụy Minh Tiên, nói: “Lúc viết tấu chương, Ngụy đại nhân cũng có ở đó. Nhị điện hạ phạm phải sai lầm này, Ngụy đại nhân chính là đồng mưu, hơn nữa còn phạm phải tội biết mà giấu diếm không báo!”

Trong điện thốn thức không thôi, mấy vị quan viên của Hình bộ đã quỳ rạp trên đất, nhao nhao cầu xin thánh thượng điều tra cho rõ.

Mạnh Cảnh Xuân không hề nhượng bộ, giọng vẫn cất cao như trước: “Ngụy đại nhân đường đường là Hình bộ Thị lang, có tiếng là công chính liêm minh, nhưng ngoài việc xử lý công bằng không màng tình cảm cá nhân ra, thật sự là không hề có tâm tư nào khác sao? Sau khi trở về từ Sâm Châu, tất cả mũi nhọn đều chia về Nhị điện hạ. Vậy xin hỏi Ngụy đại nhân, thân là chủ thẩm vụ án Hàn Chí Thanh, phải chăng ngài cũng nên gánh lấy trách nhiệm trong chuyện nghi phạm bị thả!? Vậy mà toàn bộ tấu chương trong triều đều chỉ trách một mình Nhị điện hạ, không hề đề cập một chữ nào về chuyện Ngụy đại nhân không làm tròn bổn phận, không phải là đã quá mức bất công hay sao?! Hay là Ngụy đại nhân thật sự giống như lời mọi người đồn đãi —— có mối quan hệ rất rộng?”

Mũi nhọn của nàng sắc bén chỉ về hướng Ngụy Minh Tiên, thậm chí cuối cùng còn gán ghép cho ông tội danh ‘cố ý kết bè cánh’.

Từ Chính Đạt nghe mà đổ cả mồ hôi hột. Mạnh Cảnh Xuân này quả nhiên là không muốn sống nữa.

Còn Mạnh Cảnh Xuân thì đang nói đến điểm cao trào, bất chợt đứng lên, từng bước ép sát Ngụy Minh Tiên: “Vi thần không ngại suy đoán chuyện này bằng một tâm tư xấu xa nhất. Có thể là sau khi Hàn Dĩ Phong chết đi, Hàn Chí Thanh nhận ra Ngụy đại nhân là người thủ đoạn ngấp trời, dù cho có kiên trì thêm nữa thì cũng không thể nào cứu vãn được gì, nên đành phải lùi một bước. Không ngờ Ngụy đại nhân quá tàn nhẫn, Hàn Chí Thanh cảm thấy vô vọng, trong lúc cam chịu đã quyết định tự sát, nhưng sau đó lại được cứu sống. Cuối cùng, có người đưa ra một lợi thế cho ông ấy để làm mỗi nhử, chỉ cần Hàn Chí Thanh cam nguyện nhận tội sau đó tự sát, vậy thì có thể chữa lại cho vợ và con gái của ông ấy một con đường sống. Vì thế tối hôm đó, nữ quyến Hàn gia được thả, sau khi Hàn Chí Thanh được gặp mặt từ biệt thê tử và nữ nhi, dù chỉ vô cùng ngăn ngủi, nhưng vẫn vui vẻ chịu chết.” Mạnh Cảnh Xuân cười lạnh một tiếng: “Quả thật là thủ đoạn cao minh, nếu người đưa ra điều kiện trao đổi này là Nhị điện hạ, vậy Nhị điện hạ có thể nhận được lợi ích gì từ đó? Còn nếu người đưa ra điều kiện không phải là Nhị điện hạ, vậy thì mục đích của hắn là gì, mà lại dám hất bát nước bẩn này lên người Nhị điện hạ, cố ý hãm hại ngài ấy? Thật không biết chỗ dựa sau lưng người đó là ai!”

Ngụy Minh Tiên lập tức quỳ xuống nói: “Thần làm việc ở Hình bộ đã được 11 năm, chưa bao giờ làm việc gì không trung thực, cũng chưa từng làm chuyện hất nước bẩn lên người khác như thế này, xin bệ hạ minh giám!”

Hoàng thượng mắt lạnh nhìn ông , cười nhẹ một tiếng, nói: “Hôm nay tạm thời đến đây thôi. Vụ án này Đại Lý tự nhanh đưa ra quyết định đi, sau khi Tam Pháp ty hội thẩm thì liền kết án, không cần dây dưa mấy chuyện có hay là không có này thêm nữa.”

Hoàng thượng đứng dậy, Triệu công công hô: “Bãi triều.....”

Một đám thần tử nhao nhao quỳ xuống đưa tiễn.

Mạnh Cảnh Xuân mặc một bộ quan bào dày, bên trong còn cuộn một đồng vải quần ngực, mồ hôi ra đầm đìa ướt đầm cả áo trong.

Nàng thăm thở phào một hơi, cả người đều sắp nằm bò ra đất.

Khi mọi người trong điện đã ra về gần hết, toàn thân Mạnh Cảnh Xuân cũng đã tê liệt. Nàng nhắm mắt lại thư giãn một lát, cung nhân thúc giục mãi, nàng mới chậm rãi đứng lên, chân như đang đi trên mây, từng

bước xiêu vẹo ra ngoài. Đi ra đến ngoài điện thì thấy mặt trời đã lên cao, ánh sáng có chút chói mắt. Nàng vươn tay che, thân hình gầy yếu lung la lung lay, như muốn ngã xuống đất.

May mà có người kịp thời đỡ được nàng, nhẹ nhàng nói: “Mọi sự nổi bật hôm nay đều đã bị người đoạt hết cả.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy người tới là Thẩm Anh, tự cảm thấy mình thật nhếch nhác, vội vàng hất tay hắt ra, hơi hơi quay đầu đi, giọng khàn khàn: “Thẩm đại nhân không cần phải nói mấy lời châm chọc như vậy.”

Trong đôi mắt Thẩm Anh hiện lên một tia cảm xúc không rõ, lại như thấy được hình ảnh bản thân mình 10 năm về trước, thoáng cảm khái trong lòng.

Mạnh Cảnh Xuân đã trở lại bình thường, đang muốn rời khỏi, Thẩm Anh lại gọi nàng: “Hoàng thượng bảo người đến ngự thư phòng một chuyến.”

Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn sợ hãi, vừa nghe nói Hoàng thượng gọi nàng đến ngự thư phòng, lập tức cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Nàng lưng đưa về Thẩm Anh, thân hình nhỏ gầy yếu ớt, nhìn vào không ai nghĩ đó là một thanh niên 19 tuổi sắp nhược quán, ngược lại vẫn chỉ như một thiếu niên ngây ngô ngày ngày đến thư việc học tập. Vẫn còn đang ở độ tuổi trong sáng vô lo, nhưng cũng đã bị hãm sâu vào trong bàn cờ của triều đình.

Nàng xoay người lại, khuôn mặt thanh tú trắng bệch, mang vẻ mong manh như lại xinh đẹp cực kỳ, Thẩm Anh nhìn thấy thì sững người trong phút chốc, sau đó vội vàng lấy lại tinh thần, nói: “Đi hướng này.”

9. Chương 9: Được Tướng Gia Chỉ Điểm Không Dễ

Mạnh Cảnh Xuân bước vào ngự thư phòng, đầu cũng không ngẩng lên mà liền quỳ xuống, Hoàng thượng bảo: “Đứng lên đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Vi thần không dám.”

Hoàng thượng cười cười: “Người thì có gì mà không dám chứ?”

Vào bữa tiệc Quỳnh Lâm yến thì đến muộn, trong vụ án này lại can đảm đứng ra đối chất với Thiết án vương của Hình bộ, lời lẽ suy đoán, thậm chí ngay cả gắn ghép tội danh đều ra vẻ như hết sức hợp tình hợp lý.

“Vi thần có tội, mong bệ hạ đừng tức giận.”

Hoàng thượng không dấu vết nhượng mắt: “Người có tội gì?”

“Vi thần không nên suy đoán lung tung không dựa theo bằng chứng trên điện.”

“Quả thật là người không nên nói ra những lời sau cùng đó. Lẽ ra là phải phạt, nhưng niệm tình đây là lần đầu tiên người xử án, không hiểu quy củ, nên thôi bỏ qua.”

Trái tim đang treo trên cổ họng của Mạnh Cảnh Xuân cuối cùng cũng được buông lỏng.

Lại nghe được Hoàng thượng nói: “E là lần này Từ Chính Đạt cũng không thể ngờ tới chuyện người lại chia mũi nhọn thẳng hướng Ngụy Minh Tiên, chắc là đã bị dọa cho chết khiếp rồi. Lát nữa khi người trở lại nha môn gặp hần, thì trấn an hần một chút, để cho hần hiểu được cần phải làm như thế nào. Chức Đại Lý tự khanh vẫn còn trống, người thay trẫm nói cho Từ Chính Đạt, nếu hần còn muốn được thăng chức, thì nên làm việc cho tốt, chỉ qua loa có lệ thì không ổn đâu.”

Giọng điệu nghe thật ôn hòa, chỉ là loại chuyện này mà lại để cho một tiểu lại bát phẩm bé tí hìn như nàng truyền lời cho Đại Lý tự thiếu khanh, có vẻ hơi bị quá đáng?

Mạnh Cảnh Xuân thấp giọng đáp lời: “Vi thần tuân lệnh.”

“Đứng lên đi.”

“Vi thần.....” Mạnh Cảnh Xuân vẫn cúi gằm đầu, giọng nhỏ đến đáng thương, “Vẫn nên quỳ thì hơn.”

Thẩm Anh đứng một bên thấy dáng vẻ nàng như kiêu đang chân thành nhận tội hối lỗi, thật sự muốn đưa tay hung hăng kéo nàng đứng lên.

Hoàng thượng thì lại cảm thấy không sao cả, chỉ hỏi: “Năm nay ngươi 19 sao?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, Hoàng thượng lại cười nói: “Nhìn qua thì cứ tưởng là trẻ hơn. Lúc trước trẫm còn cho rằng ngươi chỉ bằng tuổi Đình Phương là cùng. Nghe nói ngươi dọn vào ở trong quan xá, lại còn là hàng xóm của hữu tướng phải không?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nói trong lòng, Hoàng thượng thì cái gì mà chả biết, gật gật đầu.

“Thức ăn ở quan xá có ngon không?”

“Nhờ ân đức của bệ hạ, thức ăn trong quan xá rất ngon.” Mạnh Cảnh Xuân nói một câu thật lòng.

Hoàng thượng lại nhìn Thẩm Anh một cái: “Gian phòng sát vách ngươi đã bỏ trống rất lâu, bây giờ có người dọn đến ở, có phải cảm thấy nóng nực hơn không?”

Thẩm Anh hơi nhếch môi, nói: “Cũng tạm tạm.”

Hoàng thượng lại cầm lấy tấu chương mà lúc trước Mạnh Cảnh Xuân trình lên, mở ra đọc lại một lần, sau đó ném cho Thẩm Anh nói: “Ngươi chỉ cho hần biết, tấu chương thì cần phải viết như thế nào.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu càng thấp, Thẩm Anh nhận lấy đọc lướt qua, sau đó gấp tấu chương lại, hơi hơi quay đầu nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Mạnh bình sự không biết mấy tấu chương này cần phải được lưu trữ sao?”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ nhỏ giọng “A?” một tiếng.

“Đã là tấu chương lưu trữ, thì cần phải viết cho thật cẩn thận.” Đây là viết tấu chương chứ không phải là thi lấy công danh, nàng viết một đồng đạo lý trong này là để làm gì? Còn tình tiết vụ án thì lại bị vớt qua một bên, vậy cuốn tấu chương này còn có thể gọi là báo cáo vụ án sao. Chưa kể đến chuyện lại còn dám múa dùi đao trước mặt thiên tử, khoe khoang tài năng nữa chứ.

May mà Hoàng thượng cũng không có ý muốn trách móc, ngược lại nói: “Được hữu tướng chỉ điểm cho một câu, thật sự là không dễ đâu. Ngươi may mắn được làm hàng xóm với hữu tướng, nếu có chỗ nào không hiểu rõ, thì qua xin hần chỉ bảo cho một chút, đừng có một mình cảm đầu lo nghĩ rồi lại làm ra chuyện gì không hợp quy củ nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân liên tục gật đầu: “Vi thần đã hiểu, xin được ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng thượng.”

“Được rồi, lui xuống đi.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không dám ngẩng đầu, vội vội vàng vàng lui ra.

Sau khi cung nhân đóng cửa lại, Hoàng thượng mở miệng: “Đứa nhỏ này lại có vài phần giống với ngươi khi mới vào triều. Chỉ là mấy năm nay, ngươi càng lúc càng thu liễm tài năng, mọi việc đều suôn sẻ, trái ngược với dự đoán lúc đầu của trẫm.”

Lời cuối cùng này quả thật chứa dụng ý khác. Thẩm Anh chỉ nói: “Thần chỉ cố gắng làm tròn bổn phận của mình, tuyệt đối không dám vượt quá giới hạn.”

“Ngươi bây giờ nói chuyện càng lúc càng không thú vị.” Hoàng thượng than nhẹ, “Trước đó vài ngày trẫm còn nghĩ, nâng ngươi lên cao như vậy, phải chăng cũng là hại ngươi.”

Không thể xa xỉ, không thể kiêu ngạo, không thể lười biếng, không thể để người khác tóm được nhược điểm, thậm chí, không thể cười.

Hần là một quân cờ sạch sẽ, bóng loáng, cô độc, không vương bận.

Hoàng thượng lại nói: “Về sau đứa nhỏ kia ở trong triều chắc hẳn sẽ gặp phải không ít phiền toái. Trẫm quả nhiên là già rồi.....” Giọng nói lại như thở dài: “Lại có thể tiếc nhân tài như vậy.”

Cũng không cần thiết phải tạo ra thêm một Thẩm Anh nữa.

Thẩm Anh chỉ lẳng lặng đứng, không nói lời nào.

Qua một lát, Hoàng thượng hỏi: “Hôn sự của Thái tử chuẩn bị đến đâu rồi?”

Lúc này Thẩm Anh mới trả lời: “Lễ bộ đã lo liệu thỏa đáng.”

Hoàng thượng lười nhác đáp lại một tiếng, sau đó nói: “Không còn chuyện gì quan trọng nữa, người lui xuống đi.”

Thẩm Anh liền thỉnh an cáo lui. Những tiếc nuối lộ ra trong giọng nói của Hoàng thượng hôm nay, sao hẳn có thể không hiểu được chứ, chỉ là đã nhiều năm như vậy.....

Hắn ra khỏi ngự thư phòng, đứng ở dưới mái hiên, đôi môi khẽ cong lên một nụ cười hiếm có, nhưng vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, khi xoay người lại thì trên môi không còn sót lại một chút ý cười nào.

Thẩm Anh chậm rãi đi đến chỗ rẽ cuối hành lang, đã thấy Mạnh Cảnh Xuân đang đứng như trời trồng ở đó, cúi đầu không biết là đang nhìn cái gì.

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy động tĩnh, vội vàng ngẩng đầu nói: “Tướng gia muốn đi Chính sự đường sao?”

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, nói: “Hôm nay là ngày nghỉ của ta.”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩn ngừ “A” một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó nói tiếp một câu: “Vậy hạ quan cáo từ trước.”

Nàng vừa mới cúi đầu xoay người sang chỗ khác, thì lại bị Thẩm Anh ở đằng sau gọi giật lại.

Thẩm Anh nói: “Có chuyện muốn nói với người, đi cùng đi.”

Mạnh Cảnh Xuân liền đi chậm lại một chút, thành thật bám theo sát ở đằng sau hắn.

Rõ ràng là nói có chuyện muốn nói với nàng, nhưng Mạnh Cảnh Xuân đã đi theo hắn một lúc lâu, mà Thẩm Anh phía trước vẫn im thin thít.

Mạnh Cảnh Xuân thầm nói, Tướng gia mà cũng đi lừa người sao, rồi cúi gằm đầu ừ ừ ừ đi tiếp.

Đột nhiên Thẩm Anh quay đầu lại nhìn nàng một cái, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng nâng đầu đang hoàng đi đường.

Cuối cùng Thẩm Anh cũng mở miệng nói: “Con người chỉ biết ích kỷ làm điều có lợi cho mình thôi sao?”

“Hả? A..... Hạ quan.....” Đầu tiên Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy bất ngờ, sau đó phản ứng kịp. Hắn đang nói về bản tấu chương mà nàng trình lên kia. Mấy cuốn tấu chương của những người khác đều là vì lợi ích cá nhân. Còn trong vụ án này không những Nhị điện hạ không thu được ích lợi gì, mà còn bị người khác chỉ trích.

“Hiện tại tuy chỉ là những suy đoán không có bằng chứng, nhưng chung quy cũng sẽ có một ngày tra ra manh mối phải không?” Giọng điệu Thẩm Anh không được tốt.

Lại là ám chỉ bản tấu chương kia của nàng!

Trong đó quả thực nàng đã lôi ra một đồng đạo lý, thậm chí kết bài còn biểu thị quyết tâm, nhiệt huyết tràn đầy.

Bây giờ Mạnh Cảnh Xuân nghĩ lại, cảm thấy những lời mà nàng viết trong bản tấu chương kia đúng là hết sức mạo hiểm.

Thẩm Anh thấy dáng điệu này của nàng, thầm nghĩ, người này lúc này hùng hổ gây sự trên diện đến thế, mà giờ thì lại không dám hé răng. Đúng là ghé con mới ra đời, không nghĩ gì đến hậu quả, chỉ biết dốc toàn lực, quang sạch mọi mối đe dọa mạo hiểm ở phía sau đầu.

Tuy hấn nghĩ như vậy, nhưng giọng điệu thì vẫn rất kiên nhẫn ôn hòa: “Người sống trên đời cũng không tránh khỏi có đôi khi làm ra mấy chuyện hồ đồ, không phải là lúc nào cũng chỉ làm những chuyện có lợi cho mình.”

Mạnh Cảnh Xuân rất là biết điều gật gật đầu.

“Hôm nay trên điện người nói như vậy, chắc hẳn Hình bộ sẽ không còn mạnh miệng nữa, Từ Chính Đạt bên Đại Lý tự sợ hãi cũng sẽ chỉ làm cho có lệ, còn Ngự Sử đài thì lại càng không có gì để nói. Sau khi Tam pháp y hội thẩm, vụ án này cũng sẽ chấm dứt ngay, trễ nhất là đến cuối tháng này thì kết thúc. Một khi hội thẩm xong là sẽ kết án, theo lẽ thường thì không thể thay đổi được gì nữa.” Hấn từ từ nói, ngừng lại một chút, rồi nhìn nàng nói: “Trong tấu chương, người viết ra lời tề son sắt như vậy, bảo rằng nhất định phải tra ra được manh mối, vậy thì phải làm nhanh lên, tranh thủ trước khi kết án. Còn nếu không đủ sức thì sau này đừng viết ra mấy lời bốc phét như vậy nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân cảm động đến suýt thì rơi nước mắt, gật mạnh đầu.

Thẩm Anh đi ở phía trước, nói: “Người chỉ gật đầu thì ta không thể biết được.”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn lên, thấy hấn đã quay đầu đi từ lâu, vội nói: “Tướng gia nói đúng lắm, hạ quan đã hiểu rõ.”

Người phía trước không có phản ứng gì, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng bổ sung: “Hạ quan được Tướng gia chỉ điểm cho, cảm thấy vô cùng vinh hạnh, giống như được Phật tổ khai sáng cho.....”

Thẩm Anh vẫn không hề quay đầu lại, thản nhiên nói: “Muốn nịnh hót thì cũng nên lựa lời một chút.”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân nghĩ bụng, Tướng gia đúng thật là còn soi mói hơn cả Trần Đình Phương, chẳng qua cũng chỉ là khách sáo nói vài câu cảm kích mà thôi, có cần phải để ý từng câu từng chữ như thế không? Vì thế nàng cũng không thèm để ý đến hấn.

Sau khi hai người tách ra, Mạnh Cảnh Xuân đi thẳng đến Đại Lý tự. Những lời kia của Thẩm Anh đúng là vì tốt cho nàng nên mới nói vậy. Nhưng trước đó, lúc ở ngự thư phòng, Hoàng thượng bảo hấn dạy mình cần phải viết tấu chương như thế nào, hấn lại chỉ nói qua loa hai câu, ra khỏi ngự thư phòng thì bắt đầu lôi lại mấy chuyện cũ rích ra mà thuyết giáo.

Đúng là người có tính cách quái đản, hoặc cũng có thể là hấn rất biết chừng mực, biết phải nói cái gì vào lúc nào. Dù sao cũng đã làm quan lâu như vậy rồi, với cả nếu hấn không có chút bản lĩnh nào trên người thì sao có thể thẳng thừng nhanh vèo vèo như vậy.

Aiz, cũng không biết người được coi trọng như hấn thì có được vui vẻ hay không. Mạnh Cảnh Xuân đá bay viên đá nhỏ dưới chân, mang theo thái độ bất chấp khó khăn bước vào Đại Lý tự.

Vậy mà thật lạ lùng, Từ Chính Đạt gọi nàng qua, nhưng cũng không nói gì nàng, chỉ bảo nàng thu dọn lại mấy hồ sơ vụ án rồi chép ra một bản đưa sang Ngự Sử đài.

Cho nên Mạnh Cảnh Xuân cũng làm như không hề có chuyện gì, vui đầu làm việc như bình thường.

***

Trong triều sóng êm gió lặng được vài ngày, Mạnh Cảnh Xuân cũng bận đến điên đầu, ngay cả ngày nghỉ mà cũng phải vội vàng đến nha môn làm việc. Từ sau vụ án Hàn Chí Thanh đó, Từ Chính Đạt làm như phát hiện ra nàng rất có năng lực, nên bắt nàng phải làm rất nhiều việc.

Mấy người đồng僚 thấy vậy, chỉ cho rằng Mạnh Cảnh Xuân được coi trọng. Nhưng trong lòng Mạnh Cảnh Xuân thì lại hiểu rất rõ, chẳng qua Từ Chính Đạt này không muốn đắc tội với cấp trên, nên ném hết cho nàng mấy vụ án mà những người khác không ai chịu làm, khiến cho nàng khó xử mà thôi.

Ai mà nói Từ Chính Đạt ngốc thì nàng sẽ lập tức đi theo người đó giải thích rõ ràng cho họ hiểu, Từ Chính Đạt thông minh đến thế nào!

Mạnh Cảnh Xuân chỉ lo vui đầu làm việc, những chuyện vặt vãnh gì đó trong triều nàng cũng lười quan tâm.

Một ngày nọ, Bạch Tồn Lâm được nghỉ, cảm thấy đã lâu rồi không gặp Mạnh Cảnh Xuân, liền chạy đến Đại Lý tự tìm nàng. Mạnh Cảnh Xuân cũng không rảnh nói chuyện với hắn, cứ thế ôm từng chồng từng chồng hồ sơ cất vào trong ngăn tủ. Bạch Tồn Lâm thấy thân thể mảnh mai của nàng gồng hết sức lên mà ôm, liền đến gần muốn giúp nàng.

Bạch Tồn Lâm nói: “Nghe nói cả ngày nghỉ mà hiền đệ cũng không ở nhà nghỉ ngơi, sao lại phải gồng sức như thế?”

Mạnh Cảnh Xuân nhét chồng hồ sơ vào trong ngăn tủ, xoa xoa cái cổ, nhìn hắn một cái, nói: “Nhiều việc quá.”

Bạch Tồn Lâm lại nói: “Lúc trước nghe nói, đệ và Hình bộ Ngự đại nhân ở trên điện..... cãi nhau?”

Mạnh Cảnh Xuân nói thầm nhỏ: “Thật sự là miệng lưỡi người đời mà.....”

“Hả?”

Mạnh Cảnh Xuân lười nhắc lại, tiếp tục chuyển hồ sơ.

Bạch Tồn Lâm vội vàng bám theo: “Kiểu này là hiền đệ không biết chuyện thiên kim nhà Ngự đại nhân là Thái tử phi tương lai sao?”

“Nàng làm thái tử phi thì liên quan quái gì đến ta.....” Mạnh Cảnh Xuân thuận miệng nói thầm, ngay sau đó phản ứng kịp, “Bạch huynh vừa nói là thiên kim nhà Ngự đại nhân sẽ trở thành thái tử phi sao?”

“Đương nhiên, mai là ngày đại hôn của thái tử, chuyện này mà đệ cũng không biết sao?”

Mạnh Cảnh Xuân không nói nên lời.

Thái tử phi chính là người mà Hoàng thượng đích thân tuyển chọn cho thái tử. Lúc này đối với Ngự Minh Tiên mà nói, được kết thân với hoàng gia chính là vinh dự cao nhất.

Điều đó chứng tỏ Hoàng thượng cũng không vì vụ án Hàn Chí Thanh mà nghi kỵ Ngự Minh Tiên, ngược lại còn thắt chặt quan hệ hơn.

Tuy rằng con đường phía trước của Ngự Minh Tiên như thế nào cũng không liên quan gì đến Mạnh Cảnh Xuân, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại cảm thấy mơ hồ bất an.

Thật ra nàng đã đoán ra được Ngự Minh Tiên chính là người của thái tử, nhưng thật sự không ngờ Hoàng thượng lại dung túng cho việc Thái tử kéo bè kết đảng. Mà nói đúng ra, thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về thái tử, cũng chỉ có một mình nàng dấn thân như vậy, tự đưa đầu ra cho người khác chém.

Mạnh Cảnh Xuân than thở trong lòng, cúi người ôm thêm một chồng hồ sơ.

Bạch Tồn Lâm thấy nàng như vậy, tiến lên khuyên giải nàng: “Chuyện này đã được định ra từ lâu rồi, lễ nạp thái lễ ăn hỏi gì đó đều đã làm xong, cũng không thể chỉ vì có một chút nghi kỵ mà không cho cô nương nhà người ta tiến cung nữa, đúng không?”

Mạnh Cảnh Xuân cười gượng: “Đại hôn của thái tử là chuyện vui, Bạch huynh cần gì phải nói mấy lời dư thừa như vậy.” Dừng một chút, lại nói: “Ta thật sự rất bận, không thể tiếp đón Bạch huynh được, ngày khác nhất định mời Bạch huynh uống rượu, còn hôm nay thì thật ngại quá.”

Bạch Tồn Lâm nhẹ thở dài, lại qua giúp nàng chuyển thêm một chuyến hồ sơ, sau đó mới cáo từ.

Sau khi hắn đi khỏi, Mạnh Cảnh Xuân mới suy nghĩ cẩn thận, hiểu ra vì sao vài ngày nay lại có mấy người chỉ trở bàn tán mỗi khi nàng đi qua đi lại giữa các nha môn. Đơn giản là cười nàng không thức thời, trướng mà đòi chọi với đá, chỉ là một tiểu lại bé nhỏ mà muốn lay động vị trí của Ngự Minh Tiên sao? Dám đắc tội với người ta sao? Sau lưng người ta chính là thái tử đấy.

Mạnh Cảnh Xuân ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng ổn định trở lại. Không thể suy nghĩ về những chuyện quá xa, để ý đến ánh mắt của người khác để làm gì đâu? Mình sống tốt được một ngày thì chính là một ngày.

***

Nàng vẫn bận như vậy cho đến chạng vạng tối, cánh tay đau nhức, cổ cũng vô cùng đau đớn, như là vừa bị ai tấn cho một trận vậy. Vốn dĩ nàng còn định sao chép hồ sơ vụ án rồi mới đi, nhưng vừa mới viết được ngày tháng thì đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, vỗ đầu ‘bộp’ một phát rồi vội vàng thu dọn đồ đạc trở về quan xá.

Lúc về đến nơi thì trời đã tối đen, mấy con thiêu thân bay tán loạn xung quanh đèn lồng, giống như còn đang là mùa xuân vậy.

Mạnh Cảnh Xuân vào nhà bếp, một đầu bếp họ Lục thấy nàng tới, vội nói: “Mạnh đại nhân, thức ăn mà ngài dặn hai ngày trước đã được chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, đều để ở trong hộp thức ăn này.” Nói xong liền đưa hộp thức ăn cho nàng.

Mạnh Cảnh Xuân vội lần mò ra mấy đồng tiền, đưa cho hắn, nói: “Phiền người rồi.”

Tiểu Lục nói: “Không phiền, chỉ là mấy món đơn giản thôi mà.” Hắn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Mạnh Cảnh Xuân, lại nói: “Hôm nay hái được một ít rau dại, đang trộn nhân bánh, định làm bánh bột. Nếu Mạnh đại nhân có thể chờ một chút là có thể ăn bánh bột nóng hôi hổi, hay là ngồi một lát ở nhà bếp đi?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, lại nói: “Làm bánh bột sao?”

Tiểu Lục nói: “Đúng vậy. Mạnh đại nhân không phải người kinh thành, chắc chưa từng ăn qua món bánh bột này phải không?”

“Đã từng ăn rồi.” Mạnh Cảnh Xuân có chút hoảng hốt, “Gia mẫu là người kinh thành, lúc trước thường làm cho ta ăn.”

Tiểu Lục cười cười, đổ nguyên liệu vào một cái bát lớn bên cạnh bếp, trộn lên để làm nhân bánh, sau đó một đầu bếp khác đem bột gạo nếp đến. Mạnh Cảnh Xuân tìm cái ghế, ngồi xuống, nhìn bọn họ gói từng viên bánh bột, lẩm bẩm: “Hồi trước, khi gia mẫu còn sống, ta cũng từng gói bánh bột cùng với bà ấy. Nhưng sau khi bà mất đi thì ta cũng không ăn nữa.”

Tiểu Lục là một người có tâm tư tinh tế, hôm nay thay Mạnh Cảnh Xuân chuẩn bị mấy món ăn, thấy đều là những món dùng khi đi cúng, liền đoán ra được chắc là Mạnh Cảnh Xuân muốn đi cúng bái ai đó. Bây giờ lại nghe nàng nói mấy lời này, nghĩ có lẽ hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân nàng.

Một lát sau, ngoài cửa có động tĩnh, Mạnh Cảnh Xuân nhìn qua, thấy Thẩm Anh vén rèm cửa bước vào.

Tiểu Lục cũng quay sang nhìn, thấy Thẩm Anh thì vội vàng nói: “Tướng gia muốn ăn gì?”

Thẩm Anh chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, thấy trong nhà bếp hiện giờ đã vắng vẻ, chắc cũng không còn gì để ăn, liền nói: “Gì cũng được.”

Hắn nói xong thì ngồi xuống đối diện Mạnh Cảnh Xuân.

Nếu đổi lại là ngày trước, Mạnh Cảnh Xuân nhất định phải nhảy dựng lên nịnh nọt hành lễ với hắn, nhưng hôm nay nàng lại chỉ ngồi im không nhúc nhích, không hề có tinh thần gì.

Thẩm Anh chỉ cho rằng nàng gặp phải khó khăn gì nên mới như thế, liền quay đầu sang nói với Tiểu Lục: “Còn rượu mơ không? Lấy một ít đi hâm nóng đi.”

10. Chương 10: Đại Hôn

Tiểu Lục nghe Thẩm Anh nói muốn mang rượu ra thì thấy hơi lạ, nghĩ rằng có thể là đưa cho Mạnh Cảnh Xuân uống, liền đi hâm nóng rượu, còn đặc biệt chuẩn bị một ít thức ăn. Một đầu bếp khác mang mấy viên bánh bột đã được gói xong cho vào trong nồi hấp, khói tỏa nghi ngút khắp phòng, khiến người ta cảm thấy buồn ngủ.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn ngồi im không nhúc nhích, chờ người ra nhìn một con thiêu thân đang vỗ cánh phành phạch đâm đầu vào lớp cửa sổ giấy.

Thẩm Anh cũng không bắt chuyện với nàng, cho đến khi Tiểu Lục mang bình rượu ra, hắn mới rót một chén đưa cho Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân cố gắng lấy lại tinh thần, nhìn chén rượu kia nói: “Sao Tướng gia lại muốn uống rượu?”

Cả dáng vẻ lẫn giọng nói của Thẩm Anh đều là nhàn nhạt, cũng không nhìn nàng, chỉ nói: “Cho người.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng sờ một chút.

“Tuy say rượu không phải là điều mà anh hùng nên làm, nhưng lại khiến người ta dễ chịu hơn.”

Mạnh Cảnh Xuân nhận ra được ý trong lời nói của hắn. Hắn vậy mà lại nghĩ nàng có bộ dáng như bây giờ là vì gặp đả kích, thật sự là đã quá coi thường nàng rồi.

Thế là Mạnh Cảnh Xuân khẽ nhún mày nói: “Tướng gia đã từng thử qua sao?”

Thẩm Anh lại nói: “Chưa từng.”

“Hạ quan lại không nghĩ như vậy. Huống chi hôm nay hạ quan cũng không có gì không thoải mái, không cần mượn rượu giải sầu.” Nàng cười nhạt, trong đôi mắt sáng lên vẻ lạnh lợi: “Ý tốt này của Tướng gia, hạ quan xin nhận.”

Thẩm Anh liền nói với Tiểu Lục: “Mang rượu xuống đi.”

Mạnh Cảnh Xuân liếc nhìn bình rượu: “Tướng gia không uống sao?”

“Ta không uống rượu.”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời lú lẫm, mím mím môi nói với Tiểu Lục: “Không cần dọn đi, ta sẽ uống hết.” Nói xong, nàng cầm chén rượu lên nhấp nhẹ một ngụm, sau đó cúi đầu ăn chút thức ăn.

Rượu và đồ nhắm xuống bụng, Mạnh Cảnh Xuân hài lòng thoả dạ thở dài một tiếng.

Thẩm Anh nhìn nàng ăn cơm uống rượu, đột nhiên mở miệng thăm hỏi: “Gần đây ở Đại Lý tự rất bận sao?” Mấy buổi tối nay về nhà đều không thấy bên phòng nàng sáng đèn, chắc hẳn là về rất muộn.

“Cũng tạm.” Mạnh Cảnh Xuân trả lời đơn giản.

Thẩm Anh nhấp một hớp trà lạnh, trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, lại nói: “Người có hối hận đã làm như vậy trong vụ Hàn Chí Thanh không?”

Mạnh Cảnh Xuân cười, trả lời dứt khoát: “Hạ quan không hối hận.”

Trên mặt Thẩm Anh hiện lên ý cười không dễ nhận ra: “Ai ai cũng nói người sẽ hối hận, nhưng trong lòng người lại nghĩ khác, đúng là hiếm có.”

Mạnh Cảnh Xuân không đáp, chỉ nhìn thoáng qua bầu trời tối om ngoài cửa sổ.

Trong hơi thở tràn ngập mùi thơm ngát của rượu mơ, Mạnh Cảnh Xuân chợt thấy ngà ngà say.

Tiểu Lục bưng bánh bột lên, Thẩm Anh cúi đầu chậm rãi ăn, còn Mạnh Cảnh Xuân chỉ nhìn chằm chằm chén của mình, không động đũa.

Tiểu Lục đoán chắc là nàng tức cảnh sinh tình nên nhất thời thất thần, đứng bên cạnh nói một câu: “Thừa dịp còn nóng, Mạnh đại nhân mau ăn đi, để nguội thì sẽ không ngon nữa.”

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân mới lấy lại tinh thần, cực kỳ cẩn thận ăn một viên bánh bột. Từ nhân bánh cho đến lớp gạo nếp bao bên ngoài đều khác so với mẫu thân làm.

Nàng không khỏi nghĩ đến một ít chuyện xưa, rầu rĩ mở miệng: “Khi hạ quan còn nhỏ, từng gặp qua một người. Tuy bây giờ đã không còn nhớ rõ diện mạo của hắn, nhưng vẫn nhớ rằng hắn có nói, làm người không thể để mất lòng chân thành, cho nên hạ quan bắt gặp hối hận.”

Thẩm Anh nghe vậy, thìa cầm trong tay chợt ngừng lại một chút.

Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Tướng gia ở trong triều nhiều năm, không biết có biết Chu đại nhân hay không?”

“Vị Chu đại nhân nào?”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Chu Dự Ninh đại nhân, từng là Đại Lý tự khanh.”

Thẩm Anh khẽ cau mày. Nhiều năm trước Chu Dự Ninh đã từ quan, sau đó vị trí Đại Lý tự khanh thay người mấy lần, cho nên nhóm hậu sinh sau này không có mấy ai biết đến Chu Dự Ninh. Sao bây giờ Mạnh Cảnh Xuân lại hỏi đến? Mà sao nàng lại biết được Chu Dự Ninh?

Thấy Thẩm Anh không trả lời, Mạnh Cảnh Xuân ho một tiếng, tiếp tục vùi đầu ăn, chỉ nói: “Thôi, chắc là Tướng gia cũng không biết.”

Cuối cùng, Thẩm Anh buông ra một câu: “Chu đại nhân đã từ quan về quê nhiều năm trước, không biết tình hình gần đây ra sao.”

Mạnh Cảnh Xuân đã hiểu, không đề cập đến nữa.

Sau khi hai người ăn xong, Mạnh Cảnh Xuân cầm hộp thức ăn đi về quan xá, đến cửa cũng chỉ khách khí nói vài lời tạm biệt với Thẩm Anh rồi xoay người mở cửa vào phòng.

Thẩm Anh thấy nàng đóng cửa, đứng ở bên ngoài một lát, sau đó cũng bước vào phòng.

Khoảng nửa canh giờ sau, Thẩm Anh đi tắt đèn, nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân đứng dưới cây cổ thụ trước cửa, áo bào màu trắng rộng thùng thình bị gió thổi phồng lên. Hắn đẩy cánh cửa sổ ra xem, thấy nàng vái lạy về hướng Tây Nam, dưới chân là tiền giấy đang đốt và một ít nhang đèn đồ cúng linh tinh.

Mạnh Cảnh Xuân đứng một lúc lâu, hắn cũng nhìn nàng một lúc lâu. Hắn chợt nhớ tới buổi sáng hôm đó, Mạnh Cảnh Xuân cũng cầm tấu chương bái lạy như vậy. Bây giờ ngẫm lại chắc là bái tế một vị cố nhân nào đó.

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Thẩm Anh đang đứng tại cửa sổ nhìn, sững sờ một chút rồi cúi đầu vội vàng đi vào phòng.

Thẩm Anh vẫn đứng ở cửa sổ một lúc lâu. Đến khi hắn lấy lại tinh thần thì đã không còn thân ảnh nào dưới bóng cây cổ thụ nữa.

***

Hôm sau là ngày thái tử đại hôn, trong thành tưng bừng náo nhiệt. Mạnh Cảnh Xuân thật sự rất mệt, liền xin được về sớm, mồ hôi nhễ nhại đi trên phố Ngự.

Trên đường đông như mắc cửi, chật như nêm cối. Mạnh Cảnh Xuân nhớ đến hôm Trạng nguyên đi dạo phố đó, cũng là cảnh tượng như vậy. Nàng chợt cảm thấy thật buồn bực, thời tiết không tốt tí nào. Mùa mưa đáng lẽ ra phải đến rồi, nhưng không biết tại sao đã nhiều ngày mà mặt trời vẫn chói chang, không hề có một hạt mưa nào. Mạnh Cảnh Xuân cảm giác như mình sắp bị nướng chín đến nơi.

Chợt có người kéo kéo áo nàng, Mạnh Cảnh Xuân quay phắt đầu lại, thấy Trần Đình Phương đứng dựa vào bên cạnh tường, trên môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

Dạo này Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ bận, nên cũng không biết hắn khỏi bệnh khi nào.

Trần Đình Phương gầy hơn, Mạnh Cảnh Xuân nhìn hắn mà cảm thấy không đành lòng. Thân thể không khỏe mà vẫn đến góp vui ở cái nơi đông nghìn nghịt này, thật đúng là không biết yêu quý bản thân gì cả.

Hắn vẫn nắm lấy ống tay áo của Mạnh Cảnh Xuân không buông. Mạnh Cảnh Xuân đang định mở miệng nói chuyện, Trần Đình Phương lại duỗi ngón trỏ đặt lên môi tỏ ý im lặng. Mạnh Cảnh Xuân còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đám người chen đến bên tường. Thì ra là kiệu của thái tử phi tới đây, nên người đi đường đều nhao nhao lui về phía sau. Mạnh Cảnh Xuân bị người khác không cẩn thận giẫm lên chân, nhưng nàng cũng rất là dằn ông, vươn cánh tay bảo vệ Trần Đình Phương.

Đầu óc nàng nóng lên, chỉ cảm thấy nếu như không bảo vệ hắn, thì hắn sẽ bị người khác đè cho dẹp dẹp mất.

Làn môi mỏng của Trần Đình Phương chậm rãi cong lên, ý cười trên mặt càng đậm. Mạnh Cảnh Xuân quay mặt vào tường, từ đầu đến cuối không nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Vất vả lắm cổ kiệu của thái tử phi mới đi qua, trong đám người lộ ra chút khe hở, Mạnh Cảnh Xuân thở phào một hơi, vội vàng kéo Trần Đình Phương rẽ vào một ngõ nhỏ bên cạnh.

Tuy trong ngõ nhỏ cũng có nhiều người, nhưng ít ra còn khá hơn nhiều so với cảnh đông kịt cứng trên phố Ngự. Mạnh Cảnh Xuân trưng ra khuôn mặt không mấy vui vẻ, nhìn Trần Đình Phương hỏi: “Sao hiền đệ lại ở đây?”

Trần Đình Phương cười cười: “Vừa từ trong nha môn đi ra thì bị kẹt lại ở đây.”

Mạnh Cảnh Xuân vuốt vuốt nếp nhăn trên quan bào, nói: “Huynh cũng vậy.”

“Đã lâu không gặp rồi.” Trần Đình Phương đi chậm rì rì, giống như trên đời này không có gì đáng giá để phải gấp gáp đi tranh đoạt vậy.

“Ừ.” Mạnh Cảnh Xuân đáp, “Thân thể của hiền đệ đã khỏe hơn chưa?”

Trên môi Trần Đình Phương lại nở nụ cười nhàn nhạt: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời không biết nói gì thêm, Trần Đình Phương lại không nhanh không chậm nói: “Thời gian trước có nghe mọi người nói, Mạnh huynh đã hung hăng luận tội Ngụy đại nhân trên điện.....”

“Đừng nhắc nữa.” Mạnh Cảnh Xuân đưa tay lên tỏ ý dừng nói nữa, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Trần Đình Phương cười yếu ớt đi đằng sau.

Hai người đi đến một quán rượu, Mạnh Cảnh Xuân lo lắng cho cơ thể của hắn, hỏi: “Hiền đệ uống rượu được sao?”

Trần Đình Phương ngược lên nhìn tấm biển hiệu của tửu lâu, chậm chậm nói: “Cho dù là quán rượu tốt nhất ở kinh thành thì cũng không có mấy vò rượu thơm và tinh khiết như ở nhà đệ. Mạnh huynh có muốn nếm thử không?”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm tính toán về tình hình kinh tế của mình, sau đó vui sướng nhận lời.

Tất nhiên Mạnh Cảnh Xuân biết câu nói ‘vài hũ rượu trong nhà’ của Trần Đình Phương chỉ là lời khiêm tốn, nhưng khi nàng chính mắt nhìn thấy hầm rượu trong Trần phủ thì vẫn bị cả kinh.

“Ông cố của đệ thích uống rượu, nên cho người làm hầm rượu này. Kết quả người trong nhà đều giấu hết rượu vào đây, chắc cũng được 70 năm rồi.” Trần Đình Phương giải thích, sau đó quay sang Mạnh Cảnh Xuân, “Mạnh huynh muốn uống vò nào thì cứ việc chọn.”

Hai mắt Mạnh Cảnh Xuân lấp lánh, hai tay nắm lại với nhau, ngại ngần nói: “Làm khách thì phải theo chủ. Huynh uống gì cũng được.”

Trần Đình Phương cười cười, chỉ vào một vò rượu, nói với gã sai vặt bên cạnh: “Hâm nóng bình này rồi đưa lên.”

Gã sai vặt vâng dạ rồi đi lấy, Mạnh Cảnh Xuân đi cùng với Trần Đình Phương ra khỏi hầm rượu.

Mạnh Cảnh Xuân chưa bao giờ ăn cơm ở Trần phủ, lần này xem như được mở mang kiến thức về sự phô trương của Trần phủ một phen. Trần Uẩn là tả tướng, lương bổng sánh ngang với Thẩm Anh, tuy chắc chắn là sẽ nhiều hơn một ít, nhưng không chênh lệch hơn bao nhiêu. Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân không nhận được mà âm thầm so sánh, cùng là Tướng gia, nhưng cái người ở sát vách nàng kia thì keo kiệt đến vắt cổ chày ra nước, chả thấy mặc quần áo gì đẹp đẻ. Thẩm Anh đang ở tuổi sung sức mà lại bạc đãi bản thân đến thế, đúng là không hiểu hắn nghĩ thế quái nào nữa.

Mạnh Cảnh Xuân uống hai ba chén rượu, lại thêm trước mặt đều là thức ăn ngon đến mức không biết nên gắp món nào, cảm thấy hết sức vui sướng, không tránh khỏi lại uống nhiều thêm vài chén.

Trời tối dần, bên ngoài nổi gió, Mạnh Cảnh Xuân uống nhiều nên hơi choáng váng, không kiềm chế được mà nói bừa: “Ba ngàn sáu trăm lượng đó nha.”

Trần Đình Phương sững sốt, sau đó lập tức phản ứng kịp, nàng đang nói về lương bổng một năm của Thẩm Anh. Hắn giương mắt nhìn nhìn Mạnh Cảnh Xuân, ý cười nơi khóe môi không giảm, lười nhác hỏi: “Mạnh huynh nhớ nhưng đến lương bổng của Thẩm tướng như thế, chẳng lẽ là có ý đồ gì sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng khoát tay: “Không có, chỉ là cảm thán một phen mà thôi.”

Trần Đình Phương không nói gì, rót thêm cho nàng một chén rượu.

Qua một lát sau, Trần Đình Phương vẫn còn cười cười, giọng thấp đến nỗi người khác căn bản nghe không được: “Nếu Mạnh huynh dám gả và Thẩm tướng đồng ý cưới, vậy thì ba ngàn sáu trăm lượng bổng lộc kia sẽ có nữ chủ nhân rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân không nghe rõ lời hắn nói, chỉ mơ mơ màng màng nghe thấy có động tĩnh ở bên ngoài.

Mặt Trần Đình Phương cứng lại, nhưng cũng không đứng dậy. Chỉ trong chốc lát, cửa phòng bị người đụng mạnh vào, mở ra. Mạnh Cảnh Xuân quay đầu nhìn về phía đó, tỉnh cả rượu.

Nhị diện hạ say khướt đứng tại cửa, sau đó dường như không chống đỡ nổi mà dúi khoát ngồi bệt xuống đất.

Mạnh Cảnh Xuân bị tình hình này làm cho kinh sợ, không biết phải làm gì, cuống quýt đứng lên.

Trần Đình Phương vẫn ngồi im không nhúc nhích, mắt lạnh nhìn người ngồi ngay cửa, thật lâu sau mới cầm lên bình trà, rót ra một chén, ung dung đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa, ngồi xổm xuống đưa chén trà cho hắn, vẻ mặt âm u, tiếng nhẹ nhàng như là thở dài: “Điện hạ cần phải tàn nhẫn hơn mới được, sao lại để mặc cho người khác bắt nạt như thế.”

11. Chương 11: Ngủ Nhờ Một Đêm?

Gió ngoài phòng càng lúc càng to, còn chưa nghe được tiếng sấm thì những hạt mưa liên tiếp rơi xuống không hề báo trước.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn tình hình trước mắt, biết mình không nên nán lại lâu thêm, liền lặng lẽ chuồn ra ngoài, hồi mượn hạ nhân trong phủ cái ô, sau đó một mình yên lặng đi về.

Hôm nay đáng lẽ là ngày vui trong cung, sao Nhị diện hạ lại mang theo dáng vẻ bi thương như vậy mà đến đây? Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ rất lâu, nhưng trong đầu vẫn chỉ là một mảng lơ mơ. Bên ngoài mưa to gió lớn đến nỗi Mạnh Cảnh Xuân có cảm giác như mình cũng sẽ bị cuốn bay đi mất.

Đường về quan xá dài đằng đẵng, cái ô nhỏ nhỏ đối với gió to cỡ này cũng chỉ vô tác dụng, đến khi nàng về đến quan xá thì đã ướt như chuột lột.

Vội vàng đóng cửa lại rồi chạy đi đốt đèn, nhưng không ngờ ngọn nến lại chỉ còn một mẩu nhỏ, ngọn lửa leo lét chớp tắt. Mạnh Cảnh Xuân cởi bỏ chiếc áo khoác ướt đẫm, định ra sân sau nấu nước, nhưng khi mở sọt than ra thì chỉ muốn khóc. Mấy hôm nay nàng đều chết dí ở nha môn cả ngày lẫn đêm, nên trong nhà hết than hết nến mà cũng không biết, đúng là đáng trí quá mà.

Nàng cân nhắc một lát, rồi mặc áo khoác vào lần nữa, mở cửa đi đến trước nhà Thẩm Anh. “Cộc cộc cộc” gõ một lần, không ai để ý. “Cộc cộc cộc, Tướng gia”, không ai để ý. “Tướng gia, Tướng gia, cộc cộc cộc”. Đến khi nàng đang muốn gọi lần thứ 4 thì cửa cuối cùng cũng mở.

Rất rõ ràng, Thẩm Anh cũng chỉ vừa mới về đến nhà, tuy nhìn không đến nỗi chật vật như nàng, nhưng quần áo trên người cũng đều ướt cả.

“Có chuyện gì thế?” Giọng Thẩm Anh lạnh lạnh, khiến Mạnh Cảnh Xuân không biết phải mở miệng thế nào.

“Hạ quan, hạ quan tới mượn vài thứ.....” Nàng lại vội vàng bổ sung, “Ngày khác sẽ trả.”

“Vào đi.” Thẩm Anh nói xong liền xoay người đi vào nhà.

Mạnh Cảnh Xuân đóng cửa lại, rón ra rón rén đi vào trong, còn không quên ngó ngang ngó dọc, hình như không có chỗ nào có thể giấu được nhiều bạc trắng đầu nha.

Ấm nước còn đang đun, Mạnh Cảnh Xuân đứng ở cửa phòng ngủ, cũng không ngó vào trong, chỉ nói: “Hạ quan muốn mượn hai cây nến và một ít than củi để nấu nước.”

Thẩm Anh không để ý đến nàng, không biết đang làm cái gì ở bên trong. Ấm nước trên bếp lò sắp sôi, Mạnh Cảnh Xuân thò đầu vào trong thăm dò, thấy Thẩm Anh đã thay đồng quần áo ướt sũng ra, hiện tại đang mặc một bộ trung y sạch sẽ, tóc xỏa xuống dưới. Tuy chỉ là cái bóng lưng, nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn nhanh chóng quay đầu, gọi to: “Tướng gia, nước sắp sôi.”

Thẩm Anh từ bên trong đi ra, trên người chỉ khoác lỏng lẻo một bộ trung y màu trắng, vạt áo trước hơi hé mở, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Mạnh Cảnh Xuân sững sờ một chút, nuốt nuốt bọt rồi vội vàng chuyển mắt đi, lắp lại mấy thứ muốn mượn một lần nữa: “Hạ quan xin mượn một ít nến và than củi.”

“Ngay cả mấy thứ này mà cũng quên chuẩn bị dự phòng nhiều một chút sao?”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu không nói, trong lòng lại oán hận nghĩ, xem đi xem đi, lại muốn thuyết giáo! Mượn có vài thứ, cũng không phải là không trả, vậy mà còn phải giáo huấn lão tử là sao!

“Nến ở trong ngăn tủ kia, còn than củi thì trong sọt than, tự mình đi lấy đi.” Thẩm Anh nói xong liền xách ấm nước lên, rót vào trong thùng gỗ, sau đó lại đi múc nước nấu thêm.

Mạnh Cảnh Xuân đoán chắc là hần định nấu nước tắm rửa, liền nhẹ nhàng lặng yên đi tìm hai cây nến, lại cầm tờ giấy bao lại vài cục than, nhẹ chân nhẹ tay đi đến cửa, lặng lẽ về nhà.

Khi Thẩm Anh từ sân sau quay trở lại phòng thì không thấy bóng dáng Mạnh Cảnh Xuân đâu nữa, cứ như vậy mà lén lén lút lút trở về không thêm báo tiếng nào, thật đúng là kẻ lập dị mà.

Sau khi về đến nhà, Mạnh Cảnh Xuân phải đi qua đi lại đến rất muộn mới thu dọn xong xuôi. Đêm đó ngủ mơ thấy vô số giấc mộng, đến sáng dậy thấy đầu óc nhão nhoét như một đồng hồ dán.

Vào đến nha môn, nghe mọi người bàn tán, trên yến tiệc trong buổi đại hôn hôm qua của thái tử, Nhị điện hạ uống đến nát bét, sau đó một mình xuất cung, cũng không biết đã đi đâu. Trong đầu Mạnh Cảnh Xuân lập tức hiện lên gương mặt đau khổ hôm qua của Nhị điện hạ, cùng với vẻ mặt lạnh lùng đến nhạt nhẽo của Trần Đình Phương, nghĩ một hồi lại cảm thấy không giống sự thật.....

Chuyện này bị người ta đồn thổi loạn cả lên, nói rằng Nhị điện hạ quý mệnh tiểu thư Ngụy phủ đã lâu, bây giờ lại đột nhiên biến thành hoàng tẩu của mình, nên đau khổ vật vờ.

Cũng có người nghe vậy thì bĩu môi, nói tiểu thư Ngụy phủ suốt ngày chỉ ru rú trong khuê phòng, ngoài cha mẹ huynh đệ và hạ nhân trong phủ, thì không hề có ai khác nhìn thấy diện mạo của nàng, làm sao có thể có tư tình gì với Nhị điện hạ.

Mạnh Cảnh Xuân nghe thì chỉ cười, lời đồn trên phố luôn luôn lợi hại, nàng đã từng trải qua nên biết, đổi trắng thay đen, không phân biệt thị phi, bôi xấu thanh danh của người khác, chưa kể còn có vài người có tâm rêu rao thổi phồng lên để mọi người chú ý tới.

Huống chi nàng cũng không có thời gian rảnh mà để ý đến mấy chuyện đó. Ngày hôm đó, nàng được về sớm, định ngủ một giấc trước rồi đi nhà bếp ăn cơm, không ngờ còn chưa kịp thay y phục ra thì đã vang lên tiếng đập cửa.

Vốn dĩ Mạnh Cảnh Xuân tưởng là người bên nhà bếp đến đưa đồ ăn gì đó, đến khi mở cửa ra thì bị dọa cho nhảy dựng lên. Ngoài cửa có 4 người, đều là những bạn đồng môn của nàng ở thư viện!

Bốn người kia tay xách hành lý, lưng cõng rương sách, bộ dáng phong trần mệt mỏi. Mạnh Cảnh Xuân líu lưỡi: “Người, sao các người lại tìm ra chỗ này.....”

Một thư sinh trong đó nói: “Hỏi người trong hội quán, họ nói bây giờ người ở trong quan xá, sau đó đi trên đường hỏi thăm thì dò được đến đây.”

“Ồ.” Mạnh Cảnh Xuân nghĩ bụng, kế hoạch ngủ bù xem như tan tành mây khói rồi, liền nói, “Các người đường xa tới đây, ta không thể đón tiếp chu đáo. Nếu không ghét bỏ thì ở gần quán xá này có một quán rượu, chúng ta đến đó mở tiệc tẩy trần.”

Bốn người kia đương nhiên vui vẻ đồng ý, Mạnh Cảnh Xuân âm thầm sờ sờ túi tiền trong tay áo, chỉ đáng thương cho bạc của ta.

Nàng sờ sờ lỗ mũi, dẫn bốn người đi đến quán rượu.

Trong bữa tiệc, bốn người kia ăn uống cực kỳ vui vẻ, kể cho Mạnh Cảnh Xuân rất nhiều chuyện ở quê, còn nói sau khi nàng đỗ Thám hoa, càng ngày càng nhiều người tìm đến thư viện để học, ngay cả phu tử cũng cười không khép được miệng.

Sau đó còn nói, bây giờ nàng đã ra làm quan ở kinh thành, nhất định là tiền đồ rộng thênh thang vân vân, sau này nhất định đừng quên giúp đỡ.

Mạnh Cảnh Xuân cố gắng vực dậy tinh thần, nàng cực kỳ mệt mỏi, vậy mà bây giờ còn phải trưng ra vẻ mặt vui vẻ để thắt chặt tình hữu nghị với mấy người bạn đồng môn này.

Ngày trước khi còn ở thư viện, nàng chỉ muốn tránh né phiền toái, phần lớn thời gian đều không tiếp xúc với người khác. Bởi vậy Mạnh Cảnh Xuân cũng không quá thân thiết với mấy người bạn đồng môn. Nếu không phải vì mẫu thân nhất định muốn nàng đến thư viện, thì nàng thật sự không muốn học chung với mấy người này.

Nàng là người thường hay ngậm bồ hòn làm ngọt, đáng vẻ lại gầy teo bé xú, nên hay bị người khác bắt nạt. Sau khi mẫu thân qua đời, nàng liền liêu mạng học hành, một lòng một dạ muốn thi đỗ công danh, như vậy mới có lý do để quay trở lại kinh thành. Ký ức của nàng về kinh thành rất ít, rất nhiều chuyện đã dần dần rơi vào quên lãng theo quãng thời gian hơn mười năm này. 11 năm trước, nàng ngồi trên giường trúc xem giấy chẩn bệnh của phụ thân, rất nhiều chữ vẫn còn chưa biết đọc. Lúc đó thân thể của mẫu thân không tốt, ngồi bên cạnh nhìn nàng, đáng vẻ vẫn tao nhã như vậy, không gấp không vội uống cạn thuốc trong bát.

Nàng buồn bực uống thêm một chén rượu, cũng không để ý bốn người xung quanh đang sôi nổi bàn luận chuyện gì.

Cuối cùng, Mạnh Cảnh Xuân hỏi bốn người bạn hân vì sao lại đến kinh thành, lúc này bọn họ mới trả lời là đến kinh thành để theo thầy nghiên cứu học vấn. Mạnh Cảnh Xuân đáp lại một tiếng, thấy không còn sớm, liền đứng dậy tính tiền với tiểu nhị.

Trả tiền xong, nàng đang định mở miệng xin phép đi trước, ngày khác lại gặp nhau, thì một vị cùng trường đã nói: “Hôm nay còn chơi chưa đã, Mạnh hiền đệ và chúng ta đã rất lâu không được gặp nhau, không bằng tán dóc thâu đêm suốt sáng cho thật đã!”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm cau mày, cân nhắc lựa lời rất lâu mới nói ra lời từ chối: “Sáng sớm mai ta đã phải đi nha môn, sợ rằng..... không thể theo được.”

Nhưng cái tên không có đầu óc kia lại nói: “Mạnh huynh thật sự không phải là bạn tốt, hay là lên kinh thành làm quan rồi, nên không muốn qua lại với những người như bọn ta nữa?”

Trước giờ Mạnh Cảnh Xuân vẫn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, hiện tại lại mệt đến mức không còn sức đâu mà cãi lại.

Bốn người kia vẫn kiên trì sống chết muốn về quán xá của Mạnh Cảnh Xuân, còn bảo là có mang một ít đặc sản quê nàng muốn đưa cho nàng. Lúc rời khỏi quán rượu còn thuận tiện cầm theo một vò rượu và một ít thức ăn.

Mạnh Cảnh Xuân thật sự không nói được gì, thôi thì cứ tùy bọn họ đi.

Một nhóm người trải chiếu trong phòng, ngồi trên đất ăn uống tiệc tùng cực kỳ vui vẻ, Mạnh Cảnh Xuân câu được câu không ứng phó, cảm thấy đau đầu kinh khủng.

Bất tri bất giác đã đến đêm khuya, bốn người kia uống đến ngã trái ngã phải, trong phòng nồng nặc mùi rượu.

Mạnh Cảnh Xuân từ mớ chén bát ngổn ngang trên chiếu đứng dậy, đầu óc ong ong. Nhìn lướt qua một vòng trong phòng, thật sự không biết làm sao để ngủ, ngay cả chiếu cũng đều đã trải ra đất, trên giường chỉ còn cái ván. Huống chi đám người này lại còn vừa ngáy vừa nói mớ, ai mà ngủ được?

Nàng hạ quyết tâm, từ trong ngăn tủ kéo tấm chăn bông ra, lặng lẽ ra cửa. Thời tiết tối nay không tốt, khiến người khác thấy bức bối khó chịu. Mạnh Cảnh Xuân hít một hơi thật sâu, đi đến trước cửa nhà Thẩm Anh, do dự rất lâu, sau đó vươn tay gõ cửa.

Gõ một lần, hai lần, ba lần, nàng nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tướng gia.....”

Đợi một lát vẫn không có ai ra mở cửa. Mạnh Cảnh Xuân đứng ngốc ở đó không biết làm sao, nhưng cũng không gõ cửa tiếp. Nàng nghĩ chắc là Thẩm Anh ngủ rồi, thôi vậy.

Nhưng ngay khi nàng quay đi định trở về, thì đèn bên trong phòng bỗng sáng lên.

Nàng giương mắt lên nhìn, thấy Thẩm Anh mở cửa, trên người mặc trung y, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

Mạnh Cảnh Xuân không biết phải làm sao, chỉ cúi đầu, ôm thắm nói: “Quấy nhiễu Tướng gia nghỉ ngơi..... Hạ quan thật sự.....”

Giọng Thẩm Anh uể oải: “Chuyện gì?”

Giọng Mạnh Cảnh Xuân nhỏ như muỗi kêu: “Hôm nay có mấy vị đồng môn ở quê đến đây, uống say ngủ trong nhà hạ quan..... Hạ quan thật sự không còn nơi nào để ngủ..... Nên nghỉ, không biết có thể trải đệm nằm dưới đất bên nhà Tướng gia hay không .....”

Thẩm Anh cực kỳ mệt mỏi, đã gần đến giờ Tý(1), gió đêm thổi hiu hiu mát mẻ. Thẩm Anh thấy nàng đáng thương tội nghiệp ôm tấm chăn bông đứng ở bên ngoài, có cảm giác không đành lòng. Vốn dĩ còn định hỏi thêm vài câu, cuối cùng lại chỉ nói ngắn gọn: “Vào đi.”

(1) Giờ Tý = 11h – 1h sáng.

Mạnh Cảnh Xuân lúc này mới thở phào một hơi, mắt nhìn thư phòng, nói: “Tướng gia đi ngủ đi, hạ quan vào thư phòng ngủ.”

Dù sao Thẩm Anh cũng đã sống ở đây hơn 10 năm, cho dù phòng ốc được thiết kế giống với bên nhà Mạnh Cảnh Xuân, nhưng đồ đạc bên trong lại được sắp xếp khiến người ta dễ chịu hơn nhiều. Lần trước Mạnh Cảnh Xuân đến đây mượn đồ, thấy nhà Tướng gia thoải mái như thế, còn suy nghĩ nếu một ngày nào có nàng có tiền dư, cũng phải sắp xếp bố trí lại gian phòng của mình cho thật thoải mái, mà không phải là chỉ có thể nằm trên cái giường cứng ngắc kia.

Thư phòng tuy bé, nhưng trên sàn nhà được trải chiếu cói, ở chính giữa đặt nệm êm và bàn thấp, trên giá chất đầy sách, trong góc tường bày chậu hoa, cực kỳ trang nhã.

Còn nhà Mạnh Cảnh Xuân thì ngược lại, thư phòng trước giờ không hề được dùng tới, chỉ có một cái bàn gỗ cũ kỹ cồng kềnh.

Phải có so sánh thì mới thấy khác biệt, nhưng lúc này Mạnh Cảnh Xuân cũng không hơi đâu mà suy nghĩ về mấy chuyện này, sau khi cởi giày liền lê theo thân thể mệt mỏi trực tiếp đi vào giấc ngủ.

Nàng ôm tấm thảm nằm xuống tấm chiếu cói, rốt cuộc bên tai cũng được thanh tịnh, thỏa mãn thở dài. Vừa mới nhắm mắt lại, lại nghe tiếng bước chân, nàng mở to mắt, thấy ngọn đèn lờ mờ từ bên ngoài hắt vào, Thẩm Anh ôm một đống chăn đệm chậm rãi đi đến.

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng ngồi dậy, Thẩm Anh ném chăn cho nàng, nhàn nhạt nói một câu: “Sàn nhà rất cứng, lót chăn mà ngủ.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng gạt đầu, nói: “Tướng gia không cần để ý đến hạ quan đâu, nhanh đi nghỉ đi.”

Thẩm Anh xoay người đang muốn đi, lại thỉnh thoảng quay đầu sang liếc nhìn nàng một cái, nói: “Người định mặc một thân quan bào này mà ngủ sao?”

12. Chương 12: Ngủ Không Yên

Mạnh Cảnh Xuân vội nói: “Chỉ là sợ bị cảm lạnh thôi.” Nàng lại vội vàng thúc giục nói: “Tướng gia mau đi ngủ đi, hạ quan thật sự không được yên tâm.”

Thẩm Anh lại nhìn nàng thêm một cái nữa rồi mới xoay người bước đi.

Mạnh Cảnh Xuân trải xong chăn mền liền để luôn quần áo mà ngủ, bốn phía tĩnh mịch không một âm thanh, nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Anh trở lại phòng ngủ, nằm xuống lần nữa, nhưng làm cách nào cũng không ngủ được. Hắn vốn khó ngủ, lại bị người khác đánh thức rồi đi qua đi lại một phen như vậy, cho dù cực kỳ mệt mỏi nhưng vẫn rất khó ngủ lại.

Nửa đêm, tiếng sấm chợt vang lên ầm ầm, chỉ trong chốc lát mưa rơi ào ào như trút nước. Thẩm Anh trần trọc trần trở, cuối cùng ngồi dậy, lấy tay day day thái dương, đau đầu kinh khủng.

Hắn xuống giường, khoác áo ngoài lên, đi đến cửa hậu viện, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, gió đêm mang theo hơi nước lập tức tràn vào, mát rười rượi. Ánh nến trong phòng bị gió thổi, xiêu xiêu vẹo vẹo, lập lòe rồi cuối cùng tắt hẳn. Hắn chìm mình vào trong đêm đen và trong tiếng mưa gió rít gào, mọi âm thanh trên thế gian này dường như biến mất, nhường chỗ cho tiếng mưa rơi.

Năm nay là năm thứ 11 mà hắn sống tại kinh thành này. Đối với mọi biến hóa thay đổi bên cạnh mình, hắn dần dần xem như không thấy, lòng hiếu kỳ gần như đã mất sạch, thấy chẳng có chuyện gì mới mẻ hay ho.

Mưa vẫn ào ào như không muốn tạnh, cơn đau đầu đã dịu bớt, hắn đóng cửa lại, quay về phòng thấp ngọn nến lên một lần nữa, quay đầu đi đến thư phòng, không biết tên nhóc con kia ngủ thế nào rồi.

Thẩm Anh nhẹ bước đi vào, nương theo ánh đèn leo lét bên ngoài, thấy Mạnh Cảnh Xuân mặc nguyên quần áo nằm sấp ngủ trên tấm chiếu cói, tấm chăn bông không biết đã bị đạp đi đâu đi đâu, chăn bông làm đệm giường cũng bị đùn thành một đồng bên cạnh. Thế quái nào mà tên nhóc con này có tướng ngủ ‘đẹp’ thế?!

Thẩm Anh vốn định đá nàng một phát để gọi nàng dậy, nhưng cuối cùng lại chỉ cúi người trải lại đồng chăn bông kia, sau đó kéo qua tấm chăn bông mỏng manh bị đạp đến dưới bàn thấp kia, hơi do dự một chút rồi nhẹ chân nhẹ tay bế Mạnh Cảnh Xuân đặt lên trên chăn bông, đắp tấm chăn bông lên cho nàng. Quả nhiên không khác gì đứa trẻ, còn nhẹ hơn hắn nghĩ. Một người bé nhỏ như vậy sao lại muốn dán thân vào chốn quan trường thói nát này không biết.

Nhưng Thẩm Anh cũng cảm thấy ghen tị với tên trẻ con này, chỉ cần đặt lưng xuống là có thể ngủ được như heo, mặc kệ sét đánh mưa rào ầm ầm bên tai mà vẫn không tỉnh. Lúc này mà ném nàng vào trong sông chắc nàng vẫn cứ ngủ như chết.

Nhớ lại hôm đó Hoàng thượng hỏi, sát vách có người chuyển đến, có phải thấy náo nhiệt hơn không? Đương nhiên. Không chỉ náo nhiệt hơn, mà còn khiến hắn nuôi ra một thói quen xấu nữa. Mỗi tối khi về đến nhà đều phải ngó trộm một chút xem cái tên ở nhà bên cạnh đã về hay chưa. Nếu thấy đèn không sáng, lại không nhìn được mà suy nghĩ, không biết có phải gần đây Đại Lý tự lại nhận vụ án lớn nào hay không.

Thật là.....

Thẩm Anh đứng thẳng người dậy, thầm cười giễu, nếu để ý đến người khác thì thôi không nói làm gì, nhưng hết lần này đến lần khác lại cứ phải quan tâm đến một tên tiểu lại bát phẩm của Đại Lý tự, đúng là không thể hiểu nổi.

Hắn đang định ra ngoài, vừa mới xoay người thì Mạnh Cảnh Xuân trở mình, rơi ra ngoài chiếu cói, hắn lại phải cúi xuống bế nàng chuyển lên chăn bông lần nữa. Vừa đứng dậy thì không biết Mạnh Cảnh Xuân đang mơ lung tung gì mà đột nhiên duỗi tay nắm lấy chân hắn.

Bàn tay lạnh lạnh khiến cho Thẩm Anh hơi sững sờ một chút. Hắn ngồi xổm xuống, dè dặt từng li từng tí gỡ bàn tay mà Mạnh Cảnh Xuân đang nắm lấy mắt cá chân hắn ra, trong lòng không hiểu sao lại gợn sóng. Xúc cảm mềm mại, khung xương nhỏ nhắn, hơi lạnh, như là..... tay nữ nhân.

Hắn giật mình lấy lại tinh thần, quán hai bàn tay không thành thật của Mạnh Cảnh Xuân vào trong tấm chăn bông. Thấy nàng vẫn mặc bộ quan bào rườm rà kia mà ngủ, thầm nghĩ, tên nhóc này quả là quái đản, quan bào kia không thoải mái tẹo nào, vậy mà hắn vẫn ngủ được hay thật. Trong không khí thoang thoảng mùi rượu, ngửi vào khiến người ta cảm giác mê say. Lại còn là một tên sâu rượu nữa, cũng không biết đã uống bao nhiêu.

Ngoài phòng mưa vẫn âm âm, Thẩm Anh đã không còn buồn ngủ nữa, liền lấy một quyển sách trên giá xuống, thấp đèn trên chiếc bàn thấp, đọc sách giết thời gian.

Cây nến đốt đến một nửa, bên ngoài tiếng trống canh vang lên. Thẩm Anh đứng dậy, trong gian phòng im ắng, tiếng hít thở có quy luật của Mạnh Cảnh Xuân rõ mồn một. Tên gia hỏa này vẫn ngủ say không biết năm tháng là gì, mà lúc nửa đêm về sáng thì ngủ vô cùng tử tế, không lăn lung tung nữa.

Thẩm Anh xoa xoa huyệt trên mắt, cảm giác hơi đau nhức, sau đó cúi người thổi tắt nến trên bàn, gác sách lại lên giá rồi đi ra ngoài.

Rửa mặt sửa soạn chỉnh tề xong, bên ngoài trời vẫn còn tối, hắn mặc triều phục cầm đèn ra ngoài.

Mưa ngớt dần, sắc trời rõ hơn. Lúc Mạnh Cảnh Xuân tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ, cổ cũng đau nhức, chắc là do không có gối đầu. Lại nghĩ nghĩ một chút, nhớ hình như giấc mơ hôm qua không được đẹp lắm..... Nàng chợt ngồi bật dậy, nhìn ngó một lượt xung quanh mới nhớ ra, tối hôm qua nàng đến nhà Thẩm Anh ngủ nhờ.

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đứng lên, vuốt vuốt mấy nếp nhăn trên áo bào do ngủ mà tạo thành. Tuy trời đã hừng sáng, ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ giấy chiếu vào, nhưng trong phòng vẫn còn mờ tối. Mạnh Cảnh Xuân để chân trần đi qua đi lại trong thư phòng, suy nghĩ không biết có nên viết vài lời cảm ơn cho Thẩm Anh hay không.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng nàng quyết định xé ra một trang giấy, viết cực kỳ ngắn gọn: “Đêm qua được Tướng gia giúp đỡ, hạ quan cảm kích khôn xiết”, sau đó lấy cái chặn giấy chặn lại.

Tiếp theo nàng gấp chăn đàng hoàng, để ngay ngay ngắn ngắn bên cạnh bàn thấp, ôm chăn bông bước ra khỏi thư phòng, mang giày vào rồi nhìn trên ngó dưới, cảm thán, nhìn mình một phát là biết ngay là kẻ ở trọ.

Nàng mở cửa, một hương vị buồn bã mang đậm nét cuối xuân bao trùm lên cả trời đất, khiến người ta vô cớ cảm thấy bi thương. Kỹ lưỡng cài chặt then cửa cho Thẩm Anh, nàng quay về nhà mình, ra sau hậu viện rửa mặt, gọi bốn tên gia hỏa đang nằm lộn xộn trên đất kia dậy, đến nhà bếp cầm theo một hộp bánh mẫu đơn, rồi gấp rút đi đến nha môn.

Từ Chính Đạt vào triều chưa về, trong nha môn vắng vẻ không một bóng người. Mạnh Cảnh Xuân vừa nhâm nhi bánh mẫu đơn ngọt lịm vừa chép nốt sổ hồ sơ hôm qua chưa chép xong. Nàng vừa ăn xong thì một vị đồng liêu đến gần, chua chua nói: “Sáng nay ta đến nhà bếp thì họ bảo là không có bánh mẫu đơn, kêu là phải giữ lại cho Tướng gia, vậy mà sao người lại được ăn?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi sững sờ, bịa đại: “Nhà bếp họ nói bánh này để lâu không còn ngon nữa, nên đưa cho ta.”

“Ồ.....” Vị đồng liêu kia nửa tin nửa ngờ, “Ta còn tưởng do người ở sát vách Tướng gia nên mới được sơ mui một chút. Vậy mấy ngày nay người ở đó thấy thế nào, làm hàng xóm với Tướng gia có tốt không?”

Lòng Mạnh Cảnh Xuân thì nghĩ tất nhiên là không, đêm qua nàng còn mơ thấy một giấc mơ xấu không nói nổi, nhưng khi nói ra miệng thì lại là: “Ta không thân thiết lắm với Tướng gia, không thường xuyên lui tới nói chuyện với nhau, nên đối với ta thì bên phòng cách vách có người ở hay không cũng đều giống nhau cả.”

Đồng liêu còn định nói thêm gì đó, thì thấy Từ Chính Đạt mang sắc mặt cực kém bước nhanh vào. Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu nhìn thấy, lòng thầm kêu một tiếng hồng bét, Từ Chính Đạt này chắc lại gặp phải chuyện gì rồi.

Vị đồng liêu kia đã vội vàng về chỗ vui đầu làm việc, Mạnh Cảnh Xuân cũng cúi đầu nghiêm túc tiếp tục sao chép đồng hồ sơ.

Từ Chính Đạt chấp tay sau lưng nhìn một vòng quanh phòng, cuối cùng nói: “Mạnh Cảnh Xuân, ra đây một lát.”

Mạnh Cảnh Xuân rên lên một tiếng trong lòng, nhanh chóng đặt bút xuống đi theo ông ta.

Đứng trong hành lang, Từ Chính Đạt nhìn ngó xung quanh một lượt, rồi đột ngột dừng lại bước chân, xoay người lại. Mạnh Cảnh Xuân cũng kịp thời dừng chân, đứng tại chỗ đợi ông lên tiếng.

Từ Chính Đạt nhìn nhìn nàng, hỏi một câu không đầu không đuôi: “Có biết dùng bàn tính không?”

Mạnh Cảnh Xuân luôn cho rằng người tài giỏi thì thường vất vả, mà Từ Chính Đạt hỏi một câu như vậy tức là có chuyện gì đó muốn quảng cho nàng, nhưng nàng thật sự không muốn tiếp nhận, liền mở miệng nói: “Không .....”

Từ ‘biết’ còn chưa nói ra khỏi mồm, ánh mắt âm trầm của Từ Chính Đạt đã bắn tới.

Mạnh Cảnh Xuân lập tức sửa lời: “Không rành lắm nhưng biết một chút.”

“Không biết cũng không sao, đầu óc người nhanh nhạy như vậy, chắc học cũng nhanh thôi.” Ông ngừng lại một chút, “Đọc hiểu sổ sách không?”

Đến nước này, Mạnh Cảnh Xuân hiểu rõ cho dù nàng có đồng ý hay không thì cũng đều vô dụng, Từ Chính Đạt đã quyết tâm vứt chuyện này cho nàng làm, mà chuyện này chắc chắn không phải là một chuyện dễ dàng gì cho cam.

Mạnh Cảnh Xuân liền nói: “Từ đại nhân nói vậy tức là có chuyện muốn bàn giao, cứ việc nói thẳng, hạ quan xin nghe.”

Từ Chính Đạt thấy nàng lanh lợi như vậy, cũng lựa lời nói ra: “Có một vụ án bên Kế tỉnh(1) cần phải thẩm hạch(2), chuyện này trọng đại, phải giữ bí mật không được cho ai biết, mà ta thì cần một trợ thủ.”

(1) Kế tỉnh: Cơ quan tối cao quản lý tài chính và kinh tế .

(2) Thẩm hạch: Thường dùng trong kinh tế, tức là đối chiếu tường tận sổ sách thu chi với biên lai hàng hóa, nhằm phát hiện những sai sót, sửa chữa lừa gạt trong đó.

Chỉ cần một trợ thủ thôi á? Lần này Từ Chính Đạt cũng đảm đương một phần trách nhiệm sao? Chắc là do hắn bị cứng rắn chỉ định phải làm chuyện này rồi, muốn đẩy cho người khác cũng không đẩy được.

Nghe vậy Mạnh Cảnh Xuân cũng nói chuyện êm tai hơn một chút: “Được Từ đại nhân coi trọng như vậy là vinh hạnh của hạ quan, có việc gì cứ giao cho hạ quan làm là được.”

Từ Chính Đạt liền nói: “Người của Kế tỉnh Hộ bộ ty đang chờ, người thu dọn đồ rồi đi một chuyến đến Kế tỉnh đi.”

Mạnh Cảnh Xuân không hiểu rõ lắm ý của hắn, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại muốn Đại Lý tự bình sự chạy đến Kế tỉnh cơ chứ, không hợp quy củ tí nào.

Nàng âm thầm hít vào một hơi, cúi đầu nói: “Hạ quan đã biết, sẽ qua đó ngay.” Nàng nói xong thì liền vào trong thu dọn mấy thứ trên bàn, cất mấy hồ sơ vụ án vào trong cái tủ thấp, cầm theo hộp văn kiện đi đến Kế tỉnh.

Nha môn Kế tỉnh cũng giống Chính sự đường, người bình thường đều khó có thể bước vào. Chính sự đường là nơi mà Thừa tướng thảo luận xử lý chính sự, nếu quan lại trong triều có những tranh luận, hay là có sự vụ gì không thể giải quyết, thì đến Chính sự đường để xét lại rồi trình lên cho Hoàng thượng quyết định. Kế tỉnh cũng là nơi sâu sâu cửa rộng, phía dưới có ba ty, quản lý việc thu thuế trên cả nước, cũng như tiến

cổng của địa phương như y phục, lương thực, trà, muối..... không được phép có một chút sai sót nào. Hai nơi chỉ cách nhau vẹn vẹn có một bức tường.

Mạnh Cảnh Xuân tới đây lần đầu, tiểu lại giữ cửa hỏi vài câu, cuối cùng bảo một người vào trong tìm Độ chỉ chủ sự.

Mạnh Cảnh Xuân đợi một lúc lâu ngoài cửa mới thấy một chủ sự họ Dương ra. Mạnh Cảnh Xuân nói với hắn mình là người bên Đại Lý tự phái tới, Dương chủ sự liền dẫn dò vài câu với tiểu lại giữ cửa rồi dẫn Mạnh Cảnh Xuân vào.

Trong Kế tỉnh tường cao đường hẹp, đường đi tĩnh mịch vắng lặng khiến người ta cảm thấy e sợ. Dương chủ sự đi ở phía trước, hỏi nàng: “Từ thiếu khanh có nói sơ qua sự tình cho người biết chưa?”

“Vẫn chưa.”

Dương chủ sự không nói gì nữa, chỉ thông thông thả thả đi đằng trước. Mạnh Cảnh Xuân chợt nghe thấy âm thanh truyền tới từ bên kia tường, liền vánh tai nghe.

Bên kia tường có một người nói: “Lần trước đưa thuốc an thần cho người uống rồi mà vẫn không có tác dụng gì sao?”

Một người khác trả lời: “Bệnh cũ tái phát, có uống hay không cũng thế thôi.”

“Người phải nghỉ ngơi nhiều hơn mới được, cứ tiếp tục như vậy thì có ngày không gượng dậy được nữa.”

“Ta biết.” Giọng nói vũng vàng mà nặng nề.

Tiếng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, Mạnh Cảnh Xuân đi thêm một lúc thì không nghe thấy gì nữa. Trí nhớ của nàng khá tốt, có thể nghe ra trong đó có giọng của Trương Chi Thanh bên Thái y viện, giọng còn lại thì chỉ cần nghe qua cũng đã biết là ai.

Thẩm Anh lại thường xuyên mất ngủ sao? Nàng nghĩ đến chuyện nửa đêm hôm qua chạy sang quấy rầy hắn, không biết sau đó hắn có ngủ được không, trong lòng dâng lên nỗi áy náy.

Vốn là con đường dương quan(3), nhưng có ai biết được những nguy hiểm cũng như nỗi cô độc trong đó, chỉ cần sơ suất ngã xuống, chính là chịu cảnh tan xương nát thịt. Chợt cảm thấy Tướng gia thật sự rất khổ cực.

(3) Con đường dương quan: ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang.

Bên này Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu đi theo Dương chủ sự đến chỗ rẽ, bên kia tường cao lại vang lên tiếng nói. Trương Chi Thanh nhàn nhạt mở miệng: “Người độc thân đã lâu, bên cạnh không ai chăm sóc, đừng qua loa quá.”

Thẩm Anh cũng chỉ thờ ơ trả lời một câu: “Biết.”

Vốn dĩ hôm nay Trương Chi Thanh tới đây để chẩn bệnh cho học trò của một vị lão thần, thấy sắc mặt Thẩm Anh cực kỳ mệt mỏi, liền nhịn không được mà nói vài câu. Nhưng Thẩm Anh vẫn chỉ bày ra cái vẻ ‘ta đều biết cả, ta tự có chừng mực’ như mọi khi.

Trương Chi Thanh còn có chuyện khác phải làm, thấy thái độ này của hắn cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, đang định chia tay thì Thẩm Anh đột nhiên gọi hắn lại.

“Còn có chuyện gì sao?”

Tuy vẻ mặt Thẩm Anh vẫn hờ hững như mọi khi, nhưng câu hỏi của hắn lại khiến Trương Chi Thanh cảm thấy hơi căng thẳng: “Hôm đó người chẩn bệnh cho Mạnh Cảnh Xuân có phát hiện ra chỗ nào khác lạ không?”

Trương Chi Thanh chần chờ mãi, cuối cùng trả lời: “Người làm nghề y không thể chấp nhận có sai sót. Nếu như không chắc chắn, ta sẽ không nói lung tung.”

Thẩm Anh hơi biến sắc, nhưng lại vẫn giữ vẻ hờ hững, nói: “Đã biết.”

13. Chương 13: Khó Giấu

Trương Chi Thanh biết Thẩm Anh xưa nay vẫn luôn nhạy bén, cho dù vừa rồi hắn không nói rõ ra, nhưng Thẩm Anh chắc cũng đã đoán được tám, chín phần mười. Nếu Mạnh Cảnh Xuân thật sự là nữ nhân, đó chính là việc hệ trọng trong triều, không chỉ Lễ bộ sẽ bị trách hỏi, mà một đám quan coi thi và chấm thi của kỳ thi mùa xuân, thậm chí ngay cả một vài quan địa phương có liên quan cũng sẽ bị liên lụy.

Nếu thật sự là như vậy thì lá gan của Mạnh Cảnh Xuân cũng quá lớn rồi! Đây chính là phạm vào tội khi quân đó!

Những chuyện này Trương Chi Thanh cũng không dám nói ra ở đây. Triều đình có rất nhiều tai mắt, một tên y quan làm trong Thái y viện như hắn không thể ăn nói lung tung. Cứ việc làm bộ như không biết, cần gì phải chọc thủng tầng giấy này làm chi đâu. Như vậy mới là tốt nhất với hắn. Nhưng không ngờ hôm nay Thẩm Anh lại hỏi đến chuyện này, chắc chắn là do trong lòng đã sinh nghi, chỉ cần một câu khẳng định của hắn nữa mà thôi. Cũng không biết Thẩm Anh sẽ xử lý thế nào.

Trương Chi Thanh cau chặt lông mày, cũng không nói thêm gì nữa, chia tay Thẩm Anh rồi vác hòm thuốc chuẩn bị về.

Còn Thẩm Anh thì làm ra vẻ như không hề có chuyện gì xảy ra, đi về một hướng khác.

Trong nha môn ở bên kia tường, Mạnh Cảnh Xuân cũng đang cực kỳ đau đầu nhức óc. Độ chỉ chủ sự Dương đại nhân đem một rương lớn chất đầy sổ sách hàng ngày ra đặt trước mặt nàng, nói: “Sổ sách ghi chép hàng ngày từ năm ngoái đến tháng 3 năm nay đều ở đây cả.”

Theo như lời Dương chủ sự thì đồng sổ sách này ghi chép về công trình thủy lợi ở U Châu năm ngoái, mỗi ngày Độ chỉ đều ghi chép lại, phòng thu chi bên Công bộ(1) kiểm tra và sao chép, cuối cùng nộp lên cho Kế tỉnh Hộ bộ ty xét duyệt.

(1) Công bộ: Cơ quan trông coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường sá, tu sửa xây dựng.....

Đến lúc này thì Mạnh Cảnh Xuân đã đại khái hiểu được là có chuyện gì xảy ra. Chắc là khi đối chiếu thì đồng sổ sách trước mặt này không khớp với phần kết toán thu chi cuối năm, hoặc là không khớp với sổ sách bên kho bạc.

Nhưng Dương chủ sự lập tức dội cho nàng một chậu nước lạnh, nói: “Kế tỉnh đã kiểm tra đối chiếu, mấy ghi chép trong này không có chênh lệch gì với bên kho bạc.”

Mạnh Cảnh Xuân dơ ra, trong lòng gào thét, mấy số liệu này khớp với kho bạc không phải là quá tốt rồi sao? Còn muốn tra gì nữa? Không lẽ là ăn no rửng mỡ muốn đi hành hạ người khác sao!

Dương chủ sự lại nói: “Tuy số liệu trùng khớp, nhưng công trình thủy lợi U Châu thì lại có vấn đề. Vào buổi lâm triều sáng nay, có một vị quan vạch tội Công bộ, bảo là trong chuyện này có người đứng giữa kiếm lợi, lấy bạc triều đình bỏ túi riêng.”

“.....”

Dáng điệu Dương chủ sự giống như đã nhìn quen mấy loại chuyện này, thản nhiên nói tiếp: “Mấy khoản mục này, càng chính xác không có sai sót gì thì càng kỳ lạ. Lúc Mạnh đại nhân thẩm hạch thì đừng có bị mấy số liệu ‘xinh đẹp’ này lừa.”

Hắn nói chuyện vô cùng khách sáo, nhưng lại làm cho Mạnh Cảnh Xuân lo ngay ngáy.

Mạnh Cảnh Xuân do dự hỏi một câu: “Hạ quan muốn hỏi một câu, hôm nay trên điện là vị đại nhân nào dâng số vậy?”

Về mặt Dương chủ sự bình thản: “Ngự Sử đài, chỉ là giám quan bình thường mà thôi.”

“Vậy họ có chỉ mặt nói tên người bị tố cáo không?”

“Không có.”

“Vậy..... bằng chứng thì sao?”

“Có mấy bức thư trao đổi làm bằng chứng, nhưng thư đó lại là do thư lại viết thay, không có cách nào nhận ra là ai.”

“Có dấu ấn tín hay không?”

“Không có.”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm hít sâu một hơi. Đây chính là việc trọng đại phải giữ bí mật không được cho ai biết trong miệng Từ Chính Đạt đó sao? Hay cho một lão cáo già, một cáo trạng bình thường của Ngự Sử đài mà lại làm ra vẻ thần bí ghê gớm như vậy, lão có ý gì chứ? Lại thêm một đám Ngự Sử đài kia nữa, chỉ cần mỗi một bức thư không có dấu ấn tín cũng không thể tra ra được là chữ viết của ai, vậy mà đã xem nó như chứng cứ trình lên trên, ngay cả đạo đức nghề nghiệp tối thiểu nhất cũng không có.

Dương chủ sự không biết nàng đang thâm oán gì, chỉ nói tiếp với nàng: “Song hôm nay ở trên điện, bệ hạ lại bác bỏ bản sớ đó.”

Làm tốt lắm! Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ rốt cuộc cũng có được một người không hồ đồ.

“Nhưng ——” Dương chủ sự liếc nàng một cái, “Hoàng thượng lại bí mật ra lệnh, bảo Đại Lý tự lập hồ sơ kiểm tra đối chiếu sự thật.”

Đến tận lúc này, Mạnh Cảnh Xuân mới xem như sáng tỏ. Người xưa bảo lòng vua khó dò quả không sai, Hoàng thượng mới chính là vị khó đoán nhất ở đây. Khó trách về mặt Từ Chính Đạt lại thấp thỏm nặng trĩu như vậy, sự tình lần này thật sự chẳng hay ho gì.

Hoàng thượng ngờ vực nhưng lại không muốn điều tra công khai, vậy rốt cuộc ai là người mà ông ấy hoài nghi? Ai là người mà ông ấy bảo vệ? Thật đúng là mâu thuẫn đến cực điểm.

Dương chủ sự lấy thẻ bài đeo nơi thắt lưng và chùm chìa khóa đưa cho nàng: “Việc này không quá cấp bách, Đại Lý tự cứ chậm rãi điều tra là được. Sau này khi đến thì người cứ trình thẻ bài ra cho tiểu lại xem là có thể vào trong, còn chìa khóa thì cất giữ cẩn thận chút.”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ không tình nguyện nhận lấy, khi cầm đến chỉ cảm thấy mấy thứ này nặng trĩu. Vụ án Hàn Chí Thanh lần trước, đến bây giờ mà vẫn còn có người nói xấu lung tung sau lưng nàng, lúc này lại phải nhận lấy một công việc vừa phí sức vừa không có kết quả gì tốt như thế này, không biết năm nay bị cái sao quỷ quái gì chiếu mệnh mà xui dữ vậy nữa. Chỉ vì 40 lượng lương bổng mỗi năm mà phải đem cả mạng ra mà làm việc!

Sau đó Dương chủ sự lại dắt nàng đi gặp mấy vị toán sư trong Hộ bộ ty, bảo là có chỗ gì không hiểu thì cứ trực tiếp tới hỏi họ là được. Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, cầm theo hộp văn kiện tìm một chỗ trống ngồi xuống, từ trong rương lấy ra một quyển sổ sách, lật xem qua quýt. Mỗi một khoản chi tiêu đều được ghi chép rõ ràng, viết chính xác đến từng con số lẻ, trình bày gọn gàng ngay ngắn, quả là ‘xinh đẹp’.

Chắc người làm sổ sách này cũng là một kẻ lành nghề. Nàng quay đầu sang Dương chủ sự: “Dương đại nhân có biết là ai bên phòng thu chi của Công bộ làm không?”

Dương chủ sự liếc nhìn nàng một cái, nói: “Đằng sau quyển sổ có viết tên, tính toán thẩm hạch gì cũng có đủ cả.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng lật đến trang cuối cùng, quả là ở đây viết rất rõ ràng ai là người tính toán, ai là người thẩm hạch. Nàng suy ngẫm, cảm thấy cần phải đến Công bộ một chuyến mới được, liền cất sổ sách lại vào trong rương, cẩn thận khóa kỹ. Vừa mới định đứng dậy thì nghĩ đến chuyện gì đó, lại mở hộp văn kiện của mình ra, từ trong đó lấy ra một ổ khóa be bé, khóa thêm một tầng lên trên cái rương kia.

Dương chủ sự nhìn thoáng qua thấy động tác nhỏ này của nàng, không dấu vết nheo nheo con mắt. Tuổi còn nhỏ mà đã có lòng đề phòng như vậy, không biết sau này sẽ đến mức nào.

Dương chủ sự giống như biết được nàng định làm gì, gọi nàng lại, nói: “Đừng nên rêu rao chuyện này ra ngoài. Nếu muốn đến Công bộ tra hỏi, thì cứ nói là Kế tỉnh đối chiếu sổ sách năm ngoài nên có chuyện muốn hỏi, nhất định không được nói là vì muốn điều tra về chuyện tham nhũng bạc của triều đình.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Chuyện này ai cũng nói là đừng để lộ ra ngoài, nhưng miệng lưỡi thị phi thì ai có thể ngăn được? Chỉ cần có một người biết là sẽ có người thứ hai, thứ ba biết. Cần gì phải phí sức che che giấu giấu như vậy.

Nàng cầm theo hộp văn kiện rời khỏi Kế tỉnh, thấy dù sao chuyện này cũng không gấp, thôi thì quay về Đại Lý tự trước, xử lý xong hết mấy chuyện quan trọng hơn đã.

Đi ngang qua cửa Chính sự đường, nàng ngừng lại bước chân, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Tướng gia cũng cực kỳ đáng thương, nếu nàng đã xin ở nhờ một đêm rồi, thì cũng không thể ở nhờ không công đúng không? Ngẫm lại, nàng cũng còn chưa trả than củi và nển mượn hồi trước đâu, vậy thì mua thêm một vài thứ rồi trả cùng một lượt được không?

Như vậy thì lại giống như mình quá để ý đến hắn.

Mạnh Cảnh Xuân bĩu môi, xách hộp văn kiện bỏ đi.

***

Thời tiết vẫn âm u như cũ, hôm qua mưa cả đêm, nên bây giờ trên mặt đất vẫn đọng lại mấy vũng nước. Trong Chính sự đường tĩnh mịch lạnh lẽo, Thẩm Anh ở lại đến tận giờ Dậu(2) mới thu dọn đồ đạc quay về quan xá. Ngoài trời đã tối, phố Ngự vắng vẻ hiu quạnh, có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân của mình. Khi đi ngang qua nhà bếp, hắn cũng lười không muốn vào, trực tiếp về phòng.

(2) Giờ Dậu = 5h – 7h tối.

Đốt đèn lên, hắn lại vô thức đến thư phòng nhìn qua một cái, cởi giày bước vào trong, thấp nền trên bàn thấp lên. Ngọn lửa mờ ảo khê bập bùng rồi càng lúc càng mạnh hơn, chiếu sáng mọi thứ trong phòng.

Bên dưới cái chặn giấy là một tờ giấy nhỏ, Thẩm Anh cầm lên đọc đọc, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua chồng chặn mền được xếp gọn gàng bên cạnh, vẻ mặt trầm xuống. Trong thư phòng trống trơn dường như vẫn còn thoang thoảng mùi rượu trên cơ thể của đứa nhỏ kia. Cần gì phải.....

Hắn thấy có chút hoảng hốt.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

Hắn đã ở quan xá này 11 năm cũng chưa từng gặp qua ai siêng gõ cửa nhà hắn như vậy. Hắn đứng dậy, rời khỏi thư phòng, ra ngoài mở cửa.

Mạnh Cảnh Xuân đứng tại cửa, một tay cầm hộp đựng thức ăn, một tay xách túi vải.

Thẩm Anh hỏi nàng như mọi khi: “Có chuyện gì thế?”

Trên mặt Mạnh Cảnh Xuân tràn đầy ý cười ấm áp, nhìn rất là thân thiết, đồng thời cũng mang theo một chút nịnh bợ: “Hạ quan tới trả than củi và nển.”

Thẩm Anh cho nàng vào, Mạnh Cảnh Xuân để túi vải xuống đất, lại dè dặt đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, hỏi: “Tướng gia chưa ăn cơm đúng không?”

Thẩm Anh không có khẩu vị, lại thấy nàng lấy chén từ trong hộp ra, tự hỏi tự nói: “Tiểu Lục nói hôm nay chưa thấy Tướng gia đến nhà bếp, hạ quan mới nghĩ thăm, hôm nay nhà bếp nấu cháo ngon như vậy, Tướng gia không ăn thì rất là đáng tiếc, nên liền đem một phần về đây.”

Nàng bưng chén nhìn ngó bốn phía, nơi này cũng không thích hợp để ăn cơm nha, ngay cả một cái ghế cũng không có.

Thẩm Anh chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư nàng, vẻ mặt điềm nhiên xoay người đi vào thư phòng. Mạnh Cảnh Xuân liền cất lại chén vào trong hộp, cầm hộp vào thư phòng theo hắn. Đợi Thẩm Anh ngồi xuống, Mạnh Cảnh Xuân cũng không khách khí kéo tấm nệm êm qua, ngồi đối diện với hắn. Sau đó từ trong hộp lấy ra đĩa thìa, cơm, thức ăn, chén cháo, lại thêm vài cái bình bình lọ lọ.

Mở nắp chén ra, cháo bên trong lập tức tỏa khói. Thẩm Anh cầm thìa lên, cúi đầu húp cháo. Mạnh Cảnh Xuân nhìn hẩn ăn, đưa một lọ sứ trắng sang: “Lọ này chứa Toan táo nhân(3)”. Sau đó lại đưa tiếp một lọ sứ nhỏ khác: “Còn đây là bột Toan táo nhân.”

(3) Toan táo nhân: Là nhân hạt của quả táo chua đã chín già phơi khô, một vị thuốc có tác dụng dưỡng tâm, an thần, bổ âm, liễm hãn. (Editor: Thanks nàng YuYing đã góp ý nhé)

Thẩm Anh giương mắt nhìn nàng.

Mạnh Cảnh Xuân vội bổ sung: “Là đặc sản quê nhà, đặc sản quê nhà.” Nuốt dưới bột, lại nói: “Cho Toan táo nhân này cùng với Phục thần(4) vào nước, đun lên xông người, có tác dụng an thần thoải mái, trị..... phiền muộn mất ngủ.”

(4) Phục thần: Một vị thuốc có tác dụng dưỡng tâm, an thần, lợi tiểu, trị mất ngủ, ngủ không sâu, dễ tỉnh.

Thẩm Anh tà tà nhìn nàng, đợi nàng tiếp tục nói hết.

“Bột Toan táo nhân thì tiện hơn một chút, chỉ cần hòa vào với nước ấm là được, cũng có tác dụng trị phiền muộn mất ngủ.....”

Hay cho một câu muộn phiền mất ngủ, rốt cuộc tối hôm qua nàng là ngủ say thật hay là giả vờ?!

Trên mặt Thẩm Anh vẫn bình thản như cũ, giọng nói cũng nhàn nhạt: “Quê người ở Giang Châu sao?”

“A? Đúng vậy.”

“Ở Giang Châu cũng thu được Toan táo nhân sao? Ta lại không biết đấy.” Giọng điệu Thẩm Anh cực kỳ bình thản.

“Có chứ!” Mạnh Cảnh Xuân hơi chột dạ, nhưng vẫn không quên phản bác lại, “Chỉ là không được nhiều thôi.”

Thẩm Anh lại nói: “Lần sau mà muốn hối lộ thì không thể lại đưa đặc sản quê nhà nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân chán nản, lão tử có ý tốt muốn tặng quà cho người, vậy mà người còn chê ta bần xin chỉ đưa đặc sản quê nhà. Thôi, không nên so đo với người vừa khó tính lại vừa lập dị.

Thẩm Anh thủng thỉnh uống hết chén cháo rồi đột nhiên hỏi nàng: “Giang Châu ở rất xa kinh thành. Người được giữ lại kinh thành làm quan, không biết bao giờ mới được về nhà, vậy cha mẹ người không nhớ người sao?”

Đôi mắt trong sáng của Mạnh Cảnh Xuân phút chốc ảm đạm, nhưng trong giọng lại không nghe ra được tí buồn phiền nào: “Gia mẫu mất năm kia, còn gia phụ thì đã qua đời từ lâu. Ở Giang Châu chỉ còn một người cậu bà con xa buồn bán được liệu.”

Thẩm Anh nghe vậy thì nhất thời lại không tìm ra được lời nào để nói nữa, chỉ hỏi: “Sao lại muốn thi lấy công danh?”

Dường như Mạnh Cảnh Xuân hơi hốt hoảng một chút, nói: “Không có tiền. Hạ quan cũng phải nuôi bản thân mình chứ.”

Lý do khi gì vậy? Chỉ vì vậy mà giả nam trang, mạo hiểm phạm tội khi quân mất đầu cũng muốn vào kinh thi lấy công danh?! Nói bậy bạ gì đâu không.

Mạnh Cảnh Xuân lấy lại tinh thần, bĩu môi: “Tướng gia không tin thì cũng chịu thôi.” Nói xong thì cầm ấm trà lên tự rót cho mình một chén.

Chỉ một lát sau nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện chính sự, vội vàng hỏi: “Tướng gia có làm giám sát cho công trình thủy lợi ở U Châu không?”

14. Chương 14: Đáng Tiếc Chỉ Là Nữ Nhân

Đối mặt với câu hỏi bất thành linh này của nàng, Thẩm Anh vẫn trả lời rất thông dong: “Ừ, sao?”

“Không có gì.” Mạnh Cảnh Xuân lại buồn bực uống thêm một hớp nước, “Hạ quan chỉ tùy ý hỏi một chút thôi.”

Đương nhiên Thẩm Anh đoán được nàng muốn nói về chuyện sổ sách chi tiêu của công trình thủy lợi U Châu, nên cũng không thấy quá kinh ngạc. Chỉ là không ngờ Từ Chính Đạt cũng không chịu đảm đương việc này, đem vụ án ném cho Mạnh Cảnh Xuân. Thật sự là một nước cờ tốt.

Mạnh Cảnh Xuân này còn quá trẻ, không sợ trời không sợ đất, cứ thích khoe mẽ. Với độ thông minh này của nàng thì có thể đào ra được bao nhiêu chuyện chứ? Thẩm Anh nhìn nàng, vẻ mặt nhu hòa hơn một chút, nói: “Một năm người được lĩnh 40 lượng lương bổng phải không?”

Mạnh Cảnh Xuân vội đặt chén trà xuống: “Đúng vậy.....”

“Ít quá.” Thẩm Anh nói xong, nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ trái lương tâm trả lời: “Đối với hạ quan đã là đủ dùng rồi.”

Thẩm Anh lặng lẽ mím môi, chậm rãi nói: “Với vị trí của Từ Chính Đạt bây giờ thì thu được 600 lượng một năm, khá nhiều.”

Mạnh Cảnh Xuân không khỏi oán thăm, Tướng gia lĩnh 3600 lượng một năm, thế này mới gọi là nhiều!

Thẩm Anh chuyển chủ đề, chậm rãi dò hỏi: “Bây giờ người chẳng qua cũng chỉ là quan bát phẩm, có từng nghĩ qua sau này muốn leo lên đến vị trí nào chưa?”

“Hả?” Mạnh Cảnh Xuân cho rằng mình nghe lầm, rồi lại nhanh chóng phản ứng kịp, nói, “Hạ quan cũng không nghĩ tới, chỉ lo làm tốt chuyện trước mắt thôi.”

Thẩm Anh cầm chén trà nhấp nhẹ một ngụm, không nói gì nữa.

Đi sớm về muộn, thậm chí còn ngủ lại ở nha môn, ngày nghỉ cũng không chịu ngồi yên, làm sao Thẩm Anh có thể không nhìn ra nàng nhiệt tình với công việc này thế nào.

Đáng tiếc, chỉ là nữ nhân.

Đêm đã khuya, Mạnh Cảnh Xuân tự biết không thể nán lại thêm nữa, liền đứng lên, cung cung kính kính tươi cười: “Tướng gia nghỉ ngơi sớm một chút, hạ quan xin được cáo từ.”

Thẩm Anh cũng không đứng lên tiễn nàng, chỉ ngồi đó, nhìn Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu mang giày ra ngoài. Sau đó gian ngoài truyền tới tiếng đóng cửa dè dặt cẩn thận, trong thư phòng một lần nữa lâm vào tĩnh mịch, nhưng hẳn lại không nghe thấy được tiếng hít thở của mình.

Thẩm Anh nhìn lọ sứ nhỏ trên bàn, thất thần, cảm thấy cả thế xác và tinh thần đều mệt mỏi vô cùng.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn lắc lư qua lại ở bên ngoài. Gió đêm thổi qua tàng cây cổ thụ, cực kỳ mát mẻ sảng khoái. Hôm nào có thể treo hai cái đèn lồng, ngồi dưới tàng cây này uống rượu chơi cờ thì thật thích. Thời tiết mấy bữa nay không tốt, Mạnh Cảnh Xuân sợ trời đổ mưa nữa, liền quyết định quay về phòng. Trước khi vào nhà còn liếc qua gian phòng của Thẩm Anh, đúng lúc thấy đèn trong nhà tắt đi.

Nàng thăm nghĩ, hôm nay Tướng gia ngủ sớm thật, sau đó ngáp một cái rồi vào phòng đi ngủ.

***

Mấy ngày sau, sắp đến cuối mùa mưa dầm của kinh thành, sau đó sẽ là tiết Đoan dương(1). Mạnh Cảnh Xuân lĩnh lương tháng, không nhiều, chỉ hơn ba lượng một chút. Nàng đi chợ mua tấm chiếu cói mới, về đến nhà lục ra mấy bộ quần áo ít ỏi của mình, định đem đi phơi nắng. Hôm nay trời rất đẹp, Mạnh Cảnh Xuân bỏ đồng quần áo đã được giặt xong vào thùng gỗ, từ bên cạnh giếng đi vào trong nhà.

(1) Tiết Đoan dương: Hay còn gọi là Tết Đoan ngọ, vào ngày 5/5 âm lịch. ‘Đoan’ nghĩa là mở đầu, ‘Ngọ’ là khoảng thời gian từ 11 giờ sáng tới 1 giờ chiều, và ăn Tết Đoan Ngọ là ăn vào buổi trưa. Tết Đoan Ngọ là lúc mặt trời bắt đầu ở gần trái đất nhất, trùng với ngày hạ chí. (wikipedia)

Còn chưa đến cửa thì thấy có một chiếc xe ngựa dừng ở ven đường. Mạnh Cảnh Xuân thấy quen mắt, lại nhìn kỹ hơn. Rèm xe được vén lên, một gương mặt quen thuộc nhìn nàng cười cười.

Mạnh Cảnh Xuân cười nói: “Sao hiền đệ lại đến đây?”

Trần Đình Phương nói: “Vừa từ trong nha môn ra, nghe nói hôm nay huynh được nghỉ nên thuận đường tới đây thăm một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân cười cười, có chút ngại ngùng: “Hôm nay được ở nhà nên dọn dẹp phòng ốc một chút, vì thế trong nhà hơi lộn xộn, không thể nào tiếp đãi hiền đệ được.”

Nhưng Trần Đình Phương không chút nào để ý, xuống xe nói: “Không sao. Đệ cũng không có chuyện gì cần làm, để đệ giúp huynh.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không nói lời khách khí với hần nữa, nhắc lên thùng gỗ, nói: “Vây huynh đi phơi y phục trước đã.”

Sau đêm uống rượu kia, Mạnh Cảnh Xuân cũng chưa gặp lại Trần Đình Phương, lại càng không biết Nhị điện hạ thần thần bí bí kia dạo này thế nào rồi, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi, nên cũng không tiếp lời Trần Đình Phương, tự mình vào hậu viện phơi quần áo.

Trần Đình Phương theo sau nàng đi vào nhà, thấy đồ đạc trong nhà rất ít, nhìn có vẻ rất là buồn xỉn, sàn nhà chắc cũng đã lâu chưa lau, nhìn không được sạch sẽ. Có lẽ bình thường nàng bận quá, không có thời gian để ý đến nhà cửa của mình.

Mạnh Cảnh Xuân xắn cao tay áo, ném y phục lên dây phơi rồi kiễng chân chỉnh lại cho ngay ngắn. Trần Đình Phương thấy nàng gắng sức như thế thì nghĩ thầm, sao lại không mắc dây thừng thấp hơn một chút, đúng là dần hết sức dần. Hần chỉ đứng ở chỗ râm mát nhìn, đợi Mạnh Cảnh Xuân phơi quần áo xong, quay đầu lại nhìn lướt qua sân nhà trong phòng, lười nhắc nói: “Sân nhà này của huynh.....”

Ánh nắng chiếu vào, thấy rõ sân nhà cực kỳ bẩn. Mạnh Cảnh Xuân xấu hổ, vội nói: “Phòng này rất hay bị bụi bay vào, hôm trước vừa mới lau xong, hôm nay lại bẩn.” Nói xong thì vội vàng xách một thùng nước nhỏ từ trong sân vào, còn nói tiếp: “Hôm nay thời tiết tốt như vậy, chắc lau xong sẽ nhanh khô thôi.”

Lúc trước Trần Đình Phương còn nói giúp đỡ linh tinh, nhưng Mạnh Cảnh Xuân cũng không trông cậy vào chuyện cậu ấm mảnh mai này làm việc, nên một mình tự vui đùa lau sân. Trần Đình Phương vốn đứng một bên thấy vậy cũng không chịu nổi, liền giúp nàng đổ nước và khăn, lại thấy trong nhà nàng thật sự rất bừa bộn, nên tự chủ trương dọn dẹp lại thay nàng.

Mạnh Cảnh Xuân liếc thấy hần đi về hướng tủ quần áo, vội vàng đứng lên hô: “Á, hiền đệ không cần quan tâm đến ngăn tủ đó, ta đã sắp xếp gọn gàng rồi!”

Trần Đình Phương đã hé mở cửa tủ ra, thấy nàng kích động như vậy, quay đầu lại cười với nàng: “Huynh phản ứng mạnh như vậy, nhìn giống như trong tủ này giấu bí mật gì ghê gớm lắm ấy.”

Mạnh Cảnh Xuân sốt ruột, bỏ lại khăn lau tiến lên đóng cửa tủ kia lại, trên miệng cũng không bỏ qua: “Sao hiền đệ lại tò mò như vậy chứ? Vốn dĩ tủ quần áo rất là riêng tư, không phải muốn xem là xem được.”

Trần Đình Phương cũng chỉ cười cười, không trêu nàng thêm nữa.

Mạnh Cảnh Xuân tìm một quyển sách ném cho hần đọc, sau đó mới tiếp tục lau nhà.

Một lát sau, Trần Đình Phương cảm thấy không thú vị, chợt nhìn thấy một thỏi mực trên bàn của nàng, chậm rì rì nói: “Quan hệ giữa huynh và Thẩm tướng cũng tốt nhỉ?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe câu hỏi không đầu không đuôi này của hần, sững sờ một chút, ngẩng đầu thấy hần đang xem xét thỏi mực trên bàn kia, liền thuận miệng nói bừa: “Bên chỗ Tướng gia có rất nhiều thỏi mực, lần trước huynh cho hần mượn một ít than củi, hần liền tiện tay đưa huynh một thỏi.”

Trần Đình Phương lại rất thích nghe nàng nói lời bịa đặt, có đầu có đuôi, có nguyên nhân có kết quả, nghe rất là xuôi tai. Chỉ có điều Thẩm Anh có tiếng là thích cất giấu thói mực, mà trên bàn Mạnh Cảnh Xuân lại chính là thói mực do Lí thị ở Triều Châu làm, thượng phẩm như vậy lại chỉ để đáp tạ cho loại chuyện vặt vãnh như mượn than củi này, thật sự không giống như việc mà Thẩm Anh có thể làm.

Ném một thứ tốt như thế cho một tên tiểu đàn độn không rành chút gì về mực, đúng là phí của giờ.

Mạnh Cảnh Xuân dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ mọi thứ xong thì trời cũng đã chiều tà. Nàng trải chiếu mới lên giường, ôm chiếc chiếu cũ đã được giặt sạch ở ngoài sân vào, trải ngay cửa, lại xẹt xẹt lê chân đi về phía hậu viện.

Trần Đình Phương thấy nàng lau sàn nhà sạch như vậy, đành phải cởi giày ra, lại ngó ngó tấm chiếu cói mà Mạnh Cảnh Xuân mới trải ở ngoài cửa, vừa đặt mông ngồi xuống thì thấy Mạnh Cảnh Xuân ôm một cái hũ nhỏ đi tới.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi lên chiếu, mở nắp hũ sứ, vươn tay cầm lấy một quả mơ chín mọng từ bên trong ra, bỏ vào trong miệng rồi hả lòng hả dạ nhắm mắt hít vào một hơi.

“Ngâm trong nước giếng lạnh quả nhiên là ngon hơn! Thật đã!” Nàng nhả hạt mơ ra, nói với Trần Đình Phương, “Hiền đệ ăn đi. Mơ là đồ tươi, để lâu sẽ bị hỏng mất.”

Trần Đình Phương thấy nàng vui vẻ thỏa mãn như vậy, cũng cầm lấy một quả cho vào miệng. Hôm nay trời hơi nóng, ăn một quả mơ chua chua ngọt ngọt như vậy đúng là khiến người ta nhẹ nhàng khoan khoái.

Mạnh Cảnh Xuân nằm ngửa ra chiếu, than lớn một tiếng: “Thời tiết tốt như vậy, không cần đến nha môn làm việc, lại còn có mơ tươi để ăn, đời này còn gì vui sướng bằng ~”

Trần Đình Phương chỉ cười cười, nói: “Huynh chỉ có được một ngày rảnh rỗi mà đã cảm khái như vậy, chắc là công việc trong Đại Lý tự cực kỳ bận rộn rồi. Thật đúng là khiến người khác phải rầu rĩ.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hắn nói như vậy, không khỏi nghĩ đến vụ án công trình thủy lợi U Châu kia, tâm trạng đang tốt cũng tụt xuống mấy phần.

Trần Đình Phương tinh mắt thấy nàng nhẹ cau mày, đoán chắc là nàng đang ưu sầu về vụ án gì đó, nói: “Hôm nay không đến nha môn thì cũng đừng nghĩ đến mấy chuyện ở đó nữa, chỉ làm mình phiền muộn thêm, không đáng.”

Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy rất đúng, ngáp một cái ngồi dậy, thoáng nhìn qua thì thấy Thẩm Anh đã trở lại!

Hôm nay Tướng gia về nhà cũng quá sớm rồi! Nàng ngó ngó mặt trời còn chưa lặn xuống ở hướng tây, xoa xoa mắt, thực không dám tin một người cần cù như Thẩm Anh lại có thể về sớm như vậy!

Thẩm Anh vừa mới rẽ vào thì liền nhìn thấy nàng ngồi ngay cửa, nhìn qua lại thấy Trần Đình Phương lười nhác ngồi bên cạnh, khoe mắt không nhìn được mà nheo nheo.

Tên gia hỏa này xắn tay áo cao như vậy, tất cũng không mang, để chân trần chà lợ phất phơ ngồi trên chiếu cói ngay ngoài cửa, còn ra thể thống gì!

Mạnh Cảnh Xuân cũng lười đứng dậy, tùy ý chào hỏi Thẩm Anh: “Tướng gia hôm nay về thật sớm a!”

Thẩm Anh hơi mím môi, trả lời: “Không sớm bằng người.”

Nàng cười cười: “À, hôm nay hạ quan được nghỉ, ở trong nhà quét tước dọn dẹp một phen, vừa mới xong thôi.”

Trên mặt Thẩm Anh vẫn nhàn nhạt: “Lấy trời làm màn, tuy đã đầu hạ, nhưng vẫn còn có khí lạnh, không nên ngồi lâu trên đất.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hắn lại mở miệng giảng đạo, trong lòng đã đen sì sì.

Trần Đình Phương ngồi bên cạnh cũng nhin cười, nhìn tình hình này là đã rõ ràng. Một Mạnh Cảnh Xuân như vậy, gặp Thẩm Anh cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, quả thực là thú vị.

Tuy Trần Đình Phương không thân thiết gì với Thẩm Anh, nhưng trường hợp trên thì đã gặp qua nhiều lần, liền mở miệng nói: “Hôm nay trời nóng, Mạnh đại nhân có một ít mơ ngâm nước giếng lạnh, rất là ngon miệng, Thẩm đại nhân có muốn nếm thử một chút hay không?”

Đương nhiên Thẩm Anh đã nhìn thấy hũ sứ trắng kia, nhưng chỉ nói: “Không cần.”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm bĩu môi, người không ăn thì thôi, ta cũng không muốn cho người ăn đâu. Nhưng tuy trong lòng nàng thì nghĩ như vậy, trên mặt lại là toét miệng cười thăm hỏi: “Hai ngày nay Tướng gia ngủ có ngon không?”

Thẩm Anh âm thầm nghiêng răng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên nói: “Như cũ.”

“Ồ.” Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, nhân hạt táo chua lại không có tác dụng gì sao? Xem ra bệnh phiền muộn khó ngủ của Tướng gia đã thành bệnh mãn kinh khó chữa rồi. Nàng cũng thôi không nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục ăn mơ, khiến tay dính đầy nước mơ.

Dù Thẩm Anh thấy ngứa mắt nhưng vẫn ráng nhịn, đang định đi thì lại nghe Trần Đình Phương nói: “Thời tiết hôm nay tốt, vậy chắc ban đêm cũng đẹp lắm, hay là Mạnh huynh đi dạo phố hoa với đệ một chuyến đi?”

15. Chương 15: Tên Lỗ Mãng Mạnh Cảnh Xuân

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy Trần Đình Phương đột nhiên nói muốn đi hoa phố, lấy làm kỳ lạ, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Anh đã đi tới đối diện. Mạnh Cảnh Xuân cuống quýt đứng lên, nói: “Tướng gia có chuyện gì sao?”

Giọng Thẩm Anh vô cùng bình tĩnh: “Nghe nói hôm nay nhà bếp gói bánh tét, đi trễ sẽ không còn, bây giờ người không định đi ăn sao?”

“Hử?” Sao nàng lại không hề biết chuyện này chứ, sáng nay cũng không nghe thấy Tiểu Lục nói gì nha. Có bánh tét ăn thì tất nhiên phải nhanh chạy đến đó rồi, cũng không biết đã bao lâu rồi nàng chưa được nếm qua món này.

Trần Đình Phương ngồi một bên thấy vậy, chợt đứng dậy đi đến gần nàng, bắm vào bên tai Mạnh Cảnh Xuân nói khẽ: “Có liên quan đến vụ công trình thủy lợi U Châu, hôm qua đệ thu được một ít tin tức, hình như ở Đông Hoa phường có người biết chuyện này.” Ý cười bên môi hắn càng sâu hơn: “Đệ biết gần đây Mạnh huynh đang sầu về chuyện này, vẫn nên nhanh đi đến đó xem thử thì tốt hơn. Còn về phần bánh tét, khi nào ăn mà chả được?”

Đầu tiên Mạnh Cảnh Xuân thấy cả kinh, thầm nghĩ ngay cả tên gia hỏa Trần Đình Phương này cũng đều đã biết đạo này nàng đang bận chuyện gì. Sau đó lại nghĩ, ăn bánh tét quả thật chỉ là chuyện vặt vãnh. Nhưng nàng lại mở miệng nói với Thẩm Anh: “Vậy thì lúc Tướng gia đi ăn, làm phiền ngài giữ lại cho hạ quan hai cái bánh tét nhân thịt, khi hạ quan trở về nhất định sẽ mang một ít điểm tâm về cho Tướng gia.”

Trần Đình Phương nghe nàng nói mấy lời này thì cười ngất trong lòng, đúng là kẻ cả hai đầu đều không bỏ lỗ, hoàn toàn không giống một tên ngốc nha.

Thẩm Anh nhìn vẻ mặt cười nịnh bợ của nàng, không thể nào phát tác được, đành phải nói: “Biết rồi.” Nói xong thì nhìn thoáng qua Trần Đình Phương rồi xoay người bỏ đi. Làm sao Thẩm Anh lại không nhìn ra được Trần Đình Phương thông minh sắc sảo như thế nào, e là hắn đã nhìn thấu thân phận nữ nhi của Mạnh Cảnh Xuân từ lâu rồi, hôm nay đề cập đến vấn đề này chẳng qua là cố ý muốn đùa giỡn nàng chơi chút thôi. Mạnh Cảnh Xuân cái tên lỗ mãng này, thật không biết đến khi nào nào mới to hơn được một chút, bộ nghĩ người khác đều là kẻ ngốc cả sao, cũng không thêm phòng bị cảnh giác gì cả.

Mạnh Cảnh Xuân đổi quần áo khác, đi cùng Trần Đình Phương đến phố hoa. Thật ra lời của Trần Đình Phương cũng không phải là hoàn toàn lừa nàng, đúng là ở Đông Hoa phường có người biết chuyện, cho nên vừa mới vào trong, liền có người đến chào hỏi rồi dẫn bọn họ lên lầu. Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, bây giờ

Trần Đình Phương cũng có người quen ở Đông Hoa phường này sao. Nhìn dáng vẻ này của hắn, xem ra sau ngày đi cùng nàng đến đây thì cũng đã quay lại không ít lần, không khỏi thở dài trong lòng.

Trong phòng đã có người đợi từ trước, Mạnh Cảnh Xuân cùng theo vào trong, thấy một vị cô nương ăn mặc trang nhã, vẻ mặt nhàn nhạt, không giống như người nơi trắng hoa này.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn mà sửng sò, Trần Đình Phương kéo nàng ngồi xuống. Cô nương đó cũng nhìn Mạnh Cảnh Xuân rồi quay đầu sang cười nhẹ với Trần Đình Phương, nói: “Trần đại nhân nói sẽ đến sớm, nhưng bây giờ bên ngoài đã tối như vậy, thiếp ngồi đợi ở đây đã lâu.”

Trần Đình Phương thông dong nói: “Bị vài việc níu chân.”

Nàng kia liếc nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái, hơi nhướng mắt: “Đây chắc là Thám hoa lang, Mạnh đại nhân phải không?”

Mạnh Cảnh Xuân vô cùng kinh ngạc gật gật đầu. Trần Đình Phương giới thiệu với nàng: “Vị này là Huệ Nhiên cô nương.”

Ồ, ‘chung phong thả mai, huệ nhiên khăng lai’(1). Mạnh Cảnh Xuân nghĩ bụng, quả là một cái tên hay.

(1) Là hai câu thơ được trích trong một bài thơ nằm trong phần ‘Bội phong’ của cuốn Kinh Thi, bài thơ tên là Chung phong 2

Gốc:

Chung phong thả mai,

Huệ nhiên khăng lai.

Mạc vắng mạc lai,

Du du ngã tai.

Dịch nghĩa:

Suốt ngày gió thổi, lại mưa giông cát bay mù mịt

Nhưng có lúc chàng cũng thuận hòa chịu đến với em

Những lúc chàng chẳng chịu đến, chẳng chịu sang bên em

Thì em tưởng nhớ xa xôi

Trần Đình Phương bưng lên chén trà, thuận miệng hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Vụ án kia huynh tra được đến đâu rồi?”

Hắn hỏi đột nhiên như thế, khiến Mạnh Cảnh Xuân nhất thời không biết trả lời ra sao. Lẽ ra Đại Lý tự phải bí mật điều tra vụ án này, sao có thể tùy tiện nói cho người khác biết tiến độ được, huống chi lại còn là ở nơi thanh lâu tai mắt hỗn loạn này.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân thật sự muốn biết tin tức mà Trần Đình Phương muốn nói là gì, cho nên cũng không giấu hắn, nhắc lên chén trà trước mặt, nói: “Không có tiến triển gì nhiều. Sổ sách hàng ngày và hàng tháng đều đã được đối chiếu với sổ cái từ khi còn ở U Châu rồi, mà đều chính xác cả, không bị sai chỗ nào, thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.”

Trần Đình Phương khẽ nhấp một ngụm trà, hơi hơi nhíu mày lườm nàng một cái: “Thật không?” Hắn lại nhìn nhìn Huệ Nhiên ngồi phía đối diện, đặt chén trà xuống, nói băng quơ: “Vậy mà đệ lại nghe nói mấy ngày trước đây huynh đi đến ngân hàng tư nhân Hằng Xương, Đức Nghĩa nghe ngóng một phen, thu được kết quả cơ mà?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hắn nói như vậy, ngụm nước cứ nghẹn trong họng nuốt mãi không trôi. Trần Đình Phương thoát nhìn như kẻ nhàn rỗi đi rong chơi khắp nơi, nhưng không ngờ lại biết nhiều chuyện như vậy! Giống như là gắn mắt trên người nàng vậy, lại còn biết được chuyện nàng đi đến hai ngân hàng tư nhân lớn trong kinh thành để thăm dò!

Mạnh Cảnh Xuân cũng đặt chén trà xuống, nói: “Không phát hiện được gì nhiều.”

Khỏe môi Trần Đình Phương hàm chứa ý cười, nói với Huệ Nhiên ngồi đối diện: “Huệ Nhiên cô nương, những gì hôm qua cô nương nói với ta, có thể lặp lại thêm một lần cho Mạnh đại nhân nghe hay không?”

Huệ Nhiên cười liếc nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái, nói: “Trước khi nói, thiếp muốn hỏi Mạnh đại nhân một câu.”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn nàng chăm chăm: “Xin Huệ Nhiên cô nương cứ nói.”

Đôi mắt Huệ Nhiên cong cong, giọng nói uyển chuyển: “Trong kinh thành có ba ngân hàng tư nhân lớn là Hằng Xương, Đức Nghĩa và Bảo Phong, vì sao Mạnh đại nhân chỉ ghé đến hai nơi là Hằng Xương và Đức Nghĩa mà bỏ qua Bảo Phong?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi hơi nheo mắt, thuận miệng nói: “Hằng Xương và Đức Nghĩa có chi nhánh ở U Châu, nhưng Bảo Phong thì không.”

Huệ Nhiên lại nói: “Mạnh đại nhân có biết ông chủ lớn của Bảo Phong và Hằng Xương là cùng một người hay không?”

Mạnh Cảnh Xuân cau nhẹ lông mày, lại nghe thấy Huệ Nhiên nói: “Chi phiếu của Hằng Xương và Bảo Phong tuy khác nhau, nhưng vụng trộm..... nếu là trường hợp đặc biệt, thì chi phiếu của Bảo Phong cũng có thể dùng để lĩnh bạc ở Hằng Xương.”

Huệ Nhiên đã nói rõ ra như vậy, đương nhiên Mạnh Cảnh Xuân biết nàng có ý gì. Hai người trước mặt này đều có thể nhìn ra ý đồ của nàng khi đi tra xét ngân hàng tư nhân, thật sự không thể không phục.

Công trình thủy lợi ở U Châu bị nghi ngờ là có kẻ lấy bạc công bỏ túi riêng, nhưng mọi khoản tiền đều được liệt kê rõ ràng, cũng chưa phát hiện ra công trình bị sai sót cắt xén chỗ nào, như vậy có nghĩa là có một nguồn bạc khác lấp vào lỗ hổng bị thiếu kia, mà tất nhiên khoản tiền này không hề nhỏ. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ đi nghĩ lại, thấy chuyện lấy bạc công đền bạc công là không thể, chỉ có thể là dùng bạc riêng bù vào, cho nên mới nghĩ đến một nơi mà tiền bạc có thể quay vòng tốt nhất, chính là ngân hàng tư nhân U Châu.

Ngân hàng tư nhân cũng có sổ sách rõ ràng, cho dù là ít hay nhiều thì đều phải ghi chép vào trong hồ sơ, không được để sai sót. Nếu như có thể tra xét trong sổ sách của ngân hàng tư nhân, tìm ra ai đã đem chi phiếu đi đổi tiền, thì rất có thể sẽ tìm ra kẻ đứng sau chuyện này.

Nhưng U Châu cách kinh thành rất xa, Mạnh Cảnh Xuân thật sự không thể đến U Châu để kiểm tra sổ sách. Trong ba ngân hàng tư nhân lớn ở kinh thành thì có hai cái mở chi nhánh ở U Châu, nhất định là có giữ sổ sách của chi nhánh U Châu, nên Mạnh Cảnh Xuân mới bắt đầu tra xét từ hai ngân hàng này mà bỏ qua ngân hàng Bảo Phong không mở chi nhánh ở đó.

Mà lời nói hôm nay của Huệ Nhiên lại làm cho nàng phát hiện ra một thiếu sót lớn trong chuyện này, không ngờ ngân hàng tư nhân có thể ngầm làm giao dịch với nhau. Nếu lời Huệ Nhiên nói là sự thật, ông chủ lớn đứng sau Hằng Xương và Bảo Phong là cùng một người, vậy thì chuyện giao dịch này là có thể tin được.

Huống chi Huệ Nhiên không hề đề cập đến những chuyện khác, chỉ nói đến duy nhất một vấn đề này, ý của nàng ta đã quá rõ ràng, món bạc được đem ra bổ sung vào lúc đó, có khả năng lớn là lĩnh ra từ chi nhánh của Hằng Xương ở U Châu bằng chi phiếu của Bảo Phong ở kinh thành.

Thấy Mạnh Cảnh Xuân cau chặt lông mày không nói gì, Huệ Nhiên tiếp tục: “Thiếp ở trong nơi phong nguyệt này đã nhiều năm, rất nhiều chuyện chỉ có thể nghe mà không thể nói, nhưng bắt đắ dĩ Trần đại nhân cứ truy hỏi đến cùng, nên hôm qua đã nói ra vài chuyện không nên nói. Nhưng nếu như thiếp có thể giúp được Mạnh đại nhân, đương nhiên thiếp cũng cam tâm tình nguyện.”

Mạnh Cảnh Xuân rất khách khí đáp lời: “Hình như Huệ Nhiên cô nương cũng chưa nói ra điều gì không nên nói, đừng quá nghiêm trọng như vậy.”

Huệ Nhiên mím môi cười yếu ớt, không nói thêm gì nữa. Đột nhiên trong phòng lại có tiếng vọng ra —— “Không có ai, không có ai”.

Thanh âm sắc nhọn lại có phần dọa người, Mạnh Cảnh Xuân nhìn quanh bốn phía, lúc này mới thấy cái lồng bên cạnh bức bình phong, trong đó có một con vẹt đứng trên một cành cây giả. Huệ Nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: “Đây là do một vị khách đưa cho. Mấy ngày nay bị tiểu gia hỏa này làm cho phiền muộn chết.”

Trần Đình Phương nói: “Nếu đã không thích, vậy Huệ Nhiên cô nương cần gì phải nuôi.”

Giọng điệu Huệ Nhiên nhàn nhạt: “Thế chẳng lẽ lại giết nó sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói: “Đừng, sinh linh vô tội, nếu Huệ Nhiên cô nương không thích thì đưa cho người khác là được.”

Huệ Nhiên hờ hững nói: “Trong thanh lâu này cũng sẽ không có ai đi yêu thích một con vẹt chỉ biết nói ‘không có ai’, không tặng được thì cũng chỉ có thể đem vứt mà thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi mím môi, cuối cùng nói: “Hay là cô nương đưa cho ta đi?”

Huệ Nhiên phì cười, nói với Trần Đình Phương: “Trần đại nhân đoán không sai, Mạnh đại nhân quả thật rất là lương thiện hồn nhiên. Thôi, vậy thì tặng cho Mạnh đại nhân vậy. Mạnh đại nhân nên dạy nó cho tốt một chút, lúc nào cũng chỉ keo kiệt nói một câu ‘không có ai’, không thú vị tí nào.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Qua một tuần trà, Mạnh Cảnh Xuân đứng dậy nói không còn sớm nữa, cũng nên trở về, Trần Đình Phương cũng đứng lên theo. Huệ Nhiên đưa lồng chim cho Mạnh Cảnh Xuân, tiễn bọn hắn ra cửa.

Vì thế Mạnh Cảnh Xuân xách theo lồng chim trở về quan xá. Dọc trên đường đi con vẹt giống như giận dữ vậy, im như thóc, cho dù Mạnh Cảnh Xuân đùa giỡn với nó cả buổi trời thì nó vẫn không phản ứng gì.

Mạnh Cảnh Xuân ở Đông Hoa phường chưa được ăn miếng cơm nào, dạ dày cồn cào khó chịu, liền quyết định đi ngủ sớm một chút. Lúc thấp đèn lên lại nhớ đến quần áo còn phơi trong sân chưa thu vào, sợ buổi tối sẽ bị ngấm khí ẩm, ngay cả cửa cũng chưa đóng kỹ liền đi thẳng về phía sau hậu viện thu quần áo.

Nàng vừa lấy được một bộ quần áo xuống thì nghe thấy tiếng đập cửa trước nhà. Mạnh Cảnh Xuân chợt nhớ ra trước đó có nhờ Thẩm Anh giữ lại cho mình mấy cái bánh tết, liền quay đầu về phía trước nhà, hô một tiếng: “Cửa không khóa, có chuyện gì thì cứ trực tiếp vào đi.”

Thẩm Anh đi vào, thấy nàng không có trong phòng, liền đặt hộp thức ăn lên bàn, đi thẳng về phía hậu viện.

Dưới ánh sáng lờ mờ của đèn lồng, Mạnh Cảnh Xuân kiểm tra chân thu quần áo, thoát nhìn thấy vừa phí sức vừa tốn thời gian.

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu lại nhìn hắn, trên mặt nở nụ cười: “Tướng gia thật sự mang bánh tết đến cho hạ quan sao?”

Thẩm Anh lại nói: “Buổi tối không nên ăn nhiều bánh tết. Ta để ở trên bàn sách của người.”

Mạnh Cảnh Xuân thu xong quần áo thì chợt nhớ tới trước đó mình bảo là sẽ mang điểm tâm về cho Thẩm Anh, trong lòng rơi ‘lộp bộp’ một tiếng, vội nói: “Quên mang điểm tâm..... Ngày khác sẽ bù lại cho Tướng gia.....”

“Không cần.” Thẩm Anh lãnh đạm trả lời, tự ý đi tới buộc lại dây phơi quần áo xuống một chỗ thấp hơn, quay lưng về phía Mạnh Cảnh Xuân nói, “Thay vì mỗi lần phơi quần áo đều phải kiểm tra chân như vậy, không bằng buộc dây thừng xuống thấp một chút.” Hắn ngáp ngừng, xoay người lại: “Rất nhiều chuyện cũng nên làm như vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân thâm hờ hét bảo ngừng, nhưng đầu thì vẫn gật liên tục.

Thẩm Anh cũng không tiếp tục đề tài đó nữa, hỏi nàng: “Gần đây Đại Lý tự có bận lắm không?”

Mạnh Cảnh Xuân ôm chông quần áo trả lời hắn: “Cũng tạm tạm.”

Thẩm Anh không nói gì nữa, hình như đang định đi về. Tự nhiên đầu óc Mạnh Cảnh Xuân lại nóng lên, hỏi hần: “Dạo này hạ quan có được một ít tiền dư, muốn gửi vào ngân hàng tư nhân, nhưng trong kinh thành có rất nhiều ngân hàng, không biết nên gửi vào đâu thì tốt hơn. Xin hỏi Tướng gia gửi ở chỗ nào vậy?”

Thẩm Anh nghe vậy, trên mặt nổi lên một chút cảm xúc không rõ ràng, nhưng vẫn thản nhiên trả lời nàng: “Bảo Phong.”

16. Chương 16: Đầu Ốc Người Bị Hồng Sao?

Lại là Bảo Phong? Tuy Bảo Phong được xưng là một trong ba ngân hàng tư nhân lớn trong kinh thành nhưng không phải là ngân hàng có thâm niên nhất, cơ sở vững chắc nhất. Theo lý thì số tiền mà Thẩm Anh muốn gửi là rất lớn, vậy thì sao lại chọn Bảo Phong?

Trong lúc Mạnh Cảnh Xuân còn đang suy nghĩ thì Thẩm Anh đã xoay người rời đi.

Nàng lấy lại tinh thần, nhìn bóng dáng biến mất ở cửa, hơi mấp máy môi. Nếu thật sự có người bòn rút bạc trong công trình thủy lợi U Châu, thân là người giám sát như Thẩm Anh tất nhiên cũng phải chịu liên lụy. Trên toàn bộ sổ sổ sách mà nàng xem đều có con dấu xác nhận của Thẩm Anh, nếu có chuyện xảy ra, hần chắc chắn sẽ bị trách tội. Còn về phần bức thư mà Ngự Sử dài trình lên, nàng cảm thấy rất có thể chỉ là làm giả, cố tình thả câu dụ kẻ khác cắn.

Vụ án thủy lợi này liên quan đến Hộ bộ, Công bộ và châu phủ U Châu, quan viên từ trung ương đến địa phương, phạm vi rất rộng lớn. So sánh với vụ án Hàn Chí Thanh lúc trước, lần này Mạnh Cảnh Xuân ngược lại không dám xuống tay, sợ đắc tội với quá nhiều người.

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau nàng liền đi tìm Từ Chính Đạt, nộp kết quả điều tra được trong mấy ngày qua, nói: “Mấy ngân hàng tư nhân này sau lưng đều có chỗ dựa cả, hạ quan thật sự không có năng lực khiến bọn họ giao sổ sách ra, chắc là phải cần đến Từ đại nhân đích thân ra mặt thì mới được.”

Từ Chính Đạt hỏi nàng: “Người tin chắc có thể tra ra được manh mối từ trong sổ sách của ngân hàng sao?”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ không thể bán đứng Huệ Nhiên, nói quanh co: “Theo hạ quan thấy, nếu người đó đã cần dùng một số bạc lớn như vậy, thì tuyệt đối không thể không đến ngân hàng tư nhân mà rút.”

Từ Chính Đạt suy nghĩ một phen, lại hỏi nàng: “Người muốn tra xét sổ sách của ngân hàng nào?”

“Hằng Xương và Bảo Phong.”

Từ Chính Đạt thấy nàng chỉ chọn hai ngân hàng này, trầm nghĩ tiểu tử này quả là càng ngày càng có chủ ý của riêng mình, liền nhíu mày liếc nhìn nàng một cái rồi lại trầm ngâm một hồi: “Được, nhưng người phải tra xong nhanh nhanh một chút, chứ không lẽ như đánh rắn động cỏ thì sẽ thất bại trong gang tấc.”

Đây chính là điều mà Mạnh Cảnh Xuân sợ. Lần trước khi nàng đi tra xét, tuy núp dưới danh nghĩa Hộ bộ ty, nhưng ai mà biết có khiến cho người nào nghi kỵ hay không. Như Trần Đình Phương trong Hàn Lâm viện mà còn biết nàng muốn làm gì, thì khỏi cần nói đến mấy lão cự thần có tai mắt đông đảo trong triều.

Từ Chính Đạt mời Kế sử đại nhân ra mặt, cho phép Mạnh Cảnh Xuân đi đến phòng thu chi của Hằng Xương và Bảo Phong, mỗi ngân hàng được một ngày. Mạnh Cảnh Xuân liền mang theo lương khô cắm đầu đi vào.

Hai ngày sau vừa vặn là ngày mùng 5 tháng 5, là tiết Đoan Dương. Thương nhân bày tiệc rượu mừng lễ, dân chúng bình dân treo cây ngải ăn bánh ú, quan gia thì đều được nghỉ mở tiệc rượu xem đua thuyền cúng thần sông.

Lúc Mạnh Cảnh Xuân ra khỏi phòng thu chi của Hằng Xương chính là buổi sáng ngày thứ 3, nắng gắt chói chang, thời tiết nóng đến chết người, mặt trời như thiêu như đốt. Chân nàng như đang đi trên mây, loạng choạng lảo đảo trên phố, chẳng muốn ăn gì, đi một đường vất vả đến phố Ngự.

Hôm nay phố Ngự vô cùng náo nhiệt, tại Mạnh Cảnh Xuân ông ông chỉ nghe như tiếng ve kêu, đột nhiên bị người kéo vai, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy người kia cười nói: “Ồ Mạnh hiền đệ, vậy mà lại gặp được đệ ở đây!”

Mạnh Cảnh Xuân quay lại nhìn, thấy là tên tiểu tử Bạch Tồn Lâm, vội vàng thoát khỏi tay hắn.

Trên mặt Bạch Tồn Lâm chứa ý cười nồng đậm, có vẻ cực kỳ cao hứng. Hắn nhìn Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Mạnh hiền đệ không khỏe à? Sắc mặt thật kém.”

Đầu óc của Mạnh Cảnh Xuân đã choáng váng ngất ngây, thật sự cần ngủ ngay một giấc, nói: “Ừ, ta muốn về nghỉ ngơi.”

Bạch Tồn Lâm nói: “Hôm nay đưa thuyền ở Trạch hồ, bệ hạ mở tiệc chiêu đãi quần thần ở Nam lâu, Mạnh hiền đệ không biết sao?”

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân mới nghĩ tới hôm nay là tiết Đoan Dương, nhưng mà chuyện này thì cũng có liên quan gì đến nàng đâu, bây giờ nàng chỉ muốn về ngủ thôi.

Bạch Tồn Lâm thấy nàng không được hào hứng lắm, liền càng một mực không chịu thả nàng về, kéo nàng đi về hướng Trạch hồ, dọc đường còn mua một bao đậu xanh tô ăn cùng với nàng.

Đậu xanh tô thơm phức mà Mạnh Cảnh Xuân lại có cảm giác như đang nhai sáp nến.

Bạch Tồn Lâm luôn mồm nói huyền thuyên, vào lỗ tai Mạnh Cảnh Xuân cũng chỉ hóa thành tiếng ông ông. Rất nhiều người tụ tập gần Trạch hồ, từng bưng cổ vũ nghênh đón thuyền rồng, trên bờ người đông như kiến, thuyền lớn rực rỡ chói mắt, cờ tam giác pháp phới đón gió.

Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần trong Nam lâu ở bờ bên kia, Mạnh Cảnh Xuân xa xa nhìn thấy mái cong ngói vàng, khiến nàng như trở lại lúc còn bé. Khi đó nàng cũng đứng ở bờ bên này, trong đám người nhón nha nhón nháo nắm chặt lấy góc áo của phụ thân, sợ bị đi lạc. Phụ thân quay đầu lại cười với nàng, dứt khoát nâng nàng lên cao quá đỉnh đầu, tầm nhìn của nàng liền rộng hơn xa hơn so với bất cứ ai đứng bên dưới.

Môi bất tri bất giác nở một nụ cười rồi chợt ngưng lại. Nàng phục hồi tinh thần, trên mặt lộ vẻ tự giễu cùng buồn bã.

Bạch Tồn Lâm cũng không nhận ra nàng vừa thất thần, kéo nàng đi về phía Nam lâu.

Cả 3 tầng của Nam lâu đều bày tiệc rượu, với phẩm hàm của Mạnh Cảnh Xuân thì chỉ có thể ăn ở tầng dưới cùng. Đến giữa trưa, khắp nơi đều là hương thơm của rượu và đồ ăn, Mạnh Cảnh Xuân ở lâu trong này, đầu óc càng mờ mịt, bèn đứng dậy đi ra ngoài dạo dạo.

Bạch Tồn Lâm đang uống rượu với đồng liêu, nói chuyện cực kỳ cao hứng, thấy Mạnh Cảnh Xuân đi ra ngoài cũng chỉ mặc kệ.

Nam lâu xây ven bờ hồ, Mạnh Cảnh Xuân đi đến mép nước, hít một hơi thật sâu. Tỉnh táo hơn được một chút, trong đầu lại thoáng qua số sổ sách mà nàng xem được trong hai ngày này. Ánh mắt nàng trầm xuống, vẫn cảm thấy không thể tin được, làm sao lại như vậy.....

Thậm chí nàng không thể nghĩ ra được nguyên nhân.

Áng sáng chiếu lên mặt nước loang loáng khiến mắt nàng đau nhức. Nàng chợt thấy choáng váng lung lay, hai mắt tối sầm, thẳng tắp ngã xuống.

Mấy vị quan ngồi gần phía ngoài ở tầng một nghe thấy tiếng nước, kinh hô: “Có người rơi xuống nước rồi!”

Bạch Tồn Lâm nghe thấy, lập tức nhảy dựng lên, nhìn ra bên ngoài thì không thấy bóng dáng Mạnh Cảnh Xuân đâu nữa, chạy vội ra ngoài, ‘tôm’ một tiếng nhảy xuống nước tìm Mạnh Cảnh Xuân.

Mọi người loạn như ong vỡ tổ, quan viên tầng một chen nhau bên mép nước. Mấy tầng phía trên nghe thấy động tĩnh cũng nhao nhao đi ra ngoài hiên, ló đầu nhìn xuống.

Tả tướng Trần Uẩn đang nói chuyện cùng với Thẩm Anh, một vị chủ sự Kế tỉnh gần đó nói: “Trời ơi, tên nhóc bên Đại Lý tự bị rơi vào trong nước!”

Trần Uẩn còn chưa nói dứt lời đã thấy Thẩm Anh không nói lời nào vội vàng đặt ly rượu xuống, chạy xuống lầu.

Dưới lầu, Bạch Tồn Lâm hao hơi tổn sức lôi kéo Mạnh Cảnh Xuân lên bờ, mà nàng thì bất động nằm một đống như người đã chết rồi. Bạch Tồn Lâm nghĩ chắc hẳn là tên tiểu tử này đã uống đầy một bụng nước rồi, nên liền nhấn nhấn lên bụng nàng, nhưng nàng lại vẫn không nôn ra được một ngụm nước nào.

Một tiểu lại đứng bên cạnh vội nói: “Mau mau nói lỏng cổ áo hắt ra, tránh cho nó bị thít chặt quá!”

Mạnh Cảnh Xuân khoác một thân quan bào trên người, bên trong lại còn mặc tầng tầng lớp lớp áo, nhìn nơi cổ áo thấy thật sự rất bức bối. Bạch Tồn Lâm cũng bất chấp gì nữa, vươn tay định kéo cổ áo nàng ra, chợt thấy một người từ trong đám đông xô đẩy đi ra, đến trước mặt hắn, cúi người kiểm tra hô hấp của Mạnh Cảnh Xuân rồi liền bế nàng lên, đi thẳng về hướng một tiểu lâu ở phía tây của Nam lầu, lại trầm giọng nói với người bên cạnh: “Mời Trương thái y tới đây một chuyến.”

Bạch Tồn Lâm sững sờ, sau khi phục hồi tinh thần thì quay sang một tiểu lại bên cạnh hỏi: “Đó là Thẩm tướng phải không?”

Trong đám người nổi lên một trận xì xào bàn tán, Trần Đình Phương đứng ở hiên ngoài lầu hai, neho neho mắt, xoay người đi.

Thường thì Thái y viện không tham dự bữa tiệc này, nhưng năm nay y quan từ lục phẩm trở lên đều tới. Trương Chi Thanh vội vàng vàng đuổi theo đến tiểu lâu phía tây, thấy Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn đang bất tỉnh, Thẩm Anh sầm mặt đứng một bên. Trương Chi Thanh chần cho Mạnh Cảnh Xuân xong, nói: “Trong lòng có buồn bực lo lắng, thân thể hư nhược, nhìn tình hình này e là đã lâu không ngủ rồi. Nhưng không quá đáng lo, tuổi trẻ sức nhiều, nghỉ ngơi điều dưỡng một chút là ổn thôi.”

Sắc mặt Thẩm Anh vẫn nặng trĩu: “ Bao giờ mới có thể tỉnh?”

Trương Chi Thanh trầm ngâm nói: “Chỉ một lát nữa thôi.” Nhưng một chút lại nói: “Hôm nay người hành động như vậy, không biết mọi người sẽ đồn như thế nào đây nữa. Hình như người đã quá xúc động rồi, thật sự không giống người lắm.”

Thẩm Anh không quan tâm lắm. Hắn sống cho tới bây giờ, cũng không biết đã bị mọi người thêu dệt bao nhiêu chuyện rồi, chẳng lẽ còn sợ trở thành đề tài cho mọi người bàn tán hay sao?

Nhưng dù sao thì hắn cũng không nên nán lại lâu ở đây, vừa định hỏi không biết Trương Chi Thanh có thể ở lại lâu thêm một chút hay không thì đã nghe hắn nói: “Người đi trước đi, ta ở đây chăm sóc nàng cho, không có chuyện gì đâu.”

“Vất vả cho người.” Thẩm Anh cũng chỉ quẳng lại bốn chữ này rồi hấp tấp rời khỏi đó.

Bữa tiệc cũng không vì chuyện Mạnh Cảnh Xuân rơi xuống nước mà ngừng lại. Khi Thẩm Anh trở về, Hoàng thượng thuận miệng hỏi hắn một câu: “Mạnh bình sự của Đại Lý tự ngã xuống nước sao?”

“Vâng.”

Hoàng thượng lại cười cười: “Vậy mà cũng bị té cho được, chẳng lẽ là con nít hay sao? Trương Chi Thanh đã xem qua rồi à? Có vấn đề gì không?”

“Có thể là mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi một thời gian là khỏe.”

Hoàng thượng quay đầu đi nói với Triệu công công: “Gọi Từ Chính Đạt tới đây.”

Thẩm Anh cũng không còn chuyện gì khác nữa, lui ra ngoài.

Từ Chính Đạt bị gọi lên hỏi vài chuyện về tiến độ điều tra vụ án linh tinh này nọ, sau cùng, Hoàng thượng nói với ông: “Người không cần mạng của Mạnh Cảnh Xuân thì thôi đi, lại còn để mặc cho hắn bất chấp mạng sống như thế à? Bổng lộc một năm cùng lắm cũng chỉ được 40 lượng, người cũng không biết xấu hổ mà bắt hắn làm nhiều chuyện thay người như vậy.”

Từ Chính Đạt buồn bực nghe, thầm nghĩ bên ngoài thì Hoàng thượng ra vẻ như đang bênh vực cho Mạnh Cảnh Xuân, nhưng thật ra thì đang trách ông ngồi ở vị trí này nhưng lại chẳng làm gì. Gần một năm nay

chức Đại Lý tự khanh vẫn còn trống, nhưng bên trên lại chẳng có ý gì là muốn đề bạt ông lên làm, nhìn là đã biết không hài lòng với ông rồi. Mà thật ra Từ Chính Đạt cũng không có ý nghĩ muốn leo lên vị trí đó vì biết bản thân mình không đủ năng lực đảm đương, nên lúc này cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Hoàng thượng lại nói: “Bây giờ hậu sinh khả úy, người trẻ tuổi thăng chức nhanh cũng rất bình thường. Mấy lão nhân như các ngươi cũng đừng khinh thường lớp hậu bối.”

Từ Chính Đạt nghe mà cả kinh, đây là đang tuyên bố, nếu ông vẫn còn giữ tác phong như vậy thì ngay cả vị trí Thiếu khanh cũng đừng mong ngồi vững. Nếu bị một tên nhóc bát phẩm miêng còn hôi sữa như Mạnh Cảnh Xuân thay thế, vậy thì ông chính là chuyện cười lớn nhất của Đại Lý tự!

May mà Hoàng thượng cũng không tiếp tục dọa nạt ông nữa, Từ Chính Đạt tái nhợt mặt mũi lui xuống.

Thật vất vả đợi cho đến khi bữa tiệc kết thúc, Thẩm Anh chia tay mấy vị đồng liêu, đi xuống lầu. Đang muốn đi đến tiểu lâu phía tây thì nhìn thấy Trương Chi Thanh tới đây, ở phía sau không phải là Mạnh Cảnh Xuân thì còn ai vào đây?

Thẩm Anh nhìn nàng từ đầu tới chân, thấy nàng cúi đầu, dáng vẻ phờ phạc ủ rũ, không hiểu sao tự nhiên thấy bực bội kinh khủng.

Trương Chi Thanh thấy thế, vội vàng tìm cơ vội chuồn đi mất. Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Anh, cũng nén một bụng tức tối trong lòng. Nàng thật sự muốn hỏi vị Tướng gia giàu nứt đổ đổ vách này, một vạn lượng bạc gửi trong Bảo Phong kia sao lại được chuyển tới chi nhánh Hằng Xương ở U Châu?!

Nàng đã lục lọi trong một đồng sổ sách như vậy mà! Thật đúng là tức chết nàng rồi!

Tuy nàng vô cùng tức giận nhưng vẫn làm ra vẻ vô cùng đáng thương ủy khuất.

Thẩm Anh mấp máy môi, qua một lúc lâu cũng chỉ nói một câu: “Mấy đêm liền thức trắng rồi thì về nhà mà nghỉ đi, sao lại còn ham vui đến đây làm gì.”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân cứng đờ, hừ một tiếng, nhìn hẩn nói: “Cho dù hạ quan có chết đuối thì cũng không liên quan gì đến Tướng gia.”

17. Chương 17: Muốn Nhiều Tiền Như Vậy Để Làm Gì?

Giọng điệu của nàng cứng nhắc, sắc mặt lúng túng, không hề có dáng vẻ giả vờ nịnh hót như mọi khi.

Thẩm Anh nghe vậy, trong lòng càng cảm thấy tức tối, cuối cùng lại vẫn nuốt xuống, cố gắng giữ giọng ổn định: “Về nhà thay quần áo đi, bộ dạng như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân không thềm nói một câu, nhớ đến đồng sổ sách kia thì liền câu, vốn định mở miệng hỏi một câu nhưng thấy tình hình này lại không muốn nói bất cứ gì, buồn bực bỏ đi.

Thẩm Anh xoay người sang nhìn theo bóng dáng dần dần đi xa của nàng, nghĩ bụng, đúng là tính tình quái gở, cũng không biết trong cái đầu đó chứa cái gì. Sau khi thân ảnh kia biến mất, Thẩm Anh thấy Từ Chính Đạt đi ra từ trong Nam lầu. Từ Chính Đạt vừa thấy hẩn liền hỏi: “Sao Thẩm đại nhân vẫn còn chưa đi?”

Thẩm Anh liếc hẩn một cái, bĩu môi: “Bây giờ đi đây.”

Thẩm Anh nhớ đến đêm đó Mạnh Cảnh Xuân hỏi hẩn chuyện ngân hàng tư nhân ở kinh thành, liền đoán được mấy ngày gần đây nàng không ngủ không nghỉ là vì phải điều tra vụ án này. Sau đó lại có tai mắt đến báo lại, Mạnh Cảnh Xuân đã bắt đầu tra sổ sách của Hằng Xương và Bảo Phong, hẩn mới giật mình kinh sợ nhận ra tên gia hỏa này làm việc cũng thật nhanh, chỉ vẹn vẹn hai ngày mà đã lật đi lật lại sổ sách của hai ngân hàng lớn này đến mấy lần, phải tra ra được điều gì đó thì mới bằng lòng ra khỏi đó.

Một người thông minh như vậy nhưng bình thường thì lại luôn làm ra mấy chuyện đần độn, ví dụ như hôm nay rơi xuống hồ chẳng hạn! Nếu tên Bạch Tồn Lâm kia thật sự lạnh chanh mở vạt áo của nàng ra thì sẽ có kết cục thế nào đây?! Vậy mà nàng lại còn không biết ngưng phát câu với mình!

Mạnh Cảnh Xuân đi một mạch về nhà, ngay cả quần áo cũng lười thay, nằm vật xuống giường ngủ thẳng từ xế chiều cho đến tối khuya, sau đó bị tiếng vẹt kêu làm tỉnh giấc.

Mỗi một tiếng thê lương “Không có ai, không có ai” vang lên trong màn đêm tối om om này lại càng khiến người ta cảm giác rợn tóc gáy. Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đứng lên, đầu đau như búa bổ.

Thẩm Anh đứng bên ngoài gõ cửa hai cái, nghe bên trong truyền ra tiếng kêu chán bồng thiết, mặt đen sì sì. Cái tên gia hỏa Mạnh Cảnh Xuân này, bản thân mình còn chưa chăm sóc nổi, lại còn bày đặt nuôi vẹt!

Bên trong phòng, Mạnh Cảnh Xuân đứng dậy đốt đèn, quay đầu nhìn thoáng qua con vẹt trong góc phòng, tự hỏi không biết vì sao lúc đó lại nóng đầu mang con quỷ này về, đúng là tự tìm khổ mà.

Thẩm Anh lại gõ gõ cửa, Mạnh Cảnh Xuân đáp lại một tiếng, nói: “Có chuyện gì à?”

Con vẹt kia lại không biết điều gọi thêm hai tiếng: “Không có ai! Không có ai!”

Mạnh Cảnh Xuân trực tiếp xách lồng chim ra hậu viện, sau đó đi ra phía trước mở cửa. Vừa thấy là Thẩm Anh, nàng lại có cảm giác như mình gặp quỷ, da đầu run lên, thấp thỏm trong lòng. Nàng chợt nhớ đến giọng điệu hùng hổ khi nói chuyện với Thẩm Anh sáng nay, thấy mình lúc đó nhất định là bị điên rồi, lại dám tỏ thái độ như thế với Tướng gia, đúng là muốn chết rồi mà.

Thẩm Anh nhìn nhìn nàng, không mở miệng nói câu nào, chỉ đưa hộp thức ăn ra. Mạnh Cảnh Xuân ngó ngó nhưng lại không dám nhận lấy, chỉ nói: “Tướng gia không cần khách khí như vậy... Sáng nay hạ quan bị điên ấy mà, nhất định là não bị ngấm nước rồi.....”

“Không sao.” Giọng Thẩm Anh thản nhiên, bày ra dáng vẻ người lớn không chấp trẻ nhỏ, “Bị ngấm hồng cũng không sao, khỏe lại là ổn.”

“Dạ dạ dạ.” Mạnh Cảnh Xuân vươn hai tay nhận lấy hộp thức ăn, gật đầu liên tục.

Thẩm Anh không nói thêm gì nữa, xoay người trở về. Mạnh Cảnh Xuân thấy hắn đã xoay người đi, do dự hồi lâu cuối cùng vẫn mở miệng: “Hạ quan muốn hỏi Thẩm đại nhân một chuyện.”

Giọng nàng tuy nhỏ nhưng khó có khi nghiêm túc không có ý nịnh hót như vậy.

Thẩm Anh không quay đầu lại, cũng không đợi nàng mở miệng lần nữa, đã trả lời nàng: “Người cứ làm đúng bổn phận của mình là được, còn những chuyện liên quan đến triều chính, không cần hỏi ta.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe xong thì cả kinh, một chút buồn ngủ còn sót lại cũng bay sạch.

Sao hắn có thể đoán được nàng muốn hỏi chuyện trong triều?! Làm đúng bổn phận —— hắn biết nàng đã tra ra điều gì sao?! Nếu nàng viết trong tấu chương là “Thẩm Anh tự bù đắp khoản thiếu hụt trong ngân sách”, vậy thì hắn đã phạm tội khi quân! Mạnh Cảnh Xuân thực sự muốn hỏi một câu, đường đường là hữu tướng, là trợ thủ đắc lực của Hoàng thượng như hắn, sao lại phải liều lĩnh mạo hiểm đi bổ sung ngân sách như vậy! Mục đích của hắn là gì? Hay là có ai nhờ vả.....

Cực kỳ đau đầu. Mạnh Cảnh Xuân cắn chặt hàm răng, không biết cảm giác trong lòng là tức giận hay là bất bình, hay là muốn nghe hắn phủ nhận và giải thích.

Nhưng Thẩm Anh lại chỉ nhẹ nhàng băng quơ bảo nàng làm tốt bổn phận, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy phiền muộn khó hiểu. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng nuốt toàn bộ mấy lời muốn hỏi vào trong bụng.

Cuối cùng, Thẩm Anh lại nói: “Chú ý thân thể của mình một chút, đừng quá coi rẻ sức khỏe như vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân thật sự không còn cách nào khác, đợi sau khi hắn đi khỏi, liền yên lặng cầm hộp thức ăn vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, nàng vừa mới đến Đại Lý tự liền bị Từ Chính Đạt gọi qua. Nàng vốn tưởng rằng Từ Chính Đạt muốn hỏi nàng tra ra được chuyện gì không, nhưng Từ Chính Đạt lại không hó hê tiếng nào, đưa một phong thư cho nàng.

Mạnh Cảnh Xuân sững sốt, vội nhận lấy bức thư, hơi có chút thấp thỏm. Sau khi mở ra đọc thì nàng cả kinh, nét chữ quen thuộc như vậy, sao nàng có thể không nhận ra cho được?!

Thư này là Thẩm Anh tự tay viết, gửi cho Hộ bộ thượng thư Tông Đình. Nội dung trong thư nói về chuyện công trình thủy lợi ở U Châu, đại khái là một vạn lượng bạc công bị nuốt trong công trình trị thủy kia đã sắp xếp được rồi, tạm thời Tông Đình không cần lo lắng đến vấn đề tiền trong ngân khố không đủ nữa. Mạnh Cảnh Xuân đọc mà kinh ngạc không thôi, chỉ một phong thư nhưng lại liên quan đến hai vị quan to trong triều, đúng là rất dọa người. Nàng nhanh chóng xem phần cuối thư, thấy con dấu của Thẩm Anh ngay ngắn rành mạch đóng phía trên đó, thật sự là rất khó làm giả được!

Mạnh Cảnh Xuân lại nhanh chóng đọc một lượt từ đầu đến đuôi, lại nhớ đến phong thư viết tay mà Ngự Sử đài trình lên, đột nhiên hiểu rõ! Nếu phong thư mà Ngự Sử đài trình lên kia không phải là bịa đặt ra, thì đó chính là thư hồi đáp của bức thư này, chỉ là đã xóa đi tên tuổi sự việc, viết trả lời qua loa không rõ ràng mà thôi!

Nàng vội vàng mở miệng hỏi: “Không biết sao Từ đại nhân lại có được bức thư này?”

Từ Chính Đạt lại rất thản nhiên: “Đêm qua có kẻ lén lút đưa đến trong phủ ta, cũng không biết là ai.” Ông ngừng một chút, lại nói, “Người đã tra được những gì từ Bảo Phong và Hằng Xương rồi?”

Mạnh Cảnh Xuân không biết có nên bấm báo chi tiết hay không, nàng nghĩ chuyện này có liên quan đến hai vị quan to trong triều, có khi Từ Chính Đạt cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Nhưng nàng lại không biết rằng, hôm qua Từ Chính Đạt vừa bị giáo huấn xong, đang lo mấy ngày này không có thành tích nào vượt trội, nên muốn dốc lòng dốc sức điều tra ra một vụ án lớn, lại vừa vận có một vụ án lớn ngay trước mắt đây, sao ông lại có thể dễ dàng buông tha cho được!

Mạnh Cảnh Xuân do dự một chút rồi nói với ông: “Có một người gửi tiết kiệm ở Bảo Phong, nhưng lại lấy ra một vạn lượng bạc từ chi nhánh Hằng Xương ở U Châu.”

Từ Chính Đạt hơi nheo mắt: “Là Thẩm Anh sao?”

Mí mắt Mạnh Cảnh Xuân nhảy lên, hôm nay giọng điệu của Từ Chính Đạt thật bất thường, hoàn toàn không giống ông.

Nàng không trả lời.

Từ Chính Đạt dường như hiểu rõ, nhíu mày nhìn nàng, dáng vẻ như đã tóm được gáy người khác: “Người là hàng xóm của Thẩm Anh, chắc đã ăn được lợi lộc gì từ hắn rồi à?”

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân nặng trĩu: “Hạ quan tra án theo lẽ công bằng, tuyệt đối không dám vì tình riêng mà làm chuyện trái với đạo lý, nhưng e là trong chuyện này có lừa gạt gì đó. Tướng gia làm như vậy hoàn toàn không thu được ích lợi gì, nói không chừng là bị người khác cố ý hãm hại.”

Từ Chính Đạt hừ lạnh một tiếng: “Hắn không thu được ích lợi gì sao? Tông Đình là bạn đồng môn với hắn, quan hệ cực tốt, chỗ Tông Đình bị thiếu hụt bạc ngân khố, hắn ra tay giúp đỡ cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà thôi, có cái gì mà không giải thích được đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Thẩm tướng chẳng qua cũng chỉ là chi tiền bù đắp vào chỗ thiếu hụt trong ngân sách mà thôi. Theo hạ quan thấy, chúng ta vẫn nên điều tra thêm, xem tại sao bạc trong ngân khố lại bị thiếu hụt, số bạc bị mất đã bị chuyển đến đâu.”

Từ Chính Đạt cười lạnh: “Còn có thể đi đâu được nữa? Chắc chắn là Tông Đình đã đem số bạc đó dùng vào việc khác, lại giấu diếm không báo.” Ông hơi ngừng một chút, “Mà theo như bức thư này, đây không phải lần đầu Tông Đình gặp chuyện như vậy, có khi còn có những chuyện khác cũng ngất chỗ này bù chỗ kia như thế. Thật giỏi cho một tên Hộ bộ thượng thư, năm nào sổ sách đưa lên cho Kế tỉnh cũng đều cực kỳ hoàn hảo, nhưng sau lưng thì lại bí mật làm ra mấy chuyện như thế này! Còn Thẩm Anh, thân là người giám sát công trình, thế nhưng lại dung túng cho loại hành vi này, giúp hắn lừa trên gạt dưới.”

“Hạ quan vẫn là cảm thấy...” Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng nói tiếp, “Việc Thẩm tướng lấy tiền riêng đi bổ sung vào ngân sách thật là không thể giải thích được.....” Đó chính là một vạn lượng đó, có thể trả tiền công ba tháng cho ba ngàn công nhân xây dựng đê điều đó.

Từ Chính Đạt giữu cột đầu óc nàng không nhanh nhạy gì cả, bình thường thì thấy thông minh lanh lợi là thế, vậy mà đến chuyện này thì lại đần độn quá mức!

“Cho vay một vạn lượng bạc, tiền lãi sẽ đổ vào ào ào như nước. Người tưởng là hần cho mượn suông thôi à?”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ điều đó tuyệt đối là không có khả năng, Thẩm Anh muốn nhiều bạc như vậy để làm gì chứ? Hần căn bản không cần xài đến bạc. Chi phí ăn mặc thường ngày hần cũng vô cùng tiết kiệm, chẳng lẽ lại giữ bạc lại để nén vào trong quan tài à!?

Mạnh Cảnh Xuân lập tức lắng sang chuyện khác, nói: “Từ đại nhân có thấy rõ người nặc danh đưa thư này không?”

“Không hề.”

“Hạ quan xin được đưa ra một ý kiến vụng về, người đưa thư này có bụng dạ khó lường, e là muốn hất bát nước bẩn này lên người Thẩm tướng.” Nàng thông thả ung dung nói tiếp, “Hần không sớm không muộn lại nhằm ngay lúc này mà đưa thư đến, hơn nữa trên thư có rất nhiều điểm đáng ngờ. Nếu hạ quan phải viết một phong thư như vậy, tuyệt đối sẽ không để lộ ra quá nhiều chuyện như thế. Đây là loại chuyện cơ mật đường nào, lỡ như bị người khác chặn đường cướp lấy hoặc là vô tình rơi vào tay kẻ có tâm, nhất định sẽ gây ra chuyện lớn. Một người cẩn thận như Thẩm tướng thì không thể nào làm ra những chuyện sơ sót như vậy, thậm chí lại còn đóng dấu ấn tín của mình lên, không khác gì đưa thóp ra cho người ta bắt lấy cả.”

Từ Chính Đạt chỉ xì mũi khinh thường, trả lời cho nàng: “Ý người là, Thẩm Anh không làm ra những chuyện này mà là do bị người khác hãm hại thôi à?”

Mạnh Cảnh Xuân tự trấn an bản thân, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Từ Chính Đạt lại lờm nàng một cái: “Người vẫn cứ một lòng tin tưởng Thẩm Anh hoàn toàn trong sạch trong vụ này sao?”

Mạnh Cảnh Xuân suyết nữa thì buột miệng nói ra hai chữ “đương nhiên”, nhưng cuối cùng chỉ ngậm miệng im lặng.

Từ Chính Đạt thấy nàng rầu rĩ cúi đầu, cuối cùng nói: “Người cũng đừng nhúng tay vào chuyện này nữa, ta sẽ tự mình giải quyết.”

Đến tận lúc này Mạnh Cảnh Xuân mới biết được vì sao nàng cứ có cảm giác Từ Chính Đạt không giống ngày xưa. Lần này ông ta thật sự sốt ruột muốn đoạt công, hận không thể lập tức tra ra rõ ràng mọi chuyện, chiếm lĩnh cả công lao lẫn khổ lao.

Nếu đã như thế, lời nói của Mạnh Cảnh Xuân cũng hoàn toàn không có giá trị gì, đành phải buồn bực bỏ đi.

Nàng đứng ngây ngốc một lúc trong hành lang, mấy đồng liêu trong Đại Lý tự thấy nàng đứng như trời trồng ở đó, liền gọi nàng đi làm việc.

Mặc dù Mạnh Cảnh Xuân cứ như vậy mà ù ù cạc cạc thoát khỏi vụ án khiến người ta chán ghét này, nhưng lại không hề có cảm giác như trút được gánh nặng, trái lại nàng cảm thấy không được thoải mái. Có thể là vì thấy Từ Chính Đạt giải quyết mọi chuyện một cách rất qua quýt, khi tra án cũng chỉ qua loa có lệ, lúc này lại còn vội vàng tranh công, không biết rồi sẽ gây ra chuyện gì đây nữa. May mà lần này nàng không cần phải lên diện trình bày, cũng không cần tham gia hội thẩm với Tam Pháp ty, chỉ cần mật báo lên là được.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy bất an, ai mà biết Từ Chính Đạt sẽ viết tấu chương mật báo như thế nào chứ, đúng là khiến người khác hoang mang quá mà.

Hai ngày sau, Từ Chính Đạt vào triều, tận đến giữa trưa vẫn còn chưa về. Mạnh Cảnh Xuân dừng lại công việc trong tay, về mặt hơi sốt ruột. Một đồng liêu ngồi bên cạnh chuyển một chồng hồ sơ đã được niêm phong cho nàng: “Người đưa chỗ này đến Chính sự đường đi.”

Mạnh Cảnh Xuân chợt lấy lại tinh thần, nhận lấy chồng hồ sơ, vội vàng đi về hướng Chính sự đường. Khi đến cửa thì bị người cản lại, Mạnh Cảnh Xuân hỏi một câu: “Tướng gia thượng triều về chưa?”

Tiểu lại kia nói: “Chưa về, nếu người có thứ gì muốn chuyển giao thì cứ để ở chỗ người gác cổng ấy.”

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân trầm xuống.

18. Chương 18: Tướng Gia Có Đau Không?

Vừa nghe thấy Thẩm Anh đến tận bây giờ mà vẫn còn chưa trở lại Chính sự đường, nàng liền cảm thấy lo ngay ngáy. Chẳng lẽ Hoàng thượng đã xem tấu chương mật báo của Từ Chính Đạt, nên giữ Thẩm Anh lại để tra hỏi sao?

Nàng đưa hồ sơ vụ án cho người gác cổng, sau đó vội vàng vàng đi đến Hộ bộ. Hồi trước khi còn đang phá án, nàng đã từng gặp qua tiểu lại canh cửa của Hộ bộ, tiểu lại kia thấy nàng đi tới, cười hỏi: “Hôm nay Mạnh bình sự lại đến đây tra án à?”

“Không không không, hôm nay chỉ thuận đường đi qua mà thôi.” Nàng lại hỏi, “Tông Thượng thư thượng triều về chưa?”

Tiểu lại kia cười cười: “Vẫn chưa, cũng không biết hôm nay thế nào mà đến tận bây giờ cũng chưa hạ triều.”

Xem ra Từ Chính Đạt đã thật sự trình tấu chương lên rồi! Nàng thấp thỏm trong lòng, đi loay quanh một lát bên ngoài cửa Hộ bộ, sau đó lại quay vòng trở về lảng vảng trước cửa Chính sự đường, cuối cùng cười tự giễu bản thân thật ngốc. Chuyện đó thì có liên quan gì đến nàng chứ? Cho dù không tra ra được điều gì từ trong sổ sách của Bảo Phong, Hằng Xương, thì Từ Chính Đạt cũng vẫn muốn viết tấu chương này! Hơn nữa..... mấy khoản mục ghi chép trên sổ sách cũng không thể trở thành bằng chứng.....

Với cả người gặp xui cũng không phải là nàng, nàng cần gì phải sốt ruột quá đáng như thế làm gì!

Nghĩ được đến đó, Mạnh Cảnh Xuân vỗ vỗ ngực quay về Đại Lý tự. Mạnh Cảnh Xuân thầm tự nhủ đó không phải là lỗi của nàng, sau đó ngồi xuống uống miếng nước trấn tĩnh lại tinh thần. Đồng liêu ngồi kế bên liếc nàng một cái: “Hôm nay ngươi làm gì mà như gặp quỷ vậy? Tâm thần cứ hoảng loạn không yên.”

“Hả? À không, hôm nay trong người bị nóng quá, lại có nhiều chuyện thật phiền nhiễu.” Nàng cau mày, còn cầm lên quyển sách đặt bên cạnh quạt quạt.

Vị đồng liêu kia cũng mặc kệ nàng.

Khoảng một canh giờ sau, một đồng liêu khác xông vào nói thầm thì gì đó với vị đồng liêu kia, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng sắp lại gần, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Người kia lườm nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Hôm nay ấy à, nghe nói sau khi hạ triều, Tướng gia bị phạt đánh, cũng không biết phạm phải chuyện gì khiến Hoàng thượng bực mình nữa.”

Cái gì? Thẩm Anh bị đánh?

Mặt Mạnh Cảnh Xuân tối sầm lại, vội vàng hỏi: “Chỉ có một mình Tướng gia bị phạt thôi sao?”

Người kia có phần nghi ngờ ngó ngàng: “Nghe nói là vậy. Sao? Người biết nội tình gì à?”

“Không không không ...” Mạnh Cảnh Xuân vội vàng xua tay, thấy hoảng loạn trong lòng. Thẩm Anh mà biết là do nàng tra ra, nhất định sẽ ghi hận lên đầu nàng mất thôi.

Nàng đau khổ quay về chỗ, trong lòng vẫn thấy nghi ngờ. Không đúng nha, Thẩm Anh bị phạt mà sao Tông Đình lại có thể tránh thoát được chứ? Hai người bọn họ ngồi chung trên một chiếc thuyền cơ mà.....

Không lẽ Từ Chính Đạt viết tấu bậy bạ gì sao?

Nàng đang cố sức suy nghĩ thì thấy Từ Chính Đạt cau chặt lông mày vội vội vàng vàng đi vào. Nàng đứng bật dậy, Từ Chính Đạt thấy nàng thì quay đầu bỏ đi, nàng lập tức bám theo phía sau.

Từ Chính Đạt dừng lại: “Người đi theo ta làm chi?”

Mạnh Cảnh Xuân thấp thỏm nói: “Hôm nay Từ đại nhân viết sớ trình lên rồi à?”

Từ Chính Đạt lườm nàng một cái: “Tin tức của người cũng nhanh nhạy thật đấy.”

Mạnh Cảnh Xuân cười giả lả: “Hiện nay..... thế nào rồi?” Nàng lại vội vàng bổ sung một câu: “Ý hạ quan là muốn hỏi Tông Thượng thư thế nào rồi?”

“Còn thế nào được nữa?” Giọng Từ Chính Đạt không được tốt lắm, “Vào ngục Ngự Sử đài rồi.”

“Gi cơ?” Mạnh Cảnh Xuân kinh hô ra tiếng, Tông Đình lại bị bỏ tù! Bị nhốt vào ngục Ngự Sử đài nghĩa là muốn hung hăng thẩm vấn ông ta rồi!

So ra, Thẩm Anh chỉ phải lĩnh vài gậy đã là được Hoàng thượng ban ân cực lớn rồi.

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân mới thở phào một hơi, lấy lại tinh thần hỏi Từ Chính Đạt: “Vây..... Có cần điều tra tiếp vụ án của Tông Thượng thư nữa không?”

Từ Chính Đạt liếc liếc nàng: “Ngự Sử đài tiếp nhận rồi.” Lại nói: “Người cứ lang thang ở đây làm gì vậy? Đã phá xong vụ án bên bên sông phía tây chưa?”

Mạnh Cảnh Xuân ghen hờn, xoay người đi mất.

Thật vất vả ngồi chịu trận đến chạng vạng tối, Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa mắt thu dọn hồ sơ rồi đi về. Khi đến quan xá, nàng cố ý không vào phòng ngay mà đứng dưới cây cổ thụ trước cửa, bị muỗi chích lỗ chỗ. Thấy đèn trong nhà Thẩm Anh bật sáng nhưng nàng lại không dám gõ cửa.

Lại đứng thêm một lát thì thấy cửa kia bật mở. Mạnh Cảnh Xuân chăm chú nhìn kỹ, ra là Trương Chi Thanh. Trương Chi Thanh cũng thấy nàng, sắc mặt khê biến hóa, đi đến phía nàng.

Mạnh Cảnh Xuân do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng hỏi: “Tướng gia có ổn không?”

Trương Chi Thanh lại tỏ ra rất thân thiết, ung dung trả lời nàng: “E là cần phải nghỉ dưỡng một thời gian.”

Mạnh Cảnh Xuân không nói câu nào, cúi đầu giẫm giẫm lên một hòn đá nhỏ.

Trương Chi Thanh lại nói: “Mạnh đại nhân ở gần như vậy, chắc là còn phải phiền đến Mạnh đại nhân chăm sóc một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng phắt đầu, vội nói: “Không phiền, không phiền...” Nhưng nàng làm sao có gan đi gặp Thẩm Anh đây! Đó chính là đi tìm chết đấy.

Trương Chi Thanh thấy nàng như vậy, lại nói: “Chuyện trong triều rất hỗn loạn, có bao nhiêu người có thể thấy rõ ràng được cơ chứ? Nhưng ở vị trí của bọn họ thì đó cũng là chuyện dễ hiểu. Mạnh đại nhân ở Đại Lý tự cũng chỉ là làm đúng phận sự của mình, không cần suy nghĩ quá nhiều làm gì.”

Lời này hắn nói ra rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại nghe hiểu, hắn đang bảo mình đừng tự trách nữa.

Mạnh Cảnh Xuân thở dài, Trương Chi Thanh nói: “Bây giờ Mạnh đại nhân muốn vào thăm hắn một chút không?”

“Không, không cần...” Mạnh Cảnh Xuân vội vàng từ chối, “Trương thái y mau về đi, không còn sớm nữa rồi.”

Khóe mắt Trương Chi Thanh hơi cong cong, nói: “Vây làm phiền Mạnh đại nhân trông nom cho hắn một chút, ta đi trước đây.”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn hắn rời đi, lại đứng ở đó nghĩ nghĩ thêm một lát, sau đó về phòng lục lọi tìm ra một bình dược nhỏ, khê khàng đi đến trước cửa phòng của Thẩm Anh, nâng tay nhẹ gõ gõ.

Cửa cũng không khóa, Mạnh Cảnh Xuân đứng bên ngoài hô một tiếng: “Tướng gia, hạ quan tới đưa thuốc...”

Thẩm Anh chỉ trả lời: “Vào đi.”

Cây đèn sắp cạn dầu le lói tỏa sáng, Mạnh Cảnh Xuân thò đầu vào trong nhìn quanh bốn phía, sau đó cởi giày rón ra rón rén đi đến cửa phòng ngủ, thoáng thấy Thẩm Anh nửa nằm ở trên giường chong đèn đọc sách.

Mạnh Cảnh Xuân chợt thấy căng thẳng, đi vào trong hai bước rồi không dám tiến lên nữa, cung cung kính kính hành lễ, đặt bình thuốc xuống sau đó lại lập tức lui về sau một bước.

Thẩm Anh giương mắt liếc liếc nàng, lại nhìn bình thuốc nhỏ trên bàn, mở miệng nói: “Còn có chuyện gì à?”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn luôn cúi đầu, kìm nén hồi lâu cuối cùng thốt ra một câu: “Nếu như Tướng gia đau quá, bôi một ít thuốc mỡ này vào sẽ đỡ hơn rất nhiều. Thuốc mỡ này.....”

Nhưng nàng còn chưa kịp nói xong, Thẩm Anh đã cắt ngang lời nàng: “Đau? Đau chỗ nào?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nói, tất nhiên là..... đau hông! Bị gậy quất vào mà còn không đau, chẳng lẽ người làm bằng sắt à?

Nàng vẫn không dám ngẩng đầu, ánh lửa lập lòe khiến nàng thật chóng mặt: “Thuốc mỡ này trị thương cực tốt, lần trước hạ quan bị đánh mà có thể hồi phục nhanh như vậy đều là nhờ bôi thuốc mỡ này, tuy không biết Tướng gia bị đánh bao nhiêu trượng nhưng mà.....”

Thẩm Anh nhíu mày: “Người thấy ta bị đánh chỗ nào hay vậy?”

“Hả?” Mạnh Cảnh Xuân sửng sốt, chợt phản ứng kịp, nếu hắn bị đánh thì sao cò thể nửa nằm trên giường nhõn nhõn tự đắc đọc sách như vậy?! Nàng không khỏi âm thầm kêu khổ, sao lại như thế chứ? Rõ ràng nghe nói hắn bị đánh mà, hơn nữa Trương Chi Thanh còn tới đây, nên nàng vẫn luôn tin tưởng không hề nghi ngờ gì.....

Thẩm Anh lật một trang sách, giọng điệu thản nhiên nhẹ nhàng: “Nghe phải mấy lời đồn nhảm bịa đặt thì cũng thôi đi, nhưng ngay cả mắt người cũng bị mờ rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân biết rõ không nên nghe tin đồn đãi, nhưng nếu hắn không bị ăn đòn thì Trương Chi Thanh tới đây làm chi? Huống chi Trương Chi Thanh còn nhờ nàng chăm sóc cho hàng xóm một chút, cái này phải giải thích thế nào đây?

Thẩm Anh cũng không thèm ngẩng đầu, thuận miệng nói: “Chẳng qua là bị cảm phong hàn mà thôi, nghỉ ngơi điều dưỡng một chút là khỏe.”

“...” Mạnh Cảnh Xuân ngượng ngùng lui về sau thêm một bước.

Thẩm Anh thoáng nhìn thấy động tác nhỏ này của nàng, nâng mắt nói: “Người làm việc gì trái với lương tâm sao?”

“Làm gì có chứ?” Mạnh Cảnh Xuân vội vàng phản bác.

“Vậy thì ngồi đi.” Giọng Thẩm Anh hơi nghèn nghẹt, giọng điệu thoải mái nhẹ nhàng, lại lật thêm một trang sách, không thèm nhìn nàng nữa.

Mạnh Cảnh Xuân rụt rè nói: “Không cần...”

“Vậy rót một chén nước giùm ta.”

Hắn lại còn dám sai nàng! Mạnh Cảnh Xuân khó chịu trong lòng, lại ngậm họng im lặng rót một chén nước bưng qua cho hắn.

Thẩm Anh vừa mới nhận lấy, hơi cau mày: “Lạnh.”

Mạnh Cảnh Xuân đành phải nhận lại, rầu rĩ nói: “Hạ quan đi đun một bình.....”

Nàng giả vờ nhu thuận cực tốt, ra ngoài múc một bình nước, thổi lò, đứng vắt vường bên ngoài chờ nước sôi, sau đó mang ấm nước vào nhà rót một chén nước nóng cho Thẩm Anh.

Nàng đưa chén trà cho hần, nhưng Thẩm Anh chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, không nhận lấy: “Nóng lắm.”

Mạnh Cảnh Xuân nhịn không được oán thăm, thật là khó hầu hạ! Nàng đặt chén trà lên bàn, nói: “Vậy thì để đó một lát cho nguội……”

Thẩm Anh tiếp tục đọc sách, cũng không để ý đến nàng nữa. Mạnh Cảnh Xuân thấy đứng đây không được, cứ như vậy mà về cũng không ổn, đang lúc tiến thoái lưỡng nan thì Thẩm Anh nói: “Có chuyện gì muốn nói sao?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, ai thèm nói gì với người chứ? Vốn tưởng rằng người bị liên lụy nên mới tới thăm một chút, nhưng thấy bộ dáng bây giờ khỏe mạnh như vậy, nếu biết sớm thì ta cần gì phải lo lắng quần ruột lên như thế.

Nàng không khỏi bĩu môi, Thẩm Anh lại hờ hững nói: “Người nên sửa cái tính liều mạng của mình đi, chứ không chưa kịp phá án thì bản thân đã gục, mất nhiều hơn được.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy hần lại bắt đầu giảng đạo, mặt đen sì sì.

Thẩm Anh lại nói: “Nếu có người hỏi, người cứ bảo ta bị phạt cấm túc ở nhà tự kiểm điểm là được.”

Định lừa con chó nhỏ à! Mạnh Cảnh Xuân liếc nhìn chén trà trên bàn, sắc mặt không tốt: “Một lát nữa trà nguội rồi thì Tướng gia tự uống đi, hạ quan có chuyện xin được cáo từ trước.”

Thẩm Anh thấy nàng quay đầu bước đi, thầm nghĩ đúng là tiểu hài tử, nói trở mặt là trở mặt ngay, một khi tức lên thì ngay cả mấy câu êm tai cũng không thèm nói.

Mạnh Cảnh Xuân đóng cửa lại, còn quay lại làm mặt quỷ với cái cửa. Đúng là tức quá mà, lúc trước nàng bị ma xui quỷ khiến rồi nên mới lo lắng như vậy!

Nàng cảm giận về phòng, lại bị con vẹt kia ầm ĩ đến tận nửa đêm, ngủ không ngon tẹo nào, buổi sáng tỉnh dậy đầu vẫn mơ mơ màng màng. Vừa đến Đại Lý tự, thấy trong nha môn muốn nổ banh trời rồi, từng bùng tán dóc không khác gì cái chợ. Xem đi, Từ Chính Đạt vừa lên triều, trong nha môn này loạn thành thế nào!

Mạnh Cảnh Xuân ngồi vào chỗ của mình, vị đồng liêu ngồi cạnh lập tức sáp lại gần, nói: “Người ở sát vách với Tướng gia, có đi ngó thử chưa?”

“Được mới lạ.” Mạnh Cảnh Xuân liếc mắt nhìn hần, “Ta cũng không thân thiết gì với Tướng gia, sao có thể tùy tiện đi được?”

Vị đồng liêu kia bày ra vẻ mặt như đang nghiền ngẫm sâu xa, chắc chắc hai tiếng: “Thật là đáng tiếc, đây là lần đầu tiên Tướng gia bị phạt, lại còn bị đánh năm mươi trượng, không nhẹ đâu.” Hần hạ thấp giọng hơn: “Nếu như có thể nhìn thấy bộ dáng chật vật hiện giờ của Tướng gia, nhất định là rất thú vị.”

Mạnh Cảnh Xuân liếc hần một cái, không nói ra miệng như trong lòng lại xem thường, còn không biết ngượng mà nói là năm mươi trượng? Rốt cuộc là ai bị mù mắt truyền ra vậy?

Đồng liêu lại nói: “Lại nói, lần này Tông Đình té cũng thật đau, nếu không phải sổ sách về khoản tiền của Tướng gia bị lộ ra, lại còn có lá thư làm chứng, thì lúc này Tông Đình đã chẳng bị gì rồi.”

“Cũng chưa chắc.” Hễ là chuyện do người làm ra thì nhất định sẽ có sơ xuất, Mạnh Cảnh Xuân không tin có ai làm chuyện gì mà không sai một li.

“Người đừng nói vậy, xưa nay Tông Đình làm việc luôn hết sức cẩn thận, không hề để lại chút dấu vết gì. Ngay cả thư tín gửi ra ngoài cũng đều do những thư lại khác nhau viết giùm, cũng không tùy tiện đóng dấu ấn tín. Tông Đình đã làm ở Hộ bộ được mười một năm, xử lý vô số chuyện, nhưng chưa bao giờ để người khác bắt được nhược điểm. Ngự Sử đài đã muốn điều tra hần từ lâu, nhưng mãi mà vẫn không có cách nào xuống tay. Lần này Tướng gia vừa bị bại lộ, kéo theo cả Tông Đình xuống nước chung, đám phu tử bên Ngự Sử đài không phải là vui chết rồi sao? Nhưng đúng là không ngờ được, Tướng gia chẳng qua cũng chỉ bị đánh vài gậy, còn Tông Đình thì lại trực tiếp bị tống ngục.” Đồng liêu kia dừng một chút, thần thần bí bí nói tiếp, “Theo ta thấy ấy à, lần này Tướng gia hiển nhiên là dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng thôi, nếu không thì làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

Sau khi Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy những lời này, thần sắc trên mặt biến đổi.

Lúc trước nàng chỉ lo lắng mấy chuyện vợ vắn, ngược lại chưa kịp nghĩ kỹ về mấy nguyên nhân kết quả trong này. Thẩm Anh thông minh như vậy, lẫn lộn trong triều nhiều năm nhưng chưa từng bị gán cho tội gì, chắc chắn không phạm phải một sai lầm ngu ngốc như vậy.

Lúc trước nàng còn nghi ngờ không biết có phải Tông Đình muốn vu oan cho Thẩm Anh hay không, cho nên mới làm ra bức thư giả đó, bố trí một ván cờ này. Nhưng bây giờ nhìn lại ——

Nàng thật sự không dám nghĩ tiếp.

Tuy quá trình tra án không coi như quá thuận lợi, nhưng lại cũng vô cùng kỳ lạ. Trăm ngàn sơ hở, đủ loại manh mối cứ như trái sắn ra trên đường đợi nàng và Từ Chính Đạt đi nhặt vậy. Thậm chí nửa đường còn có Trần Đình Phương và cô nương trong thanh lâu kia chen vào giúp, động cơ trong đó quả là khiến người khác vô cùng khó hiểu.

Nàng lại nhớ đến trước đó Thẩm Anh cực kỳ hứa hươu bảo nàng chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình, phá án theo lẽ công bằng, nổi loạn nghi trong lòng càng tăng thêm vài phần.

Lúc trước Từ Chính Đạt nói Thẩm Anh và Tông Đình chính là bạn đồng môn, quan hệ riêng tư cực tốt. Nhưng nếu lần này, Thẩm Anh vì muốn triệt để kéo Tông Đình xuống nước mà tự lòi đuôi, thậm chí còn không tiếc dấn thân vào, vậy thì thật đúng là khiến người ta lạnh tâm.

Thời gian Mạnh Cảnh Xuân ở trong triều còn quá ngắn, ngay cả phe phái còn chưa phân định được rõ ràng, thì làm sao có thể hiểu được những dấu đá tình xảo khéo léo thế này.

Như vị đồng liêu kia đã nói, lần này Thẩm Anh là ỷ vào sự sủng ái dung túng của Hoàng thượng. Hắn có tâm tư tính toán gì, một đám người ngoài cũng chỉ có thể mò mẫm đoán bừa, còn sự thật thì chỉ có một mình hắn biết mà thôi.

Nếu chuyện này quả thật là vì muốn đả kích Tông Đình, vậy thì tại sao? Hắn đã là Thừa tướng rồi, lẽ ra sẽ không động tâm muốn lên chức gì nữa. Vậy thì hắn làm vậy là vì ai? Mưu toan điều gì?

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ một lúc, ánh mắt không khỏi lạnh đi.

Nếu những suy đoán này không sai, vậy thì những chuyện này từ đầu đến cuối chỉ là bàn cờ do Thẩm Anh bày ra mà thôi. Cho dù là Từ Chính Đạt hay là nàng, cũng chỉ là mấy đào kép diễn tuồng, y y nha nha diễn trọn vai của mình, sau đó thu tay áo khép lại màn, khán giả xem xong sỏi nổi giải tán, giống như không hề xảy ra chuyện gì.

Nàng đang thất thần thì chợt nghe Thôi thừa đại nhân gọi nàng.

“Mạnh Cảnh Xuân, người tiếp nhận vụ án đánh bạc ở Vạn Bồ lâu đi.”

19. Chương 19: Ta Đang Mơ Hay Người Đang Mơ?

Vụ án ở bến sông phía tây trước đó còn chưa làm xong, bây giờ đã bị tổng cho một vụ mới, Mạnh Cảnh Xuân thấy mình không khác gì trâu. Buổi chiều vật vả lắm mới chỉnh lý xong bản cung khai vụ án bến tàu để đưa qua bên thẩm vấn, đầu Mạnh Cảnh Xuân đau như búa bổ, cũng không ngó qua vụ đánh bài ở Vạn Bồ lâu nữa, gấp gáp thu dọn đồ đạc đi về.

Đi qua nhà bếp cấp tốc ăn xong bữa cơm, nàng thuận miệng hỏi Tiểu Lục một câu: “Hôm nay Tướng gia tới đây ăn cơm chưa?”

Tiểu Lục lắc lắc đầu nói: “Chưa thấy Tướng gia tới.”

Mạnh Cảnh Xuân do dự một chút, nói: “Vậy để ta mang một phần về.”

Tiểu Lục nói thầm trong lòng, nếu cứ thế này thì hộp đựng thức ăn sẽ không đủ dùng mất, nhưng vẫn lúc lúc đi ra phía sau lấy một hộp ra, xếp ít thức ăn vào đó rồi đưa cho nàng.

Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy, nghe Tiểu Lục nói: “Mạnh đại nhân, ngài và Tướng gia thường hay mang hộp đựng thức ăn đi, sau đó cũng phải nhớ trả lại..... Không thì.....”

“À ừ đúng rồi!” Mạnh Cảnh Xuân vỗ đầu bộp một phát, “Lần sau ta nhất định đem trả lại hết.”

Tiểu Lục cười yếu ớt, Mạnh Cảnh Xuân liền cầm hộp đựng thức ăn rời đi. Nàng đứng ngoài phòng Thẩm Anh một lát, gõ gõ cửa nói: “Hạ quan tới đưa một ít thức ăn.”

Thẩm Anh đang viết sớ trong thư phòng, nghe tiếng gõ cửa liền đặt bút xuống nói: “Vào đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy hình như giọng hần nhệt hơn hôm qua, trong lòng nói thầm bị cảm phong hàn mà cứ ru rú trong nhà thì cũng không tốt lắm.

Sau khi xách hộp thức ăn để trong thư phòng, Mạnh Cảnh Xuân đang muốn cáo từ, Thẩm Anh lại nói: “Ngồi một lát đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nói “không cần”, sau đó còn không quên giải thích một phen: “Trước đó Trương thái y có bảo hạ quan để ý trông nom Tướng gia một chút, mà hạ quan lại nghe nói Tướng gia còn chưa ăn cơm, nên mới mang một phần về.” Nghĩ nghĩ một chút lại nói tiếp: “Tiểu Lục nói với hạ quan, hộp đựng thức ăn ở nhà bếp bây giờ đều bị cầm đi sạch rồi, nên nhớ phải đem trả lại.”

Nàng nói xong thì mở hộp ra, bày thức ăn ra bàn, nói với Thẩm Anh: “Tướng gia ăn đi, hạ quan đi trả hộp trước.” Nàng ngẩng đầu, vừa vận đối diện với đôi mắt của Thẩm Anh, lại lập tức cúi xuống, nói: “Không biết trong nhà Tướng gia có còn hộp thức ăn nào của nhà bếp không? Hạ quan tiện đường mang đi một lượt.”

Thẩm Anh lại nói: “Ăn xong ta sẽ đưa cho người, ngồi đi.”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân không chút thay đổi, kéo tấm nệm êm qua ngồi xuống, Thẩm Anh thủng thỉnh ăn, Mạnh Cảnh Xuân nhìn mà mặt rã rời, vốn còn muốn nói bóng nói gió hỏi một câu về vụ án của Tông Đình, nhưng đầu óc quá mờ mịt, đành đứng lên, cúi mình vái chào Thẩm Anh: “Hạ quan đi về trước, ngày mai lại đến lấy hộp đựng thức ăn.”

Nàng nói xong thì vội vàng cúi đầu đi ra ngoài, lúc Thẩm Anh vừa mới phản ứng lại kịp thì đã nghe thấy tiếng đóng cửa bên ngoài.

Thẩm Anh thả thìa vào trong bát, không còn hứng thú ăn uống gì nữa, cầm bút lên tiếp tục viết sớ.

***

Mạnh Cảnh Xuân đưa cơm chiều cho Thẩm Anh được ba ngày, vụ án ở bến sông phía tây cũng đến hồi kết thúc. Hôm đó nàng vốn định về sớm, nhưng lại đúng ngay dịp Từ Chính Đạt trực đêm, không muốn cho mấy người cấp dưới sống dễ chịu, bảo là đạo này chuyện tình trong Đại Lý tự còn tồn đọng nhiều quá, bức bách một đám ở lại sao chép hồ sơ đến tận khuya. Mạnh Cảnh Xuân chịu đựng cái cổ đau nhức cùng với cái bụng lép kẹp ngồi lật xem hồ sơ vụ Vạn Bồ lâu.

Vật vờ đến giờ Tuất (khoảng 7h – 9h tối), vài đồng liêu bắt đầu lục tục kéo nhau về, Mạnh Cảnh Xuân cố gắng xốc lại tinh thần xem nốt mấy tờ cuối cùng, sau đó cũng thu dọn đồ đạc. May mà nhà bếp vẫn còn đồ ăn, Tiểu Lục nói nếu nàng về trễ hơn chút nữa là đóng cửa mất rồi. Tiểu Lục múc cho nàng một ít cháo, bày ra cho nàng một bữa tiểu táo(1), Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên nhớ tới, hỏi thăm: “Hôm nay Tướng gia có ghé qua đây chưa?”

(1) Tiểu táo: Cơm ăn thời đó có 3 tiêu chuẩn: Đại táo, trung táo và tiểu táo, trong đó đại táo là mức ăn thấp nhất, tiểu táo là mức ăn cao nhất. Gọi như vậy là vì “đại táo” là bếp to, nấu thùng nấu vại, dành cho mấy nhân viên cấp thấp, ăn cơm tập thể rất đông người; “trung táo” là bếp vừa, nấu cho cán bộ trung cấp; “tiểu táo” có nghĩa là “bếp nhỏ”, dành riêng để phục vụ vài người cán bộ cao cấp.

Tiểu Lục có nghe nói Thẩm Anh bị phạt trạng, e là bây giờ còn phải nằm dưỡng thương trên giường, mà sao Mạnh đại nhân mấy ngày liền tiếp toàn hỏi đúng một câu này, liền nói: “Không phải Tướng gia..... phải

nằm nhà dưỡng thương sao?”

“À ừ.” Mạnh Cảnh Xuân thăm mắng mình đúng là bận đến hồ đồ rồi, nói, “Vậy cho ta một chén cháo cùng với một ít điểm tâm mang về.”

Nhưng đến khi nàng xách hộp thức ăn đến trước cửa nhà Thẩm Anh, gõ mấy lần mà vẫn không thấy Thẩm Anh ừ hử gì, cửa lại khóa từ bên trong, đẩy không ra, nhưng rõ ràng thấy trong nhà có đèn, kẻ đàn cũng biết Thẩm Anh có ở trong nhà, mà cũng không thể là đang ngủ được.

Mạnh Cảnh Xuân thăm oán, đến đưa cơm cho người mà còn không chịu mở cửa, không phải chỉ trễ một chút thôi sao? Không mở thì thôi, lão tử về. Nàng xoay người vừa định đi thì thấy Thẩm Anh ra mở cửa. Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, cầm hộp thức ăn vào trong nhà, nói: “Tướng gia ăn xong thì đưa hộp cho hạ quan đi trả.” Sau đó không thèm khách khí kéo cái đệm qua ngồi xuống đối diện với Thẩm Anh, cầm một quyển sách dày cộm lên đọc.

Nàng vừa đọc sách vừa nói mớ: “Chắc Tướng gia cũng không đến nỗi ngồi trong phòng cả ngày chỉ chờ hạ quan đến đưa cơm chứ. Như thế là không được đâu, dạo này ở Đại Lý tự công việc ngập đầu, về muộn là chuyện như cơm bữa. Tướng gia toàn đóng cửa ru rú trong nhà không chịu ra ngoài, cả ngày chỉ trông cậy vào một ít thức ăn này, nhịn đói lâu như vậy rất có hại cho cơ thể. Theo hạ quan thấy, Tướng gia vẫn nên thuê người hầu hạ cho tốt, dù sao cũng không tốn nhiều bạc lắm.”

Nàng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ như đang tự nói với mình. Thẩm Anh nghe thế thì cau mày, giọng lạnh lẽo: “Người cứ quan tâm mình trước đi đã.”

Mạnh Cảnh Xuân thăm nghĩ, được lắm, mệt mình còn phải hao tâm tổn trí như vậy, không thèm nói với người nữa, về sau cũng không thèm đưa đồ gì cho người nữa, người ở đó mà nhịn một hai ngày đi!

Thẩm Anh thấy bộ dạng này của nàng, tự dưng trong lòng có chút bực bội không nói rõ được, không khỏi ngẫm nghĩ. Vừa nghĩ liền thấy giọng điệu vừa rồi của mình đúng là ấu trĩ đến tột đỉnh — tính tình Mạnh Cảnh Xuân trẻ con như vậy, còn hấn thì già đầu rồi, so đo với nàng cũng đâu có hay ho gì cho cam. Chủ yếu là từ đầu đến cuối, cũng không biết là phát cái chuyện gì nhưng trong lòng cứ thấy bực dọc khó hiểu.

Hắn phiền lòng cau chặt lông mày, chả còn khẩu vị gì, vì thế ăn rất chậm. Từ khi chén cháo còn tỏa khói nóng, cho đến khi nguội ngắt trong tiết trời oi bức của đêm hè, mà hắn vẫn còn chưa ăn xong.

Thẩm Anh nâng đầu, thấy Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, một tay chống đầu đọc sách, nhưng lâu lắc lâu lơ mà cũng không thấy nàng lật sang trang khác.

Như vậy mà cũng ngủ cho được?! Mà tư thế ngủ lại còn thuần thục đến thế nữa cơ chứ. Chắc chắn hồi trước đến thư viện học bài toàn thừa dịp phụ tử không chú ý mà lén lút ngủ gà ngủ gật rồi.

Nếu Thẩm Anh mà là phụ tử, e là lúc này cảm thức gõ đầu nàng rồi. Nhưng đáng tiếc hắn không phải là phụ tử, thật sự không có ý nghĩ đó. Không những không có ý nghĩ đó, mà trong lòng lại còn gợn sóng lẫn tẩn nữa. Nghĩ đến chuyện nàng bận túi bụi ở Đại Lý tự, mệt mỏi đến mức ngủ gật như vậy, nhưng lại vẫn liều mạng dốc sức, không hề thua kém đẳng mày râu, đúng là khiến người ta phải kính trọng vài phần.

Nhưng nàng xuất thân từ đâu, gia cảnh thế nào, vì sao giả nam đi thi lấy công danh ra làm quan? Hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Đáng ra hồi trước nên hỏi vài chuyện, Thẩm Anh thở dài khê đến nỗi không thể nghe thấy, đưa tay qua, cẩn thận dè dặt rút quyển sách trong tay nàng ra, đóng sách lại.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn chống đầu ngủ ngon lành, không hề nhúc nhích.

Ngoài phòng côn trùng kêu râm ran đứt quãng, trong phòng lại yên tĩnh đến lạnh người.

Thẩm Anh nâng tay xoa xoa mắt, sau đó lại mở to mắt, hơi nghiêng người về đằng trước. Đầu Mạnh Cảnh Xuân vẫn lệch qua một bên, khóe môi có ít nước miếng chảy ra, Thẩm Anh không nhịn được đưa tay định lau, nhưng ngón tay còn chưa đụng đến khóe môi nàng, Mạnh Cảnh Xuân đã chép chép miệng, như thế cũng nhận ra. Thẩm Anh tưởng nàng tỉnh, sợ tới mức vội vàng thu tay về, không ngờ tên gia hỏa này lại cực kỳ tự nhiên đổi tay chống, đầu lệch sang bên kia, tiếp tục ngủ.

Khóe miệng Mạnh Cảnh Xuân vẫn dính nước miếng, Thẩm Anh thở dài một hơi, đứng lên.

Hắn rón rén ra khỏi thư phòng, đi đến hậu viện hít thở không khí.

Bên ngoài tối đen như mực, bầu trời rộng lớn là thế nhưng lại không có một ngôi sao nào. Tuy đã chìm mình vào trong bóng đêm, nhưng lòng Thẩm Anh vẫn không tĩnh lặng lại được. Mạnh Cảnh Xuân đến, quấy lung tung cuộc sống vốn dĩ phẳng lặng như nước hồ của hắn, khiến hắn thật bất khoan.

Trước đây, cho dù làm bất cứ chuyện gì, hắn đều không cần bận tâm đến ai. Mọi việc phải làm như thế nào, trong lòng hắn luôn rõ ràng như gương sáng. Còn lúc này, hắn lại không biết rốt cuộc mình nghĩ cái quái gì. Biết sau này nàng sẽ phải gặp phiền toái lớn, hiện giờ mỗi khi thấy nàng không lo không sầu, chỉ biết làm việc quần quật như trâu, hắn luôn không nhịn được mà lo lắng thay cho nàng.

Trong khi chuyện này đâu có liên quan gì đến hắn chứ? Mạnh Cảnh Xuân khi quân là chuyện của riêng nàng, nàng sống hay chết cũng đâu đến lượt hắn phải quan tâm.

Thẩm Anh cực lực quyết tâm rút ra một kết luận như vậy, xoay người về thư phòng. Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn đang ngủ gật, hắn đến gần, bấu môi, nhẹ vỗ vỗ phía sau lưng nàng, nói: “Mạnh Cảnh Xuân, dậy đi.”

“Ừ.....” Mạnh Cảnh Xuân mơ mơ màng màng chớp mắt, nâng tay áo lau lau nước miếng, lại “ừ” một tiếng rồi dứt khoát nằm bò ra bàn mà ngủ.

Đây căn bản là chưa hề tỉnh lại!

Thẩm Anh hít sâu một hơi, đứng lên, nhìn ánh nến bập bùng trên bàn thấp mà đau đầu. Ngủ đi ngủ đi, xem người có thể ngủ kiểu đó đến bao giờ.

Hắn thổi tắt nến, kiên quyết không thêm quan tâm gì đến nàng nữa, xoay người về phòng ngủ.

Đã gần đến giờ tỵ, Thẩm Anh vẫn trần trọc trần trở mãi không ngủ được. Có khi là do ban ngày ngủ nhiều rồi nên buổi tối khó ngủ.

Qua thêm nửa canh giờ, bên thư phòng vẫn không có chút động tĩnh nào. Hắn kéo tấm chăn bông đi qua đó, thấy Mạnh Cảnh Xuân vẫn đang say giấc nồng. Cái thể loại gì thế này? Nằm bò ra bàn ngủ như thế mà không bị tê đến tỉnh à? Rốt cuộc là mệt đến cỡ nào mà có thể ngủ như chết thế này?!

Vốn dĩ Thẩm Anh chỉ định đắp chăn bông cho nàng, nhưng thấy nệm ngồi rất mỏng, mà ban đêm nền đất rất lạnh. Sau một hồi do dự, hắn khom lưng xuống bế Mạnh Cảnh Xuân lên. Mạnh Cảnh Xuân nhắm mắt cọ cọ, hết sức nhu thuận.

Thẩm Anh mím môi không nhìn nàng, dứt khoát để nàng ngủ trên giường mình, còn hắn thì ôm chăn mền đi đến thư phòng.

Nửa đêm về sáng ngủ ngon đến lạ thường, lúc tỉnh lại, nắng sớm đã len vào phòng. Thẩm Anh mở mắt, thấy ánh sáng có phần chói chang, liền duỗi tay che lại. Đến khi ý thức được tối qua mình ngủ ở thư phòng, thì chợt nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài.

Hắn ngồi dậy, thấy Mạnh Cảnh Xuân đứng tại ngưỡng cửa thư phòng sững sờ nhìn hắn.

Hai người cứ nhìn nhau chẳng biết nói gì, bỗng nhiên Mạnh Cảnh Xuân hắt hơi một cái.

“Có phải Tướng gia đang nằm mơ không? Nhất định là vậy rồi.” Nàng tự hỏi tự đáp, giọng nói nghèn nghẹt mang theo âm mũi, nói xong lại hắt hơi một cái: “Nhưng rốt cuộc là Tướng gia đang mơ hay hạ quan đang mơ vậy ? Hạ quan thật không biết là nên véo mình hay nên véo Tướng gia đây nữa.”

“.....”

Thẩm Anh vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nhàn nhạt mở miệng: “Tự nhéo mình đi.”

Mạnh Cảnh Xuân lại hắt hơi một cái, đầu óc như chợt tỉnh ra. Giọng điệu Tướng gia vẫn rất bình thường, có nghĩa là Tướng gia không có hồ đồ, vậy tức là nàng đang mơ à? Nhưng cũng không đúng nha.....

Thẩm Anh đứng lên, gấp chăn bông, đưa lưng về phía nàng, giọng lạnh lùng: “Cứ hắt xì liên tục như vậy, e là bị cảm rồi. Tốt nhất là sờ đầu mình xem có phải bị sốt rồi hay không, đừng để nóng đến mức chập mạch.”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩn ngơ nhìn bóng lưng hắt một lúc, đầu óc như bị mắc kẹt, không thể nào nghĩ ra được vì sao mình lại ngủ trên giường của Tướng gia.

Nàng xoay người, lảo đảo bước ra ngoài, ánh nắng chiếu thẳng vào mắt khiến nàng tỉnh hẳn.

—— Ngủ quên không kịp họa mao(2)! Hay rồi —— bị trừ lương!

(2) Họa mao: Thời xưa, vào giờ Mão (5h – 7h sáng) là quan nha bắt đầu làm việc, quan lại phải đến nha môn để báo danh.

20. Chương 20: Dọn Sạch

Mạnh Cảnh Xuân cất bước chạy nhanh đến nha môn, nhưng cuối cùng vẫn không kịp họa mao, 30 đồng cứ thế bay cái vèo. Nàng bò ra bàn của mình, hắt xì một phát, đồng liêu ngồi bên cạnh vừa cầm hồ sơ quạt quạt vừa nói mát: “Thời tiết này mà người còn có thể biến mình thành cái dạng này, đúng là hiếm có.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện không biết lúc nào mới được ăn cơm, đói gần chết rồi.

Đồng liêu kia nói tiếp: “Nhìn bộ dạng này của người, không bằng cáo bệnh về nhà cho rồi. Dù sao hôm nay cũng không kịp họa mao, người cứ ngồi rít ở đây thì cũng thật thiệt thòi.”

Mạnh Cảnh Xuân lại hắt hơi một cái.

Một đồng liêu khác nghe tiếng ngẩng đầu nhìn nàng: “Người nên về nhà đi, cảm mạo dễ lây lắm.”

Mạnh Cảnh Xuân liền dọn đồ, đầu óc choáng váng đi đến chỗ Thôi thừa đại nhân xin nghỉ bệnh rồi quay về nhà.

Lần bệnh này nàng nằm mất mấy ngày, lại thêm nguyệt sự tới góp vui, bụng đau cực kỳ, bèn dứt khoát xin nghỉ thêm một ngày nữa.

Vì không cần dậy sớm nên nàng ngủ đến trưa trời trưa trệt, bỗng nghe bên ngoài có một tiếng vang lớn. Con vẹt trong lồng kêu ầm ĩ, nàng bực bội xoay người ngủ tiếp. Bên ngoài hình như có người đang chuyển đồ, tiếng nói chuyện, tiếng ngựa hí không ngừng vang lên, ồn đến mức Mạnh Cảnh Xuân không thể ngủ nướng được nữa.

Nàng nhin nửa canh giờ, cuối cùng bò dậy, khoác áo ngoài, mở cửa hỏi một câu: “Chuyện gì mà ầm ĩ kinh thế?”

Có một xe ngựa đậu trong khoảng đất trống trước cửa, gã sai vặt đang nâng một cái rương chuyển vào trong xe. Nàng liếc một cái, thấy rương này được khiêng ra từ bên nhà hàng xóm. Đây là —— muốn chuyển nhà sao?

Mạnh Cảnh Xuân chưa lấy lại được tinh thần, còn tưởng mình đang nằm mơ. Quản sự Lại bộ nghe thấy câu hỏi lúc này của Mạnh Cảnh Xuân, vội vàng tiến đến chỗ nàng, nói: “Hoàng thượng ban thưởng một ngôi nhà cho Tướng gia, bây giờ người làm bên phủ Tướng gia đến đây chuyển đồ về phủ. Nếu làm ồn đến Mạnh đại nhân thì mong ngài thứ lỗi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà sửng sốt, ban thưởng nhà, chuyển đi? Nàng lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Chuyện này từ lúc nào vậy?”

Quản sự kia nói: “Hai ngày trước Tướng gia đã chuyển qua đó ở rồi, Mạnh đại nhân ở sát vách mà lại không biết sao?”

“.....” Sao mà nàng biết được? Thẩm Anh cũng đâu có nói gì với nàng.

Ngày đó không biết tại sao lại ngủ trên giường của Thẩm Anh, sau đó nàng cũng không dám nghĩ nhiều, cộng thêm bị cảm phong hàn, nên đành tránh mặt Thẩm Anh, đương nhiên càng không thể đến đưa cơm gì cho hắn.

Tốt xấu gì cũng là hàng xóm với nhau, vậy mà hắn chuyển đi lại không thèm qua chào hỏi tiếng nào. Cứ như vậy im hơi lặng tiếng dọn sang nhà mới, không lộ ra tí ti tin tức gì, y như tác phong của hắn trước giờ.

Mạnh Cảnh Xuân chưa hề chua loét nghĩ (chú thích: chua ở đây tức là ghen tị đấy ạ), hắn phạm sai lầm như vậy mà vẫn được ban cho tòa nhà để ở, rõ là tốt số.

Nàng bị đau bụng, đứng lâu khó chịu, nên cũng không nói nhiều gì với quản sự kia nữa, đóng cửa lại quay về phòng nằm tiếp. Thẩm Anh chuyển đến đâu ở thì cũng có liên quan gì đến nàng đâu, đúng là đáng ghét mà. Ngoài phòng vẫn âm ỉ như cũ, Mạnh Cảnh Xuân vùi đầu trong chăn mà vẫn nghe thấy rành mạch rõ ràng. Khoảng nửa canh giờ sau, nàng mơ mơ hồ hồ ngủ đi, cũng không biết tình cảnh bên ngoài thế nào nữa.

Khi nàng tỉnh lại đã là hoàng hôn. Nàng khoác áo ngoài lên, đi đến nhà bếp ăn cơm. Giờ đang là mùa hạ, ve kêu rả rích không biết mệt, thiêu thân bay từng bầy quanh đèn lồng, trong gió đêm vẫn còn lưu lại một ít oi bức ban ngày. Có một bụi me đất nằm trong góc, khiến người ta bất giác thấy khó chịu.

Mạnh Cảnh Xuân vào nhà bếp buồn bực ngồi ăn cơm, uống sạch một bát canh nấm. Tiểu Lục đứng bên cạnh bếp nhào bột làm mì, thuận miệng nói: “Đã lâu không được gặp Tướng gia, ngài ấy vẫn nằm nhà dưỡng bệnh sao?” Lời nói ngụ ý là, vậy mà cũng không thấy Mạnh đại nhân đưa cơm nha.....

Mạnh Cảnh Xuân đặt chén xuống, khó chịu nói: “Chuyển nhà rồi.”

Tiểu Lục ngạc nhiên: “Mạnh đại nhân đừng đùa, Tướng gia đã ở đây 11 năm, sao có thể nói đi là đi chứ?”

Trong nhà bếp còn có một tiểu lại bên Hộ bộ đang ăn cơm, nghe bọn họ đang nói về chuyện này, liền xen vào nói: “Tiểu Lục sư phó không biết Tướng gia được cấp cho một tòa nhà sao? Nghe nói là do Hoàng thượng ban cho, là tòa nhà lớn bên cạnh Vạn Bô lâu ở thành tây đấy.”

Tiểu Lục cười yếu ớt, quay đầu đi nhào bột tiếp: “Rốt cuộc Tướng gia cũng có nhà của mình rồi,”

Bụng Mạnh Cảnh Xuân vẫn âm ỉ đau, ăn xong liền đứng dậy lẳng lặng rời đi. Lúc Tiểu Lục quay đầu lại thì không còn thấy bóng dáng Mạnh Cảnh Xuân đâu nữa.

Mạnh Cảnh Xuân lảo đảo về đến cửa phòng, thấy cửa nhà hàng xóm mở toang. Ai chà, tất nhiên là sau khi dọn sạch đồ thì đợi người bên Lại bộ tới thu hồi lại gian phòng này rồi. Nàng nhìn cánh cửa kia, thầm hỏi không biết sau này ai sẽ đến ở.

Thẩm Anh ở nơi này tận 11 năm, khoảng thời gian rất dài. Mạnh Cảnh Xuân không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà đi đến cửa, rón ra rón rén đẩy ra.

Tiếng kéo kẹt khe khẽ vang lên rõ ràng trong đêm tối, Mạnh Cảnh Xuân đi vào vừa nghĩ đến chuyện đốt đèn, lại vô thức cảm thấy như có người đang nhìn chòng chọc mình! Nàng sợ đến mức tim như muốn vọt ra ngoài, quay đầu lại nhìn, thấy một thân ảnh mơ hồ ở chỗ thông giữa hậu viện và buồng trong, đứng im như tượng.

Nàng ổn định lại tinh thần, nhanh chóng bật lửa, cầm nến lên. Ánh lửa le lói dần dần sáng lên, khi nàng đại khái nhận ra được khuôn mặt người kia thì sợ đến mức vội vàng thổi tắt nến, đầu óc nóng lên đầy của định bỏ chạy.

Người kia lại nói: “Có chuyện gì à?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên trong đêm khiến người ta đặc biệt khiếp sợ. Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, quay đầu, thầm nghĩ không phải là người dọn đi rồi sao? Còn trở về giả thân giả quý là định làm gì..... Nàng hạ quyết tâm, dù sao trời tối thui không thấy rõ được mặt, nói bừa vài câu không phải là xong rồi sao?

Giọng nàng cực kỳ trấn định: “Hạ quan nghe nói Tướng gia chuyển nhà, nên đang định thương lượng với người bên Lại bộ một chút, xem có đổi phòng được hay không. Hôm nay tới trước ngõ qua, thử xem Tướng gia còn bỏ lại đồ gì không muốn chuyển đi hay không, hạ quan cũng có thể vớ bỏ được một ít.”

Thẩm Anh đứng trong chỗ tối trả lời nàng: “Xem thì cứ xem đi, vừa rồi cần gì phải vội vàng thối tụt nên như thế? Không khác gì tên trộm.”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm cắn răng một cái: “Hạ quan xem trọng thể diện, không thể không biết ngượng đi lục lợi ngay trước mặt chủ cũ được.”

“Thật không?” Thẩm Anh đi tới, đốt đèn lên lần nữa, trong phòng chậm rãi sáng lên, soi rõ mặt mỗi người. Mạnh Cảnh Xuân nâng đầu, thấy hần mặc một bộ quần áo xanh nhạt, ung dung đứng đó, khóe môi hơi nhếch, trong ánh nến mờ ảo thấy khuôn mặt hần toát ra vài phần nhu hòa. Mạnh Cảnh Xuân đứng rất gần hần, ngay cả tiếng hít thở của nhau cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Nàng vô thức lui về sau một bước, vội nói: “Hạ quan đi trước.....”

Thẩm Anh nhẹ nhàng cau mày: “Sao ngươi lại sợ ta dữ vậy?”

Giọng Mạnh Cảnh Xuân chứa vài phần chột dạ: “Hạ quan không có.....”

Thẩm Anh tiến lên một bước, Mạnh Cảnh Xuân lại nhanh chóng lui về sau một bước. Thẩm Anh làm như cố ý trêu cợt nàng, lại tiến về trước một bước, Mạnh Cảnh Xuân nhất thời căng thẳng, không phát ra được tiếng nào, sau lưng nàng đã là tường rồi.

“Không sợ ta thì ngươi lui làm gì?”

Mạnh Cảnh Xuân bị bức đến không còn cách nào, quýnh lên nói: “Tướng gia rất quá đáng, hù dọa người như vậy để làm chi? Chẳng qua hạ quan thấy không có ai nên muốn vào xem một chút, cũng không phải thật sự đi chôm đồ! Nếu Tướng gia không nỡ lưu lại mấy thứ đồ này, thì cứ dọn toàn bộ đi là được chứ gì? Tuy hạ quan có mơ ước thì cũng chỉ là mơ ước suông! Sao lại phải chọc ghẹo người như vậy, có gì đâu.....”

Nàng còn chưa có nói xong, Thẩm Anh lại đột nhiên nắm lấy tay của nàng. Nàng sợ đến mức tim đập thành thịch, vội vàng muốn rút tay ra bỏ chạy, nhưng Thẩm Anh nắm rất chặt, không có ý gì là muốn buông ra cả.

Giọng điệu nàng gấp gáp, khuôn mặt đỏ bừng: “Tướng gia đoạn tụ hay sao?! Khi không lại bữa bãi nắm tay nam nhân làm gì!”

Sắc mặt Thẩm Anh vẫn rất bình tĩnh, cúi đầu, tách bàn tay đang nắm chặt thành quyền của nàng ra, đặt một chìa khóa vào trong lòng bàn tay nàng, giọng nhàn nhạt: “Không phải muốn ở đây sao? Ta đưa chìa khóa cho ngươi, không cần phải đến Lại bộ trình bày nữa, trực tiếp dọn vào ở thôi.”

Trong đầu Mạnh Cảnh Xuân nổ ‘bùm’ một tiếng, đơ ra, cứ tùy ý để hần nắm lấy cổ tay nàng như vậy. Tay kia của Thẩm Anh nắm lấy bốn đầu ngón tay của nàng, nhìn đường vân tay, cười nhẹ: “Đường sinh mạng có vẻ khá thuận lợi, xem ra sẽ sống rất lâu đây.”

Mạnh Cảnh Xuân chột tỉnh lại, nhanh chóng rút tay ra, hơi lắp bắp nói: “Ta, ta không ở.”

Thẩm Anh cũng không trêu cợt nàng nữa: “Vì sao?”

“Tướng gia không cần xen vào!”

“Thật trẻ con.” Thẩm Anh nhẹ giọng nói, “Mười chín tuổi đầu mà hành động như một đứa con nít.”

Cổ họng Mạnh Cảnh Xuân khô khốc, không nói ra được câu nào.

“Ngươi không có cha mẹ, một mình một người bên ngoài ——” Thẩm Anh nâng tay, vốn định vuốt đầu nàng, cuối cùng lúng túng ngừng tay giữa không trung rồi buông xuống, ánh mắt vẫn đặt trên mặt nàng: “Ai sẽ lo liệu quán lễ(1) cho ngươi đây?”

(1) Quán lễ: Tức ‘lễ đội mũ’, là một lễ nghi đánh dấu tuổi trưởng thành của con trai. Những lễ thành niên này rất được giới quý tộc coi trọng trong thời xưa. Theo “Lễ ký”, con trai 20 tuổi sẽ làm quán lễ, cho nên người xưa còn hay gọi con trai 20 tuổi là ‘nhược quán’. Lễ nghi được tiến hành theo các bước rất nghiêm ngặt, cả gia tộc sẽ đến tống miếu để làm lễ.

Mạnh Cảnh Xuân buột miệng nói ra: “Ta không làm quán lễ!”

“Thật không .....” Trên mặt Thẩm Anh hiện lên chút ý tứ khó đoán, giọng khàn khàn, thong dong nói: “Không làm quán lễ, vậy chẳng lẽ lại làm kê lễ(2) à?”

(2) Kê lễ: Tương tự như ‘quán lễ’, đây là lễ trưởng thành dành cho con gái, làm vào lúc cô gái này được 15 tuổi. Thời xưa, cho dù là nam hay nữ, tóc của trẻ con đều được thả tự nhiên, hoặc búi hai bên như trái đào. Khi con gái được 15 tuổi, tóc được vấn lại, dùng kê, tức là cây trâm, cài lên, biểu thị đã trưởng thành.

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng phản ứng lại, bất bẻ nói: “Không phải nữ nhân thì làm kê lễ gì chứ? Người nhà nghèo không làm nổi quán lễ! Hạ quan xuất thân nhà nghèo, có làm hay không cũng không sao!”

Ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi mặt Mạnh Cảnh Xuân, bức nàng đến tình cảnh này vốn không phải là điều mà hắn muốn. Lúc trước luôn nhìn không lật tẩy nàng, nhưng càng nhìn thì càng lo lắng, sợ tương lai sẽ xảy ra chuyện gì vượt quá tầm kiểm soát. Bây giờ hắn cũng đã chuyển ra khỏi quan xá, theo lý thì duyên phận với Mạnh Cảnh Xuân cũng đã kết thúc. Tương lai nếu có gặp lại nhau trên triều, cũng đã là một chuyện khác.

Vốn tưởng rằng không từ mà biệt thì có thể bớt phiền toái, nhưng hắn lại —— không yên lòng.

Phiền lòng cả một ngày, cuối cùng quyết định trở về ngó qua tên quý lỗ măng này, nhưng nàng lại đi ăn cơm mất. Giọng của nàng nghe ra vẫn chưa khỏi bệnh hẳn, bộ dáng có vẻ ủ rũ tiêu tụy, vậy mà ra cửa cũng không thêm để ý một chút, khoác mỗi một chiếc áo ngoài là thôi.

Trong lòng hắn suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng dáng vẻ vẫn bình tĩnh thong dong như cũ, hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt lướt từ vành tai xinh xắn của Mạnh Cảnh Xuân xuống: “Ngươi là nam nhân thì xỏ lỗ tai làm gì.....” Trên vành tai trắng ngần của nàng có một vết sẹo nhỏ mờ mờ, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra. Chắc là hồi còn bé có xỏ lỗ tai, nhưng sau đó không đeo bông tai gì nữa, nên bây giờ đã liền lại.

Lưng Mạnh Cảnh Xuân dính sát vào tường, cãi: “Ai nói nam tử không thể xỏ lỗ tai? Khi còn nhỏ diện mạo hạ quan tinh tế đáng yêu, mẫu thân yêu thích liền xem hạ quan như nữ nhi mà nuôi dưỡng, có gì sai hay sao?!”

Thẩm Anh không để ý cúi đầu, môi như có như không chạm vào tai nàng. Hơi thở xa lạ quanh quẩn sát bên khiến da đầu Mạnh Cảnh Xuân run lên, đầu óc như bị đóng băng, tay cũng không thể nhúc nhích.

“Ngày thường ngươi khéo ăn khéo nói lắm cơ mà, sao bây giờ lại trợn mắt nói dối như vậy.” Thẩm Anh thấp giọng chậm rãi nói, không biết từ lúc nào bàn tay đã phủ lên cổ áo khép chặt của nàng.

21. Chương 21: Còn Không Thừa Nhận?

Thẩm Anh cách nàng rất gần, cho dù Mạnh Cảnh Xuân có trấn định hơn nữa thì giờ này cũng bị dọa không nhẹ. Về mặt Thẩm Anh lại như không có chuyện gì, ngón tay vươn ra, chuẩn xác đặt lên chỗ hầu kết phẳng lì của nàng, vuốt nhẹ nhẹ, giọng trầm trầm ôn nhu: “Giải thích ta nghe một chút xem ~”

Mạnh Cảnh Xuân gấp đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như lửa, mọi khi miệng lưỡi sắc bén mà giờ cũng chỉ vô dụng, chỉ có thể một mực phản bác: “Hạ quan nói không phải là không phải, Tướng gia mau buông ra!”

“Không phải cái gì.....” Giọng Thẩm Anh vẫn như bình thường, nhưng lúc này lại có thể khiến cho Mạnh Cảnh Xuân quần gần chết.

Hắn hơi nhíu mày, môi dán vào tai nàng, nói: “Chẳng lẽ thật sự muốn lột đồ ra xem một chút hay sao?”

Mạnh Cảnh Xuân nóng lòng liền duỗi tay đẩy hắn, nhưng tay kia của Thẩm Anh đã nhanh chóng bắt lấy, bàn tay đang để ở cổ nàng cũng từ từ trượt vào trong cổ áo nàng. Bàn tay lạnh lạnh chạm vào khiến da đầu da lưng của Mạnh Cảnh Xuân đều run hết cả lên. Nàng thở hổn hển, cả giận nói: “Là nữ nhân thì sao? Nếu Tướng gia muốn trêu ghẹo thì xin đổi sang người khác đi, thứ cho hạ quan không thể phụng bồi!”

Thẩm Anh bắt chợt buông tay, nhưng không hề lui người lại.

Cuối cùng cũng ép được Mạnh Cảnh Xuân đến chân tường, tự mình thừa nhận rồi.

Thẩm Anh liếc nhìn nàng, hỏi: “Vì sao muốn vào triều làm quan?”

Đầu Mạnh Cảnh Xuân đang nóng bừng bừng, không đáp mà hỏi lại: “Liên quan gì đến Tướng gia chứ? Hạ quan đi cầu độc mộc của hạ quan, Tướng gia đi đường dương quan của Tướng gia(1), chuyện của hạ quan cần gì phải nói với Tướng gia?!”

(1) Đi cầu độc mộc, đi đường dương quan: Cũng giống như câu ‘anh đi đường anh, tôi đi đường tôi’, còn có ý chỉ là mỗi người đều có một cuộc sống riêng không ai giống ai. ‘Cầu độc mộc’ là cầu gỗ, cầu tre lắt lẻo, khó đi. ‘Đường dương quan’ là con đường tươi sáng, biểu thị cho tương lai rộng mở.

Vẻ mặt của Thẩm Anh hết sức ôn hòa, nói: “Chuyện này e rằng không phải là chuyện mà người chỉ cần lo cho mình là xong.”

Hồ hấp của Mạnh Cảnh Xuân vẫn chưa ổn định trở lại, lồng ngực mãnh liệt phập phồng.

Đáy mắt Thẩm Anh ảm đạm: “Nếu để cho người khác biết được người là nữ nhân, Lễ bộ sẽ bị truy cứu trách nhiệm, chủ khảo bên Hàn Lâm viện cũng bị liên lụy, châu phủ Giang Châu lại càng không thể thoát.” Hắn hơi ngừng lại một chút: “Người đã làm việc ở Đại Lý tự được một thời gian, mấy điều luật đó đọc xong ném đi đâu hết cả rồi, mà ngay cả mấy chuyện này cũng không nghĩ tới hả?”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm nắm chặt quyền. Nàng biết, đương nhiên là nàng biết! Nhưng trước khi vào Đại Lý tự có ai nói cho nàng biết mấy cái này đâu! Hồi trước chỉ nghĩ cùng lắm thì một mình mình bị mất đầu thôi, sau đó mới vỡ lẽ, mọi chuyện không đơn giản như thế.

Nàng cắn răng, quyết tâm dò thử thái độ của Thẩm Anh, liền nói: “Tướng gia muốn tố giác sao?”

Thẩm Anh nhếch môi, không nói câu nào.

Về điểm này thì Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn không bằng hắn, quýnh lên lời ra con át chủ bài, ngắc đầu giậm dứ nói: “Tính cả một vạn lượng rút ra từ Hạng Xương thì Tướng gia gửi tổng cộng khoảng mười vạn ba ngàn lượng bạc ở Bảo Phong. Hạ quan thật muốn hỏi một câu, Tướng gia làm quan mười một năm, cho dù không ăn không uống, chỉ dựa vào lương bổng thì sao có thể tích được đến mười vạn ba ngàn lượng đây?!”

Uy hiếp sao? Thẩm Anh nghe mà giật giật lông mày, khóe mắt hiện ý cười. Con át chủ bài này không tệ, nhưng vẫn chưa đủ.

Giọng hắn vẫn vô cùng điềm tĩnh: “Người đi tra sổ sách của ngân hàng tư nhân, đương nhiên đã mò ra được toàn bộ, sao lại không biết trong tài khoản của ta có bao nhiêu cho được. Nếu ta lo sợ có người đem chuyện này ra vạch tội ta, thì sao lại có thể quang minh chính đại gửi tiền vào ngân hàng chứ?”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời cảm hòng, Thẩm Anh đúng là một tên tiểu nhân gian nịnh vô cùng đáng xấu hổ, nàng không thèm chấp nhất với hắn!

Thẩm Anh đứng thẳng dậy, thoang thả liếc nàng một cái: “Bây giờ người mới nói tới chuyện này, thật khiến người ta không hiểu nổi. Hôm đó trong tấu chương mật báo của Từ Chính Đạt sao lại không đề cập tới chuyện này? Nếu người thật sự phá án theo lẽ công bằng, không phải là nên báo chuyện này cho Từ Chính Đạt hay sao? Còn nếu người giữ lại chuyện này như con át chủ bài của người..... e là quá ngốc rồi. Hay là, trong lúc bẩm báo kết quả cho Từ Chính Đạt, trong lòng người có thiên vị thế?”

Hắn chợt nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi: “Người không tin ta làm ra chuyện như vậy đúng không?”

Ánh mắt Mạnh Cảnh Xuân trầm xuống.

Thẩm Anh muốn ép nàng phải nhìn thẳng vào lòng mình, không cho phép nàng thoái lui, nhưng nàng lại khẳng khái nói: “Làm gì có!”

Nến tắt, màn đêm oi bức của mùa hè bao trùm lên tất cả, trong phòng im phăng phắc.

“Làm gì có?”

Khuôn mặt hắn chìm trong bóng đêm không nhìn rõ được, chỉ nghe thấy một giọng nói quen đến không thể quen hơn nữa, mọi giác quan của nàng cũng đều nhạy bén hơn mấy lần. Mặt hắn dán sát đến nỗi Mạnh Cảnh Xuân có thể cảm nhận được cả hơi thở nhẹ nhàng chậm rãi của hắn, quấy nhiễu khiến nàng không thể bình tĩnh được.

Nàng lặp lại thêm một lần như để tăng thêm can đảm cho mình: “Đúng, làm gì có!” Lời nói rõ ràng mạch lạc, giống như trước đó chưa từng tranh cãi với Từ Chính Đạt về vụ án này.

Nhưng quả thật lúc đó nàng có thiên vị Thẩm Anh, cho rằng những chuyện này không chỉ do hắn được nhờ vả, khi nghe nói hắn bị phạt thì cảm thấy rất hổ thẹn. Sau đó suy nghĩ rõ ràng, cảm thấy tất cả những chuyện này có thể chỉ là một ván cờ do Thẩm Anh bày ra, liền cảm thấy e sợ hắn, cho dù ngoài mặt vẫn tỏ ra sum xoe nịnh hót, nhưng trong lòng lại có ngăn cách.

Thẩm Anh lẫn lộn trong triều đã 11 năm, tâm cơ của hắn và nàng cách nhau một trời một vực. Cho dù nàng có liều lĩnh hơn nữa cũng không dám chọc gì đến hắn. Nhưng hôm nay biết được chuyện hắn im hơi lặng tiếng dọn đi, lại cảm thấy bức bối trong lòng. Rõ ràng..... không liên quan gì đến nàng mà.

Mạnh Cảnh Xuân thấy hơi phiền, cuối cùng không nhịn được mà nhả mày nói: “Nếu Tướng gia muốn tố cáo thì cứ tố cáo đi, dù sao hạ quan cũng là một kẻ ích kỷ. Cũng chỉ là một cái mạng hèn mọn mà thôi, không có thì không có, làm sao còn quản nỗi chuyện người khác có bị liên lụy hay không.”

Thẩm Anh nghe vậy, không khỏi nắm chặt tay, nhưng vẫn cố nhịn, giọng bình tĩnh hỏi ngược lại nàng: “Đã không có chuyện gì quan trọng như vậy, thì cần gì phải liều mạng chứ? Nếu chỉ vì 40 lượng lương bổng một năm mà đánh đổi mạng sống, đáng sao?”

Mạnh Cảnh Xuân bắt bẻ lại: “Hạ quan còn sống được ngày nào thì hay ngày đó, chỉ cầu không thẹn với lương tâm.”

Thẩm Anh á khẩu không trả lời được, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ lên. Hắn âm thầm hít vào một hơi, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền từ bên ngoài đến.

Hắn còn chưa kịp vươn tay đóng cửa, ngoài phòng đã có người mở miệng nói: “Cửa phòng còn chưa khóa, vừa hay.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng nghe thấy tiếng nói chuyện, không khỏi nín thở im bật. Ngay sau đó lại nghe được một người nói: “Tối khuya như vậy mà còn tới đây xem, thật ngại quá.”

Đầu óc Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn mờ mịt, tiểu tử Bạch Tồn Lâm này đêm hôm khuya khoắt tới đây làm gì?!

Nàng vội vàng xoay người qua đóng cửa, nhưng Bạch Tồn Lâm đã đặt một tay lên. Bạch Tồn Lâm nhìn thấy bên trong có người thì sửng sốt, nhưng tay vẫn đặt trên ván cửa, nường theo ánh đèn leo lắt bên ngoài mà nhận ra khuôn mặt của Mạnh Cảnh Xuân, hắn kinh ngạc nói: “Sao Mạnh hiền đệ lại ở đây?! Đây không phải là gian phòng của Tướng gia sao?”

Mạnh Cảnh Xuân nhắm mắt, than khóc trong lòng, hôm nay thật sự không nên đẩy ra cánh cửa này, gặp phải bao nhiêu là chuyện phiền toái rồi!

Thẩm Anh dứt khoát duỗi tay qua mở rộng cửa ra, về mặt thần nhiên nhìn thoáng qua Bạch Tồn Lâm, lại liếc qua người đứng bên cạnh, nhìn thấy cuốn sổ ghi chép trong tay hắn, lập tức đoán được chuyện này là sao.

Ánh đèn lồng âm u chiếu tới từ bên ngoài, trong phòng là một mảnh tĩnh mịch lạnh lẽo.

Tiểu lại kia nhận ra Thẩm Anh, giật mình, vội vàng giải thích: “Vị Bạch đại nhân này nghe nói quan xá thừa ra một gian, muốn tới xem thử, tiểu nhân liền dẫn ngài ấy đến đây. Không biết Tướng gia ở đây, tiểu nhân cực kỳ sợ hãi.”

Bạch Tồn Lâm lại liếc qua Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Đã trễ thế này mà sao Mạnh hiền đệ lại.....”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân tối sầm: “Đệ ở sát vách.”

Bạch Tồn Lâm hỏi tiếp: “Sao ngay cả đèn mà cũng không thắp.....”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Đúng lúc nền cháy hết, nên bị tắt.”

Bạch Tồn Lâm nghi ngờ nhìn nhìn để cấm nền trên bàn, lại nói với Thẩm Anh: “Hạ quan nghe nói Tướng gia được Hoàng thượng ban cho phủ viện, xin chúc mừng.”

Về mặt Thẩm Anh nhàn nhạt, cũng không đáp lại lời chúc mừng này, chỉ hỏi lại hắn: “Người muốn ở trong gian phòng này à?”

Bạch Tồn Lâm cười cười: “Hồi trước vẫn nghe nói là quan xá đã đầy ắp rồi. Hai ngày này lại biết được Tướng gia dọn sang nhà mới, đêm nay vừa nghỉ tới, liền đi cùng với người bên Lại bộ đến đây xem thử.”

Thẩm Anh hơi nhíu mày: “Thật không, tiếc là người đến muộn rồi.”

“Ồ?” Mặt Bạch Tồn Lâm lộ vẻ khó hiểu.

Thẩm Anh liếc qua Mạnh Cảnh Xuân đứng bên cạnh: “Mạnh bình sự đến sớm hơn người một bước.”

“Hả?” Bạch Tồn Lâm ngó ngó Mạnh Cảnh Xuân, vừa muốn mở miệng hỏi, tiểu lại đứng bên cạnh đã phản ứng kịp, vội vàng nói: “Vậy thì gian phòng lúc trước Mạnh đại nhân ở sẽ trống ra, Bạch đại nhân ở bên phòng Mạnh đại nhân là được.”

Bạch Tồn Lâm gật gật đầu: “Cũng phải.” Hắn lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân: “Nhưng trước kia Mạnh hiền đệ ở đó cũng ổn, sao lại phải đổi phòng, chẳng lẽ gian phòng kia không tốt sao?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm oán, chết mình rồi, lại còn gặp phải tên Bạch Tồn Lâm khó chơi này.....

Nàng đã hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, bụng đau quặn quại, muốn nhanh nhanh về nhà ngủ một giấc, không nên quản nhiều chuyện như vậy làm gì, liền nói: “Không sao hết, nếu Bạch huynh muốn ở đây thì đệ cứ ở gian phòng cũ cũng được.” Nói xong đang muốn đưa chìa khóa trong tay cho hắn, thì thấy Thẩm Anh liếc nàng một cái.

Tuy ánh sáng rất mờ, nhưng Mạnh Cảnh Xuân cảm nhận được luồng ánh mắt của hắn, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, giống như đang nghe thấy hắn nói ‘Nếu người thực sự giao chìa khóa này cho hắn, ngày mai ta liền tố cáo người.’

Bạch Tồn Lâm nói: “Ai da, Mạnh hiền đệ nói như vậy thì huynh làm sao có thể không biết xấu hổ đây. Không sao đâu, chỗ nào có phòng trống thì ta ở đó.”

Tiểu lại kia vội vàng nói: “Vậy thì như thế này, hôm khác Mạnh đại nhân sẽ chuyển mấy thứ trong nhà qua đây, phòng trống sát vách kia xếp cho Bạch đại nhân ở, được không?”

Đã đến nước này rồi thì Mạnh Cảnh Xuân còn có thể nói được gì nữa? Nàng đành phải nói: “Được, vậy ta về trước.”

Nàng cúi đầu đi ra ngoài, vừa mới thở phào một hơi nhẹ nhõm thì đã thấy Bạch Tồn Lâm đuổi theo phía sau, vỗ vai nàng nói: “Mạnh hiền đệ về nhà sao? Huynh có thể nhân tiện qua ngó ngó phòng của đệ không?”

Mạnh Cảnh Xuân tức thì tối sầm mặt, nhưng vì nể mặt chỉ đành phải nói: “Được thôi.”

Thẩm Anh cũng ra cửa, thấy Bạch Tồn Lâm khoác vai Mạnh Cảnh Xuân, dáng vẻ coi bộ rất cao hứng, sắc mặt cũng đen sì đi.

Mạnh Cảnh Xuân mở cửa, Bạch Tồn Lâm đi cùng vào trong. Tiểu quan Lại bộ đứng đợi ngoài cửa, thấy Thẩm Anh cũng đi tới đối diện, vừa thấy sắc mặt của hắn thì vội vàng dời mắt, nói vọng vào trong phòng: “Bạch đại nhân, hai phòng này không khác nhau lắm, xem qua một chút rồi về thôi.”

Trong phòng chợt vang lên tiếng vệt kêu.

Sau đó liền truyền đến tiếng của Bạch Tồn Lâm: “A ha, Mạnh hiền đệ còn nuôi vệt nữa cơ à, thật thú vị! Nó còn biết nói gì nữa?”

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân chỉ hận không thể đập ngắt con vệt chỉ biết gây sự kia, cùng với..... Bạch Tồn Lâm tỏ mò tọc mạch một cách quá đáng này.

Mạnh Cảnh Xuân nhịn rồi lại nhịn, nói: “Chỉ biết nói ‘không có ai’ thôi, rất dằn.”

“Đệ phải dạy cho nó chứ, đệ không dạy nó thì làm sao nó có thể học mấy câu khác được.” Bạch Tồn Lâm cầm một cây que chọc chọc con vẹt kia, ra vẻ đầy kinh nghiệm, “Nói nghe xem, Mạnh hiền đệ là người tốt.”

Con vẹt kia lại đầy hào khí, “Không có ai, không có ai”, tiếng sau càng gào to hơn so với tiếng trước.

Mặt Mạnh Cảnh Xuân ngày càng đen, bụng đau không chịu nổi, trực tiếp ngồi xổm xuống.

Thẩm Anh bỗng nhiên đi đến trước cửa nhà, nhìn thoáng qua bên trong, mặt nhàn nhạt nói: “Mạnh Cảnh Xuân, ra đây một chút.”

22. Chương 22: Xông Bậy Xông Bạ

Bạch Tồn Lâm nghe thấy Thẩm Anh ở bên ngoài gọi Mạnh Cảnh Xuân đi ra, hơi nghiêng đầu, thấy Tướng gia đúng là phiền phức, lúc này có chuyện gì thì không nói hết với Mạnh Cảnh Xuân luôn đi, lại còn phải gọi người ra ngoài nói chuyện một mình nữa.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn ngồi trên mặt đất, không ừ hử gì, không đứng lên cũng không ra ngoài. Dù sao chỉ lát nữa là Bạch Tồn Lâm đi rồi, nằng ra đó đứng ngây người cạnh Thẩm Anh làm gì.

Thẩm Anh đứng ngay cửa, thấy ngang thờ ơ, bèn nhấc chân đi vào. Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến mức đứng bật dậy, vô vô nếp nhăn trên áo khoác, cuống quýt nói: “Tướng gia vừa mới gọi ta sao? Lúc này thất thần nên không nghe thấy.....”

Thẩm Anh nhin rồi lại nhin, quay đầu đi nhìn tên Bạch Tồn Lâm còn đang hăng say chơi với vẹt, không nói nên lời.

Hắn chợt đi qua chỗ Mạnh Cảnh Xuân, thì thầm nói: “Bảo với hắn là thân thể của người không được khỏe, muốn nghỉ ngơi, mau đuổi hắn đi đi.” Hắn hơi ngừng lại một chút, giọng nói trở lại nhàn nhạt như thường ngày: “Vì tốt cho người thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nói, ta đương nhiên biết chứ! Tiểu tử Bạch Tồn Lâm này thật đúng là không khiến cho người ta ưa nổi, nằng cũng muốn đuổi hắn đi nhanh nhanh một chút, nhưng lúc này nằng càng hy vọng Thẩm Anh mau đi đi. Hôm nay nằng đã bị dọa không ít, chỉ mong đừng bị dọa gì nữa, không thì đêm nay không thể nào ngủ yên nổi.

Nằng âm thầm nhú mày, Thẩm Anh nhìn nằng một cái rồi quay người bỏ đi.

Thẩm Anh chân trước vừa mới đi, Bạch Tồn Lâm liền quay đầu lại, nhìn Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Con vẹt mà đệ nuôi đúng là có hơi dần một chút, nhưng vẫn còn có thể dạy được.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng gật đầu: “Hôm nào Bạch huynh tới dạy giùm đệ đi, còn hôm nay đệ thật sự rất mệt, muốn nghỉ sớm một chút.”

Lúc này Bạch Tồn Lâm lại rất biết điều: “Cũng được, dù sao sau này Mạnh hiền đệ cũng thành hàng xóm của huynh rồi, đợi đệ chuyển qua nhà sát vách kia thì huynh cũng lập tức chuyển về đây ở.”

Mạnh Cảnh Xuân không nói gì, chỉ thầm nghĩ người biến nhanh một chút không được à?

Bạch Tồn Lâm kì kèo mè nheo nhìn gian phòng thêm một vòng, lăm bầm lăm bầu nói: “Một lượng một thăng, rất tốt.” Nói xong thì đi đến trước mặt Mạnh Cảnh Xuân, thần thần bí bí nói: “Ta thấy hình như Mạnh hiền đệ rất thân với Thẩm tướng, lần trước đệ rơi xuống nước, huynh vớt đệ lên, hẳn lại xông tới ôm đệ đi dưới ánh mắt của biết bao người. Chẳng lẽ Thẩm tướng.....”

Hắn do dự một chút, lại sáp vào gần nằng hơn một chút, nhần mày nói: “Đúng như trong lời đồn, là một kẻ đoạn tụ hay sao?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe được mấy lời này, trên mặt lúc lạnh lúc nóng. Không lẽ hắn đã phát hiện nàng là nữ nhân từ lúc đó hay sao? Nhưng hôm đó khi tỉnh lại rõ ràng chỉ thấy mỗi mình Trương Chi Thanh, hơn nữa quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn nha!

Nàng cảm thấy bất an trong lòng, không còn tâm trí đâu mà trả lời Bạch Tồn Lâm.

Bạch Tồn Lâm thấy nàng nóng nảy phiền muộn, không khỏi hỏi han: “Lẽ nào..... Tướng gia không những đoạn tụ, mà còn có hứng thú với đệ.....”

Hắn nói xong còn làm ra vẻ kinh ngạc, Mạnh Cảnh Xuân chợt lấy lại tinh thần, vội nói: “Bạch huynh nói bừa gì thế?! Đệ cũng không phải là đoạn tụ, đệ thích nữ nhân! Tướng gia làm sao có thể thích một nam nhân thích nữ nhân cơ chứ!”

Bạch Tồn Lâm trầm nghĩ, sao lại không thích được chứ? Đùng thấy Tướng gia nhìn như chính nhân quân tử mà nhầm, bên trong có khi lại là cầm thú cũng không chừng. Mạnh Cảnh Xuân nhìn trắng nõn trắng nà, khiến người yêu mến như thế, cộng thêm đạo hạnh yếu kém, không phải rất dễ bị lừa sao?

Hắn nghĩ nghĩ liền duỗi tay ra vỗ vỗ lên vai nàng, Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến giật bắn người. Bạch Tồn Lâm thầm oán, cũng chỉ vỗ vai người một cái mà thôi, người nhảy dựng lên như thế làm gì? Aiz..... Ban đầu Mạnh Cảnh Xuân cũng đâu đến nỗi như thế.

Không lẽ bị Tướng gia dọa thành như vậy hay sao? Rốt cuộc Tướng gia đã gây nên chuyện cầm thú gì cơ chứ.....

Hắn lập tức bày ra dáng vẻ như đã hiểu rõ, nói: “Không sao đâu, huynh khác với Tướng gia, huynh cũng thích nữ nhân giống Mạnh hiền đệ, huynh làm hàng xóm thì đệ cứ việc yên tâm thôi.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân liên tục gật đầu, cuối cùng nói, “Đệ biết rồi, biết rồi..... Giờ cũng không còn sớm nữa, Bạch huynh xem, đệ bây giờ không được khỏe cho lắm, có phải nên.....”

Bạch Tồn Lâm “ừ” một tiếng: “Vậy huynh đi trước, hiền đệ chú ý tự chăm sóc mình một chút, tuy là ngày hè nhưng cũng rất dễ bị cảm phong hàn, huynh thấy giọng đệ nghẹt lắm rồi.”

Hắn nói lời nào Mạnh Cảnh Xuân gật đầu lời đó. Hết sức vất vả tiễn được tên ôn thần này đi, Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, cũng không thềm cởi áo ngoài, trực tiếp nằm vật ra giường, lưng bị mép giường đập vào phát đau. Nàng duỗi tay sờ sờ quần áo bên trong, thấy lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Thật đúng là họa vô đơn chí. Mạnh Cảnh Xuân khịt khịt mũi, lại ngồi dậy, tâm trạng nặng nề đi rửa mặt.

Nàng bị cảm lâu ngày, lại không chịu uống thuốc, nên nhìn thấy có vẻ rất khổ sở. Mỗi lần nước mũi chảy ra, nàng đều lấy tay áo lau đi, phía dưới lỗ mũi bị lau đến muốn lủng luôn rồi. Mà nàng nghĩ bệnh đã mấy ngày, bắt đắc dĩ đành phải quay lại Đại Lý tự làm việc.

Hai ngày này cũng không ai thúc giục nàng chuyển nhà, thế là nàng cứ cù nhây, thậm hy vọng đây chỉ là tùy tiện nói chuyện nhằm mà thôi.

Vụ án đánh bạc ở Vạn Bồ lâu nghe nói có dính dáng đến quan lại trong triều, phải điều tra kỹ càng. Tuy triều đình không cấm dân chúng đánh bạc, nhưng quan lại thì không được. Vạn Bồ lâu là nơi đốt bạc nổi tiếng ở kinh thành, ngoài mặt là quán rượu, thực chất là sòng bạc, thậm chí còn có vài quy tắc ngầm. Người xấu xí, người không có bối cảnh không có quan hệ, nghe nói một khi bước vào Vạn Bồ lâu đều sẽ bị đập ra ngoài.

Mạnh Cảnh Xuân đọc xong hết hồ sơ nhưng vẫn hoàn toàn mờ mịt. Nếu muốn bắt vị quan viên đến đó đánh bạc thì nhất định phải đi nằm vùng mới được. Nhưng nàng nghèo như vậy, e là vừa mới bước được một chân vào cửa Vạn Bồ lâu thì đã bị đá văng ra rồi.

Nàng vật vờ vài ngày, cuối cùng tìm ra được một người móc nối. Người này mở cửa hàng đồ cổ ở thành tây, có một thời gian đến Vạn Bồ lâu chơi, thường hay chơi nhỏ thắng nhỏ, sau đó quyết tâm đánh một ván lớn thì lại thua tê tái, cảm thấy căm hận trong lòng. Theo như người này nói, không có thứ gì mà Vạn Bồ lâu không đem ra cược cả, vàng bạc chỉ là chuyện nhỏ, có người còn đánh cược luôn cả vợ con của mình, thậm chí trao đổi chức quan cũng có nữa.....

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà sững sờ, đám người này có phải bị hâm rồi không, cực cái gì không cực, lại cứ phải đem người đem chức ra mà cực.....

Người móc nối bảo Mạnh Cảnh Xuân đưa 50 lượng bạc cho hắn, hắn sẽ dẫn nàng vào trong đó đánh mấy ván nhỏ. Mạnh Cảnh Xuân lú lú, nàng phải tích đến bao lâu mới có đủ 50 lượng cho hắn chứ?

Người nọ mới đầu nghe nàng nói còn không tin, bảo là mấy người các người làm quan, ngay cả 50 lượng bạc mà còn không móc ra được thì cũng quá nhà quê rồi, căn bản là không thể nào.

Mạnh Cảnh Xuân thẳng thắn vô tư nói, lương bổng một năm của ta cũng chỉ có 40 lượng, ta mới làm được năm đầu tiên, đào đâu ra 50 lượng bạc đưa người chứ.

Người kia ‘xì’ một tiếng giễu cợt, thầm nghĩ người này làm quan cũng thật ghen khuất quá rồi, 40 lượng thì còn làm quan cái rắm gì cơ chứ, không đánh gió thu(1), không ăn bớt cắt xén, vậy thì không phải chỉ rách nát bình thường thôi đâu.

(1) Đánh gió thu: Mượn danh nghĩa để chiếm đoạt tài sản.

Tuy trong lòng thì nghĩ như thế, nhưng hắn cũng không thật sự nói ra.

Người móc nối này xem như cũng hào phóng, trực tiếp cho Mạnh Cảnh Xuân mượn 50 lượng bạc.

Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy ngân phiếu mà giật mình, vội hỏi, nếu thua cuộc thì biết làm sao? Nàng trả không nổi mà.

Người kia lại nói, chỉ cần Mạnh Cảnh Xuân có thể giúp hắn tống một kẻ tên là Tống Định Khoan trong Vạn Bồ lâu vào nhà tù Hình bộ, vậy thì 50 lượng này liền tặng không cho nàng.

Sau đó Mạnh Cảnh Xuân mới biết, Tống Định Khoan chính là Tam đương gia của Vạn Bồ lâu, nghe nói cực kỳ lành nghề, không những ngầm lừa gạt tiền bạc của khách đến chơi, mà còn làm ra rất nhiều chuyện tàn nhẫn không có tính người, đưa người này vào ngục của Hình bộ không phải là vấn đề hóc búa gì, vì thế liền đáp ứng giao dịch này.

Người móc nối bảo với Mạnh Cảnh Xuân, lần đầu đi để cho bọn họ quen mặt là được, không cần so đo đến thắng thua.

Mạnh Cảnh Xuân tỏ vẻ đã hiểu, nhưng thường thì quan lại không được phép tham gia đánh bạc, vì thế nàng liền báo với Từ Chính Đạt trước, nhận lấy một tờ giấy cho phép rồi mới đi với người kia đến Vạn Bồ lâu.

Hôm đó trời trong xanh, nắng chói chang, đến tối ánh trăng cũng cực đẹp. Mạnh Cảnh Xuân cất ngân lượng 50 lượng kia vào trong áo, đứng trước cửa cảm khái một tiếng. Chỉ cần vận khí của nàng kém một chút thì 50 lượng này liền trôi sông trong một đêm đẹp trời như thế này, vậy thì sẽ đáng tiếc biết bao.

Nàng còn chưa kịp cảm khái tiếp thì người móc nối đã kéo nàng vào trong. Có người quen dẫn đường, đương nhiên mọi chuyện đều thuận lợi. Dọc đường đi người móc nối vẫn luôn nói thầm với nàng, nơi này làm gì, nơi kia làm chi, chỗ này có thể tùy ý đi lại, chỗ kia thì không phạm sự miễn vào.

Mạnh Cảnh Xuân vừa nhìn vừa yên lặng ghi nhớ kỹ. Tuy nàng mang theo 50 lượng bạc, nhưng cũng chỉ có thể chơi vài ván nhỏ với mấy người đánh bạc khác. Lục bác, hoa hội, cờ tướng, mã điệu(2), vân vân và vân vân, phải nói là gì cũng có đủ. Tiểu nhị vắt khăn trên vai đi qua đi lại, Mạnh Cảnh Xuân nhìn lên trên lầu, thấy còn có cả đồ kỹ(3) trong đó.

(2) Lục bác: Là một trò chơi dạng cờ phổ biến của Trung Quốc thời cổ đại. Một số nghiên cứu cho rằng trò chơi này chủ yếu dành cho hai người chơi, theo đó mỗi người chơi lần lượt di chuyển sáu con cờ xung quanh các điểm đối xứng của một bàn cờ vuông dựa theo kết quả gieo sáu chiếc que, vốn được sử dụng như quân xúc xắc trong các trò chơi hiện đại. (nguồn: wiki)

Hoa hội: Là một loại bài phổ biến vào triều Đạo Quang nhà Thanh, thoát đầu chỉ lưu hành ở vùng Chiết Giang, về sau lan truyền khắp các tỉnh Quảng Đông, Phước Kiến, Giang Tô, Thượng Hải. Do bộ bài gồm ba mươi sáu quân bài, tượng trưng cho 36 nhân vật trong xã hội như hoàng đế, tể tướng, tướng quân, trạng nguyên, công chúa, ăn mày, hòa thượng, đạo sĩ, nho sĩ, tiểu phu v.v... Lưng quân bài vẽ hình rồng, ngựa,

bướm, cá v.v.. đẹp dễ, nên gọi là Hoa Hội. Người chơi bài sẽ đặt tiền, nói tên một quân bài trước khi rút. Nếu rút trúng sẽ được nhà cái chung món tiền lớn gấp 30 lần tiền đặt nếu chỉ có một người chơi. Nếu hai người chơi thì chỉ được chung món tiền gấp 15 lần tiền đã đặt v.v... (nguồn: Ấn Quang pháp sư gia ngôn lục tục biên)

Mã điều: Chính là ‘Mạt chược’ ngày nay, tổng cộng có 40 lá. 4 người hợp lại chơi, mỗi người lấy 8 lá trước, còn lại 8 lá đặt giữa bàn. 4 người thay phiên nhau ra bài, giữ bài, lấy lớn ăn nhỏ. (nguồn: baike.baidu.com)

(3) Đồ kỹ: Mấy cô gái phục vụ cho mấy người chơi bạc.

Nàng không biết chơi, thế là người móc nối kia liền chỉ cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân cũng không quá tập trung vào ván bài, mắt quay tròn nhìn bốn phía, hên không thể xem kỹ đến từng góc nhỏ. Người móc nối kia đẩy đẩy nàng, hỏi nàng đánh ‘đại’ hay đánh ‘tiểu’?

Mạnh Cảnh Xuân thuận miệng nói: “Tiểu.”, sau đó liền đưa ngân phiếu ra. Nàng nhìn lên trên lầu, dường như vừa thấy một thân ảnh quen thuộc, nhìn rất giống một chủ sự Kế tỉnh, nhưng lại không dám khẳng định. Nàng đang định đuổi theo lên trên, người móc nối lại giữ chặt lấy tay nàng: “Sắp mở rồi mà người còn chạy đi đâu thế?”

Mạnh Cảnh Xuân nán lại đợi một chút, ai ngờ trong nháy mắt nàng lại ù ù cạc cạc mà thắng bạc.

50 lượng bạc thoát cái để ra thành 500. Đầu óc Mạnh Cảnh Xuân nhất thời mê muội.

Người móc nối kia vui sướng thu gom toàn bộ ngân phiếu trên bàn đánh bạc, rất có nghĩa khí đưa cho Mạnh Cảnh Xuân, nhỏ giọng nói: “Nếu không thì, lại đánh thêm ván nữa nhé?”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân trắng bệch, món lợi bất chính thế này mà cầm thì phỏng tay chết à. Người móc nối kia lại nói: “Người lo cái gì? Dù gì người cũng phải đến đây lần nữa, xem như tiền vốn đi.”

Mạnh Cảnh Xuân ngượng ngùng nhận lấy. Người móc nối kia lại cầm lấy 50 lượng từ nàng làm vốn, chơi thêm hai ván, tuy thắng không nhiều nhưng lại cực kỳ may mắn. Mọi người bắt đầu loe ngoe đặt theo Mạnh Cảnh Xuân, lại thắng thêm hai ván nữa, số người đặt theo Mạnh Cảnh Xuân càng nhiều hơn.

Vận may của Mạnh Cảnh Xuân khá tốt, khiến nàng cảm thấy sợ hãi trong lòng, cuống quýt nói với mọi người: “Đừng đặt theo ta nữa, trước giờ vận may của ta kém lắm, cũng không biết sao hôm nay lại.....”

Nhưng mọi người đều đỏ cả mắt rồi, còn nghe được gì nữa đâu, chỉ cầm mắt theo nàng.

Kết quả ngay ván tiếp theo, Mạnh Cảnh Xuân thua đậm!

Người móc nối kia nhanh chóng kéo kéo tay áo của Mạnh Cảnh Xuân, ý bảo nàng chuồn lẹ. Mạnh Cảnh Xuân bình tĩnh lại, nhắc chân chạy biến ra ngoài.

Lúc này có vài người chơi nghĩ rằng Mạnh Cảnh Xuân là “người nhà” của Vạn Bồ lâu, mấy ván đầu chính là cố ý thắng để lừa người khác đặt cược theo, cuối cùng khiến người ta té đập mộng!

Mạnh Cảnh Xuân oan như Thị Kính, khóc không ra nước mắt, chỉ còn biết liều mạng chạy, cũng không biết người móc nối kia đã trốn đi đâu rồi. Mạnh Cảnh Xuân vừa quay đầu lại nhìn, thấy mấy người chơi lúc này đã rượt nàng sát nút.

Thật vất vả mới tìm đến được một ngõ hẻm, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng vọt vào, thấy cửa của một phủ viện còn đang để ngõ, mà lại không có ai canh gác, liền vội vàng chạy tót vào trong rồi lập tức đóng chặt cửa lại, thở hồng hộc, sau đó xoay người lại ngó ngó qua khe cửa xem tình hình bên ngoài.

Tận đến khi nhìn thấy đám người kia chạy vọt qua nhanh như chớp, Mạnh Cảnh Xuân mới tạm thở phào một hơi, người nhũn như con chi chi tựa vào trên cửa, ngay cả tiếng bước chân đằng sau cũng không nghe thấy.

Vào lúc nàng đang hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, một cánh tay nhẹ nhàng xách cổ áo phía sau của nàng: “Trương thái y, ngày nay kẻ trộm lại còn xông thẳng vào từ cửa chính nữa, có phải đã quá kiêu ngạo rồi hay không?”

23. Chương 23: Tướng Gia Thay Đổi

Mạnh Cảnh Xuân vừa nghe thấy giọng nói này, giống như gặp phải quỷ, sợ đến mức hai chân mềm nhũn ra.

Trương Chi Thanh nghe thế thì ráng nhin cười, chỉ nói: “E là người quen, chứ làm gì có kẻ nào rảnh rỗi xông bậy xông bạ vào đây được.”

Thẩm Anh bắt chợt buông tay, Mạnh Cảnh Xuân giơ hai tay lên ra vẻ đầu hàng, xoay người lại, mặt đau khổ: “Hạ quan không biết đây là phủ của Tướng gia, thật sự là xông nhầm..... xông nhầm.....” Hồi trước có nghe người ta nói, nhà của Tướng gia ở gần Vạn Bồ lâu, nàng phải xui xẻo cỡ nào mới xông nhầm vào trong phủ của hắn chứ.

Mặt Thẩm Anh lại không hề có ý cười: “Vừa rồi thở hồng hộc như trâu vậy, bị ai đuổi à?”

Mạnh Cảnh Xuân nâng mắt nhìn hắn một cái, dưới ánh trăng mờ ảo thấy vẻ mặt Thẩm Anh cực kỳ nghiêm túc, không tìm ra nổi một chút vui đùa nào, Mạnh Cảnh Xuân sợ nhất là dáng vẻ này của hắn.

Vì thế nàng cúi đầu nói: “Đi tra án, bị người ta rượt.....”

Thẩm Anh cau chặt mày: “Gần đây Đại Lý tự còn có vụ án kiểu này nữa cơ à? Nói nghe một chút xem.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu vờ về tay mình, thầm than lần này thì hỏng rồi.

Nhưng nghĩ lại, nàng còn đang bị hắn nắm cả một đồng điểm yếu trong tay, vẫn nên thành thật khai báo thì tốt hơn.

Nàng liền nói: “Có một vụ án ở Vạn Bồ lâu, nên hạ quan đến đó xem một chút, không cẩn thận đánh thắng vài đồng, lại không ngờ bị người ta hiểu lầm thành gian tế nội ứng của Vạn Bồ lâu, cho nên..... bị mấy người chơi cùng đuổi đánh.”

Một bên Trương Chi Thanh xen vào nói: “Như vậy tức là Mạnh đại nhân đi đánh bạc à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội biện bạch cho mình: “Ta đã nói với Từ thiếu khanh rồi, không tính là phạm pháp!”

Thẩm Anh nghe, thầm nghĩ xem như còn thông minh, lại hỏi: “Không cẩn thận đánh thắng vài đồng là thắng bao nhiêu?”

Mạnh Cảnh Xuân nhăn mày, móc ngân phiếu từ trong lồng ngực ra: “Để hạ quan đếm đã.”

Đếm xong đồng ngân phiếu lớn lớn nhỏ nhỏ đó, mặt nàng đen sì..... lại được đến hơn một ngàn lượng. Tay nàng run run, nắm chặt lấy ngân phiếu, trả lời: “Một ngàn..... Ba trăm lượng.”

Thẩm Anh thấy dáng vẻ này của nàng, không khỏi nói: “Chỉ vì một ngàn ba trăm lượng này mà ngươi bị rượt từ Vạn Bồ lâu đến tận đây cơ á? Dân cờ bạc toàn là mấy người không cần mạng, ngươi cũng không chịu cân nhắc suy nghĩ thiệt hơn. Dù sao cũng không phải tiền ngươi khổ cực kiếm ra, cứ quảng cho bọn họ là được.”

Mạnh Cảnh Xuân buột miệng nói ra: “Sao lại không phải là tiền khổ cực kiếm ra chứ? Hạ quan đi một chuyến đến Vạn Bồ lâu mà sợ đến mức tim cũng muốn vọt ra khỏi cổ họng rồi, tiền thắng được là của hạ quan cả!” Đầu óc nàng mơ hồ: “Còn nữa, Tướng gia chỉ biết đứng nói chuyện nên không thấy đau thắt lưng(1), một năm hạ quan chỉ nhận được có 40 lượng bạc xem như đủ sống, đương nhiên không thể nào so sánh với người có lương bổng 3600 lượng như Tướng gia!”

(1) Đứng nói chuyện không thấy đau thắt lưng: Ý chỉ những người không biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ cho họ mà lại còn ba hoa khoác lác, đã được hưởng lợi lại còn khoe mẽ. Cũng có ý chê bai một người không biết tình hình thực tế, chỉ biết nói miệng mà không biết làm, nói như rồng leo làm như mèo mửa, tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao trong khi năng lực thực tế thì thấp. (nguồn: baike.baidu.com)

Thẩm Anh khế kéo khoe miệng: “Ai nói cho ngươi biết bổng lộc của ta là 3600 lượng một năm?”

Mạnh Cảnh Xuân không thể khai ra Trần Đình Phương, liền nói đại: “Người trong Lại bộ.”

Trương Chi Thanh đứng một bên mấp máy môi, trong mắt chứa đầy ý cười vụn vặt: “Trần tả tướng cũng chỉ được có 3000 lượng thôi, sao hữu tướng có thể được 3600 chứ.” (chú thích của editor: Cùng là thừa tướng nhưng hữu tướng vẫn thấp hơn tả tướng một bậc)

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân thối thối, thầm mắng tên hỗn đản Trần Đình Phương, há mồm nói láo mà không sợ bị hóc xương sao, lần tới nhất định phải tính sổ với hắn!

Hôm nay Trương Chi Thanh tới đây vốn là để đưa cho Thẩm Anh một ít thuốc an thần, thấy trời đã muộn nên Thẩm Anh mới tiễn hắn ra cửa, không ngờ lại tóm được tên quỷ lấu tấu Mạnh Cảnh Xuân ngay trước cửa. Mới đầu Thẩm Anh còn sững sờ một chút, nhưng thấy bộ dạng nàng chật vật như vậy, chắc chắn không phải cố ý đến tìm hắn, mà là xông bậy xông bạ vào, cho nên mới có mấy câu hỏi kia.

Trương Chi Thanh thấy giọng Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn bị nghẹt, liền nói: “Bệnh phong hàn của Mạnh đại nhân còn chưa hết sao?”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu đáp: “Trương thái y không cần lo lắng, thân thể của hạ quan vốn dĩ rất tốt, sẽ khỏe nhanh thôi.”

Trương Chi Thanh nghe vậy thì không nói nữa, quay sang nói với Thẩm Anh: “Cũng không còn sớm, ta đi trước đây.” Hắn ngừng một chút, lại nói: “Nhân hạt táo chua kia, ngươi cũng ăn tiếp cho hết đi.”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nói trong lòng, cái đó mình đã đưa từ đời thuở nào rồi, một bình nhỏ tí như vậy mà Tướng gia ăn mãi không xong, chẳng lẽ sợ nàng hạ độc hắn sao? Hừ, lòng dạ hẹp hòi.

Nghĩ một hồi lại chảy nước mũi, nàng lấy khăn ra lau.

Thấy Trương Chi Thanh đã rời khỏi, nàng nhớ đến một ngàn ba trăm lượng trong túi áo nàng, kích động muốn về ngủ một giấc, khom lưng đang định cáo từ, Thẩm Anh lại lạnh lùng nhìn nàng: “Đóng cửa lại, đi theo ta một chuyến.”

Mạnh Cảnh Xuân không khỏi oán thầm, nhanh cho ta về nhà đi, ta cũng không phải gia đình trong phủ người, gọi thì đến đuổi thì đi, dựa vào cái gì mà bắt ta phải đi theo người chứ?!

Nhưng khi nàng ngẩng đầu thấy vẻ mặt của Thẩm Anh, chỉ có thể nuốt toàn bộ mấy lời oán than vào trong. Bây giờ hắn đang nắm đằng chuôi của nàng, có tác dụng hơn bất cứ lời đe dọa nào, Mạnh Cảnh Xuân chỉ có thể nghiêng răng kèn kẹt mà nuốt hết vào bụng, nén giận không dám than phiền gì cả.

Tiểu nhân vô sỉ! May mà nhóm sĩ tử làm quan còn chưa tôn hắn lên làm tấm gương để noi theo, chứ nếu mà biết hắn âm hiểm nhỏ mọn như vậy thì chả phải sẽ hối hận đến mức phun máu chết sao!

Dường như Thẩm Anh nhận ra nàng đang bắt mẫn, đi một hồi còn quay đầu lại liếc nàng một cái.

Mạnh Cảnh Xuân lại vội vàng cúi đầu xuống, cúp đuôi lẻo đẻo theo hắn vào trong.

Phủ của hắn thuộc dạng nhà cao cửa rộng, nhưng lại không phô trương, không hổ là phủ mà Hoàng thượng ban cho sủng thần, không chê vào đâu được. Nhưng Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy to quá thể này cũng không tốt, Thẩm Anh keo kiệt như vậy, đèn lồng trong phủ chỉ có loe hoe vài chiếc, dọc theo đường đi gió đêm lạnh hiu hiu thổi qua, thật sự là muốn bao nhiêu u ám thì có bấy nhiêu.

Không ngờ lương của Thẩm Anh lại chưa tới 3000 lượng một năm, thực không biết tài khoản hơn mười vạn lượng kia hắn kiếm kiểu gì, cho dù lợi tức có nhiều thì cũng không nhiều đến mức đó nha.

Nàng còn đang suy nghĩ thì Thẩm Anh đã dẫn nàng đến trước một gian phòng. Hắn dừng lại kéo cửa phòng ra, nội thất không khác mấy với thư phòng trong quan xá trước đây.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ thầm, Tướng gia này ở quan xá lâu quá nên thành thói quen rồi, bây giờ một tòa nhà lớn mà cũng có thể bị hắn biến thành như vậy, đúng là đáng tiếc.

Trong phòng rất sạch sẽ, Mạnh Cảnh Xuân đành phải cởi giày để ngoài, cũng không dám đi sâu vào trong, chỉ đứng gần cửa, tìm chút cảm giác an toàn. Hình như đèn trong phòng đã được thắp lên từ lâu, có phần

yếu ớt, Thẩm Anh bước vào gầy gầy tim nén, lại lấy thứ gì đó ra từ trong ngăn tủ, đưa đến trước mặt Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân theo thói quen nâng tay chà mũi, lại bị Thẩm Anh phủ lên tay.

Da đầu nàng lập tức run lên, đầu óc mơ hồ.

Thẩm Anh cúi đầu nhìn nàng, thấy phía dưới lỗ mũi bị chà đến phát đỏ, nhìn như sắp lủng đến nơi. Thế này là chà bao nhiêu lần rồi không biết nữa? Cũng không biết đường đổi sang cái khăn khác tốt hơn.

Thẩm Anh đưa nàng một cái khăn sạch, giọng không nóng không lạnh: “Không cần trả, người cầm xài đi.”

Mạnh Cảnh Xuân duỗi tay nhận lấy, trong lòng còn rửa thầm một câu, giọng điệu như kiểu bố thí, làm như mình không mua nổi cái khăn không bằng, thật là đáng ghét.

Sau đó Thẩm Anh như làm ảo thuật, thần kỳ lấy ra một lọ thuốc mỡ, cũng đưa luôn cho nàng: “Tốt xấu gì cũng là một cô nương, dưới lỗ mũi bị chà thành cái lỗ rồi, còn không biết đường bôi ít thuốc mỡ vào.”

“Không phiền Tướng gia để ý đến cuộc sống của hạ quan, nếu không còn chuyện gì khác, hạ quan xin được cáo từ trước.”

Nàng nhận lấy mà cũng không thềm nói tiếng cảm ơn nào, khó chịu xoay người ra ngoài mang giày vào.

Trời muộn thế này mà còn đi về một mình, nàng cũng không sợ gặp phải kẻ xấu sao? Thẩm Anh nói: “Để ta sai người đưa người về quan xá.”

“Hạ quan đang mặc nam trang mà, sợ gì chứ?” Nàng xỏ giày xong, đứng lên, vẫn đưa lưng về phía Thẩm Anh như trước, “Hạ quan thật sự không dám làm phiền Tướng gia.”

Thẩm Anh đi theo nàng, thấy nàng vừa ra khỏi cửa liền gọi một gã sai vặt đến, bảo hắn âm thầm đi theo nàng, chờ nàng an toàn về đến quan xá mới được về.

Mạnh Cảnh Xuân cũng không phải kẻ ăn hại, sao lại không biết có người theo sau mình chứ, nhưng người kia lại không có hành động gì khác, Mạnh Cảnh Xuân cứ mặc kệ hắn. Lọ thuốc mỡ lành lạnh trong tay bị nàng truyền nhiệt vào nóng lên, nàng sợ thuốc bị tan, liền cho vào túi tay áo.

Lại bắt đầu chảy nước mũi, nàng sụt sịt, thuận tay cầm khăn lên lau, vừa mới giơ tay lên lại để xuống. Thôi, khăn này nhìn là biết đồ quý, đem ra lau mũi có phần hơi bị phí, vì thế lại cất vào trong túi tay áo, lấy chiếc khăn cũ ra lau.

Ban đầu Tướng gia nhìn cũng rất điềm đạm ôn hòa, sao từ khi biết nàng là nữ lại trở nên khó lường như vậy?

Lúc tốt lúc xấu, thực không biết hắn đang suy tính chuyện gì.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ không thông, cảm thấy như Thẩm Anh thay đổi thành một con người khác vậy, không còn là Tướng gia mình quen biết lúc đầu nữa.

Nàng bình an về đến quan xá, người đi theo phía sau cũng lập tức bỏ đi. Mạnh Cảnh Xuân đứng trước cửa một lúc, ngẩng trăng một lúc rất lâu rồi mới vào phòng.

Vốn tưởng rằng sẽ vì một ngàn ba trăm lượng tiền phi nghĩa tự nhiên rút trúng đầu mà kích động đến không ngủ được, nhưng thật ra những suy nghĩ của nàng lại không xoay quanh một ngàn ba trăm lượng kia. Trần trọc trần trở hồi lâu, con vẹt kia cũng rất là yên tĩnh, chắc là do ban ngày không ngủ nên buổi tối không còn sức mà kêu gào nữa.

Mạnh Cảnh Xuân thật sự không ngủ được, đứng lên nói với con vẹt kia: “Tối đây, học một câu với ta nào, Tướng gia là người xấu.”

Con vẹt không thềm để ý đến nàng.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, lại nói: “Vậy thì đổi câu khác, Tướng gia là người tốt?”

Nghĩ nghĩ rồi lại cau chặt mày, cảm thấy bản thân mình đúng là đang nói đùa. Con vẹt vẫn ngó lơ nàng.

“Tướng gia âm hiểm?” Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “Tướng gia làm nhiều việc ác? Tướng gia ý thế hiếp người? Tướng gia tâm cơ thâm sâu?”

Đầu óc nàng vào đêm khuya không được nhanh nhạy lắm, vốn từ có phần nghèo nàn, vệt kia chỉ nhìn nàng không thềm mở miệng.

Nàng nhận thấy mình đứng là nhàm chán, gấp một cái xoay người lại ngủ tiếp.

Nhưng con vệt kia lại phá lệ hô một tiếng, đầu tiên hơi khàn sau đó rõ hơn, “Tướng gia”.....

Nàng nâng đầu ngó qua, vệt kia như nhặt được báu vật, cứ “Tướng gia, Tướng gia, Tướng gia” kêu không ngừng. Mạnh Cảnh Xuân kinh ngạc, hận không thể xông lên bịt mõ nó lại!

Vệt lại hướng về nàng gọi thêm vài lần “Tướng gia, Tướng gia, Tướng gia”, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng bỏ nhào qua, giọng hung ác: “Mau câm mõ!”

Vệt vẫn không ngừng, la lên càng lúc càng hăng hái.

Mạnh Cảnh Xuân gấp gáp: “Mau kêu ‘Không có ai’ đi, không thì ta sẽ ném ngươi ra ngoài!”

Vệt coi như cũng thức thời, ngậm mõ lại. Đến khi nàng vừa xoay người đi thì nó lại trêu tức hô lên: “Tướng gia, Tướng gia, Tướng gia.....”

Mạnh Cảnh Xuân sắp bị nó chọc đến phát điên.

Đấu trí đấu dũng với vệt cả một đêm dài, cuối cùng Mạnh Cảnh Xuân phải đánh thuốc nó, bấy giờ mới đổi được một canh giờ bình an.

Nhưng chẳng bao lâu là bình minh, tiếng chuông trên chòi canh gác từ xa xa truyền tới, Mạnh Cảnh Xuân rời giường rửa mặt đi đến Đại Lý tự.

Đến giờ hạ triều, Từ Chính Đạt quay về nha môn, nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân liền gọi nàng qua.

Từ Chính Đạt nói: “Vụ Vạn Bồ lâu tra thế nào rồi? Có tiến triển gì không?”

Mạnh Cảnh Xuân lập tức nghĩ đến một ngàn ba trăm lượng bạc kia, liền nói: “Hôm qua hạ quan đến Vạn Bồ lâu mới chỉ để nhận đường thôi, không phát hiện ra manh mối quan trọng gì.”

Từ Chính Đạt nhượng mắt: “Ngươi đánh bạc sao?”

Mạnh Cảnh Xuân ấp a ấp úng: “Vâng..... đánh bạc.”

Từ Chính Đạt chưa từng đến mấy nơi kiểu này, có hơi tò mò hỏi: “Tiền vốn cược là bao nhiêu?”

Mạnh Cảnh Xuân nhăn mày: “Ồ Vạn Bồ lâu là năm mươi lượng.....”

“Năm mươi lượng?” Giọng Từ Chính Đạt hơi cao lên: “Nhiều vậy!” Lỡ như thua thì không phải là lỗ chết sao!

Ông vội vàng hỏi: “Ngươi thắng không?”

24. Chương 24: Đêm Đạo Thục Viên

Mạnh Cảnh Xuân nói thầm, bộ dáng Từ Chính Đạt thế này mà là quan tâm đến tình tiết vụ án cái con khỉ, đây rõ ràng là hiếu kỳ chuyện đánh bạc. Nàng tránh không đáp, chỉ nói: “Từ đại nhân tự đến xem thử không phải là được rồi hay sao?”

Từ Chính Đạt mắt hứng nói: “Nếu ngươi thắng, trừ đi tiền vốn, còn lại thì giao cả ra đây.”

Mạnh Cảnh Xuân nói thầm, thắng thua bao nhiêu, ngay cả Vạn Bò lâu cũng không có sổ sách ghi lại, huống chi hôm qua nàng vừa thắng thì chạy tóe khói, có khi ngay cả người móc nối kia còn không biết rốt cuộc nàng thắng được bao nhiêu, cần gì phải khai thật cho tên Từ Chính Đạt bắt tài này.

Từ Chính Đạt thấy nàng không phản ứng gì, nói: “Chẳng lẽ thắng không ít nên muốn nuốt sao? Người cần phải hiểu rõ, triều đình cấm quan lại đánh bạc.”

Mạnh Cảnh Xuân thông thả nói: “Trên sông bạc, hôm nay có thể thắng nhiều không kể xiết, ngày mai lại thua đến manh chiếu cũng không còn. Tuy nói lai lịch số bạc này là không chính đáng, nhưng hạ quan là vì tra án, lần này không tra ra manh mối, lần tới vẫn phải đi. Tuy lần này thắng được một ít tiền nhưng hạ quan muốn để lại để làm tiền vốn cho lần tới. Từ đại nhân lại gấp gáp muốn hạ quan giao tiền ra như vậy, thật khiến người ta không thể hiểu nổi. Nếu hạ quan thực sự nộp lên số bạc này, không biết Từ đại nhân.....”

Nàng ngừng một chút, nhìn thẳng vào Từ Chính Đạt: “Định xử lý số bạc này thế nào?”

Ẩn ý là, Từ Chính Đạt người muốn nuốt số bạc này sao?

Từ Chính Đạt vội nói: “Đương nhiên là nộp vào quốc khố chứ còn làm gì nữa?”

Mạnh Cảnh Xuân lạnh lùng cười: “Tiền vốn của hạ quan là 50 lượng, thắng được vài đồng tiền nhỏ lẻ. Từ đại nhân muốn nộp vài đồng này vào quốc khố, e là Hộ bộ sẽ cười vào mũi chúng ta, bảo là Đại Lý tự keo kiệt.”

Từ Chính Đạt bị nàng chặn hết đường, không biết nói gì. Suy cho cùng thì ông vốn là kẻ đuối lý, mà Mạnh Cảnh Xuân cũng không phải là một tên dễ bị bắt nạt, thầm nghĩ lòng cánh của tiểu tử này thật đúng là cứng cáp quá rồi, khác một trời một vực so với lúc mới vào Đại Lý tự.

Ông đoán Mạnh Cảnh Xuân cũng không giống kẻ thắng được nhiều tiền, chắc là thắng được một ít rồi muốn giữ lại cho mình. Thôi, tính toán làm chi vài cắc bạc này, mất mặt không chịu nổi, vì thế cũng không truy hỏi gì nữa.

Mạnh Cảnh Xuân thở ra một hơi, nếu Từ Chính Đạt biết ‘vài đồng nhỏ lẻ’ này là một ngàn ba trăm lượng, vậy thì nhất định sẽ không dễ dàng nhả ra như vừa rồi.

Chỉ cần Thẩm Anh và Trương Chi Thanh im như thóc, vậy thì toàn bộ một ngàn ba trăm lượng này liền biến thành của nàng. Nhưng miệng người là thứ khó quản nhất, nếu Thẩm Anh là một kẻ hám tài, nàng còn có thể chia chác một ngàn ba trăm lượng này với Thẩm Anh. Có điều thái độ đối với tiền tài của Thẩm Anh thật quá mập mờ, hắn thu được nhiều, nắm trong tay cũng nhiều, nhưng lại dường như không màng tới, thật sự là khó đoán.

Nàng đi ra ngoài, lại suy nghĩ một phen, đây chính là chỗ lợi hại nhất của Thẩm Anh, ngoài mặt lúc nào cũng tỏ vẻ vô dụng vô cầu, khiến người khác không bắt được nhược điểm, mà cũng không biết phải thả loại mồi gì thì hắn mới có thể mắc câu.

Thời tiết không tốt, nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn đi ra ngoài dạo dạo một chuyến. Hiện giờ nàng chính là một tên giàu xổi, muốn mua vài thứ, nhưng không nghĩ ra được gì. Hơn một ngàn lượng giấu trong ngực cứ như cục than đang cháy, có thể vèo một phát biến mất bất cứ lúc nào, không bằng bây giờ mua đồ quách cho rồi.

Nàng cân nhắc suy tính đến tận khi trời sập tối, thấy Trần Đình Phương đột nhiên đến tìm nàng.

Nàng đã lâu không được gặp Trần Đình Phương, ngược lại cảm thấy hắn cao hơn. Nàng khịt khịt mũi, nói với Trần Đình Phương: “Sao đệ 17 tuổi mà vẫn cao lên thế, lúc huynh 17 tuổi thì tịt luôn, không thì cũng không đến nổi lùn như vậy.”

Nàng tỏ vẻ bị thương, Trần Đình Phương lại cười nhìn nàng, nói: “Hôm nay ra ngoài đi dạo đi, đệ mới tìm được một nơi khá lắm.”

Đề nghị này vừa hay đánh trúng ý nguyện của Mạnh Cảnh Xuân, nàng cười nói: “Tốt thôi.”

Hai người liền cùng nhau đi đến một tiệm ăn ở thành tây. Từ ngoài đi vào, hai bên hành lang đều là nhà gian, cũng chỉ có một tầng lầu, tiếp đó là một cái sân cực lớn, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện phát ra từ bên trong. Chuông gió treo dưới mái hiên đình đang kêu trong gió, bầu trời một màu tối đen như mực, khiến đèn lồng trông có vẻ đặc biệt sáng.

Một tiểu nhị bê một cái khay lớn vôi vàng đi lướt qua hai người, Trần Đình Phương dẫn nàng đi đến phía cuối.

Một thị nữ đứng đợi trước cửa, kéo cửa ra mời bọn hắn vào trong.

Mạnh Cảnh Xuân thăm nghĩ, may mà hôm nay có mang theo không ít ngân phiếu, có thể làm chủ mời khách được, đáp lễ đợt trước Trần Đình Phương chiêu đãi nàng.

Hai người gọi món ăn, Mạnh Cảnh Xuân thấy nơi này ngoại trừ cảnh trí lịch sự tao nhã, thì hình như không có gì quá đặc biệt, không biết sao lại được Trần Đình Phương ưa thích.

Thức ăn được mang lên, Mạnh Cảnh Xuân đã đói đến phát điên bắt đầu cầm cúi ăn, còn không quên để ý đến Trần Đình Phương, nói: “Hôm nay huynh làm chủ, hiền đệ ăn nhiều chút đi.”

Trần Đình Phương cầm chén rượu nhỏ lên, chậm rãi uống, liếc nàng một cái: “Một thời gian không gặp, sao tự nhiên Mạnh huynh trở nên hào phóng thế?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu như tên ngốc, vui tươi hơn hử cười cười, vùi đầu ăn tiếp.

Trần Đình Phương thấy nàng ăn vui vẻ, gọi thị nữ kia tới, nói khẽ: “Mở cửa sổ phía tây ra đi.”

Thị nữ mở cửa sổ, Mạnh Cảnh Xuân quay đầu nhìn một cái, cũng không quá chú ý, lại cúi đầu xực tiếp.

Trần Đình Phương cũng không vội, chờ nàng ăn uống no đủ xong thì nói: “Mạnh huynh thấy căn nhà ngoài cửa sổ kia thế nào?”

Mạnh Cảnh Xuân hả lòng hả dạ lau lau miệng, quay đầu đi ngó qua khung cửa sổ hình quạt.

Cửa sổ này vừa đứng đối diện với một bức tường, trên bức tường kia cũng có một cái cửa sổ hình quạt khác, thông qua đó có thể thấy được phong cảnh trong vườn, cực kỳ tài tình. Nếu vào ban ngày thì nhất định sẽ là một cảnh trí khác, cũng là thú vui tao nhã.

Trần Đình Phương dăm chiêu nói: “Nhà bên cạnh đã bỏ trống rất lâu, chỉ trong mười năm gần gũi mà đổi chủ rất nhiều lần, đến bây giờ vẫn chưa tìm được người thích hợp.”

Mạnh Cảnh Xuân đoán hôm nay hắn đến đây là có dụng ý khác, liền hỏi dò: “Hiền đệ muốn mua vườn này sao?”

Trần Đình Phương cười, nghiêng đầu nhìn cơn ho khan, nói: “Sao có thể được? Cho dù là phụ thân của đệ cũng không được.”

“Ồ.” Mạnh Cảnh Xuân thăm nghĩ, vậy người đề cập đến chuyện này làm gì, nhưng vẫn hỏi: “Sao lại không được?”

Trần Đình Phương hơi nhếch môi, mở miệng nói: “Trước đây đệ có đi dò la thử, nhà này vốn là của một vị Viện phán trong Thái y viện, sau đó Viện phán này gặp chuyện, người nhà không biết dọn đi đâu, cuối cùng nhà này bị bán lấy tiền.”

Bàn tay đặt trên bàn của Mạnh Cảnh Xuân chợt chậm rãi nắm lại.

“Nhà này còn có một cái tên.” Trần Đình Phương ngừng lại một lát, “Gọi là Thục viên.”

Ngón tay Mạnh Cảnh Xuân bắt giắc nắm lại thành quyền, hơi phát run.

Trần Đình Phương không nhanh không chậm nói tiếp: “Nghe nói trước kia cũng không gọi là Thục viên đâu. Viện phán này họ Mạnh, trước cửa treo một tấm biển, viết là Mạnh trạch.” Khóe môi hắn hơi chứa ý cười: “À mà cùng họ với huynh đấy.”

Hắn chú ý đến bàn tay của Mạnh Cảnh Xuân, lại nói: “Hiện giờ nhà này không ai ở, cửa cũng không khóa, vào rất dễ. Huynh có muốn đi dạo đêm với đệ một phen không? Xem như đi bộ tiêu cơm.”

Mạnh Cảnh Xuân chợt lấy lại tinh thần, theo bản năng muốn từ chối, nhưng khi lời nói thoát ra khỏi bờ môi thì lại là: “Được, được thôi.”

Trần Đình Phương đứng lên, Mạnh Cảnh Xuân cũng vội vàng vàng đứng lên theo, cúi đầu chạy ra quầy ở đằng trước để tính tiền.

Trần Đình Phương lấy ngọn đèn lồng treo ngoài xe ngựa, đứng ở cửa chờ nàng.

Hồ hấp của Mạnh Cảnh Xuân hơi rối loạn, ai cũng nói càng đến gần quê nhà càng hồi hộp lo sợ, ban đầu khi nàng về lại kinh thành cũng chưa từng khẩn trương. Từ khi hồi kinh đến giờ đã hơn nửa năm, nhưng nàng chưa bao giờ chủ động tìm đến nơi ở trước kia ở kinh thành. Có rất nhiều chuyện mẫu thân không nói cho nàng nghe, mấy thứ linh tinh mà nàng biết được hầu như chỉ dựa vào những mẩu ký ức rời rạc nhỏ vụn được chấp vá lại, không kiểm chứng được.

Nàng cực kỳ khẩn trương, cũng khá là ngạc nhiên nghi ngờ. Hôm nay Trần Đình Phương đặc biệt đưa nàng tới đây, thật sự là rất đúng dịp. Mạnh Cảnh Xuân không tin đây chỉ là trùng hợp, huống chi Trần Đình Phương còn nhỏ tuổi, nhưng tâm cơ rất sâu, không giống như một kẻ chỉ vì xốc nổi mà dẫn nàng tới đây xem. Chẳng lẽ hôm nay hắn muốn thăm dò sao? Nhưng hắn thăm dò chuyện này để làm gì? Mà làm sao hắn lại biết được?

Nghĩ đến những điều đó, Mạnh Cảnh Xuân tự cấu tay mình hồng ửng định lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hai chữ “Thục viên” trên tấm biển, quay đầu sang nói với Trần Đình Phương: “Hai chữ này viết không tệ, không biết là chữ của ai.” Giọng nàng thản nhiên bình tĩnh, không để lộ chút sơ hở nào.

Trần Đình Phương trả lời: “Nghe nói là do Viện phán phu nhân năm đó viết, vốn treo ở gian giữa, sau đó bị người ta treo ra ngoài cửa lớn này.”

Mạnh Cảnh Xuân ra vẻ giật mình hiểu ra: “Vậy thì thật lạ, tấm biển của gian giữa sao lại có thể đem ra ngoài treo chứ, hiền đệ nói có đúng hay không?”

Trần Đình Phương chỉ cười nhạt, không trả lời.

Mạnh Cảnh Xuân không nói thêm gì nữa, chỉ thản nhiên theo sát hắn bước vào cửa. Cảnh trí trong nhà không còn giống trong ký ức, có thể là do bị xây đi xây lại nhiều lần, cũng có thể là do đêm tối nên nhìn có chút khác biệt. Mạnh Cảnh Xuân nhìn xuống mắt mát trong lòng, dạo một vòng trong nhà, cuối cùng ngáp một cái: “Ăn uống no nê, đi này giờ cũng lâu rồi, đồ ăn gì đó cũng tiêu sạch rồi, giờ mệt chỉ muốn ngủ thôi.”

Trần Đình Phương thấy nàng tận lực giả vờ như vậy, lại càng thêm khẳng định, vì thế không dò xét nàng nữa, chỉ thuận theo nàng nói: “Vậy thì về ngủ thôi, sáng mai còn phải đến nha môn nữa.”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Xuân vội đáp một tiếng, đi ra cửa, trèo lên xe ngựa Trần phủ.

Xe ngựa chạy băng băng một đường, xuyên qua những khu phố náo nhiệt nơi thành tây, hướng về quan xá.

Thẩm Anh vừa mới trở về từ nha môn, thấy cách đó không xa, Trương Chi Thanh cũng vừa lúc qua phủ thăm hắn.

Trương Chi Thanh là loại người vô sự không đăng tam bảo điện(1), mà hôm qua hắn mới ghé qua đưa thuốc rồi, hôm nay tìm đến chắc chắn không phải chỉ để hàn huyên tâm sự. Thẩm Anh vào cửa, thuận miệng hỏi hắn: “Có chuyện gì vậy?”

(1) Vô sự không đăng tam bảo điện: Không có việc gì thì không tìm đến cửa.

Trương Chi Thanh cau mày: “Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cảm thấy dù gì cũng phải nói một tiếng với người.”

Thẩm Anh thấy vẻ mặt ngưng trọng của hắn, im lặng đợi hắn nói tiếp.

Trương Chi Thanh đề nhỏ tiếng lại: “Mấy ngày trước Hồ thái y qua phủ Tả tướng chẩn bệnh cho công tử nhà ông ấy, trong lúc vô tình thấy một lọ thuốc mỡ. Hồ thái y cũng là đã làm việc lâu năm trong Thái y viện, biết được lọ thuốc mỡ này chính là thuốc tổ truyền của nhà Mạnh Viện phán, chưa từng đưa phương thuốc cho người ngoài. Từ sau khi Mạnh Viện phán xảy ra chuyện từ mười năm trước, thuốc mỡ này cũng không xuất hiện trên thế gian này nữa, bây giờ lại phát hiện ra ở phủ Tả tướng, thật sự là khả nghi.”

Thẩm Anh nghe vậy thì trầm ngâm, hỏi: “Mạnh Viện phán từng có mối quan hệ không tồi với Tả tướng, có khi nào là lọ thuốc mỡ đã ở đó từ hơn mười năm nay, chỉ là lần này Hồ thái y vừa khéo nhìn thấy hay không?”

Trương Chi Thanh lắc đầu, vẫn cau chặt mày: “Tuyệt đối không có khả năng. Chưa nói đến chuyện thuốc mỡ để lâu sẽ bị hỏng, mà theo như lời của Hồ thái y, thuốc mỡ này có mùi khá tươi mới, hình như mới làm từ nửa năm trước mà thôi.”

Thẩm Anh trầm mặt, im lặng.

Trương Chi Thanh than nhẹ: “Nhớ đến chuyện điểm tâm có độc kia, lại liên hệ đến chuyện này, ta cảm thấy có phần kỳ quặc, nên không thể không nói cho người một tiếng.”

Hắn hơi ngừng một chút, lại hỏi Thẩm Anh: “Trước đó người có nói, người là phụ quan của vụ án này. Vậy người nhà của Mạnh Viện phán..... đều được thả sao?”

25. Chương 25: “sách Hay”

Nghe thấy câu hỏi của Trương Chi Thanh, Thẩm Anh không mở miệng nói gì về vụ án kia.

Trương Chi Thanh thấy hắn không muốn nói, cũng không truy hỏi nữa, cuối cùng chỉ nói: “Theo ta được biết, xưa nay phương thuốc của Mạnh gia chỉ được truyền cho nam, nhưng hình như Mạnh Viện phán không có nhi tử, cho nên phương thuốc này xuất hiện đúng là quá kỳ.”

Giọng Thẩm Anh bình thản, chỉ hỏi: “Thuốc mỡ kia dùng để làm gì?”

Trương Chi Thanh nói: “Thuốc này trị thương rất tốt, chính là một phương thuốc hiếm có.”

Thẩm Anh đột nhiên nhẹ chau mày, nhưng hắn cũng không vội vàng chứng thực điều gì, chỉ không nhanh không chậm nói với Trương Chi Thanh: “Đã biết, ta sẽ lưu ý.”

Trương Chi Thanh không nói thêm gì nữa, chỉ dặn hắn nghỉ ngơi sớm, sau đó cáo từ rời đi.

Thẩm Anh về phòng tìm trong ngăn tủ một lúc lâu, nhưng vẫn không tìm được lọ thuốc nhỏ gia truyền chữa vết thương hiếm thấy mà hôm đó Mạnh Cảnh Xuân đưa tới. Chẳng lẽ lúc chuyển nhà làm rơi ở quan xá rồi sao? Hắn cau chặt mày, nhìn ngăn tủ bị lục lộn tung phèo, thở dài, vẻ mặt hơi ngưng trọng —— hy vọng chỉ do hắn nghĩ nhiều mà thôi.

Thẩm Anh vẫn khó ngủ như trước, nửa đêm tỉnh lại thấy mồ hôi lạnh chảy ướt đẫm toàn thân. Gió bên ngoài ào ào thổi, thỉnh thoảng rơi xuống vài giọt mưa, lá cây xào xạc khiến người ta cảm thấy phiền lòng.

Mạnh Cảnh Xuân cũng hiếm có khi ngủ ngon như vậy, nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài, liền đứng dậy đun một ấm nước.

Một chén nước nóng, để nguội hồi lâu mới có thể uống được. Nàng nhấc chén lên chậm rãi uống trong vô thức, nhớ đến ngôi nhà cũ xa cách đã lâu, trong lòng không biết là tư vị gì.

Nhưng không thể cứ mang bộ dáng này mà sống qua ngày được, nàng nâng tay dùng sức xoa mặt mình, hít sâu, nghĩ lung tung gì vậy? Còn có hai canh giờ nữa là phải đến nha môn làm việc rồi, thời gian đâu mà ngồi đây nghĩ vớ vẩn nữa.

Nàng duỗi lưng, ngáp một cái thật to. Sau khi hoàn thành xong động tác cực kỳ có ý ám chỉ là đang buồn ngủ này, nàng liền bò về trên giường đánh một giấc.

Hồi trước bị rượt ở Vạn Bồ lâu, Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn hơi sợ, vì thế mấy ngày này đều chỉ dám lảng vảng bên ngoài.

Người móc nối kia thấy bộ dáng không có triển vọng gì của nàng, nghĩ thầm không biết phải đợi kẻ bỏ đi này nhốt Tống Định Khoan vào tù đến bao giờ, bèn nói với Mạnh Cảnh Xuân, không bằng bảo người bên Hình bộ trực tiếp đến tra xét Vạn Bồ lâu cho rồi.

Mạnh Cảnh Xuân lại nói không thể, Vạn Bồ lâu nhất định có quan to trong triều làm chỗ dựa, cho nên mới không kiêng nể gì như vậy. Nếu chẳng may đó là người của Hình bộ, vậy có đến đây cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt mà thôi, đợi đến khi thật sự muốn bắt người, thì chứng cứ gì đó đã sớm bị hủy sạch sành sanh rồi, chắc chắn cũng chẳng bắt được ai, mọi người đều giải tán.

Nhưng thật ra ý nghĩ này cũng không tệ, trực tiếp chụp lấy Vạn Bồ lâu, xong hết mọi chuyện, đỡ phải rồi tung một mùi không biết bắt đầu gỡ từ đâu như bây giờ.

Mạnh Cảnh Xuân khổ sở cân nhắc, ngay lúc này nàng còn đang phiền não một chuyện khác nữa chứ.

Nàng biết người móc nối này có quan hệ rất rộng trong thành tây, liền nhờ hắn đi hỏi thăm xem Thục viên hiện giờ do ai sở hữu, có ý bán hay không.

Người móc nối này cũng rất nhanh nhẹn, không bao lâu sau đã dò la được tin tức cho nàng. Hiện tại Thục viên thuộc về một tiểu lại của Hộ bộ, tiểu lại kia hình như đang cần dùng tiền gấp, định bán rẻ Thục viên, rao giá một ngàn năm trăm lượng.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân xoay sở ở đâu ra được một món tiền lớn như vậy.

Người móc nối biết nàng nghèo, cũng biết nàng muốn dò la vậy chắc là có ý muốn mua, nhưng hắn không có ý định cho nàng mượn tiền nữa, chỉ khuyến khích nàng: “Dù sao vận may của người cũng khá tốt, không bằng dùng đồng bạc lần trước thắng được làm tiền vốn, đi đánh bạc một lần nữa. Đừng nói Thục viên, có khi tòa nhà gấp 10 lần như thế cũng mua tuốt được luôn ấy chứ lì.”

Hắn nói tiếp: “Lần trước người thắng được khoảng hơn một ngàn lượng, lần này đến đó có thể đặt một ván lớn. Không phải là người muốn tra án sao? Hồi trước người chỉ trốn dưới lầu chơi mấy ván nhỏ cùng với bọn bình dân, không tra ra được gì là phải.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy thì im lặng. Có thể sẽ tìm được manh mối nhưng mất sạch một ngàn ba trăm lượng này, chuyện mua Thục viên cũng hoàn toàn hóa thành bọt nước; hoặc cũng có thể sẽ tìm được manh mối, lại còn thắng được nhiều hơn, thuận lợi mua Thục viên về. Thật ra đều dựa vào vận may cả.

Dân cờ bạc đều cho rằng mình có vận khí tốt, cho dù bị thua nhiều thì cũng chỉ nghĩ là do hôm ấy để quên vận may ở nhà.

Nói Mạnh Cảnh Xuân không do dự là giả, nhưng dù sao nàng cũng không ngốc, chỉ bảo người móc nối kia là “Sau hẵng nói”, sau đó không đề cập đến nữa.

Trước mắt, nàng còn có một chuyện phiền lòng hơn nhiều, tiểu lại quan xá tới hỏi chìa khóa nhà nàng, có ý thúc giục nàng chuyển nhà. Xế chiều hôm đó, nàng vừa ra khỏi nha môn liền vội vàng chạy nhanh về quan xá. Mới đến cửa đã thấy hai chiếc xe ngựa đỗ bên ngoài, chất rất nhiều đồ đạc, Bạch Tồn Lâm đứng ngoài xe nói chuyện với một tiểu lại trong quan xá.

Thấy Mạnh Cảnh Xuân tới, Bạch Tồn Lâm nhanh chóng cười với nàng, nói: “Hiền đệ, huynh đợi đệ lâu quá.”

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân nhàn nhạt: “Bạch huynh tới thật sớm.” Hiện giờ nàng cực sợ Bạch Tồn Lâm, chỉ cần nhiệt tình với thằng nhãi này một chút thôi thì hắn sẽ được voi đòi tiên mà lần tới. Bởi vậy nàng cũng học cách làm mặt ngầu, để cho hắn có thể giác ngộ chuyện ‘đừng tùy tiện đi làm phiền kẻ khác.’

“Đâu có sớm, sắp hết ngày rồi còn gì.” Bạch Tồn Lâm đi tới, “Huynh giúp hiền đệ chuyển đồ sang nhà sát vách nhé?”

Mạnh Cảnh Xuân lấy chìa khóa ra mở cửa, nàng đã sắp xếp hành lý từ trước, chỉ còn đợi dọn sang nhà bên cạnh thôi. Nói thật, nếu nàng và Thẩm Anh vẫn yên ổn vô tư như lúc trước, thì dọn sang phòng cũ của hắn ở cũng rất là thoải mái.

Bạch Tồn Lâm gọi tiểu lại quan xá đến giúp chung, nâng hai rương hành lý của Mạnh Cảnh Xuân sang phòng bên cạnh, sau đó mới bắt đầu chuyển hành lý của mình vào trong phòng.

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy động tĩnh bên ngoài, đóng cửa lại dọn phòng.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu từ sân sau vào trong, kéo ra một bóng người thật dài. Từ sau đêm đó, nàng không đến căn phòng này nữa, nơi này lạnh lẽo đến phát sợ, khiến người ta cảm thấy cô độc khó nói rõ.

Trên giá sách trống rỗng, nàng cúi người kéo ngăn tủ thấp ra, phát hiện một ít sách cũ bên trong. Lần trước Thẩm Anh sai người tới chuyển đồ, lại chuyển không hết, rất nhiều thứ không mang đi, toàn bộ ném hết vào đây, nhìn cực kỳ lộn xộn.

Mạnh Cảnh Xuân xắn tay áo, xếp hết mấy thứ Thẩm Anh để lại vào một cái rương trống bằng dây mây. Nàng dọn dẹp một chút, chợt nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài. Nàng đứng thẳng dậy, thì ra đứng trong thư phòng nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài là như thế này.....

Cũng không biết lúc đó Thẩm Anh nghe tiếng gõ cửa của nàng có cảm thấy khó chịu như thế này hay không, cảm giác như là một không gian yên tĩnh bị đập thành từng mảnh nhỏ vậy.

Hiện giờ nàng đứng trong căn phòng này, các loại giác quan đều miễn cảm một cách kỳ lạ, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Nàng lau mồ hôi trên trán, đi ra mở cửa.

Bạch Tồn Lâm nở nụ cười rạng rỡ ôm bao vải đứng trước cửa, rướn cổ lên ngó vào trong: “Ái chà, đệ cũng chỉ có hai rương đồ, sao đến giờ vẫn chưa dọn xong chứ?”

Mạnh Cảnh Xuân thấy tốc độ này là rất bình thường, có cái gì không đúng đâu?

“Huynh dọn xong hết rồi, đệ chậm như rùa bò ấy.” Bạch Tồn Lâm đưa bao vải cho nàng, “Cho đệ này, đào đây, toàn là quả to cả, ngon cực. Đệ tranh thủ ăn đi, để lâu sẽ bị thối.”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Không cần đâu..... Bạch huynh quá khách khí rồi, thật là khiến người khác ngại ngùng.”

“Ngại gì.” Bạch Tồn Lâm mạnh mẽ vỗ vào vai nàng, “Đệ với huynh sau này sẽ là huynh đệ tốt, có thứ gì hay ho đương nhiên sẽ phải chia cho nhau.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi đen mặt, quần áo mùa hè mỏng manh, bờ vai bị bàn tay to của hắn đập cho một phát đau điếng.

Nàng nhận lấy bao vải, chợt thấy có gì đó không đúng, hình như phía dưới còn có thứ gì đó giống cuốn sách, vội hỏi Bạch Tồn Lâm chẳng lẽ đưa nhầm à.

Bạch Tồn Lâm lại vỗ vỗ vai nàng, cười hết sức mờ ám: “Gần đây huynh có được hai cuốn sách khá hay, xem xong hết rồi, nghĩ cũng phải đưa cho hiền đệ xem để mở mang tầm mắt.”

Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy vẻ mặt này của hắn rất quái, liền lấy cuốn sách trong bao vải ra xem thử, thấy bìa sách trống trơn, không hề có một chữ nào. Nhưng nàng còn chưa kịp mở ra, Bạch Tồn Lâm đã lập tức ngăn nàng lại: “Mạnh huynh đợi khi nào ở một mình thì hãy xem, bây giờ vẫn nên vào dọn dẹp đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hắn nói như vậy, càng cảm thấy sách này chẳng hay ho gì. Bạch Tồn Lâm cười cười rồi đi, nàng mở ngay cuốn sách kia ra xem, trên mặt hết đỏ lại trắng. Tiểu tử Bạch Tồn Lâm lại đưa cho nàng một cuốn đông cung đồ!

Nàng vội vàng đóng bốp quyển sách lại. Hồi trước khi đến thư viện học, không phải là không có học sinh lén lút truyền đông cung đồ cho nhau xem, nàng biết mấy thằng nhóc cực kỳ hiếu kỳ về chuyện này, nếu bây giờ nàng lập tức trả lại sách, thì có vẻ khá là ‘lạ ông tôi ở bụi này’.

Vì thế nàng ném nguyên cái bao vải chứa đào và sách lên bàn, quyết định thừa dịp trời còn sáng dọn xong phòng rồi tính sau.

Nàng cũng không thèm đóng cửa, quay thẳng về thư phòng xếp lại ngăn tủ.

Mặt trời lặn xuống thấp hơn một chút, trời dần tối, nàng cúi người cố gắng dời rương dây mây đến trong góc, thử mấy lần nhưng không được vì quá nặng.

Nàng chợt để ý thấy trên mặt đất có nhiều hơn một cái bóng, liền xoay đầu sang. Mới đầu tưởng là ảo giác, nhắm chặt mắt rồi lại mở to, Thẩm Anh đã đi đến trước mặt nàng, cúi người nâng rương dây mây lên, giọng nói vừa lạnh lại vừa mềm mại: “Muốn chuyển đến đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân chợt lấy lại tinh thần: “À..... Trong góc, để trong góc phòng là được.....”

Đợi Thẩm Anh đặt rương vào trong góc, nàng mới chợt nghĩ đến, trong rương kia toàn là đồ cũ của hắn, sau lưng bỗng nhiên như bị lửa thiêu, toát ra một tầng mồ hôi, nói chuyện hơi lộn xộn: “Rương này, đồ trong rương này, là Tướng gia..... Lần trước Tướng gia không chuyển đi..... Nếu đã đến đây, vậy Tướng gia thuận đường mang về là được.”

Thẩm Anh đi tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì phơi nắng chiều của nàng, trên trán có lớp mồ hôi mỏng, thật muốn duỗi tay qua lau cho nàng. Hắn vội vàng dời mắt, thấy nàng để chân trần đứng trên chiếu, không khỏi nhíu mày: “Không sợ bị cảm lạnh sao, tốt xấu gì thì cũng nên mang vớ vào chứ.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng lùi về sau một bước, hơi khấn trương.

Căn phòng này, người này, cùng với mọi thứ đang chìm dần vào trong đêm tối, một buổi hoàng hôn của mùa hè oi bức thế này chợt khiến người ta khấn trương đến nỗi lòng bàn tay cũng ngứa ngáy.

Tại sao mỗi lần ở một mình cùng hắn, nàng đều có cảm giác hận không thể trốn đi?

Thẩm Anh nhìn mũi nàng, giọng điệu ôn hòa mềm mỏng: “Bôi thuốc chưa?”

“Chưa.....” Nàng lại vội vàng sửa miệng, “Bôi rồi, tốt lắm, hạ quan cảm ơn ý tốt của Tướng gia.”

Thẩm Anh không nói gì, nàng lại vội vàng hỏi: “Tướng gia đột nhiên tới đây là có chuyện gì quan trọng sao?”

Thẩm Anh nghe vậy mới thông thả nói: “Cũng không phải là chuyện gì quan trọng lắm, lần trước lúc chuyển đồ có thứ quên không mang theo, hôm nay muốn tới đây tìm một chút, lại không ngờ người đã chuyển qua rồi.”

“Tướng gia muốn tìm gì?”

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, nói: “Một lọ thuốc.” Lúc này hắn cũng thấy được trong rương dây mây đều là đồ cũ của hắn, bổ sung thêm: “Mấy thứ còn lại, người giữ lại xem có thứ nào dùng được hay không, ta không mang đi đâu.”

Lọ thuốc? Mạnh Cảnh Xuân gãi gãi đầu, vội nói: “Vậy để hạ quan đi tìm cho Tướng gia.”

Thẩm Anh nói “Tốt”, sau đó để mặc nàng lục lọi trong rương dây mây.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi xổm trong góc, chuyên chú lục tìm. Mất cả chân nàng bị lộ ra ngoài, hình như là bị muỗi đốt, duỗi tay ra gãi gãi, lộ ra cánh tay nhỏ gầy trắng nõn nà, Thẩm Anh nhìn thấy lại có chút thất thường.

Hắn thầm hít một hơi, xoay người sang chỗ khác, đi đến trước bàn, thấy mấy quả đào rơi lăn lóc bên ngoài túi, phía dưới còn có hai cuốn sách, liền tò mò vươn tay cầm lên.

Nhưng hắn vừa mới cầm lên, đang định lật ra thì thấy Mạnh Cảnh Xuân cầm một lọ thuốc trong tay vọt đến: “Tướng gia mau để xuống!”

26. Chương 26: Quả Thật Là “đoạn Tụ”

Thẩm Anh thấy nàng xông tới khấn trương như thế, còn chưa kịp phản ứng gì thì Mạnh Cảnh Xuân đã níu chặt lấy một góc sách, lặp lại thêm một lần: “Tướng gia mau để xuống!”

Thẩm Anh lại thản nhiên chậm rãi trả lời nàng như đang tán chuyện phiếm: “Không buông.”

Mạnh Cảnh Xuân gấp đến phát điên, liều mạng túm chặt lấy góc sách, đến nỗi sắp xé rách cả bìa.

Thẩm Anh nâng lên cánh tay còn lại, nhàn nhã thông thả tách ngón tay nàng ra. Mạnh Cảnh Xuân nôn nóng đến mức mồ hôi đổ đầy sau lưng, nhưng sức nàng lại không khỏe bằng Thẩm Anh, hơi không lưu ý một chút, cuốn sách kia liền nằm gọn trong tay Thẩm Anh.

Thẩm Anh dù bận tới mắt nhưng vẫn ung dung thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, giơ sách lên cao quá đỉnh đầu. Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu nhìn cuốn sách kia, kiễng kiễng chân, muốn với tay chụp lấy, nhưng sao mà với tới cơ chứ?

Thẩm Anh như đang cố tình trêu đùa nàng, tuy nét mặt vẫn hết sức lạnh nhạt thản nhiên, nhưng trong lòng lại thích nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của nàng một cách vô cớ.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn không từ bỏ ý định cố gắng sống chết chụp lấy quyển sách, nàng nhảy lên một cái, một tay vô thức níu chặt lấy tay áo Thẩm Anh, thấy tay kia đã gần chạm được đến cuốn sách rồi, bỗng nhiên Thẩm Anh lùi về sau một bước. Nàng nhất thời bị mất trọng tâm, ngã về phía trước, không kịp đứng vững ổn định, trực tiếp bổ nhào lên người Thẩm Anh.

Thẩm Anh té ngã ra đất, Mạnh Cảnh Xuân cũng ngẩn ngơ nằm bò trên người hắn, đầu áp vào hõm cổ hắn. Nàng vội vàng phản ứng kịp, ngẩng đầu lên hỏi: “Tướng gia có sao không? Có bị gì nghiêm trọng lắm không? Có bị đập đầu không?”

Tay hắn vẫn còn đang nắm giữ cuốn sách kia, lúc này lại đưa cuốn sách đến gần hơn một chút, mở ra một tờ liền sáng tỏ.

Nha đầu này lại dám cất giấu đông cung đồ!

Mạnh Cảnh Xuân thấy hắn đã xem được nội dung trong sách, rên rĩ trong lòng, cũng không sống chết cướp lại nữa, chỉ vỗ vỗ trán định giải thích, nhưng Thẩm Anh lại nhìn nàng, khuôn mặt nghiêm túc như muốn giáo huấn nàng: “Một cô nương sao lại có thể xem loại sách này?”

Mạnh Cảnh Xuân chưa suy nghĩ gì đã phản bác ngay lại: “Sao lại không xem được! Ta đã xem qua từ lâu rồi!”

Thẩm Anh lạnh mặt nhìn nàng: “Từ lâu là bao lâu?”

“Hồi còn ở thư viện, sách này hằng hà vô số, muốn xem bao nhiêu thì có bấy nhiêu!”

Nàng vẫn còn có thể bày ra dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng được như thế!

Mạnh Cảnh Xuân nói xong, cũng chưa từ trên người hắn đứng dậy, chỉ quýnh đến mức đỏ bừng cả mặt, trong đầu nhào nhột.

Thẩm Anh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc này, dưới đôi mắt sáng ngời là cái mũi dọc dừa xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn căng đầy như quả anh đào chín mọng, do mới vừa cuống cuống cướp sách cãi lộn mà hô hấp có phần gấp gáp.

Mọi tức giận của hắn bỗng chốc tiêu tán toàn bộ, đôi mắt đen như mực càng thêm sâu, bàn tay đang nắm quyển đông cung đồ bất chợt buông ra, bất tri bất giác vươn tay chạm vào gò má Mạnh Cảnh Xuân. Xúc cảm ấm áp mịn màng truyền tới từ ngón tay khiến người như si như say, ngón trở vô thức lướt đến khoe môi của nàng, nhẹ nhàng đề môi nàng lại.

Đầu óc Mạnh Cảnh Xuân thoáng chốc trống rỗng, toàn thân nóng như bị lửa thiêu, máu ầm ầm dâng lên đầu, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên như gấc.

Tay kia của Thẩm Anh vươn ra nắm lấy tay nàng, chỉ nắm nhẹ, đầu ngón tay như có như không quét qua lòng bàn tay nàng. Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, thân thể cũng cứng đờ, chỉ biết lòng bàn tay bị vuốt đến ngứa ngứa, toàn thân đều nóng lên, ngay cả thở cũng không dám thở.

Tiếng ve ngoài phòng dần dần uể oải, sắc trời tối đi, tóc Mạnh Cảnh Xuân bị nắng hoàng hôn chiếu vào ánh lên màu đỏ hạt dẻ, vài sợi tóc tán loạn bên tai, hô hấp rối loạn.

Thẩm Anh cũng sắp bị tình hình trước mắt bức đến phát điên rồi.....

Hắn bỗng dừng dời đi ngón tay trên môi nàng, vòng ra sau lưng nàng, nhẹ nhàng ấn gáy nàng xuống, khẽ nâng đầu, lập tức hôn lên.

Vẫn biết nàng xinh xắn đáng yêu, nhưng bao nhiêu năm qua chẳng lẽ hắn chưa từng thấy ai đẹp hơn nàng? Thế mà hết lần này đến lần khác, chỉ có nàng quấy nhiễu tấm lòng thanh tâm quả dục của hắn, khiến hắn rối cuộc không an bình được nữa. Biết nàng là nữ nhân lại vào triều làm quan, hắn lo lắng cho nàng, nhưng lại cảm thấy không nên nhúng tay vào để giữ cho cuộc đời mình được thanh thản. Hắn thấy nàng thú vị, thích nhìn thấy dáng vẻ nóng vội đến liều mạng của nàng, lại không biết lòng mình đã vì nàng mà nghiêng ngả, không thể nào nhìn nàng chịu khổ chịu tội.

Hắn thật sự là sắp điên rồi, trong lòng như bị mèo cào thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, chỉ cần hơi nhúc nhích một chút là giống như bị kiến cắn vậy, ngứa ngứa tê tê.

Hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng chậm rãi mút môi nàng. Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn đờ người, không tài nào hoàn hồn lại được.

Xúc cảm mềm mại xa lạ này khiến nàng kinh ngạc không thôi, mắt cũng quên không chớp, chỉ mặc cho hắn hôn như thế, đầu ngón tay đều đã run cả lên. Hai người dán vào rất gần nhau, trong mũi nàng tràn ngập mùi hương của hắn, trong đầu cũng chỉ toàn là hắn.

Thẩm Anh cố gắng cạy mở môi nàng ra, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại hoàn toàn không thông suốt, đôi môi mím lại chặt chẽ, hàng mi vừa dày vừa dài nhẹ nhàng rung động.

Lý trí của hắn quay trở lại được một chút, rời môi khỏi nàng, khẽ cười nhàn nhạt: “Đồ ngốc, dùng sức mím chặt môi như vậy làm chi?”

Vì Mạnh Cảnh Xuân đã nín thở rất lâu, cả người vô lực, ngay cả sức để chống người đứng dậy cũng không có, chỉ có thể nằm sấp trên người hắn thở khè. Nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Thẩm Anh lại nhẹ nhàng kéo cổ nàng xuống, môi khẽ dán lên, giọng khàn khàn: “Không phải nói đã xem qua từ lâu rồi sao? Sao ngay cả chuyện này cũng không biết?”

Lòng Mạnh Cảnh Xuân bị thanh âm dịu dàng ôn nhu hiếm có của hắn nhào nặn thành từng mảnh nhỏ, không khỏi hoảng hốt, bỗng nhiên sực tỉnh lại, vừa định mở miệng phản bác, môi lại bị hắn mẫn nguyện cạy mở, tinh thần nháy mắt đều tiêu tán, lý trí bay sạch.

Bạch Tồn Lâm đứng ngay cửa cũng thấy một màn này, mắt tròn xoe. Cái này, cái này..... Tướng gia lại đang làm chuyện đó với Mạnh Cảnh Xuân! Tướng gia, Tướng gia, hắn thật sự là đoạn tụ!

Vừa rồi Bạch Tồn Lâm ở trong phòng chợt nghe thấy vệt kia gọi hai tiếng “Tướng gia, Tướng gia”, lúc này mới phát hiện Mạnh Cảnh Xuân chuyển nhà mà quên mang theo vệt. Vì thế hắn định đem sang cho nàng, thuận tiện hỏi nàng một chút sao con vệt đần độn này lại có thể học được câu “Tướng gia”.

Cửa nhà Mạnh Cảnh Xuân cũng không đóng, hắn xách lồng vệt đi đến cửa, vừa vặn thấy tình cảnh trong phòng, tim hắn như muốn bay vệt ra ngoài!

Hiển nhiên đây là do Tướng gia cường bức dụ dỗ, nên Mạnh Cảnh Xuân mới bị mắc bẫy của hắn ta! Đương nhiên Bạch Tồn Lâm không thể nào trở mắt nhìn huynh đệ tốt của mình bị lợi dụng được, hắn cúi đầu nhìn vệt trong lồng, lắc lắc nó, trầm nghĩ trong lòng: “Mau gọi đi!”

Vệt kia quả nhiên không phụ lòng hắn, thẩm thiết kêu lên hai tiếng: “Không có ai, không có ai!”

Mạnh Cảnh Xuân lấy lại tinh thần trước, tim đập nhanh như ngựa phi, hấp tấp đứng lên vỗ vỗ nếp nhăn trên quần áo mình, cực kỳ chột dạ cao giọng nói: “Tướng gia bị té rất đau đúng không?”

Thẩm Anh lại ung dung hơn nàng nhiều, từ tốn đứng lên, nét mặt vẫn như bình thường, làm như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Mạnh Cảnh Xuân đau khổ kêu rên trong lòng, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?! Sao lại biến thành tình trạng như thế này?! Sớm biết thế thì nàng thả quang minh chính đại lật quyển đông cung đồ kia ra cho hắn xem luôn cho rồi.

Còn kẻ đầu tên gây ra toàn bộ chuyện này thì lại đang trưng ra cái vẻ mặt “Mạnh hiền đệ à đệ cần phải cảm tạ ơn cứu mạng của huynh đó”, rất là vô tội đứng ngay ngoài cửa, xách lồng vẹt trong tay. Vẹt ta giang cánh, gân cổ, hiên ngang hô to hai tiếng: “Không có ai, không có ai!”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân từ đỏ biến đen, ấp úng nói: “Bạch huynh tới có chuyện gì không?”

Bạch Tồn Lâm thầm nghĩ, là huynh cứu đệ đó nha, sao đệ lại bày ra khuôn mặt mất hứng như thế chứ? À..... Tất nhiên là bởi vì Tướng gia ở đây cho nên sợ hãi rồi.

Hắn thấy Mạnh Cảnh Xuân cũng thật là đáng thương, còn non nớt chân ướt chân ráo bước vào quan trường, liền bị Tướng gia đoạn tụ ra tay hạ độc thủ, thật sự là đường đời chông gai mà.

Hiện giờ cũng không phải là lúc cảm thán nhiều như vậy, hắn cần phải nhanh chóng giải vây mới đúng. Thế là hắn nở nụ cười, nói: “Sắc trời cũng tối rồi, Tướng gia nên dành ra một chút thần trí mà tập trung đi đường, đừng để bị ngã nữa.”

Thẩm Anh trầm mặt không nói gì, Bạch Tồn Lâm lại nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Hiền đệ bỏ quên lồng vẹt bên chỗ huynh, huynh nghe thấy nó kêu to, liền mang sang cho đệ.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng tiến lên nhận lấy lồng vẹt, vẹt kia vui mừng há mỏ: “Không có ai, không có ai!”

Bạch Tồn Lâm nói: “Nhắc đến mới nhớ, hồi trước huynh còn cảm thấy vẹt này thật dần, chỉ biết kêu mỗi câu “Không có ai”, thật không ngờ hôm nay nghe thấy nó gọi câu khác, không biết lúc trước đệ có từng nghe nó kêu chưa.”

Mạnh Cảnh Xuân đương nhiên biết con vẹt trướng thối này kêu cái gì, nàng chột dạ thấp giọng nói: “Chưa hề.....”

Bạch Tồn Lâm liền đến gần hai bước, vỗ vỗ lên cái lồng trong tay Mạnh Cảnh Xuân, cúi đầu nói với vẹt: “Mau kêu lên cho ta nghe một chút.”

Vẹt trầm mặt.

Bạch Tồn Lâm lại hung hăng vỗ vài cái lên lồng, vẹt đứng rất vững, vẫn trầm mặt như trước.

Mạnh Cảnh Xuân muốn nhanh nhanh tống cổ Bạch Tồn Lâm và con vẹt này đi, liền cái khó ló cái khôn nói: “Ai da, đệ thấy Bạch huynh thích con vẹt này như thế, không bằng mang về chơi mấy ngày rồi trả lại cho đệ cũng được, không sao đâu.”

Bạch Tồn Lâm lại nói: “Sao mà được, huynh sẽ không chiếm đồ của người khác.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, vậy thì chỉ có thể đuổi Thẩm Anh đi, nhưng hiện giờ sao nàng dám nói chuyện với hắn chứ!

Nàng chột dạ đến mức không dám liếc nhìn Thẩm Anh cái nào, cũng không biết sắc mặt hắn hiện tại tốt hay xấu.

Bạch Tồn Lâm cũng muốn giúp Mạnh Cảnh Xuân đá Tướng gia đi chỗ khác, liền nảy ra một kế, nói: “Hiền đệ à, huynh biết có một nhà tắm công cộng mới mở ngay sát bên, tuy ngày hè mà đi ngâm người thì hơi nóng, nhưng đến đó chà lưng đầm tay cũng không tệ, hay là chúng ta đến nhà bếp ăn xong rồi đi sang đó tắm thử đi?” Ấn ý là, bọn ta muốn cùng đi tắm, Tướng gia người nhanh chóng biết điều chút, cuốn gói về đi.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân lập tức nói: “Không, không cần..... Hôm nay, hôm nay đệ muốn đi tra án, buổi tối phải đến Vạn Bò lâu.” Nàng vỗ đầu, lẩm bẩm: “Suýt nữa thì quên bég mất vụ án này luôn rồi ——”

nói xong rồi vội đặt lòng vệt xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, nói với Thẩm Anh: “Tướng gia vẫn nên về đi, hôm khác hạ quan sẽ mang lọ thuốc này đến phủ Tướng gia..... Như vậy được không?”

Thẩm Anh không nói gì, đi thẳng ra ngoài. Bạch Tồn Lâm thấy hần đi rồi, thở phào một cái, liếc mắt ra hiệu với Mạnh Cảnh Xuân, sau đó yên tâm về phòng.

Mạnh Cảnh Xuân thấy bọn họ đều đã đi khỏi, vội vàng đóng cửa lại, ngồi xổm xuống thở ra một hơi thật dài.

Vệt trong phòng lại bỗng nhiên la lớn: “Tướng gia, Tướng gia!”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, may mà Thẩm Anh đi rồi, chứ không lẽ bị hần hỏi vì sao con vệt dẫn độn này lại biết gọi Tướng gia, vậy thì nàng chỉ có một con đường chết.

Nàng buông lỏng được một lát mới phát hiện mình đói bụng, mở cửa ra định đến nhà bếp ăn cơm, lại thấy Thẩm Anh còn đứng ngay trước cửa nhà nàng!

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt cũng không có gì dị thường, chỉ nói: “Ngươi lại muốn đi Vạn Bồ lâu à?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi chột dạ gật gật đầu. Thật ra nàng vốn không định đi lúc này, nàng còn chưa cân nhắc kỹ lưỡng xem có nên đi đánh cược lần nữa hay không, mà trước mắt không hề có manh mối gì, nàng cũng không thể lại tùy tiện tiện vào trong đó nằm vùng như lần trước nữa.

Thẩm Anh lại nói: “Vậy ta đi với ngươi.”

Mạnh Cảnh Xuân hoảng hốt, lập tức bác bỏ: “Hạ quan có giấy cho phép của Từ đại nhân trong tay, ra vào Vạn Bồ lâu là để tra án, cho nên không tính là vi phạm pháp luật. Còn Tướng gia đến Vạn Bồ lâu, lỡ bị ai nhận ra thì chính là chuyện lớn!”

Đáy mắt Thẩm Anh âm u, trên mặt lại hiện lên ý cười nhàn nhạt, vuốt nhẹ tóc nàng, nói: “Thật ngây thơ.”

27. Chương 27: Năng Hận Gặp Mưa Rào

Lời nói hành động của hần khiến Mạnh Cảnh Xuân đơ người ngay tại chỗ, hồn phách bay sạch, Thẩm Anh xoay người đi trước.

Hần đi mấy bước, quay đầu lại, nhìn Mạnh Cảnh Xuân nói: “Ngươi không đi sao?”

Đầu Mạnh Cảnh Xuân hiện giờ đơ như cây cơ, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nói: “Đi, đi ngay đây.” Chân trước vừa mới bước ra thì sức nhớ, hơn một ngàn lượng ngân phiếu vẫn còn cất trong rương, trên người nàng hiện giờ chỉ có vài đồng tiền lẻ, chẳng lẽ mang mấy đồng các này đi đánh bạc sao?

Nghĩ xong, nàng lập tức quay ngược trở lại phòng, nhưng nàng vừa mới vào trong, Thẩm Anh liền đứng bên ngoài nhàn nhạt mở miệng: “Tìm ngân phiếu à?”

Hần cũng không phải con giun trong bụng nàng, sao lại biết nàng đang nghĩ gì thế?! Mạnh Cảnh Xuân than khóc trong lòng một tiếng, lại nghe thấy Thẩm Anh nói: “Không cần mang đâu, ngươi đi tra án chứ không phải đi bài bạc.”

Mạnh Cảnh Xuân nhỏ tiếng đáp: “Không mang ngân phiếu không được vào Vạn Bồ lâu.....”

Giọng Thẩm Anh hết sức kiên nhẫn, cũng không vội vã thúc giục nàng, chỉ nói: “Ra đây đi, chỗ đó không mang ngân phiếu vẫn vào được.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà sững sờ, không lẽ Tướng gia có cả bản bè trong mắng này sao? Đây không phải là chuyện hay ho gì.....

Đường như Thẩm Anh đoán được nàng đang nghĩ vớ vẩn điều gì, đi vào trong, nhặt hai quyển đồng cung đồ trên đất lên, đưa cho nàng nói: “Nhanh nhanh trả lại cho người ta đi, mấy cái loại sách này cuốn nào chả giống cuốn nào, xem vào chỉ hại não.”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân lại đỏ ửng lên, may mà ánh sáng mờ mờ nên Thẩm Anh cũng không thấy rõ.

Nhớ đến tình hình lúc này, nàng hận không thể đâm đầu chui ngay xuống đất, làm gì còn có tâm trạng đáp trả hần nữa.

Thẩm Anh thấy nàng không trả lời, liền để quyển sách lên bàn, nói: “Đi thôi, đi lúc này còn có thể ăn một bữa ở Vạn Bồ lâu.”

Chân Mạnh Cảnh Xuân như bị dán keo, muốn nhúc nhích cũng không có sức. Thẩm Anh không tốn hơi thừa lời nữa, trực tiếp nắm tay nàng kéo đi ra ngoài.

Hôm nay Mạnh Cảnh Xuân bị dọa mấy phen, đầu óc sớm đã không còn hoạt động được gì, chỉ có thể lút cút đi theo Thẩm Anh đến Vạn Bồ lâu. Ra khỏi quan xá, Thẩm Anh buông tay, Mạnh Cảnh Xuân liền thành thành thật thật lêo đéo đi đằng sau hần, đầu cúi thấp như con chuột nhỏ.

Thẩm Anh cũng biết hôm nay đã dọa nàng không nhẹ, cũng do hần nhất thời nhịn không được, tuy không biết hiện giờ nàng nghĩ gì trong lòng, nhưng hần thì không hề thấy hối hận. Ngày xưa mọi chuyện đều phải tính toán chặt chẽ, lúc này hần lại bất chấp nhiều như vậy, thật sự không giống chuyện mà hần có thể làm ra.

Đi đến thành tây, đèn đuốc sáng choang, các loại mùi hỗn tạp hòa với bụi đường trong đêm hè oi bức đập vào mặt, Mạnh Cảnh Xuân an an tĩnh tĩnh đi theo phía sau Thẩm Anh, một đường xuyên qua chợ đêm náo nhiệt, trong lòng lại cảm giác yên tĩnh lạ thường.

Nàng tựa hồ chỉ thấy duy nhất bóng lưng trước mặt, những náo nhiệt xung quanh dường như không liên quan gì đến nàng.

Ý nghĩ này dọa nàng sợ hãi, nàng vội vàng xoa xoa mặt, lòng bàn tay hơi nóng lên, ẩm ướt, lau thế nào cũng không khô.

Đến Vạn Bồ lâu, Thẩm Anh cũng không vào thẳng từ cửa chính, mà dắt nàng đến cửa bên hông. Thủ vệ gác cửa hình như nhận ra Thẩm Anh, thấy hần đến còn giật nảy mình, vội vàng nghênh đón hần vào, một gã sai vặt khác hấp tấp chạy vào trong, có vẻ như đi bẩm báo với ai đó.

Mạnh Cảnh Xuân đi theo phía sau hần không khác gì thư đồng. Nàng cẩn thận dè dặt thấp giọng hỏi Thẩm Anh: “Sao Tướng gia lại phải đi cửa sau.....” Nếu đã có người quen biết thì sao lại lén lút như thế.

Thẩm Anh quay đầu lại, liếc nàng: “Người mặc quan bào thế này, bọn hần sẽ cho người vào từ cổng trước sao?”

Mạnh Cảnh Xuân giờ mới nhận ra mình quên chưa đổi quan bào trên người, thẹn nghĩ, xong rồi, thế này thì coi như bị bại lộ thân phận hoàn toàn rồi, sau này còn tra với xét kiểu gì nữa?

Thẩm Anh không lo về chuyện này, không hề ngó ngang ngó dọc mà đi thẳng vào trong. Tên sai vặt kia dẫn bọn hần đến một gian thư phòng nằm trong cùng ở tầng ba, đẩy cửa ra, bên trong vắng vẻ không một bóng người. Gian phòng được bố trí rất tao nhã, không hề giống một căn phòng trong sông bạc, hơn nữa cũng được cách âm rất tốt, tiếng vui cười tranh cãi như bị ngăn cản bên ngoài thế giới này.

Mạnh Cảnh Xuân hơi khấn trương, đôi tay nắm chặt dưới ống tay áo dài rộng. Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, nói: “Ngồi đi, làm chi mà câu nệ dữ vậy.”

Hần nói xong thì tự mình ngồi xuống, một thị nữ vào dâng trà cho bọn họ, thị lễ, nói: “Đông gia sẽ đến ngay, xin các vị khách quý chờ một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy hai chữ “khách quý” này, trong lòng bất giác nổi trống.

Nàng thầm suy đoán đủ kiểu mà không hề nhận ra, trong các suy đoán của mình, Thẩm Anh luôn đóng vai người vô tội, cho dù làm chuyện xấu cũng là do bị bức đến không còn cách nào, thân bất do kỷ. Khi hoàn hồn lại, nàng mới chợt phát giác mình đang tự bào chữa cho Thẩm Anh.....

Nàng đang miên man suy nghĩ thì cửa thư phòng bất chợt bị đẩy ra, người tới mặc một thân áo bào tím, khoảng độ hơn ba mươi tuổi, thân hình cao ngất rần rở, một đôi mắt phượng trông cực kỳ phong lưu, nhưng cũng toát ra vẻ tâm cơ vô tận.

Nàng sớm đã nghe nói, chủ nhân của Vạn Bồ lâu thủ đoạn ngập trời, nhưng thật không ngờ người có thể khuếch trương sản nghiệp ra lớn như thế, lại chỉ là một nam nhân trẻ tuổi vừa quá 30.

Mạnh Cảnh Xuân đã từng nghe đến tên hắc, Tô Định Xuân. Nhưng rốt cuộc hắc có lai lịch thế nào, Mạnh Cảnh Xuân lại hoàn toàn không biết gì cả.

Tô Định Xuân nhìn Mạnh Cảnh Xuân đứng trong góc khuất, lại nhìn nhìn Thẩm Anh, nhẹ nhàng mở miệng: “Tướng gia hiếm khi nào đến được một chuyến, không biết có chuyện gì quan trọng mà lại dẫn theo một người nữa vậy?”

Thẩm Anh cũng không đứng dậy, không nhanh không chậm trả lời: “Gần đây Ngự Sử đài dâng sớ vạch tội, vụ Vạn Bồ lâu đã chuyển sang cho Đại Lý tự. Nếu không muốn gặp phải những phiền toái không cần thiết, Tô tiên sinh chi bằng ngắt ngọn giữ gốc đi.”

Tô Định Xuân hơi hơi nheo mắt, bất chợt cười lên: “Bây giờ Tướng gia lại còn thương tiếc cho Vạn Bồ lâu cơ à.” Hắc ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng Đại Lý tự sẽ truy đến cùng sao? E cũng chỉ lừa lừa một chút là xong thôi.”

“Từ Chính Đạt quả là rất dễ gạt, nhưng không chắc là sẽ không có kẻ nào nóng đầu muốn tra ra tận gốc.” Giọng Thẩm Anh ung dung thủng thỉnh: “Huống chi gần đây Từ Chính Đạt đang vội tìm kiếm mấy tin tức lớn để mà tranh công, nếu không thu được kết quả gì, e là sẽ gấp đến độ mất. Hy vọng Tô lão bản có tính toán trong lòng.”

Trên mặt Tô Định Xuân vẫn tràn ngập ý cười: “Kết quả gì đó, luôn luôn có thể tìm được. Từ Chính Đạt chỉ vì cái lợi trước mắt như vậy, có lẽ sẽ dùng mọi thủ đoạn để thu được kết quả mà hắc muốn. Vạn Bồ lâu mở cửa buôn bán, cũng không phải tường đồng vách sắt phong kín nghiêm ngặt, lỗ rách trên cửa sổ nhiều như vậy, ruồi muỗi muốn vào cũng rất dễ dàng.”

Thẩm Anh đương nhiên hiểu rõ, nói tiếp: “Nếu quả này sớm muộn gì cũng bị hái, vậy sớm quảng đi chẳng phải càng bớt việc hay sao? Cần gì phải —— phí tâm lo sợ.”

Ý cười trên mặt Tô Định Xuân hơi cứng lại, nhanh chóng liếc qua Mạnh Cảnh Xuân mặc quan phục trong góc khuất, chậm rãi nói: “Tướng gia đã mở miệng vì Đại Lý tự như vậy, Tô mỗ cũng không tiện làm mất thể diện của Tướng gia ——” hắc vỗ nhẹ tay, liền có một thị nữ đẩy cửa đi vào.

Trên tay thị nữ là một bức thư, sau khi trình lên cho Thẩm Anh thì liền khom người lui ra.

Về mặt Tô Định Xuân nhàn nhạt: “Thứ mà Tướng gia muốn, Tô mỗ đã đưa. Đầu năm nay mọi việc cũng chẳng dễ, hôm nay nếu có thể khiến Tướng gia toại nguyện, chắc hắc cũng là chuyện tốt đối với Vạn Bồ lâu.”

Thẩm Anh nhận lấy phong thư, không nhiều lời nữa, trên mặt trên môi đều không có một tia ý cười nào. Hắc đứng lên, quay đầu lại nói với Mạnh Cảnh Xuân đang đứng đực mặt ra ở đó: “Đi.”

Mạnh Cảnh Xuân giờ mới lấy lại tinh thần từ trong cuộc đối thoại của hai người, khom lưng, cúi thấp đầu đi theo Thẩm Anh ra ngoài.

Đêm khuya trong trẻo, ra khỏi Vạn Bồ lâu, Thẩm Anh đột nhiên xoay người lại, lấy bức thư từ trong tay áo ra, xé mở rồi nương theo ánh đèn lồng dưới mái hiên mà nhanh chóng đọc lướt qua, sau đó gấp lại đưa cho Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Lần này Ngự Sử đài cũng chỉ muốn giết gà dọa khỉ mà thôi, không có ý đuổi tận giết tuyệt. Tiền đánh cược trong Vạn Bồ lâu đều được ghi chép lại, trong thư này có tên của một vài quan viên liên quan đến vụ án, cùng với thời điểm người đó đến Vạn Bồ lâu chơi bạc, người trực tiếp giao cho Từ Chính Đạt cho xong chuyện. Nếu ông ta còn muốn người đi tra kỹ hơn nữa thì đừng đáp ứng, chỉ nói là chuyện nên làm đều đã làm rồi, không thể nào tra được nhiều hơn, ông ta cũng không thể làm gì được người.”

Mạnh Cảnh Xuân do do dự dự nhận lấy.

Thẩm Anh lại nói: “Thẩm Quan viện thuộc quyền quản lý của Chính sự đường, thẩm tra cuối năm đều do Thẩm Quan viện phụ trách, cho dù người có đắc tội Từ Chính Đạt, cũng không quan trọng cho lắm.”

Mạnh Cảnh Xuân im lặng cân nhắc qua lại, luẩn quẩn cả buổi trời, cuối cùng mở miệng hỏi: “Lúc này Tướng gia mới vừa nói với ông chủ kia là ‘ngắt ngọn giữ gốc’, ý nói đám quan lại bị liệt kê trong thư này là ‘ngọn’ sao? Vậy còn gốc..... là gì?”

“Chuyện này liên quan rất sâu, tra rõ ra đối với ai cũng không tốt, ngay cả Hoàng thượng cũng mở một mắt nhắm một mắt, người không cần đào sâu thêm làm gì.”

Giọng Mạnh Cảnh Xuân nhỏ như muỗi kêu: “Vạn Bồ lâu có chỗ dựa trong triều sao?”

Thẩm Anh không đáp.

Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Hay là..... là có quý nhân trong cung nâng đỡ.....”

Thẩm Anh lập tức thay đổi sắc mặt: “Nhất quyết đừng bao giờ lặp lại những lời như thế này nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân cắn răng, trong mười phần thì nàng đã đoán được tám, chín phần, sớm đã biết Vạn Bồ lâu có ô to che chở, nhưng nàng chưa bao giờ dám nghĩ đến, ô này lại là người trong cung. Là Thái tử, hay là Nhị điện hạ? Nàng không biết Thẩm Anh đứng bên nào, cũng không biết hai vị điện hạ này là loại người gì, nhưng đều là những kẻ mà nàng không thể nào đắc tội được.

Lúc trước vì vụ Hàn Chí Thanh mà đắc tội với Thái tử, hiện giờ nghĩ lại mà lòng vẫn còn sợ hãi. Nàng không ngờ đến mức mạo hiểm thêm lần nữa.

Mà Thẩm Anh nghĩ cũng đúng, Từ Chính Đạt con cáo già kia lại quăng vụ án này cho Mạnh Cảnh Xuân, một kẻ còn chưa biết nước trong triều đình sâu đến thế nào. Nếu nàng thực sự tra ra được nguyên do, e là mạng nhỏ mất lúc nào cũng không ai hay.

Xử lý sạch một tiểu lại bát phẩm, không phải là một chuyện khó.

Nhưng Thẩm Anh không làm rõ điểm ấy cho nàng biết, thật sự muốn giữ lại phần nhiệt tình kia của nàng, không muốn nàng quá thất vọng với cái ao tù triều đình này.

Nhiệt tình kiểu này, hắn đã từng có, nhưng bây giờ lại chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, không biết đó là kiểu dáng thế nào nữa.

Hắn nhìn người trước mặt cau chặt lông mày nghiêm túc suy nghĩ, thật muốn duỗi tay ôm nàng một cái. Không phải chỉ vì bảo vệ nàng, mà còn muốn được lấy dính một ít chân thành cùng lửa nóng của nàng. Lòng hắn đã nguội lạnh bao nhiêu năm, giờ chỉ mong tro tàn lại cháy, nắng hạn gặp mưa rào.

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu, hình như đã thông suốt vấn đề, lại thấy tình cảnh trước mắt quá mức tĩnh mịch khó xử, bất chợt mở miệng: “Lúc này Tướng gia bị té còn đau không?”

Nàng vừa nói ra khỏi miệng, lập tức mắng thầm mình chọn sai đề tài. Thẩm Anh nâng lên tay phải ấn xuống cổ trái của mình, hơi nhíu mày, nói: “Vẫn còn hơi đau, e là bầm tím rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân ngó lên liếc qua một cái, chợt phản ứng lại: Bị ngã không phải nên đau lưng à? Ấn cổ làm chi?

Thẩm Anh lại nói: “Phía sau lưng cũng đau lắm, chắc lát về phải bôi thuốc.”

Mạnh Cảnh Xuân “à” một tiếng, ấp úng nói: “Thế..... Hạ quan không làm phiền Tướng gia về nhà bôi thuốc nữa, vậy, xin được cáo từ trước.”

Nàng nói xong liền xoay người định đi, nhưng còn chưa kịp bước bước nào, đầu vai đã bị Thẩm Anh níu lại.

28. Chương 28: Cho Quà (*)

(*) Nguyên văn là ‘Đảo thiếp lễ’, lễ ở đây là quà tặng, quà biếu; còn ‘đảo thiếp’ tức là ‘mất tiền trong khi vốn dĩ phải được nhận’. Tựa đề chương này nếu dịch sát nghĩa tức là, đáng lẽ người đó phải được nhận quà nhưng rốt cuộc lại thành người tặng quà.

Bàn tay kia phủ ở trên vai, Mạnh Cảnh Xuân chẳng dám động đây gì, cũng không xoay người lại, chỉ nghe người sau lưng nói: “Còn chưa có sơ mui được một hạt cơm nào ở Vạn Bồ lâu, người định ăn gì?”

Mạnh Cảnh Xuân nâng tay cấp tốc xoa bóp mặt mình, quay người nói: “Hạ quan về nhà bếp trong quan xá ăn.”

Thẩm Anh cực kỳ ung dung: “Hôm nay ta thuận đường đi qua nhà bếp, nghe nói Tiểu Lục hình như bị bệnh, xin nghỉ không tới. Mà món người khác nấu thật sự rất khó ăn, vậy người vẫn muốn về ăn sao?”

“Không sao, hạ quan còn dào.....”

Thẩm Anh rửa thơm, thật đúng là cái đầu gỗ, liền dứt khoát vươn luôn tay kia ra, xoay hẳn người nàng lại, giữ chặt vai nàng, nói: “Hôm nay đầu bếp trong phủ nấu rất nhiều món ngon, có thể hân hạnh mời người đến hay không?”

Hắn làm ra hành động kiểu này như đang dỗ trẻ con, Mạnh Cảnh Xuân nghe mà sửng sốt, nói bừa: “Vì sao lại nấu món ngon?”

Trên mặt Thẩm Anh hiện lên ý cười nhàn nhạt: “Hôm nay là sinh nhật ta.”

“Ồ?” Mạnh Cảnh Xuân hô lên khe khẽ, rồi không biết nên nói gì nữa.

Nếu đã là sinh nhật thì còn chạy tới quan xá xem náo nhiệt gì chứ? Không phải là nên tìm vài đồng liêu đến ăn một bữa no nê hay sao? Nhưng nàng nghĩ lại, Thẩm Anh người này hình như không có bằng hữu thân cận gì cả, ngay cả Trương Chi Thanh nhìn qua còn tưởng là bạn khá tốt, nhưng thật sự vẫn có vẻ xa cách.

Nhưng cho dù không có ai cùng ăn mừng sinh nhật, thì cũng không nên bằng đường dài chạy tới quan xá tìm nàng chứ, như thế cũng quá kỳ lạ rồi, huống chi còn vô cớ liền.....

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ đến, mặt liền nóng đến phồng tay.

Vậy mà bây giờ người này lại làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, lại còn thoải mái hào phóng mời nàng đến phủ ăn cơm, thời này vẫn còn có kiểu người như vậy à!

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa đáp lại, Thẩm Anh đã túm lấy tay nàng, dắt nàng về phủ.

Mạnh Cảnh Xuân vội nói: “Tướng gia mau buông tay ra đi, hạ quan đi theo là được.....”

Thẩm Anh nghe vậy mới thả tay ra, thủng thả thủng thỉnh đi đằng trước. Mạnh Cảnh Xuân vẫn như con chuột nhỏ gục đầu lẻo đẻo theo sau. Đến khi tới cửa Tướng phủ, Mạnh Cảnh Xuân không biết làm sao mà chân bị vấp một cái, nhất thời đứng không vững, thẳng tắp ngã về phía trước.

Khi Thẩm Anh nghe thấy tiếng động thì đã muộn, Mạnh Cảnh Xuân cắn chặt răng hấp tấp đứng dậy, kéo tay áo xuống, còn nói với hắn như đang pha trò: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, chỉ vấp thôi.....”

Thẩm Anh nghi ngờ liếc nhìn nàng một cái, dẫn nàng vào phủ, đi đến nội đường, vừa mới đẩy cửa ra, lại bất chợt xoay người lại. Mạnh Cảnh Xuân không ngờ hắn tự dưng lại xoay người, dưới chân không phanh lại kịp, suýt nữa thì bổ nhào vào lòng hắn.

Thẩm Anh tóm lấy tay nàng, không thanh minh tiếng nào đã kéo tay áo nàng lên, nhìn thấy chỗ khuỷu tay bị trầy một mảng lớn.

Mạnh Cảnh Xuân thấy sắc mặt hắn thoáng chốc kém đi, vội vàng túm tay áo mình, cười cười nói: “Không hề gì, trước kia hạ quan bị té suốt.”

Lông mày Thẩm Anh cau chặt, hơi mất hứng liếc nhìn nàng một cái: “Té suốt cũng là một loại bản lĩnh à?”

Mạnh Cảnh Xuân nói nhỏ: “Một tẹo vết thương thế này cũng chả để lại sẹo được, mấy ngày sau là hết..... Hơn nữa mẫu thân ta nói, té một cái nhát được một thỏi vàng, sẽ gặp may mắn đó.”

Thẩm Anh nghe mà thật sự nóng máu, rốt cuộc não của nha đầu này làm bằng gì vậy? Nhìn thì thông minh lắm, nhưng đến lúc ngu lên thì không hề thua kém một kẻ dần. Té suốt cũng được tính là một chuyện tốt á? Để xem hôm nào khuôn mặt này bị sẹo rồi, nàng có còn cảm thấy tốt không!

Hắn lại mở tay nàng ra, xem bàn tay có bị trầy hay không, cuối cùng lại dời mắt xuống chân nàng: “Đầu gối có bị thương không?”

Chân trái của Mạnh Cảnh Xuân vô thức dịch về sau một chút, vội nói: “Không có không có! Sao lại bị được chứ?!”

Thẩm Anh thấy nàng chột dạ như thế, liền chắc mẫm chân trái nàng nhất định là bị thương rồi. Hắn liền ngồi xổm xuống tóm lấy chân phải của nàng, Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến mức vội vươn tay vịn chặt khung cửa, nói: “Tướng gia mau buông tay!”

Thẩm Anh nắm chặt mắt cá chân nàng không thả, Mạnh Cảnh Xuân gấp đến mức mồ hôi tuôn như mưa, vội thành thật khai báo: “Đầu gối hơi đau, nhưng không phải là chuyện gì quan trọng..... Bôi ít thuốc trị thương là được.....”

Bức nàng thừa nhận xong, Thẩm Anh bấy giờ mới buông tay, nói: “Đến thư phòng bôi thuốc trước rồi ăn cơm sau.”

Mạnh Cảnh Xuân sợ hãi lại mạnh mẽ túm lấy nàng, liền rất tự giác theo sát phía sau.

Thẩm Anh gọi gã sai vặt bưng nước tới, tìm lọ thuốc trị thương. Thấy Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ ngoan ngoãn ngồi ở đó, cũng không tức giận bực bội nữa, đi qua rửa sạch miệng vết thương bôi thuốc cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân đã bao giờ được ai hầu hạ qua như thế đâu, cả người cảm thấy bị gò bó, đã vậy còn không được mở miệng từ chối nữa chứ.

Vết thương trên khuỷu tay được xử lý xong, Thẩm Anh ngồi xổm xuống tháo giày cho nàng. Do lúc trước đi vội nên nàng quên mang cả vớ, chỉ xỏ vội đôi giày rồi ra ngoài. Thẩm Anh nắm lấy mắt cá chân nhỏ xíu kia, khẽ hít vào một hơi rồi nhanh chóng buông tay ra, cực kỳ cẩn thận xắn ống quần lên cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân bị hắn chạm vào khiến toàn thân nổi đầy gai ốc, sống lưng lạnh buốt, trên mặt chấy phùng phùng.

Nàng thấy không khí trong phòng có phần lúng túng, liền lựa đề tài nói: “Lọ thuốc hồi trước hạ quan đưa cho Tướng gia còn không? Bôi thuốc đó lên kết vảy nhanh lắm.”

Thẩm Anh nghe nàng nhắc tới lọ thuốc trị thương kia, tay chợt chững lại một chút, nhưng về mặt lại không thay đổi gì. Hắn làm như thuận miệng hỏi: “Thuốc trị thương kia là ai chế vậy?”

Mạnh Cảnh Xuân rất thản nhiên: “Hạ quan tự mình làm.”

Thẩm Anh nhẹ nhàng chậm chạp lau vết thương trên đầu gối cho nàng, nói: “Người còn biết chế thuốc sao? Ai dạy người thế?”

Suy nghĩ của Mạnh Cảnh Xuân hình như bay xa một chút, đáp lại: “Mẫu thân dạy.”

“Phương thuốc này là gia truyền à?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Xuân nâng tay xoa xoa lỗ mũi, nhìn khắp xung quanh hồng hồng đi một ít lực chú ý.

Mặt Thẩm Anh hơi ngưng lại, nói: “Là gia truyền bên nhà phụ thân người, hay bên nhà mẫu thân người?”

Mạnh Cảnh Xuân mím môi, không trả lời.

Thẩm Anh không hỏi nữa, kéo ống quần xuống cho nàng, đang định xỏ giày lại cho nàng thì Mạnh Cảnh Xuân lập tức cúi người, cầm lấy giày, nói: “Hạ quan tự làm được.”

Thẩm Anh đứng thẳng dậy, nhìn nàng cúi đầu mang giày, suy nghĩ cả buổi, đến khi mở miệng lại là: “Ngay cả không mặc nữ trang thì cũng phải biết chuẩn bị nhiều quần áo một chút, không thể xem quan bào triều đình phát cho như thường phục được. Hôm nay người ngã hồng cả bộ quan bào này rồi, cẩn thận Từ Chính Đạt mượn chút chuyện cón con này mà khép người vào tội đại bất kính.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu rầu rĩ nói: “Hạ quan cũng muốn mua thêm vài bộ quần áo, nhưng một năm hạ quan cũng chỉ thu được có 40 lượng, trừ đi tiền trọ ở quan xá cùng với mấy chi tiêu khác, còn thừa lại không được bao nhiêu.” Nàng lại nói nhỏ bổ sung: “May một bộ quần áo kiểu này cũng đắt lắm, hạ quan chẳng thà để tiền đó đi ăn.....”

Chỉ biết ăn!

Thẩm Anh liền hỏi nàng: “Vậy một ngàn ba trăm lượng lần trước ngươi thắng được đâu? Không lẽ lại thành thành thật thật nộp lên cho Từ Chính Đạt rồi à?”

“Không có.....”

“Một ngàn ba trăm lượng mà còn không đủ may xiêm y?”

Mạnh Cảnh Xuân chậm rãi ngồi thẳng người dậy, ấp úng đáp: “Hạ quan muốn dùng vào chuyện khác.”

Thẩm Anh thuận miệng hỏi: “Mua nhà à?”

Mạnh Cảnh Xuân cả kinh, sao Tướng gia lại biết nàng muốn mua nhà? Thực đúng là như đi guốc trong bụng nàng!

Nàng nói vòng vo: “Không, không phải..... Tóm lại là có chuyện khác cần dùng, bạc này không thể đụng đến.”

Thẩm Anh lại nói: “Vẫn còn phải mượn thêm tiền à?”

“Hử?” Một câu đập ngay phóc vào ý nguyện của Mạnh Cảnh Xuân, nàng mồm nhanh hơn não: “Đúng đúng, còn thiếu hai trăm lượng!”

Thẩm Anh không truy cứu thêm nữa, cũng không tỏ ý gì là sẽ cho nàng mượn tiền, chỉ nói: “Đứng lên đi, đi ăn cơm trước đã.”

Mạnh Cảnh Xuân liền thành thật đi theo Thẩm Anh ăn cơm. Tuy nói là sinh nhật, Thẩm Anh cũng bảo đầu bếp làm vài món ngon, nhưng thật ra cũng chỉ có thêm chén mì trường thọ. Mạnh Cảnh Xuân ăn thấy còn không ngon bằng Tiểu Lục nấu, không khỏi cảm thấy hơi bị thiệt thòi.

Một bữa cơm chỉ có thể lấp đầy bụng, lại không thỏa mãn được dục vọng muốn ăn một bữa tiệc ngon nghê trong lòng nàng.

Đối với người không quá nhiệt tình với đồ ăn như Thẩm Anh, nàng thật sự không thể nào lý giải được. Người phàm tục cũng chỉ quanh quẩn trong hai chữ ăn và sắc, thanh tâm quả dục như vậy thì chẳng thà đi xuất gia luôn cho rồi.

Bây giờ cũng ăn xong cơm với hần rồi, cũng nên thả nàng đi thôi nhỉ? Mạnh Cảnh Xuân đặt đĩa xuống, đang định cáo từ, Thẩm Anh lại thông dong nói: “Mạnh Cảnh Xuân, ngươi có biết người khác gia súc chỗ nào không?”

Mạnh Cảnh Xuân bị hần hỏi mà sững sờ, lắc lắc đầu.

Thẩm Anh cũng không nhìn nàng, chỉ nói: “Người đưa thức ăn đến miệng mình để ăn, gia súc thì phải tự đưa mình đến chỗ có thức ăn.”

Ra là đang chê nàng ăn cơm không thềm bưng bát, tướng ăn không tốt! Mạnh Cảnh Xuân nhin không được oán thăm, ai cần ngươi lo, lão tử thích ăn như thế nào thì kệ tía lão tử chứ.

Thẩm Anh nói: “Đi cùng ta một chuyến.”

Mạnh Cảnh Xuân hờ hết trong lòng, sắc trời không còn sớm, sao không thả ta về.....

Đi quanh quẩn vòng vòng trong phủ to đùng đoànng này một hồi, Thẩm Anh dường như đi nhiều quá nên mệt, liền quay trở lại sương phòng, đốt đèn, thấy Mạnh Cảnh Xuân đứng bên ngoài, nói: “Vào đi.”

Mạnh Cảnh Xuân hãi hùng sợ sệt đi vào, thấy bên trong phòng có rất nhiều ngăn tủ, Thẩm Anh mở ra một ngăn, hình như đang tìm quần áo. Tìm cả buổi trời, cuối cùng hần cảm vài bộ tối, lại nhìn nhìn Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Hình như hơi quá khổ một chút, nhưng mặc vào cũng không sao.”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, không lẽ muốn đưa quần áo cho nàng?

Kết quả Thẩm Anh thật sự đưa quần áo tới, rồi lại quay trở lại lục lọi tìm bộ khác.

Hắn lại quăng ra được vài bộ, Mạnh Cảnh Xuân lần lượt nhận lấy, ngu ngơ ngơ ngàng cầm một chồng xiêm y.

Nàng chần chờ mở miệng: “Đây là quần áo của Tướng gia à?”

Thẩm Anh đóng ngăn tủ lại, thản nhiên nói: “Là quần áo từ hồi 16 tuổi, chất liệu vẫn còn tốt, hàng năm cũng thường xuyên đem ra phơi nắng, mà cất trong tủ gỗ nhãn nên cũng không hư hao gì.”

Mười sáu tuổi!

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, mười sáu tuổi Thẩm Anh đã liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, nhưng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, e là cũng chỉ cao bằng nàng bây giờ. Năm mười sáu tuổi nàng làm những gì?

“Ta để đó cũng chẳng để làm gì, người đã túng thiếu như vậy thì thôi tặng cho người mặc.”

Mạnh Cảnh Xuân nháy mắt thấy một đồng quần áo nàng đang ôm này có vẻ hơi..... nặng.

Thẩm Anh nói xong lại quay đi mở một ngăn tủ khác, Mạnh Cảnh Xuân hí mắt ra nhìn, thấy trong tủ bày đầy đao! Người này đúng là cái gì cũng thích tàng trữ nha, thích sưu tầm thời mực, còn thích giấu đủ kiểu tiểu đao chủ thủ, hơn nữa còn thích giữ lại quần áo từ mười một năm trước!

Thẩm Anh nhìn một lát, chọn từ trong đó ra một thanh chủ thủ nhỏ có thể giấu trong tay áo, lại đóng cái tủ báu vật của mình lại. Hắn đi tới đưa thanh chủ thủ cho Mạnh Cảnh Xuân: “Toàn một mình chạy không ngoài đường lúc tối muộn, lại chả mang theo thanh chủ thủ phòng thân nào, thật sự tin tưởng bản thân đến vậy à?”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân đen sì: “Sức lực hạ quan không lớn, nếu mang theo chủ thủ, ngược lại sẽ khiến kẻ xấu cướp đi mất, đến lúc đó bị thương thì mất nhiều hơn được.”

“Cũng đúng.” Thẩm Anh than một tiếng khẽ đến mức không thể nghe thấy, “Cầm lấy đi, chủ thủ này cũng có chút lai lịch, có thể trừ tà.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không từ chối nữa.

Hôm nay rõ ràng là sinh nhật của hắn, ngược lại hắn lại mình một đồng quà như vậy, thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thấy nàng đứng đực mặt ra, Thẩm Anh nói: “Mấy ngày nữa bên phủ Trần Tả tướng mở tiệc, chúc thọ Tả tướng, người có được mời không?”

Có chuyện như thế à? Mạnh Cảnh Xuân lắc lắc đầu.

“Người và Trần Đình Phương có quan hệ tốt như vậy, mà hắn lại chưa mời người sao?”

29. Chương 29: Góc Tường

Hiển nhiên là Mạnh Cảnh Xuân không hề biết gì về chuyện này, hơn nữa, khi nào thì nàng và Trần Đình Phương có quan hệ tốt cơ chứ? Chẳng qua cũng chỉ đi phổ hoa hai lần, không thể xem là tốt được.

Nàng ôm chồng quần áo, cúi đầu, trong lòng chỉ muốn nhanh nhanh về nhà tiêu hóa mấy chuyện xảy ra hôm nay. Nghĩ là làm, nàng trực tiếp quay người đi ra ngoài: “Không còn sớm nữa, hạ quan phải về đây.....”

Lần này Thẩm Anh cũng không giữ nàng lại, chỉ gọi gã sai vặt trong phủ đi theo. Thấy bóng dáng nàng gấp rút biến mất ở chỗ rẽ cuối hàng lang, hắn đứng sững sờ rất lâu.

***

Đại thọ sáu mươi của Tả tướng Trần Uẩn đương nhiên phải được tổ chức rầm rộ. Hôm đó sau khi Thẩm Anh đề cập tới, Mạnh Cảnh Xuân đã sớm quên sạch chuyện này. Nàng chỉ là một tiểu lại bát phẩm nho nhỏ, ngay cả tư cách đến bộ đít chúc mừng cũng không có, cho nên chẳng liên quan gì tới nàng.

Ai ngờ ngay trước ngày hôm đó, Trần Đình Phương lại đến đưa nàng một tấm thiệp mời, khiến Mạnh Cảnh Xuân bị dọa không nhẹ. Nghe nói vì Tả tướng muốn bày tỏ thành ý, thiệp mời đều do chính ông ấy tự viết, Mạnh Cảnh Xuân nhìn tên mình được Trần Uẩn viết ngay ngay ngắn ngắn trên tấm thiệp mời, trong lòng bất giác có chút sợ hãi.

Trần Đình Phương biết nàng túng thiếu, bảo nàng không cần tặng quà. Ngày đại thọ Tả tướng, Mạnh Cảnh Xuân rời khỏi nha môn, quay về quan xá đổi một thân quần áo khác, sau đó vội vàng đi về hướng Trần phủ.

Hoàng hôn buông xuống, gió cuốn mây tan, một buổi chiều hè nhưng lại mát lạ thường. Đã vài ngày không mưa, lúc này lại nổi gió, thật giống như trời muốn hạ mưa đêm.

Vào Trần phủ, thấy mọi người cực kỳ bận rộn, vô cùng náo nhiệt. Đèn lồng treo đầy phủ, bàn tiệc bày trong vườn, món ăn chỉ mới vừa được bưng lên, Mạnh Cảnh Xuân có thể thoang thoảng ngửi thấy mùi đồ ăn thơm ngon bay tới từ nhà bếp. Nàng duỗi tay xoa xoa bụng, nghiêng đầu nhìn quản gia Trần phủ đang nhận quà. Nàng tay không mà tới, hơi ngại ngùng, nhưng nhìn tới nhìn lui, thấy xung quanh chẳng có ai mình quen. May mà nàng nhỏ con, không thu hút, đứng trong góc cũng không ai để ý tới.

Nàng vừa đói vừa mệt, dựa vào cây cột ngáp một cái, điệu bộ buồn ngủ. Ngay vào lúc nàng đang biếng nhác thì từ sau lưng truyền đến một câu “Người cũng tới à”, giọng lạnh lạnh như một chậu nước đá dội nàng từ đầu đến chân, khiến nàng bừng tỉnh.

Nàng vội vàng xoay người lại, không ngẩng đầu lên mà chỉ khom lưng: “Tướng gia tới thật sớm nha.....”

“Không sớm.” Thẩm Anh vẫn nhàn nhạt nói, “Trời đã tối rồi.”

Hắn nói xong lại nhìn nhìn nàng: “Mặc lên thế này nhìn có hơi rộng, người có còn cao thêm không?”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân tối sầm, hôm nay nàng về nhà, tùy tiện vớ đại một bộ mà mặc, cũng không suy nghĩ quá nhiều. Bây giờ đụng phải Thẩm Anh, lại còn mặc quần áo cũ của hắn đi rêu rao khắp nơi như vậy, thật sự là xấu hổ muốn chết rồi.

Nàng nói: “Thật ra..... không cao nổi nữa.”

Thẩm Anh đáp lại, cực kỳ hứng thú nói với nàng: “Vậy hôm khác tìm người sửa lại, chỉnh cho vừa người một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân gật đầu như gà mổ thóc.

Trần Đình Phương đúng lúc đi tới, thấy nàng dáng vẻ nhún nhường nhu thuận đứng cúi đầu, cảm thấy thú vị, liền đi tới, đến sau lưng nàng mới vỗ nhẹ nàng một cái.

Mạnh Cảnh Xuân vội vã quay đầu, thấy là Trần Đình Phương thì thở phào nhẹ nhõm. Trần Đình Phương nói: “Mạnh huynh tới thật sớm, hay là ra đằng trước ngồi chút đi?”

Hắn nói xong lại quay sang nhìn Thẩm Anh, khoe môi nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười: “Hình như phụ thân đang muốn tìm Thẩm đại nhân nói chuyện, mời Thẩm đại nhân dời bước đến nội đường.”

Mạnh Cảnh Xuân như trút được gánh nặng. Ánh mắt Thẩm Anh lại bỗng nhiên lướt tới, nàng căng thẳng lùi về sau một bước. Trần Đình Phương thấy vậy, hơi nhếch môi, vỗ nhẹ nàng một cái: “Đi thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới đi cùng với Trần Đình Phương về phía sân sau Trần phủ.

Trần Đình Phương mời nàng uống một ít trà ngon, cũng không khách khí gì với nàng, liếc nhìn nàng, nói: “Huynh moi đâu ra bộ quần áo cũ kỹ này mà rộng thế? Mặc không thấy khó chịu à?”

Mạnh Cảnh Xuân mở mồm nói bậy: “May từ trước rồi, thấy mình có vẻ sẽ cao hơn, ai dè sau này vẫn cứ lùn như thế, nên mặc vào mới hơi bị rộng.”

Trần Đình Phương hớp một ngụm trà, giương mắt nhìn nàng, chuyển đề tài: “Sau ngày hôm đó huynh có từng quay lại Thục viên chưa?”

Mạnh Cảnh Xuân vừa nghe thấy hấn đề cập đến Thục viên, sắc mặt hơi thay đổi, rồi lại chuyển sang bình thường: “Không có.....”

“Nhà đó bán rồi.”

Chén trà trong tay Mạnh Cảnh Xuân suýt rớt, vội hỏi: “Chuyện từ khi nào vậy?”

Giọng Trần Đình Phương cực kỳ biếng nhác, dáng vẻ như thể không thèm đếm xỉa đến: “Đã vài ngày rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân rầu rĩ uống ngụm trà, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Đệ có biết ai mua không?”

Trần Đình Phương đặt chén trà xuống: “Thẩm đại nhân.”

Trà trong tay Mạnh Cảnh Xuân hơi sóng sánh: “Tướng gia mua?”

Trần Đình Phương gật gật đầu: “Tướng gia cũng thật kỳ lạ. Hoàng thượng vừa mới ban cho một phủ trạch, đã lại cân nhắc muốn mua thêm một căn.....” Hấn dừng một chút: “Chả hiểu đang nghĩ gì.”

Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ cả buổi trời, tin chắc rằng mình chưa hề nhắc qua chuyện Thục viên trước mặt Thẩm Anh. Trong thành đầu phải chỉ có mỗi Thục viên là đang rao bán, nhưng sao hấn lại mua Thục viên? Thật sự là khiến người khác không hiểu nổi.

Trần Đình Phương lại nói: “Chỉ đáng tiếc tòa nhà kia, bị bán với giá một ngàn lượng, thật đúng là hời to.”

Mạnh Cảnh Xuân buột miệng nói: “Không phải một ngàn năm trăm lượng sao?!”

Thấy Trần Đình Phương nhìn nàng, nàng mới nhận ra mình đã lảm mồm rồi.

Trần Đình Phương nói: “Mạnh huynh đã đi nghe ngóng giá tiền của Thục viên rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân không muốn giải thích với hấn, chỉ im lặng không nói. Trần Đình Phương cũng không truy vấn thêm gì, tiếp tục uống trà.

Mạnh Cảnh Xuân đang suy xét xem chuyện này rốt cuộc là sao, lại nghe Trần Đình Phương nói: “Năm đó khi Mạnh thái y làm Viện phán tại Thái y viện, Tướng gia cũng đã vào triều làm quan. Có thể chủ cũ của tòa nhà này có quan hệ sâu xa gì đó với Tướng gia cũng không biết chừng. Nếu không thì thật đúng là..... khiến người ta khó hiểu.”

Nhưng hiện giờ trong lòng Mạnh Cảnh Xuân lại tràn đầy hối hận, nếu biết giá bị giảm xuống chỉ còn một ngàn lượng, thì dù thế nào nàng cũng phải giành quyền mua lấy.

Trong lúc nói chuyện, tiệc rượu trong vườn cũng đã bắt đầu, Trần Đình Phương đứng lên, dẫn nàng đi ra phía trước nhà.

Hôm nay Tả tướng cực kỳ có mặt mũi, Thái tử và Nhị điện hạ đều đến dự tiệc chúc mừng. Lúc Trần Đình Phương và Mạnh Cảnh Xuân đi đến, bách quan đã hành lễ xong xuôi với hai vị điện hạ, ngồi vào bàn khai tiệc.

Trần Đình Phương thì thầm với nàng: “Món ăn trên bàn tiệc hôm nay đều do đệ chọn, cực kỳ hiếm thấy, Mạnh huynh mặc sức thưởng thức đi.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, rón rén đi đến chỗ ngồi, vui đầu ăn vài thứ lót dạ trước. Kết quả khi nàng đang ăn sung sướng đến quên cả trời đất, Thẩm Anh bên kia nói xong chuyện với người khác, đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nhắc lên ấm trà bằng sứ trắng, tự rót một chén, nhấp nhẹ một ngụm, nói: “Dự tiệc bên ngoài không giống trong nhà, phải chú ý tướng ăn một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân không khỏi nói thầm trong lòng, liên quan quái gì đến ngươi chứ, có mắt cũng không phải là mắt mặt ngươi. Nhớ đến chuyện người này dùng một ngàn lượng bạc cướp đi Thục viên từ trong tay nàng, nàng liền tức sôi gan.

Hấn mua Thục viên làm chi vậy? Tiền nhiều quá không biết dùng vào đâu à?

Mạnh Cảnh Xuân rót một chén rượu đầy, đang định uống thì thấy Từ Chính Đạt đi về hướng này.

Nàng quay đầu, nghe thấy Từ Chính Đạt hàn huyên vài câu với Thẩm Anh, cảm đầu lo ăn tiếp.

Hiển nhiên là Từ Chính Đạt không ngờ phẩm hàm thấp như Mạnh Cảnh Xuân mà cũng được mời, lại thấy nàng ngồi bên cạnh Thẩm Anh, không khỏi nghĩ đến hành động của Thẩm Anh khi Mạnh Cảnh Xuân rơi xuống nước ở Nam lâu ngày đó. Ông cũng đã nghe qua mấy lời đồn đãi rằng Thẩm Anh là tên đoạn tụ, không lẽ Mạnh Cảnh Xuân lọt vào mắt của Thẩm Anh rồi sao? Giữa hai người thật sự có gì đó sao?

Ông đang nghĩ như vậy thì thấy Thẩm Anh không chút kiêng dè gấp một ít thức ăn vào trong đĩa nhỏ của Mạnh Cảnh Xuân, còn nói một tiếng: “Ăn từ từ.”

Từ Chính Đạt biết hồi trước hai người ở trong quan xá là hàng xóm của nhau, nhưng thật sự không biết quan hệ giữa bọn họ lại tốt đến cỡ này.

Ông hơi ngượng ngùng, liền tìm cớ rời đi.

Mà hôm nay Thẩm Anh tận lực diễn trò trước mặt Từ Chính Đạt như vậy cũng là có tính toán của riêng mình. Bằng không tên Mạnh Cảnh Xuân mềm nhũn như bánh bao này, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta bóp chết.

Một bên Mạnh Cảnh Xuân lại không hay biết gì, gấp lên một đĩa thức ăn nhét vào trong miệng, kết quả bị cay đến lột lưỡi. Nàng đưa tay trực tiếp chộp lấy ly trà Thẩm Anh vừa rót lúc nãy, cầm lên uống một hơi cạn sạch cho dịu dịu xuống bớt rồi mới tiếp tục ăn.

Vừa rồi lực chú ý của Thẩm Anh cũng không đặt ở đó, thuận tay cầm chén bên cạnh mình lên uống một ngụm. Lúc nuốt xuống thấy cay đến xé gan xé thịt, suýt nữa thì hắt chảy cả nước mắt, chịu đựng một lúc lâu rồi mới nhìn Mạnh Cảnh Xuân, lại liếc qua một cái chén sứ trắng khác trông trơn trên bàn, ánh mắt làm như muốn giết nàng tới nơi.

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của hắn, giật cả mình, nhìn thấy cái chén trong tay hắn mới đột nhiên sáng tỏ. Hình như vừa rồi nàng uống sạch trà mà hắn rót.....

Còn Thẩm Anh hình như lấy nhầm chén rượu nàng rót lúc nãy, tưởng rượu là trà mà uống.....

Thẩm Anh đặt chén rượu sứ trắng lên bàn, mặt vẫn đen như than, lạnh giọng nói với nàng: “Đứng lên.”

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân mới ý thức được, hồi trước ở trong nhà bếp quan xá, câu “Ta không uống rượu” kia của Thẩm Anh không phải là nói giỡn.....

Nàng bị dọa đứng bật dậy, Thẩm Anh chấp tay sau lưng lạnh lùng nói: “Đi ra phía sau hóng gió với ta một lát.”

Mạnh Cảnh Xuân thâm oán, không phải chỉ uống một hớp rượu thôi sao? Đại trượng phu gì mà uống mỗi một ngụm rượu còn phải đi hóng gió, đúng là yếu như sên!

Rượu này chính là Trần Nhược hiềm có, ngâm cực kỳ lâu, người có tửu lượng tốt còn chưa chắc uống nhiều được, đừng nói chỉ đến một kẻ không thể đụng vào rượu như Thẩm Anh.

Tuy trong lòng Mạnh Cảnh Xuân oán trách, nhưng vẫn thành thành thật thật đi theo hắn ra phía sau nhà. Trần phủ khá lớn, Thẩm Anh chọn đường nhỏ mà đi, đường mòn quanh co vắng vẻ, gió lạnh thổi tới khiến người ta cảm thấy rất sáng khoái. Càng đi về phía trước đèn càng thưa dần, khi đến một nơi đèn lồng không chiếu tới, Thẩm Anh mới ngừng bước chân, đứng sau một hòn non bộ.

Mạnh Cảnh Xuân tiện tay bứt lấy một cọng cỏ đuôi chó trong khe hở của hòn non bộ, cúi đầu quẩn vòng trên ngón tay mình, dáng vẻ như rất nhàm chán.

Thẩm Anh nhìn ngón tay bị cỏ quẩn thành vết lằn của nàng, duỗi tay qua giật lấy cọng cỏ đuôi chó trong tay nàng, vứt xuống đất.

Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng rút tay về, giấu tay sau lưng, trên mặt hiện lên hai răng máy đồ khả nghi, ngoài miệng lại là khó chịu thấp giọng nói nhỏ: “Đi lung tung trong phủ người ta như vậy, Tướng gia cũng không sợ bị ai bắt gặp sao?”

“Bắt gặp thì sao?”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu rầu rĩ nói: “Gặp phải còn tưởng Tướng gia là kẻ trộm, đi chia gì đó ở trong phủ.”

Thẩm Anh lại đột nhiên tiến lại gần hơn, vươn tay nâng cằm nàng lên: “Người không thể đứng yên nói chuyện với ta à?”

Mạnh Cảnh Xuân sửng sốt, có chút không thở nổi: “Hạ quan sao dám.....”

Thẩm Anh không buông tay ra, Mạnh Cảnh Xuân có thể ngửi thấy mùi hương Trần Nhược Hương thoang thoảng, như có như không, quanh quẩn hòa vào trong gió đêm hơi lạnh, khiến người ta như si như say.

Nhưng nàng vội lấy lại tinh thần, có chút không kiên nhẫn, nói: “Hạ quan cũng không còn ở sát vách Tướng gia nữa, sao Tướng gia cứ phải chọc ghẹo hạ quan như thế?”

Nàng vậy mà lại cho là hấn đang đem nàng ra làm trò tiêu khiển!

Thẩm Anh vừa định mở miệng, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền tới. Mạnh Cảnh Xuân cũng nghe thấy, Thẩm Anh lập tức che miệng nàng lại.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng ngừng lại ở bên kia hòn non bộ.

Một người trong đó mở miệng: “Thần nghe nói Thái tử phi đang có thai, điện hạ đã hết hy vọng chưa?”

30. Chương 30: Thông Suốt

Mạnh Cảnh Xuân lập tức nghe ra giọng của Trần Đình Phương, cũng đoán được người kia chính là Nhị điện hạ. Nàng bị Thẩm Anh che miệng, im lặng nghe, ngay cả thở cũng không dám.

Nhị điện hạ trả lời: “Người định nói chuyện này với ta à?”

Trần Đình Phương khẽ cười cười: “Thái tử phi có phải thật sự là thiên kim Ngụy phủ hay không, chẳng lẽ trong lòng điện hạ lại không rõ hay sao? Thần sợ đi quá giới hạn, nhưng vẫn nhịn không được mà muốn nói nhiều lời một chút, điện hạ chớ để người khác bàn ra tán vào, kết quả chỉ làm mình bị thương mà thôi. Thần và điện hạ đã quen biết nhiều năm, sao có thể không biết, lòng điện hạ rất mềm. Từ bi thiện tâm vốn là chuyện tốt, nhưng nếu điện hạ vì vậy mà bị người lừa, thì thần lại không thể trở mặt ra nhìn được.”

Hắn nói xong, hình như khẽ thở dài một cái, lại xoay người, tiếp tục bước đi. Nhị điện hạ đuổi theo: “Người nghe ai bảo rằng nàng không phải là thiên kim Ngụy phủ?”

Trần Đình Phương chỉ trầm mặc không đáp, tiếp tục đi đến đình giữa hồ.

Đội hai người bọn hắn đã đi xa, Mạnh Cảnh Xuân cũng đã nghẹn đến phát hồng, nhắc chân đá vào cẳng Thẩm Anh, Thẩm Anh bấy giờ mới lấy lại tinh thần, vội vàng buông tay.

Mạnh Cảnh Xuân hít một hơi thật sâu, mặt bị ngạt đến đỏ bừng. Bốn bề vắng lặng, Mạnh Cảnh Xuân không biết nói gì cho tốt, Thẩm Anh cũng không có lên tiếng.

Chuyện mà nàng vừa nghe trộm được ít nhiều gì cũng khiến nàng cảm thấy kinh ngạc. Trần Đình Phương bảo Thái tử phi không phải là thiên kim Ngụy phủ, vậy thì Thái tử phi là ai? Nếu những lời này là thật, vậy thì đó chính là chuyện lớn, Ngụy Minh Tiên nhất định trốn không thoát.

Mạnh Cảnh Xuân chưa kịp nghĩ kỹ hơn, Thẩm Anh đã hơi cúi người, hai tay giữ chặt vai nàng.

“Không phải là ta đang trêu chọc chọc ghẹo người.”

Mạnh Cảnh Xuân căng thẳng trong lòng, hô hấp bất chợt ngừng một chút, vội vàng tránh ánh mắt Thẩm Anh, lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Nàng cúi đầu nhỏ nhỏ nói thầm: “Tướng gia nhất định là uống say rồi.....”

Thẩm Anh vẫn giữ vai nàng, giọng vững vàng bình thản: “Không say.”

Cho dù Mạnh Cảnh Xuân có ngây ngô ngu ngốc trong chuyện tình cảm nam nữ hơn nữa, thì cũng vẫn biết bầu không khí này rất bất thường. Ở quan xá thì không biết xấu hổ mà bất ngờ làm ra chuyện kia, rồi lại nhất quyết kéo nàng đến Tướng phủ ăn một bữa cơm cùng nàng, cẩn thận bôi thuốc cho nàng, sau đó còn ném cho nàng một đồng quần áo cũ, thế này đã vượt quá tình nghĩa cùng làm quan trong triều rồi. Cho dù trước đó có một thời gian từng là hàng xóm, nhưng cũng không đến mức quá đáng như vậy. Nếu hấn không phải trêu chọc ghẹo nàng, vậy chẳng lẽ là..... vì thích sao?

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ thế, trong lòng không khỏi lộp bộp một chút.

Thẩm Anh nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ép nàng nhìn hấn, lại nói một lần: “Mạnh Cảnh Xuân, ta không hề xem nàng là trò tiêu khiển.”

Lúc trước hấn buộc bản thân mình phải thừa nhận, bây giờ cũng muốn bức cái đầu gỗ này phải thông suốt. Sống hai mươi bảy năm, hấn cũng biết thích một người không phải là chuyện gì xấu hổ khó có thể mở miệng, nếu hấn trốn tránh trêu đùa, vậy thì thật sự sẽ chẳng làm được gì.

Mạnh Cảnh Xuân bị hấn nhìn đến mức đỏ cả mặt, cảm thấy cả người đều không được tự nhiên. Trên trán nàng đổ ra một tầng mồ hôi, cổ họng cũng khô rát, quả tim thì như bị ai nắm chặt lấy, khó chịu đến mức không biết trả lời thế nào.

Hấn chính là tài tử tuần nhã, còn trẻ đã làm Tướng, là chuẩn mực trong giới sĩ tử, là cánh tay đắc lực trong triều. Trong kinh đô có biết bao nhiêu nữ tử quý mến hấn, Mạnh Cảnh Xuân cũng không phải là chưa từng nghe qua.

Nếu không phải vừa khéo dọn đến ở sát vách hấn, Mạnh Cảnh Xuân thật sự tưởng rằng, người như vậy cách xa vạn dặm, với thế nào cũng không thể tới được.

Từ bộ dáng mơ hồ trong lời đồn đãi, đến từng cái nhăn mày từng nụ cười hiện tại, Mạnh Cảnh Xuân bất chợt cảm thấy có phần hư ảo.

Nàng đã từng thấy dáng vẻ mệt mỏi của hấn vào đêm khuya thanh vắng, nhận thức được hấn cô độc lẻ loi ở một góc trong quan xá, biết được hấn hai mươi bảy tuổi mà lòng sâu tựa biển, nhưng lại không rõ, người như vậy vì sao hết lần này đến lần khác cứ phải dây dưa với nàng.

Nàng không có gì tốt, làm sao đáng để hấn thích đây.

Khi nghĩ đến đây, trong lòng nàng vô cớ trào dâng chua xót, cổ họng hơi nghẹn lại.

Thẩm Anh nhìn nàng thật lâu, cuối cùng vẫn nuốt xuống một đồng những lời muốn nói, buông tay ra đứng thẳng người dậy, chậm rãi xoay người đi, nghiêng đầu nhìn nhạt liếc nhìn nàng: “Đi thôi.”

Một trận mưa đêm bị vây trong những đám mây dày nặng, lần lửa mãi không rơi.

Hấn đã xoay hấn người đi, chỉ để lại cho Mạnh Cảnh Xuân một cái bóng lưng thẳng tắp. Mạnh Cảnh Xuân vội nâng tay dùng sức vuốt vuốt ngực, như muốn đem trái tim đang ở sai chỗ về lại vị trí ban đầu.

Khi lấy lại tinh thần, hấn đã đi ra một khoảng khá xa, ngay cả đầu cũng chưa từng quay lại. Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đuổi theo, đến khi còn cách hấn vài bước chân, lại thành thành thật thật lẻo đẻo theo đuôi.

Tiệc rượu trước nhà vẫn vô cùng náo nhiệt, Mạnh Cảnh Xuân trở về chỗ ngồi của mình, nhìn món ngon đầy bàn nhưng lại không cảm thấy hứng thú, có phần hơi mất tập trung.

Gió đêm khá lớn, Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa lỗ mũi, cúi đầu gặm một cục xương. Từ Chính Đạt bỗng nhiên đến ngồi đối diện, hách dịch hỏi: “Vụ Vạn Bồ lâu kia cứ kéo mãi thế à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội thả cục xương vừa gặm được một nửa xuống, lấy khăn ra lau miệng lau tay, trả lời: “Định ngày mai mới nói với Từ đại nhân, hôm nay chưa vội.”

Từ Chính Đạt nhướn mày, xích lại gần nói nhỏ: “Ta biết ngươi và Tướng gia rất thân thiết với nhau, nhưng ngươi cũng không thể ỷ vào mối quan hệ này mà qua loa xử lý chuyện trong nha môn, rõ chưa?”

Mạnh Cảnh Xuân sững sờ, chẳng lẽ trong mắt người khác đã rõ như vậy rồi sao?

Nàng chỉ gật đầu, nói: “Hạ quan đã rõ.”

Nàng vốn không bao giờ muốn giải quyết qua quýt những án mà nàng tiếp nhận, nhưng chuyện của Vạn Bồ lâu thì khác, chỉ cần xử lý không thỏa đáng một chút thôi là sẽ chuốc lấy tai hoạ, nàng thật không dám liều mạng đi tra như lúc trước nữa.

Thư mà Thẩm Anh lấy từ chỗ Tô Định Xuân hôm đó, nàng vẫn còn cất trong quan xá, nếu cứ trực tiếp gộp gàng giao cho Từ Chính Đạt, e rằng sẽ bị truy vấn, nàng thu được danh sách này thế nào, có khi còn nghi ngờ chất vấn độ đáng tin của bức thư này.

Nàng nhớ lại vụ án Tông Đình, người nặc danh kia lặng lẽ đưa thư đến phủ của Từ Chính Đạt, Từ Chính Đạt liền lập tức xem nó như bằng chứng, trực tiếp viết tấu chương mật báo lên trên.

Chẳng bằng bây giờ cũng noi theo vụ Tông Đình, bên mình chỉ lo kéo thời gian, thừa nhận hành sự bất lực, mặt khác lén lút đưa danh sách đó đến phủ Từ Chính Đạt, sau đó yên lặng theo dõi biến hóa, như thế có vẻ tốt hơn.

Dù sao hiện giờ Từ Chính Đạt đang gấp gáp muốn tranh công đến đỏ cả mắt rồi, nếu hấn cầm lấy danh sách này trực tiếp vạch trần ra, vậy thì cũng không liên quan gì đến Mạnh Cảnh Xuân nàng.

Nàng thì đang cân nhắc suy tư, còn Thẩm Anh đang đứng bên kia nói chuyện với người khác lại quay đầu nhìn nhìn nàng. Mấy ngày này trong triều không hề có động tĩnh gì, cho thấy Mạnh Cảnh Xuân chưa ném bức thư đó cho Từ Chính Đạt. Tuy hấn từng dặn nàng không cần quản chuyện này nhiều như vậy, nhưng vẫn lo nàng sẽ bướng bỉnh truy xét đến cùng.

Tính khí thiếu niên, hấn sao lại không hiểu. Cho dù bây giờ nàng đã biết được phải thu liễm tài năng, học cách tự bảo vệ mình, nhưng với đạo hạnh non kém của nàng, sao có thể che mắt mấy lão cáo già trong triều được.

Từ Chính Đạt há có thể không biết bối cảnh của Vạn Bồ lâu?

Thẩm Anh nghĩ nghĩ, cau chặt mày, đồng liêu đứng cạnh đùa: “Sao hôm nay Thẩm tướng lại mất tập trung thế? Có chuyện gì quan trọng hay sao?”

Thẩm Anh lấy lại tinh thần, hiện giờ ngay cả chuyện hấn không tập trung mà cũng bị người khác nhìn ra được, thật đúng là càng lúc càng không giống mình.

Sắc trời không tốt, tiệc rượu tan sớm hơn một chút so với mong muốn. Khách khứa lục tục kéo nhau rời tiệc, thọ tinh(1) Trần Uẩn đứng ở cửa tiễn khách, Trần Đình Phương cũng đứng ở một bên, mặt không biểu cảm.

(1) Thọ tinh: Người được chúc thọ.

Thẩm Anh ra cửa trước, Mạnh Cảnh Xuân ngăn người thêm một lúc rồi mới đi ra. Trong lòng nàng hơi vô cơ khó chịu, cúi đầu đi về quan xá, vừa đến góc rẽ đã thấy một chiếc xe ngựa ngừng ở đó. Nàng vừa mới quay đầu qua liếc mắt một cái, liền thấy rèm xe bị vén lên một góc, giọng nói quen thuộc truyền tới, nhẹ nhàng chậm rãi, thong thả ung dung: “Thuận đường đưa nàng về quan xá, lên đi.”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ biết điều leo lên xe ngựa, yên lặng làm ổ ở một góc khác trong xe. Thẩm Anh định mở miệng mấy lần, nhưng đều phải miễn cưỡng nuốt trở vào. Muốn nàng thông suốt, nhưng không thể bức nàng quá đáng, bây giờ..... có thể bảo vệ nàng thì bảo vệ thôi.

Đến quan xá, Mạnh Cảnh Xuân cũng chỉ đơn giản nói tiếng cảm ơn rồi vội vàng xuống xe. Đợi nàng mở cửa vào phòng, tiếng đóng cửa truyền đến, nhưng xe ngựa đậu trước cửa vẫn chưa rời đi. Thẩm Anh nhìn ánh đèn sáng lên bên cửa sổ, chợt dâng lên một chút hốt hoảng.

Hấn lại không biết ngọn đèn được thắp sáng trong gian phòng kia, đứng từ ngoài nhìn vào, lại có cảm giác cô độc đến thế. Mà gian phòng này, chính là nơi hấn đã vô tri vô giác ở suốt mười một năm. Hấn cúi đầu mở lòng bàn tay mình ra, mượn ánh sáng cực kỳ ảm đạm mà nhìn thoáng qua, rồi lại nhẹ nhàng nắm lại.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi đợi trong phòng một lúc lâu, mới nghe thấy tiếng xe ngựa rời đi ở bên ngoài.

Tối nay ăn rất nhiều, nên giờ hơi bị đầy bụng. Nàng tìm lọ thuốc, đổ ra hai viên tiêu thực, rửa mặt xong liền tắt đèn đi ngủ.

Từ sau khi dời qua đây, nàng thường ngủ không ngon, nửa đêm nghe thấy tiếng trống canh luôn giật mình tỉnh lại, sau đó tiếp tục ngủ, nhưng giấc ngủ nông vô cùng.

***

Ngày hôm sau Mạnh Cảnh Xuân ra khỏi nha môn, chưa về nhà ngay mà đi lang thang bên ngoài đến tận khi trời tối, mắt thấy sắp đổ mưa, nàng vội vàng vàng chạy đến cửa hông của phủ Từ Chính Đạt, lấy ra bức thư từ trong hộp văn kiện, dùng sức đập đập khuyên cửa, đem bức thư nhét vào khe cửa rồi chạy tóe khỏi. Nàng trốn trong ngõ hẻm, hơi thò đầu ra xem, thấy hạ nhân trong phủ hắt đi ra, cúi người nhặt lên bức thư bị rơi trên mặt đất, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, xách hộp văn kiện đi về.

Xuyên qua một con hẻm, một tia chớp chợt rạch ngang bầu trời, tiếng sấm rền nổi tiếp ngay sau đó, Mạnh Cảnh Xuân biết trời sắp đổ mưa, nàng lại không mang dù, nên vội vã chạy nhanh.

Nhưng phủ của Từ Chính Đạt ở thành tây, cách quan xá rất xa, nàng còn chưa kịp đến nhà, mưa đêm đã âm âm trút xuống.

Mạnh Cảnh Xuân ướt sũng như chuột lột, trong ngõ nhỏ tối như hũ nút, không hề có một bóng người nào. Nàng hơi bồn chồn trong lòng, dưới chân càng thêm tăng tốc.

Xen lẫn trong tiếng mưa rơi là tiếng bước chân của ai đó, da đầu nàng căng thẳng, nâng hộp văn kiện lên trước mặt, vừa đi vừa mò mẫm rút ra thanh chủ thủ nhỏ trong đó, nhanh chóng cất vào trong tay áo, đi như bay.

Nhưng khi nàng vừa mới đi đến cửa ngõ, chuẩn bị ra đại lộ, hai bóng đen liền đuổi theo phía sau, một bàn tay ướm dẫm đuổi tới che miệng nàng lại, nhanh chóng kéo nàng đến góc tường. Mạnh Cảnh Xuân cố gắng phản kích, nhưng khí lực lại nhỏ đến đáng thương, muốn hét to nhưng miệng lại bị bịt chặt. Trong trận vật lộn, áo ngoài đều đã bị xé rách cả, Mạnh Cảnh Xuân bị nghẹn một hơi, tóc lại bị kẻ xấu túm chặt lấy, dây cột tóc tức thời bị kéo xuống, da đầu nàng đau đến phát điên!

Một cước đá thẳng vào phía sau lưng nàng, khí lực kia như muốn giã nát toàn bộ xương sườn nàng, bên trong bị chấn động mạnh đến mức muốn nôn ra. Nàng giãy dụa muốn đứng dậy, một người lại đột nhiên túm lấy tóc nàng, một bàn tay tát tới, Mạnh Cảnh Xuân nhất thời ù tai, đầu óc mê man, theo bản năng đâm chủ thủ về phía người kẻ sát bên nàng, nhưng hình như không đâm trúng chỗ hiểm, người nọ như phát điên mà đập nàng mấy cái.

Một thân quan phục bị kéo tới rách bươm, tầm mắt của Mạnh Cảnh Xuân đã không còn rõ ràng, thân thể cuộn tròn trên mặt đất, tay nắm chặt chủ thủ không buông, ý thức mơ hồ, nôn ra một búng máu.

31. Chương 31: Điểm Yếu

Bên tai truyền tới tiếng xe ngựa lộc cộc chạy trên đại lộ, Mạnh Cảnh Xuân kiên cường giữ vững tinh thần, liều mạng kêu ra những tiếng nghiền nghiền trong cổ họng.

Lưng lại lập tức bị tàn nhẫn đá hai cước, ý thức của Mạnh Cảnh Xuân sắp tê liệt tiêu tan, trong lòng gần như tuyệt vọng. Tiếng xe ngựa phút chốc ngừng lại, âm thanh ngựa hí bén nhọn vang lên.

Hai kẻ hành hung kia trốn nhanh như thỏ, Mạnh Cảnh Xuân cuộn tròn trên mặt đất thở ra một hơi, mùi máu tanh nồng đậm trong cổ, lực phủ ngũ tạng đều như bị đảo loạn, trong ngực trong bụng nghẹn đau không chịu nổi. Mưa càng thêm xối xả, xuyên qua màn mưa, Mạnh Cảnh Xuân thấy có người đi tới đối diện mình, nàng vô lực rũ mí mắt, tay run lẩy bẩy, gắng sức muốn đứng lên.

Người kia đi tới cổng nàng lên, đi về hướng xe ngựa.

Mạnh Cảnh Xuân đã gần như ngất xỉu, đầu lệch sang một bên, ngay cả mở mắt cũng cảm thấy gian nan, hoàn toàn không biết hoàn cảnh hiện giờ ra sao.

Một nữ nhân nhô đầu ra từ trong xe ngựa, gấp gáp hỏi thăm: “Chu quản sự, sao rồi?”

Vị quản sự công Mạnh Cảnh Xuân đáp lại: “Người này hôn mê rồi, chắc là bị thương không nhẹ.” Hắn dừng một chút, nói với người trong xe ngựa: “Không biết ý của đông gia là như thế nào?”

Tô Định Xuân đang ngồi đọc sách trong xe, ngay cả rèm cũng không thèm nhấc lên, có chút không kiên nhẫn mở miệng: “Cứu được rồi thì cứ thả trên giao lộ đi, kiểu gì cũng có người thấy.”

Quản sự kia hơi do dự một phen, lại nói: “Đông gia, tiểu nhân thấy người này mặc quan bào, chỉ sợ cứ thế quăng ở nơi này..... không được ổn?”

Nữ nhân kia cũng mở miệng: “Đã bị thương thành như vậy rồi, nếu lại bỏ mặc trong mưa dầm, e là sống không nổi, chi bằng tiên sinh làm chút việc thiện, tương lai.....”

Tô Định Xuân ném sách xuống, ló đầu ra nhìn thoáng qua, vốn định nói tìm đại một y quán nào rồi vứt trong đó đi, nhưng khi hắn liếc mắt một cái, lại nhận ra người này chính là tiểu lại Đại Lý tự mà hôm đó Thẩm Anh dẫn theo.

Đương nhiên Tô Định Xuân biết gần đây trong Đại Lý tự có một Bình sự tên Mạnh Cảnh Xuân đang tra xét vụ Vạn Bồ lâu, chẳng lẽ chính là người này sao? Bị đánh đến tận mức này, thật giống như ai đó trả thù. Về phần có phải do tra vụ này mà chuốc thù hay không, Tô Định Xuân không thể khẳng định.

Hắn nói: “Có hỏi ra được nàng ở đâu không?”

Quản sự kia trả lời: “Bị đánh thành hình dạng này rồi, thần trí chắc cũng không còn rõ ràng.”

Tô Định Xuân hơi nheo mắt: “Đưa nàng lên xe, đến Thẩm trạch.”

Quản sự liền thả Mạnh Cảnh Xuân vào trong xe, đội lên đầu lạp rồi quay đầu xe chạy về hướng Tướng phủ.

Chẳng qua chỉ vừa mới vào đêm, nhưng cả thế gian đều an tĩnh, chỉ còn sót lại mỗi tiếng mưa rơi. Mạnh Cảnh Xuân tựa ở trong góc, thần trí vẫn mơ hồ, không tài nào hồi tỉnh lại được. Bàn tay dưới lớp áo vẫn không ngừng run rẩy, sau lưng đau rát.

Nữ nhân kia xích lại gần, hình như muốn hỏi nàng gì đó, nhưng khi thấy trong mắt nàng không có chút ánh sáng nào, cũng hiểu được nàng bị dọa không nhẹ, lại ngượng ngùng quay trở lại ngồi bên cạnh Tô Định Xuân.

Xe ngựa đi đến Tướng phủ, thấy cửa chính đóng chặt. Tô Định Xuân xuống xe, quản sự vội vàng bung dù ra, đi đến trước cửa dùng sức đập đập khuyện cửa.

Hạ nhân trong Thẩm phủ cực ít, ngay cả một kẻ coi cửa cũng không có. Quản sự kia gõ rất lâu, Tô Định Xuân kiên nhẫn đợi. Đến khi có người ra mở cửa, Tô Định Xuân đi thẳng vào vấn đề: “Mời chủ nhân của các người ra đây.” Gã sai vặt lập tức chạy vào bẩm báo Thẩm Anh.

Thẩm Anh cũng chỉ vừa về đến phủ, mệt đến đau hết cả đầu. Bây giờ nghe có khách tới, lại phải khoác thêm áo khoác đi ra.

Tô Định Xuân đã đứng lợi rất lâu trước cửa, áo choàng trên người hơi ẩm ướt. Thấy Thẩm Anh đi ra, hắn cũng không thèm thừa lời, ngắn gọn súc tích nói: “Người ở trong xe ngựa.”

Thẩm Anh nghe mà sững sờ, tim bất chợt thắt lại, cũng bất chấp trời đang mưa tầm tã, bước nhanh đi đến trước xe ngựa, vén rèm xe lên, thoáng nhìn qua Mạnh Cảnh Xuân máu me đầy người, gân xanh trên mu bàn tay hắn đều nổi gồ lên, hàm răng cắn chặt đến phát đau.

Tô Định Xuân đi đến phía sau hắn, thần nhiên nói: “Tô mỗ đang đi trên đường, vừa vặn thấy kẻ xấu vậy đánh vị tiểu lại này, vừa ngừng xe lại thì mấy kẻ đó đã chạy biến. Vốn định đưa về phủ, nhưng vị tiểu lại này đã mê man, ý thức không rõ, đoán là Tướng gia cùng với người này chắc có quan hệ không tệ, vì thế trực tiếp đưa người tới đây. Tướng gia vẫn nên nhanh nhanh tìm y quan tới xem qua một chút đi, bị thương không nhẹ đâu.”

Cổ họng Thẩm Anh nghẹn đến phát đau, không thốt ra được một câu, chỉ cẩn thận dè dặt ôm Mạnh Cảnh Xuân từ trong xe ngựa ra. Ánh mắt nàng tan rã, như là đã đánh mất linh hồn, chỉ được một lát mí mắt lại sụp xuống, sức sống tinh thần ngày xưa đều đã tiêu tan không còn một mảnh.

Thẩm Anh ôm nàng vào cửa, thậm chí đến cả câu cảm ơn cũng quên không nói với Tô Định Xuân. Lúc cửa chính Thẩm trạch chậm rãi đóng lại, Tô Định Xuân mới bước lên xa ngựa. Nữ nhân bên cạnh nói nhỏ nhỏ: “Nhìn cách Thẩm đại nhân ôm tiểu lại này, thấy có hơi.....”

Ngón tay của Tô Định Xuân nhẹ nhàng chạm vào rèm cửa sổ xe, đẩy ra một góc, cách màn mưa nhìn cánh cửa kia, hơi nheo mắt.

Ai bảo Thẩm Anh không có chỗ yếu? Điểm yếu này, hôm nay vừa vịn bị hấn vô tình tìm thấy, quả là khiến người ta phải dở khóc dở cười.

Hấn buông rèm xuống, nói với quần sự bên ngoài: “Đi thôi.”

***

Gã sai vặt trong Thẩm phủ gấp rút vội vã chạy đi gọi Trương Chi Thanh, Thẩm Anh nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân nằm im thiu thít thì hoảng loạn đến mức ngây người, chân tay luống cuống.

Quan bào trên người nàng đã bị hủy hoàn toàn, ướt sũng nước hòa lẫn với bùn bẩn, nhiều chỗ bị xé rách tả tơi, vết máu trên môi chưa khô, tóc tán loạn, cầm lên tay chỉ thấy nước nhiều từng giọt. Nàng ngồi bất động trên chiếu, không hề nhúc nhích.

Thẩm Anh vắt khô khăn, thận trọng tỉ mỉ lau mặt cho nàng, rồi lại sợ đụng đến vết thương khiến nàng đau.

Có máu loãng chảy xuôi theo ống tay áo, nhỏ xuống chiếu, từng giọt từng giọt khiến người ta phải sợ hãi. Thẩm Anh dứt khoát cầm kéo qua, cắt bỏ áo ngoài của nàng, lúc này mới nhìn thấy thanh thủy thủ nắm chặt trong tay nàng. Hấn cau chặt lông mày, đưa tay qua nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay nàng, trầm giọng khàn khàn nói: “Không sao rồi, đã không sao nữa rồi, thả lỏng tay đi.”

Dường như Mạnh Cảnh Xuân dùng khí lực rất lớn, tay nắm cứng ngắt, tách thế nào cũng không tách ra được.

Thẩm Anh không dám dùng sức quá mạnh, tay nàng lạnh buốt, lại hơi run rẩy, hình như là rất lạnh. Hấn nhẹ nhàng xoa xoa cho bàn tay kia ấm lên, phát hiện ra nàng không còn run quá kịch liệt nữa, lại đỡ một hồi lâu, mới có thể gỡ ra thanh thủy thủ dính máu trên tay nàng.

Thị nữ bưng nước ấm vào, Thẩm Anh rót ra một chén, thử độ ấm rồi mới đưa thìa đến bên môi nàng: “Uống một ngụm cho ấm thân.”

Ý thức của Mạnh Cảnh Xuân đã từ từ khôi phục, cũng cảm nhận rõ hơn những đau đớn khắp người. Nàng vẫn không rên một tiếng, thoảng chốc nghiêng người ngã xuống chiếu, thân thể cuộn tròn lại, hàm răng cắn chặt, đầu đau muốn chết.

Khi Trương Chi Thanh đeo hòm thuốc vội vàng chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng cũng giật cả mình.

Sắc mặt Thẩm Anh nặng trĩu, không nói một lời. Trương Chi Thanh chẩn mạch cho Mạnh Cảnh Xuân xong, nhỏ giọng nói với Thẩm Anh: “Xương cốt Mạnh đại nhân yếu ớt, bị đánh như vậy sao mà chịu nổi, ngoại thương dễ lành, nội thương thì phải nghỉ dưỡng cho thật tốt mới khỏi được.” Hấn lại quay đầu nhìn Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn cuộn tròn trên mặt đất: “Điều bộ thể này, xem ra đã đau đến cực độ rồi, đêm nay e rằng không dễ chịu đâu. Hiện giờ đã bắt đầu nóng lên, ban đêm cần phải trông coi cẩn thận.”

Hấn lấy một lọ thuốc từ trong hòm thuốc ra, dặn Thẩm Anh: “Uống với nước ấm, dùng một viên trước đi, hai canh giờ nữa lại dùng thêm một viên. Giờ ta về phủ bảo tiểu đồng hốt thuốc đem qua, chờ ngày mai hết sốt thì sắc cho nàng uống.”

Hấn đang định cáo từ, Thẩm Anh lại bắt lấy tay hấn, hiếm khi mở lời hỏi thêm một câu.

Trước kia mỗi lần Trương Chi Thanh dặn dò điều gì, toàn bị hấn chê là dong dài lải nhải, cứ nói là mình biết cả rồi. Hiện giờ lại trái ngược, hỏi có cần chú ý thêm gì không. Trương Chi Thanh thấy tình cảnh này, cũng hiểu rõ vài phần. Không ngờ Thẩm Anh lại thật lòng để tâm đến nha đầu họ Mạnh này..... Chỉ là, có

người có thể đi vào trong lòng hắn là chuyện tốt, nhưng những gian nan sau này thế nào thì thật khó mà nói được.

Trương Chi Thanh liền trấn an hắn: “Không sao, tuy xương Mạnh đại nhân yếu, nhưng rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, không có gì quá đáng lo.”

Đợi Trương Chi Thanh đi rồi, Thẩm Anh mới cho nàng uống viên thuốc, đỡ nàng ngồi dậy, nhẹ giọng nói với nàng: “Tắm rửa một chút, thay bộ quần áo sạch sẽ đi.”

Mạnh Cảnh Xuân không lên tiếng cũng không gật đầu, toàn thân nàng đều đau kinh khủng, chỉ muốn nằm xuống ngủ.

Thẩm Anh gọi thị nữ vào, lấy ra một bộ trung y sạch sẽ, dặn thị nữ kia cẩn thận tắm rửa thay quần áo cho nàng rồi đẩy cửa đi ra. Gió thổi ào ào trong hành lang, xen lẫn những hạt mưa bụi, khiến cả người từ trên xuống dưới đều lạnh đến đau nhức.

Trong lòng hắn lại sinh ra ý nghĩ muốn thoái ẩn. Nếu tên đầu gối Mạnh Cảnh Xuân này bằng lòng vứt bỏ mũ quan, hắn thật cam tâm tình nguyện mang nàng rời khỏi chốn triều đình đã sớm khiến người ta thất vọng này.

Đợi một lúc lâu, thị nữ kia mới đi ra, ôm chậu quần áo đầy máu của Mạnh Cảnh Xuân trên tay.

Thẩm Anh cẩn thận đẩy cửa bước vào, thấy Mạnh Cảnh Xuân cuộn tròn trên giường, thân thể nho nhỏ rúc lại trong bộ trung y trắng to rộng sạch sẽ, đưa lưng về phía hắn, tóc cũng vừa được gội sạch, vẫn hơi ẩm ướt.

Thẩm Anh ngồi xuống bên giường, vươn tay xem thử độ ẩm trên trán nàng, lại thấy phồng tay. Hắn cầm lên chiếc khăn vắt ở một bên, cẩn thận lau mái tóc dài cho nàng, đến khi tóc đã khô bớt, hắn lại lấy lược đến dịu dàng chải.

Nàng trở mình, mắt vẫn nhắm chặt, lông mày cũng nhíu lại, như một con thú nhỏ bị vây khốn đã sức cùng lực kiệt.

Thẩm Anh biết toàn thân nàng đều đau đớn, nhưng không biết phải an ủi thế nào, trong lòng cũng thấy khó chịu.

Màn đêm càng lúc càng sâu, ánh nến trên bàn dần lụi tàn, mưa bên ngoài vẫn âm âm như thác đổ.

Sau một tiếng sấm rền, ánh nến lung lay một chút rồi tắt ngúm. Thẩm Anh đặt mình vào trong bóng tối, mệt mỏi mệt mỏi. Hô hấp của Mạnh Cảnh Xuân dần ổn định, nhưng một bàn tay vẫn nắm chặt góc chăn, cũng không biết trong giấc mơ nàng chịu đựng những đau đớn này như thế nào.

Thẩm Anh ngồi bên cạnh giường nghỉ một lát, ai ngờ lại ngủ mất.

Khi tỉnh lại, mưa bên ngoài đã ngừng rơi, tiếng trống canh cũng vừa dứt. Hắn đứng dậy thắp đèn, thấy mồ hôi rịn ra trên trán Mạnh Cảnh Xuân, đưa tay qua sờ, thấy tóc nàng đã ướt một mảng.

Nhớ là đã qua hai canh giờ, hắn liền đi lấy một ít nước ấm, mở lọ thuốc lấy ra một viên, nghiền nát viên thuốc trong thìa, đổ ít nước ấm vào rồi đưa đến bên môi nàng, vừa định mở miệng thì Mạnh Cảnh Xuân lại mở mắt ra.

Chủ nhân của đôi mắt kia hình như đã khôi phục thần trí, giọng lại nghẹn đến không thể nghẹn hơn được nữa: “Hạ quan.....”

Thẩm Anh vội ra hiệu ý bảo nàng đừng nói gì nữa, ôn nhu bảo: “Uống thuốc rồi ngủ tiếp đi.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi hé miệng, nuốt thìa thuốc kia vào. Thẩm Anh vội vàng đưa cho nàng một viên đường, thừa dịp nàng đang tỉnh mà cho nàng uống thêm chút nước.

Mạnh Cảnh Xuân nhắm mắt, lại xoay người vào trong.

Đầu nàng vẫn nặng trĩu như trước, chuyện xưa bị vùi lấp nhiều năm nay, thừa lúc nàng đang ốm mà ào ạt ùa về, lấp đi lấp lại trong đầu nàng, không thể phân biệt thật giả đúng sai.

32. Chương 32: Một Đêm Lắm Mộng

Mạnh Cảnh Xuân xưa nay vẫn luôn hoài nghi về ký ức của mình, khi đó tuổi còn nhỏ, sau đó lại không có ai giúp nàng xác nhận lại những điều này, bị rơi vào hoàn cảnh khó đoán khó định, không tìm ra được một vết tích gì.

Nàng đã đi đến chỗ lưu trữ hồ sơ của Hàn Lâm viện nhiều lần, lần nào cũng muốn vào trong đó coi trộm một chút, lật xem bản án năm đó, tìm hiểu rõ ràng những bí mật bên trong, cũng để an ủi cho những ủy khuất không minh bạch mà mình phải chịu mấy năm qua.

Nàng vẫn sốt, đầu óc lơ mơ không rõ, đầu nhức như búa bổ, lại cắn răng nhịn xuống không rên tiếng nào. Thẩm Anh thu gọn lại mái tóc tán loạn của nàng, cầm một sợi dây lên cột hờ lại. Gáy nàng mướt mồ hôi, làn da lạnh lạnh. Thẩm Anh vắt khô khăn mặt, lau cho nàng lần nữa, rồi đứng dậy tắt đèn, giọng nói ầm ập: “Ngủ tiếp đi.”

Mạnh Cảnh Xuân bất chợt rơi lệ.

Cảm giác chua xót trong mắt như thế này, đối với nàng mà nói đã rất là xa lạ. Năm đó, sau khi rời kinh, mẫu thân liền xem nàng như con trai mà nuôi lớn, thậm chí lừa cả cậu họ xa ở Giang Châu, để nàng đi học cùng với bọn tiểu tử, không cho đụng đến mấy thứ mà các cô nương hay chơi nữa, kinh thư sách cổ phải thuộc lâu lâu, một ngày cũng chỉ được ăn hai bữa, không được ăn vặt, vì đó là thứ mà chỉ có nữ hài tử mới ăn. Nàng chịu ủy khuất trên trường, khóc một hai lần, sau bị mẫu thân đánh mắng, lạnh lùng bảo nàng không được khóc. Khi ấy nàng còn bé, thút thít lấy hơi vài lần mới nín được, xoa mắt nghẹn ngào đáp ứng, không bao giờ khóc nữa.

Mẹ con ăn nhờ ở đậu, phải giúp làm việc, mẫu thân bị mùi thuốc nồng đậm trong cửa hàng làm cho họ khan liên tục, nàng liền làm thay cho bà. Dần dà, nàng biến rất nhiều chuyện trở thành niềm vui cho mình, thấy trên đời này không có gì quá gian nan, cho dù ở nhờ nhà người ta, ăn cơm rau dưa đạm bạc, nhưng có sách để đọc, có mẫu thân bên cạnh, cũng không còn gì gây khó dễ được nàng.

Sống nghèo túng ở Giang Châu ròng rã mười một năm trời, nàng cũng dần dần sinh động hơn, dáng người thay đổi, trong bụng có thêm nhiều chữ nghĩa, trong lơ đãng đã trưởng thành thành một hồng nhan mỹ thiếu niên, rốt cuộc không còn là một đứa con nít tóc còn để chỏm chỉ biết nín chặt góc áo mẫu thân, lo lắng sợ sệt khi bị ép rời khỏi kinh thành nữa.

Lệ trong mắt dần khô, nàng còn chưa kịp nâng tay lau đi, Thẩm Anh đã vươn tay tới, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, giọng nói khàn khàn, dường như hơi thở dài: “Mơ thấy ác mộng sao?”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không biết sao hôm nay lại nghĩ lắm như vậy, trong đêm tối nghe giọng nói dịu dàng hiếm có của hắn, lại càng cảm thấy buồn, nước mắt tuôn rơi càng nhiều.

Trước kia khi mẫu thân vẫn còn, cuộc sống tốt xấu gì cũng có nguồn an ủi, cho dù mẫu thân cực kỳ nghiêm khắc với nàng, nhưng có người để nương tựa lẫn nhau, đã là một chuyện đáng để ăn mừng rồi. Đến khi thật sự chỉ còn lại một mình, mặc kệ cố gắng sống đến thế nào, bản chất vẫn chỉ là một mình cô độc.

Thường ngày nàng không bao giờ cho phép mình nghĩ những chuyện này, rất là vô bổ, nghĩ nhiều càng thêm hại.

Nhưng giờ phút này, nàng lại nhai đi nhai lại những cơ khổ bơ vơ trong đó, bất chợt cảm thấy khổ sở.

Nếu trời sáng ngay thì tốt rồi, nhưng đêm lại vẫn dài như vậy.

Thẩm Anh chỉnh chắn lại cho nàng, mặc nguyên quần áo nằm xuống mép giường, cách một lớp chắn mềm nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng nàng. Mạnh Cảnh Xuân xoay người lại, nâng tay lau khô nước mắt, Thẩm Anh lại bắt lấy tay nàng: “Không để gì mới thay được quần áo, vậy mà đã muốn làm dơ rồi.”

Hắn lấy khăn ướt trên bàn, lau sạch mặt cho nàng, tay nhẹ nhàng che lại mắt nàng, nói: “Đừng nghĩ gì nữa, khóc tiếp mắt sẽ sưng.”

Bàn tay hần phủ nhẹ trên mắt màng, qua lớp mí mắt mỏng manh có thể cảm nhận được hơi ấm, lại có năng lực khiến lòng người yên tĩnh lại. Mạnh Cảnh Xuân co rúc trong tấm chăn mỏng, hai mắt bị che, dường như đã chìm vào một thế giới an ổn, cho dù có ngủ tiếp cũng không sao.

Tiếng trống canh vang lên lần nữa, ngoài phòng bắt đầu hửng sáng. Mạnh Cảnh Xuân ngủ mê man, đầu lệch sang bên, dây cột lỏng lẻo nhưng tóc không bị loạn. So với hai lần trước, lần này tướng ngủ của nàng cực kỳ ngoan, cả đêm không nhúc nhích, rúc trong chăn mỏng an tĩnh ngủ.

Thẩm Anh lặng lẽ đứng dậy, nhẹ bước chậm rãi đi ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ, lại dặn hạ nhân trong phủ bón thuốc đưa cơm cho nàng, rồi mới vội vàng thay quần áo lên triều.

Khi Mạnh Cảnh Xuân tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao ba sào. Mưa rơi cả đêm qua, đến sáng nay thì lại nắng gắt, oi bức ngày hè như lại bốc từ dưới đất lên. Mạnh Cảnh Xuân đổ một thân mồ hôi, ướt đầm cả lớp trung y trắng.

Nhớ lại chuyện hôm qua, nàng liền cảm thấy đau đầu. Mang máng hình như Thẩm Anh có nói vài câu thừa thốt gì đó, nàng quay đầu nhìn nhìn xung quanh, hóa ra không phải là giấc mơ.

Nàng muốn chống giường ngồi dậy, nhưng cảm giác sau lưng đau không chịu nổi, khi mở miệng giọng nói cũng nghẹn đặc.

Cúi đầu nhìn quần áo rộng thùng thình trên người mình, không biết là mò ra ở đâu.

Thị nữ giúp nàng tắm rửa thay quần áo hôm qua đẩy cửa vào, tay bưng một cái khay đựng chén thuốc và chén cháo, cũng không nói gì với nàng, chỉ hành lễ rồi đặt khay trên bàn, chậm rãi đỡ nàng ngồi dậy, bón thuốc cho nàng.

Mạnh Cảnh Xuân nhúc nhích một cái là đau, nên cũng tùy vào nàng ấy.

Nàng uống thuốc ăn cháo xong, nằm xuống ngủ tiếp, trong đầu vẫn mê mê man man.

Buổi tối hình như Thẩm Anh có ghé qua, nhưng nàng cũng không nhớ rõ hẳn rồi khi lúc nào. Nàng thường hay bị sốt, đầu óc khi thì hồ đồ khi thì tỉnh táo. Cứ liên tiếp hai ba ngày như vậy, cuối cùng cơn sốt của nàng dứt hẳn, chỉ là khắp người vẫn còn đau. Nàng kéo ống tay áo rộng lên, thấy mấy vết xanh tím trên tay càng thêm đậm, không biết khi nào mới biến mất.

Nàng biết đây vốn dĩ là phòng ngủ của Thẩm Anh, hiện giờ nàng chiếm lấy như tu hú chiếm tổ chim khách, trong lòng có chút hổ thẹn. Nàng biết Thẩm Anh muốn tốt cho nàng, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ổn. Hôm ấy nàng xuống giường đi lại, bị quản gia trong phủ nhìn thấy, quản gia vội vàng mời nàng quay về phòng, bảo là thân thể nàng còn chưa tốt, phải nằm dưỡng thương trên giường, không nên đi lại nhiều.

Vị quản gia này họ Ngưu, xử lý mọi chuyện vô cùng chu đáo tỉ mỉ, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cần thiết để dưỡng bệnh, không chút sơ sẩy.

Nghe giọng điệu thành khẩn tha thiết của Ngưu quản gia, nàng đành phải nghe lời quay lại giường.

Ngưu quản gia thấy hai ngày này Tướng gia đều ở tạm tại thư phòng, sáng sớm ra tinh thần không tốt, liền cẩn thận dọn ra một gian phòng ngủ ở đông sương, bố trí theo sở thích của Thẩm Anh.

Thẩm Anh về phủ thấy ông đã dọn dẹp một phòng ngủ khác, liền dứt khoát sai người dời toàn bộ hành lý của Mạnh Cảnh Xuân từ quan xá sang đây.

Trong Thẩm phủ có nuôi một con chó tên là Quế Phát, cực kỳ dữ tợn. Hôm đó khi hành lý của Mạnh Cảnh Xuân được chuyển tới, nó liền ghé vào cạnh xe ngựa kia, hình như ngửi được gì đó. Đến khi Ngưu quản gia xách lồng vệt ra, Quế Phát lập tức tới gần, bổ nhào lên bắt lấy, dọa cho vệt trong lồng sợ đến mức gọi bầy một trận: “Tướng gia, Tướng gia!”

Ngưu quản gia nghe mà đen mặt, vỗ vỗ đầu Quế Phát, trấn an con vệt đang bị kinh hoàng quá độ, xách lồng vào phủ.

Quế Phát không từ bỏ, theo sát phía sau, Ngưu quản gia quay lại lườm nó một phát, nó liền an phận hơn một chút.

Vết ta vẫn sợ chết con chó dữ, rứt trong lồng cằng thẳng xù lông.

Ngươi quản gia xách lồng vết đến phòng ngủ mới ở đông sương, hành lý cũng chuyển hết vào trong đó, khóa chặt cửa lại. Quê Phát vẫn quanh quẩn không ngừng ở ngoài phòng, không hề muốn rời đi.

Ngươi quản gia đi hai bước, quay đầu lại nhìn nó, sợ nó làm ra chuyện gì cầm thú, liền đeo vòng cổ vào cho nó, dắt tới sân sau xích lại.

Hành lý đều đã bị chuyển hết về đây, mà Mạnh Cảnh Xuân lại hoàn toàn ngây thơ chẳng hay biết gì.

Hôm chuyển đồ, Bạch Tồn Lâm còn buồn bực sao tự dưng Mạnh Cảnh Xuân lại dời đi như thế, thật đúng là quá kỳ lạ, hỏi gã sai vặt phụ trách chuyển đồ, nhưng gã sai vặt lại im như thóc chẳng nói với hắn câu nào, khiến hắn rất chi là phiền muộn.

Sau đó, hắn lại biết được Mạnh Cảnh Xuân tra án bị tập kích, nghe đâu bị thương không nhẹ, không thể đến nha môn đi làm, khiến hắn giật cả mình. Hắn muốn đi thăm Mạnh Cảnh Xuân, nhưng lại chẳng biết tiểu tử này đang dưỡng thương ở cái xá xinh nào, liền sốt ruột đi tìm Trần Đình Phương.

Trần Đình Phương thấy bộ dáng gấp gáp của hắn, phản ứng lại hết sức lười nhác.

Bạch Tồn Lâm cảm thấy, tốt xấu gì cũng là tình nghĩa đồng khoa, tiểu tử họ Trần này lại máu lạnh như thế, đúng là không ưa nổi.

Trần Đình Phương lại thờ ơ trả lời hắn: “Mọi người đều có số mệnh của riêng mình, Bạch huynh sốt ruột như vậy, theo đệ thấy cũng chỉ là sốt ruột sưng thôi.”

Hắn như thể thiên tiên nói ra vài câu nhẹ như mây trôi nước chảy, Bạch Tồn Lâm lại không thích nghe, tự mình đi đến chỗ khác tìm hiểu.

Nhưng ở kinh thành này hắn cũng không có mối quan hệ gì nhiều, dò la vài ngày cũng chẳng dò ra được nguyên cớ gì, đành phải ngậm ngùi từ bỏ.

Trong mười mấy ngày ngắn ngủi mà Mạnh Cảnh Xuân dưỡng thương, đã có không ít chuyện xảy ra ở kinh thành. Tam đương gia của Vạn Bồ lâu Tổng Định Khoan bị bắt vào nhà tù Hình bộ với tội danh là giết dây quan lại trong triều tham gia đánh bạc, xúi giục họ mua bán chức quan, cuối cùng còn cộng thêm một tội mưu sát quan lại không thành.

Bạch Tồn Lâm tự cho là thông minh mà liên kết mọi chuyện lại, rút ra kết luận chắc chắn Tổng Định Khoan chính là kẻ sai người ngầm tập kích Mạnh Cảnh Xuân, tức đến sôi gan. Tuy hắn không gặp được Mạnh Cảnh Xuân, nhưng cũng có thể tưởng tượng Mạnh Cảnh Xuân nhỏ bé ốm yếu kia bị đánh đến mặt mũi bầm dập đáng thương đến thế nào, thật đúng là tạo nghiệp mà! Tổng Định Khoan cái tên chơi bẩn kia đúng là đáng hận!

Vừa hay hắn có bạn đồng khoa làm việc bên Hình bộ, liền đi nói với người đó, nhất định phải dùng đại hình hung hăng hầu hạ tên Tổng Định Khoan đó, khiến hắn phải sống không bằng chết thì mới được. Bạn đồng khoa thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi như thế, hơi ngần người, nói: “Sao ngay cả Bạch huynh cũng căm tức như vậy..... Trước đó cấp trên đã có người dặn dò qua, tuyệt đối không cho thằng nhãi này sống tốt, hiện giờ đã dựng hình đến mức không động đậy nổi rồi, làm thêm nữa chắc hẳn toi mạng luôn.”

Bạch Tồn Lâm: “.....”

Ngay sau đó vụ Vạn Bồ lâu cũng được kết án, hơn hai mươi tên tiểu lại trong triều bị bắt đi thẩm vấn, sau khi nhận tội đều bị phán quyết lưu đầy.

Mạnh Cảnh Xuân bị nhốt trong Tương phủ, không nghe được chuyện gì bên ngoài, đương nhiên cũng hoàn toàn không biết những chuyện đã phát sinh.

Ngoại thương đã khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn bị bắt uống thuốc tiếp. Trương Chi Thanh có ghé qua vài lần, đều bắt mạch xong là liền vội vàng đi, không hề nói câu nào thừa thải với nàng.

Mạnh Cảnh Xuân chỉ trông ngóng cho mình mau khỏe, vậy thì nàng có thể nhanh chóng rời khỏi đây, không quấy rầy Thẩm Anh nữa.

Qua thêm mấy ngày, Thắm Anh khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, mới sáng sớm đã bị con vẹt ở gian trong kêu tỉnh cả ngủ. Hắn lập tức rời giường, xách lồng vẹt sang một gian phòng ngủ khác.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn ngủ say, Thắm Anh nhẹ nhàng đặt lồng vẹt xuống rồi sang nhà bếp bưng cháo tới.

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy tiếng động, ngồi dậy dụi dụi mắt. Bình thường giờ này Thắm Anh đã lên triều rồi, không ngờ hôm nay lại xuất hiện trong phòng.

Nàng sững sốt, Thắm Anh đã bưng chén ngồi xuống, thông dong đưa chén nước cho nàng súc miệng.

Mạnh Cảnh Xuân ngoan ngoãn nhận lấy, Thắm Anh lại bưng chén cháo lên, múc một thìa rồi đưa đến bên môi nàng. Mạnh Cảnh Xuân ngẩn người, vội đưa tay ra, nói: “Hạ quan tự mình làm được.....”

Thắm Anh liền đưa chén cho nàng.

Vẹt trong lồng rĩa lông chán chê xong há mỏ kêu lên: “Tướng gia! Tướng gia!”

Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến run cả tay, suýt nữa thì làm đổ cháo trong chén.

33. Chương 33: Cây Rỗng Ruột

Thắm Anh vươn tay vững vàng đón lấy chén cháo, một câu cũng không nói.

Mạnh Cảnh Xuân vừa định mở miệng giải thích, Thắm Anh lại đưa thìa tới bên môi nàng: “Ăn cháo trước đi, nhanh không thì lạnh.”

Mạnh Cảnh Xuân rầu rĩ nuốt thìa cháo, vừa định mở miệng thì thìa khác lại đưa đến bên môi, đành phải tiếp tục ăn.

Nàng khó khăn lắm mới rảnh miệng để hỏi một câu: “Sao con vẹt này lại ở đây.....”

Thắm Anh trả lời: “Không đưa về đây thì chẳng lẽ bỏ nó đói chết ở quan xá à?”

“Ồ.” Mạnh Cảnh Xuân lại ăn một muỗng cháo, vội vội vàng vàng nuốt xuống, nói tiếp: “Vậy hôm nay hạ quan mang nó về, quấy rầy Tướng gia lâu rồi, thật sự là.....”

Một thìa nữa đưa đến bên môi, Thắm Anh không cho phép nàng nói thêm gì nữa. Hắn liếc qua con vẹt kia, chỉ nói: “Ta thấy hình như nó ở lại đây vui đến quên cả đường về rồi.” Lại quay đầu lại, nhìn Mạnh Cảnh Xuân ăn cháo, hỏi: “Nàng thì sao?”

Mạnh Cảnh Xuân lại nuốt một thìa cháo, suýt nghẹn: “Hạ quan, hạ quan vẫn nên về quan xá thì hơn.”

“E là nàng muốn về cũng không về được.” Thắm Anh bón cho nàng thêm một thìa, nói tiếp, “Ngày nộp tiền thuê nhà ở quan xá bị lỗi rồi, tháng này nàng chưa trả tiền, chắc là người bên Lại bộ cho rằng nàng không ở đó nữa, đem hành lý dọn hết ra ngoài, để cho người khác ở.”

Mạnh Cảnh Xuân trợn to mắt: “Vậy hành lý của hạ quan bị dời đến đâu rồi?”

Thắm Anh lại đưa một thìa tới: “Nàng nói xem?”

Mạnh Cảnh Xuân bị một mồm đầy cháo chặn lại không nói được, trong lòng lại mắng tên Thắm Anh mặt dày vô liêm sỉ này từ đầu đến chân. Người Lại bộ dọn hành lý của nàng gì chứ, rõ ràng chính là hắn đem chuyển qua đây! Tưởng nàng là đồ đần à? Bên Lại bộ mới không thèm vì vài ngày chưa kịp trả tiền mà dọn sạch phòng đâu, thân là Tướng của một nước, lại bịa chuyện ra mà lừa gạt một tên tiểu lại bát phẩm như nàng!

Mạnh Cảnh Xuân thối mặt, nuốt cháo xuống.

Chén cháo chẳng mấy chốc thấy đáy, Thắm Anh đứng lên, đặt chén lên bàn, mở miệng nói: “Không vui à?”

Mạnh Cảnh Xuân nhảy xuống giường như giận dữ: “Vui chứ, đỡ tốn tiền thuê nhà.”

Thẩm Anh cau mày: “Thương tích khỏi chưa?”

Nàng rầu rĩ đáp: “Đương nhiên là khỏi hết rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân nói xong liền muốn đi ra ngoài, Thẩm Anh tóm nàng lại, kéo ống tay áo lên nhìn, thấy máu bầm trên đó còn chưa hoàn toàn mất hết, vậy mà nàng còn không biết ngượng mà bảo là khỏi hết rồi.

Mạnh Cảnh Xuân rút tay về, bộ quần áo rộng thùng thình mặc lên người nàng đúng là rất quá khổ, áo khoác đều quệt đất cả rồi. Nàng hơi nhịu mày, nói: “Tướng gia để hành lý của hạ quan ở đâu? Hạ quan muốn đi tìm một bộ để thay.”

Giọng Thẩm Anh nhàn nhạt: “Bộ này không được à?”

Mạnh Cảnh Xuân bĩu môi: “Được chỗ nào chứ.”

Thẩm Anh xoay người đi, bộ quần áo chất liệu tốt thoải mái như vậy, lại còn mới toanh, chính hắn còn chưa mặc lần nào đã đưa cho nàng, vậy mà vẫn bị ghét bỏ. Trong lòng hắn thầm oán như vậy, nhưng cũng đẩy cửa ra ngoài.

Thời tiết tốt khiến người thật lười biếng. Thẩm Anh đi ở phía trước, Mạnh Cảnh Xuân lót lót bám theo sau, đi được vài bước chân, Thẩm Anh cũng không quay đầu lại, nói với nàng: “Sau này nàng ở gian phòng ở phía đông, nếu muốn mang vệt sang đó thì cứ mang sang. Quân gia nói, đạo này Quế Phát thương nhớ nó suốt, nàng cẩn thận một chút, đừng để Quế Phát ăn vệt.”

“.....”

“Bên đông sương tuy ẩm, nhưng cũng đừng quên đóng cửa sổ, không thì lại cảm lạnh.”

Mạnh Cảnh Xuân bám sau đít, gật gật đầu.

Thẩm Anh lại nói: “Sau này có rảnh thì dạy con vệt kia nói vài câu gì khác đi. Ta thấy nó cũng không phải quá dần, dạy cẩn thận một chút thì chắc cũng không đến nỗi chỉ biết nói mỗi hai câu kia.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân chột đỏ mặt.

Thẩm Anh dẫn nàng vào phòng ngủ ở phía đông, chỉ chỉ hai cái giường lớn nằm trong góc: “Đều ở trong đó hết, tự tìm quần áo rồi thay đi.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đi qua, mở một cái giường ra lục lọi cả buổi trời, gỡ gỡ đầu, lại mở giường còn lại ra, lục tìm thêm một buổi nữa.

Thẩm Anh đứng ở ngoài cửa nói: “Nàng cũng chỉ có tổng cộng vài bộ, vậy mà tìm mãi không ra một bộ để mặc sao?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm trả lời, đây không phải là chuyện quần áo, mà là một ngàn ba trăm lượng kia bay đâu mất rồi?

Vì thế nàng hỏi dò: “Hành lý của hạ quan..... đều ở đây cả sao?”

Thẩm Anh trả lời nàng một câu đầy khẳng định, lại hỏi nàng: “Mất gì sao?”

Đương nhiên là Mạnh Cảnh Xuân ngại hỏi thẳng về chuyện ngân phiếu, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt nuốt sầu vào lòng.

Sau đó nghĩ nghĩ rồi cũng thấy thoải mái, dù sao đó cũng là tiền phi nghĩa, hiển nhiên là có cách biến mất phi nghĩa. Không phải đồ của mình thì cũng không giữ được lâu.

Huống chi Thực viên cũng đã rơi vào tay Thẩm Anh, cho dù nàng có tiền cũng không thể mua lại. Chỉ là vì sao Thẩm Anh muốn mua tòa nhà này, câu hỏi này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng. Hôm đó Trần Đình Phương nói, có thể Thẩm Anh có quan hệ sâu xa gì đó với Mạnh gia, bây giờ nghĩ lại, cũng không phải là không thể.

Nhưng nàng thật sự đã quên rất nhiều chuyện quá khứ, cũng không thể nào tìm cách chứng thực được, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Nghỉ ở trong phủ thêm vài ngày, nàng suy nghĩ chuyện trở lại nha môn. Nhưng quan bào đã bị xé nát, chung quy không thể nào tùy tiện khoác đại cái áo vào rồi đến nha môn được.

Khi nàng đang buồn rầu, thì tối hôm đó Thẩm Anh xách theo một bạch đồ về. Nàng mở ra xem, thấy bên trong là một bộ quan bào mới tinh tươm, vô cùng vui vẻ nhận lấy.

Sáng sớm hôm sau, tiếng trống canh vừa dứt, trời mới hửng sáng, nàng đang ngủ mê mịch thì Thẩm Anh đến gõ cửa phòng nàng.

Nàng nghe tiếng, cuộn chăn bông quanh người, ngồi dậy, dụi dụi mắt nói: “Hạ quan ngủ thêm một canh giờ rồi đến nha môn cũng không muộn, nếu Tướng gia muốn vào chầu thì phải nhanh lên.....”

Nói xong liền thẳng tắp ngã xuống, ôm chăn bông ngủ tiếp.

Thẩm Anh lại gõ gõ cửa: “Thành tây không thể so với quan xá, đến Đại Lý tự xa lắm, nếu nàng ngủ nữa e là không kịp họa mã đâu.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, lập tức bò lên, vội vội vàng vàng khoác lên quan bào rồi đi ra ngoài. Thẩm Anh thấy dáng vẻ mơ mơ màng màng của nàng, cũng không nói gì nhiều, chỉ để tùy nàng.

Mạnh Cảnh Xuân hấp tấp rửa mặt, hấp tấp ăn sáng, cuối cùng đến khi định ra cửa thì bị Thẩm Anh kéo lại.

Thẩm Anh chỉnh sửa lại quan bào mà nàng khoác bừa lên người cho ngay ngắn phẳng phiu, nha đầu này ngay cả cổ áo bị xếp ngược mà cũng không biết, thật sự là quá qua loa rồi.

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu sờ sờ mũi mình.

Thẩm Anh nói: “Quan bào mới, mặc cẩn thận một chút, đừng làm hỏng nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Hình như Thẩm Anh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng chỉ hé miệng, lại thốt không nên lời. Hắn buông tay, nói: “Đi thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới cúi đầu leo lên xe ngựa, rụt ở trong góc ngủ tiếp.

Giờ này đường xá thành tây vẫn vắng vẻ không người, Mạnh Cảnh Xuân nhắm mắt định đánh một giấc, nhưng xe ngựa chạy trên con phố thanh tịch khiến nàng tỉnh ngủ, tiếng bánh xe nghiêng lên đá cực kỳ rõ ràng, các loại giác quan đều đặc biệt nhạy bén.

Vào triều sớm như vậy cũng có cái hay, có thể trải qua khoảnh khắc thanh tịnh hiếm có của dương gian, lại còn là trong một buổi sớm tinh mơ trong lành.

Lúc đến Đại Lý tự, nha môn vẫn còn vắng bóng người, Thẩm Anh không xuống xe, chỉ dặn dò nàng buổi chiều tối làm xong việc cũng đừng về một mình, quân gia sẽ đến đón nàng.

Từ cái đêm gặp phải kẻ xấu, lá gan của Mạnh Cảnh Xuân cũng bị thu nhỏ lại, gật đầu đáp ứng rồi vội vàng xuống xe, đi vào nha môn một mình.

Nàng đã rất lâu không đến Đại Lý tự, các đồng liêu gặp nàng tất nhiên phải ân cần hỏi han một phen, nàng cũng chỉ nói thân thể đã khỏe rồi, không có gì đáng ngại.

Còn con cáo già Từ Chính Đạt, thấy nàng như thấy quỷ, không bắt chuyện với nàng, đương nhiên cũng không phân công chuyện gì cho nàng làm. Vì thế Mạnh Cảnh Xuân ăn không ngồi rồi gần như cả một ngày.

Cuối cùng Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy một vụ án nhỏ từ tay Thôi thừa đại nhân để giết thời gian. Đọc xong hồ sơ vụ án thì trời cũng đã tối, các đồng liêu lục tục ra về, nàng cũng đi đến cửa đứng đợi Ngưu quân gia.

Mùa hè kinh thành khá ngán, trời hôm nay đã bắt đầu lạnh, nhất là vào buổi tối. Ngưu quân gia đến khá muộn, giải thích với nàng, ông đến Chính sự đường trước, nhưng Tướng gia lại có chuyện kéo chân, phải trễ một chút mới về được, nên dặn ông đến đón Mạnh đại nhân trước.

Mạnh Cảnh Xuân tỏ ý đã hiểu, lên xe ngựa về phủ cùng với Ngưu quân gia.

Nhà bếp đã nấu xong cơm chiều, Mạnh Cảnh Xuân nhìn một bàn đầy thức ăn mà hoang mang. Từ sau khi nàng tới đây, nhà bếp như đổi người nấu vậy, ngày nào cũng nghĩ ra đủ các loại món ăn, khiến người ta thật mong đợi.

Ngọn đèn dầu khẽ lay động, Mạnh Cảnh Xuân dứt khoát nằm bò ra bàn, mặt dán lên bàn, đực người ra ngáy ngẩn nhìn ngoài cửa. Thật ra nàng cực kỳ đói, nhưng Thẩm Anh vẫn còn chưa về, cũng không thể nào ăn trước rồi quẳng đồ thừa lại cho hăn được.

Nàng xuất thần nhìn một gốc đại thụ bên ngoài, bỗng nhiên mở miệng hỏi Ngưu quản gia bên cạnh: “Cây này lớn tuổi rồi sao?”

Ngưu quản gia trả lời nàng: “Rất già rồi, cho nên thân cây đều đã bị sâu đục rỗng.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi kinh ngạc: “Đục rỗng?” Nhưng nhìn thoạt nhìn thấy vẫn còn tốt lắm mà.

“Không nhìn kỹ thì không thấy được. Nếu ban ngày Mạnh đại nhân lưu ý một chút, có thể thấy ngay, tâm cây đã chết.”

Mạnh Cảnh Xuân có chút hốt hoảng. Tâm cây đã chết, chỉ trông vào lớp vỏ cùng với bộ rễ khổng lồ dưới lòng đất chống đỡ, nhưng cành lá vẫn rậm rạp xanh tươi như cũ. Nàng bất chợt vô cớ nghĩ đến Thẩm Anh.

Trong mắt nàng, Thẩm Anh chắc cũng giống như một cái cây rỗng ruột như vậy, tâm đã chết nhiều năm, tính tình bên trong lắm lì cô tịch, bên ngoài lại khoác lên một lớp vỏ xanh tươi.

Nàng thật sự hoàn toàn không biết gì về Thẩm Anh. Không hỏi xem hăn nghĩ gì, không biết hăn thích gì, cũng không rõ nếu hăn bỏ mặt nạ xuống thì sẽ trở thành một người như thế nào. Thậm chí ngay cả quê quán hăn ở đâu, trong nhà có còn người thân hay không, cũng đều không biết.

Đêm đã khuya, cũng không biết hăn còn bận chuyện gì, sao còn chưa về phủ.

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu qua một hướng khác, mặt vẫn dán lên bàn, nén xuống tính tình của mình mà đợi, tự dưng lại cảm thấy ghen ngào.

***

Thẩm Anh xử lý xong việc công, đang định gấp rút về nhà, tiểu lại của Chính sự đường lại vội vàng gọi hăn, đưa một phong thư cho hăn. Tiểu lại kia nói: “Thứ sử Giang Châu Chu đại nhân khẩn cấp gửi tới, e là có chuyện gì đó quan trọng, hạ quan không dám chậm trễ, vội vàng đưa tới.”

Thẩm Anh nói đã biết, rồi lại cầm thư quay ngược vào trong.

Vào năm mà Thẩm Anh làm chủ khảo kỳ thi mùa xuân lần đầu tiên, Chu Đình Vĩ chính là một trong những thí sinh, cho nên cũng coi như là môn sinh của hăn. Lần này Chu Đình Vĩ được điều đi làm Thứ sử Giang Châu, hăn liền nhờ Chu Đình Vĩ dò la chuyện của Mạnh Cảnh Xuân một chút.

Vốn không phải là chuyện gì quá quan trọng, lại không ngờ hăn khẩn cấp gửi tới như thế. Thẩm Anh mở lá thư ra dưới ánh nến, Chu Đình Vĩ viết chi chít rất nhiều, hăn đọc từ đầu tới cuối, tay cứng đờ.

Chu Đình Vĩ viết, hăn chỉ tìm ra được, Mạnh Cảnh Xuân ở nhờ nhà cậu ở Giang Châu, năm kia mẫu thân qua đời, phụ thân chắc là đã mất sớm, gia cảnh cực kỳ bình thường, không có gì đặc biệt. Nếu nói có gì kỳ lạ, chính là trước khi nhập học, Mạnh Cảnh Xuân còn có một cái tên khác, mà lại là tên của một cô nương

---

Mạnh Quán La.

Thẩm Anh chợt thấy ngực thắt lại, cực kỳ khổ sở.

34. Chương 34: Giác Ngủ Ngon Hiếm Có

Mạnh Cảnh Xuân đợi rất lâu mà Thẩm Anh mãi vẫn chưa chịu về phủ, cuối cùng nàng nằm bò trên bàn ôm cái bụng đói meo mà ngủ.

Ngư quản gia sợ Mạnh Cảnh Xuân bị cảm lạnh, vừa định tiến lên đánh thức nàng, lại thấy Thẩm Anh về tới. Thẩm Anh vào phòng, nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân gục xuống bàn ngủ say sưa, thức ăn còn chưa được động đũa, hần dè giọng lại, nói với Ngư quản gia: “Đem xuống hâm nóng rồi mang lên.”

Ngư quản gia vâng dạ rồi thu dọn mấy đĩa thức ăn, đang định đi thì Thẩm Anh lại gọi giật lại, chậm rãi nói: “Mang một ít rượu tới.”

Tuy Ngư quản gia ở trong phủ này chưa lâu, nhưng cũng biết trước giờ Thẩm Anh không uống rượu, hơn nữa thấy sắc mặt hần hôm nay cực kém, chắc là đã gặp phải chuyện gì rồi.

Sau khi Ngư quản gia rời khỏi, Thẩm Anh cũng không vội đánh thức Mạnh Cảnh Xuân. Đứa nhỏ này có vẻ ngủ rất ngon, khiến cho người ta thật không nhẫn tâm gọi nàng dậy.

Mạnh Cảnh Xuân như nghe thấy tiếng động, nâng tay sờ sờ mũi rồi ngồi thẳng dậy, nhìn thoáng qua Thẩm Anh ngồi đối diện, nửa tỉnh nửa mê nói: “A, Tướng gia về rồi.”

Trên mặt Thẩm Anh lộ vẻ mệt mỏi khó nén, nhỏ giọng hỏi: “Sao không ăn trước đi? Thức ăn bị nguội, hâm lại ăn không ngon nữa.”

Hình như đầu óc Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn chưa được tỉnh táo hẳn, nâng tay chà xát mặt mình, lấy lại tinh thần nhìn chằm chằm Thẩm Anh hồi lâu, trả lời: “Đừng có lo, dù sao cũng không đói lắm.”

Vừa nói dứt câu thì bụng ọt ọt kêu lên, Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu dè lên bụng, nói: “Ngủ một giấc dậy hình như cũng hơi đói.”

Nàng thấy sắc mặt Thẩm Anh nặng trĩu, tưởng là hần không thích, cũng không dám can rờ nữa, cầm bình trà ở bên cạnh lên, rót một chén đưa cho hần.

Ngón tay của Thẩm Anh chạm vào chén trà, không hề phát hiện trà không còn ấm.

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng phản ứng kịp: “Í, nước trà lạnh rồi, Tướng gia đừng uống.” Nói xong thì vươn tay ra định lấy lại chén trà, nhưng Thẩm Anh lại nắm chặt không buông.

Mạnh Cảnh Xuân ngượng ngùng rút tay về.

Trên mặt nàng có vết hồng hồng lưu lại do nằm bò ra bàn ngủ, Thẩm Anh nhìn mà hơi hốt hoảng. Lúc bọn họ gặp nhau lần đầu, Mạnh Cảnh Xuân cũng chỉ mới tám tuổi, khiếp đảm sợ sệt như chim sợ cành cong. Sau hơn mười năm gặp lại, trên người nàng không còn nỗi kinh hoàng sợ hãi như lúc ấy nữa, trên mặt luôn túc trực ý cười long lanh mang theo nhiệt tình chính khí. Nếu không có chuyện gì xảy ra, nàng chẳng qua cũng chỉ là một khuê nữ đợi gả, có khi còn hứa hôn rồi, cả đời không cần sầu lo.

Hần vô thức đưa tay sang, nhưng chưa chạm tới mặt nàng thì đã lúng túng ngừng lại giữa chừng, trái tim mong đợi lại như bị một tảng đá lớn nghiền nát, khổ sở không chịu nổi.

Mạnh Cảnh Xuân thấy cử động quái lạ của hần, dè dặt hỏi: “Tướng gia khó chịu chỗ nào sao?”

Thẩm Anh cau chặt lông mày, lòng ghen lại, rút cuộc đặt tay lên bàn, muốn trả lời nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Mạnh Cảnh Xuân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, nói: “Có muốn mời Trương thái y đến không?”

Giọng Thẩm Anh hơi khàn: “Không cần.”

Mạnh Cảnh Xuân mím nhẹ môi, chắc là hần đói hoặc là quá mệt mỏi, lại gặp phải vài chuyện không hay ho, nên trong lòng buồn bực. Nàng lại nhìn ra ngoài cửa, thấy cành lá của cái cây rỗng ruột kia bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc, vào một đêm yên tĩnh không lạnh không nóng như thế này, quả thật làm người ta cảm thấy bình thần.

Ngưu quản gia dọn thức ăn đã được hâm nóng ra lần nữa, thuận đường đặt một bầu rượu lên bàn. Mạnh Cảnh Xuân sững sốt, nói: “Ta đâu có nói muốn uống rượu đâu.”

Ngưu quản gia không nói, cầm mâm lên, cúi đầu lui ra. Thấm Anh vươn tay cầm lấy bầu rượu bằng sứ trắng, rót đầy một ly cho mình. Mạnh Cảnh Xuân đơ người.

Không phải là hần không uống rượu à? Lần trước chẳng qua uống nhầm một hớp, ánh mắt liền giống như là muốn giết nàng, sao tự dưng hôm nay lại như vậy?

Thấm Anh ngậy người nhìn ly rượu, hình như đang suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể để nó thối rữa ở trong lòng. Rượu trên thế gian này, có một vài khiến người ta say, một số khác lại giết chết người. Mặc dù đã hiểu cực kỳ thấu đáo, sống chết của mình chẳng qua cũng chỉ là một tấm thẻ bị người khác dễ dàng nắm trong tay, nhưng không biết ly rượu có thể giết chết mình khi nào sẽ đến, cũng không biết còn có bao nhiêu ly rượu như thế sẽ được xuất ra từ trong tay mình.

Mạnh Cảnh Xuân thấy bộ dạng này của hần thì hơi lo lắng, lặng lẽ dời bầu rượu kia đi, nhỏ giọng nói: “Nếu thân thể không được khỏe, Tướng gia vẫn nên ăn một ít cháo nóng thì tốt hơn, đừng đụng đến rượu.....”

Thấm Anh cũng không ngẩng đầu, hiện giờ thậm chí nhìn nàng, hần cũng sợ. Tiếng khóc của Mạnh Quán La tám tuổi ở trong ngực, đến bây giờ vẫn như cơn ác mộng quấn lấy hần nhiều năm, vậy mà sau một thời gian dài như vậy, khi gặp lại hần cũng không thể nhận ra nàng.

Nỗi áy náy hổ thẹn tràn ngập trong lòng như sắp tràn ra ngoài, vừa rồi ở Chính sự đường, hần khổ sở đến mức gần như không đứng dậy nổi. Vụ án Mạnh thái y mười một năm trước, chính là một cái hố sâu không thể vượt qua trong lòng hần. Thời niên thiếu còn tưởng rằng trên đời này chắc chắn có công lý, tưởng rằng cuộc đời này hần có thể sống vô tư thẳng thắn, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ nhận được một câu “chẳng qua cũng chỉ đến thế” vô cùng bạc bẽo.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi ở đối diện hần, lặng lẽ và còm còm, nhìn hần uống sạch rượu trong chén, cũng không dám hỏi nhiều nữa, chỉ đành phải vùi đầu ăn tiếp.

Đến khi nàng ăn hết cơm trong chén mình, Thấm Anh vẫn còn chưa động đũa, bụng rỗng uống vài ly rượu. Mạnh Cảnh Xuân cau chặt mày, lỡ như Tướng gia uống say thì biết làm sao bây giờ? Người mà ngày thường không hề đụng tới rượu, một khi uống say không biết sẽ biến thành bộ dạng gì.

Nhưng Thấm Anh lại đứng lên cực kỳ ngay ngắn, cũng không nói gì với nàng liền đi thẳng ra cửa. Mạnh Cảnh Xuân thở phào nhẹ nhõm, cũng không tồi, tửu lượng Tướng gia hình như khá tốt. Nhưng nàng vừa mới thở ra được một nửa, liền nghe được bên ngoài có tiếng gì ngã xuống.

Nàng ngu người, vội vàng đứng dậy chạy ra, thấy Thấm Anh ngã quỵ trong luống hoa, không hề nhúc nhích.

Nàng lập tức đi qua, trầy vi tróc vảy nâng hần dậy, đưa ra ngón tay kiểm tra hô hấp của hần, vẫn còn vững vàng, chắc là không có chuyện gì. Nàng lớn to đầu như vậy rồi, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy người uống say mà có dáng vẻ như vậy.

Mạnh Cảnh Xuân đỡ lấy hần, có phần hơi quá sức, muốn gọi Ngưu quản gia tới giúp một tay. Nhưng Ngưu quản gia đang bận bịu ở sân sau, nàng gọi to mấy tiếng mà chẳng thấy ai đáp lại, rơi vào đường cùng đành phải dùng hết sức lực của mình đỡ Thấm Anh đi về hướng phòng ngủ. Một nửa trọng lượng của Thấm Anh đè lên trên người nàng, nàng oán thầm trong lòng, bình thường nhìn gầy như que tăm, sao lại nặng dữ vậy chứ?

Khó khăn lắm mới dìu hần về tới phòng ngủ, Mạnh Cảnh Xuân không kịp thắp đèn, vất vả đỡ hần đến bên giường, cởi giày cởi vớ cho hần, xong hết thì người nàng cũng mướt mồ hôi.

Nàng ngồi trên cái bệ thấp bên cạnh, thở phì phò, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào xuyên qua khung cửa sổ giấy, thoạt nhìn có vẻ lạnh lạnh.

Mọi thứ đều tĩnh mịch, Mạnh Cảnh Xuân nhìn Thấm Anh nằm im trên giường, trong lòng hần có chuyện nhưng lại không biết nói cùng ai. Nàng kéo kéo cái bệ thấp lại gần giường, tay chống cằm nhìn về mặt Thấm Anh khi ngủ. Có phải khi người uống say ngủ mê man, khuôn mặt mới tháo xuống về phòng bị cùng nguy trang hay không? Mạnh Cảnh Xuân thấy câu nói này nhất định là lừa người. Dù đang ngủ say, khuôn

mặt của Thẩm Anh cũng y chang như ngày thường, cô đơn, bạc phước, đẩy người ra ngoài ngàn dặm, đôi khi cũng sẽ ôn nhu, nhưng khi lọt vào trong mắt nàng, vẫn cảm thấy hẫng thật đáng thương.

Sống lâu hơn nàng tám năm, hẳn là có rất nhiều bí mật. Người mà có quá nhiều bí mật, e là rất khó ngủ ngon. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ, hẳn say khướt như vậy cũng tốt, ít ra đêm nay có thể ngon giấc.

Nàng nghĩ như vậy, lại vô thức vươn ngón tay ra, tháo đồ cột tóc cho hắn, tay dờ xuống dưới, hơi do dự một chút nhưng vẫn cởi áo ngoài của hắn ra, nếu không cứ ngủ cả đêm như vậy, sáng ra có khi lại bị nhiễm phong hàn.

Nàng nhỏ con, tay cũng ngắn, bèn dứt khoát đập lên bệ thấp, khom lưng cởi áo ngoài cho hắn. Đang khi nàng cởi đến tay áo, Thẩm Anh hơi cử động một chút, khiến người nàng nghiêng hẳn về trước, nhất thời mất trọng tâm, liền trực tiếp ngã đè lên người hắn.

Thẩm Anh rên lên một tiếng, lông mày cau chặt. Đầu gối Mạnh Cảnh Xuân đập vào mép giường, đau điếng người. Nàng vội vàng chống người dậy, co chân lên xoa xoa đầu gối, đến khi cơn đau dịu bớt, lại ngồi xồm trên giường, cẩn thận từng chút một cởi áo ngoài cho Thẩm Anh, kéo chăn mỏng trong giường đến, tỉ mỉ đắp kín cho hắn. Xong xuôi đầu đấy, nàng thở phào nhẹ nhõm, ôm chân ngồi tại mép giường, nghiêng đầu nhìn Thẩm Anh đang ngủ say sưa.

Đôi lông mày cau chặt khiến người ta nhìn mà cũng lo lắng thay. Mạnh Cảnh Xuân hơi mím môi, duỗi tay ra nhẹ nhàng để lên giữa hai hàng lông mày của hắn, thử vuốt phẳng.

Ngón tay bắt tri bắt giác trượt từ mi tâm đến sống mũi, lại một đường thẳng xuống khóe môi. Đến khi nàng phản ứng lại được thì thấy tay như bị phồng, vội vàng rút về, tim đập bình bịch. Mạnh Cảnh Xuân nâng tay sờ sờ khuôn mặt hơi nóng lên, nhìn ánh trắng lành lạnh rơi trên mặt đất, trong lòng mới dần bình tĩnh lại.

Nàng chợt nhớ đến một giấc mơ, mặt lập tức đỏ bừng nóng cháy. Thật đúng là muốn mạng mà, nàng đang nghĩ cái quái gì vậy chứ? Nàng vội vàng vỗ vỗ ngực, quyết định xuống giường, nhưng chân nàng vừa mới ra được đến mép giường, liền có một bàn tay phủ lên cánh tay nàng.

Tim Mạnh Cảnh Xuân đập nhanh như ngựa phi, dù cho cách một lớp vải, nhưng nàng vẫn cảm nhận được độ ấm cùng sức nặng trên cánh tay mình.

Nàng quay đầu lại, thấy Thẩm Anh vẫn nhắm mắt. Nàng thăm dò đẩy nhẹ hắn: “Tướng gia tỉnh rồi sao? Hạ quan đến nhà bếp nấu chén canh giải rượu mang tới nhé?”

Nhưng Thẩm Anh lại không hề phản ứng gì, bàn tay vẫn gác lên cánh tay nàng như trước, không hề nhúc nhích.

Mạnh Cảnh Xuân thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng chuyển tay hắn đi, cảm giác khô ráo ấm nóng khiến nàng không tài nào bình phục lại hô hấp của mình được. Nàng nắm lấy bàn tay kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở lòng bàn tay hắn ra.

Nàng không biết xem chỉ tay, nhưng thấy đường vân trên tay hắn lung tung lộn xộn, cũng đoán được không phải là người có mệnh tốt gì. Tuy có hơi mê tín, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại nguyên ý tin tưởng, hẳn làm quan trong triều mười một năm cũng không vui về gì. Thời niên thiếu cần cù học hành thi lấy công danh, một đường nhân nhĩa thẳng tiến, tuổi còn trẻ mà đã trên vạn người, trong bụng nhiều mưu lược, nhưng lại không biết có phải đã sớm làm trái với lòng mình hay không.

Trong lòng hắn, thế gian này có bộ dạng gì, Mạnh Cảnh Xuân thật sự rất muốn biết.

Nàng hơi thất thần, bàn tay bị nàng mở ra kia, lúc này lại nhẹ nhàng nắm lại, bao bọc ngón cái của nàng trong đó. Không nắm quá chặt, nhưng lại cực kỳ ấm áp, dường như có thể cách làn da, đi theo kinh mạch truyền thẳng vào lòng nàng.

Mạnh Cảnh Xuân bị xúc động như thế trong một khắc, ánh trắng lành lạnh chiếu vào phòng lại khiến cho người ta thấy hơi lạnh. Hốc mắt nàng hơi chua xót, trong lòng rầu rĩ, nắm chặt lấy bàn tay kia, cuộn tròn người lại nằm xuống bên mép ngoài, tầm mắt vừa vịn ở ngang môi hắn.

Nàng có phần sợ nhìn thấy hấn cau mày, nên không dám nhìn lên trên. Nàng nằm nghiêng như vậy, có thể cảm nhận được hơi thở thoang thoảng mang mùi rượu của Thẩm Anh, thông dong nhẹ nhàng, hình như ngủ rất an ổn.

Mạnh Cảnh Xuân như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, nhắm mắt lại, duỗi ra tay kia, cách chăn mềm ôm hấn.

35. Chương 35: Tâm Tính Tiểu Nữ Nhi

Mồ hôi sau lưng Mạnh Cảnh Xuân đã lạnh, quần áo ướt đầm dề, dán vào người có phần không thoải mái, nhưng nàng đã mệt không chịu nổi, chỉ qua một lúc liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Đến nửa đêm, Thẩm Anh mở mắt ra, do vừa mới tỉnh rượu mà đầu đau như búa bổ, chân mông đắp trên người lại quá kín, khiến hấn đổ mồ hôi ướt đầm. Một tay hấn để ngoài chăn, bị Mạnh Cảnh Xuân nắm chặt, không hề có ý định buông ra. Hấn cúi đầu liền nhìn thấy mặt nàng, tóc chưa tháo ra, áo ngoài vẫn mặc nghiêm chỉnh trên người, hô hấp đều đều từng hơi dài, xem ra ngủ rất sâu.

Tay nàng khá lạnh, Thẩm Anh chịu đựng cơn đau đầu, thở dài, dứt khoát đưa chân sang đắp lên người nàng. Hấn hơi quay đầu đi, muốn nhớ lại một ít chuyện lúc say rượu, nhưng chẳng nghĩ ra được gì. Sau khi tỉnh rượu, rất khó ngủ lại lần nữa, nghe tiếng trống canh vang lên ngoài phòng, hấn quyết định đứng dậy.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn nắm chặt lấy tay hấn. Hấn cúi đầu nhìn một cái, thấy Mạnh Cảnh Xuân đang lẩm bẩm nói mớ. Không biết nàng nói cái gì, nhưng hình như rất sốt ruột, chắc là trong mộng bị người rượt đuổi hoặc gặp phải chuyện gì quan trọng.

Hấn vươn tay kia ra, ôm nàng vào lòng. Mạnh Cảnh Xuân hơi giật giật, sau đó an ổn ngủ tiếp.

Hoàn cảnh này khiến người ta thấy say mê, cũng khiến cho người ta lo được lo mất, trong lòng Thẩm Anh rất sợ nàng sẽ bỏ đi. Vụ án Mạnh thái y năm đó được giải quyết cực kỳ thần bí, mọi người chỉ biết Đại Lý tự khanh Chu Dự Ninh là chủ thẩm, cũng biết Mạnh thái y bị cuốn vào vòng xoáy đấu đá trong hậu cung, cuối cùng rơi vào kết cục chết thảm trong ngục.

Ngay cả vụ án này rốt cuộc là về chuyện gì, thẩm án thế nào, liên lụy bao nhiêu người trong cung, người ngoài đều không thể biết rõ. Thậm chí trước đó, Trương Chi Thanh cũng không biết Thẩm Anh có tham gia thẩm án vụ này.

Có thể Mạnh phu nhân biết một ít chuyện, nhưng bà có kể đầu đuôi sự tình cho Mạnh Cảnh Xuân hay không, thì không thể biết được. Bây giờ Mạnh Cảnh Xuân vì muốn tìm hiểu rõ ràng vụ án năm đó, mà mạo hiểm vào triều làm quan, cũng không phải không có khả năng.

Thảo nào nàng lại hỏi đến Đại Lý tự khanh Chu Dự Ninh, còn nói với hấn “Khi hạ quan còn nhỏ, từng gặp qua một người. Tuy bây giờ đã không còn nhớ rõ diện mạo của hấn, nhưng vẫn nhớ rằng hấn có nói, làm người không thể để mất lòng chân thành.....” Ký ức thời thơ ấu của nàng đã bị vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, nhưng lại vẫn nhớ lời hấn nói.

Thời gian đã lâu đến mức, ngay cả khi hấn nghe thấy nàng nói câu này, chỉ cảm thấy hình như đã từng nghe qua, lại không nghĩ tới, đây chính là câu mà hấn nói với nàng năm đó.

Hấn thở dài, hình như Mạnh Cảnh Xuân đã tỉnh, nàng duỗi tay kéo kéo lớp chăn mỏng trên cổ, có chút mơ hồ vươn vai, tay lại không cẩn thận đập vào mặt hấn.

Bị tiếng vang này dọa đến tỉnh cả ngủ, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng buông tay ra, quấy đạp, tung chăn ra luống cuống bò xuống giường, nâng tay vén vén mấy sợi tóc tán loạn ra sau tai, đứng cúi đầu bên giường, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì.

Thẩm Anh chống giường ngồi dậy, đi xuống, đứng quay lưng về phía nàng, chỉnh trang lại chăn mềm trên giường, cũng không nói câu nào với nàng mà đi thẳng ra ngoài.

Từ khi Mạnh Cảnh Xuân chuyển vào Tướng phủ, chưa từng gặp phải thái độ lạnh nhạt này của Thẩm Anh, nàng an phận bám gót theo sau hắn, cách khoảng hai ba bước, chân bước rón rén. Tuy nàng cực kỳ cẩn thận dè dặt, nhưng cuối cùng lại nhịn không được mà hắt hơi một cái.

Thẩm Anh đi phía trước bắt chợt cau chặt lông mày, nhưng không quay lại.

Ngay sau đó Mạnh Cảnh Xuân lại hắt hơi thêm cái nữa, Thẩm Anh mím chặt môi, vẫn tiến lên phía trước.

Mạnh Cảnh Xuân nâng tay xoa xoa lỗ mũi, chắc tối qua bị lạnh rồi, lát nữa phải uống chút trà gừng xoa khí lạnh trong người mới được. Hắt xì cái sau nối tiếp cái trước không ngừng, nàng cúi đầu chà mũi, tiếp tục đi về trước.

Thẩm Anh lại bỗng nhiên ngừng bước, xoay người lại, tiến lên ai bước ôm nàng vào lòng.

Ánh sáng ban mai mờ nhạt, gió sớm hơi lạnh, mặt Mạnh Cảnh Xuân lại bắt chợt nóng kinh khủng. Vừa rồi Thẩm Anh cũng không thêm mặc áo ngoài đã bước ra khỏi phòng ngủ, trên người chỉ có mỗi một bộ trung y mỏng manh, cả khuôn mặt của nàng đều chôn vào trong ngực hắn, cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể cùng với nhịp tim hắn, mặt bị đốt đỏ phừng phừng. Bàn tay ôm vòng lấy gáy nàng hơi dùng lực, Mạnh Cảnh Xuân đang muốn hắt xì hơi, nhưng đầu lại không dời đi được. Chỉ đành “hắt xì” một tiếng, có chút rầu rĩ, Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, cũng may mà không có nước mũi.....

Thời tiết đã chuyển lạnh, Mạnh Cảnh Xuân thấy Thẩm Anh chỉ mặc một bộ trung y mỏng manh, ma xui quỷ khiến thế nào mà vươn tay ra ôm ngược lại hắn. Cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vòng qua eo hắn, bàn tay phủ lên lưng hắn, thân thể Thẩm Anh nhất thời cứng đờ.

Mạnh Cảnh Xuân khịt khịt lỗ mũi, cũng không biết mình làm vậy có đúng hay không, đỏ mặt xấu xa mở miệng, giọng buồn bực: “Trời đúng là lạnh quá đi, mùa hè kinh thành sao qua nhanh dữ vậy không biết.”

Nếu như thích một người, không nhất định phải có quá nhiều lý do.

Vậy thì nàng cũng không cần suy nghĩ rốt cuộc Thẩm Anh thích nàng chỗ nào nữa, cũng không cần suy nghĩ tình cảm tình tế màu nhiệm của nàng đối với Thẩm Anh được gieo hạt ở đâu, nảy mầm thế nào, mà cuối cùng lại sum xuê tươi tốt đến thế.

Nghĩ đến đây, nàng thả lỏng mà thở dài, trọng lượng cả người đều tựa vào trên người hắn: “Tướng gia nên mặc thêm nhiều một chút, trời này chẳng mấy chốc sẽ lạnh, lỡ bị đông lạnh thì không tốt đâu.”

Đáy lòng Thẩm Anh như bị một cây chổi cứng quét qua một cái, vừa đau vừa tê, không khỏi nhẹ nhàng than thở một hơi.

Mạnh Cảnh Xuân cảm giác được ngực hắn nhấp nhô, cảm thấy ôm như thế này cũng rất ấm áp, hình như có phần sợ hắn bắt chợt buông tay.

Nàng bị tâm tính tiểu nữ nhi bất ngờ nảy ra này làm cho giật bắn mình, vội vàng buông lỏng tay ra. Ngưu quần gia đứng lúc đi ngang qua, Thẩm Anh cũng buông nàng ra, vươn tay xoa xoa đầu nàng, xoay người đi tiếp.

Ngưu quần gia không đổi sắc mặt, quẹo qua chỗ rẽ, đi về phía nhà bếp. Mạnh Cảnh Xuân đứng ngăn người tại chỗ, rồi nhanh chóng đuổi kịp Thẩm Anh, nói: “Tướng gia quay về mặc thêm quần áo trước đi đã.”

Nhà bếp nấu bữa sáng rất thịnh soạn, Mạnh Cảnh Xuân vui đầu ăn, lại thấy Thẩm Anh ngồi đối diện có vẻ không được hăng hái lắm, ngay cả một chén cháo cũng không ăn. Mạnh Cảnh Xuân thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay đã trễ như vậy rồi..... Tướng gia không vào triều sao?”

Thẩm Anh trả lời nàng: “Hôm nay không muốn đi.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân nghĩ thầm, Tướng gia mà cũng có lúc mệt mỏi muốn đình công cơ à, lại nhớ đến sắc mặt tệ kinh khủng của hắn tối hôm qua, không biết có phải trong triều xảy ra đại sự gì hay không. Nàng không dám hỏi rõ, ăn xong bữa sáng, cầm khăn lau miệng, đứng dậy cúi mình vái chào nói: “Vay hạ quan đi trước.....”

Ngưu quần gia vội vàng đưa nàng ra cửa, Mạnh Cảnh Xuân đi hai bước, dừng lại nói với Ngưu quần gia: “Ta thấy khẩu vị Tướng gia rất kém, xin làm phiền quần gia dặn nhà bếp nấu một ít cháo trần bì.”

Ngưu quản gia đáp là đã biết, Mạnh Cảnh Xuân mới tiếp tục đi ra ngoài.

Hắt xì suốt cả dọc đường đi, Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới nhớ ra là đã quên uống một ít trà gừng. Đã rất nhiều năm không trải qua đầu thu ở kinh thành, nó đã không còn quá giống như trong ký ức nữa. Trời tuy khá lạnh, nhưng trong lòng ngược lại rất ấm áp.

Nàng vừa đến nha môn không lâu, chỉ một lát sau đã thấy một bóng dáng quen thuộc lủi ra.

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu, thấy người đến là Bạch Tồn Lâm, hơi sững sờ một chút.

Bạch Tồn Lâm ngó qua ngó lại, cả kinh nói: “Sao hiền đệ lại béo vậy?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng sờ sờ mặt, hình như đâu có đâu.

Bạch Tồn Lâm bảo là mình được nghỉ, nghe nói Mạnh Cảnh Xuân đã trở lại nha môn, liền đi đến thăm. Mạnh Cảnh Xuân liền ứng phó hẩn, bảo công việc của mình bề bộn lắm, hôm khác hẩn hăng tới. Bạch Tồn Lâm cực kỳ thông minh, nghe ra ý miễn cưỡng trong đó, nhưng cuối cùng vẫn không quên hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Bây giờ hiền đệ đang ở đâu? Huynh nghe ngóng rất lâu mà cũng không dò hỏi ra được nơi ở mới của hiền đệ.....”

Mạnh Cảnh Xuân rất bình tĩnh bịa chuyện: “Trong kinh đô có một người cậu bà con xa, nên chuyển qua ở nhà của ông ấy.”

“Ồ.” Bạch Tồn Lâm vẫn không từ bỏ ý định, hỏi tiếp, “Nhà cậu của đệ ở thành tây à?”

Hử? Sao hẩn lại biết bây giờ mình đang ở thành tây cơ chứ?

“Huynh vừa thấy có chiếc xe ngựa đi về hướng thành tây.” Hẩn chép chép miệng, “Nhà cậu của hiền đệ cũng giàu thật nhỏ, bây giờ lại còn sai người đặc biệt đưa hiền đệ tới nha môn nữa cơ đấy.”

Hôm nay Mạnh Cảnh Xuân phịa chuyện lại có chút chột dạ: “Chẳng qua là cậu sợ đệ lại gặp phải chuyện gì, nên mới phái xe ngựa đi đưa đón.....”

“Ra là sợ xảy ra chuyện à? Nếu đệ ở quan xá, sau này đi cùng huynh không phải là được rồi sao?” Kéo cái ghế dựa ngồi xuống, “Nhà cậu đệ buôn bán à?”

Mạnh Cảnh Xuân không muốn trả lời hẩn, bèn nói: “Bạch huynh tìm hiểu chuyện này làm chi?” Nói xong liền lật lật hồ sơ vụ án trong tay: “Hôm khác nói tiếp đi, hôm nay thật sự rất bận.”

Bạch Tồn Lâm thấy nàng như vậy, há mồm định nói lại thôi, cuối cùng đứng lên bỏ đi khỏi đó.

Mạnh Cảnh Xuân thở phào nhẹ nhõm, nếu khiến tên Bạch Tồn Lâm bép xép nhiều chuyện này mò ra được manh mối gì, e là trong triều sẽ lập tức không ai không biết không ai không hiểu, mà còn không biết trên phố sẽ bị đồn thổi thành cái dạng gì nữa.

Nàng vui đầu làm tiếp chuyện của mình, đến xế chiều khi đi sang Ngự Sử đài đưa hồ sơ vụ án, nghe nói vụ Tông Đình đã được giải quyết, liền lẩm mồm hỏi một câu. Trung thừa trả lời nàng, Tông Đình bị điều đi làm Thứ sử Liễu Châu, hôm qua đã đến Lại bộ lĩnh công văn rồi.

Lại nói tiếp, vụ Tông Đình này, Ngự Sử đài lại không tra ra đến cuối cùng, chỉ có mỗi vụ thủy lợi U Châu là có bằng chứng. Vì chỉ có một tội như vậy nên không thể kéo đổ Tông Đình hoàn toàn được. Liễu Châu là quê cũ của Tông Đình, lần này tuy mang tiếng là bị giáng chức điều đi tỉnh khác, nhưng nhìn lại thì giống như có sắp xếp gì khác.

Những chuyện này, Mạnh Cảnh Xuân nghĩ mãi không ra.

Đến sập tối, gã sai vặt của Tướng phủ đến đón nàng, mũi nàng đã bị tịt hẩn rồi, cảm thấy hơi mệt chỉ muốn ngủ luôn. Nàng liền rúc vào trong góc ngủ, cho đến khi tới cửa Tướng phủ, gã sai vặt gọi, nàng mới tỉnh lại.

Nàng vừa bước từ xe ngựa xuống, Ngưu quản gia đã mở cửa bước ra, nàng đang định vào trong, đột nhiên có một bóng người lủi nhanh đến trước mặt, chặn đường nàng.

Mạnh Cảnh Xuân thấy là Bạch Tồn Lâm, thăm than nguy to rồi, trong đầu cũng nhanh chóng nghĩ ra vô số lý do thoái thác. Bạch Tồn Lâm liếc qua Ngưu quản gia, lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân: “Hiền đệ ở nhà của cậu?”

Mạnh Cảnh Xuân lại tránh mà không đáp: “Sao tôi muộn rồi mà Bạch huynh còn đợi trước cửa Tướng phủ vậy? Chẳng lẽ cũng có chuyện tìm Tướng gia à?”

Bạch Tồn Lâm hơi hơi nheo mắt: “Vậy tức là hiền đệ cũng đến tìm Tướng gia?”

“Cậu của đệ có quan hệ rất tốt với Tướng gia, hôm nay Tướng gia mở tiệc đãi khách nên đệ đến dự.”

Bạch Tồn Lâm thấy nàng hết sức ung dung, nhưng lại không tài nào tin được. Bạch Tồn Lâm sợ nàng còn nhỏ tuổi, bị Thẩm Anh cường bức dụ dỗ, làm ra chuyện gì không nên làm. Mấy ngày nay lòng nghi ngờ càng nặng thêm, cuối cùng hôm nay liền dứt khoát đến ngồi chầu chực trước cửa Tướng phủ, nhìn xem rốt cuộc có giống như hần nghĩ hay không.

Vừa rồi nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy tới từ xa xa, thậm chí hần còn hy vọng ngồi bên trong không phải là Mạnh Cảnh Xuân, lại không ngờ nàng thật sự bước từ trong xe ngựa ra. Đến tận lúc này, đương nhiên hần thấy cực kỳ khả nghi.

Hiển nhiên là Mạnh Cảnh Xuân biết tiểu tử này không tin lời mình vừa nói, nhưng nhất thời nàng không nghĩ ra được lý do nào tốt hơn nữa. Ngưu quản gia đứng trong cửa thông dong mở miệng, nói với Bạch Tồn Lâm: “Vị đại nhân này, hôm nay trong phủ đúng là có mở một bữa tiệc, có phải đại nhân cũng nhận được thiệp mời của Tướng gia, nên đến dự tiệc hay sao?”

Mạnh Cảnh Xuân khấn thầm trong lòng, tốt nhất là thẳng nhai Bạch Tồn Lâm này biết khó mà lui, làm ơn đừng vào phủ, hiện giờ cơm tối trong Thẩm phủ tuy ngày nào cũng đều thay đổi đa dạng, nhưng tuyệt đối không vượt quá sáu món, muốn bảo đó là tiệc thì thật sự là hết sức miễn cưỡng, huống chi để đâu ra một người cậu đây? Cũng không thể nào tóm đại một tên sai vật vào nhận là cậu mình chứ! Bảo đảm lộ ngay!

Bạch Tồn Lâm hạ quyết tâm, cũng không biết là mượn gan từ đâu đến, nói: “Ta đến cùng với vị Mạnh đại nhân này.”

Mạnh Cảnh Xuân hận không thể nhảy phắt sang một bên bảo mình chả quen gì hần, nhưng không ngờ Ngưu quản gia lại hết sức thần nhiên lui về sau một bước chân, duỗi tay mời, nói: “Nếu đã vậy thì, xin mời hai vị.”

Trên mặt Mạnh Cảnh Xuân lại lộ vẻ sốt ruột, Ngưu quản gia bước đi rất nhanh, khi đến cửa tiền sảnh thì ngừng lại, sắc mặt trầm tĩnh nói với hai người: “Xin hai vị chờ cho một lát.” Sau đó liền xoay người gõ gõ cửa tiền sảnh, đi vào trước.

Hồi xưa vì Thẩm Anh thường hay về rất muộn, nên đều đi thẳng về sân sau, đèn ở tiền sảnh sẽ không thấp lên, nhưng hôm nay đèn đuốc sáng trưng, thật sự là khiến người ta lấy làm lạ. Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân rơi lộp bộp, không lẽ hôm nay có khách tối thật à?

36. Chương 36: Một Bàn Cùng Diễn

Không ngoài dự đoán, Mạnh Cảnh Xuân vừa vào nhà, liền thấy trong phòng đã có hai người khác ngồi ở đó. Thẩm Anh gương mặt nhìn nhìn nàng, lại thấy Bạch Tồn Lâm đi bên cạnh nàng, vẻ mặt thần nhiên: “Ngồi đi.”

Bạch Tồn Lâm nhìn tình cảnh trong phòng, không khỏi ngẩn người. Người ngồi đối diện chính là Tông Đình, ngoài ra còn có một người khác lông mày dài tóc bạc trắng, nhìn tư thái của ông, thật sự không thể nhận ra là cao nhân nơi nào.

Với số tuổi của lão tiên sinh đó, nhất định không thể nào là cậu của Mạnh Cảnh Xuân rồi, chẳng lẽ..... Cậu nàng là Tông Đình?! Bạch Tồn Lâm giật bắn người, nếu thực sự là vậy, thì thật không ngờ ô dù của Mạnh Cảnh Xuân ở trong triều lại to đến thế, quả là không thể khinh thường.

Hắn cũng nghe nói, Tông Đình bị điều đến Liễu Châu, đúng là trọng thần có khác, phạm tội cũng không bị phạt nặng. Hồi trước bị tổng vào ngục, ầm ĩ đến độ ai ai cũng biết, nhưng cuối cùng chỉ là sấm to mưa nhỏ, bị điều đi rồi thôi.

Hơn nữa..... Trước khi đi lại còn đến nhà Thẩm Anh dự tiệc! Nhưng không phải bởi vì sai lầm của Thẩm Anh mà hắn mới bị tổng vào ngục sao? Vậy sao bây giờ thoát nhìn quan hệ giữa hai người lại tốt đến thế, hoàn toàn không hề có khúc mắc gì.

Bạch Tồn Lâm nghĩ ngợi lung tung, Thẩm Anh đã mở miệng nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Vị này là Chu đại nhân, cựu Đại Lý tự khanh.”

Đôi đũa mà Mạnh Cảnh Xuân vừa mới cầm lên liền lạch cạch rơi xuống sàn, nàng vội vàng lấy lại tinh thần cúi đầu xuống lượm, lại giống như bị quỷ ám, lượm thế nào cũng không được. Thị nữ thấy vậy cúi người nhặt đũa lên, đưa cho nàng một đôi khác rồi cúi đầu lui ra.

Người ngồi đối diện chính là Chu Dự Ninh, là cựu Đại Lý tự khanh đã từng đưa ra phán quyết cho vô số vụ án. Là Chu Dự Ninh. Tay Mạnh Cảnh Xuân hơi run, đến mức không dám đặt lên trên bàn, chỉ có thể âm thầm nắm chặt thành quyền che dưới ống tay áo dài rộng. Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi vị Chu đại nhân này, nhưng ở hoàn cảnh hiện tại, nàng không thể hỏi dù chỉ nửa câu.

Mặt Thẩm Anh nhàn nhạt, hoàn toàn không hề dao động, dường như chỉ là người xa lạ với nàng. Thật sự đã rất lâu rồi, Mạnh Cảnh Xuân không thấy dáng vẻ này của hắn, bây giờ mới sực tỉnh, thực ra hắn không hề thay đổi, đối với người ngoài hắn luôn có thái độ như thế, chỉ là có những thời điểm nàng cách hắn rất gần, có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ỉu rù của hắn, cho nên mới quên mất trước kia hắn như thế nào.

Mạnh Cảnh Xuân không lên tiếng, cầm lấy đôi đũa cúi đầu ăn cơm. Chu Dự Ninh lại bắt chuyện với Bạch Tồn Lâm và nàng: “Nghe nói hai vị chính là Bảng nhãn và Thám hoa của năm nay à? Hiện giờ đang làm việc ở đâu?”

Bạch Tồn Lâm kinh hoảng trả lời: “Văn bối là Bạch Tồn Lâm, hiện nay đang giữ chức ở Công bộ.”

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân hơi xám: “Văn bối là..... Mạnh Cảnh Xuân, Đại Lý tự Bình sự.....”

“Đại Lý tự?” Chu Dự Ninh vuốt râu cười nhàn nhạt, “Làm một Bình sự bát phẩm ở Đại Lý tự, xem ra Thám hoa lang phải chịu ủy khuất rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi gằm đầu, không đáp.

Thẩm Anh thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng cũng hiểu nàng đang nghĩ gì. Chu Dự Ninh vừa đứng dậy hồi kinh gặp bạn cũ, hôm nay ghé qua phủ của hắn, lại khéo ngay lúc Tông Đình đến chào từ biệt, quả là tụ hội náo nhiệt.

Điều bộ này của nàng, rõ ràng là muốn hỏi nhưng lại bị vướng hoàn cảnh lúc này, không cách nào mở miệng được.

Thậm chí Thẩm Anh còn thấy hơi hối hận vì đã để nàng gặp Chu Dự Ninh. Không khí khá là lúng túng, Tông Đình mở miệng nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Chu đại nhân là tiền bối, hôm nay khó có dịp được gặp gỡ, nên thưa cơ xin lãnh giáo một chút, không thì sau này sẽ tiếc nuối lắm đấy.”

Thẩm Anh nhìn ông một cái, Tông Đình cười khế, cúi đầu nhấp nhẹ một ngụm rượu, không nói gì nữa.

Tông Đình đã mở miệng thay nàng, Mạnh Cảnh Xuân liền nghĩ, vậy thì lãnh giáo một chút thôi.

Nàng lấy lại bình tĩnh, sắc mặt trầm ổn, không chút hoang mang hỏi: “Chu đại nhân nhậm chức Đại Lý tự khanh trong nhiều năm, gặp đủ loại vụ án, chắc là đã lĩnh hội được rất nhiều luật lệ cùng với nhân tình thế thái mà người bên ngoài không thể biết được. Văn bối cả gan muốn hỏi một câu, trong lòng Chu đại nhân, luật và tình, cái nào nặng hơn? Khi kết thúc một vụ án, đối với cái mà người ta gọi là kẻ ác phải bị trừng phạt, lại có ý nghĩa gì?”

Thẩm Anh nắm chén trà trong tay, ngồi im như tượng đá.

Chu Dự Ninh lại vui sướng vì được hậu sinh nghiên cứu hỏi han, thản nhiên cười: “Đạo làm người chính là, luật pháp không bao che tình nghĩa, quy định cứng nhắc rõ ràng, có vẻ như không có cách nào lay động, nhưng cuối cùng thật ra lại rất mỏng manh. Có nhiều án, nếu khi phán quyết gạt bỏ mọi tình cảm, quá mức cứng nhắc thì cũng không nên.”

Mạnh Cảnh Xuân giật giật khóe miệng, nhưng không nói gì.

Chu Dự Ninh nói tiếp: “Về phần Thám hoa lang hỏi, trừng phạt như vậy có ý nghĩa gì, thời trẻ lão phu từng cho rằng, trừng phạt cái ác là vì để người đời hiểu được đạo lý ‘ác giả ác báo’, nhờ đó giảm bớt tội ác. Nhưng sau đó gặp phải vài chuyện, trừng phạt chẳng vì ý nghĩa gì, giống như có rất nhiều vụ án, khi đưa ra phán quyết cuối cùng, chỉ vì muốn chấm dứt vụ án mà thôi — án kiện tích trữ ở Đại Lý tự ít đi một vụ, người bị hại nhận được một câu trả lời thỏa đáng, chỉ vì như thế mà thôi.”

Ông hơi ngừng một chút: “Thám hoa lang còn trẻ, lão phu không nên nói như vậy. Nhưng lão phu cũng từng trải qua độ tuổi như Thám hoa lang, hiểu rõ tấm lòng nhiệt tình của Thám hoa lang. Không chỉ có riêng Thám hoa lang như thế —” Ông nhìn thoáng qua Tông Đình, lại nhìn sang Thẩm Anh: “Mà Thẩm đại nhân cùng Tông đại nhân cũng từng như vậy.”

Lòng Mạnh Cảnh Xuân bất chợt lạnh lẽo, giống như bị người ta hắt một chậu nước giếng vào người vậy, thật sự rất khó lấy lại tinh thần.

Bàn tay nắm chén nước của Thẩm Anh bất giác tăng thêm sức, đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch.

“Vẫn bối... hình như đã hiểu rõ hơn được một ít.”

Chu Dự Ninh ăn một miếng đồ ăn, cười nhàn nhạt, chậm rãi nói: “Thám hoa lang phải biết rằng, thật ra xử án không chỉ là cân nhắc giữa luật và tình. Bên ngoài hai thứ này, còn có những thế lực không thể nói khác. Cái gọi là phán quyết, trên thực tế cũng không dễ dàng như vậy.”

Thẩm Anh ngồi một bên nghe, lại có chút hốt hoảng. Chu Dự Ninh từng là ân sư của hắn, đã dạy cho hắn biết rất nhiều đạo lý về thái độ của người làm quan, nhưng hôm nay ngồi nghĩ lại, đều chỉ là mức nước lạnh tưới vào lòng mà thôi. Để rồi qua một thời gian dài, lòng tê buốt chết lặng đến không thể nhận ra được nữa, âm thầm mặc nhận mọi chuyện chính là như thế, cứ làm theo là được.

Mạnh Cảnh Xuân không nói gì nhiều, chỉ thấy Chu Dự Ninh cáo già như vậy, dù cho có trực tiếp mở miệng hỏi, ông ta cũng sẽ không nhắc lại bản án cũ năm đó. Huống chi, cả đời này ông đã xử lý ngàn vạn vụ án, làm sao có thể nhớ được một mạng người đã được phán quyết ra từ trong tay mình.

Tối hôm nay nàng thật sự phiền lòng, nên cũng không có khẩu vị. Tông Đình nhìn nàng một cái, lại nói thêm một câu: “Ăn nhiều chút đi.”

Một câu này lọt vào tai Bạch Tồn Lâm thật là quá kinh khủng, Tông Đình quan tâm đến mức này, xem ra ông ấy quả thật là cậu họ xa của Mạnh Cảnh Xuân rồi. Mạnh Cảnh Xuân này còn nhỏ như vậy, mà không ngờ lòng dạ lại sâu đến thế!

Thẩm Anh cũng không có khẩu vị, Chu Dự Ninh nói một vài chuyện, hắn cũng chỉ trả lời cho có lệ.

Bàn ăn cơm hôm nay, ai nấy cũng đều ôm tâm tư của riêng mình. Chu Dự Ninh thấy thời gian không còn sớm, muốn cáo từ, Thẩm Anh đứng dậy tiễn ông, Mạnh Cảnh Xuân cũng vội vàng đứng lên theo. Tông Đình lười nhác liếc Mạnh Cảnh Xuân một cái, vẫn ngồi đó, không hề nhúc nhích. Ông chợt giương mắt nhìn nhìn Bạch Tồn Lâm, Bạch Tồn Lâm bị ông thỉnh linh đưa ánh mắt tới đây mà hoảng sợ. Ai cũng bảo lòng Tông Đình sâu thẳm khó dò, lần này Bạch Tồn Lâm coi như đã được trải nghiệm qua. Hắn nói thầm trong lòng, may mà Tông Đình này bị điều đi tỉnh khác, tay có dài mấy cũng không vươn tới kinh thành được, sau này không cần phải gặp nhau nữa.

Hôm nay hắn vốn đường đột tối, giờ mà còn không chịu đi thì đúng là không biết điều, nên bèn vội vàng chấp tay thi lễ, nói với Thẩm Anh: “Hôm nay dựa hơi Mạnh hiền đệ mà ăn được một bữa cơm của Tướng gia, đã quá may rồi, hạ quan xin được cáo từ.”

Tông Đình quảng cho hắn một câu lạnh như băng: “Ồ Công bộ toàn là mấy kẻ không có đầu óc, Bạch viên ngoại lang đừng nên kết giao quá thân với mấy người đó thì hơn.”

Bạch Tồn Lâm nghe mà khẽ run rẩy, vái thêm một cái rồi bước nhanh ra cửa.

Chu Dự Ninh cũng nói không cần tiến nữa, Thẩm Anh liền dừng bước bảo Ngưu quản gia đưa Chu Dự Ninh về lại dịch quán.

Đến lúc này, trong phòng chỉ còn lại Tông Đình, Thẩm Anh cùng Mạnh Cảnh Xuân. Mạnh Cảnh Xuân thấy tình hình này, nghĩ chắc là hai người bọn họ có lời muốn nói với nhau, liền cực kỳ biết điều đóng cửa lui ra bên ngoài.

Nàng đứng trong gió đêm một lát, nghe thấy Tông Đình mở miệng nói trong phòng: “Hôm nay Chu lão đến đây góp vui, người hình như có vẻ không thích?”

Thẩm Anh im lặng.

Tông Đình nói tiếp: “Bây giờ người không thích gì cũng viết rõ hết lên mặt rồi, bản thân mình lại không phát hiện ra à?”

Thẩm Anh vẫn im lặng như cũ.

“Nghe nói trong phủ của người gần đây có người tới ở, có liên quan đến nàng sao?” Tông Đình cầm lên chén trà trước mặt, chậm rãi uống một ngụm, “Ta nghe Hồ thái y nói, đợt trước có thấy một bình thuốc trong phủ Tả tướng.....”

Thẩm Anh nhìn thoáng qua cửa, thấy bóng dáng Mạnh Cảnh Xuân còn ở đó, lập tức ra hiệu im lặng với Tông Đình. Khóe môi Tông Đình hơi cong lên, không nói gì nữa.

Hắn và Thẩm Anh là bạn đồng khoa, đấu với nhau hơn mười năm, rồi lại hiểu thấu lẫn nhau, những hành động của Thẩm Anh hôm nay, rõ ràng đã nói cho hắn biết, người đang đứng ngoài phòng lúc này, chắc chắn có liên quan với Mạnh thái y. Tông Đình là người thông minh, thấy bộ dạng thanh tú nhỏ xinh của Mạnh Cảnh Xuân, cũng đoán được nàng chính là nha đầu nhà Mạnh thái y.

Chỉ là không ngờ tới, nha đầu này lại có duyên phận với Thẩm Anh đến vậy. Hắn cúi đầu uống thêm một ngụm trà, nhẹ nhàng nói: “Lại nói tiếp, nếu không phải năm đó người tận lực đấu tranh, e là cả nhà bọn họ chẳng còn ai sống sót.”

Thẩm Anh cau chặt lông mày, ý bảo hắn không cần nói tiếp.

Tông Đình lại ác ý nhìn nhìn ra cửa, nói tiếp: “Nhìn người sợ đến như vậy, bây giờ còn mơ thấy ác mộng không? Ngay cả ta mà người còn nhẫn tâm kéo xuống nước cho được, vậy những chuyện trước kia, trong lòng người có áy náy gì không? Nhưng mà cũng tốt, chờ ta rời khỏi Hộ bộ rồi, vậy người trong lục bộ đều là người của người kia cả, hắn cũng có thể ổn định một chút. Mấy năm nay bị giày vò kinh quá, ta cũng đã ngất ngốc trong triều đến một chết rồi, quay về Liễu Châu làm một viên quan nhàn tản cũng vô cùng thoải mái. Trong đám bạn đồng khoa, bây giờ cũng chỉ còn có một mình người là còn trụ được ở kinh thành. Quan kinh thành khó làm, người bảo trọng nhiều chút.”

Thẩm Anh không nói gì, thấy hắn đứng dậy, liền đưa hắn ra cửa. Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy tiếng đi lại bên trong, vội vàng bước nhanh tránh ra. Tông Đình đẩy cửa ra, còn liếc mắt về hành lang phía tây một cái, hạ giọng, về mặt trêu cợt: “Trong nhà Mạnh thái y lại có một cô nương thông minh xinh đẹp như thế, năm đó người cứu nàng một mạng, có đoán được duyên phận hôm nay không?”

Sắc mặt Thẩm Anh lại chẳng tốt tí nào.

Tông Đình nâng tay vỗ vỗ vai hắn: “Tình hình lúc đó, Mạnh thái y phải chết, người cứu được gia quyến của ông ấy là đã coi như có công đức rồi. Nếu người có thể nghĩ thông, thì cũng không cần phải chịu khổ qua nhiều năm như vậy nữa. Không thể vượt qua được chính mình, đúng là chẳng có ý nghĩa gì.”

Hắn lại nhìn thoáng qua hành lang phía tây, than nhẹ: “Nha đầu kia kết hợp với người, tuy có hơi nhỏ tuổi, nhưng có khi lại là duyên trời định. Người chưa từng động tâm với ai, luôn luôn đẩy người ra ngoài ngàn

dậm, lòng đã chết nhiều năm như vậy, hiện tại được như thế này cũng không dễ dàng gì. Nhưng đường tình mệnh mông, nàng lại trẻ người non dạ, không hiểu chuyện, không biết với tuổi của người còn đợi nổi không.”

Thẩm Anh không muốn nghe hắn nói nữa, bèn cắt lời: “Đi đi, không còn sớm nữa.”

Tông Đình phát hiện giọng hắn có phần ủ rũ, đoán được mấy ngày này chắc hắn đã vì chuyện này mà buồn thúi ruột rồi. Nhớ đến trước đây Thẩm Anh lạnh lùng nhìn hắn vì hồng nhan tri kỷ mà uống say túy lúy, lại còn mở miệng ra bảo không đáng.

Nhưng hiện giờ bản thân Thẩm Anh cũng chả khác hơn là bao. Hóa ra khi gặp phải một chữ tình, thì ngay cả Thẩm Anh cũng không ngoại lệ.

Thẩm Anh khó lắm mới đuổi được Tông Đình, khi quay trở lại thì thấy Mạnh Cảnh Xuân thần thờ đứng dưới mái hiên.

Thẩm Anh hít sâu một hơi, nàng cũng đã xoay người qua, nhìn nhìn Thẩm Anh, nói: “Mới đến nhà bếp bảo đầu bếp nấu ít cháo trần bì. Hạ quan thấy hình như dạ dày Tướng gia không được tốt, tối hôm nay cũng chưa ăn gì. Cháo trần bì giúp lưu thông khí huyết, uống một ít cũng tốt.”

Thẩm Anh không muốn khiến nàng lo lắng, cũng biết hôm nay những lời mà Chu Dự Ninh nói, nàng nghe vào tai e là không thoải mái, liền ảm giọng nói: “Những lời hôm nay Chu lão nói, nàng không cần đặt trong lòng.”

Mạnh Cảnh Xuân nở nụ cười, giọng nói trong vắt lưu loát: “Sẽ không, hạ quan hiểu rõ mình muốn làm gì. Hạ quan.....” Nàng vẫn gắng gượng duy trì nụ cười trên mặt mình: “Trong lòng hạ quan.....”

Dường như đã rất lâu rồi Thẩm Anh không thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng có chút xúc động: “Mạnh Cảnh Xuân, chúng ta đang ở trong nhà, ta không phải là Tướng gia gì đó, nàng cũng không phải là Đại Lý tự Bình sự.” Hình như hắn phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể nói ra những lời này: “Đổi cách xưng hô đi.”

37. Chương 37: Một Lá Bùa

Mạnh Cảnh Xuân “A” một tiếng, nói: “Nhưng hạ quan đã quen rồi..... Sao mà sửa.....”

Chẳng lẽ muốn sửa thành “Này, nấu cháo trần bì cho người rồi đấy, đi uống mau đi”, “Này, đừng có xụ mặt thế, cười lên cái coi”, “Này, rốt cuộc gần đây người gặp phải chuyện gì mà lại có bộ dạng này”..... sao? Mạnh Cảnh Xuân chỉ nghĩ thôi đã thấy lòng gà lông vịt gì đó dưng dưng hết cả lên rồi. Nếu đổi sang nói chuyện kiểu đó, có khi lại bị Thẩm Anh quăng ra ngoài mắt.

Thẩm Anh khẽ thở dài, trong phút chốc cũng không nghĩ ra được cách xưng hô nào khác để thay thế, đành phải nói: “Đừng tự xưng là ‘hạ quan’ nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân rất thoải mái gật đầu: “Ta biết rồi.”

Nàng nói xong thì chợt thấy bạo đạn hơn hắn, không ngờ tự xưng hạ quan lại cảm giác kém hắn một bậc như thế.

Thẩm Anh đang định vươn tay ra xoa xoa đầu nàng, lại bị nàng tránh đi. Mạnh Cảnh Xuân giả vờ như không có chuyện gì, nói: “Ta đi ngủ trước, Tướng gia nhớ phải ăn cháo rồi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thẩm Anh thu tay lại, thấy nàng xoay người, bước chân vô cùng thư thả, nhanh chóng biến mất cuối hành lang. Những gì mà hắn nắm được trong tay, chỉ là một làn không khí mỏng manh mà thôi.

Tuy hôm nay Mạnh Cảnh Xuân đi ngủ sớm, nhưng trong lòng lại suy nghĩ bẽ bộn, khó mà đi vào giấc ngủ. Hồi trước mỗi lần đi ngang qua phòng lưu trữ của Đại Lý tự và Hàn Lâm viện, nàng đều muốn vào trong tìm một chút, mong tìm được đáp án. Nhưng bây giờ nàng chẳng qua chỉ là một Bình sự bát phẩm nho nhỏ, ngay cả cơ hội để danh chính ngôn thuận đi vào đó tìm đọc hồ sơ cũng không có. Nàng trở người, với phẩm

cấp của Thẩm Anh, muốn tìm lại một bản án cũ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng làm sao nàng có thể đi làm phiền hấn được cơ chứ? Thậm chí nàng còn không biết phải mở miệng thế nào.

Thời tiết kinh thành đã chuyển lạnh, lá thu biến đỏ, sáng sớm bắt đầu bắt đầu có sương, những món điểm tâm nóng ầm đủ kiểu đủ loại cũng trở thành đối tượng khiến mọi người trong nha môn giành giật nhau. Mạnh Cảnh Xuân mang bánh hồng điệp từ trong phủ tới, luôn luôn bị đồng liêu cướp sạch, hại nàng lần nào cũng chỉ có thể mút mút dư vị còn đọng lại trên ngón tay.

Thẩm Anh không biết từ đâu nghe được chuyện này, bảo đầu bếp làm nhiều thêm một ít cho nàng mang đi. Nhưng hôm đó, đồng liên ăn ăn rồi lại thần thần bí bí nói với nàng: “Đầu bếp trong phủ các người có đi Liễu Châu cùng với Tông đại nhân không? Nếu không đi thì giới thiệu đến phủ ta làm việc đi.”

Mạnh Cảnh Xuân sững sờ một chút, hiểu được ý hấn muốn nói là Tông Đình, thăm nghĩ Bạch Tồn Lâm quả đúng là một tên lăm mồm nhiều chuyện, lại có thể oang oang đi truyền bá lung tung bậy bạ như thế.

Quả nhiên, chỉ mấy ngày sau, liền có người túm lấy Mạnh Cảnh Xuân hỏi: “Nghe nói Tông đại nhân là cậu người?”

Mạnh Cảnh Xuân dở khóc dở cười, chỉ có thể nói bừa qua loa một trận. Lần tới mà tóm được Bạch Tồn Lâm, xem xem mình có đập chết hấn hay không!

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là lời đồn, Mạnh Cảnh Xuân cho rằng nó cũng chỉ truyền một hồi rồi thôi, nên cũng không ra mặt phản ứng gì. Kết quả đến hôm Tông Đình rời khỏi kinh, lại thật sự sai người đến Đại Lý tự gọi nàng qua đó, khiến cho một đám đồng liêu càng thêm tin tưởng, Tông Đình chính là cậu họ xa của nàng.

Tự xưng Mạnh Cảnh Xuân lại mọc đầu ra một ông cậu hơn ba mươi tuổi, thật sự là ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Trong Tông phủ đã được dọn trống trơn, Tông Đình gặp Mạnh Cảnh Xuân ở tiền sảnh, đưa một cái hộp sách cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân ngẩn người, Tông Đình lại nói: “Người ngoài đồn thổi rằng ta là cậu người, e là có người sẽ không thích. Hôm nay gọi người tới đây, là có một vật muốn đưa cho người.” Hấn nhìn cái hộp sách: “Hơn mười năm trước, những tác phẩm cũ của Thẩm Anh, ta cũng có giữ lại được một ít, đưa người để người nghiền ngẫm.”

Mạnh Cảnh Xuân không đoán ra được ý đồ của hấn, hơi nghi ngờ nhìn thoáng qua hộp sách kia. Khóe môi Tông Đình cong nhẹ lên, thông thả nói: “Nhóm hậu sinh chưa ai được thấy bộ dáng hăng hái của Thẩm trạng nguyên, người liên tiếp giành được Tam nguyên năm đó, bây giờ nhớ lại.....” Hấn hơi nheo mắt: “Thật sự là khiến người ta cực kỳ hâm mộ.....”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn hộp sách kia, ngây người.

Tông Đình liếc nhìn nàng, nói tiếp: “Nhưng không biết thế nào, hình như hấn cảm thấy xấu hổ khi nhìn lại bản thân mình khi ấy, vì thế, tất cả những tác phẩm hấn đã làm ra, có thể hủy đều hủy cả. Người ngoài lại truyền tai nhau, bảo là tính hấn lạnh lùng cô độc trời sinh, thật sự là một hiểu lầm lớn.”

Mạnh Cảnh Xuân chợt nhớ tới cái cây rồng ruột kia, nàng lấy lại tinh thần nói với Tông Đình: “Vậy sao đại nhân không trả lại mấy thứ này cho hấn, mà lại đưa cho hạ quan.....”

“Hấn mà biết ta còn giữ mấy thứ này, bảo đảm sẽ trở mặt với ta, có khi lại đem đi đốt sạch cũng nên. Về phần tại sao đưa cho người, ta nghĩ, cháu ngoại mình đang ăn nhờ ở đậu như thế, đương nhiên phải nắm một ít đồ trong tay. Nếu một ngày nào đó, hấn muốn đuổi người đi, người liền nói với hấn, ‘Nếu không cho ta ở tiếp, ta liền đem mấy tác phẩm cũ của người đi rêu rao khắp nơi’, để xem hấn còn dám đá người ra khỏi cửa hay không.”

“Tông đại nhân cần gì phải.....”

Tông Đình cười cười, liếc nhìn nàng một cái: “Vì người là cháu ngoại của ta mà, sao Tông Đình ta có thể cam lòng để cháu ngoại bị thiệt thòi cơ chứ?”

Khóe miệng Mạnh Cảnh Xuân giật nhẹ, không nói gì nữa, ôm lấy hộp sách kia định cáo từ, Tông Đình lại đưa cho nàng một phong thư: “Còn một chuyện cuối cùng nữa, chuyển lá thư này cho hấn, bảo hấn mở ra

xem trước mặt người.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy Tông Đình quả nhiên là người làm việc quái đản, thậm chí còn khó dò hơn cả Thẩm Anh.

Mạnh Cảnh Xuân ôm hộp sách cùng với lá thư, xoay người, Tông Đình lại chậm rãi nói một câu sau lưng nàng: “Bao nhiêu năm qua, tuy Thẩm Anh đã giấu đi mọi lòng chân thành thẳng thắn, thoát nhìn như không có sức sống gì, nhưng cũng là một nhân vật hiếm có, trong lòng người hiển nhiên là hiểu rõ ý ta. Nếu có thể nắm lấy, thì đừng buông tay.”

Mạnh Cảnh Xuân lộp bộp trong lòng, Tông Đình đã ám chỉ rất rõ ràng, không chỉ đoán ra nàng là nữ nhi, mà còn biết tình cảm giữa nàng và Thẩm Anh. Nàng không nói câu nào, cúi đầu vội vàng rời khỏi Tông phủ.

Nàng vừa về phủ, lập tức mở hộp sách kia ra xem thử, tuy chỉ đọc lướt qua một lần nhưng cũng nhận ra lòng nhiệt huyết của người đã viết ra những áng văn này. Đích thực là một thiếu niên có chí khí, đúng là rất khó để liên hệ với Thẩm Anh hiện nay.

Mạnh Cảnh Xuân cảm khái một phen, vệt trong lòng bắt đầu vỗ cánh phành phạch, gọi dậy một hồi. Mạnh Cảnh Xuân cất kỹ hộp sách, cho thư vào trong tay áo, mở cửa phòng ra, lại thấy Quế Phát đứng chầu chực ngay ngoài cửa. Mạnh Cảnh Xuân khóa cửa kỹ càng, ngồi xổm xuống nâng mặt nó lên vò vò: “Không được dọa con quý chết nhất trong lòng gia, đi ra sân sau chơi đi.”

Quế Phát không ngừng làm nũng với nàng, Mạnh Cảnh Xuân đen mặt, xa xa Ngưu quản gia nhìn thấy nàng, nói: “Ai da, Tướng gia vừa mới về, đang ở trước nhà tìm ngài đấy.”

Mạnh Cảnh Xuân đứng dậy, khép tay áo, đi ra đằng trước nhà.

Hình như Thẩm Anh vừa về tới nơi, nhìn thấy nàng liền hỏi một câu: “Hôm nay đến phủ của Tông Đình à?”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ, hóa ra tin tức lan truyền nhanh đến thế, liền gật gật đầu. Nhớ tới phong thư cất trong tay áo, nàng lập tức lấy ra đưa cho Thẩm Anh: “Tông đại nhân nhờ chuyển giao.”

Thẩm Anh nhận lấy thư, không nói hai lời liền mở ra xem. Tông Đình cũng là một kẻ viết văn hay, bức thư lần này viết khá dài, kể lể suốt mướt về tình nghĩa đồng khoa một lần, nếu người ngoài lướt qua nhìn lên một chút nhất định cho rằng tình cảm giữa bọn họ thật chân thành thiết tha cảm động lòng người, nhưng đến một câu cuối cùng, Thẩm Anh đọc thấy bốn chữ “Cháu ngoan bảo trọng” kia, mới biết Tông Đình đang khoe khoang chuyện chiếm được tiện nghi của hắn.

Tông Đình tình nguyện nhận Mạnh Cảnh Xuân làm cháu ngoại, vậy nếu hắn cưới Mạnh Cảnh Xuân, xét về vai vế chả phải là kém hơn Tông Đình một bậc hay sao. Đầu rồng râu mười năm, cuối cùng lại thu được một kết cục thốn thức dở khóc dở cười như thế.

Mạnh Cảnh Xuân thấy sắc mặt Thẩm Anh biến hóa rất nhanh, hiểu kỳ không biết trong thư kia rốt cuộc viết cái gì. Nàng hơi ghé đầu vào, Thẩm Anh lập tức gấp thư lại bỏ vào trong tay áo, làm nàng chả nhìn được chữ nào.

Thẩm Anh xoay người đi về phía trước, Mạnh Cảnh Xuân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hắn, không nhúc nhích. Cho dù nàng có hờ hững hơn nữa, thì cũng nhận ra, Thẩm Anh rất gầy gò ốm yếu. Mặc dù hiện giờ hắn đã bớt nhẵn mặt nhú mày trước mặt nàng, nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn cảm thấy hắn có tâm sự.

Một hôm, nàng rón ra rón rén vào thư phòng tìm một quyển sách, thấy Thẩm Anh đọc sách ngủ gật, lông mày vẫn cau chặt, đúng là ngủ mơ cũng không thể thư thái.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống đối diện hắn, xem đến khi nào thì hắn mới tỉnh. Cuối cùng nàng không chờ được đến khi Thẩm Anh tỉnh lại thì đã lần đùng ra ngủ trước, đến khi tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong phòng, bên ngoài sắc trời tối kịt, khiến người ta phải thở dài.

Ở trong Thẩm phủ đã lâu, cũng không có người nào khác tới, Mạnh Cảnh Xuân nhất thời thừa ra rất nhiều thời gian thanh thoi rảnh rỗi để học vài thứ tu tâm dưỡng tính, như là vẽ tranh. Thẩm Anh nhàn rỗi cũng

chỉ bảo nàng một chút, nhưng cực kỳ có lệ, Mạnh Cảnh Xuân nói nếu hắn không dạy nàng cho tốt, nàng sẽ tìm Trương Chi Thanh học. Thẩm Anh thấy nàng thật lòng muốn học, nghiêm túc hẳn lên.

Bởi vậy, mùa thu kinh thành có vẻ càng dài hơn. Trong trí nhớ của nàng chưa từng có một mùa thu như thế, ôn hòa dễ chịu, đi chơi vài lần, từng ngày thanh thản trôi qua khiến người ta chỉ muốn say không tỉnh.

Nàng tăng thêm vài cân thịt, Thẩm Anh thì lại ốm vật suốt ngày. Mạnh Cảnh Xuân nhìn mà lòng đau như cắt, ngày nào cũng lật xem sách thuốc, giày vò bắt đầu bếp làm được thiện, chưa đến giờ hơi đã giục Thẩm Anh về phòng nghỉ ngơi, bản thân mình thì lại ngảy người trong thư phòng đến đêm khuya, đọc hồ sơ đến muốn xỉu.

Cuối năm là thời điểm phải đánh giá thành tích, Mạnh Cảnh Xuân không dám thờ ơ, vụ án trong tay đều gom lại cẩn thận tra xét, sợ phạm phải lỗi gì ảnh hưởng đến bảng đánh giá, sau đợt đánh giá sẽ luôn có một phen thưởng phạt lên xuống. Thẩm Anh thì đương nhiên đã nằm ngoài thể chế đánh giá rồi, không để ý đến mấy chuyện này. Nhưng còn nàng chỉ là một tiểu lại bát phẩm quèn, còn phải trông cậy vào lúc này để leo lên.

Chỉ cần nàng được thăng một cấp là có thể vào trong phòng lưu trữ tìm bản án cũ mười năm trước, không cần phải làm phiền đến ai khác.

Xế chiều hôm đó, Trần Đình Phương đến nha môn tìm nàng, hỏi nàng hôm nào có muốn cùng hắn đến Viên Giác tự xin một lá bùa hay không. Viên Giác tự hương khói rất vượng, nghe đầu bùa xin ở đó đều rất linh nghiệm. Nàng suy nghĩ một phen, cảm thấy khả thi, liền đồng ý.

Trần Đình Phương lại nói cho nàng, muốn xin bùa thì phải đưa ngày sinh tháng đẻ, bảo nàng chuẩn bị một tấm thiệp ghi sẵn trước. Nàng gật đầu rồi dọn đồ đi về.

Mấy hôm sau chính là ngày nghỉ, đợi Thẩm Anh đi khỏi, nàng liền hứng chí bưng bưng ra cửa, đi cùng với Trần Đình Phương đến Viên Giác tự.

Nàng giấu hai tấm thiệp trong túi tay áo, mang theo tiền nhang đèn, đến Viên Giác tự liền trình hai tấm thiệp kia ra. Trần Đình Phương ở đằng trước thắp hương, tìm cao tăng giải quyết rồi mới đi tìm nàng.

Vừa đúng lúc Mạnh Cảnh Xuân nhận được lá bùa, chỉ có mỗi một cái nằm lẻ loi trong một túi gấm nhỏ. Nàng nhìn mà buồn bực trong lòng, rõ ràng đưa hai tấm thiệp ghi ngày sinh tháng đẻ, sao lại chỉ đưa cho nàng có mỗi một lá bùa. Nhưng nàng ngại không dám hỏi nhiều, chỉ đành phải giấu lá bùa vào tay áo.

Tuy nói hôm nay vốn định tham lam xin hai lá bùa bình an, nhưng gần đây vận may của nàng xem ra tốt hơn nhiều so với Thẩm Anh, nghĩ đi nghĩ lại, bùa này vẫn nên đưa cho Thẩm Anh thì hơn.

Trần Đình Phương đi bên cạnh thấy nàng cân nhắc suy tư, cũng không hỏi gì nhiều, thôi thì cứ tùy nàng.

Mạnh Cảnh Xuân về phủ, chờ đến tối muộn mới thấy Thẩm Anh về. Nàng mơ màng xách hai thùng nước nóng, cởi vớ ngâm chân vào, nói với Thẩm Anh: “Khí lạnh thấm từ dưới chân lên, Tướng gia ngâm chân nhiều một chút cũng tốt.”

Thẩm Anh ngồi xuống đối diện nàng, cũng bắt chước nàng ngâm chân. Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa mặt cho tỉnh ngủ, chợt nhớ đến lá bùa kia, liền sờ sờ vào trong tay áo, lấy ra đưa cho Thẩm Anh: “Có xin một lá bùa cho Tướng gia, Tướng gia nhớ cất kỹ.”

Thẩm Anh ngờ vực nhận lấy, nhìn nhìn, nói: “Bùa gì đây?”

Mạnh Cảnh Xuân nhướng mắt, nghĩ nghĩ nói: “Bùa bình an?”

“Sao nàng biết được bát tự của ta?”

“Đến Lại bộ hỏi.....”

“.....” Thẩm Anh lại nhìn nhìn, nhưng vẫn rất là hoài nghi: “Chắc chắn đây là bùa bình an chứ?”

38. Chương 38: Cầu Kiến Sơn

Mạnh Cảnh Xuân ra sức gật đầu, ánh mắt lại có phần trốn tránh. Đi vào tự thì còn cầu gì được nữa? Chỉ có thể là bùa bình an thôi. Nàng hơi thấp thỏm, hy vọng là không bị sai bắt tự, như thế ngược lại không tốt. Nàng nghĩ nghĩ: “Tướng gia không tin thì đưa lại cho ta là được.....”

Thẩm Anh đã cắt lá bùa vào trong tay áo, nói: “Đưa rồi thì không có đạo lý đòi lại.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi chột dạ lau khô chân, mang vớ xỏ giày buồn bực định quay về phòng, nhưng bị Thẩm Anh túm chặt lấy ống tay áo kéo lại. Thẩm Anh nắm lấy một cánh tay của nàng, không biết biến ra từ đâu một sợi dây đỏ nhỏ nhỏ, chỉ nháy mắt đã đeo lên cổ tay nàng. Mạnh Cảnh Xuân kéo tay áo nhìn, là một sợi dây đỏ, bên trên có treo vài thứ trang trí bằng vàng be bé, làm thành một cái vòng tay.

“Sao còn có heo nữa?” Nàng cúi đầu nhìn nhìn, ngoẹo đầu, thấy một con heo vàng nhỏ treo lủng lẳng trên đó, bên cạnh là cái khóa vàng nhỏ, đậu phộng, lục lạc và thỏi vàng. Cái nào cái nấy cũng bé xíu đến đáng thương, nối liền với nhau, không quá nặng mà lại rất xinh xắn.

Thẩm Anh nắm nhẹ lấy cổ tay nàng: “Nàng không phải tuổi con heo à?”

“A đúng rồi nhỉ.” Đầu óc Mạnh Cảnh Xuân chuyển một cái, “Tướng gia tuổi thỏ.” Nàng dừng một chút: “Treo nhiều như vậy làm chi?”

Giọng Thẩm Anh nghe như thở dài: “Hồi bé nàng không đeo mấy thứ này à?”

Mạnh Cảnh Xuân lắc lắc đầu: “Không nhớ nữa, có thể đã từng đeo một đoạn thời gian, nhưng sau đó thì không đeo gì cả.”

Thẩm Anh nghe vậy, nhếch môi, nhìn sợi dây trên cổ tay kia, lại có chút thất thần. Nếu bây giờ có thể bù đắp những thiếu sót đáng tiếc kia, vậy thì chỉ mong có thể bảo vệ nàng, để nàng không cần phải chịu nỗi khổ lang thang lưu lạc nữa, từ nay sống lâu trăm tuổi, phúc lộc tràn trề.

Hình như hắn đã quên buông tay nàng ra, Mạnh Cảnh Xuân liền mở miệng nói: “Vòng này có thể trừ tà phòng kẻ tiểu nhân à?”

Thẩm Anh bất chợt hoàn hồn, trả lời cực kỳ đơn giản: “Ừ.”

Mạnh Cảnh Xuân cắn cắn môi, nói tiếp: “Vậy thì ta sẽ giữ nó cẩn thận.”

Thẩm Anh vẫn chưa buông tay, nói: “Nếu chúng ta không chuyển đi, nàng có đồng ý ở nơi này luôn không?”

Mạnh Cảnh Xuân thấy không khí nặng nề, cũng không biết Thẩm Anh bị gì, hình như hôm nay còn sầu não hơn cả mọi khi, liền nở nụ cười, nói: “Nếu Tướng gia không đuổi ta, ta sẽ không đi.” Nàng dừng một chút rồi rút tay ra: “Nước ngâm chân mau lạnh lắm, Tướng gia tranh thủ lúc nước chưa lạnh, nhanh chóng lau khô rồi nghỉ ngơi sớm đi, ta về phòng trước.”

Nàng lập tức quay lưng đi ra cửa, Thẩm Anh nhìn hai cánh cửa đóng chặt, sững sờ rất lâu, đến khi lấy lại tinh thần thì nước trong thùng gỗ đã lạnh.

Mạnh Cảnh Xuân cũng đứng tần ngần một hồi ngoài cửa, nàng muốn nói chuyện với Thẩm Anh, nếu hắn có chuyện gì không thể nghĩ thông, cũng hy vọng hắn có thể mở miệng nói một câu. Nàng tự biết mình không giúp gì được cho hắn, nhưng ngồi nghiêm túc nghe hắn tâm sự, nàng vẫn làm được.

Nhưng mặc dù đã ở chung lâu như vậy, dường như vẫn thiếu một cơ hội.

Mùa thu đã sắp trôi qua, mùa đông khoan thai bước đến, nhưng lại hung ác vô cùng, chỉ nhoáng cái đã quăng người ta vào một cái hầm băng, cả người như bị đông đá.

Đợt đánh giá đã đến hồi kết thúc, bảng đánh giá địa phương đã lần lượt nộp lên triều đình, còn ở kinh thành cũng sắp có kết quả. Một đám quan viên trông mong chờ đợi, nhưng chưa tới ngày thông báo, trong Khảo Khảo viện(1) một cái hắt hơi cũng không truyền ra.

(1) Khảo Khảo viện: Phụ trách khảo hạch, tuyển chọn mấy vị quan làm trong kinh thành, đến cuối năm thì làm kiểm tra đánh giá.

Đến ngày thông báo, Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ hăng hái dậy thật sớm, vội vàng đi đến Lại bộ. Khi nàng đi ngang qua phòng lưu trữ trong Đại Lý tự, chân hơi dừng lại, nhìn liếc qua một cái, nếu đánh giá thuận lợi, nàng lập tức có thể danh chính ngôn thuận bước vào phòng lưu trữ. Ở Đại Lý tự chưa đến một năm, chuyện nàng làm thật sự không ít, thậm chí Từ Chính Đạt còn ghi lại cho nàng thêm vài phần công lao, bù lại chuyện lần trước nàng vì tra án mà bị đập cho một trận.

Trời lạnh kinh khủng, trong lòng nàng cũng có phần thấp thỏm. Thật ra nếu nghĩ thông thì cũng chẳng có gì để phải thấp thỏm cả, nếu năm nay không được, nàng còn có thể đợi thêm một năm. Nàng đã đợi ngày này rất nhiều năm rồi, không việc gì phải sốt ruột.

Kết quả đánh giá có quan hệ với thưởng phạt thăng giáng chức, mà đều sẽ thông báo công khai. Nếu có ý kiến gì, có thể trực tiếp khiếu nại với Khảo Khóa viện để được xét lại. Nhưng trường hợp này rất hiếm, chỉ có bị phạt oan mới làm thế.

Nàng đứng trên mảnh đất trống trước cửa Lại bộ, rụt cổ đợi người ta dán thông báo lên đó, gió thổi ào ào khiến mặt nàng đau rát. Xa xa nhìn thấy Bạch Tồn Lâm, nàng lập tức quay lưng đi, Bạch Tồn Lâm không gặp nàng một thời gian dài, đi đến gần, ngay cả vai nàng cũng không dám vỗ, chỉ nói: “Hiền đệ, chào buổi sáng.”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới quay người lại, khịt khịt lỗ mũi, cổ vẫn co rụt trong quan phục, nhỏ giọng trả lời: “Chào.”

Bạch Tồn Lâm gấp gấp giải thích: “Lời đồn bảo đệ là cháu ngoại của Tông đại nhân ấy, không phải do huynh truyền! Huynh tuyệt đối không nói chuyện này cho người thứ hai biết, huynh có thể thề với trời.”

Nhưng lúc này Mạnh Cảnh Xuân nào có tâm tư nghe mấy chuyện đó, chỉ qua loa nói: “Biết rồi.”

Bạch Tồn Lâm thấy thái độ lạnh nhạt của nàng, nghĩ cả buổi trời cũng chỉ tòi ra được một câu: “Bây giờ hiền đệ đang ở đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân dứt khoát không đáp.

Dường như Bạch Tồn Lâm hơi sợ điệu bộ này của nàng, ngậm miệng không hỏi nữa.

Trong khu đất trống, người đợi bằng công bố càng ngày càng nhiều, tuy chưa đến nỗi náo nhiệt như khi công bố kết quả thi cử, nhưng không khí vẫn cực kỳ khẩn trương. Mạnh Cảnh Xuân thở ra toàn là khói trắng, thấy hai Viên ngoại lang của Khảo Khóa viện cầm một cuộn giấy dài xuất hiện trước cửa. Hai người vừa dán tờ giấy đó lên, một đồng tiểu lại bu đến như kiến.

Bạch Tồn Lâm cũng nhanh chóng đi tới, tìm thấy tên của mình, mặt nhất thời sa sầm. Hắn có phần tức tối, tìm tên của Mạnh Cảnh Xuân. Quả nhiên thấy Mạnh Cảnh Xuân xếp ở phía trước, được thăng một bậc, chắc chắn bao lâu là nhận được công văn của Lại bộ, đúng là may mắn quá mà!

Mạnh Cảnh Xuân thấy một đám người bu ở đó, cũng không nóng vội. Đợi đến khi mọi người đã tản đi kha khá, nàng mới bước lại gần bảng, không nhanh không chậm tìm tên của mình. Một lúc lâu sau, nàng vươn tay phả ra một hơi, trên mặt chỉ hiện lên ý cười nhàn nhạt, cũng không có vui như trong dự đoán.

Một người đi đến sau lưng nàng, thản nhiên nói: “Chúc mừng Mạnh huynh.”

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu lại, thấy là Trần Đình Phương, liền cực kỳ khách khí nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn gì chứ? Đệ cũng chưa từng giúp huynh.” Trên mặt Trần Đình Phương hiện lên ý cười nhàn nhạt, “Đúng rồi, huynh chỉ cầu mỗi một lá bùa thôi đúng không?”

“Gì cơ?”

“Hôm qua đệ đến Viên Giác tự, Minh Huệ đại sư nói với đệ, lần trước huynh đưa hai tấm thiếp bát tự, tưởng là huynh.....” Trần Đình Phương hơi chau mày, dừng lại một chút, “Vì thế đưa cho huynh một lá bùa cầu con, có thể là đã hiệu lắm gì rồi.....”

“À?”

Lông mày Trần Đình Phương vẫn hơi chau lại: “Cũng có thể là..... Mạnh huynh đang ngưỡng mộ cô nương nào đó, nên muốn xin bùa này?”

Mạnh Cảnh Xuân cuống quýt lắc đầu: “Không có không có! Huynh xin một lá bùa bình an cho mẫu thân của huynh. Huynh còn đang buồn bực sao lại chỉ đưa mỗi một cái..... Hóa ra là trong chùa làm nhầm!”

Trần Đình Phương thông dong nói: “Mẫu thân huynh..... không phải qua đời rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời không biết nói gì, khuôn mặt đỏ ửng: “Huynh còn có chuyện phải trở về nhà môn, xin được cáo từ trước.” Nói xong liền vội vàng vàng cúi đầu chạy.

Nàng thờ người trong Đại Lý tự cả một ngày, không biết mình đang làm những gì. Đợi đến khi công văn của Lại bộ xuống tới nơi, chuyện nàng muốn làm liền có thể làm dễ như trở bàn tay, ngược lại cảm thấy hơi khiếp đảm. Nhưng chợt nhớ tới lá bùa cầu con đáng chết kia, mặt nàng liền đỏ ửng hết cả lên, trong đầu chỉ quanh đi quẩn lại tìm lý do để mau mau đòi lại lá bùa từ trong tay Thẩm Anh.

Hoàng hôn buông xuống, nàng thu dọn mọi thứ, vỗ vỗ mặt, kéo kéo khóe miệng, lấy ra một cái gương đồng nhỏ từ trong cái rương dưới gầm bàn, soi qua soi lại, sắc mặt khá tốt, tươi cười tràn đầy, không tệ.

Nàng mang khuôn mặt tươi tắn hài lòng vui vẻ này trở về Thẩm trạch, trên đường còn bảo phu xe dừng lại mua một ít thức ăn ngon.

Được thăng cấp chính là chuyện vui động trời, dù sao cũng phải ăn mừng một phen. Ai ngờ khi nàng đang dật dào vui sướng bước vào trong phủ, thấy Thẩm Anh đã về phủ trước nàng một bước. Thẩm Anh ngồi trong phòng bên cạnh nhà bếp, bày một bàn thức ăn chờ nàng. Trước khi nàng bước vào, Thẩm Anh đang ngồi thất thần trước bàn ăn, trong lòng cân nhắc đắn đo ngàn vạn lời, nhưng vẫn không biết phải mở miệng với nàng thế nào.

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ vui vẻ đi vào phòng, thấy một bàn thức ăn đầy ắp, kinh sợ nói: “Tướng gia làm thế này là sao?”

“Hình như sắp đến sinh nhật nàng rồi, cũng không biết có phải là hôm nay hay không. Dù sao đầu bếp cũng mua khá nhiều thức ăn, nên nấu nhiều một chút, tranh thủ còn đang nóng ăn đi.”

Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống, cầm đũa lên, than thở nói: “Còn tưởng là Tướng gia biết đợt đánh giá này ta được thăng cấp chứ. Sinh nhật ta không phải hôm nay, phải mười mấy ngày nữa cơ.”

Sao Thẩm Anh lại có thể không biết thành tích đánh giá của nàng được cơ chứ. Hôm đó Khảo khóa lang trung chuyển danh sách lên cho Chính sự đường định đoạt thì hắn đã biết rồi. Biết rõ nàng thăng cấp thì có thể vào được phòng lưu trữ, nhưng làm sao hắn có thể nhẫn tâm xóa sạch thành tích mà nàng đánh đổi bằng nỗ lực của mình đây.

Hắn chỉ nói: “Biết rồi, ăn từ từ, coi chừng nghẹn.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, trong lòng vẫn còn đang liều mạng suy nghĩ làm sao đòi được lá bùa kia về.

Thẩm Anh lại hỏi nàng: “Ngày mai nàng có được nghỉ không?”

Mạnh Cảnh Xuân lắc lắc đầu, uống một ngụm canh nói: “Ngày mai Tướng gia nghỉ à?”

Thẩm Anh “ừ” nhẹ một tiếng, nói tiếp: “Chiều mai ta muốn dẫn nàng đến một nơi, về sớm một chút, ta đứng ngoài nha môn chờ nàng.”

Mạnh Cảnh Xuân nhấp nhấp môi, nuốt đồ ăn xuống, định nói gì đó như cuối cùng chỉ im lặng.

Một bữa này nàng ăn đến no căng hông, nhưng trong lòng lại trống vắng. Hình như Thẩm Anh lại trở về dáng vẻ như khi lần đầu tiên nàng gặp hắn, giống như mọi việc trên thế gian này đều không liên quan gì đến mình, sống chỉ là sống, không có gì đáng để vui mừng ca hát, chỉ có thể thôi.

Nàng không muốn thấy bộ dáng này của hắn, thật khiến lòng người chua xót, rồi lại nhớ đến nhiều chuyện xa xưa, nhịn không được mà muốn rơi lệ.

Nhưng nàng không thích rơi lệ, không có tiền đồ.

Ngày hôm sau, bầu trời âm u, dường như mặt trời đã ngủ quên không thức giấc. Tối gần cuối năm, trong nhà môn ngược lại không có vụ án gì gấp gáp, nàng dọn đồ về sớm, đi ra ngoài cửa.

Hình như xe ngựa Thẩm Trạch đã đỗ được một lúc, nàng bước lên ghế nhỏ, leo lên xe, nhìn thấy Thẩm Anh, cười cười nói: “Hôm nay lạnh thật đấy.”

Lạnh, lạnh như sắp đổ tuyết, lạnh đến mức hằn đau buốt toàn thân.

Nàng ngồi xuống, Thẩm Anh nhét lò sưởi nhỏ trong tay vào ngực nàng, không nói gì.

Mạnh Cảnh Xuân hỏi: “Muốn đi đâu vậy?”

“Ngoại ô.” Hắn dừng một chút, “Cầu Kiến Sơn.”

Mạnh Cảnh Xuân từng này tuổi đầu rồi, lại vẫn chưa từng nghe thấy ở ngoại ô kinh thành có một cây cầu như thế. Nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ ngoan ngoãn ôm lò sưởi nhỏ, ngồi dựa vào Thẩm Anh.

Bởi vì rất ấm nên nàng ôm lò sưởi ngủ quên mất. Khi đến cầu Kiến Sơn, Thẩm Anh lại cảm thấy không nỡ đánh thức nàng, nhưng nàng lại giật giật người, tự mình vươn tay dụi mắt, nói: “Đến rồi à.”

Nàng buông lò sưởi xuống, vô thức nắm lấy tay Thẩm Anh. Thẩm Anh sửng sốt, nàng liền cười cười, nói: “Tay Tướng gia lạnh quá.”

Mạnh Cảnh Xuân xuống xe, phong cảnh trước mặt khiến nàng tỉnh táo hẳn lên. Không ngờ ở ngoại ô lại có một hồ nước rộng như vậy, mặt hồ yên tĩnh như gương, cây thủy sam hai bên hồ cao vút thẳng đứng, nhìn có vẻ rất lạnh. Mạnh Cảnh Xuân hít hơi một cái, vài con chim chưa kịp di trú về phía nam bị kinh động, bay vút lên từ những nhánh cây khô, nháy mắt biến thành mấy chấm đen nhỏ trong bầu trời âm u.

Thẩm Anh dẫn nàng đến cầu Kiến Sơn, khi lên trên cầu, mới giật mình nhận thấy khí lạnh bốc lên từ hồ nước.

Bầu trời càng lúc càng trĩu nặng, nhìn như sắp sửa rơi một trận tuyết lớn, Mạnh Cảnh Xuân rút cổ mở miệng nói: “Sao Tướng gia lại muốn đến đây?”

Thẩm Anh nhìn mặt hồ, nói: “Trước kia ta thường tới đây, rất thanh tịnh, nói xấu người khác cũng không sợ bị ai nghe lén.”

Mạnh Cảnh Xuân phì cười, nói: “Giờ thì không được rồi, ta đang ở đây nghe lén Tướng gia đấy.”

Thẩm Anh nhìn nàng, không tài nào cười nổi, lời nói mỏng manh vô cùng: “Khi nào không vui cũng có thể tới, đối với hồ nước không có sức sống gì này, trong lòng không còn gì không nghĩ thông nữa.”

Thật không..... Mạnh Cảnh Xuân ngược lại thấy rất lạnh lẽo, có khi lại nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà nhảy xuống cũng nên. Vì thế nàng mở miệng nói: “Ta thì thấy ngược lại, quá lạnh lẽo, tới đây một mình không thích hợp cho lắm.”

“Trước kia, có rất nhiều chuyện chỉ có thể nói với hồ nước này. Nhưng bây giờ.....” Thẩm Anh vẫn nhìn hồ nước kia, giọng rất nhỏ: “Nói ra cũng tốt, sẽ không còn phải tù túng như vậy nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩn người, có phần không rõ nguyên do.

Thẩm Anh nhìn nàng, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh: “Mười một năm trước, ta mười sáu tuổi, làm việc năm đầu tiên ở Hàn Lâm viện, từng cùng với Chu đại nhân của Đại Lý tự giải quyết một vụ án.”

39. Chương 39: Đông Đã Đậm

“Mười một năm trước” đối với Mạnh Cảnh Xuân mà nói là một năm vô cùng nhạy cảm, khi nàng nghe vậy thì vô thức nắm chặt lấy bàn tay núp dưới ống tay áo dài rộng của Thẩm Anh.

“Lúc ấy, Nguyên phi nương nương, mẹ ruột của Nhị diện hạ ngục mãi không tỉnh, mới đầu Thái y viện khám thì cho rằng không có gì quá đáng ngại, nhưng vài ngày bốn thuốc mà Nguyên phi vẫn không có chuyển biến gì tốt đẹp. Sau đó Viện phán Thái y viện là Mạnh thái y đến khám, cho rằng Nguyên phi bị trúng độc, vì thế lại nghĩ cách chữa một lần nữa. Nhưng sau khi Nguyên phi tỉnh lại, thần trí không rõ, giống như bị điên, không nhận ra bất cứ ai. Theo Mạnh thái y nói, đó là vì đã bị kéo quá lâu, cho nên dù cứu về được cái mạng, thì đầu óc cũng đã bị thương tổn, nếu như cứu sớm hơn được mấy ngày, tình trạng cũng không đến nỗi như thế.”

Hắn dừng một chút: “Khi đó đúng lúc bệ hạ đi xuống phía nam tuần tra, đến khi trở về thì trong cung đã rồi thành một nùi. Bệ hạ bí mật ra lệnh cho Chu đại nhân tra rõ chuyện này, còn ta, vừa vận làm phụ quan.”

Một cái tay khác của Mạnh Cảnh Xuân nép trong tay áo không tự giác nắm lại thật chặt, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì khác thường.

Thẩm Anh hôm nay dẫn nàng tới đây, cố ý nói về vụ án mười một năm trước, là bởi vì hắn đã biết nàng là Mạnh Quán La sao? Cho nên mới đặc biệt nói rõ cho nàng biết những chuyện này?

Mạnh Cảnh Xuân lắng lắng nghe, trong lòng lại nghĩ: Thật ra người không cần nói..... Ta sẽ tự mình đi tra hồ sơ, sẽ biết được rõ ràng chuyện đó đầu đuôi ngọn ngành như thế nào, sẽ tìm được người kia, ác mộng thời thơ ấu sẽ được xua tan, nghi ngờ trong lòng có thể được giải đáp, sau đó có thể không băn khoăn không ràng buộc mà tiến về phía trước.

Thẩm Anh lại nói tiếp: “Vụ án này chỉ đơn giản tra xem là ai hạ độc, độc này đến từ nơi nào, cùng với —— Mạnh thái y chẩn bệnh kê thuốc, có bị sai sót gì hay không.”

Về mặt Mạnh Cảnh Xuân hơi dờ dẫm, hỏi mà như không muốn đối mặt: “Vậy, tra ra được gì.....”

“Độc được bỏ vào đồ ăn, vì đã qua vài ngày nên rất khó điều tra rõ ràng rốt cuộc là món nào bị bỏ thuốc, vì thế cũng không biết nguồn gốc của nó là từ đâu ra.”

“Chẳng lẽ đồ ăn thức uống không có ai thử độc sao?” Mạnh Cảnh Xuân vẫn hết sức bình tĩnh, giọng nói có vẻ yếu ớt trong làn gió lạnh.

Đôi mắt Thẩm Anh chợt ảm đạm: “Lúc đó ta cũng nghĩ giống như nàng, người thử độc không xảy ra chuyện gì, vậy thì vấn đề nhất định nằm trên mấy món ăn chưa được thử độc. Theo như cung nữ bên người của Nguyên phi nhớ lại, một ngày trước khi Nguyên phi mê man không tỉnh, Hoàng hậu nương nương có tặng một ít điểm tâm, vì thấy rất mới lạ, chưa kịp chờ người thử độc đến thì đã ăn rồi.”

“Hoàng hậu nương nương?”

“Chỉ là phỏng đoán mà thôi, không có chứng cứ. Lúc đó Nguyên phi được bệ hạ sủng lên tận trời, ở trong cung cũng có chút không coi ai ra gì, hiển nhiên là đã dẫn đến đổ kỵ hận thù từ những phi tần khác.”

“Không có chứng cứ, rồi sao nữa? Sống chết mặc bây sao.....” Âm cuối của nàng nhẹ hẫng, biết rõ không nên như vậy, nhưng lúc ấy nếu thật là không có chứng cứ, vậy thì bỏ mặc là tốt nhất.

“Sao có thể như thế..... Nguyên phi điên, bệ hạ hận không thể lóc xương xẻo thịt người hạ độc kia. Nhưng nếu thật sự là Hoàng hậu, vậy thì biết làm sao? Nhà mẹ đẻ của bà ấy có quyền thế đến thế nào, bệ hạ không thể vì Nguyên phi nương nương mà phế Hoàng hậu. Mà huynh trưởng của Nguyên phi lại là Trấn Viễn tướng quân, chiến công hiển hách, kiêu gì cũng đòi phải có một câu trả lời thỏa đáng. Nhưng lúc đó ta không biết gì cả, ngày thơ ấu cho rằng, vương tử phạm pháp cũng như thứ dân, mơ mộng hão huyền muốn tra xét chân tướng rõ ràng. Nhưng Chu đại nhân lại nói, vụ án này đã xong rồi, không cần tra tiếp nữa.”

Lòng Mạnh Cảnh Xuân trầm xuống.

“Ta cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao chưa điều tra được cái gì mà đã yên lặng kết án như thế. Chu đại nhân lại nói, trong số những cung nữ bên người Nguyên phi, có một người là mật thám của Tiết quý nhân, thuốc này chính là do cung nữ đó cho vào trong trà.” Thẩm Anh ngừng một khoảng ngắn: “Tuy vẫn không có bất kỳ chứng cứ gì, nhưng suy đoán này lại biến thành sự thực. Vốn dĩ sự tình tới đó là xong rồi, nhưng bệnh không nhận ra ai của Nguyên phi mãi mà vẫn không thể trị hết được, nên bệ hạ giận lây sang Thái y viện.”

Sau đó lại có người phát hiện ra chứng cứ chứng minh Mạnh thái y và Tiết quý nhân lén lút qua lại, bảo là trước khi Tiết quý nhân tiến cung thì đã biết Mạnh thái y rồi, sau đó vì ghen tị với Nguyên phi mà xin độc được này từ chỗ Mạnh thái y, đầu độc mưu hại Nguyên phi. Đến khi Mạnh thái y khám chữa bệnh cho Nguyên phi, cố ý qua loa kéo dài, mới khiến cho Nguyên phi sống không bằng chết.”

Mạnh Cảnh Xuân cắn chặt môi mình.

“Cả nhà Mạnh thái y bị bỏ tù, Mạnh phu nhân bị bệnh tật quần thân lâu năm chịu khổ trong ngục, cùng với một đứa con gái chỉ mới tám tuổi. Lúc đó ta mới biết, Trương Viện sử của Thái y viện tuổi đã cao, sắp nhường vị, Mạnh thái y có y thuật tinh tế, danh tiếng rất tốt, lúc ấy đã làm Viện phán, vô cùng có khả năng được thăng lên. Nhưng những kẻ ngấp nghé vị trí Viện sử chẳng có ai tốt, liền giậu đổ bìm leo.”

“Ta xem qua cái gọi là chứng cứ kia, thật sự không đủ để được xem là chứng cứ. Nhưng lúc ấy Tiết quý nhân đã bị ban cho lụa trắng, chết không đối chứng, Mạnh thái y có trăm miệng cũng không tài nào biện bạch được, thậm chí đến cuối cùng còn không muốn mở miệng nói gì nữa.”

“Đợt đó ta đã ghé qua nhà ngục rất nhiều lần, cuối cùng Mạnh thái y nản lòng thoái chí, chỉ hy vọng vợ con không bị gì, cam nguyện chịu chết.” Tốc độ kể của Thẩm Anh chậm lại, có chút nói không nên lời: “Chẳng qua chỉ là bị đổ kị, lại gặp phải chuyện của Nguyên phi, liền nhận phải kết cục như thế, thật sự là.....”

“Sau đó vợ con được thả à?” Hốc mắt Mạnh Cảnh Xuân chưa xót đau đớn, đầu cũng không nâng lên.

Thẩm Anh nhìn nhìn mặt hồ, vẻ mặt trống rỗng mờ mịt: “Thả.”

“Sao có thể thả dễ như vậy.....” Tiếng của Mạnh Cảnh Xuân càng nhỏ hơn.

Thẩm Anh chỉ chậm rãi nói: “Có đấu tranh một ít.”

Mạnh Cảnh Xuân mím chặt môi, nhịn hồi lâu mới nói: “Tướng gia có nói gì với vợ con Mạnh thị không?”

“Sống cho tốt.”

Nước mắt Mạnh Cảnh Xuân suýt nữa thì trào ra, nàng nắm bàn tay trong tay áo kia, nắm thật chặt, hoàn toàn không muốn buông ra.

Thẩm Anh nhận ra tay nàng nắm càng chặt hơn, hổ thẹn trong lòng cũng đã đến cực hạn, hần nói: “Lần cuối cùng ta đi đến ngục giam, là đi cùng với Chu đại nhân.” Tay kia của hần nắm chặt thành quyền giấu trong tay áo, nhìn mặt hồ nói: “Đưa cho Mạnh thái y một chén rượu, là loại rượu mà chỉ cần nửa canh giờ, liền có thể lấy mạng của người khác.”

Mạnh Cảnh Xuân liều mạng kiềm nén hơi thở của mình, toàn bộ trong đầu đều là khuôn mặt của phụ thân, nàng vui đầu thật sâu, nước mắt rơi ào ào, dựa vào cái gì mà lại giết người bừa bãi như vậy, rõ ràng là ngay cả bằng chứng cũng không có.

“Mà ta, cái gì cũng không làm được.” Thẩm Anh nói, gần như gần từng chữ, “Trong nửa canh giờ kia, ta chỉ có thể trở mặt nhìn ông ấy phát độc, cái gì cũng không làm được.”

Mạnh Cảnh Xuân nhịn xuống nước mắt, nàng đã sắp đứng không vững nữa rồi, nhưng nàng không thể ngã ở đây. Hoàng hôn đầu đông, gió bắc mạnh mẽ thổi qua, nước mắt trên mặt nàng nhanh chóng khô đi, cả khuôn mặt bị gió thổi đến phát đau. Thẩm Anh đứng bên cạnh nàng, không dám nhìn nàng dù chỉ là một cái liếc mắt. Hai người cầm cự đứng dựa vào nhau, cảm giác nhiệt độ cơ thể của nhau, tay nắm thật chặt.

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên buông bàn tay kia ra, trong lòng Thẩm Anh chợt lạnh, giống như bị ai đó nhanh chóng khoét ra một mảng lớn, không biết làm sao để lấp đầy.

Nhưng ngay sau đó, Mạnh Cảnh Xuân lại duỗi tay ôm chặt lấy hần, chôn đầu ở trước ngực hần, cánh tay dùng trọn vẹn mười phần sức lực, khiến người ta có phần không thở nổi.

Thẩm Anh để mặc cho nàng ôm như thế, hô hấp hơi ngừng, trong lòng vô cùng thương tiếc.

“Quán La.” Hần khàn giọng gọi nàng.

Hốc mắt Mạnh Cảnh Xuân đau nhức, đầu chôn sâu trong đồng quần áo mùa đông kia, dường như kéo dài rất lâu, cuối cùng thừa nhận thân phận của mình. Giọng nàng hơi run: “Trước khi ông ấy đi, có nói gì không.....”

Giọng nói ấy như là thông qua lồng ngực truyền tới, khàn và nhỏ, lại yếu ớt như không còn sức để hỏi, khiến người ta thở không nổi. Thẩm Anh cực kỳ đau đầu, như thể đang bị sâu bọ gặm nhấm, nhưng vẫn mạnh mẽ cố gắng giữ tinh táo. Hắn duỗi tay nhẹ nhàng ôm nàng, trong giọng nói mang theo hổ thẹn: “May mà Quán La là nữ, sẽ không có liên quan gì đến cái triều đình này, nếu có thể cứ thế bình an lớn lên không có khúc mắc gì trong lòng thì tốt rồi.”

Không có khúc mắc.....

Mạnh Cảnh Xuân nhai đi nhai lại bốn chữ này trong lòng, nhưng làm sao có thể không có khúc mắc gì được cơ chứ.

Nàng lại im lặng một khắc, sau đó mới nói: “Cho nên..... Lúc đó người nói với ta, làm người không thể để mất lòng chân thành, cho dù tương lai ra sao, đều phải cố gắng mà sống.....” Giọng nàng thậm chí còn mang theo tiếng khóc nức nở: “Nhưng lúc đó ta mới tám tuổi, tám tuổi thì ta làm sao có thể hiểu chân thành là vật gì, làm sao biết cái gì gọi là cố gắng mà sống..... Ta chỉ biết phụ thân không còn nữa, u mê hồ đồ di chuyển đến Giang Châu..... Gọi một người chưa từng gặp mặt bao giờ là cậu, thân thể mẫu thân không được điều dưỡng nên ngày càng sa sút, tiên sinh trong học đường có thái độ hung ác, bạn bè cùng trường thấy ta nhỏ con toàn bắt nạt ta..... Quần áo trước kia mặc nay không được đung vào nữa, những món thích ăn cũng xa khỏi tầm tay. Mười một năm.....” Nàng khịt khịt mũi, chùi hết nước mắt vào vạt áo trước của Thẩm Anh.

Thẩm Anh nhắm mắt thở dài, nâng tay nhẹ nhàng đặt lên cái gáy của nàng, an ủi nàng như đang an ủi một đứa bé: “Không sao nữa rồi.” Tuy là nói như vậy, nhưng hổ thẹn trong lòng hắn thì một khắc cũng chưa được giải trừ.

Phần tự trách này, từ khi biết nàng là Mạnh Quán La thì càng nặng thêm. Lúc đó hắn thấy, đã dốc hết sức nỗ lực rồi, nhưng sự tình không hề chuyển biến tốt hơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh thái y chết, hắn cũng nản lòng thoái chí theo. Triều đình này không hề sạch sẽ như hắn tưởng, quy tắc cũng chỉ là, ai nắm quyền thì người đó có thể hô mưa gọi gió, một lòng nhiệt huyết chỉ đành phó mặc theo dòng nước chảy.

Lại chưa từng nghĩ qua, một đôi mẹ già con thơ này đã vượt qua những năm đó như thế nào.

Cho đến tận mười một năm sau, hắn gặp lại Mạnh Quán La.

Nàng lạnh lợi thông minh, có thể viết nên những đoạn văn bay bổng, mỗi ngày đều không tìm không phổi mà sống, có đôi khi hồ đồ như một tên ngốc, nhảy lên nhảy xuống mà không biết nông sâu thế nào. Nàng như ánh nắng mặt trời ấm áp, không hề giống với một người đeo trên lưng một quá khứ cùng hồi ức ảm đạm. Trên triều đặc tội với Ngụy Minh Tiên, sau đó biết thiên kim nhà ông ta được làm Thái tử phi, bị đồng liêu chê cười là không thức thời, nhưng lại vệt chết còn cứng mồm bảo là làm người không thể mất lòng chân thành, lại còn dám viết trên tấu chương lập chí lớn bảo là phải điều tra rõ ràng triệt để vụ Hàn Chí Thanh.

Hắn nhìn ở trong mắt, đáy lòng cũng đã bị nàng chậm rãi rọi sáng.

Những hồi ức u ám trong quá khứ bị chậm rãi mở ra, như con bướm phá kén mà ra nhưng lại bị mắc kẹt trong cổ họng hắn, khiến hắn không thể nào kể ra được. Hôm nay phơi bày mọi chuyện, mặc kệ cuối cùng sẽ rẽ về hướng nào, hắn chỉ cần nàng vẫn tiếp tục ấm áp như thế.

Nước mắt của Mạnh Cảnh Xuân từ từ ngừng lại, hốc mắt lúc này đã đau đến tê dại. Lần này nàng đã nói hết ra những gì đọng lại trong lòng nàng, bấy nhiêu năm qua nàng chỉ treo lên khuôn mặt tươi cười, không nhìn lại quá khứ, không miên man suy nghĩ, nỗ lực mà sống đến tận bây giờ, để đến thời khắc này, toàn bộ khổ sở chôn chặt trong đáy lòng như muốn sống dậy, đảo ngược lại mọi thứ.

Nàng đã không còn sức lực gì, đầu óc trống rỗng, đây bên tai là tiếng gió bắc gào thét quét qua, nàng không hề nghe được tiếng tim đập của Thẩm Anh dù chỉ là một nhịp nhỏ. Nếu cốc rượu độc kia không phải do Thẩm Anh đưa đến, cũng sẽ có người khác đưa đến; nhưng nếu không phải Thẩm Anh đã đấu tranh, nàng

cũng không có cơ hội được đứng ở đây. Vấn đề hoàn toàn không nằm ở chỗ ai đưa chén rượu kia, mà là vì sao lại có chén rượu kia. Người trong hoàng tộc phạm sai, sao lại muốn bề tôi phải đền mạng, vì sao có thể ngay cả bằng chứng cũng không cần, đã muốn giết người như thế.

Trong lòng nàng ảm đạm, lại không muốn cứ cúi đầu như vậy.

Thẩm Anh than nhẹ thành tiếng, quay đầu đi, bông tuyết không biết từ khi nào đã thong thả nhẹ nhàng rơi xuống, hồ nước vẫn lặng ngắt như tờ, bông tuyết vừa rơi vào nước thì liền tan ra, giống như chưa từng tồn tại.

Đông, càng thêm đậm.

40. Chương 40: Đi Từ Từ

Khi quay lại trong thành thì trời đã tối, tuyết bắt đầu tích dày trên đường. Mạnh Cảnh Xuân bước xuống từ trong xe ngựa, ngồi trước cửa phủ gom một nắm tuyết, vo chặt lại thành một viên tuyết nhỏ rắn chắc, cầm trong tay lặng lẽ đi vào phủ. Thẩm Anh đi đằng sau nàng, đến chỗ rẽ nơi hành lang, hần vừa mới chuyển hướng thì có một viên tuyết nhỏ bay véo một phát đập về phía hần.

Quả cầu tuyết này ném mà không giống như đang giỡn chút nào, Mạnh Cảnh Xuân dùng hết sức mới nện chuẩn xác mạnh mẽ như vậy, giống như là phải làm thế mới hả giận được. Thẩm Anh bị quả cầu này của nàng nện đến mức đau bao tử, một lúc lâu sau mới đưa tay phủi tuyết bám trên quần áo mình, còn Mạnh Cảnh Xuân thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Đến nhà bếp, quả nhiên thấy Mạnh Cảnh Xuân làm ổ bên cạnh bếp lò sưởi ấm. Đầu bếp thấy Thẩm Anh tới đây, vội bảo là thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, đang định bưng sang phòng bên cạnh. Thẩm Anh lại nói không cần, đầu bếp liền biết điều lui ra.

Đầu bếp khép cửa lại, Mạnh Cảnh Xuân vẫn tĩnh rụi ngồi co người bên cạnh cửa lò. Trong nỗi hình như đang hầm canh, củ cháy hừng hực kêu lách tách, khiến cả khuôn mặt Mạnh Cảnh Xuân nóng đến đỏ bừng.

Thẩm Anh khàn giọng hỏi nàng: “Không ăn cơm à?”

Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa đôi mắt sưng vù, nói: “Ăn, sao lại không ăn được chứ.” Nàng đứng lên, đi đến trước mặt Thẩm Anh, bỗng nhiên duỗi hai bàn tay ra, áp lên mặt Thẩm Anh, giọng nghèn nghẹn: “Thật lạnh.”

Đôi tay nàng đã được lửa hơi đến nóng rực, trên mặt Thẩm Anh lạnh lạnh, lòng hần như bị nguồn nhiệt tình linh ập đến này làm cho kinh động, đủ mọi mùi vị trộn lẫn khó phân biệt.

“Trước kia, mợ ta có nói, vào mùa đông trên mặt sẽ bị nẻ da. Ta không tin, vào ngày tuyết rơi liền liều mạng chơi ngoài trời, cuối cùng bị nẻ thật, cũng chỉ có thể đắp khăn ấm lên, trên mặt từng mảng từng mảng cứng ngắc, làm sao cũng không tài nào khá hơn được, kết quả là bị mẩu thân mẫn.” Giọng nàng càng nói càng nhỏ, Thẩm Anh không biết tại sao nàng lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Nàng nói tiếp: “Thấy Tướng gia khí huyết không tốt, chắc là dễ nẻ da hơn ta. Nghe nói Sở Châu lạnh hơn kinh thành nhiều, Tướng gia đừng để bị cọng đến nẻ da, xấu lắm.”

“Sao nàng.....” Sao nàng lại biết ta sắp đi công tác ở Sở Châu?

Mạnh Cảnh Xuân cũng không nhìn hần, rút tay lại, chỉ nói: “Nghe người ta nói.” Nàng cúi đầu, nghĩ nghĩ: “Sắp đến cuối năm rồi, nhất định phải để tâm nhiều hơn đến biên phòng Sở Châu, cứ như vậy, Tướng gia không kịp về dịp tết rồi.” Nàng nói tiếp ngay lập tức: “Nhưng không cần lo quá, chữ ta cũng không đến nỗi quá tệ, ta sẽ nhớ dán câu đối xuân lên.”

Nàng nói như vậy, trong lòng Thẩm Anh lại chua xót.

Hần ôm nàng vào lòng, thật lâu không thốt nên lời.

Mạnh Cảnh Xuân cứ mặc kệ cho hấn ôm như thế, cảm thấy lòng như được lấp đầy, áp úng chậm rãi mở miệng: “Ta đã đồng ý với Tướng gia là không đi, chắc chắn sẽ không nuốt lời.”

Thẩm Anh nhắm mắt thở dài thườn thượt: “Trong kinh đô còn có một nơi, nàng có muốn quay về đó nhìn một chút không?”

Mạnh Cảnh Xuân cũng nhắm mắt, yên tâm vùi đầu trong ngực hấn, nói: “Thực viên à?”

“Ừ.”

“Vốn dĩ ta định mua Thực viên.” Mạnh Cảnh Xuân nghĩ đến một ngàn ba trăm lượng kia, nói, “Lúc ấy có người nói cho ta, Thực viên thuộc về một tiểu lại bên Hộ bộ, hấn muốn bán gấp, ra giá một ngàn năm trăm lượng. Nhưng lúc đó ta chỉ có một ngàn ba trăm lượng, đành phải kéo vài ngày. Đến khi ta nghĩ tới lần nữa, thì lại được bảo là Thực viên đã bị bán mất rồi.”

Thẩm Anh nghe nàng rầu rĩ nói, cũng không mở miệng. Hấn cũng chỉ là tình cờ nghe được chuyện tiểu lại Hộ bộ muốn bán gấp Thực viên thôi. Chuyện từ mười một năm trước đã rất lâu mà cũng chưa tiên tan, vì thế hôm đó hấn liền đi một chuyến, tìm đến tiểu lại kia, mua Thực viên về. Hấn mua Thực viên cũng không hề có ý gì khác, chỉ là lọ thuốc kia xuất hiện khiến hấn tin tưởng hai mẹ con nhà này vẫn còn sống, có khi sau này còn có thể trả lại cho chủ cũ. Vừa quyết định như thế, hấn cũng lập tức mua luôn.

Lại không ngờ đến, chủ cũ của tòa nhà ấy ở ngay bên cạnh hấn.

Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Mà ta nghe nói, người kia mua với giá một ngàn lượng, sao lại có bản lĩnh trả giá chặt chém đến thế cơ chứ, đúng là khiến người ta tức chết mà. Nếu ta cũng am hiểu chuyện cò kè mặc cả, thì chắc đã có thể dùng một ngàn ba trăm lượng mua lại căn nhà đó rồi. Kết quả cuối cùng một ngàn ba trăm lượng cũng không cánh mà bay, cho thấy rõ, tòa nhà đó với ta không có duyên phận gì.”

Lời này nàng nói có phần cố ý, Thẩm Anh lại tưởng nàng thật sự không biết những vướng mắc trong đó, ghen hòng nói: “Người trả giá còn một ngàn lượng đó, hình như là ta.”

Mạnh Cảnh Xuân lại bất chợt đẩy hấn ra: “Người mua tòa nhà kia làm chi? Đó rõ ràng là nhà của ta mà!”

Thẩm Anh hoàn toàn không ngờ nàng sẽ có phản ứng như thế, khi nói chuyện có hơi lấp bắp: “Chỉ là, tương lai.....”

Mạnh Cảnh Xuân lại nói ra một câu phơi bày ra những suy nghĩ trong lòng hấn: “Tướng gia cảm thấy thiếu nợ nhà chúng ta sao?”

Thẩm Anh mím môi.

”Cho dù Tướng gia có áy náy suốt đời thì vụ án năm đó cũng không được phúc thẩm lại, ta vẫn đứng ở đây chứ không phải là một nơi nào khác, toàn bộ mọi chuyện cũng không thể quay ngược trở lại.

Lúc đó, cuối cùng ta đã hỏi mẫu thân, vì sao lại không nói cho ta biết những chuyện đã xảy ra. Bà nói, nếu cứ nhớ mãi về quá khứ, sẽ không thể dốc lòng bước tiếp trên con đường phía trước.

Tuy nói đôi khi không biết lại hay, nhưng ta không cam lòng, cho nên muốn đòi một câu trả lời rõ ràng. Bây giờ đã biết rõ rồi, tuy rằng vẫn không cam lòng như trước, nhưng không cam lòng này đã là vì một chuyện khác. Hôm nay Tướng gia đã kể rõ ra sự tình năm đó, vậy thì dừng ở đây được rồi.”

Bộ dáng lo lắng của hấn vài tháng nay, nàng đều nhìn thấy cả, bây giờ xâu chuỗi lại, mới biết được hấn đã buồn khổ một mình bao lâu nay.

Bây giờ, cái mà nàng không cam lòng chính là vì sao lại đưa ra phán quyết như thế, chuyện này không còn bao nhiêu quan hệ gì với Thẩm Anh nữa. Nàng không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của hấn, thật sự rất đau lòng.

Đương nhiên Thẩm Anh đã nhìn thấu ý đồ của nàng, chỉ là không thể nào ngờ được, chính nàng là người giải đi khúc mắc trong lòng hấn.

Mạnh Cảnh Xuân xoay người đi tìm cơm tối để ăn, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì. Bữa cơm này nàng ăn no kênh càng, ăn xong liền đứng dậy đẩy ghế dựa gọn vào trong, cúi đầu nói: “Ta đi nghỉ trước.”

Thẩm Anh còn đang húp cháo, đặt chén xuống, nói: “Ngủ ngon.”

Mắt nàng sưng to, vừa khô vừa đau, đứng nhắm mắt ngoài cửa, tuyết càng ngày càng lớn.

Khi Thẩm Anh đi ra, nàng đã không còn trong hành lang nữa. Ngưu quản gia vội vàng đi tới, nói với Thẩm Anh: “Đại nhân, có cần phải thu dọn hành lý đi Sở Châu chưa?”

Thẩm Anh nói: “Thu dọn đi.”

***

Kinh thành đổ tuyết liên tục vài ngày, cho dù trên đường còn đọng tuyết, Thẩm Anh cũng không thể không xuất phát. Ngày hôm đó, Mạnh Cảnh Xuân đưa hân đến cửa thành, mũi bị đông lạnh đến đỏ bừng, nàng xoa xoa tay, hà hơi nói: “Tướng gia về sớm một chút, hôm giao thừa nếu có thể ăn sủi cảo thì nhất định đừng quên.”

Thẩm Anh lại chỉ dặn nàng nhớ ăn cơm đầy đủ, ngủ sớm một chút, rồi không nói thêm gì nữa, thả rèm xe ngựa xuống. Nàng xoay người đi về hướng Đại Lý tự, khi đi ngang qua phòng lưu trữ thì hơi dừng lại nghĩ một chút, cuối cùng vẫn bước vào trong.

Bên trong phòng lưu trữ tràn ngập mùi hương xưa cũ, Mạnh Cảnh Xuân giơ lên để đèn, đi sâu vào trong, cũng không dám thở quá mạnh, sợ động đến đám bụi trong này.

Vụ án trên đời này nhiều vô số kể, mỗi vụ án đều là một câu chuyện cũ.

Nàng đi theo niên đại, dừng lại trước một cái giá, vươn tay lấy hộp hồ sơ kia xuống.

Nàng đặt để đèn vào trong một cái thùng rỗng bên cạnh, cầm hồ sơ vụ án trong tay, hít một hơi thật sâu. Nếu không phải trước đó Thẩm Anh đã kể cho nàng nghe, hiện tại chắc nàng phải hồi hộp đến điên rồi.

Nhưng cho dù như thế, tay nàng vẫn hơi run rẩy. Ánh nến lập lờ nhảy múa, nàng chậm rãi lật từ trang đầu tiên đến trang cuối cùng, nhìn chữ ký ở trang giấy cuối cùng kia, nhẹ nhàng vuốt ve lên cái tên ấy. Xung quanh cực kỳ yên lặng, thậm chí nghe rõ mồn một tiếng hít thở của mình. Khi Thẩm Anh viết xong xấp hồ sơ này, có phải trong lòng cũng có cảm giác không cam tâm như nàng hay không?

Tuổi trẻ hăng hái đến thế, cuối cùng lại bị nhân gian cùng thời gian mài mòn thành bộ dáng ẩn nhẫn tự nghiêm khắc với mình như bây giờ. Chỉ cần nhìn vào biến hóa trên chữ viết, cũng có thể nhìn ra phần nào.

Nàng ngửa đầu than nhẹ, cuối cùng khép lại hồ sơ vụ án, đặt nó trở về với những bụi bặm của thời gian.

Nến sắp cháy hết, khi nàng cầm để đèn đi qua con đường chật chội để ra ngoài, ánh sáng chợt tắt ngúm. Hoàng hôn đang dần buông xuống ngoài phòng, ngậy người một lúc lâu trong phòng lưu trữ tối tăm ngột ngạt, khi ra đến bên ngoài, lập tức được bao phủ trong ánh sáng nhàn nhạt buổi chiều tà, mới dần dần chạm đến hơi ấm nơi trần thế.

Chuyện xưa khiến người ta phải thổn thức, mỗi khi nhớ lại đều cảm giác như một ngọn núi lớn đè ép trong lòng, không thở nổi.

Nhưng dù sao đó cũng đã là một câu chuyện cũ phủ bụi.

Trời quang đãng được vài ngày ngắn ngủi, một trận tuyết lớn lại bao trùm lên khắp kinh thành. Cuối năm đến gần, trong nha môn thậm chí không còn ai đến, mấy tiểu lại đóng cửa ngủ nghỉ chơi bài trong nhà, không còn biết trời trăng mây gió gì. Quan viên địa phương lục tục kéo nhau về kinh báo cáo công tác, cho nên mấy ngày này tuy kinh thành đổ tuyết lớn, nhưng tiệc rượu cũng không hề ngơi nghỉ.

Mạnh Cảnh Xuân không qua lại thân thiết với ai, lại càng không muốn cho người khác biết nơi ở của mình hiện tại, nên dứt khoát làm tổ luôn trong phủ, hàng ngày không ra khỏi cửa nửa bước. Cuối cùng Quế Phát cũng có thể chung sống yên ổn hòa thuận với con vệt kia, chỉ có thi thoảng lại đùa dai dọa nó một chút, một

lần hai lần, rốt cuộc vết ta không còn sợ gì nữa. Mạnh Cảnh Xuân khó khăn lắm mới dạy nó được một câu “Đòi nợ chó”, nó liền há mồm hướng về Quế Phát gọi cả một ngày một đêm.

Nàng không có chuyện gì để làm, thấy sắp đến đêm giao thừa, liền lôi giấy đỏ ra, cẩn thận cắt cắt, chăm chú nghiêm túc muốn viết vài câu đối xuân.

Mực lâu khô, Ngưu quản gia liền giúp nàng đem đi phơi ở phòng khách, nhìn nhìn rồi khen ngợi một phen: “Mạnh đại nhân viết chữ rất đẹp.” Ông hơi dừng một chút rồi nói tiếp: “Cũng không biết câu đối xuân mà Tướng gia viết sẽ như thế nào. Nói tới mới nhớ, từ sau khi Tướng gia dời tới đây, năm nay chính là năm đầu tiên dán câu đối xuân.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe ra ý tứ trong lời của Ngưu quản gia, ông ấy thấy nàng viết không đủ mạnh mẽ, cảm thấy phải để chủ nhân nhà mình viết thì tốt hơn, chắc là không hài lòng rồi.

Nhưng xin lỗi, tết năm nay, Thẩm Anh giao hết toàn quyền cho nàng rồi, vì thế mọi việc đương nhiên đều do nàng định đoạt.

Cũng không biết thời tiết ở Sở Châu thế nào, ăn uống làm sao, hy vọng năm sau trở về đừng gầy đi.

Khi nàng đang nhớ nhung, thì một ngày trước hôm giao thừa, Ngưu quản gia cực kỳ kích động cầm một cái hộp tới, đưa cho nàng nói: “Tướng gia nhờ người mang về.”

Mở ra, thấy bên trong là một tờ giấy đỏ lớn được gấp lại, nàng lấy ra xem, chỉ thấy trên đó viết một chữ “Phúc” thật to. Nàng lại vội vàng lấy bức thư trong hộp ra, trong đó Thẩm Anh viết toàn là mấy chuyện dăn dò không cần thiết, cuối cùng lại nói, đoán trước nàng không thể viết một chữ ‘phúc’ to đẹp như vậy, nên đặc biệt viết một tờ, còn dặn nàng nhất định phải dán trên cửa phòng ngủ.

“Chúc mọi chuyện tốt lành, Thẩm.”

Mạnh Cảnh Xuân rất muốn nhin cười, nhưng cuối cùng lại cầm lấy tờ giấy kia mà cười sảng sặc.

Một buổi tối nào đó khi nàng còn ở quan xá, nhứ đầu kinh khủng vì vụ án của Hàn Chí Thanh, khi trở lại quan xá phát hiện một cái bao treo trước cửa cùng với tờ giấy trong đó, bên trên cũng chỉ đơn giản viết cái họ thế thôi.

Nhớ tới chuyện xưa, cứ ngỡ đã lâu lắm, thật ra cũng chỉ mới hơn nửa năm.

Thẩm Anh keo kiệt.

41. Chương 41: Minh Nguyệt Trục Nhân Lai

Tên chương: Một câu thơ trích từ bài ‘Chính nguyệt thập ngũ dạ’ của Tô Vĩ Đạo (648 – 705, giữ chức Tế tướng dưới thời Võ Tắc Thiên). Câu này có nghĩa là ánh trăng sáng như nổi gót bước theo những người đi trên đường.

Nguyên tác:

Chính nguyệt thập ngũ dạ

Hỏa thụ ngân hoa hợp,

Tinh kiều thiết tỏa khai.

Ám trần tùy mã khứ,

Minh nguyệt trục nhân lai.

Du kỹ giai nùng lý,

Hành ca tận “Lạc Mai”.

Kim ngử bắt cầm dạ,
Ngọc lậu mạc tương thôi.
Bản dịch của Trần Minh Tú:
Đêm rằm tháng giêng
Đèn hoa tựa dải ngân hà,
Tinh Kiều rực rỡ nay đà khai thông
Ngựa xe tấp nập bụi hồng
Nguyên Tiêu đêm ấy trăng lồng với hoa
Yêu kiều con hát bước ra
Vừa đi vừa hát khúc ca mai vàng
Cầm vệ đâu muốn chắn ngang
Chiêng thanh trống lặng chẳng màng xua ai

Sáng sớm mừng một đầu năm liền có khách tới phủ, mà trời vừa sáng Ngưu quản gia đã ra ngoài, trong phủ thậm chí cả người để ứng phó với những chuyện này cũng không có. Người kia đưa bái thiếp, tự xưng là Châu mục Sâm Châu Đinh Hiếu Sinh. Gã sai vật cầm bái thiếp đến hậu viện, giao cho Mạnh Cảnh Xuân, nói là khách còn đang đứng đợi ở cửa.

Mạnh Cảnh Xuân không tiện lộ diện, liền bảo gã sai vật nói lại với người kia, Tướng gia đi công tác ở Sở Châu, không có ở trong phủ, mời hân hôm khác lại tới.

Gã sai vật từ chối, nói: “Đinh Châu mục biết Tướng gia đi công tác, chỉ nói hôm nay phải rời kinh, có thứ muốn giao cho Tướng gia, mời quản gia trong phủ thay mặt nhận là được.”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ Ngưu quản gia không thể nào quay về trong chốc lát được, mà quan địa phương vào kinh báo cáo công tác chắc cũng không thể nhận ra nằng, liền vội vàng đi thay quần áo, giả làm hạ nhân trong phủ, đi tới tiền sảnh.

Đinh Châu mục thấy quản gia trong phủ còn trẻ như thế thì hơi sững sờ một chút. Mạnh Cảnh Xuân vái chào một cái, nói: “Đại quản gia đã đi ra ngoài lo chuyện rồi, nếu đại nhân có vật gì muốn chuyển giao cho Tướng gia, giao cho tiểu nhân cũng được.”

Đinh Châu mục hơi do dự một chút, lấy từ trong tay áo ra một bức thư được phong kín, lại chỉ chỉ hộp gấm trên bàn bên cạnh, nói: “Trong hộp kia là than kính năm nay, xin chuyển giao cùng với bức thư này cho Tướng gia.”

Mạnh Cảnh Xuân vươn tay ra nhận lấy: “Đinh đại nhân còn có lời nào muốn chuyển lại không?”

Đinh Châu mục nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không có gì, chỉ cần nói với Tướng gia, hạ quan đã tìm ra nơi mà Hàn phủ nữ quyến đến, đều viết trong bức thư này.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe nói là Sâm Châu Hàn phủ, tay chợt nắm chặt phong thư, cúi đầu nói: “Tiểu nhân nhất định sẽ chuyển lời.”

Đinh Châu mục lại nghĩ nghĩ một chút, hình như cũng không có lời nào khác muốn nói, liền vội vàng vàng cáo từ. Mạnh Cảnh Xuân nắm bức thư trong tay, đang suy nghĩ thì Ngưu quản gia trở về.

Ngưu quản gia nhìn hộp gấm trên bàn, bộ dáng có vẻ như đã nhìn quen: “Mạnh đại nhân, lúc này có quan địa phương tới tặng than kính à?”

Mới vừa rồi lực chú ý Mạnh Cảnh Xuân đều đặt hết trên lá thư kia, vẫn chưa ngó ngang gì đến hộp gấm. Nằng chưa từng nghe đến cái gì gọi là than kính, không khỏi ngần người, chẳng lẽ trong cái hộp kia chứa than củi?

Ngưu quản gia đi đến, mở hộp kia ra, thấy một đồng bạc nặng trĩu xếp ngay ngắn trong đó, Mạnh Cảnh Xuân nhìn không chớp mắt. Ngưu quản gia lại đóng hộp lại, hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Mạnh đại nhân có nhớ là vị quan địa phương nào đưa tới không?”

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa tỉnh lại được, nàng thầm nghĩ cách đưa nhận hối lộ này cũng quá..... lộ liễu trắng trợn rồi, nếu biết sớm thì lúc này đã không nên nhận?

Ngưu quản gia gọi nàng lần nữa: “Mạnh đại nhân, đây là quan địa phương nào đưa tới?”

Mạnh Cảnh Xuân vội hoàn hồn: “À, Châu mục Sâm Châu Đình Hiếu Sinh.”

Ngưu quản gia sáng tỏ, ôm nguyên cái hộp nặng trĩu đầy bạc đi vào trong. Mạnh Cảnh Xuân ngẩn người, vội đuổi theo: “Đây tức là muốn nhận sao?”

Ngưu quản gia như chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu nghi ngờ của nàng, nói: “Than kính này đến một ít đi một ít, triều đình vốn là mở một mắt nhắm một mắt, không thu ngược lại không được tốt.”

Như vậy.....

Mạnh Cảnh Xuân sờ sờ gáy, có phần lúng túng cầm lấy phong thư đi về hướng hậu viện.

Nàng chỉ là một tiểu lại quèn, đương nhiên nhìn không hiểu mấy quan hệ qua lại trong triều đình thế này, nên cũng không rối rắm lắm. Cái khiến nàng càng nghi hoặc chính là lời mà Đình Châu mục vừa nói, đã tìm ra được nơi đến của đám nữ quyến được thả trong vụ án Hàn Chí Thanh.

Là Thẩm Anh cố ý kêu Đình Châu mục đi tra xét sao?

Vì sao Thẩm Anh lại muốn tìm hiểu chuyện này? Chính hắn đã nói, vụ án Hàn Chí Thanh đã chấm dứt sau khi Tam Pháp ty hội thẩm rồi, vậy hắn có sai Châu mục Sâm Châu đi tra tiếp thì cũng vô dụng.

Nhưng Thẩm Anh há có thể làm việc gì vô dụng. Mạnh Cảnh Xuân cầm lá thư, đau khổ cân nhắc cả buổi trời, cuối cùng vẫn nhịn xuống không bóc ra xem.

***

Tháng giêng chậm chạp trôi qua, Mạnh Cảnh Xuân làm tổ trong phủ, cảm thấy thật sự không thú vị, lòng chỉ ước được mau chóng quay lại nha môn làm việc. Sắp đến mười lăm tháng giêng, trong phủ vẫn lục tục có người đến tặng quà. Ngưu quản gia cực kỳ ung dung tự nhiên nhận quà thay Thẩm Anh, Mạnh Cảnh Xuân thấy mà vô cùng kinh ngạc.

Nhưng nghe nói trong phủ Tả tướng nhận quà càng khoa trương hơn, Mạnh Cảnh Xuân chưa từng gặp qua chuyện này nhưng vì thế mà tim cũng thả lỏng một chút.

Đến mười lăm tháng giêng, Mạnh Cảnh Xuân thu dọn chuẩn bị quay lại nha môn, đem quan bào nhiều ngày không mặc ra giặt phơi, gấp lại gọn gàng đợi ngày sử dụng.

Thu xếp xong xuôi, nàng lại hiếu kỳ mở ra ngăn tủ mà Thẩm Anh treo quan bào, từ bộ đầu tiên mặc khi còn ở Hàn Lâm viện, cho tới quan bào màu tím của Thừa tướng hiện tại, mỗi một bộ đều được ngăn nắp trật tự treo lên, thật sự rất nhiều. Theo những hoa văn được thêu trên quan bào, từ những đóa hoa nhỏ đường kính một tấc cho tới một bông hoa lớn đường kính năm tấc, nàng như có thể thấy những đấu tranh cùng với khó xử của một thiếu niên ngày ngọ mười sáu tuổi từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay. Vinh quang là cho người khác nhìn, còn khổ sở đều chỉ có thể gặm nhấm một mình.

Nàng đứng xuất thần trước ngăn tủ, thực sự muốn đi vượt qua năm tháng, nhẹ nhàng ôm ấp thiếu niên kia.

Mười lăm tháng giêng, Mạnh Cảnh Xuân làm tổ suốt cả một ngày trong phủ, vô cùng buồn chán. Ngưu quản gia thấy nàng như vậy, bèn nói hôm nay treo hoa đăng đây đường, chắc hẳn là rất náo nhiệt, không bằng đi ra ngoài một chuyến.

Mạnh Cảnh Xuân nhớ đến thời thơ ấu, vào ngày này, ngay cả mẫu thân không thích ra cửa của nàng cũng sẽ cùng phụ thân mang theo nàng đi dạo trên đường một chút. Trong ký ức tuổi thơ đã bị phá thành mảnh nhỏ chính là những món ăn vặt ăn hoài không hết, là hoa đăng nối tiếp nhau chiếu sáng cả con đường, là đám đông nhộn nhịp qua lại, hương thơm ngập tràn, không hề có một chút rét lạnh của mùa đông.

Nhớ đến chuyện xưa lại càng cảm thấy trong phủ yên ắng đến buồn bực. Nàng buộc hờ mái tóc, quần mình trong bộ áo bông thật dày, cất tiền đồng vào người rồi bước ra cửa. Càng tiến lên phía trước càng thêm náo nhiệt, trong chợ đêm người qua lại đông như mắc cửi, em bé bướng bỉnh nô đùa, cực kỳ vui sướng chạy tới chạy lui, đồ ăn phong phú thơm ngào ngạt kêu gọi con sâu thèm ăn trong người, nàng liền dừng lại ăn một chén chè trôi nước hạt vừng, ngọt ngấy, ăn một hồi lại nghĩ không biết Thắm Anh ở Sở Châu có được ăn bánh trôi hay không.

Hắn cô đơn một mình nhiều năm, khó có khi nào dự tiệc, cũng khó được ăn tết, có khi nào sẽ thấy mười một năm này đặc biệt dài hay không.

Mười một năm ở trong kinh thành, chưa hề quay về quê hương. Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ, vì sao hắn không bớt ra một ít thời gian về thăm quê cũ, mà trước giờ cũng không hề đề cập đến chuyện ở quê với người khác chứ? Nàng ở Tướng phủ lâu như vậy, cũng chưa hề nghe hắn nhắc tới một câu, hình như cả thư từ qua lại cũng không có.

Nàng đang thất thần, chợt nghe được một tiếng chó sủa, bất chợt ngoảnh lại mới phát hiện Quế Phát chạy theo ra ngoài. Chắc Ngưu quản gia sợ nàng đi đường đêm không an toàn, nên cho Quế Phát đi theo, nàng đưa tay xoa xoa đầu Quế Phát, thả hai đồng tiền lên bàn rồi đứng lên đi tiếp.

Đi rồi lại đi, con đường cũng đã thấy điểm cuối. Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh trăng bàng bạc, trong vắt sạch sẽ, cân đối chỉnh tề.

Trăm ngàn năm nay, thiên hạ vẫn luôn cùng nhau thưởng thức mặt trăng tròn vành vạnh viên mãn kia, trước giờ vẫn chỉ có một cái duy nhất.

Quế Phát sủa vài tiếng sau lưng nàng, nàng đột nhiên hoàn hồn, cân nhắc nên về phủ.

Theo đường cũ trở về, thấy nhóm thiếu nữ chưa xuất giá kết bạn với nhau đi dạo trên đường, trong đôi mắt vừa giấu vẻ ngượng ngùng vừa mang theo hiếu kỳ, trang sức châu ngọc đầy đường thể này, ngày thường không thể thấy. Đầu đó cũng có cảnh cả nhà đi chơi hạnh phúc vui vẻ, cười nói ngấm đèn giải đỏ, hòa thuận khiến người chết vì ghen tị.

Trên mặt nàng treo ý cười nhàn nhạt, rồi lại có một chút buồn bã. Cúi đầu bước đi, khi sắp đến cuối ngõ, chỉ cần băng qua ngõ nhỏ kia, rẽ một cái là về đến phủ, Quế Phát phía sau lại chợt gâu gâu sủa lên.

Nàng hơi kinh hoảng, bất chợt ngẩng đầu, thấy một bóng dáng quen thuộc đứng nơi cuối ngõ hẻm.

Dưới ánh trăng, hắn cười với nàng, bình thần yên lặng đứng nơi đó, hình như chờ đợi đã lâu, nhưng đáng vẻ lại bình thần giống như cho dù có phải đứng đợi tiếp cũng không sao.

Mạnh Cảnh Xuân tưởng mình bị hoa mắt, nâng tay ra sức dụi dụi mắt, tầm mắt nàng mơ hồ sau đó lại rõ ràng lên, hắn vẫn đứng đó như trước.

Nàng gần như không suy nghĩ gì, cất bước chạy qua, cho đến khi cảm thấy đầu mình đụng vào thứ gì đó, mới cố gắng thở sâu, chậm rãi hoàn hồn, lập tức giang tay ôm chặt lấy hắn.

Thắm Anh bị nàng va vào, thở dốc một hơi, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, duỗi tay ôm ngược lại nàng.

Tuần tra giám sát biên phòng ở Sở Châu vừa xong, hắn liền chạy một mạch ngựa không dừng vó về đây, bốn ba một đường như thể đã cực kỳ mệt nhọc, khi đến trong phủ lại nghe bảo nàng ra ngoài ngắm hoa đăng, hắn bèn đứng đợi nàng trên đường về. Giờ khắc này ôm nàng ở trong ngực, cảm nhận được lực va chạm của nàng lúc này, lòng hắn bấy giờ mới được lấp đầy.

Mạnh Cảnh Xuân kích động đến mức muốn khóc, vùi đầu trong lòng hắn, hít một hơi thật sâu, cuối cùng thấy viên mãn.

Nàng buồn bực hỏi: “Sao hôm nay mà Tướng gia đã về?”

Thắm Anh nhẹ nhàng cười: “Ừ, chuyện xong sớm.”

Nàng buông tay, Thắm Anh cũng buông nàng ra. Nàng ngẩng đầu mượn ánh trăng quan sát hắn, phát hiện hình như hắn càng gầy hơn, liền biết lần này đã phải làm việc vất vả. Trong lòng nàng đau xót, chợt dùng sức nắm lấy cánh tay áo hắn, kiễng chân, cố phần không lưu loát hôn lên khóe môi hắn.

Thẩm Anh mới đầu sững sốt, sau đó lập tức đưa tay nhẹ nâng mặt nàng, cúi đầu hôn lại nàng.

Lòng bàn tay nóng bỏng của hắn áp lên mặt nàng, khiến cả gò má cả tai nàng đều ấm áp thoải mái. Mạnh Cảnh Xuân ngừng thở, bàn tay nắm chặt tay áo hắn run lên, Thẩm Anh rời khỏi môi nàng, cười khê: “Đừng nín thở.”

Tuy Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy bề mặt, nhưng chỉ hít sâu một hơi rồi lại tới gần. Thẩm Anh đưa tay ra ôm nàng lại sát hơn, cả hai người đều có thể cảm nhận rõ ràng hô hấp của nhau. Hắn nhẹ cạy mở môi nàng, kiên nhẫn, từng chút từng chút dạy nàng chuyện thân mật giữa nam và nữ.

Nụ hôn khi ở quan xá, là vì thấy nàng rất động lòng người mà nhất thời không thể nhịn xuống. Còn lúc này chính là thuận theo tự nhiên, lưỡng tình tương duyệt.

Hắn có thể cảm nhận được nàng đáp lại, tuy ngây ngô khờ dại, nhưng cũng đã động tình. Thẩm Anh hắn, có tài đức gì, mà sinh thời lại có được một người tri kỷ như thế. Lòng vì nàng mà đầy, vì nàng mà nhớ đến da diết, bây giờ được nàng đáp lại thế này, giống như cũng nói cho hắn, nàng nhớ hắn, nàng để ý đến hắn, không muốn che giấu niềm vui đau khổ gì nữa, chỉ cầu tay nắm tay.

Tay Thẩm Anh ôm trọn lấy eo nàng, Mạnh Cảnh Xuân đã sắp chết chìm trong dịu dàng dây dưa.

Quế Phát đột nhiên “gâu gâu” sủa hai tiếng, Mạnh Cảnh Xuân nhin không được mà cười ra tiếng, đột nhiên buông ra bàn tay đang nắm chặt ống tay áo hắn, hơi cách hắn ra một tí, nhìn vào mắt hắn, vẻ mặt rục rở.

Nàng còn hơi thở dốc, khê cúi đầu, đưa tay vén vài sợi tóc rơi xuống ra sau tai. May mà dưới ánh trăng không thể nhìn rõ sắc mặt, không thì nàng đã ngượng chín mặt chết rồi.

Thẩm Anh thấy bộ dạng này của nàng, không khỏi cười, nâng tay để hờ nơi gáy nàng, dán môi lên trán nàng, dùng giọng điệu của phụ huynh hỏi nàng: “Có ăn cơm đầy đủ không?”

“À, có ăn đầy đủ.”

“Vậy sao lại gầy?”

“Hở?” Mạnh Cảnh Xuân lẩm bẩm nói, “Béo..... mà.”

“Béo chỗ nào sao ta không thấy được?”

“À, do quần áo dày.”

Thẩm Anh nhin cười, lại càng ôm chặt hơn tiểu nha đầu quần một đồng quần áo dày cộm kia, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm một cái, thở ra một hơi thật dài, trong mắt cũng tràn đầy ý cười.

Chỉ cầu năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có tối nay.

42. Chương 42: Hai Mạng

Đứng ngoài nhà khá lâu, cuối cùng cũng thấy lạnh. Quế Phát cần áo choàng của Mạnh Cảnh Xuân, hình như muốn kéo nàng đi khỏi đó. Thẩm Anh thả lỏng cánh tay, buông nàng ra, cười nói: “Về thôi.”

Ngư quần gia thấy bọn họ về tới, vội vàng gọi Quế Phát qua, nói: “Đại nhân về gấp như thế, chắc là còn chưa kịp ăn cơm chiều. Nhà bếp vừa mới nấu một ít thức ăn, đại nhân có muốn ăn một ít không?”

“Không cần.”

Mạnh Cảnh Xuân mím môi nhin hắn, tuy biết hắn buổi tối ăn ít, nhưng bây giờ hắn thoạt nhìn càng gầy hơn, đôi bụng sao mà gù được?

Thẩm Anh thấy ánh mắt nàng đưa tới đây, liền sửa lời: “Ăn một ít vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân cười cười, đi theo hắn ra sau nhà.

Thẩm Anh ăn cơm tối, nàng ngồi một bên chống cằm nhìn hấn ăn. Thẩm Anh bị nàng nhìn, có chút ngại ngùng, để chén xuống nói: “Nàng không đói à?”

“Ta đã ăn bánh trôi ở bên ngoài rồi, Tướng gia cứ ăn từ từ đi, ăn nhiều một chút.” Nàng nói vậy, rồi lại nhìn hấn chòng chọc.

Thẩm Anh bật cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Qua một lát, nàng lại nói: “Hồi trước khi Tướng gia ở quan xá, cũng nhận than kính lộ liễu trắng trợn như thế à?”

“Ta không nhận.” Thẩm Anh ăn xong, cầm khăn lau miệng, nắm lấy tay nàng kéo qua, chuỗi vòng kia treo trên cổ tay nàng thật sự là rất xinh đẹp, giống như là đã mang từ rất lâu rồi. Hấn nói tiếp: “Hồi trước, cứ đến tết, một là ta đến ngoại ô ở, hai là dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách. Nhưng cũng chỉ vô ích, mấy người đó sẽ đi đến chỗ ta gửi tiết kiệm, người trong Bảo Phong mỗi đợt tết đến sẽ viết một tờ danh sách, ai tới tặng bao nhiêu than kính đều ghi lại hết.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân không ngờ Bảo Phong làm việc lại chặt chẽ cẩn mật như thế, thật đúng là không thể khinh thường. Nàng cẩn thận dè dặt nói: “Nhưng tính sơ qua, than kính hàng năm cộng thêm lương bổng của Tướng gia, cho dù không ăn không uống, cũng không tích được đến số tiền trong sổ sách kia.....”

Thẩm Anh giương mắt nhìn nàng, khóe môi cười nhạt: “Sợ ta phạm phải chuyện gì à?”

“Không có không có.....”

Thẩm Anh lại khẽ thở dài một cái: “Khoản tiền kia có nguồn gốc từ nơi khác nữa, sau này..... sẽ nói với nàng.”

Mạnh Cảnh Xuân vốn còn muốn hỏi hấn, vì sao trước giờ không về quê, nhưng lời đến bờ môi lại miễn cưỡng nuốt xuống.

Thẩm Anh nói canh giờ không còn sớm, bảo nàng đi ngủ nhanh đi, còn mình thì đi thẳng đến thư phòng. Mạnh Cảnh Xuân biết hấn còn có chuyện muốn làm, chỉ đứng ở bên ngoài một lát, rồi trở lại phòng ngủ bên đông sương một mình.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Mạnh Cảnh Xuân bị tiếng chó sủa bên ngoài đánh thức, nghĩ đến hôm nay Thẩm Anh phải vào cung báo cáo, nàng liền khoác áo bông lên, xỏ giày chạy ra ngoài. Thẩm Anh đã ra đến cửa, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng bám theo, Thẩm Anh quay lại liếc nhìn nàng một cái: “Nàng muốn ra ngoài à?”

Mạnh Cảnh Xuân mặt dày mày dạn leo lên xe ngựa, không thèm nói bất kỳ câu nào, chui vào một góc ôm lò sưởi ngủ tiếp.

Mười bảy tháng giêng tháo đèn, sau đó các nha môn mới bắt đầu làm việc, hôm nay tất nhiên là nàng không cần đến Đại Lý tự, vội vội vàng vàng chạy tới làm ổ ngủ tiếp ở đây, chỉ vì đưa hấn một đoạn đường, thật sự là khiến người ta phải dở khóc dở cười.

Nàng không rửa mặt, quần áo cũng mặc lộn xộn lung tung. Thẩm Anh ngồi sang bên cạnh, duỗi tay vuốt vuốt vạt áo của nàng, kéo tấm chăn bông qua, đắp kín cho nàng.

Đợt này đi công tác Sở Châu, có khá nhiều thư chưa đọc tích lại, liền đọc trên xe. Hấn xem một lát, vừa mới mở đến phong thư của Châu mục Sâm Châu Đinh Hiếu Sinh, nghiêng đầu nhìn thấy người bên cạnh ngủ ngon đến thế, hấn cũng bất chợt thấy buồn ngủ, liền để thư xuống, kéo đầu Mạnh Cảnh Xuân qua, tựa vào trên vai mình, nhắm mắt ngủ một lát.

Đến ngoài cửa cung, xe ngựa vừa ngừng, Thẩm Anh đã mở to mắt quay đầu sang nhìn nàng. Hình như Mạnh Cảnh Xuân cũng phát hiện ra xe ngựa đã dừng lại, nhấc đầu ra khỏi vai hấn, nâng tay dụi dụi mắt, cũng chưa mở to, chỉ mơ hồ nói không rõ: “Ừ, Tướng gia đi tốt.”

Vừa mới nói xong, còn chưa kịp mở mắt, Thẩm Anh liền cười nhẹ nâng mặt nàng lên, tiến lại gần hôn lên môi nàng.

Trong mũi Mạnh Cảnh Xuân tràn ngập hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái buổi sớm mai, nhất thời tỉnh hẳn, trợn to mắt nhìn khuôn mặt tươi tắn gần trong gang tấc của Thẩm Anh. Thẩm Anh buông nàng ra, cười nói: “Nếu còn buồn ngủ thì cứ về ngủ tiếp đi. Hôm nay bảo đầu bếp chuẩn bị một ít nhân sủi cảo, khi về ăn sủi cảo bù lại cho hôm giao thừa.”

Mạnh Cảnh Xuân gắng sức gật gật đầu, Thẩm Anh liền quay lưng đi xuống xe. Đợi hẳn vào cửa cung, xe ngựa quay đầu về phủ, Mạnh Cảnh Xuân đẩy rèm che cửa sổ ra, nắng mai mát lạnh từ ngoài chiếu vào, thời tiết hiếm khi nào tốt như vậy.

Thời gian đi đoạn đường này không ngắn, nàng tỉnh ngủ rồi, cảm thấy không thú vị, muốn tìm một chút chuyện để làm. Nàng biết Thẩm Anh thường để một ít sách trong xe, nhưng khi nghiêng người lại thấy xấp thư mà Thẩm Anh để trong góc.

Nàng thấy bức thư của Đinh Hiếu Sinh đặt ở trên cùng, đã bị mở ra, trong lòng do dự thật lâu, tay duỗi qua lại rút trở về, cuối cùng vẫn cầm lấy bức thư, quyết tâm làm chuyện thẹn với lòng mình, ngừng thở lấy ra lá thư bên trong.

Quả thật đúng như lời nói của Đinh Hiếu Sinh, trong thư viết đều là hướng đi của nữ quyến của Hàn Chí Thanh, mặt sau là một vài chuyện nhỏ nhặt không đáng kể liên quan đến vụ án, toàn là những nội dung nàng chưa từng thấy trong hồ sơ lúc trước. Nàng không để ý lắm, nhanh chóng lật trở lại mặt trước, trong thư kia viết, tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh bị người mang đến kinh thành, người mang nàng đi là người trong triều đình.

Mạnh Cảnh Xuân hơi cau mày.

Lúc đó, khi nàng dò xét động cơ thả người của Nhị điện hạ, từng nghĩ có phải vì hẳn nhìn trúng tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh nên mới làm ra loại chuyện này hay không. Về phần thả đi toàn bộ nữ quyến, có thể là vì tránh tai mắt của người khác, mượn gió bẻ măng dẫn người đi; cũng có thể là bởi vì thả đi một người nào đó, bị người khác phát hiện rồi bị ép làm giao dịch, mới thả toàn bộ.

Nhưng đó chỉ là phán đoán, không có chứng cứ xác thực, mà lúc ấy nàng lại không có cách nào đi đến Sâm Châu để điều tra tỉ mỉ được, đành phải bỏ mặc. Thẩm Anh đặc biệt sai Đinh Châu mục điều tra thêm về chuyện này, chẳng lẽ là có phát hiện gì sao?

Nàng cắn môi vất óc suy nghĩ, nếu như có người trong triều đình mang tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh đi, vậy thì hiện tại cô nương này đang ở đâu? Chẳng lẽ bị kim ốc tàng kiều(1)?

(1) Kim ốc tàng kiều: Ý là ‘nhà vàng giấu người đẹp’. Câu này bắt nguồn từ Trần A Kiều và Hán Vũ đế Lưu Triệt. Một lần, Lưu Triệt được mẹ nuôi, tức Quán Đào công chúa, ôm vào lòng rồi hỏi: ‘Con có muốn lấy vợ không?’. ‘Có’, Lưu Triệt đáp lại. Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: ‘Muốn người nào?’ Lưu Triệt đều nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Quán Đào công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: ‘Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?’ Lưu Triệt nhoeo miệng cười đáp: ‘Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở.’

Nàng mơ hồ cảm thấy, cô nương này chính là một đầu mối, nếu có thể tìm ra tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh, không chừng có thể dễ dàng giải quyết rất nhiều vấn đề. Nhưng tìm từ đâu, căn bản lại không có manh mối. Nàng thở dài, để thư về lại chỗ cũ, lòng nặng hơn một chút.

Đây là vụ án đầu tiên mà nàng điều tra, lại bởi vì không giải quyết được gì mà trở thành tâm bệnh.

Nàng về đến phủ, thay quan bào, chỉnh trang lại cho ngay ngắn rồi đi đến Đại Lý tự. Nha môn không một bóng người, trong phòng lưu trữ có tiểu lại trực đêm, hình như vừa tỉnh ngủ, thấy nàng vội vàng vàng đi tới, mặt vẫn còn hơi mê man lơ đãng, chưa kịp mở miệng hỏi đã thấy Mạnh Cảnh Xuân cầm đèn bước vào trong.

Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng tìm toàn bộ hồ sơ về vụ Hàn Chí Thanh, lật ra xem lại tình tiết vụ án, cuối cùng tìm ra được một chỗ. Trong hồ sơ có nhắc tới, tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh vừa tròn mười tám, tướng mạo đẹp khôn tả, lại vì chân trái có sáu ngón mà chậm chạp chưa thể hứa gả cho ai. Trước đây nàng chỉ để ý đến chuyện nàng ấy xinh đẹp đến cực điểm, ngay cả một điểm đặc trưng quan trọng như vậy cũng bị xem nhẹ, thật sự là không cẩn thận chút nào.

Nhưng chân có sáu ngón lại không dễ tìm giống như trên mặt có bốt, dù sao cũng mang giày, không thể lộ ra cho người khác nhìn được.

Nàng tra ra được đến manh mối này, lại dứt. Mạnh Cảnh Xuân có phần thất vọng gấp lại hồ sơ kia, trả về chỗ cũ, đứng bên cạnh giá hồ sơ một lát. Vụ án đã kết thúc, cho dù nàng có đa nghi hơn nữa, cũng không thể lật lại bản án để điều tra, đồng hồ sơ này cũng chỉ có thể được cất trong phòng lưu trữ, làm bạn với bụi, không còn được gặp lại ánh mặt trời.

Cũng giống như..... vụ án của phụ thân.

Nàng nản lòng thoái chí bước ra khỏi phòng lưu trữ. Tiểu lại kia thấy nàng vội vội vàng vàng chạy tới, thất vọng đầy mặt đi về, cảm thấy vô cùng quái đản, còn tưởng rằng mình chưa tỉnh ngủ, vẫn đang nằm mơ.

Khi Mạnh Cảnh Xuân về đến phủ, đã là buổi chiều. Nàng đến nhà bếp ăn qua loa vài thứ, bỗng nhiên nhớ đến ban sáng Thẩm Anh bảo nàng kêu đầu bếp chuẩn bị một ít nhân sủi cảo, lập tức chuyển lời cho đầu bếp.

Buổi chiều nàng không có chuyện gì để làm, bèn dọn dẹp thư phòng cho Thẩm Anh, lôi ra được một bức thư nhả nhúm từ trong đồng giấy lộn. Tên người nhận đã bị tô đen, nội dung cũng bị gạch bỏ lung tung, tựa như viết cả buổi cũng không viết được một bức thư đúng ý. Mạnh Cảnh Xuân nhìn thấy được câu đề “Gửi mẹ”, thầm nghĩ chẳng lẽ là thư Thẩm Anh định viết gửi cho mẫu thân hân?

Đúng là kỳ lạ, thư nhà mà bị bôi xóa thành như vậy, lại còn bị quăng vào trong mớ giấy lộn, rốt cuộc hẳn đang cân nhắc gì chứ?

Nút thắt trong lòng Mạnh Cảnh Xuân chưa được giải, giờ lại có thêm một cái, thật là buồn bực mà.

Tối sắp tới, nàng thấy Thẩm Anh mãi vẫn chưa về, cảm thấy lạ, chẳng qua chỉ đi báo cáo kết quả thôi, sao lại lâu đến thế chứ? Nàng không nghĩ nhiều, chỉ tự mình gói sủi cảo trước. Đầu bếp đứng nhìn một bên, thật sự có phần nhìn không được, hỏi dò: “Mạnh đại nhân có cần tiểu nhân giúp không?”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn mấy cái sủi cảo mình tự gói, quả thực là không thể chịu nổi, liền rất là biết điều tránh ra, cười nói: “Vẫn nên để người gói thôi.”

Đầu bếp hiểu rõ trong lòng, vừa làm vừa chỉ nàng cách gói thế nào cho đẹp. Mạnh Cảnh Xuân nghiêm túc học, cũng tiến bộ rất nhanh. Thẩm thoát đã gói được gần trăm cái, bụng nàng đói meo mà Thẩm Anh vẫn chưa về.

Nàng gục xuống bàn kiên nhẫn đợi, đợi đến khi nắng tắt hẳn, đêm dần dần sâu, nhưng vẫn không thấy người về.

Nàng lo lắng đứng lên, đi tới đi lui, sợ có chuyện gì xảy ra. Nhưng cuối cùng, nàng không đợi được Thẩm Anh, trong phủ lại chào đón một vị khách không mời mà đến ——

Trần Đình Phương.

Đã một đoạn thời gian dài không gặp Trần Đình Phương, nàng vốn núp ở hậu viện, cũng không đi ra tiền sảnh tiếp khách, nhưng Trần Đình Phương lại nói thẳng với Ngưu quản gia, ta biết Mạnh Cảnh Xuân ở nơi này, ngươi không cần giấu giếm giùm nàng, hôm nay ta nhất định phải gặp nàng một lần.

Nàng biết trước giờ tin tức của Trần Đình Phương vẫn rất nhanh nhạy, mà lần này mình trốn cũng không trốn được, chỉ đành phải đi tới tiền sảnh.

Trên mặt Trần Đình Phương không hề còn vẻ nhàn nhã như ngày xưa, môi mỏng mím chặt. Mạnh Cảnh Xuân chưa từng thấy bộ dạng này của hắn, ngẩn người, ngồi xuống nói: “Không biết là..... có chuyện gì?”

Giọng hắn lại cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt như có thể nhìn thấu toàn bộ: “Thẩm Anh chưa về à?”

“Đúng vậy.....”

“E là hắn bị giữ lại rồi, hiện giờ cha đệ cũng đang trong cung. Theo đệ được biết, cách đây không lâu Ngụy Minh Tiên cũng bị triệu vào cung.”

Mạnh Cảnh Xuân bất giác nắm chặt tay lại: “Sao lại thế?”

“Đêm qua trong cung có chuyện.” Hấn dừng một chút, “Thái tử phi không còn.”

Mạnh Cảnh Xuân kinh hoảng: “Không còn tức là sao.....”

Trần Đình Phương lời ít ý nhiều: “Qua đời.”

Mạnh Cảnh Xuân hoảng hốt, thầm nghĩ chẳng lẽ là vì khó sinh mà qua đời? Nhưng hình như còn chưa tới lúc lâm bồn.....

Trần Đình Phương lại nói tiếp: “Bị người lỡ tay bóp chết, một xác hai mạng.”

Bóp chết?!

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ kinh hãi, nhưng vẫn không quên hỏi: “Nhưng như vậy thì có liên quan gì với Tướng gia đâu?”

Trần Đình Phương nhìn nàng chăm chú, không nhanh không chậm nói: “Lúc trước chọn Thái tử phi, Thẩm tướng ra sức tiến cử thiên kim Ngụy phủ. Nhưng thiên kim này là thật hay giả, bây giờ cũng không thể nói được. Ly miêu còn có thể tráo Thái tử, một cô nương chưa từng bước chân ra khỏi khuê phòng, bị thay xà đổi cột, cũng không phải là việc khó.”

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên nhớ đến lần nghe lén ở hậu hoa viên Trần phủ hôm đó.

—— Thái tử phi có phải thật sự là thiên kim Ngụy phủ hay không, chẳng lẽ trong lòng điện hạ lại không rõ hay sao?

43. Chương 43: Quan Hệ Huyết Thống

Mạnh Cảnh Xuân nhớ đến câu nói kia, hoảng hốt trong lòng, nhưng nàng lại nói: “Hiện đệ nói câu này huynh nghe không hiểu. Chuyện tuyển chọn Thái tử phi trọng đại như thế, nhất định phải chặt chẽ tầng tầng, sao hạng người đục nước béo cò có thể trà trộn vào được? Huống chi, nếu Thái tử phi không phải là thiên kim Ngụy phủ, vậy đó là ai? Hiện đệ nói thay xà đổi cột, lùi một bước mà nói, lúc đó kiểu kia được nâng từ trong Ngụy phủ ra ngoài, nếu quả thật là đổi người, chẳng lẽ Ngụy đại nhân lại không biết hay sao? Nếu Ngụy đại nhân thật sự tráo đổi thiên kim nhà mình, có ích gì với ông ta đâu chứ?”

“Để một người làm việc cho mình, nói chung không thoát khỏi hai cách là cưỡng bức hoặc dụ dỗ. Nếu không có lợi ích gì để dụ dỗ, vậy chỉ còn lại cưỡng bức.” Giọng điệu Trần Đình Phương vẫn nhẹ nhàng êm dịu, “Ngụy đại nhân đã là người của Thái tử từ lâu, nhất định là có nhược điểm nằm trong tay Thái tử. Nếu nhược điểm này đủ để làm cho Ngụy phủ long trời lở đất, vậy thì tất nhiên Ngụy đại nhân sẽ phải cân nhắc mà làm việc.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy hấn luôn né tránh trả lời, lại chậm chạp không nói vào chủ đề chính, bèn hỏi thẳng: “Xem ra hiện đệ có vẻ biết rất rõ. Thế, trễ như vậy mà còn đến tìm huynh là vì sao?”

“Vì đệ không thể lộ diện được. Tầm rèm bí mật này, chỉ có thể để huynh đến vén.”

“Huynh có tài đức gì chứ? Chuyện mà hiện đệ làm không được, sao huynh có thể làm được đây. Thật sự là đánh giá cao huynh rồi.”

“Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này chỉ có huynh ra mặt là thích hợp nhất. Thật ra cũng chẳng khó khăn gì. Lúc huynh xử lý vụ án Hàn Chí Thanh, đã lật xem qua toàn bộ hồ sơ vụ án, không biết có chú ý đến chuyện tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh có sáu ngón chân hay không?”

Lông mày Mạnh Cảnh Xuân chợt nhăn lại, lòng không khỏi căng thẳng, hôm nay nàng lật lại hồ sơ mới phát hiện ra chi tiết này, sao Trần Đình Phương lại biết được rõ mồn một như thế? Mà tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh thì có liên quan gì đến chuyện này chứ?

Nàng không hiểu gì, chỉ đáp lại: “Đúng thế.”

Trần Đình Phương vẫn cực kỳ ung dung: “Thật khéo là, vị Thái tử phi vừa mới qua đời này, cũng có sáu ngón chân.” Hần ngừng lại: “Chân trái.”

Mạnh Cảnh Xuân lập tức hiểu được mọi thứ, nhưng lại nói: “Hiền đệ nói vậy là có ý gì?!”

“Đệ đã nói rõ đến thế rồi, huynh cũng không ngu ngốc, cần gì phải giả bộ bày ra dáng vẻ ngớ ngẩn như vậy.” Trần Đình Phương hơi mím môi, nói tiếp: “Hôm nay đệ đến là để xin huynh giúp đỡ, có lẽ là điều bộ không đúng, nhưng hy vọng huynh có thể nhanh chóng vén bức rèm bí mật này lên, không thì không kịp nữa.”

Chẳng lẽ muốn nàng đi nói là đã tra ra được dấu vết của tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh sao, nói là cô nương kia bị tráo thành thiên kim Ngụy phủ đưa vào cung, trở thành Thái tử phi sao? Quá hoang đường rồi! Thậm chí nàng còn không nghĩ ra, sao chuyện như thế lại có thể xảy ra nữa.

Trần Đình Phương thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, cũng không định giấu nàng quá nhiều, nói: “Khi Nhị điện hạ giám sát vụ án Hàn Chí Thanh, vì thương tiếc tiểu nữ nhi của bọn họ, liền quyết định lén thả nàng, nhưng bị Ngụy đại nhân phát hiện. Ngụy đại nhân khuyên, không bằng thả toàn bộ nữ quyến của Hàn phủ, vậy thì sẽ không có ai dấn mất vào mối mình tiểu nữ nhi của Hàn phủ. Nếu Nhị điện hạ muốn đem nàng ta về kinh thành, cũng không phải là không thể. Nhị điện hạ nghe theo, không ngờ vừa hồi kinh thì tấu chương tới tấp dâng lên cho Hoàng thượng. Nhị điện hạ cho rằng chuyện này không quan trọng gì, nên cũng không phản bác nhiều. Sau đó vụ án này chuyển qua cho Đại Lý tự, Từ Chính Đạt lại sợ đầu sợ đuôi, lo lắng sẽ đắc tội Thái tử, quảng vụ này cho huynh. May mà ở trên điện huynh hùng hồn nói một trận như thế, dựa vào thời gian mà kể lại một lần, thậm chí còn chụp một cái mũ cho Ngụy Minh Tiên, nói Ngụy Minh Tiên làm giao dịch với Hàn Chí Thanh, lấy lời khai cùng tự sát để đổi lấy bình an cho nữ quyến. Tuy huynh nói rất rõ ràng mạch lạc, cũng được Tam Pháp ty tiếp thu để kết án, nhưng chung quy vẫn không phải là chính bản thân chuyện đó.”

Những câu hần nói đều là những ngờ vực lúc trước của Mạnh Cảnh Xuân, nhưng vì không có chứng cứ mà Mạnh Cảnh Xuân không dám kết luận bừa, lúc ấy chỉ cả gan cân nhắc về những khả năng có thể xảy ra nhất. Tuy lời nói của Trần Đình Phương lúc này cũng không chính xác là về bản thân chuyện đó, nhưng nàng vẫn cảm nhận được, trong những mưu kế hoàng gia, không có cái gì gọi là quan hệ huyết thống.

Ngụy Minh Tiên thuộc đảng của Thái tử, khuyên Nhị điện hạ lén thả toàn bộ nữ quyến, chẳng qua chỉ là đào một cái hố cho Nhị điện hạ nhảy, chờ đến khi hần cam tâm tình nguyện nhảy vào, lập tức bị cắn ngược lại một cái. Còn Nhị điện hạ làm việc như thế, thật sự là rất lỗ mãng, không có tâm cơ. Người như vậy mà có thể lớn lên giữa những tranh đấu không ngừng trong hoàng thất, thật đúng là kỳ tích khó có thể tưởng tượng.

Nàng vẫn cau mày như cũ, nhìn thoáng qua Trần Đình Phương nói: “Vụ án này có liên quan gì đến Thái tử phi?”

“Lúc ấy Nhị điện hạ về kinh gấp, không tiện mang theo tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh, liền nhờ Ngụy đại nhân đem nàng về kinh thành, dàn xếp cho nàng ở ngoại ô trước. Bởi vậy, mặc dù sau khi Nhị điện hạ về kinh, bị người ta vạch tội, trong lòng ngài vẫn cảm kích Ngụy đại nhân, dù sao cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cũng không nhận ra mình làm sai. Hần qua lại rất nhiều với tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh, hình như tình cảm cũng khá tốt, lại bị Thái tử biết được. Khi đó vừa vận tuyền chọn Thái tử phi, Thái tử nhờ Thẩm tướng tiến cử thiên kim Ngụy phủ, mà lúc ấy, Nhị điện hạ lại phát hiện tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh đã không còn ở căn nhà nhỏ nơi ngoại ô nữa, tìm khắp kinh thành cũng tìm không ra nàng.”

Mạnh Cảnh Xuân thở hắt kinh ngạc: “Cho nên tiểu nữ nhi kia thay thế thiên kim Ngụy phủ sao? Vậy chẳng lẽ hiện tại thiên kim Ngụy phủ chân chính còn ở trong phủ?”

“Theo đệ được biết, vị thiên kim chân chính kia, ngay đêm trước hôm tuyển chọn thì tự sát.”

Mạnh Cảnh Xuân kinh hãi nói: “Vì sao?”

Trần Đình Phương chậm rãi trả lời: “Chưa cưới có thai.”

Mạnh Cảnh Xuân lại hít vào một ngụm khí lạnh, nàng lấy lại bình tĩnh: “Cho nên Ngụy đại nhân liền mạo hiểm để tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh tới thay thế sao?”

“Không phải Ngụy đại nhân mạo hiểm, mà là do Thái tử bức bách đến bước đó.” Trần Đình Phương than nhẹ, “Tuy hẳn là Thái tử cao quý, nhưng từ nhỏ đã không được sủng ái, muốn có cái gì cũng phải tự mình đi tranh. Toàn bộ mọi sủng ái của Hoàng thượng đối với con nối dòng đều dành cho Nhị điện hạ, từ nhỏ, Nhị điện hạ muốn gì được nấy, ngoài trăng trên trời ra, hầu như là không có gì muốn mà không được. Cho nên bây giờ hẳn mới không có tâm cơ không biết tính kế như thế, luôn luôn bị người ta lừa.”

“Sao lại như thế.....”

“Vậy thì phải lợi ngược dòng về lại mười năm trước. Lúc đó mẹ ruột của Nhị điện hạ là Nguyên phi nương nương được sủng đến cực điểm, có người sinh lòng đố kỵ liền hạ độc, khiến thần chí Nguyên phi không rõ, không lâu sau đó liền qua đời.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hẳn nhắc tới vụ án kia, lòng bị tắc nghẹn, vội hít sâu một hơi.

“Nhưng Hoàng thượng lại không thể xử lý người hạ độc, nên đối xử càng thêm lạnh nhạt với họ, Thái tử cũng vì thế mà bị ghẻ lạnh. Hoàng thượng cảm thấy cực kỳ hổ thẹn với Nhị điện hạ, nên hoàn toàn sủng ái sẵn sóc..... Bây giờ chẳng qua là diễn lại chuyện năm đó. Thái tử càng ngày càng lớn, đã có dã tâm muốn khống chế triều chính, bắt nạt Nhị điện hạ như thế đã không phải lần đầu. Hoàng thượng dần dần quản không được, hơn nữa lại càng thất vọng về Nhị điện hạ, nên cũng không còn bảo vệ như trước kia.” Hắn hơi dừng một chút: “Lần này tuyển chọn Thái tử phi, hẳn để nữ nhân mà Nhị điện hạ nhắm trúng đi đến Đông cung, có thể làm cho Nhị điện hạ tức điên. Huống chi tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh thật sự là tuyệt sắc, lại còn có thể khống chế Ngụy đại nhân chặt hơn, hẳn chẳng bị thiệt thòi gì.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hẳn kể xong, đã sắp tiêu hóa không nổi nữa, thở dài một hơi, nói: “Chẳng lẽ, Thái tử không sợ sự việc bại lộ sao.....”

Trần Đình Phương cười lạnh: “Sợ sự việc bại lộ? Nếu thân phận của Thái tử phi bị vạch trần, Thái tử có thể chỉ thẳng ra là Ngụy đại nhân có lòng muốn làm loạn, còn hẳn ngược lại chính là người bị hại, thoát sạch sành sanh.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà lòng bàn tay đều đã đổ đầy mồ hôi lạnh, không khỏi cả gan suy đoán: “Chẳng lẽ..... Người lỡ tay bóp chết Thái tử phi, là Nhị điện hạ sao?”

Trần Đình Phương đáp: “Đúng vậy.”

“Hắn vì cái gì?!” Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ tuy Nhị điện hạ không hề có tâm cơ cũng không biết tranh đoạt, nhưng trước giờ luôn có lòng nhân hậu, sao có thể gây ra chuyện như thế?

“Say rượu lỡ tay.” Giọng Trần Đình Phương vẫn hết sức bình tĩnh, “Nếu người mà huynh thích ngã bài với huynh, trước đó quan hệ với huynh tốt như vậy, chẳng qua chỉ là lợi dụng huynh, chưa từng có cái gì gọi là thật lòng, vậy huynh sẽ thế nào?”

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân cực kém, môi mím lại chặt chẽ.

Trần Đình Phương than nhẹ: “Đệ cũng chưa từng đoán rằng sự tình sẽ đi đến một bước này. Cuộc đời này của đệ đã được định trước là rất ngắn, cho nên không cầu mong gì nhiều. Nhị điện hạ lớn lên cùng với đệ, tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng cũng là người mà đệ muốn bảo vệ. Thậm chí có lúc đệ rất lo lắng, một khi Thái tử lên ngôi, Nhị điện hạ có thể sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, e là muốn sống cũng không sống nổi. Tính kế hẳn thật sự rất dễ, bảo sao người ta có thể yên tâm cho được.”

Mạnh Cảnh Xuân đã không còn biết phải nói gì cho tốt, chợt lấy lại tinh thần, hỏi: “Vậy vì sao nếu huynh không nhanh chóng vạch trần chuyện này thì không kịp nữa?”

Trần Đình Phương như đoán được nàng sẽ hỏi câu này, liền nói: “Kiểu gì thì Ngụy đại nhân cũng đã không trốn thoát được trách nhiệm, nếu chúng ta vạch trần chuyện này trước, thì Ngụy đại nhân có thể nói là bị Thái tử bức bách đến nước này, vì muốn tính kế Nhị điện hạ nên mới làm ra loại chuyện này. Đến lúc đó, mũi nhọn sẽ chỉa về hướng Thái tử. Nhưng nếu bên phía Thái tử đi tố cáo trước, hẳn lập tức biến thành người bị hại, mọi lỗi lầm sẽ đổ lên Ngụy đại nhân cùng Nhị điện hạ.”

Mạnh Cảnh Xuân đã bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ nói: “Huynh chẳng qua chỉ là một tiểu lại mà thôi, tự bảo vệ mình còn không kịp, sao lại phải dẫn thân vào đây?”

Trần Đình Phương nhìn nàng nói: “Thứ nhất, đây chính là chức trách của huynh, huynh đã từng tiếp nhận vụ án Hàn Chí Thanh, và lại cũng đã kết án, tức là những điều mà huynh suy đoán là có lý, huynh cần phải chịu trách nhiệm. Nếu bị Thái tử lật tẩy, e là huynh cũng không trốn khỏi chuyện bị truy cứu, chẳng thà bây giờ huynh tự mình đi nói. Thứ hai, huynh phải rõ ràng thân thế của mình hơn bất cứ ai, vì sao phụ thân của huynh lại bị tống giam, vì sao huynh còn nhỏ tuổi đã phải chịu nỗi khổ sống trôi giạt, nguyên nhân cuối cùng đều là do đấu đá trong hậu cung. Nói tới đây, huynh với mẹ ruột Thái tử cũng có thù riêng.”

Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn không ngờ đến hẳn lại có thể biết rõ thân thế mình đến vậy, thật sự là kinh ngạc đến tột bậc, nhất thời lú lẫm, không biết phải mở miệng trả lời hẳn thế nào. Nếu hẳn đã biết thân thế của nàng, vậy tất nhiên cũng biết nàng là nữ, càng biết quan hệ sâu xa giữa nàng và Thẩm Anh!

Trần Đình Phương đứng dậy: “Tuy nói Thẩm tướng tiến cử thiên kim Ngụy phủ, cũng coi như có dính một chân vào trong chuyện này, nhưng chắc hẳn sẽ tìm được cách tự bảo vệ mình thôi, cho nên ngươi cũng không cần băn khoăn chuyện này.”

“Ngươi.....”

Khóe môi Trần Đình Phương hơi nhếch lên, liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng nói: “Tuy ngươi với Thẩm tướng lưỡng tình tương duyệt là rất khó có được, nhưng địa vị hiện tại của hai người, một là thân phận bất tiện, hai là rất nhiều trở ngại. Một tên tiểu lại như ngươi thì không sao, nhưng thân phận Thẩm tướng lại không cho phép hẳn làm sai chuyện gì. Bên ngoài có vô số ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào tòa nhà này, ngươi nhất thiết đừng tưởng rằng không có ai dò xét. Mong đẹp, đừng nên mơ lâu, ngươi cũng nên tỉnh lại đi.”

Mạnh Cảnh Xuân như bị hẳn xối một chậu nước lạnh vào đầu, lòng lạnh đến mức cứng ngắt.

Đúng lúc này, Ngưu quản gia vội vàng chạy tới, gõ gõ cửa, nói: “Mạnh đại nhân, Tướng gia nhờ người đưa thư về.”

Trần Đình Phương hơi híp mắt, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng đi qua mở cửa, cúi đầu nhận lấy bức thư, tay hơi run rẩy vội vàng mở phong thư ra, từ bên trong rút ra một mảnh giấy nhỏ.

Trên đó không hề có một chữ gì, chỉ tiện tay vẽ một cái sủi cảo.

Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, vì vừa rồi quá căng thẳng mà tay lại hơi run lên. Đây là lúc nào rồi? Mà Tướng gia vẫn còn nhớ đến sủi cảo.....

44. Chương 44: Bụi Về Với Bụi

Trần Đình Phương đi qua, liếc mảnh giấy kia một cái, hơi cau mày nhưng chỉ nói: “Nếu ngươi không muốn dâng bản tấu chương này lên thì cứ coi như hôm nay ta chưa từng nói gì, ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Mạnh Cảnh Xuân trầm mặc không nói, vụ án này đúng là thuộc về chức trách của nàng, đồng thời cũng là tâm bệnh của nàng, nhưng cứ bị tùy tiện cuốn vào như thế này, nàng thật sự còn chưa có cái dũng khí đó.

Trần Đình Phương lại liếc nhìn nàng thêm cái nữa, cuối cùng mím chặt môi rồi vội vàng rời đi.

Đợi sau khi hẳn đi, Mạnh Cảnh Xuân lấy lại bình tĩnh, cất thư của Thẩm Anh vào trong tay áo, vội hỏi Ngưu quản gia mấy bức thư mà sáng nay Thẩm Anh để trong xe ngựa giờ ở đâu. Ngưu quản gia trả lời là đã cất vào thư phòng, nàng liền vội vàng đi sang thư phòng, tìm bức thư của Đình Hiếu Sinh, cất vào trong ngực, lại vội vàng gọi Ngưu quản gia, bảo là phải đi ra ngoài một chuyến, sau đó chui đầu vào trong xe ngựa đi về hướng Đại Lý tự.

Nàng chắc chắn Thẩm Anh không biết rõ về chuyện thay xà đổi cột trước khi tuyển chọn Thái tử phi, không thì hẳn sẽ không bí mật sai Đình Hiếu Sinh đi điều tra những chuyện tiếp theo của án Hàn Chí Thanh. Nàng đoán, có lẽ vào ngày chúc thọ của Trần Uẩn, Thẩm Anh nghe lén ở hậu viện Trần phủ cùng với nàng,

sau đó nổi lên nghi ngờ, mới đặc biệt đi điều tra. Có thể là đã tra ra một ít manh mối, nên mới bảo Đinh Hiếu Sinh đi tìm hiểu, chỉ vì muốn xác nhận lại mà thôi.

Thẩm Anh đã ở trong triều nhiều năm, phần thận trọng này, cuối cùng nàng cũng không thể sánh bằng.

Nàng đến Đại Lý tự vào đêm khuya, tiểu lại trực đêm đã ngủ. Phí sức gõ cửa một lúc lâu mới có tiểu lại khoác áo ngoài đi ra mở cửa cho nàng. Tiểu lại kia đã gặp nàng sáng nay, chợt tỉnh lại hỏi: “Sao Mạnh bình sự lại đến đây nữa?”

Nàng nói: “Sáng nay tới, không cẩn thận làm rớt đồ bên trong, đột nhiên nhớ ra nên đến lấy.”

Khi tiểu lại kia vẫn còn ngáp, nàng đã cầm nén nhẹ chân bước vào phòng lưu trữ, lấy hồ sơ vụ Hàn Chí Thanh xuống, từ bên trong lấy ra những ghi chép liên quan đến nữ quyến của Hàn Chí Thanh, nhanh chóng để vào trong ngực, vuốt phẳng vạt áo phía trước rồi ung dung đi ra, bỏ nén xuống một bên.

Tiểu lại kia hỏi: “Mạnh bình sự tìm thấy không?”

Mạnh Cảnh Xuân nâng cổ tay, lộ ra vòng tay đỏ: “Tìm thấy, vì đây là tín vật rất quan trọng nên muện như vậy mà vẫn đến quấy rầy, thật ngại quá.”

Tiểu lại kia lại ngáp một cái, nói: “Không sao không sao, Mạnh bình sự đi đường cẩn thận.”

Mạnh Cảnh Xuân lập tức đi thẳng xuống bậc thang không quay đầu lại, xe ngựa đậu bên ngoài, nàng chui vào, hít sâu một hơi. Dù sao đi nữa, tấu chương này là phải viết. Còn Nhị điện hạ cùng Thái tử ra sao, nàng không muốn chú ý đến, mấy loại chuyện đầu đá thể này, một tiểu lại như nàng, ngay cả tư cách chọn phe cũng không có nữa là.

Tối nay Trần Đình Phương vội tới vội đi, Mạnh Cảnh Xuân chưa hề thấy dáng vẻ này của hắn, tuy bề ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh thông dong, nhưng nét buồn rầu trên mặt đã nói lên, đây là một chuyện cực lớn.

Nàng về phủ viết tấu chương cả đêm, để ý kỹ càng, đắn đo cân nhắc tìm từ, chỉ sợ viết sai. Thẩm Anh một đêm không về, trời đã sắp sáng, Mạnh Cảnh Xuân mơ màng lão đảo đứng lên, cất tấu chương vào trong tay áo, đi đến nha môn.

Đã là mười bảy tháng giêng, hôm nay nên vào triều thì vào triều, nên đến nha môn họa mao thì họa mao, lẽ ra mọi thứ nên trở lại quỹ đạo như trước tết. Nhưng khi Mạnh Cảnh Xuân đến Đại Lý tự, lại thấy Từ Chính Đạt vác khuôn mặt xám xịt đến nha môn, liền đoán được hôm nay không thượng triều.

Đám đồng liêu chẳng qua cũng chỉ bái chào nhau, nói vài câu chúc phúc, hình như không có ai biết được những chuyện xảy ra trong cung.

Mạnh Cảnh Xuân hàn huyên vài câu với đồng liêu, lại có phần ngồi không yên. Thẩm Anh suốt đêm không về, không biết bây giờ đang ở Chính sự đường hay vẫn ở trong cung, cũng không biết chuyện này rốt cuộc sẽ tiến triển đến đâu, có phải Trần Đình Phương sẽ thực sự làm chuyện gì đó hay không. Trong cung chậm chạp không có động tĩnh truyền ra, sóng êm gió lặng như thế này, lại giống như một đám mây đen u ám nặng trĩu, báo trước cơn mưa to.

Khi nàng đang lo lắng không yên, trong cung có người tới, triệu nàng tiến cung gấp.

Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, chắc là Trần Đình Phương đã làm gì đó, không thì không thể nào trực tiếp gọi nàng qua như vậy. Từ Đại Lý tự đến trong cung chẳng qua chỉ mất thời gian hai nén nhang, Mạnh Cảnh Xuân lại cảm thấy dài đằng dặc.

Nội thị đưa nàng trực tiếp đến ngự thư phòng, Thẩm Anh, Ngụy Minh Tiên, Trần Đình Phương cùng Thái tử đều ở đây, lại không thấy Nhị điện hạ.

Mạnh Cảnh Xuân không dám ngẩng đầu, vừa vào phòng liền lập tức quỳ xuống, cũng không lên tiếng, chỉ nghe Hoàng thượng nói: “Trần Hàn lâm nói, người vẫn luôn âm thầm điều tra vụ án Hàn Chí Thanh, có chuyện này sao?”

Mạnh Cảnh Xuân đành phải quyết tâm, bình tĩnh nói: “Bẩm bệ hạ, quả thực là có chuyện này.”

“Tam Pháp ty đã kết án, người lại còn tự ý tra?” Trong giọng nói mơ hồ nén giận.

Mạnh Cảnh Xuân nghe, nắm chặt tay thành quyền dưới ống tay áo.

Nàng đánh bạo nói: “Vi thần thiết nghĩ, tuy vụ án Hàn Chí Thanh đã kết thúc, nhưng quá mức vội vàng, vẫn có đầy rẫy điểm đáng ngờ. Vi thần từng viết trong tấu chương trình lên, lập chí muốn tra rõ vụ này, không biết bệ hạ có còn nhớ hay không.”

“Tra lâu như vậy, có tra được gì không?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm hít một hơi: “Theo như lời nói của Châu mục Sâm Châu Đình Hiếu Sinh, nữ quyền Hàn phủ được thả lúc đó, đa số đều đi nhờ vả họ hàng xa hoặc là về nhà mẹ đẻ, nhưng trong đó lại có một người bị đưa đến kinh thành, hơn nữa còn có người sắp xếp chỗ ở cho người này ở ngoại ô.”

“Người nào?”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Là tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh.....”

Nàng thấy Hoàng thượng cũng không hỏi thêm gì, liền lập tức nói tiếp: “Lúc ấy trong hồ sơ có ghi, vị tiểu nữ nhi này có dung nhan tuyệt đẹp, chân trái lại có sáu ngón chân, thần nhớ rất rõ ràng. Mà..... trên phố gần đây cũng có lời đồn đãi, bảo là chân trái của Thái tử phi đương triều cũng có sáu ngón chân. Vi thần cả gan xin Ngự đại nhân chứng thực, có phải lệnh tiểu thư quả thực có sáu ngón chân hay không? Hay đây chẳng qua chỉ là lời đồn đãi?”

Ngụy Minh Tiên quỳ một bên, không hề lên tiếng.

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu sang hỏi: “Chẳng lẽ Ngự đại nhân lại không biết chân của lệnh tiểu thư có bao nhiêu ngón hay sao?”

Nàng hơi hung hăng hùng hổ, Ngụy Minh Tiên không nói chuyện, Thái tử lại đáp lời: “Láo xược, hỏi người vụ án Hàn Chí Thanh, lại kéo đến trên người Thái tử phi!”

Mặt nàng không đổi sắc, nói: “Vi thần chỉ là cảm thấy quá khéo, hơn nữa lời đồn nói rất giống thật, không thể không khiến người ta sinh nghi.”

Thẩm Anh ở một bên nói: “Mạnh bình sự, hôm qua Thái tử phi vừa mới qua đời, vào lúc này há có thể nói những lời quá giới hạn như thế?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng nằm rạp xuống, kinh hoảng nói: “Vi thần sợ hãi! Thật sự sợ hãi! Không biết.....”

Trên mặt Trần Đình Phương không có biểu cảm gì, nhìn Mạnh Cảnh Xuân diễn kịch, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Thẩm đại nhân, lời đồn đãi này cũng không phải chỉ có một mình Mạnh bình sự nghe được, những lời vừa rồi của nàng cũng không phải là vô căn cứ. Hạ quan mới này cũng đã nói qua, thân phận của Thái tử phi thật sự rất đáng nghi, nếu quả thật là có người cố ý dùng tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh đến thay thế thiên kim của Ngự đại nhân để vào cung, đây chính là tội lớn, không thể không điều tra cẩn thận.”

Thẩm Anh lại nói: “Chỉ dựa vào mấy lời đồn đãi nhắm nhí trên phố cùng với suy đoán này, liền hoài nghi như vậy, đối với người đã qua đời thật sự là rất không tôn trọng.”

Giọng điệu Trần Đình Phương có phần hăm dọa: “Thẩm đại nhân nói lời này, nghe như tin chắc là Thái tử phi trong sạch vậy. Nếu muốn gạt bỏ mối hoài nghi này, đi khám nghiệm tử thi chẳng phải là được rồi sao? Chuyện sáu ngón chân mà Mạnh bình sự vừa mới nhắc tới, đi xét nghiệm một lần, nếu cả hai chân của Thái tử phi đều có năm ngón, đương nhiên là không cần thanh minh cũng vẫn trong sạch.”

Thái tử hung hăng quở trách: “Sao có thể để cho người càn quấy!”

Trần Đình Phương gằn giọng nói: “Nếu Thái tử điện hạ cảm thấy khám nghiệm tử thi chính là càn quấy, vậy thì không cần khám nghiệm tử thi nữa. Cung nữ hầu hạ bên người Thái tử phi, nhất định phải biết chuyện sáu ngón chân là thật hay giả, gọi tới hỏi một phen là được!”

Mạnh Cảnh Xuân nghe giọng điệu này, thầm nghĩ đây không giống như đã giàng co cả đêm, ngược lại như là vừa mới tập hợp đông đủ, bắt đầu tranh chấp không lâu. Vậy chẳng lẽ lời nói của Trần Đình Phương trước đó, Thẩm Anh bị giữ lại cùng với Ngụy Minh Tiên vội vàng vào cung này nọ, chỉ là lừa nàng?

Tối hôm qua nàng thậm chí còn lo sợ có người sẽ cố ý hủy chứng cứ chính là đồng hồ sơ ghi chép chuyện sáu ngón chân kia, nên phải lén lút cầm ra, xem ra là nàng lo lắng suông rồi. E là hôm nay Trần Đình Phương đi đầu bới móc, gọi nàng đến đây cũng chỉ là để nói về chuyện sáu ngón chân mà thôi. Đương nhiên nàng không thể dâng tấu, cũng không thể trình chứng cứ lên trên, không thì vừa nhìn đã biết là trước đó có chuẩn bị, như vậy ngược lại sẽ lớn chuyện.

Khi không khí đang rơi vào thế giằng co, Ngụy Minh Tiên lại chợt cúi rạp người xuống, nói: “Vi thần phạm tội khi quân, dù có chết muôn lần cũng không đền nổi.”

“Người có tội gì?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe giọng nói lạnh lẽo rét buốt của Hoàng thượng, trong lòng không tránh khỏi rơi lộp bộp.

Ngụy Minh Tiên nói: “Tiểu nữ nhi của vi thần vì chưa cưới có thai nên đã tự sát vào đêm ngay trước ngày tuyển chọn, Thái tử điện hạ hiệp bức vi thần lấy tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh thay thế tiểu nữ tham gia tuyển chọn, gần một năm nay vi thần xấu hổ khó ngủ, tự biết đã làm loạn triều cương, xin bệ hạ.....”

Ông còn chưa nói hết lời, một xấp tấu chương trên ngự án đã bị quét xuống, trong đó có hai cuốn vừa vắn nắn vào đầu Mạnh Cảnh Xuân. Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến gần như ngừng thở, nhịn xuống cơn đau, im re không dám nhúc nhích. Ngụy Minh Tiên quỳ bên cạnh như nhớ đến đứa con gái đã chết của mình, trong lòng đau thương khôn xiết, lập tức nước mắt đầm đìa.

“Đồ vô liêm sỉ!”

Thái tử quỳ xuống, nói: “Phụ hoàng minh giám, nhi thần hoàn toàn không biết gì về chuyện này.”

“Hoàn toàn không biết gì?” Trần Đình Phương chợt thần nhiên cười lên, “Nhị điện hạ đi Sâm Châu phá án, Ngụy đại nhân hộ tống, trong đó thả bao nhiêu người, khi nào thả, đương nhiên Ngụy đại nhân là người rõ ràng nhất. Nhưng sau khi về kinh lại làm ra vẻ như hoàn toàn không biết gì, đổ toàn bộ chuyện này lên người Nhị điện hạ, còn mình thì thoát sạch sành sanh. Tất nhiên hạ quan không tin Ngụy đại nhân có lý do gì để làm ra loại chuyện này, về phần rốt cuộc là do ai sai khiến, trong lòng Ngụy đại nhân hiểu rõ hơn ai hết. Nếu bây giờ người sai khiến lại thề son sắt, bảo là mình hoàn toàn không biết gì cả, vở kịch này có phải diễn quá gượng rồi hay không?”

Ngay sau đó hắn nhìn sang Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Mạnh bình sự, người có tra ra được gì khác trong vụ án Hàn Chí Thanh hay không? Chẳng lẽ chỉ vốn vẹn có chuyện sáu ngón chân này thôi?”

“Vi thần.....” Đầu óc Mạnh Cảnh Xuân xoay chuyển rất nhanh, nàng vừa định mở miệng nói, Nhị điện hạ thả tiểu nữ nhi của Hàn Chí Thanh trước, sau đó bị Ngụy Minh Tiên dẫn dụ mới thả những người khác, nhưng đã bị Thẩm Anh cắt ngang.

Thẩm Anh thông thả nói: “Hôm nay Trần Hàn lâm bày ra dáng vẻ như thông hiểu mọi việc, vậy còn tìm một tiểu lại bát phẩm của Đại Lý tự đến làm nền làm chi? Luận về tin tức nhanh nhạy, ai có thể sánh bằng một phần của Trần Hàn lâm chứ?”

Trần Đình Phương cười lạnh, nhìn thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân quỳ rạp không nói, cuối cùng chuyển về phía Hoàng thượng, giọng nói cũng dịu đi: “Chắc Nhị điện hạ say rượu đã tỉnh, sao bệ hạ không mời Nhị điện hạ tới đối chất? Nếu thật sự Nhị điện hạ cùng Thái tử phi có quan hệ thâm kín, vậy Thái tử phi kia rốt cuộc có thân phận thế nào, trước khi nàng biến thành Thái tử phi thì có dính dáng gì với Nhị điện hạ, chẳng lẽ Nhị điện hạ còn không biết rõ hay sao?”

Không khí trong phòng nhất thời lạnh buốt, mọi người đều nín thở đợi Hoàng thượng quyết định, cuối cùng ông mở miệng nói: “Bảo hắn đến đây.”

Triệu công công đứng một bên lập tức khom người lui ra, vội vội vàng vàng rời khỏi ngự thư phòng.

Trong không khí giằng co này, Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến mức sau lưng đã mướt mồ hôi lạnh. Hành vi cá chết lưới rách của Trần Đình Phương hôm nay, thật sự có ý tứ như được ăn cả ngã về không, chỉ cần qua hôm nay chứ không màng đến bình an của quãng đời sau này.

Nhưng một nén nhang trôi qua, Triệu công công lại vội vàng chạy tới, ngã xuống đất, đau thương thảm thiết nói: “Nhị diện hạ uống thuốc, hiện tại đã..... qua đời!”

Mạnh Cảnh Xuân chỉ thấy không khí hoàn toàn ngưng trệ, ngay sau đó lại thêm một đồng tấu chương, kể cả giá bút nghiên mực cũng đều bị quét xuống đất.

Giọng Hoàng thượng đã tức đến phát run, ngón tay chỉ Thái tử, lại nhất thời nói không ra lời.

Trần Đình Phương căn bản như không ngờ đến, cho dù nỗ lực cố gắng chống đỡ, cũng nôn ra một búng máu.

“Người làm ra những chuyện như vậy!” Trong giọng nói lộ ra đau thương cùng với phần nộ bị áp chế, “Người lộng quyền kết đảng, trăm cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng đệ đệ kia của người, trời sinh dần dần, không hề có lòng dạ gì, người lại hết lần này tới lần khác vây hãm vào trong cảnh khốn cùng, giết hại anh em, bức hãm tới hoàn cảnh như thế này, quả thực là nhẫn tâm y như mẫu hậu người!”

Hoàng thượng nhất thời thở gấp, tay chống lên ngự án, toàn thân đều phát run, như đã hạ quyết tâm: “Người đâu..... Bắt đứa con bất hiếu này, giam vào thiên lao. Truyền ý chỉ của trẫm, ngay hôm nay..... phế bỏ Thái tử.”

45. Chương 45: Bông Tuyết

Mạnh Cảnh Xuân thậm chí không rõ lắm, mình đã xuất cung thế nào, Thẩm Anh vội vàng tống nàng lên xe ngựa xuất cung, chỉ nhìn nàng một cái, không kịp nói dù chỉ một câu, lập tức buông rèm xe xuống, hấp tấp quay ngược trở về.

Nhị diện hạ qua đời, Thái tử bị bắt giam, Hoàng thượng gần như bạc đầu chỉ trong một đêm.

Đêm đã khuya mà Mạnh Cảnh Xuân vẫn dấy dưng trong thiên lao. Từ Chính Đạt kiên trì thẩm vấn Ngụy Minh Tiên, Mạnh Cảnh Xuân đứng ở một bên, cầm quyển sổ trắng ghi chép lời khai. Từ Chính Đạt khá là đông dài, mãi mà không hỏi vào vấn đề chính, Mạnh Cảnh Xuân lại không tiện nói gì, chỉ dựa vào sự thật mà ghi chép, đứng lâu mỗi chân vô cùng.

Ngụy Minh Tiên rất ít khi mở miệng, xuất thân từ Hình bộ, đã thẩm tra qua nhiều vụ án, bây giờ thành tù nhân, đương nhiên biết cách tránh nặng tìm nhẹ hơn bất cứ ai. Từ Chính Đạt hiểu rất rõ mình có bao nhiêu cân lượng, tự biết mình đứng trước mặt Ngụy Minh Tiên chỉ như mèo gặp hổ, một chút cấu kình cũng không có. Hồi cả buổi trời, cuối cùng liêm liếm làn môi khô ráp rồi từ bỏ.

Ông gọi Mạnh Cảnh Xuân sang một bên, nói: “Xương cốt tên Ngụy Minh Tiên này cứng rắn khó gặm, nhưng không thể thoát khỏi tội chết. Chẳng thà chiếu theo sự thật mà soạn ra một bản cung khai, bản luận điều kiện buộc hấn đồng ý là được.”

Mạnh Cảnh Xuân gấp cuốn sổ lại, nghe ông nói như thế, trên mặt lạnh lẽo rét buốt: “Chiếu theo sự thật soạn ra một bản cung khai là sao, hạ quan không rõ lắm.”

Từ Chính Đạt trầm nghĩ tiểu tử này hiểu rõ mà còn giả bộ hồ đồ, thật đúng là càng nhân nhượng thì hấn càng được đà lấn tới. Ông có chút mất hứng nói: “Không soạn được tờ khai cho bản án này thì người cũng đừng nghĩ đến chuyện về nghĩ.”

Mạnh Cảnh Xuân tỉnh rụi, ôm sổ ghi chép đứng một bên. Từ Chính Đạt làm việc qua loa vội vàng thật sự khiến lòng người lạnh lẽo. Thậm chí nàng có thể thấy được cảnh Chu Dự Ninh vội vàng kết án rồi báo cho Thẩm Anh biết kết quả. Tờ khai mà Thẩm Anh gắn kèm vào trong tập hồ sơ kia cũng là bịa đặt ra kiểu giống vậy sao.....

Tuy vụ án này của Ngụy Minh Tiên khác với án kia, Ngụy Minh Tiên đúng là kẻ có tội, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại không muốn viết ngoáy ra một tờ cung rồi ép người ta đóng dấu như thế.

Từ Chính Đạt vừa đói vừa khát, liền đi ra ngoài, Mạnh Cảnh Xuân đứng tại chỗ một lát. Đêm càng sâu hơn, trong ngục ẩm ướt lạnh lẽo, rét đến mức nàng cảm giác xương mình đau buốt. Xem ra Từ Chính Đạt không định quay lại đây, nàng lại không thể rời khỏi. Ngụy Minh Tiên bị áp giải về lần nữa, nàng cầm chiếc ghế đầu để trong hành lang u ám, ôm bút mực cùng với sổ ghi chép ngồi xuống, nhìn Ngụy Minh Tiên qua song sắt, nói: “Văn bối muốn hỏi Ngụy đại nhân vài chuyện, Ngụy đại nhân có thể nói thật cho văn bối biết hay không?”

Giọng điệu nàng hòa hoãn, mang theo ý tứ muốn thương lượng. Ngụy Minh Tiên nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, lại không ừ hử gì, mái tóc hoa râm dưới ánh nến khô héo như cỏ mùa đông.

Giằng co một hồi, Ngụy Minh Tiên khàn giọng mở miệng nói: “Kiểu gì thì ta cũng phải chết, người viết xong tờ cung, lần lượt dùng hình, còn sợ ta không đồng ý à? Đêm khuya thế này, cần gì phải tiêu phí ở đây?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, lại cảm thấy có chút xúc động. Thiết án vương của Hình bộ, đến lúc cuối cùng lại nói ra một câu như thế, đám hậu bối nghe được mà lạnh tâm.

Ngay cả kẻ mới gia nhập được một thời gian ngắn như nàng cũng biết, lời khai chính là mấu chốt trong hồ sơ, nào phải trò đùa.

“Văn bối biết, Ngụy đại nhân cẩn thận cả đời, giải quyết cho bao nhiêu người oan ức, vô số án sai, cũng từng chỉnh sửa bộ luật, nhóm hậu sinh đều xem ngài như tấm gương sáng. Thanh danh một đời khó có được, Ngụy đại nhân thật lòng không muốn biện minh vài câu sao?”

“Không có gì hay để biện minh.....” Trong mắt Ngụy Minh Tiên tràn đầy vẻ mệt mỏi, ảm đạm nói: “Người ở nơi này, một khi nảy lòng tham, sẽ rất khó mà nói rằng mình trong sạch.”

Mắt Mạnh Cảnh Xuân âm u buồn bã, nếu nàng có thể trở lại hơn mười năm trước, người ở bên trong là phụ thân của nàng, ông sẽ trả lời mình thế nào? Là những lời trên tờ cung khai kẹp trong hồ sơ kia sao? Nàng tin là không phải.

Nàng lấy lại tinh thần, cười khổ, cúi đầu mở cuốn sổ ghi chép ra, trải trên đầu gối, cầm bút viết từng việc lên trên. Khoảng hai nén nhang trôi qua, nàng đưa cuốn sổ cùng với bút và nghiên mực đến gần song sắt, lại đứng dậy đi lấy mực đỏ đóng dấu, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Ngụy Minh Tiên đã chắc chắn rằng mình sẽ chết, trong lòng nhất định có điều hối hận, nhưng vẫn thương tiếc cho thể diện của mình. Thái độ giầu đồ bìm leo của Từ Chính Đạt mới vừa rồi, kiểu gì thì cũng vẫn khiến cho lòng người không thoải mái. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ đi nghĩ lại, ông đã bị đẩy đến hoàn cảnh này, e là cũng không đếm xỉa tới mấy câu hỏi được đặt ra, để cho ông tự mình viết, cũng không biết là có được không.

Nàng làm xong mấy việc này, liền thông thả bước ra ngoài. Ngụy Minh Tiên nghiêng đầu thoáng nhìn qua cuốn sổ cùng với mực đóng dấu trên đất, khóe môi nở một nụ cười lạnh tự giễu. Ai mà ngờ được, mình xử án nhiều năm như vậy, trước giờ đều chỉ cầm sổ tay thẩm vấn người khác, bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Mạnh Cảnh Xuân đi ra ngoài thở dốc một hơi. Trời âm u lạnh lẽo, nàng cũng không thấy đói bụng. Ngục tốt canh cửa lẳng lặng đứng, ánh đèn lồng mờ ảo ảm đạm. Với tình hình bây giờ, thật sự không biết rồi sẽ đi đến đâu. Tuy hôm nay vẫn không có buổi chiều, nhưng e là tấu chương ở Chính sự đường cùng với trên ngự án đã xếp thành núi. Tin tức phé Thái tử vừa truyền ra, trong triều lập tức bùng nổ. Cuộc đấu, dường như chỉ mới bắt đầu.

Đã muộn như vậy rồi, chẳng biết Thẩm Anh có thời gian rảnh mà ăn một bữa cơm tối không. Dạ dày hần vốn yếu, không nhịn đói được.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi đợi trong thiên lao cho đến khi ngục tốt thay ca, chỉ nằm trên bàn thẩm án nghĩ ngợi một lát, khi tỉnh lại thì cả người đau nhức, cổ lại càng đau, e là bị nhiễm lạnh.

Nàng nhẹ chân nhẹ tay đi đến phòng giam của Ngụy Minh Tiên, thấy sổ ghi chép vẫn ở nguyên chỗ cũ, mực trong nghiên đã khô cứng hoàn toàn. Quả nhiên là nàng quá ngây thơ, Ngụy Minh Tiên nói cũng không muốn nói, làm sao có thể cầm bút viết đây.

Nàng cúi người định lấy lại cuốn sổ ghi chép, Ngụy Minh Tiên đang nhắm mắt ngồi đó bỗng nhiên mở miệng. Nàng giật mình ngẩng đầu, Ngụy Minh Tiên nhìn nàng nói: “Lúc đó người ở trên điện hùng hổ dọa người, chụp cho ta một cái mũ lớn như thế, là đang toan tính gì?”

Mạnh Cảnh Xuân sửng sốt, nghĩ một chút rồi trả lời: “Văn bói cũng không biết.....”

“Còn bây giờ?” Ngụy Minh Tiên chậm rãi hỏi.

Mạnh Cảnh Xuân cũng thật sự không hiểu. Lúc đó, nàng dựa vào trí thông minh nhỏ nhoi của mình mà đoán bừa, thậm chí cho rằng về mặt khí thế có thể áp đảo đối phương, chỉ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ bằng hết sức mình. Còn về bản thân vụ án, hay kể cả người liên quan đến vụ án, đối với nàng mà nói, đều chỉ tồn tại qua những trang hồ sơ lạnh băng.

Sau đó, nàng tiếp nhận thêm một vài vụ án, nhìn thấy vài chuyện bất đắc dĩ, biết được cái gì gọi là hung tàn máu lạnh, càng nghĩ nhiều, càng nhận thấy có chỗ khó mà nói rõ. Chu Dự Ninh từng giảng cho nàng quan hệ giữa luật pháp và tình cảm, và cả những thế lực không thể chống lại nằm ngoài luật và tình. Nàng bất chợt quay đầu lại, lại phát hiện mình đã đi xa như vậy.

Nhưng nàng không biết muốn đi nơi nào, trong lòng vẫn tồn tại nỗi không cam lòng như trước. May mà nhiệt huyết chưa hao hết, có vẻ như vẫn còn chống đỡ được.

Ngụy Minh Tiên thấy nàng thất thần, không hỏi thêm nữa, chỉ nói: “Đi nghỉ đi.”

Mạnh Cảnh Xuân đứng thẳng, vẫn để sổ ghi chép ở chỗ đó, lui về sau một bước chân rồi chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Trời dần sáng, tính ra hôm nay chính là ngày khâm liệm Nhị điện hạ. Từ hôm nàng gặp Trần Đình Phương ở ngự thư phòng, cũng chưa từng nghe thấy bất kỳ tin tức gì về hắn. Cơ thể yếu ớt như thế, cố gắng chống đỡ mà cuối cùng lại nôn ra máu, Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy không đáng thay cho hắn.

Hắn bảo vệ người kia như bảo vệ chim non, sốt ruột thay người đó, sầu lo thay người đó, nhưng người ta lại là một kẻ không tim không phổi. Thật uống cho trí thông minh của hắn, tính toán tường tận khắp nơi, nhưng về điểm này lại cố chấp đến phát điên, cuối cùng nỗi khổ này cũng chỉ có mình mình nhấm nháp, người kia có biết tí gì đâu.

Nàng lấy lại tinh thần, đang định trở về, chợt có một tiểu lại đột nhiên gọi nàng. Tiểu lại kia lặng lẽ đưa cho nàng một gói giấy dầu, nói: “Tướng gia đưa.”

Nàng nhận lấy gói giấy, tiểu lại kia liền vội vàng xoay người rời đi. Mở gói giấy ra, bên trong chẳng qua là một ít điểm tâm bình thường, phía dưới có một tờ giấy gấp lại, lời ít ý nhiều —— “Đừng quên ngủ, Thẩm.”

Đáy lòng giá lạnh của Mạnh Cảnh Xuân trong thời gian qua, vì tờ giấy này mà ấm hơn một ít. Nàng cầm khối bánh ngọt nhét vào trong miệng, hung hăng cắn một cái, lại không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Ngày khâm liệm Nhị điện hạ, Hoàng thượng bệnh không dậy nổi. Quan tài lẻ loi trợ trọi được chuyển ra ngoài cung, an táng ở hoàng lăng Đông Sơn. Dưới ngời bút của sử quan, chẳng qua cũng chỉ là một câu vô cùng đơn giản mà thôi.

Khi Thẩm Anh vội vàng chạy từ Chính sự đường tới ngự thư phòng, vừa vặn gặp Trương Chi Thanh đeo hòm thuốc đi ra. Trương Chi Thanh nhỏ giọng nói với hắn: “Khá hơn một chút.”

“Trần tướng cũng ở đây?”

Trương Chi Thanh gật gù đầu, không nói thêm gì nữa, cúi đầu vội vàng rời đi.

Trần Uẩn đã ở trong ngự thư phòng rất lâu, Hoàng thượng cố gắng chống đỡ tinh thần hỏi ông: “Thằng nhỏ Đình Phương kia bây giờ thế nào rồi?”

Câu này đâm vào lòng Trần Uẩn một nhát khiến tim gan ông đều đau đớn. Ông có con muộn, đứa con này quả thật rất thông minh, đáng tiếc là quá cố chấp, thân thể lại yếu ớt, thật sự là phúc mỏng mệnh bạc. Lần này bị trọng thương, không biết đến bao giờ mới khỏe được. Quân vương hỏi ông như thế, ông chỉ có thể nói: “Y quan đã xem qua, không có gì đáng ngại, chỉ cần dưỡng từ từ.”

Hoàng thượng che miệng ho một trận, Thẩm Anh đã bước vào phòng.

Hoàng thượng cất lực nhin cơn ho xuống, cau mày khăn khăn nói: “Những người đó vẫn còn quỳ ngoài Thái Cực điện à?”

Thẩm Anh trả lời: “Vâng.”

Tấu chương khuyên can đừng phế bỏ Thái tử đã xếp thành núi, hiện giờ lại còn trầm trọng hơn, bắt đầu tụ tập quỳ thẳng ngoài Thái Cực điện không chịu đứng dậy. Hoàng thượng âm thầm nắm chặt quyền, lửa nóng trong lòng mơ hồ bốc lên, trong cổ có mùi máu tanh mằn mặn. Biết là hần có thủ đoạn đặc biệt để lung lạc khổng chế lòng người, nhưng chưa từng nghĩ tới —— đã đến mức này!

Ông cường chế cổ huyết khí đang dâng trào lên, cầm một quyển chiếu thư ở bên trái, đưa cho Thẩm Anh.

Trong lòng Thẩm Anh hiểu rõ, khom người nhận. Đúng lúc này, Hoàng thượng không thể áp chế ngum máu trong cổ nữa, giấy bạch tuyên trước mặt nhất thời nhuộm một màu đỏ tươi, trên cổ tay áo màu tím đậm của Thẩm Anh cũng bị bắn lên vài chấm máu nhỏ.

Hần đứng thẳng, liếc nhanh qua Trần Uẩn. Trần Uẩn mở cửa, vội bảo nội thị đứng ngoài ngự thư phòng lập tức đi mời y quan trở về, sau đó quay đầu lại, nói với Thẩm Anh: “Người đi đi.”

Thẩm Anh chỉ gật nhẹ đầu rồi cất chiếu thư vào sâu trong tay áo, men theo đường hành lang vắng vẻ hiu quạnh, đi đến trước Thái Cực điện.

Văn thần võ tướng quỳ đầy trên trăm bậc cầu thang ngoài Thái Cực điện. Triệu công công đã sốt ruột đến độ sắp phát điên, thấy Thẩm Anh đi tới, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Anh dừng lại bước chân, vẻ mặt tẻ nhạt như không hề có chuyện gì xảy ra. Hần mở miệng nói: “Hoàng thượng khẩu dụ, triệu Tương vương vào kinh gấp.”

Triệu công công nghe vậy, hướng về phía dưới quần thần, cao giọng thuật lại: “Hoàng thượng khẩu dụ, triệu Tương vương vào kinh gấp.....”

Thẩm Anh khép hờ mắt, gió cuốn vạt áo hần tung bay, ngược lại nhìn có phần thê lương.

Thời tiết âm trầm khô hanh, khiến người ta vô cùng tỉnh táo, kinh thành nghênh đón một trận tuyết bất ngờ.

Bông tuyết nhẹ bay như hoa liễu tháng ba.

46. Chương 46: Thập Bản Lãnh

Mạnh Cảnh Xuân biết tin Tương vương được triệu gấp vào kinh từ miệng những đồng liêu trong Đại Lý tự. Nàng cảm bản cung khai đã được chỉnh lý tốt về Đại Lý tự, các đồng liêu tán dóc câu được câu mắt, không khí rất là nặng nề. Trời gần sụp tối, nàng nán lại trong nha môn một lúc, các đồng liêu đã lục tục đi về.

Không biết Từ Chính Đạt đi đâu, nàng bèn cất tờ khai của Ngụy Minh Tiên vào trong ngăn tủ, khóa lại, quyết định trở về ngủ một giấc. Quần áo trên người đã rất lâu chưa thay, hình như nàng cũng đã rất lâu chưa được ăn đồ nóng. Nhưng nàng vừa mới đi đến ngoài cửa, liền thấy một chiếc xe ngựa chạy về hướng bên này. Xe ngựa nhìn khá lạ mắt, nàng dừng lại bước chân, xe ngựa kia cũng ngừng.

Một tiểu lại từ trong xe bước xuống, hỏi nàng: “Có phải là Mạnh đại nhân?”

Nàng không hiểu gì, trả lời: “Phải.”

Tiểu lại kia cho nàng xem thẻ bài của mình, nói: “Tiểu nhân từ Chính sự đường tới. Lúc trước Thẩm đại nhân có dặn, nếu vụ án Ngụy Minh Tiên thẩm tra ra được kết quả gì, liền mời đại nhân cầm tờ khai qua đó một chuyến.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi cau mày, nói: “Chờ chút, ta quay lại lấy.”

Nàng có phần buồn bực, đáng lẽ hiện tại Thẩm Anh phải bận vô cùng, sao lại muốn xem tờ khai của Ngụy Minh Tiên?

Khi nàng cầm theo tờ khai đến Chính sự đường, tiểu lại kia dẫn nàng vào trong, nhưng không thấy bóng dáng Thẩm Anh đâu. Tiểu lại nói: “Lát nữa Thẩm đại nhân sẽ tới. Trời không còn sớm, Mạnh đại nhân không ngại thì ăn một ít trước đi.” Trên bàn bày một món mặn một món canh, tuy đơn giản nhưng ít ra cũng còn nóng. Mạnh Cảnh Xuân đợi tiểu lại rời khỏi rồi cầm bát cơm lên, vùi đầu ăn.

Ăn xong, đặt chén đĩa xuống, hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy Thẩm Anh vào phòng. Ngoài phòng rất lạnh, hắn vừa bước vào như đem cả tuyết lạnh bên ngoài vào theo. Tuy trên áo khoác của hắn có đọng một ít tuyết, nhưng vẫn chỉnh tề sạch sẽ. Mấy hôm nay bận rộn đến vậy, nhưng hắn vẫn còn tồn tại thể diện cơ bản, Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu nhìn xiêm y của mình, ngược lại cảm thấy mình thật chán nản chật vật.

Hình như nàng không gặp hắn đã được một đoạn thời gian, bỗng dưng không biết nên mở miệng thế nào, vẻ mặt hơi trống rỗng hoang mang. Thẩm Anh đi qua, cúi người, đưa tay ra khẽ xoa xoa mặt nàng: “Không nhận ra ta à?”

Mạnh Cảnh Xuân chợt lấy lại tinh thần, lập tức lấy tờ khai ra đưa cho hắn. Thẩm Anh chỉ lật lật, xem sơ qua rồi đưa cho nàng: “Xưa nay Ngụy Minh Tiên vẫn luôn cố chấp, thẩm tra lần này lại ký tên dễ dàng như thế, nàng tốn bao nhiêu thời gian ở thiên lao vậy?” Hắn lại ghé sát vào một chút, ngửi ngửi: “Quần áo đều thối cả rồi.”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đứng lên, nâng tay ngửi tay áo mình một chút, quả thật là ngửi được một mùi chua chua. Nàng hơi ngượng ngùng, định lùi về sau một bước, Thẩm Anh lại ôm nàng qua, than nhẹ: “Ta không chê nàng.”

Thẩm Anh đặt cằm lên vai nàng, trọng lượng hơi đè lên người nàng: “Cho ta dựa vào một lúc.” Hôm nay vẫn chưa về phủ được, nhưng lại muốn ở cùng nàng một chút.

Một lúc sau, Mạnh Cảnh Xuân hỏi: “Mới vừa đi từ đâu tới vậy?” Bộ dáng mệt mỏi phong trần của hắn, giống như vừa từ vùng ngoại ô về.

Về mặt Thẩm Anh hơi ngưng lại, nói: “Đi một chuyến ra ngoài thành, có vài chuyện cuối phải xử lý.”

Hắn không nói ra là có chủ trương của hắn, Mạnh Cảnh Xuân cũng không hỏi nhiều, quay đầu đi nhìn thoáng qua một đồng tấu chương như hòn núi nhỏ trên bàn, chắc đa số đều là khuyên Hoàng thượng đừng phế Thái tử, liền nói: “Ta nghe nói..... Tương vương phải vào kinh?”

“E là cũng phải nửa tháng nữa.” Thẩm Anh buông nàng ra, kéo cái ghế dựa cho nàng: “Ngồi đi.”

Phụ vương của Tương vương là huynh trưởng của Hoàng thượng. Năm đó, vì cơ thể yếu ớt mà vị con trưởng của hoàng thất này cam nguyện buông tha cho việc kế thừa đế vị, tự xin phong vương, đến đất Sở ở biên thùy, sống tại đất phong được hơn mười năm thì qua đời. Tương vương là con trai duy nhất của ông, kế vị từ khi còn niên thiếu, chỉ trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi đã biến đất Sở ở nơi biên thùy căn cõi hỗn loạn thành giàu có an khang, lại buôn bán qua lại hòa bình với nước láng giềng, ít động tới binh khí, có thể nói là công lao rõ rệt.

Tương vương có tiếng là thông minh sáng suốt, một bụng tri thức, lại còn thận trọng chu đáo, có lòng bác ái, học rộng biết nhiều, biện luận chính sự ít ai bì kịp. Người có đức hạnh tài ba trên mọi mặt được mọi người tung hô như thế, chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi.

Đất Sở là đất phong duy nhất của phiên vương còn tồn tại, mặc dù Tương vương được khen ngợi như thế, nhưng ở trong triều lại vẫn có người nhớ mãi không quên chuyện tước bỏ đất phong, nhiều lần dâng sớ tâu lên Hoàng thượng, lại bị Hoàng thượng bác bỏ từng cái một.

Bây giờ Thái tử bị phế, dưới gối Hoàng thượng không còn con nối dõi để tiếp nhận vị trí Thái tử. Lúc này cho triệu Tương vương vào kinh, ý đồ đã rõ ràng rành. Lời đồn đãi nổi lên bốn phía trong triều, bây giờ Hoàng thượng đã cực kỳ yếu ớt, chỉ ráng chống đỡ đến thời khắc khi Tương vương vào kinh, giao giang sơn cho hắn.

Dư đảng của Thái tử nhao nhao dâng sớ, chỉ nói, cho một phiên vương vào kinh là không hợp quy củ, mong Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, lại bị một câu nói của Tả tướng Trần Uẩn bác bỏ hết: “Thái tử đã dạy: Con không có đức, truyền ngôi cho huynh đệ; huynh đệ không có, truyền ngôi cho cháu họ; không có cháu họ, truyền ngôi cho người có đức hạnh tài năng.”

Đã nói thẳng đến mức này, rõ ràng có ý là chuyện phế Thái tử đã không còn có khả năng xoay chuyển, Hoàng thượng sẽ lập Tương vương làm tân Thái tử, không thể nghi ngờ.

Mạnh Cảnh Xuân cũng không đề cập đến mấy chuyện rêu rĩa này nữa, nàng đã mệt không chịu nổi, liền dứt khoát ghé vào trên bàn ngủ. Tuyết tung bay ngoài phòng, mùa đông vẫn chậm chạp không chịu rời đi. Thẩm Anh thấy nàng cúi đầu ngủ, bất giác thấy an tâm không ít. Những ứng phó cùng với bốn ba mấy ngày vừa qua cuối cùng cũng kết thúc, hẳn đã có thể thở ra một hơi.

Hắn đứng dậy đi tới bếp lò, thêm vào hai cục than, hơi hơi tay cho ấm rồi mới đứng dậy, cẩn thận bế Mạnh Cảnh Xuân đặt lên giường nhỏ ở đằng sau, đắp kín chăn cho nàng.

Đến gần canh năm, Mạnh Cảnh Xuân tỉnh, xoa xoa mắt nhìn xung quanh, mới biết đây là Chính sự đường. Cái giường này khá hẹp, chỉ đủ cho một người nằm, bình thường để Thẩm Anh nghỉ đêm, bố trí khá đơn sơ, chăn mền trên người cũng không dày lắm, không biết vì sao phải cần cù chịu khổ đến tận nước này. Nàng dè dặt đứng dậy, rón ra rón rén đi ra đằng trước, thấy ngọn đèn mờ mờ tỏa sáng, Thẩm Anh nằm gục trên bàn mà ngủ, trong tay vẫn còn cầm bút, dưới gối bút có một nét mực đã khô.

Nàng vừa đưa tay qua, định rút cây bút trong tay hắn ra, Thẩm Anh lại bất chợt tỉnh dậy.

Mạnh Cảnh Xuân vô thức lùi về sau một chút, thấy vẻ mặt hắn vừa tỉnh, còn có chút mơ hồ, thoát nhìn hơi ngơ ngác ngốc nghếch. Vốn dĩ nên mở miệng chứng chắc rằng hoàng nói với hắn, ‘sao lại ngủ ở đây, sẽ bị cảm lạnh’, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại nhin không được mà bật cười ha hả.

Thẩm Anh chợt tỉnh táo hẳn, nhìn nhìn nàng, lạnh mặt nói: “Mặc áo ngoài vào, không sợ bị đông lạnh à.”

Ý cười trên mặt Mạnh Cảnh Xuân thoáng chốc biến mất, cúi gằm đầu đi ra đằng sau khoác áo ngoài vào, lại đi ra phía trước, lúc này mới phản ứng kịp: “Ồ..... Là Tướng gia cõi ngoại bào cho ta à?”

Thẩm Anh thu dọn mấy đồ vật trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên, buồn bực nói: “Không thì không thể ngủ thoải mái.”

Hình như hắn hơi cáu kỉnh, Mạnh Cảnh Xuân bỗng nhiên cảm thấy, đáng lẽ lúc này không nên cười, nhưng nàng chưa hề thấy bộ dáng này của Thẩm Anh, hiếm có như thế, cười một cái thì có sao? Nhỏ mọn!

Thẩm Anh nâng tay day day huyệt thái dương: “Trời sắp sáng.”

Mạnh Cảnh Xuân nhin xuống oán thăm, cúi đầu vuốt phẳng cổ áo: “Ta cảm tò khai về Đại Lý tự, hôm nay xin nghỉ, về nhà nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Thẩm Anh đứng lên, “Đi đường cẩn thận.”

Khi Mạnh Cảnh Xuân ra khỏi Chính sự đường, trời còn chưa sáng, tiểu lại trực đêm vẫn còn đang lim dim mắt, nàng cúi đầu vội vội vàng vàng rời đi, xuôi theo Ngự phố vắng lặng đi ra ngoài. Tuyết đọng trên con đường đá phiến, vừa bước lên liền bị thụt xuống, giày ướt sạch. Nàng đi một đường, lại không hay không biết mà đi đến cửa Trần phủ. Nàng đứng ở cửa một lát, cuối cùng không đi vào. Với tính tình của Trần Đình Phương, e là lúc này cũng không muốn gặp nàng. Thật không biết thân thể yếu ớt kia của hắn có gắng gượng qua được lần này không.

***

Khoảng một tháng trôi qua, mọi người trong triều vẫn còn đang ôm tâm tư, Tương vương đã lặng yên không một tiếng động vào kinh. Chuyện này vẫn chưa rêu rao ra ngoài, ngoại trừ vài vị quan trọng biết hành trình của Tương vương, những người còn lại thì không hề hay biết gì.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều biết đến chuyện này, Tương vương đã ở trong cung rất nhiều ngày. Từ sau khi kế vị, Tương vương chưa từng đến kinh thành, lần này vào kinh, đi theo chỉ có lão thần Nhung Bản cùng với cận thần trẻ tuổi Nghiêm Học Trung ở đất phong.

Năm đó khi Nhung Bân hộ tống lão Tương vương đến đất phong, chỉ mới hai mươi bảy tuổi, thủ đoạn ngoan lệ khiến kẻ khác nghe thấy mà sợ mất mật, đánh trận chưa từng thất bại, cực kỳ không coi ai ra gì. Bây giờ đã lớn tuổi mà vẫn như xưa, nhìn ai cũng không thuận mắt, chỉ đặc biệt tâm phục khẩu phục Tương vương, nghiêm nhiên làm người hầu trung thành.

Còn cận thần Nghiêm Học Trung càng truyền kỳ hơn, thời niên thiếu đến thư viện học, vì khi tranh luận sử dụng từ ngữ quá cay nghiệt, tiên sinh không thể chấp nhận, bị thôi học; lại đi đến một thư viện khác, tiếp tục bị thôi học; lại trăn trở đi tha hương xin được học, nhưng cũng vẫn như cũ, không được bao lâu liền bị thôi học. Sau đó, xung quanh đều biết đến Nghiêm Học Trung, không còn thư viện nào dám thu. Nhưng người này lại cực kỳ thông minh, cái gì cũng chỉ nhìn một lần là đủ, tuổi tuy còn nhỏ nhưng rất kiêu ngạo, cuối cùng trở thành phụ tá của Tương vương, ở đất Sở hơn mười năm, trở thành trọng thần đất Sở, đi ở rể, phu nhân cực có tiền cũng cực có thủ đoạn.

Kinh thành ẩm đạm đã nhiều ngày, bây giờ vì Tương vương vào kinh mà náo nhiệt. Đề tài của mấy chuyện ngoài phố càng thêm phong phú, có khi Mạnh Cảnh Xuân trực đêm ở nha môn rồi về phủ, khi ăn điểm tâm buổi sáng trên đường cũng có thể nghe người ta nói đến mức nước miếng văng tứ tung.

Nhưng Thẩm Anh thì càng bận hơn, ba đến năm ngày mới về phủ một lần, chỉ cần nằm xuống là ngủ, ngay cả một bữa cơm cũng ăn rất vội vàng.

Sáng sớm hôm đó, Mạnh Cảnh Xuân ăn mặc chỉnh tề, ngồi trong nhà bếp gặm một cái bánh. Thẩm Anh dậy muộn hơn nàng, vội vàng đến nhà bếp, muốn một chén cháo, cũng không cần biết có bị bỏng miệng hay không, cấp tốc uống xong, lập tức đứng dậy xoa xoa đầu Mạnh Cảnh Xuân rồi xoay người rời đi.

Mạnh Cảnh Xuân phồng má chu mỏ nhìn ra ngoài cửa. Một câu nói mà cũng keo kiệt không nói với nàng? Xoa xoa cái đầu là tướng xong rồi à? Nàng quay đầu lại, buồn bực gặm bánh tiếp.

Nhưng nàng vừa mới gặm được một miếng, Thẩm Anh lại lợi ngược trở lại, thấy đầu bếp vừa vặn đang đưa lưng về phía bọn họ nhào bột, cấp tốc cúi người lại gần. Mạnh Cảnh Xuân ngây người, Thẩm Anh hôn xong thì thản nhiên đứng thẳng dậy, nhàn nhạt nói: “Ngày nghỉ đừng có đi lung tung ra ngoài, ở trong nhà xem xem một chút, coi như bồi dưỡng tính khí.”

Đầu bếp quay đầu nhìn thoáng qua, lại yên lặng quay lại tiếp tục nhào bột.

Mặt Mạnh Cảnh Xuân lập tức đỏ bừng.

Đợi Thẩm Anh đi rồi, nàng liền thật thành thành thật thật đến thư phòng tìm quyển sách để đọc. Đến sập tối, gã sai vặt vội vàng tới gõ cửa thư phòng, bảo là có khách tới, mà Ngưu quản gia lại đúng lúc không ở trong phủ, mời nàng đi ra ứng phó một chút.

Mạnh Cảnh Xuân từng vài lần đóng giả làm quản gia trong phủ, mà hiện giờ cũng có người biết nàng đang ở trong phủ của Thẩm Anh, ra gặp khách cũng không sao. Lại nói, trước đó có một đợt, không biết tại sao mà thường có người hỏi nàng, có phải nàng mượn quan hệ của Tông Đình để ở tại Tướng phủ hay không, nàng nhất thời lú lẫm, cũng không nói gì thêm, rất nhiều người liền ngầm thừa nhận chuyện đó, cũng chưa phát hiện ra chỗ kỳ lạ nào.

Nàng thay quần áo đi ra đứng trước nhà, thấy người tới hờ hững ngồi ở đó, Mạnh Cảnh Xuân chỉ nhìn hẩn một cái, liền hốt hoảng vội vàng cúi đầu, nói: “Tướng gia không ở trong phủ, không biết quý khách tiến đến có phải vì có việc gấp hay không? Nếu không có việc gấp, không ngại để lại danh thiếp, tiểu nhân sẽ giao cho Tướng gia.”

Người kia đứng lên, nhìn nàng một cái, cười nhạt, nói: “Quản gia trong phủ trẻ tuổi như vậy sao? Thẩm Anh thật sự là.....”

Nhưng hẩn còn chưa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên tiếng ngựa hí. Thẩm Anh xuống xe ngựa, bước nhanh đi vào trong. Lúc này ở bên ngoài hẩn đã thấy Nghiêm Học Trung, liền đoán được là có chuyện gì. Hôm nay lại đúng lúc Mạnh Cảnh Xuân nghỉ ở nhà, có khi bây giờ đã gặp người kia, không biết có thất lễ gì không.

Cửa tiền sảnh mở toang, Thẩm Anh thấy tình hình trong phòng, vội vàng làm tư thế vái lạy, người kia lại không sớm không muộn xoay người, vươn đôi tay vững vàng nâng khuỷu tay của hẩn, cười nhạt: “Đi vững, đừng để ngã.”

47. Chương 47: Thông Báo?

Mạnh Cảnh Xuân ở phía sau nhìn mà sửng sốt, bộ dáng vừa rồi của Thẩm Anh là suýt ngã sao? Cái này..... Thật sự quá gượng rồi.

Thẩm Anh đứng thẳng lên, cũng chưa mở miệng. Sắc mặt người kia nhàn nhạt, nói: “Thuận đường tạt qua, vốn tưởng là muộn thế này người sẽ ở trong phủ, không ngờ người lại chăm chỉ đến vậy, bận đến tận lúc này mới về. Có chuyện muốn tìm người nhờ một chút, nếu trong phủ không tiện thì ra ngoài nói.”

Thẩm Anh thấy Tương vương cải trang ra ngoài như vậy, cũng không vạch trần, chỉ đáp lại một tiếng.

Hắn nhanh chóng nhìn thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân, Mạnh Cảnh Xuân như hiểu được một chút, trong lòng đánh trống thùng thùng.

Người kia vững vàng nhẹ nhàng bước ra ngoài, Thẩm Anh cũng theo ra cùng, Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới thở ra một hơi.

Khi Thẩm Anh về phủ đã là đêm khuya, hắn tóm được Mạnh Cảnh Xuân ở trong nhà bếp, nói: “Không có chuyện gì nàng làm tổ ở đây làm chi?”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân xám xịt, quăng một củ khoai lang tồn trữ trong mùa đông vào trong lò, nướng nướng rồi xoa xoa cái mũi, lại quét tro lên trên đó: “Ta cảm giác như ta đã gặp xui.”

Thẩm Anh lườm nàng một cái, đi đến chạn bếp tìm đồ ăn, nhưng chỉ tìm được một chén canh cá lạnh ngắt cùng với nửa chén cơm. Hắn lấy chén ra, nói: “Sao nàng lại gặp xui?”

Mạnh Cảnh Xuân buồn bực nói: “Lúc sau, ta lén lút đi theo ra, thấy Nghiêm Học Trung, vậy chắc khách quý hôm nay..... chính là Tương vương?”

Thẩm Anh tránh nặng tìm nhẹ, mở nắp nồi, nước bên trong sắp sôi, cầm cái giá hâm đồ ăn thả vào, đặt cơm và canh cá còn thừa lên cái giá, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Nàng nhận ra Nghiêm Học Trung à?”

“À, hắn từng tới Đại Lý tự một chuyến.” Mạnh Cảnh Xuân còn nghe nói, Nghiêm Học Trung xuất thân từ cai ngục, ngôn từ cay nghiệt, một châm thấy máu, cực kỳ lợi hại. Tuy hiện giờ đã thu liễm rất nhiều, nhưng ngày đó Từ Chính Đạt đứng trong hành lang, chỉ nói chuyện với Nghiêm Học Trung chưa được nửa nén nhang mà sắc mặt đã trắng bệch, hết sức khó coi.

Mạnh Cảnh Xuân nghe đồng liêu truyền tai nhau, nói là chức Đại Lý tự khanh đã để trống một thời gian dài như vậy, nếu Tương vương thật sự lên ngôi, e là Nghiêm Học Trung sẽ lấp chỗ trống đó.

Nếu lời đồn này là thật, thì Đại Lý tự sẽ có một biến đổi thật lớn. Từ Chính Đạt thích qua loa có lệ, nếu có một cấp trên mặt sắt máu lạnh, Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy cũng rất tốt. Chẳng qua..... Đầu mình không tính là đặc biệt nhanh nhạy, liệu có bị ghét bỏ không?

Nàng nghĩ nghĩ một hồi, lại quên bống mất chuyện Tương vương hôm nay. Thẩm Anh nói: “Vì hôm nay Tương vương tới đây mà nàng liền cảm thấy mình gặp xui?”

“Đúng vậy.” Mạnh Cảnh Xuân rầu rĩ đáp, “Hôm nay giả mạo làm quản gia trong phủ, lỡ sau này bị nhận ra, ta liền thấy ta thật là xui.”

Thẩm Anh cười nhạt, đẩy nắp nồi, đứng tựa vào bếp lò: “Ta còn chưa cảm thấy mình sẽ gặp xui, làm gì tới lượt nàng.”

Mạnh Cảnh Xuân ló đầu ra, nhìn Thẩm Anh đứng cạnh bếp lò: “Chẳng lẽ Tướng gia đi ra ngoài, chưa ăn cơm mà đã về sao?”

Thẩm Anh cau mày: “Bởi vì vị kia quá keo kiệt, chỉ nói chuyện không ăn cơm.”

Mạnh Cảnh Xuân đen mặt, bản thân mình keo kiệt, lại còn không biết ngượng mà nói người khác. Nàng rứt đầu về, lật lật khoai nước trong lò, buồn bực nói: “Vậy Tướng gia mời không được à?”

“Tương vương không có ý tứ đó, Nghiêm Học Trung không chịu chi tiền, ta mạnh mẽ ló đầu ra làm chi đâu?” Hấn hơi dừng lại một chút, “Không bằng về nhà uống canh cá.”

Mạnh Cảnh Xuân lại xoa xoa mũi: “Nghiêm Học Trung thật sự rất giàu sao?”

“Cứ xem là vậy đi.” Thẩm Anh bất chợt thở dài, “Phu nhân hấn rất hào phóng, cho hấn rất nhiều tiền tiêu vặt.”

“À, phu nhân hấn thật sự rất giàu sao?” Lờn đồn là thực?

“Đúng vậy.”

“Ồ.....” Mạnh Cảnh Xuân kéo dài âm cuối, “Chẳng lẽ, Tướng gia hâm mộ Nghiêm Học Trung?”

“Ta hâm mộ hấn làm cái gì?”

Mạnh Cảnh Xuân phồng má nói: “Vì phu nhân hấn cho hấn rất nhiều tiền tiêu vặt chứ sao.”

Thẩm Anh lườm nàng một cái: “Ta không cần phu nhân cho tiền tiêu vặt.” Nói rồi mở nắp nồi ra, cầm lấy miếng lót, bưng canh cá và cơm đã được hâm nóng ra, nói tiếp: “Nàng lĩnh lương hai tháng này chưa? Năm nay được nhiều hơn một lượng à?”

Mạnh Cảnh Xuân hừ một tiếng, không thèm đếm xỉa gì tới hấn, dồn hết lực chú ý vào củ khoai nướng trong lò, lật tới lật lui, bên ngoài đã cháy đen thui, cũng không biết bên trong chín chưa. Nàng lại lật lật, đợi đến khi củ trong lò cháy rụi mới đào củ khoai ra. Nàng trực tiếp duỗi tay ra cầm, bị bỏng đến nhe răng trợn mắt, chùi chùi cái tay đen sì.

Nàng tìm một cuộn vải bao lại, chịu nóng cầm đến bàn, mở bao vải ra, thổi thổi củ khoai. Thẩm Anh ngồi đối diện nàng bắt đầu ăn cơm, thấy nàng thổi một hồi, duỗi tay sang cầm cả miếng vải lẫn củ khoai qua, cực kỳ gọn gàng lột bỏ lớp vỏ cháy đen.

Thẩm Anh lột được đến một nửa, Mạnh Cảnh Xuân đưa tay sang, hấn đã cúi đầu cắn một ngụm.

“Ồ?”

Thẩm Anh cầm củ khoai nướng tỏa khói tứ phía, giương mắt nhìn nàng, giọng nói cực kỳ bình thản: “Chẳng lẽ không phải cho ta ăn?”

“Ta.....” Mạnh Cảnh Xuân nuốt một ngụm nước bọt.

Thẩm Anh cúi đầu nhìn vài miếng cơm ít ỏi trong bát, lại nhìn chén canh cá, nói: “Nàng cảm thấy chưa lại một tẹo như vậy, ta có thể ăn no à?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi mím môi, rất là hào phóng nói: “Người ăn đi.”

Thẩm Anh liền cúi đầu chậm rãi ăn tiếp. Mạnh Cảnh Xuân rướn cổ nhìn củ khoai bốc khói, lại bổ sung một câu: “Rất nóng, người..... Người đừng ăn nhanh như vậy.”

Thẩm Anh nói: “Ta là vì muốn tốt cho nàng.” Ăn chậm quá cho nàng thêm chết sao?

Mạnh Cảnh Xuân dời mắt đi, đứng lên nói: “Ta đi về trước.....”

“Không ngồi cùng với ta, đợi ta ăn xong à?”

Mạnh Cảnh Xuân bất mãn nói: “Tướng gia đâu phải là con nít.”

“Ta chính là con nít, nàng ngồi xuống đi.”

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu: “Không!” Nói xong liền tỏ vẻ như muốn đi ngay.

Thẩm Anh lại đột nhiên đưa một tay ra, kẹp lấy cổ áo nàng, “Nàng đi đi.” Xong rồi quần áo bị xé rách này nọ cũng không phải do hấn nha.

Mạnh Cảnh Xuân cau mày cụp mắt xuống nhìn: “Tướng gia thật đúng là không nói đạo lý.”

“Ta chính là không thích nói đạo lý.” Thẩm Anh vừa nói vừa uống nốt chén canh cá, xong rồi mới ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt dần dần hiện lên ý cười, nhưng rất nhạt: “Hôm nay ta thực sự rất hâm mộ Nghiêm Học Trung.”

Mạnh Cảnh Xuân chu mỏ: “Vậy Tướng gia đi tìm một phu nhân có tiền là được.”

“Ta cũng không phải hâm mộ vì phu nhân hần có tiền.” Thẩm Anh ngừng lại một chút, “Ta hâm mộ vì hần —— có phu nhân.”

Mạnh Cảnh Xuân quay mặt đi: “Vậy Tướng gia đi tìm một.....”

Thẩm Anh đứng lên, cách một cái bàn, hơi nghiêng người về phía trước, môi dán vào tai nàng, âm giọng nói: “Nàng làm phu nhân của ta không phải được rồi sao?”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời đỏ mặt, vội la lên: “Tướng gia nói bậy cái gì thế?”

Đương nhiên là nàng muốn gả cho hần, nhưng với tình hình bây giờ, nàng giả nam đi lại trong nha môn như thế, cho dù nàng từ quan không làm nữa, nhưng nếu Thẩm Anh còn ở trong triều, thì nàng không thể công khai gả cho hần.

Mà sao Thẩm Anh có thể từ quan không làm nữa chứ? Mạnh Cảnh Xuân thấy được khát vọng của hần, nàng biết trên người hần có gánh nặng, không thể nói buông liền buông. Đi như thế không giống như là chuyện hần có thể làm, dù cho hần đã không còn nhiều mong chờ đối với triều đình này, nhưng trên người hần vẫn còn có trách nhiệm, bây giờ chưa thể đi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Cảnh Xuân lại có một ít buồn bã.

Thẩm Anh thấy phản ứng này của nàng, cũng đoán được con nhóc này đã nghĩ ra đến tầng đó. Đến khi nào..... mới có thể sống thật với lòng mình?

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu lại, tầm mắt chạm nhau, mấp máy môi, nói: “Ta không có lòng tham, không gấp.”

Hầu kết Thẩm Anh khẽ động, buông tay, chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng: “Ừ.”

Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, nhoẻn miệng cười, lúm đồng tiền mơ hồ hiện lên hai bên má. Rõ ràng là một khuôn mặt vô cùng mộc mạc, nhưng lại..... làm cho người ta khó quên.

***

Tương vương giám sát vụ án phế Thái tử kết đảng mưu hại Nhị diện hạ, nghe nói trước đó một Bình sự của Đại Lý tự đã rất thuận lợi lập bản cung khai của Ngụy Minh Tiên, liền sai người đến Đại Lý tự tìm Mạnh Cảnh Xuân, bảo nàng ghé qua một chuyến.

Mạnh Cảnh Xuân vỗ vỗ mặt, nàng thầm nghĩ, hình như hôm đó Tương vương cũng chỉ nhìn lướt qua một cái, chắc không đến mức nhớ được, huống chi nàng chỉ là giả làm quản gia mà thôi, không phải nhân vật trọng yếu gì, không cần phải căng. Nàng trấn an mình như thế, nhưng vẫn thấp thỏm.

Khi gặp mặt, nàng cúi đầu hành lễ với Tương vương. Tương vương liếc nàng một cái, chỉ nói: “Hiện nay người trong Đại Lý tự đều không có tinh thần như vậy à? Một mỗi vì quá bận, hay là chê lương ít?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi hơi nâng đầu, đứng thẳng người.

Tương vương thấy khuôn mặt này, cũng không nói câu dư thừa nào, chỉ tự ý cầm hồ sơ ở bên cạnh lên, lấy ra tờ cung khai kia, hỏi một vài chuyện.

Mạnh Cảnh Xuân thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vui mừng vì tạm thời chưa bị nhận ra. Vì thế nàng thành thành thật thật kể lại chuyện mình lấy được tờ cung khai này như thế nào. Tương vương nghe, cũng không nói gì, chờ nàng kể xong toàn bộ, mới quăng một câu đánh giá đơn giản: “Vốn chỉ là gặp may.”

Mạnh Cảnh Xuân đen mặt.

Tương vương lại nhàn nhạt bồi thêm một câu: “Gặp may cũng là một loại bản lĩnh.”

Mạnh Cảnh Xuân nhin không được oán thâm, việc gì mà phải chia ra nói như thế, nói một lèo không phải là được rồi à?

Hắn đặt lại hồ sơ lên bàn: “Không còn chuyện gì nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới như trút được gánh nặng, hành lễ cáo lui.

Nhưng nàng vừa mới đi đến bên ngoài, liền nhìn thấy Thẩm Anh đi tới. Thẩm Anh không chào hỏi nàng, nàng cũng rất biết điều cúi đầu đi nhanh.

Gần đây Hoàng thượng long thể bất an, không hỏi chính sự, mấy ngày vừa qua đã ủy thác toàn quyền cho Tương vương xử lý. Gặp chuyện gì quan trọng, Thẩm Anh cũng phải chuyển tấu chương liên quan lên cho Tương vương phê chuẩn.

Sau khi hắn vào phòng, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ, hai tay dâng tấu chương lên. Tương vương nhận lấy, cũng không lật ra, chỉ im lặng nhìn hắn, một câu cũng không nói.

Thẩm Anh nói: “Nếu điện hạ không còn chuyện gì quan trọng, vi thần xin cáo lui.”

Tương vương đặt tấu chương lên bàn, giọng nói nhàn nhạt chậm rãi: “Để Đại Lý tự Bình sự làm quản gia trong phủ của ngươi ——” hơi hơi nâng mắt: “Ngươi thật là có bản lĩnh nha.”

Thẩm Anh bình tĩnh kiên định, chậm rãi trả lời hắn: “Mạnh bình sự cùng Tông Đình có chút quan hệ, trước khi Tông Đình rời kinh từng thương lượng với thần cho hắn ở trong phủ của thần một thời gian, cuối cùng không hay không biết ở đến tận bây giờ. Mà Mạnh bình sự không muốn ăn chùa uống chùa ở chùa, nên khi nhàn rỗi liền giúp đỡ làm một ít chuyện.”

Tương vương cười nhạt: “Xem ra Đại Lý tự khá là rảnh rỗi, vẫn còn kiêm được chức quản gia trong Tướng phủ.”

Thẩm Anh tránh nặng tìm nhẹ: “Hơn một năm nay Đại Lý tự không có người đứng đầu, chung quy cũng không phải là biện pháp.”

“Ngươi thấy thế nào?”

“Nghiêm đại nhân xuất thân giám ngục, rèn luyện ở biên thùy vài năm nay, đủ để đảm nhiệm chức vị này.”

“Rất tốt. Chẳng qua ——” Tương vương liếc hắn một cái, “Thẩm tướng cứ cử hiền bất tị thân(1) như thế, để cho người ngoài biết là không tốt đâu.”

(1) Cử hiền bất tị thân: Khi tiến cử nhân tài cho đất nước, chẳng nghĩ đến việc người đó với mình là có quan hệ gì, chỉ cần người đó giúp ích được cho quốc gia.

Thẩm Anh ung dung nói: “Cử hiền bất tị thân mới tận tâm.”

Tương vương cười cười: “Nghe nói Thẩm Thời Linh sắp đến kinh thành. Hắn ngừng lại: ”Rất nhiều năm không gặp rồi đúng không?”

48. Chương 48: Thời Linh

Lúc trước nói chuyện nhất định đáp lời, nhưng bây giờ nhắc đến Thẩm Thời Linh, Thẩm Anh lại im thin thít.

Tương vương thấy phản ứng này của hắn, chỉ nói: “Không còn chuyện gì nữa, đi đi.”

Thẩm Anh ra ngoài, đứng trong hành lang một lúc.

Nhớ tới, từ khi rời nhà khoảng hơn mười năm trước đến giờ, hắn chưa từng gặp lại muội muội này.

Khi đó Tương vương tự mình chấp chính không lâu, cho rằng nữ nhân vừa có tài vừa có đức thì càng có lợi cho việc khai hóa dân phong, liền thi hành chế độ cho nữ đi học ở đất Sở. Thẩm Thời Linh cảm thấy chơi vui, cũng bắt chước con mắt của người khác, xin cha mẹ cho vào trường nữ nhìn xem một chút. Lúc đó trường nữ cách nơi Thẩm Anh đi học một con hẻm, Thẩm Thời Linh liền dậy sớm mỗi ngày, đi đến trường cùng với Thẩm Anh.

Hàng ngày Thẩm Anh đưa nàng đến trường nữ, sau đó lại quay về thư viện của mình. Bởi vì nàng lè mề mà kéo dài mất một canh giờ, đến thư viện trễ, bị tiên sinh trách phạt. Bình thường Thẩm Anh cũng không đếm xỉa gì đến nàng, tiểu nha đầu không chịu ngoan ngoãn ở nhà, không có chuyện gì lại chạy ra ngoài chơi, khi đó Thẩm Anh chỉ thấy nàng phiền phức không chịu nổi.

Sau đó, vì một vài chuyện mà hấn giận dữ rời nhà, do tuổi còn nhỏ, nên cũng không nhớ nhưng người nhà gì cả, cho rằng mình có thể sống một mình. Sau này, càng ngày càng lớn, nhìn thấy nhiều chuyện trên đời, muốn nhắc bút lên viết một phong thư về nhà, lại không biết mở miệng từ đâu. Khi còn trẻ, sức lực dồi dào, làm ra vài chuyện hồ đồ, bây giờ xem ra, lúc đó thực sự đã thương tổn đến rất nhiều người. Cho dù bây giờ muốn bắt tay giảng hoà, nhưng hấn lại cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa.

Thẩm Thời Linh sắp vào kinh, có nghĩa là bọn hấn thế nào cũng phải gặp lại. Mở miệng thế nào? Hỏi cái gì? Hấn đều không có ý tưởng gì cả. Về muội muội này, hấn chỉ biết rõ chuyện của hơn mười năm trước, sau này nghe nói nàng buôn bán rất lớn, mà thủ đoạn lại lợi hại, đã mơ hồ không còn giống với Thẩm Thời Linh trong ký ức của hấn nữa.

***

Lại qua khoảng hơn nửa tháng, hôm ấy Mạnh Cảnh Xuân trở về từ nha môn. Thời tiết đã ấm dần, nàng mua một miếng bánh xốp trên đường về nhà, cà lơ phất phơ vừa đi vừa gặm, bước vào trong phủ.

Bấy giờ đã hoàng hôn, nàng hô một tiếng Ngưu quản gia, cũng chỉ có Quế Phát vẫy đuôi quây quây, cực kỳ hứng thú chạy tới, cắn áo choàng của nàng. Nàng ném miếng bánh còn thừa lại cho Quế Phát, vỗ vỗ mảnh vụn trên tay, tiếp tục đi vào trong.

Nàng thấy tiền sảnh sáng đèn, không biết là có chuyện gì, liền lặng lẽ đi qua liếc mắt một cái. Bên trong có một nữ nhân đang ngồi uống trà, chỉ nhìn nghiêng cũng đã biết chính là một mỹ nhân, cách ăn mặc không giống người trong kinh thành, cổ tay áo bó lại, thoát nhìn rất là già dặn hoạt bát, có vẻ như là trang phục của đất Sở.

Mạnh Cảnh Xuân ngăn người, đây là lần đầu có khách nữ đến phủ của Tương gia phải không?

Nàng đang định rút đầu về, cô nương kia lại bất chợt nghiêng đầu sang nhìn nàng. Mạnh Cảnh Xuân ngăn ra, cô nương kia đã mở miệng nói: “Có chuyện gì?”

“A? Không, không có chuyện gì.” Mạnh Cảnh Xuân đứng thẳng người, vỗ nhẹ nếp nhăn trên quan bào. Nàng vội vàng nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc Ngưu quản gia đi đâu rồi? Khách còn ngồi đây uống trà, mà ngay cả một người đón khách cũng không thấy.

Mạnh Cảnh Xuân đang nói thầm, Ngưu quản gia đã vội vàng vàng chạy tới, dừng lại bước chân, đứng trước cửa thờ hồng học, hít sâu một hơi, vuốt vuốt y phục, lại khôi phục bộ dáng ung dung trầm tĩnh thường ngày, nhìn Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Mạnh đại nhân.”

Mạnh Cảnh Xuân khẽ lên tiếng đáp lại, ông nhấc áo rào bước tiến vào tiền sảnh, vái chào với vị khách nữ kia, nói: “Trước khi Tương gia rời phủ có nói, e là hôm nay phải muện một chút mới về được, nếu quý khách không ghét bỏ, ở trong phủ ăn bữa tối rồi hẵng đi?”

Cô nương kia đặt chén trà xuống, lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân đứng nơi cửa, nói với Ngưu quản gia: “Hình như ngoài cửa có một người khách khác, quản gia không đón tiếp sao?”

“Cái này.....” Ngưu quản gia nói, “Mạnh đại nhân không phải là khách.”

“Ừ?” Nữ nhân hơi nhướng mắt, thích thú nhìn Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Ta, ta sống ở đây.”

“Người ở đây?” Giọng điệu cô nương kia nhàn nhạt, khuôn mặt nhìn quen mắt khó tả, “Chẳng lẽ đây không phải là Tướng phủ à?”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ cả buổi trời cũng không biết phải đáp lại thế nào. Nàng ở trong phủ này lâu như vậy, bây giờ đứng ở trước cửa lại cảm thấy có vài phần tiến thoái lưỡng nan.

Ngưu quản gia vội giải vây: “Mạnh đại nhân là thân thích của Hộ bộ Tông Thượng thư tiền nhiệm, bây giờ Tông Thượng thư nhậm chức ở nơi khác, Mạnh đại nhân không có chỗ để đi, liền dời qua đây ở tạm.”

Trên mặt cô gái kia không hề có chút ý cười nào, nhìn nhìn nàng rồi đứng dậy.

Ngưu quản gia vội vàng nói thêm lần nữa: “Trời đã tối rồi, quý khách ăn bữa tối ở trong phủ rồi hãy đi.”

“Cũng tốt.” Nữ nhân kia nói: “Làm phiền quản gia dẫn đường.”

Ngưu quản gia vội vàng dẫn nàng đi ra ngoài. Mạnh Cảnh Xuân bám theo ở sau cùng, có phần không hiểu rõ tình hình. Nhìn thái độ của Ngưu quản gia, hình như vị khách này thật sự là khách ‘quý’, e là lai lịch không nhỏ.

Ngưu quản gia dẫn cô nương kia vào phòng ăn bên cạnh nhà bếp, sau đó hấp tấp ra ngoài báo nhà bếp mang thức ăn lên. Mạnh Cảnh Xuân ngăn ông lại, nhỏ giọng hỏi: “Không biết vị khách tới hôm nay..... là ai vậy?”

Ngưu quản gia lại nói: “Không rõ lắm.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi kinh hoảng: “Không rõ? Vậy Ngưu quản gia nhiệt tình như vậy.....”

Ngưu quản gia nói: “Trong phủ chưa từng có khách nữ tới, vị khách hôm nay chắc hẳn là rất quan trọng, e là không thể qua loa. Chờ nàng ấy ăn xong cơm tối, chắc Tướng gia cũng về.”

Mí mắt Mạnh Cảnh Xuân giật giật. Khách nữ rất quan trọng với Thẩm Anh? Nhìn tuổi nữ nhân này có vẻ không kém Thẩm Anh bao nhiêu, mà từ trang phục cũng không nhìn ra có phải là phụ nữ có chồng hay không. Nếu rất quan trọng, vậy chẳng lẽ.....

Nàng cắn cắn môi, bụng lại đói chịu không thấu, đang định ghé qua nhà bếp tùy tiện ăn một chút gì đó lót bụng, không ngờ Ngưu quản gia lại nói tiếp: “Vừa rồi vị khách nữ kia hỏi, sao Mạnh đại nhân không ăn cùng, ý của đại nhân là.....”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, dù sao cũng đang đói, ăn cùng thì cũng có sao đâu?

Nàng nghĩ thế, liền đi qua đẩy nhẹ cửa ra.

Nữ nhân kia liếc nhìn nàng một cái, nói: “Để cửa mở đi.” Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, cũng không đóng cửa lại, ngồi ở một góc khuất bên bàn ăn, có vẻ rất là câu nệ.

“Không biết Mạnh đại nhân làm ở nha môn nào, rất quen thuộc với A Anh nhà ta sao?”

A..... A Anh.....

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà mờ mịt cả đầu, chỉ có thể trả lời: “Ồ Đại Lý tự. Cùng với Tướng gia..... khá quen thuộc.”

“Ồ, xem ta hỏi gì kìa.” Đôi mắt nữ nhân kia mang ý cười, “Đều ở dưới cùng một mái hiên, sao không quen thuộc cho được.”

Mạnh Cảnh Xuân không biết nói gì mới tốt, kéo dài âm cuối đáp lại: “Ừ.....”

Nàng kia lại chậm rãi nói: “Tính cách A Anh trước kia không được tốt, không biết bây giờ có thay đổi gì không. Cái tính cách tệ hại của hắn, chỉ cần có chuyện gì nhìn không vừa mắt, thì dù cho có đang ở trên bàn ăn cơm, cũng sẽ quăng đĩa giận dữ rồi đi, thật đúng là..... Một tí tẹo cảm tình thể diện cũng đều không giữ lại cho người khác. Nếu cái tính cách thú hoắc này vẫn như cũ, e là Mạnh đại nhân ở chung rất khó khăn?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi lú lờ, nàng thật sự đoán không ra lai lịch của vị khách nữ này. Nàng ta kể lại lịch sử đen tối của Thẩm Anh, có vẻ như thật sự vô cùng thân thiết. Nàng cúi đầu uống một ngụm nước, vội vàng trả lời: “Không khó, tính cách Tướng gia bây giờ..... thật sự tốt.”

Hình như nữ nhân kia hơi xúc động, cười nhạt ra tiếng: “Thật không, cái tính không dụng phải tường không quay đầu của A Anh, ta còn tưởng là cả đời này đều không sửa được. Thật là không ngờ nha.....”

Mạnh Cảnh Xuân nghe nàng ấy nói như vậy, trong lòng vẫn còn lầu bàu, chẳng lẽ vị khách nữ này là thanh mai trúc mã của Thẩm Anh, bây giờ tìm tới cửa?

Gió đêm lạnh lạnh, Mạnh Cảnh Xuân lại cảm thấy có phần khô nóng. Mắt thấy sắc trời càng ngày càng đen, thức ăn đều đã bày lên bàn, trong lòng nàng thầm hỏi sao giờ này mà Thẩm Anh vẫn chưa về. Đợi đến khi hắn về, nhất định phải hỏi rõ ràng mới được.

Cô nương kia thoang thả ăn cơm, dáng vẻ nhàn nhã, rất là thỏa đáng, khi ăn cơm tuyệt đối không mở miệng nói chuyện. Mạnh Cảnh Xuân cũng ngồi một bên chậm rãi ăn, trước đó còn đói meo rêu, bây giờ lại tự dưng không còn khẩu vị gì.

Mạnh Cảnh Xuân giương mắt nhìn lên nàng kia, mặt mũi cô nương này trắng ngần, không đánh phấn vẽ mày, ngược lại càng có vẻ thanh lệ, vẻ đẹp có phần trầm tĩnh. Đáy lòng nàng thầm than một tiếng, mình so với nàng ấy, thật sự là kém xa. Cả ngày đều mặc bộ quan bào lỏng lẻo lẻo lẻo này, không có tinh thần, lúc nào cũng như là chưa tỉnh ngủ, không biết trong lòng Thẩm Anh có từng ghét bỏ nàng hay chưa.

Nàng đang suy nghĩ, chợt nghe thấy bên ngoài có động tĩnh. Giọng của Ngưu quản gia vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập. Khi nàng lấy lại tinh thần thì Thẩm Anh đã đứng trước cửa phòng ăn.

Hắn chỉ đứng đó chứ không vào, Mạnh Cảnh Xuân thấy vẻ mặt bất thường của hắn, trong lòng chợt lộp bộp một chút.

Thẩm Anh dè giọng, nói: “Thẩm Thời Linh, người ra đây.”

Một câu này dọa Mạnh Cảnh Xuân đến mức nàng đứng bật dậy, nữ nhân kia ngược lại vẫn ung dung ngồi nơi đó.

Thẩm Anh nhìn thoáng qua Mạnh Cảnh Xuân, giọng dịu xuống, nói với nàng: “Nàng ăn tiếp đi.”

Thẩm Thời Linh gác đĩa, giọng điệu thông thả: “Đã nói biết bao nhiêu lần rồi, người đừng có gọi tên của ta. Mười hai năm nay, trí nhớ của người cũng không tăng thêm được chút nào, phải không?”

Mặt Thẩm Anh nghiêm túc, nói: “Ra đây nói chuyện.”

Thẩm Thời Linh cắn răng, giống như chỉ cần chọc một cái nữa là sẽ phát tác.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn không ra nguyên do, tình hình trước mắt thật sự vượt xa khỏi dự tính của nàng. Cái này, chẳng lẽ là có thù oán gì à.....

Thẩm Thời Linh giận dữ đứng lên, cuộn tay áo, đi đến cửa, đứng ngay trước mặt Thẩm Anh. Tuy thấp hơn hắn một cái đầu, nhưng khí thế không hề thua kém hắn.

Thẩm Anh cúi đầu, mượn ánh đèn lồng mờ mờ dưới mái hiên nhìn nàng. Hơn mười năm trôi qua, hình như muội ấy cũng không cao hơn bao nhiêu, còn vóc dáng của mình thì lại biến đổi không ít, dáng dấp của cả hai đều không còn giống như thời trẻ, trải qua sự gọt rửa của năm tháng, trên mặt đã hiện ra dấu vết của thời gian.

Nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là vẫn nhận ra được, đây chính là điều kỳ diệu của quan hệ huyết thống, dù chia cách bao nhiêu năm như vậy, nhưng vẫn nằm im bất động trong lòng mình.

Vốn dĩ Thẩm Anh có nỗi niềm xấu hổ, cho dù là với cha mẹ ở phương xa, hay là với muội muội đứng ở trước mắt.

Hắn vừa than nhẹ một tiếng, Thẩm Thời Linh đột nhiên duỗi tay nắm chặt lấy vạt áo trước của hắn. Còn chưa đợi Thẩm Anh phản ứng lại, Thẩm Thời Linh đã trực tiếp vung nắm đấm lên mặt hắn.

Hình như vẫn chưa hết giận, Thẩm Thời Linh cắn răng, lập tức đổi sang tay kia, lại vung thêm một quyền về phía mặt còn lại.

Nàng thở ra một hơi, buông tay ra, chỉ vào Thẩm Anh nói: “Người nhớ rõ cho ta, hai quyền này là ta đánh thay cha mẹ.” Nàng vẫn thở phì phì như trước, nhấc chân đạp thêm một cái, bắp chân của Thẩm Anh bị nàng đá đến phát đau.

“Cú cuối cùng này người cũng phải nhớ cho rõ, Thẩm Thời Linh ta trước giờ đều là trưởng tử của người, đừng có ở bên ngoài rêu rao ta là muội muội của người.” Nàng chỉ chỉ Thẩm Anh, hai ta còn chưa xong đâu.”

49. Chương 49: Nóng Tính?

Mạnh Cảnh Xuân đứng một bên nhìn mà ngây người, nàng đã bao giờ thấy Thẩm Anh bị ai đánh đâu? Vừa rồi thấy Thẩm Thời Linh xuống tay rất nặng, mà Thẩm Anh lại chỉ nhin không thốt ra tiếng nào, đủ thấy Thẩm Anh chột dạ. Thẩm Thời Linh lại còn vừa mới nói, nàng ta là trưởng tử của Thẩm Anh, Mạnh Cảnh Xuân càng thêm cả kinh.

Hóa ra Thẩm Anh còn có trưởng tử.....

Cơn giận của Thẩm Thời Linh tạm thời biến mất, trở về ngồi lên ghế, cầm đĩa gỗ gỗ nói: “Đồ ăn trong phủ người là cái thứ gì thế này? Tốt xấu gì ta cũng tới lần đầu, người chỉ dùng mấy thứ này để chiêu đãi ta?”

Thẩm Anh nhin đau đứng đó, không nói câu nào.

Mạnh Cảnh Xuân đứng một bên, lúc này cẩn thận dè dặt nói xen vào: “Chắc là quán gia không biết là trưởng tử đến thăm, cho nên chưa có sắp xếp gì đặc biệt.....”

Thẩm Thời Linh giương mắt nhìn nàng, tuy trên mặt không có vẻ dễ gần, nhưng một tiếng “trưởng tử” này, không thể nghi ngờ là đã lọt vào tai Thẩm Thời Linh. Thẩm Thời Linh rất vừa lòng, lại nhìn Thẩm Anh nói: “Hôm nay ta ở tạm đây một ngày, người cho người dọn dẹp một gian phòng ngủ đi.”

Thẩm Anh không nhiều lời, chỉ nói: “Đã biết.”

Ánh sáng khá mờ, nên Mạnh Cảnh Xuân cũng không nhìn ra mặt Thẩm Anh có bị sưng hay không. Thẩm Anh đi ra ngoài căn dặn Ngưu quán gia, xong rồi buồn bực cúi đầu đi về hướng tây. Mạnh Cảnh Xuân nhìn thoáng qua Thẩm Thời Linh ngồi trong phòng, lại nhìn ra ngoài cửa rồi vội vàng đi ra, bấm sát sau lưng Thẩm Anh.

Đội hai người đi xa, Thẩm Thời Linh vẫn ngồi trong phòng. Cả một phòng tối tăm, gió lạnh luồn vào. Hôm nay được gặp, Thẩm Anh đã thay đổi rất nhiều, thiếu niên ngây thơ nóng đầu năm đó, không biết đã chết ở nơi nào.

Mà bên kia, Thẩm Anh về tới phòng, đang định đóng cửa, Mạnh Cảnh Xuân thừa dịp cửa còn chưa đóng, nhanh chóng chen vào. Thẩm Anh cúi đầu nhìn nàng, hơi cau mày: “Nàng làm gì vậy?”

“Không biết.” Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu, mắt chớp chớp nhìn Thẩm Anh.

Thẩm Anh cũng dứt khoát mặc kệ nàng, đóng chặt cửa lại. Hắn mở ngăn tủ, lấy ra một bình thuốc, ngồi lên giường nhỏ, chỉ chỉ bình thuốc đặt trên bàn, nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Bôi thuốc giùm ta.”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn chỉ đứng đó, nhìn Thẩm Anh đang ngồi trên giường, chấp tay sau lưng, vẻ mặt nhàn nhã, nói: “Tướng gia đâu có bị gãy tay?”

Thẩm Anh bị câu này của nàng chặn họng, nhất thời không biết đáp lại thế nào, cuối cùng mới nhin cục tức xuống, hỏi nàng: “Vậy nàng theo vào làm chi?”

“Không biết.” Mạnh Cảnh Xuân vẫn nói một câu như thế, vẻ mặt thông dong.

Thẩm Anh nhin không nói lời nào, cởi giày cởi tất, xắn ống quần lên, gập chân lại bôi thuốc. Mạnh Cảnh Xuân rướn cổ nhìn, nhưng ánh đèn quá mờ, căn bản không thấy rõ rốt cuộc có bị bầm hay không.

Thẩm Anh chợt giương mắt nhìn nàng, nói: “Tò mò à?”

Mạnh Cảnh Xuân ha ha cười gượng hai tiếng, vội khoát tay nói: “Không tò mò, không tò mò.” Trong lòng nói thầm —— hừ, người có tỷ tỷ mà chưa từng nói cho ta biết! Chuyện nhà ta thì người biết rõ mồn một, trong khi chuyện nhà người thì nửa chữ cũng không thềm nói với ta. Làm hại hôm nay ta gặp Thẩm Thời Linh, còn tưởng rằng đó là thanh mai trúc mã lung tung xà bềng gì đó của người, uống công lo lắng cả một buổi!

Trưởng tỷ thật là có khí phách, Thẩm Anh xứng đáng bị đánh!

Trong lòng Mạnh Cảnh Xuân không nhin được mà cảm thấy kính nể Thẩm Thời Linh, nhanh chóng đưa ra một đánh giá: xuống tay hung ác chuẩn nhanh, thật đúng là nữ trung hào kiệt.

Nàng đang suy nghĩ, Thẩm Anh lại nói: “Trên mặt ta nhìn không thấy được, bôi thuốc giùm ta.”

Mạnh Cảnh Xuân nói nhỏ: “Không phải là có gương sao?”

“Gương ở đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn quanh phòng, quả thật chẳng có một mảnh gương nào, vậy mà hồi trước lại không phát hiện ra. Mạnh Cảnh Xuân đứng nói chuyện không đau thắt lưng: “Đâu phải là Tượng gia không mua nổi một cái gương, đừng có tiết kiệm món tiền này, không có ý nghĩa gì cả.”

Có khi nào nàng được nói chuyện kiểu này với Thẩm Anh đâu? Hôm nay nói mà cảm thấy hết sức hả giận. Ai bảo hần giấu nàng lâu như vậy?!

Thẩm Anh thấy thái độ này của nàng, vẫn đứng đần như trước: “Hôm nay ăn gì vậy? Giúp tăng thêm nóng tính à?”

Trên mặt Mạnh Cảnh Xuân vẫn là không sợ tí nào: “Ừ, ăn thuốc nổ.”

Thẩm Anh mím môi, nói: “Vậy lấy một bình thuốc cho ta thì chắc không có vấn đề gì chứ?” Hần lại cúi đầu nhìn chân mình đã tháo giày cởi tất.

Mạnh Cảnh Xuân liếc một cái, nói: “Cũng được, Tượng gia muốn lọ nào?” Nàng nói rồi đi đến trước ngăn tủ, nhìn một đồng chai chai lọ lọ, không biết lấy cái nào.

“Bình sứ trắng bên trong cùng ấy.”

Mạnh Cảnh Xuân cầm cái bình lên, đi qua đưa hần, lại bị Thẩm Anh túm chặt áo.

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu: “Tượng gia buông tay!”

Giọng Thẩm Anh lại cực kỳ thông thả: “Bôi thuốc giùm ta rồi ta buông tay.”

Mạnh Cảnh Xuân thử tách tay hần ra, lại phát hiện cơ bản là không có kết quả, vì thế đành thành thành thật thật bôi thuốc cho hần. Bên má hần chỉ bị sưng đỏ một chút, đủ thấy sức lực của Thẩm Thời Linh cũng không đáng kể, sấm to mưa nhỏ, Mạnh Cảnh Xuân lại thấy có phần đáng tiếc. Người có thể khiến Thẩm Anh phải nếm mùi đau khổ, trước mắt e là chỉ có mỗi Thẩm Thời Linh, nhưng Thẩm Thời Linh lại không được việc gì cả, sức lực không đủ để làm hần bị thương.

Hình như Thẩm Anh có thể nghe thấy tiếng thầm thì trong lòng nàng: “Ta bị người khác đánh chết, nàng liền vui vẻ?”

Mạnh Cảnh Xuân vừa cẩn thận bôi thuốc, vừa cực kỳ lý trí đáp: “Nào có, nếu Tượng gia chết, ta lại phải chuyển về quan xá. Từ tiết kiệm biến thành xa xỉ thì dễ, nhưng đang xa xỉ mà phải trở về cuộc sống tằn tiện thì khó lắm, không thể như vậy được.”

Thẩm Anh nhú mày: “Chỉ vì lý do đó thôi?”

“Không thì còn vì gì nữa?” Mạnh Cảnh Xuân nói đến không tim không phổi, “Tượng gia đâu phải là người gì của ta, ngoại trừ nhớ ăn nhớ ở, ta còn có thể nhớ cái gì?”

Thẩm Anh nắm chặt áo nàng hơn, hừ nhẹ một tiếng: “Lặp lại lần nữa thử xem.”

“Tướng gia đâu phải là người gì của ta.....” Tay đang cầm bình thuốc của nàng đột nhiên cứng đờ, ánh mắt chạm vào mắt hắn, mới phát hiện mình đã dựa vào gần đến vậy.

Chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, nàng liền bị hắn đè lên trên giường, thậm chí chuyện này xảy ra thế nào nàng cũng không biết.

Thẩm Anh cúi đầu hôn lên mặt nàng, cọ cọ khiến nàng ngứa ngứa, Mạnh Cảnh Xuân vậy mà lại cười thành tiếng.

“Không được cười.” Hôm nay Thẩm Anh vừa thẹn vừa tức, cuối cùng lại còn bị nàng đến quấy rối nổi nóng, không trị một chút thì đúng là coi trời bằng vung rồi.

Mạnh Cảnh Xuân bị hắn đè như vậy, cười sằng sặc: “A, A Anh.....”

Đáy mắt Thẩm Anh tối sầm, hình như mắt hững hờ: “Sao nàng biết?!”

Mạnh Cảnh Xuân chỉ lo cười, cuối cùng cũng đủ sức trả lời: “Thì biết thôi!”

Đương nhiên Thẩm Anh đoán được là do nha đầu Thẩm Thời Linh kia nói, quả nhiên là không biết lớn nhỏ! Hắn vẫn đen mặt hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Muội ấy còn nói gì với nàng nữa?”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ hứng thú mà cười: “Uhm..... Rất nhiều.....”

Thẩm Anh hận không thể lao ra đập nha đầu kia một chút.

Mạnh Cảnh Xuân cười càng thêm vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến đáy lòng khó chịu cùng phần nộ của Thẩm Anh. Thẩm Anh ngấm khuôn mặt của nàng, vì vừa rồi cười sặc sụa nên hơi ửng đỏ, lại vì bị hắn đè dưới thân mà có phần thở dốc, nhất thời bớt giận một ít, lần nữa cúi đầu hôn lên.

Mạnh Cảnh Xuân bị chặn miệng, muốn cười cũng không cười ra được. Thẩm Anh hôn một hồi, nàng ngược lại trở nên an phận. Mọi hấn dờn khỏi nàng, hai người nhìn nhau trầm mặc. Mạnh Cảnh Xuân hơi quay mặt đi, ho nhẹ một tiếng: “Tướng gia rất nặng.” Thẩm Anh không thèm đếm xỉa, tay trái nắm nhẹ cầm nàng, môi dờn đến chóp mũi nàng hôn lên, lại dần dần đi xuống, hôn lên cổ nàng. Mạnh Cảnh Xuân thấy ngứa, lại bật cười hì hì.

Tay Thẩm Anh vốn đang nắm cầm nàng, chuyển lên trên che đi mắt nàng: “Lại cười!”

Nói xong, môi lại áp xuống, lúc nặng lúc nhẹ mút mút. Mạnh Cảnh Xuân hơi khó chịu hừ một tiếng, nâng tay bắt lấy cổ tay hắn: “Đau.”

Nàng cố sức dời đi bàn tay của Thẩm Anh đang che mắt nàng, hơi tức giận nhìn hắn.

Thẩm Anh cực kỳ nghi ngờ liếc nhìn nàng một cái: “Đau thật à?”

“Đương nhiên.....” Mạnh Cảnh Xuân nói xong, mặt hơi đỏ lên, vội vàng hít một hơi, nói, “Ta phải đi, Tướng gia đi nghỉ sớm đi.”

Thẩm Anh xoay người nằm ra bên ngoài, im lặng không nói gì, cũng không cho nàng đi.

Không khí bỗng nhiên có phần nặng nề. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, hỏi: “Vị khách hôm nay thật sự là trưởng tử của Tướng gia à?” Tính nét thoạt nhìn khác rất xa.

Thẩm Anh cau mày: “Là muội muội.”

“Ồ?”

Thẩm Anh nói: “Đừng nghe muội ấy nói bậy, hôm đó rõ ràng ta ra đời trước.”

Mạnh Cảnh Xuân phản ứng lại: “Chẳng lẽ là..... long phượng thai?” Lại nói tiếp: “Ai trước ai sau, bà cụ không biết sao, vậy mà cũng phải tranh à?”

Thẩm Anh không để ý nàng.

Mạnh Cảnh Xuân thở dài một hơi: “Tướng gia không về nhà nhiều năm rồi phải không? Hôm nay thấy trưởng tử.....” Nàng nhìn thoáng qua ánh mắt Thẩm Anh, vội vàng bổ sung: “Tuổi của nàng ấy cũng lớn bằng Tướng gia, ta phải gọi là tỷ tỷ. Nhìn thái độ của tỷ ấy hình như là đã nhiều năm không gặp Tướng gia, bây giờ đặc biệt tìm tới, không phải là Tướng gia nên ôn chuyện với tỷ ấy một chút sao? Bỏ khách lại, một mình chạy tới phòng ngủ, e là không được tốt lắm?”

Tuy Thẩm Anh không nói gì, nhưng trong lòng cũng đã xoay chuyển trăm ngàn lần. Hắn nghiêng người, duỗi tay ôm nàng. Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Hình như ta còn chưa tháo giày.....”

Thẩm Anh nhăn mày, vốn định nhịn xuống, kết quả thật sự chịu không nổi, đành phải đứng dậy tháo giày nàng ra, quẳng xuống đất.

Hắn vừa nằm xuống, Mạnh Cảnh Xuân liền vui đầu tới. Tiểu nha đầu đưa tay xoa xoa lên tim hắn, nhỏ giọng nói: “Khi mẫu thân ta còn sống, ta luôn chê bà ấy quá nghiêm khắc với ta, có khi còn giận dữ không nói chuyện với bà. Thân thể bà luôn không được khỏe, nên không đặt nặng chuyện sống chết, nói là, chỉ sợ có một buổi sáng nào đó đột nhiên không tỉnh lại nữa, nên sống càng buồn tẻ. Lúc đó ta cảm thấy bà quá tiêu cực, nhưng cuối cùng bà lại thật sự đi mà không báo trước tiếng nào. Hôm đó ta ở thư viện, mấy ngày trước đó cũng bởi vì một chuyện nhỏ nhặt mà không nói chuyện với bà, còn chưa kịp nói lời tạm biệt, bà đã đi.”

Nàng hơi ngừng lại, dán sát lên người hắn hơn, nghe tiếng tim đập của hắn: “Rất lâu sau ta mới hiểu rõ ràng được chuyện này. Lúc ấy đọc đến đoạn ‘Hồn ở trong cơ thể, giống như ngọn lửa cháy trên cây nến..... Không có nến, lửa cũng không thể cháy trong không trung’, mới biết được, cái gì cũng đã không còn. Lúc đó, đợi khi tỉnh lại mới khóc lớn một trận, rất hối hận vì sao trước kia còn chê bà quá nghiêm khắc với ta, oán hận bà tính toán chi li những chuyện nhỏ nhặt. Sau đó ta nghĩ, nếu thời gian quay ngược trở lại, ta chắc chắn sẽ đối xử với bà thật tốt. Nhưng rốt cuộc cũng không thể. Trước kia trong sách nói, cha mẹ còn sống, không được đi xa, nếu đi quá xa, có thể sẽ bỏ qua rất nhiều thời khắc quan trọng. Người nhà bệnh không thể ở bên cạnh, lúc buồn đau không có ai an ủi, lúc vui vẻ không thể cùng nhau ăn mừng.....”

Nàng hít sâu một hơi: “Thật ra lúc này ta nghe trưởng tử nói, phụ mẫu của Tướng gia đều khỏe mạnh, ta rất là hâm mộ. Nếu thật sự giống như mẫu thân ta nói, chúng ta đều không biết mình còn sống được bao lâu, cũng không biết đối phương có thể sống được đến ngày nào, vậy thì càng nên trân trọng những người còn đang ở trước mắt. Chuyện quá khứ đều qua cả rồi, chúng ta cũng không sống vì hôm qua, việc gì phải luẩn quẩn trong lòng.”

Một người không liên hệ với người nhà hơn mười năm, đối với Mạnh Cảnh Xuân mà nói, là không thể tưởng tượng nổi. Nàng đoán là Thẩm Anh có nút thắt trong lòng, lại nhớ đến bức thư bị tô xóa đến nát bét trong thư phòng, cảm thấy, nếu hắn bước qua được cái hố này thì tốt rồi.

Thẩm Anh không nói gì, nhịp tim từ tốn chậm rãi, Mạnh Cảnh Xuân nghe một hồi lại không hề hay biết mà ngủ thiếp đi.

Đến khi nến trên bàn đã cháy hết, Thẩm Anh mới nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng, như là đang đọc thoại: “Đúng là nên về thăm.”

Mạnh Cảnh Xuân chui vào lòng hắn cọ cọ.

***

Canh năm, Mạnh Cảnh Xuân bị tiếng trống canh đánh thức, vô thức chuyển tay hắn đi, vỗ vỗ hắn, khàn giọng nói: “Tướng gia không dậy à? Muộn rồi.”

Thẩm Anh lại quán chăn mền, nằm ỳ trên giường, tức giận nói: “Không đi, không có mặt mũi gặp người.”

Mạnh Cảnh Xuân nâng mặt hắn lên nhìn: “Ta thấy cũng đâu đến nỗi.”

Thẩm Anh kéo chăn trùm lên đầu.

Mạnh Cảnh Xuân đoán nhất định là hắn cố ý đóng kịch muốn để cho Thẩm Thời Linh xem, giả bộ bệnh, còn là hảo hán sao! Nghĩ vậy, cũng không thèm để ý đến hắn nữa, vội vàng xuống giường dút chân vào giày rồi mở cửa ra ngoài.

Nhưng nàng vừa mới ra cửa, đi được vài bước, liền thấy Thẩm Thời Linh đứng trong hành lang ung dung thong thả nhìn nàng.

A? Dậy sớm vậy!

Thẩm Thời Linh thong thả nói: “Mạnh đại nhân, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.....” Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, cố gắng diễn trò cho qua chuyện, không ngờ Thẩm Thời Linh lại nói: “Không phải Mạnh đại nhân ở đông sương à? Sao bây giờ lại ở nơi này?”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói: “Ta dậy sớm, không có chuyện gì làm phiền đi vòng vòng trong phủ.”

“À.” Thẩm Thời Linh cười nhạt, “Sáng sớm đi một chút cũng tốt, nhưng Mạnh đại nhân chưa xỏ giày đàn hoàng, vậy mà đi cũng thoải mái sao?”

Mạnh Cảnh Xuân nuốt nước miếng, vội vàng xỏ lại giày, nói: “Ta còn có chuyện, đi ăn sáng trước.” Lập tức chạy tóe khỏi.

Thẩm Thời Linh thông minh như vậy, đương nhiên là nhìn thấu trò lừa bịp của nàng. Mạnh Cảnh Xuân tự biết là đã để lại ấn tượng xấu với vị trưởng tử này, không khỏi than thở một tiếng, quá xui, hung hăng gặm bánh bao trong tay, cực kỳ phiền muộn đi ra cửa.

Nàng như không có mắt, vừa thấy chiếc xe ngựa ngoài cửa liền giẫm lên ghế nhỏ định chui vào xe, đột nhiên thấy rèm vén lên, một gương mặt quen thuộc liền xuất hiện ngay trước mắt. Nàng sửng sốt, vội nhảy xuống khỏi ghế nhỏ, lấy lại bình tĩnh, nói: “Nghiêm đại nhân..... Chào, chào buổi sáng.”

Nghiêm Học Trung liếc nhìn nàng, cũng không hỏi nàng sao lại ở đây, chỉ trưng ra khuôn mặt nhạt nhẽo, nói: “Thẩm Thời Linh có ở trong phủ không?”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân không còn biết được chuyện này rốt cuộc là sao nữa.

50. Chương 50: Làm Mai

Nghiêm Học Trung thấy vẻ mặt mờ mịt của nàng, tự biết là có hỏi cũng không ra được gì, trực tiếp đi thẳng vào phủ. Ngưu quản gia đang định đi ra ngoài, lại thấy có khách tới, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Mạnh Cảnh Xuân đứng ngăn người bên ngoài, vì không còn sớm nên cũng không kịp suy nghĩ cẩn thận, vội vàng chạy đến nha môn. Nàng vừa vào đến nha môn, liền có đồng liêu nói nhỏ với nàng, Đại Lý tự khanh chắc chắn là Nghiêm Học Trung rồi, ngày lành đã hết, sau này phải khổ.

Trong đầu Mạnh Cảnh Xuân chợt hiện lên gương mặt khổ qua không nói không cười của Nghiêm Học Trung, trong lòng lộp bộp một tiếng, túm lấy vị đồng liêu kia, hỏi: “Lần trước ngươi nói, phu nhân của Nghiêm Học Trung họ gì?”

Đồng nghiệp kia nghĩ một chút: “Họ Thẩm..... Hình như phu nhân kia giàu nhất đất Sở, có giao tình rất sâu với tầng lớp thượng lưu.”

Mạnh Cảnh Xuân: “.....”

Đồng liêu kia thấy nàng sững sờ không nói được câu nào, cảm thấy có chút buồn cười: “Mạnh bình sự, người không sao chứ?”

Mạnh Cảnh Xuân vội lấy lại tinh thần, khoát tay nói: “Không sao không sao, lúc này đi hơi vội.”

Nhớ đến sáng nay Nghiêm Học Trung tới phủ tìm Thẩm Thời Linh, nàng không khỏi rùng mình một cái. Nếu sau này Thẩm Thời Linh thường xuyên tới phủ, vậy e là cũng thường xuyên phải gặp Nghiêm Học Trung. Vừa tưởng tượng như vậy, liền cảm thấy tương lai trong phủ sẽ không được an lành. Vốn nàng ở phủ của Tướng gia sướng đến mức không còn kiêng nể gì, bây giờ lại phải học cách thu liễm.

Đợi một chút! Đồng liêu kia vừa mới nói gì? Giàu nhất đất Sở?! Nàng phục hồi tinh thần, giật cả mình, của cải của Thẩm gia lại nhiều đến mức ấy cơ à? Vậy chẳng phải cha mẹ Thẩm Anh..... rất lợi hại sao.

Nghĩ đến đây, Mạnh Cảnh Xuân bất giác thấy buồn phiền, càng cảm thấy tương lai không được an lành.

Đến buổi chiều, nàng mang hồ sơ qua Ngự Sử đài, quay lại Đại Lý tự, vốn định thu dọn một chút rồi về, không ngờ nàng đang vui đầu thu dọn, đồng liêu lại nói: “Người muốn đi à? Cùng nhau đi đi.”

Nàng không thích kết bạn với người khác, nhưng lại ngại từ chối, liền khóa ngăn tủ đi cùng đồng liêu kia ra ngoài. Vừa đi đến cửa thì chợt thấy bóng dáng của Nghiêm Học Trung, đồng liêu kia cũng thấy, liền nói thầm nho nhỏ với nàng: “Không phải chứ, hôm nay Nghiêm đại nhân đã tới rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân không đáp, vờ như không nhìn thấy, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Nghiêm Học Trung lại thấy nàng, lạnh nhạt mở miệng: “Mạnh bình sự.”

Mạnh Cảnh Xuân bất chợt cảm thấy lưng mình lạnh ngắt, đồng liêu đi bên cạnh nghe tiếng cũng dừng chân. Nghiêm Học Trung thông thả đi tới: “Mạnh bình sự muốn về Tướng phủ à? Đi cùng đi.”

Đồng liêu đứng bên cạnh kinh ngạc, Mạnh Cảnh Xuân bắt đầu qua lại với Nghiêm Học Trung từ khi nào vậy?

Mạnh Cảnh Xuân tiến thoái lưỡng nan, cúi đầu nói: “Mời Nghiêm đại nhân đi trước.”

Nghiêm Học Trung đi ở đằng trước, khi đến cửa nha môn, hần leo lên một chiếc xe ngựa. Mạnh Cảnh Xuân do dự một phen, nhìn thoáng qua đồng liêu kia, bất chấp khó khăn leo lên theo.

Từ khi lên xe, Mạnh Cảnh Xuân không nói câu nào, Nghiêm Học Trung cũng không bắt chuyện, không khí trong xe cực kỳ nặng nề. Khó khăn lắm xe ngựa mới đến trước cửa Tướng phủ, Mạnh Cảnh Xuân âm thầm hít một hơi, khom lưng vội vàng xuống xe.

Nghiêm Học Trung đi ở phía sau, cũng vào phủ.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn quanh tứ phía, thấy có gì đó không được thích hợp. Trời ơi, trước giờ Tướng phủ chưa từng thấp nhiều đèn lồng như vậy, thật là phô trương.....

Ngưu quản gia vội vàng chạy tới, Mạnh Cảnh Xuân nán lại, đi theo Nghiêm Học Trung, cực nhỏ giọng hỏi Ngưu quản gia, đây là có chuyện gì.

Ngưu quản gia dè dặt giọng nói: “Vị khách hôm qua muốn ở lâu trong phủ, sáng hôm nay dạo qua một vòng trong phủ, nơi nào cũng chỉ điểm một phen, nói là vắng vẻ như thế sao được, tương lai còn muốn mua thêm vài thứ, còn định thuê thêm vài người.” Ông ngó ngó đèn lồng giăng đầy khắp nơi: “Đèn lồng này cũng là vị kia bảo đốt hết lên.”

Bước chân Mạnh Cảnh Xuân nhanh hơn một chút, ma xui quỷ khiến quay đầu lại liếc nhìn Nghiêm Học Trung một cái, lặng lẽ hỏi Ngưu quản gia: “Đừng nói là vị sau lưng cũng muốn ở lâu trong phủ đấy?”

Ngưu quản gia nhú mày, nhỏ giọng oán hận: “Còn không phải sao, khổ muốn chết.”

“Khổ gì cơ?”

Ngưu quản gia bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, tiếng nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Mạnh đại nhân cũng biết, xưa nay Tướng gia luôn tiết kiệm.....”

Mạnh Cảnh Xuân thấy dáng vẻ này của Ngưu quản gia, ráng nhịn cười, an ủi ông: “Đừng lo, theo ta thấy, Tướng gia rất nghe lời vị kia.” Nàng nghĩ nghĩ, sáng nay không phải Thẩm Anh không muốn ra ngoài sao, chẳng lẽ không ở trong phủ? Liền thăm hỏi: “Hôm nay Tướng gia có ra ngoài không?”

“Buổi sáng nói là đi đến Công bộ, đến giờ còn chưa thấy về.” Ngưu quản gia nói tiếp, “Nếu Mạnh đại nhân thấy không tiện gặp vị kia một mình, vậy thì về phòng trước đi, đợi Tướng gia trở về sẽ đến gọi ngài ăn cơm.”

Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy đây quả thật là kẻ sách tốt nhất, đi thẳng một mạch đến phòng mình ở đông suong.

***

Thẩm Anh vừa mới hồi phủ liền cau mày, Ngưu quản gia lần lượt kể lại đầu đuôi sự tình cho hắn nghe, đợi hắn xử trí. Nhưng Thẩm Anh lại không bình luận gì về chuyện này, chỉ nói: “Đi gọi Mạnh Cảnh Xuân tới đây ăn cơm.”

Thẩm Thời Linh cùng Nghiêm Học Trung đã ngồi trong phòng ăn, Thẩm Anh đi vào, tự ý ngồi đối diện Thẩm Thời Linh, nhìn bàn thức ăn đầy ụ ụ, nhin nhin không nói gì.

Qua một lát, Mạnh Cảnh Xuân đẩy cửa vào, thấy tình hình bên trong phòng, nhất thời mất sạch khẩu vị.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Anh, hai tay buông thõng, không dám để lên bàn. Thẩm Thời Linh nói: “Hôm nay không kịp thuê đầu bếp mới, nghe nói Đắc Nguyệt Lâu ở kinh thành nấu không tệ, liền gọi vài món mang tới, ăn thôi, đừng ghét bỏ.”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn thức ăn trên bàn, đây cũng được gọi là “vài món” sao?

Nghiêm Học Trung cực kỳ tự nhiên cầm lấy cái chén không trước mặt Thẩm Thời Linh, múc một chén canh nhỏ cho nàng trước: “Còn ấm, phu nhân uống trước đi.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy mà cảm đều sắp rơi xuống rất. Nghiêm Học Trung mỉm cười thế này nhìn rất dọa người, lại còn thành thạo hầu hạ người khác nữa chứ.

Thẩm Thời Linh lại lạnh băng nói: “Thiếp không uống cái này, đưa cho người nào cần bồi bổ đi.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi rướn cổ xem đó là canh gì, Thẩm Thời Linh lại nói: “Lộc tiên hầm canh gà, Mạnh đại nhân muốn uống không?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, sững sờ một chút, vội khoát tay nói: “Không uống không uống, ta ăn một ít đồ thanh đạm là được.” Nàng uống loại bổ thận tráng dương này làm chi? Sẽ chảy máu mũi đó.

Thẩm Thời Linh nhìn Thẩm Anh: “Ồ, ngươi cũng không uống?”

Thẩm Anh đen mặt, cầm đũa lên, khó chịu nói: “Muốn uống thì tự uống đi.”

Thẩm Thời Linh liền đưa chén cho Nghiêm Học Trung: “Bọn họ đều không uống, chàng có hơi rồi.”

Nghiêm Học Trung nhận lấy chén, uống sạch một hơi.

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng học theo Thẩm Anh, vùi đầu ăn cơm.

Thẩm Thời Linh liếc nhìn nàng một cái, lại nói: “Mạnh đại nhân, trời này mà cũng có muối à? Trên cổ có một vết đỏ lớn như vậy, không biết có cần phải bôi thuốc lên không đây.”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ quần bách, nhớ đến tối hôm qua bị Thẩm Anh hôn hôn gặm gặm, sáng nay cũng không để ý soi gương! Lúc này chỉ hận cổ áo không đủ cao!

Thẩm Thời Linh cười nhạt, bấy giờ mới thông dong cầm đũa lên ăn cơm. Trong lúc nàng ăn cơm sẽ không nói chuyện, Mạnh Cảnh Xuân thở ra một hơi, liều mạng cấp tốc ăn cho xong rồi còn cuốn xéo khỏi đây.

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái: “Đừng ăn nhanh quá, coi chừng sặc.”

Mạnh Cảnh Xuân gật đầu liên tục không ngừng, nhưng ánh mắt lại muốn nói ‘Ngươi cũng mau mau ăn đi.’

Kết quả rõ ràng cho thấy, Thẩm Thời Linh cao hơn một bậc. Thẩm Thời Linh ăn được một nửa thì nói no rồi, buông bát đũa xuống, nói với ba người còn đang ăn: “Hiện giờ Học Trung ở dịch quán, ta không tiện dọn qua đó ở. Dù sao trong phủ còn trống như vậy, ta sẽ ở đây một đoạn thời gian. Thẩm Anh, ngươi có ý kiến gì không?”

Thẩm Anh cũng đặt chén xuống: “Ngươi cứ vào ở là được.”

“Đầu tiên phải nói cho rõ, ta không thích ở nơi nghèo kiết hủ lậu, chỗ này của ngươi quá nghèo nàn, đợt này ta phải cân nhắc xem nên sửa thế nào.”

Thẩm Anh ráng nhin cục tức: “Tùy ngươi.”

“Rất tốt.” Thẩm Thời Linh hơi ngừng lại, “Học Trung cũng sẽ chuyển tới, chúng ta ở trong gian phòng bên tây sương, không ảnh hưởng gì đến người chứ?”

Thẩm Anh nói: “Người không làm ra động tĩnh gì quá lớn thì sẽ không có ảnh hưởng gì.”

Thẩm Thời Linh cười một tiếng ngẩn ngui, cũng không nói gì. Một lát sau, nàng lại nói tiếp: “Trước khi rời khỏi nhà, mẫu thân bảo ta mang theo một ít giày của con nít, đều là may trong lúc rảnh rỗi cả. Vốn định tặng cho mấy đứa nhỏ nhà người, không ngờ người già vậy rồi mà vẫn còn vườn không phòng trống, càng khỏi nói đến chuyện con cái. Ta thật buồn bực, người là quá phong lưu, hay căn bản là không có hứng thú với nữ nhân?”

Sắc mặt Thẩm Anh đột nhiên tẻ đi: “Lời này không nên nói lung tung.”

Về mặt Thẩm Thời Linh nhàn nhã, làm như hoàn toàn không chú ý bên cạnh còn có Mạnh Cảnh Xuân cùng Nghiêm Học Trung, nói: “Quả thực ta đã nói lung tung. Cho nên, lần này ta ở kinh thành cũng không có chuyện gì làm, vậy thì sẽ xem xét tuyển chọn một phu nhân tốt cho người. Tiểu thư khuê các hay là con gái nhà bình thường đều không sao cả, bộ dạng xinh xắn, không lớn tuổi, có thể sinh con dưỡng cái là được, người thấy thế nào?”

Thẩm Anh vẫn nhịn, chỉ nói: “Chuyện này không cần người phải quan tâm.”

Mạnh Cảnh Xuân ngồi nghe một bên mà sững sờ.

“Ta không quan tâm thì ai quan tâm? Nếu người khiến Thẩm gia phải tuyệt hậu thì ta sẽ tự tay bóp chết người.”

Nghiêm Học Trung đưa một chén trà sang: “Phu nhân bớt giận.”

Thẩm Anh bị nàng nói như vậy, mặt sạch cả thể diện, lại vẫn khắc chế giọng mình, nói: “Hôm nay dừng ở đây, lần tới dừng đem mấy chuyện này ra nói trên bàn cơm, không có quy củ.”

Nói xong liền phẩy tay áo rời bàn, một câu chào hỏi cũng không nói. Mạnh Cảnh Xuân vội vàng buông đũa xuống, lết đệt bám theo sau.

Nàng vừa đi đằng sau vừa khuyên nhủ: “Tướng gia bớt giận.”

“Ta bớt giận thế nào được?” Thẩm Anh cũng không quay lại, “Mấy lời muối ấy vừa nói là gì chứ, không biết lớn nhỏ.”

Mạnh Cảnh Xuân dừng chân, thở dài nói: “Tướng gia quá keo kiệt, nhìn không vừa mắt người khoe của. Sau đó, là nghe không lọt tai mấy lời vui đùa. Ta cho rằng trưởng tử nói có lý, trong ba điều bất hiếu thì không có con là lớn nhất, tỷ ấy sầu lo vì chàng là rất bình thường, chàng lại còn không chịu cảm kích.”

Thẩm Anh nghe vậy xoay người lại, nhìn nhìn nàng: “Ta không cảm kích thì sao? Ngược lại nàng có vẻ nghe rất chăm chú à nha.”

Mạnh Cảnh Xuân mang vẻ mặt vô tội: “Đó là đương nhiên. Trưởng tử nghĩ ta là nam nhân, mà lại thân thiết với Tướng gia như vậy, nhất định là tướng Tướng gia đoạn tụ rồi, thậm chí có khi còn oán hận ta. Lần này muốn tìm cho Tướng gia một cô nương trắng nõn có thể sinh con dưỡng cái để thành thân, ý nghĩ này rất hợp lý.”

“Ta đi tìm người thành thân, nàng vui như vậy sao?”

“Đương nhiên không vui.” Về mặt Mạnh Cảnh Xuân thản nhiên, “Sao Tướng gia có thể thành thân với người khác được cơ chứ? Nếu Tướng gia thành thân với người khác, ta cũng sẽ học trưởng tử ——” Nàng cười, vươn hai bàn tay ra làm một tư thế, nói tiếp: “Hừ, bóp chết Tướng gia.”

51. Chương 51: Triều Đình

Thẩm Anh nghe thấy nàng đe dọa như thế, cười thật âm áp, xoay người đi, nói: “Được đó, vậy thì ta đợi nàng đến bóp chết ta.”

Mạnh Cảnh Xuân đi đằng sau, duỗi ngón tay chọc chọc vào lưng hắn: “Tướng gia đừng có coi thường ta, ta nói được làm được, có bản lĩnh thì cứ thử đi.”

Thẩm Anh đột nhiên xoay người lại, Mạnh Cảnh Xuân va thẳng vào trong ngực hắn. Mượn ánh đèn lồng, hắn nghiêng đầu nhìn vết hồng hồng trên cổ Mạnh Cảnh Xuân, ngón tay chạm nhẹ vào đó: “Đi đến phòng ta đi, tìm bình thuốc bôi lên.”

Ngón tay thật âm áp, Mạnh Cảnh Xuân thấy ngứa ngứa, liền nói: “Ta có.” Nói xong lại tách ra khỏi tay hắn, nghĩ nghĩ nói, “Ta thấy gian phòng kế bên nhà bếp vẫn để trống, ta luôn muốn có một phòng thuốc, làm một ít thuốc mỡ hay viên thuốc gì gì đó, không biết có sử dụng phòng đó được không?”

Thẩm Anh nghĩ là nàng không muốn bỏ phí nghề gia truyền, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Tùy nàng.”

Mạnh Cảnh Xuân khẽ gật đầu, Thẩm Anh xoay người lại, đi tiếp.

Đi được một lát, Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên hỏi: “Gần đây trong triều không thấy có động tĩnh gì, đang dự tính làm gì sao?” Ngụy Minh Tiên và phé Thái tử đều bị nhốt trong ngục, nhưng vẫn chưa đưa ra kết luận hay quyết định gì. Chuyện này đã kéo rất nhiều ngày, không biết rốt cuộc định xử lý thế nào.

Huống chi nàng còn ghe nói, từ sau khi Nhị điện hạ qua đời, Trần Đình Phương cũng không đến Hàn Lâm viện nữa. Nàng không dám đến Trần phủ thăm hắn, mà trong triều cũng không có ai nhắc đến chuyện này. Thậm chí ngay cả chuyện lớn như Tương vương vào kinh mà trong triều vẫn cứ sóng êm gió lặng. Yên ả thế này, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác thật sự rất bất thường.

Thẩm Anh cũng không trực tiếp trả lời nàng, chỉ nói: “Có thì cũng có, nhưng không gây thương tổn gì đến gốc rễ.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gù đầu.

Nàng còn nhớ đồng tấu chương xếp thành núi nhỏ trong Chính sự đường, lúc đó dư đảng của Thái tử nhao nhao dâng sớ khuyên can Hoàng thượng đừng phế Thái tử. Nếu tương lai, đại quyền thật sự rơi vào trong tay Tương vương, vậy số phận của đám người này rồi sẽ đi về đâu?

Loại chuyện kéo bè kết phái này, xưa nay luôn là tối kỵ trong triều. Một người vinh, cả đám cùng vinh; một người tổn hại, cả đám cùng tổn hại. Liên quan với nhau như thế, không thể chỉ lo cho thân mình. Tương vương kế vị, rào cản phải nói là tầng tầng lớp lớp. Nếu hắn thực sự muốn ngồi lên để vị này, vậy thì trong triều khó tránh khỏi một trận thanh trừ.

Mạnh Cảnh Xuân chỉ sợ Hoàng thượng hoặc Tương vương sẽ để Thẩm Anh đi làm loại chuyện thanh tẩy triều đình này. Trần Uẩn tuổi tác đã cao, hơn nữa chuyện của Trần Đình Phương là một đả kích to lớn với ông, trong vòng một đêm già đi không ít, thậm chí bây giờ cũng không thường đến Chính sự đường nữa. Vì thế, chuyện này rất có thể sẽ giao cho Thẩm Anh.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, cứ cảm thấy có chút bất an.

Thẩm Anh như nhìn thấu suy nghĩ của nàng qua câu hỏi kia, trấn an nàng trước: “Khờ, ta còn không lo thì nàng lo gì chứ?”

Mạnh Cảnh Xuân đập lại: “Ta lo hồi nào, chỉ tùy tiện hỏi chút thôi.”

Thẩm Anh cười cười, cũng không để ý nàng nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

***

Nhưng sau khi Mạnh Cảnh Xuân hỏi câu này, còn chưa qua được mấy ngày, chuyện mà nàng luôn lo lắng, một cuộc thanh tẩy lớn trong triều đã được bắt đầu mà không hề báo trước. Lục bộ Thượng Thư bị giáng liền ba bậc, Ngự sử đại phu về hưu, đệ đệ của Tổng hoàng hậu Xa kỵ tướng quân bị bãi bỏ binh quyền, cháu

của bà bị điều thăng đến Sở Châu, quan quản lý mười hai vệ cấm quân phòng thủ kinh thành bị đổi hơn phân nửa, ngay cả ân triện của Đông cung cũng bị thu hồi lại hết.

Nhân sự thay đổi liên tiếp khiến cho lòng người hoang mang, nhất là ngoại thích.

Tuy bảo là Hoàng thượng không còn để ý chính sự, nhưng từng đạo sắc lệnh được ấn dấu hắc hoi vẫn được phát ra từ trong cung, chẳng mấy may báo trước. Mấy lời đồn về chuyện Hoàng thượng có còn khỏe mạnh hay không thì càng truyền càng lệch lạc. Thậm chí đã có một vị quan can gián từng nghi ngờ chất vấn phải chăng mấy chiếu thư sắc lệnh này thật sự là ý của Hoàng thượng bệ hạ, mũi nhọn lập tức hướng về phía Thẩm Anh.

Ai ai cũng biết, Thẩm Anh là cận thần của Hoàng thượng, mấy sắc lệnh này đều do Thẩm Anh mang ra, Hoàng thượng thì mãi mà không lộ diện, thật sự là rất khó để khiến người khác tin phục. Lại có người tung tin, hồi trước Thẩm Anh và Tương vương từng có quan hệ cá nhân, em rể Nghiêm Học Trung hiện giờ cũng là tâm phúc của Tương vương. Vậy lúc Hoàng thượng bị bệnh, khẩu dụ “Triệu Tương vương về kinh gấp” mà Thẩm Anh truyền đi thật sự có khả năng là do Thẩm Anh liên thủ với Tương vương, cùng diễn một tuồng kịch.

Mắt thấy sắp bị gán cho tội danh mưu nghịch, Thẩm Anh lại bất chợt trở nên nhàn nhã — ngày nào cũng ở trong phủ trêu vẹt đọc sách, thậm chí còn không thèm đến Chính sự đường.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn bộ dạng này của hắn, một mặt tin tưởng hắn luôn biết đúng mực, mặt khác lại lo lắng chỉ cần hơi sơ suất một tí là hắn sẽ phải chuốc lấy tai họa.

Còn Thẩm Thời Linh một lòng muốn làm mai cho Thẩm Anh cũng nói được làm được. Một ngày kia, thấy Thẩm Anh đứng lúc ở trong phủ, nàng quả thật kêu bà mỗi tối. Bà mỗi kia rất có tiếng trong kinh thành, nghe đâu cứ ghép đôi nào là thành đôi đó, khí thế còn vượt qua cả Nguyệt lão.

Hôm đó, Mạnh Cảnh Xuân cũng vừa vặn được nghỉ, đang ở trong được phòng chơi với được liệu thì Ngưu quản gia tới gõ cửa, nhỏ giọng nói với nàng: “Mạnh đại nhân, hôm nay bà mỗi tối, bây giờ đang ở nhà trước kia.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, vội vàng đặt cái cân nhỏ trong tay xuống, khóa cửa lại rồi hấp tấp đi tới tiền sảnh.

Khi Mạnh Cảnh Xuân bước vào, bà mỗi kia đang bày một đồng tranh ra, giới thiệu điều kiện gia thế, diện mạo nhân phẩm của từng người cho Thẩm Thời Linh.

Bà mỗi không ngại mệt, nói tràng giang đại hải một lúc, còn Thẩm Anh thì ngồi ở một bên, im thin thít.

Cuối cùng, Thẩm Thời Linh chỉ hỏi một câu: “Có sinh con dưỡng cái được không?”

Bà mỗi kia sưng sốt, nói: “Cô nương này nhìn đầy đặn như vậy, chính là một người có thể sinh nở được.”

Thẩm Thời Linh có vẻ không vừa ý lắm: “Quá đầy đặn đô con rồi, không đẹp.”

Bà mỗi lại nhìn Thẩm Anh, nhớ đến mấy lời đồn đãi của người trong nghề, liền cảm thấy càng không được tự tin về công việc lần này. Tuy nói Thẩm Thời Linh ra giá cho bà mỗi cực kỳ cao, nhưng lỡ như cô nương người ta gả tới đây, cuộc sống không được hài hòa, cuối cùng hòa ly, vậy chẳng phải là đã đập bể bảng hiệu của mình rồi à?

Thẩm Anh quay đầu liếc nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái, duỗi ngón tay ra, chỉ trên đất, nói: “Đưa bức tranh kia cho ta nhìn xem.”

Bà mỗi hết sức vui vẻ, thực sự có người mà Tướng gia mặt lạnh này để mắt tới sao? Nghĩ vậy, bà mỗi liền vội vàng nhặt bức tranh trên đất lên, cực kỳ dè dặt đưa tới.

Thẩm Anh nhàn nhạt liếc qua, nói: “Rất đẹp, không biết năm nay bao nhiêu?”

Bà mỗi đáp: “Đã được mười tám.”

“Đang tuổi xuân à nha.” Thẩm Anh thận trọng tỉ mỉ nhìn bức tranh kia, lại thoáng nhìn qua Thẩm Thời Linh, “Người đã gấp gấp tìm người cho ta như thế, vậy thì hỏi một chút bát tự nhà này xem có hợp nhau không?”

Bà mới nghe vậy, mừng rỡ trong lòng.

Mạnh Cảnh Xuân đứng ở đằng sau hần âm thầm vươn tay, gập hai ngón tay lại trên lưng hần, hung hăng cầu nhéo một phen.

Thẩm Thời Linh lại nói: “Đưa cho ta xem thử.”

Thẩm Anh liền đưa bức tranh kia sang.

Thẩm Thời Linh chỉ liếc qua, đã nói: “Ánh mắt quá tệ, thế này mà bảo là xinh đẹp?”

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm gật đầu, hết sức tán đồng.

Bà mới thầm than, gia đình này có ánh mắt không giống nhau, thật sự là quá khó hầu hạ. Khi đang yên lặng đợi xem thế nào, lại nghe thấy Thẩm Thời Linh nói: “Ta đã xem cả rồi, mấy người này không được. Lần sau người nhớ hỏi thăm nghe ngóng xem có cô nương nào thông minh một chút, không được quá lùn, không được quá đầy đặn, quá gầy hay không có phúc tướng cũng không được.” Nàng đột nhiên ngừng lại một chút, ánh mắt chuyển về phía Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Vóc người cao cỡ vị công tử kia, béo hơn một chút, trên mặt cũng có má lúm đồng tiền là tốt nhất.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, mặt chợt đen thui.

Bà mới lập tức dời mắt về hướng Mạnh Cảnh Xuân, xem xét kỹ lưỡng một phen, nói: “Lão thân đã nhớ.”

Thẩm Thời Linh lại tiếp lời: “Vị công tử này cũng chưa đón dâu, người nhìn xem có ai thích hợp hay không?”

Bà mới cân nhắc, tiểu công tử này trắng trẻo thanh tú, khung xương mảnh mai, vóc dáng cũng vừa phải, nếu đi hát tuồng có khi còn trở thành diễn viên ưu tú ấy chứ. Bà kéo suy nghĩ của mình về, nhìn Mạnh Cảnh Xuân nói: “Không biết tiểu công tử thích người thế nào?”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ thông thả trả lời: “Dạo này quả thực muốn tìm một hiền thê, bà mới chịu giúp ta, thật sự rất tốt.”

Thẩm Anh quay lại liếc nàng một cái, Mạnh Cảnh Xuân dương dương tự đắc ngẩng đầu cười cười.

Bà mới lại lải nhải một đồng, sau đó thu dọn đồng tranh trên đất, vội vàng cáo từ.

Mạnh Cảnh Xuân thấy bà mới đã đi, không còn gì thú vị, định chuẩn về được phòng tiếp tục nghiên cứu mấy ghi chú cùng với đơn thuốc của phụ thân thời trẻ. Nhưng nàng vừa mới đi đến chỗ rẽ, liền bị Thẩm Anh kéo lại.

Đợi đến khi nàng đứng vững rồi, Thẩm Anh mới nhàn nhạt nói: “Nàng định cưới một phu nhân về để thờ à?”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu: “Ai nói là thờ, trong khuê phòng có rất nhiều niềm vui. Cưới một cô nương còn đang tuổi thanh xuân, mỗi ngày.....”

Thẩm Anh trực tiếp nâng tay đập vào đầu nàng một phát, Mạnh Cảnh Xuân lấy tay che lại: “Ta nói thực, Tướng gia không hiểu đâu!”

“Ta không hiểu?”

Mạnh Cảnh Xuân cười như tên đểu: “Chao ôi, chỉ có thể trách Tướng gia tìm hiểu về đông cung đồ quá ít mà thôi.” Nàng cấp tốc nói xong, không đợi Thẩm Anh phản ứng lại, liền chạy vi vu đi như gió.

Thẩm Anh đuổi theo hai bước: “Nàng quay lại cho ta!”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không thèm đếm xỉa gì tới hần, một hơi chạy đến được phòng, cài then, nhốt mình ở bên trong cười ha hả không ngừng.

Chẳng qua lần này đùa hơi bị lớn, nàng cũng sợ Thẩm Anh oán nàng, liền làm ỏ trong đó không ra. Thẩm Anh hết cách với nàng, chỉ có thể nhỏ tiếng nói với nàng ngoài cửa: “Nàng ra đây đi, ta không trách nàng.”

Thẩm Anh nói vài lần, một lúc lâu sau, nàng thấy ngoài cửa im ắng không còn tiếng động gì nữa, bấy giờ mới xoa xoa cái bụng rỗng tuếch mò đi ăn cơm. Nàng còn rất cảnh giác ngó nghiêng tứ phía, sợ Thẩm Anh bỗng nhiên từ trong xó xỉnh nào vọt ra tóm nàng, nhưng nàng chỉ thấy Ngưu quân gia đen mặt vội vàng đi tới.

Nàng gọi Ngưu quân gia lại, hỏi: “Tướng gia đâu, có thấy không?”

Ngưu quân gia trả lời: “Mới có người trong cung đến, Tướng gia vội vã tiến cung rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, trong lòng bỗng dưng trĩu nặng. Nàng đến phòng ăn, ngồi đối diện với Thẩm Thời Linh, thấy chỗ của Nghiêm Học Trung cũng bỏ trống, liền đoán được là có chuyện đã xảy ra, nhất thời cảm thấy không còn muốn ăn cơm tối nữa.

Thẩm Thời Linh vẫn không nói chuyện lúc ăn cơm, Mạnh Cảnh Xuân thừa dịp nàng ấy còn chưa ăn xong, cáo từ đi về phòng trước.

Thẩm Anh cả đêm không về, Mạnh Cảnh Xuân lăn qua lộn lại không ngủ được, cứ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó hệ trọng, nhưng nàng lại đoán không ra thế cục trong triều, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện.

Hôm sau, mới sáng sớm nàng đã dậy, vội vàng đi đến nha môn, hy vọng có thể nghe được một ít tin tức. Nhưng đồng僚 lại im như thóc, một câu tán gẫu cũng không có, ai làm chuyện này, giống như không hề xảy ra chuyện gì.

Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bỗng nhiên giật mình nhớ ra, hôm nay Từ Chính Đạt không đi thẳng đến nha môn!

Chẳng lẽ là vào chầu rồi? Nhưng từ khi Hoàng thượng bị bệnh, buổi chầu cũng ngừng rồi mà?

***

Thật ra suy đoán này của Mạnh Cảnh Xuân không sai. Vào buổi sáng ầm ập của mấy ngày đầu xuân này, Hoàng thượng thay triều phục, được Triệu công công dìu đỡ, ở trên Thái Cực điện đợi triều thần từ rất sớm.

Không phải triều thần đợi Hoàng thượng giá lâm, mà là thiên tử mở cửa đợi triều thần.

Điều này cực kỳ không hợp lễ chế không hợp quy củ, nhưng chỉ cần ông ngồi trên ghế rồng, liền có thể chặn lại hàng loạt lời nói của triều thần dưới điện.

Hiển nhiên, Hoàng thượng có phần đang cố gắng chống đỡ. Triệu công công tiếp nhận lấy từng đạo chiếu lệnh, tuyên đọc từng cái một.

—— Biếm phế Thái tử thành bình dân, sửa lập Tương vương làm Thái tử, Tả tướng Trần Uẩn vẫn làm Thái tử thái phó, phong Hữu tướng Thẩm Anh làm Thái tử thiếu phó, phong Nhung Bân làm Phiêu kỵ đại tướng quân, Phù Thanh làm Phụ quốc đại tướng quân kiêm thống lĩnh mười hai vệ quân.....

Chiếu lệnh từng cái được tuyên đọc hoàn tất, dưới điện toàn bộ đã quỳ rạp xuống, Dù là phong thưởng hay giáng chức, cũng đều phải tạ ơn.

Tương vương quỳ ở hàng đầu tiên, trên mặt không lộ ra biểu cảm gì.

Lão hoàng đế cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt mỗi giây đầy trong mắt, giọng nói khản đặc nhỏ xiu, nói một câu: “Bãi triều thôi.”

Triệu công công thẳng lưng, cao giọng tuyên bố cho triều thần: “Bãi triều.....”

Triều thần hô: “Cung tiễn bệ hạ.....” Tiếng còn chưa vang vọng lại, lão hoàng đế đã đứng dậy, thân mình cong gập đi về hướng hành lang phía nam. Trong hành lang dài dằng dặc không hề có một chút gió nào, lão hoàng đế nâng tay che miệng, cố gắng che lại tiếng ho khan, trong cổ đã cực kỳ tanh ngắt.

Tiếng bước chân tiếng trò chuyện dần dần vang lên ngoài điện, vị lão nhân này cũng không còn nghe thấy.

52. Chương 52: Kẹo Mạch Nha

Mùng sáu tháng tư, Hoàng thượng về trời, cả nước để tang.

Mười sáu tháng tư, tân đế đăng cơ. Mấy hạng mục công việc cho lễ đại điển đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, Lễ bộ Thượng thư mới nhậm chức dâng sớ thỉnh tân đế lên ngôi, Tương vương lại nói tiên hoàng còn đang trong tang kỳ, cho nên đại điển đăng cơ bị dời lại vào hai mươi bốn tháng năm.

Tuy là như vậy, Thẩm Anh vẫn bận đến không có thời gian về phủ, ăn uống nghỉ ngơi đều ở tại Chính sự đường, mà cũng chỉ có thể ngủ rất ít. Thi thoảng Mạnh Cảnh Xuân lại mang cơm canh đến cho hắn, nhưng ngay cả mặt của hắn cũng không được gặp.

Hôm ấy, khi nàng đưa cơm canh cho Thẩm Anh, nghe thấy hai tiểu lại không có chuyện gì làm đang ngồi tán dóc.

Một tiểu lại nói: “Người có biết Trần Hàn lâm không?”

“Trạng nguyên năm ngoái ấy à?”

“Chính hắn. Từ khi trong cung xảy ra chuyện đó, hắn liền bệnh không dậy nổi, cứ nằm trong phủ, không hề bước chân ra ngoài. Hôm qua ta nghe nói, vị Trần Hàn lâm xuất gia rồi.”

“Vậy chắc Tả tướng phải nóng ruột đến điên mất.....”

Tiểu lại kia lại làm động tác suy, “Người không thấy đạo này Tả tướng không đến Chính sự đường nữa à?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà ngẩn người, hắn vậy mà lại muốn trốn vào cửa Phật ——

Trong lòng thật sự đã buông bỏ sao?

Nàng đứng dưới mái hiên suy nghĩ mà sững sốt, khó khăn lắm mới có thể lấy lại tinh thần đi đưa cơm canh, không ngờ vẫn không gặp được Thẩm Anh. Tâm tình nàng không tốt, vốn dĩ không gặp được Thẩm Anh nên cứ lo lắng không biết hắn có ăn ngon ngủ yên hay không, bây giờ lại còn nghe thấy chuyện của Trần Đình Phương, càng cảm thấy đời người đúng là không ngừng thay đổi.

Nàng vội vàng rời khỏi Chính sự đường, thấy hơi nhức đầu, quyết định trở về nghỉ. Nhưng khi nàng đi ngang qua Công bộ, chợt có người gọi giật nàng lại.

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu, thấy Bạch Tồn Lâm đuổi tới. Cũng đã rất lâu rồi nàng không gặp Bạch Tồn Lâm, hắn có vẻ ổn trọng hơn một chút, nhưng nhìn bộ dạng vẫn cứ không theo khuôn phép gì như thế.

Bạch Tồn Lâm gãi gãi ót, nói: “Mạnh hiền đệ có biết Trần hiền đệ..... sắp sửa xuất gia không?”

“Sắp sửa?”

Bạch Tồn Lâm gật gật đầu: “Hắn muốn đến Viên Giác tự, xuất gia theo Huyền Tuệ phương trượng. Huyền Tuệ tuổi tác đã cao, vốn không thu đồ đệ nữa đâu đấy. Tuy nói nhân duyên này rất khó có được, không phải ai cũng có thể cầu, nhưng người như hắn mà xuất gia thì hơi.....”

Hắn không nói nốt nửa câu còn lại, nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn có thể đoán được ý đáng tiếc trong đó. Nàng chỉ nói: “Nhân duyên gặp gỡ của đời người, không thể nào nói chính xác được. Có thể Bạch huynh thấy đáng tiếc, nhưng trong lòng Trần hiền đệ thì đã không còn gì vương bận, đối với hắn mà nói, không phải là chuyện tốt hay sao?”

Bạch Tồn Lâm lại nói: “Hiện giờ hắn còn ở trong nhà, nghe nói mai là phải đi rồi. Chúng ta tốt xấu gì cũng từng cùng chung khoa thi, không đi chào một tiếng sao? Xem như là thăm bệnh cũng được. Ta đi một mình thì thật sự rất ngại, bình thường Mạnh hiền đệ có quan hệ tốt với hắn như vậy, đi cùng nhau đi.”

Mạnh Cảnh Xuân cân nhắc một lát, cắn cắn môi. Nàng còn nhớ lần cuối gặp Trần Đình Phương, bộ dáng hùng hổ dọa người của hắn thật sự như thay đổi hoàn toàn vậy. Nhưng thật ra, trong ván cờ này, suy cho

cùng thì hẳn mới chính là người cực kỳ không muốn thua nhất, cố chấp nhất, cũng không được vừa lòng nhất.

Cuối cùng, Mạnh Cảnh Xuân cũng đồng ý đi thăm Trần Đình Phương, không hoàn toàn vì đáng thương hẳn. Tuy trước kia nàng thường hay nói nhảm trước mặt hẳn, nhưng từ lúc bắt đầu nàng đã thấy được, Trần Đình Phương không hề xấu, hướng chi, nói gì thì nói, Trần Đình Phương cũng là người đầu tiên nguyện ý dẫn dắt nàng kể từ khi nàng đặt chân đến kinh thành.

Từng cùng khoa, từng quen nhau, bây giờ hẳn muốn rũ bỏ thế tục hồng trần, làm bạn với thanh đăng cổ phật, nàng đến chào tạm biệt cũng là lẽ phải.

Từ sau khi Bạch Tồn Lâm thất bại trong cuộc khảo sát cuối năm, cũng bắt giã xa cách với Mạnh Cảnh Xuân. Lúc này hai người đi cùng nhau, hẳn lại thấy lúng túng, trên cả một đoạn đường đều không có một câu tán gẫu nào.

Hai người đến Trần phủ, trước đó Mạnh Cảnh Xuân còn lo Trần Đình Phương không muốn gặp khách, nhưng sau khi gã sai vặt vào bẩm báo, lại trực tiếp dẫn bọn họ đi đến hậu viện.

Nắng xuân chiếu xuống, có một người cầm quyển sách, lười nhác ngồi ngược nắng dưới hàng liễu xanh um, thanh thần như không thuộc về nơi trần thế.

Bạch Tồn Lâm khẽ gọi hẳn một tiếng, Trần Đình Phương nghe thấy, nâng đầu.

Mạnh Cảnh Xuân thấy, tuy hẳn ốm hơn lúc trước, nhưng sắc mặt có vẻ khá hơn, dáng vẻ vẫn nhàn nhạt lười biếng như xưa, lại có thêm một phần không tranh với đời, tự do thoải mái như áng mây trời.

Nàng không nói gì, Bạch Tồn Lâm hỏi: “Hiền đệ có khỏe không?”

“Đã phiền huynh lo lắng rồi.” Trần Đình Phương ung dung nói, “Ngồi đi.”

Bạch Tồn Lâm nhìn hẳn ngây người, nghe vậy mới cuống quýt kéo Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống ghế dưới tán liễu.

Ba người câu có câu không tán dúc, cuối cùng Bạch Tồn Lâm cảm thấy lúng túng, nghĩ là không còn gì để nói nữa, chỉ qua quýt bỏ lại một câu “Hiền đệ bảo trọng, ngu huynh xin cáo từ” rồi đứng dậy, đưa mắt ra hiệu cho Mạnh Cảnh Xuân, ý là nên đi thôi.

Thật ra Mạnh Cảnh Xuân còn có chuyện muốn nói với hẳn, nhưng lại không tiện mở miệng dưới tình hình này, chỉ đành từ bỏ, đứng dậy theo.

Nhưng Trần Đình Phương lại chậm rãi nói: “Mạnh huynh có thể nán lại một chút hay không?”

Bạch Tồn Lâm nghe vậy, rất biết điều xin cáo từ trước.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống lần nữa, nói: “Có chuyện gì sao?”

Hình như Trần Đình Phương nhớ đến những chuyện xa xưa, lại có chút thấy đáng tiếc: “Khoảng thời gian này năm trước, lúc chúng ta đi diễu hành trên phố Ngự, ngươi có còn nhớ mùi hoa khi đó không?”

Mạnh Cảnh Xuân nỗ lực nhớ lại, nhưng tất cả chỉ là một mảnh mơ hồ: “Không có ấn tượng.”

“Thật ra cũng chỉ mới một năm thôi.....” Hẳn cười nhạt, than nhẹ “Chuyện đời biến hóa thật nhanh.”

Mạnh Cảnh Xuân không nói gì.

“Hôm ta đến Thẩm phủ tìm người nói những lời đó, bây giờ nghĩ lại, quả thật là gây nghiệt. Thật ra, cần gì phải cuốn người vào chứ, chuyện này đều đã được sắp xếp hết cả rồi, ta chỉ là không chết lòng.....” Hẳn dừng một chút, nhìn hướng Mạnh Cảnh Xuân, “Người, có thể quên đi không?”

Mạnh Cảnh Xuân vội khoát tay nói: “Ta là một kẻ rất cầu thả, chẳng nhớ được gì.”

Trần Đình Phương biết nàng đang trấn an mình, chỉ cười nhạt, cũng không nói tiếp về chuyện này nữa.

Mạnh Cảnh Xuân lại hỏi dò: “Không biết nút thắt trong lòng hiền đệ, đã thật sự tháo gỡ được chưa?”

Trần Đình Phương không trực tiếp trả lời nàng, chỉ chậm rãi nói: “Kinh thành có một loại kẹo mạch nha mà hồi bé ta đặc biệt thích ăn. Có lần ta từ Quốc Tử Giám trở về, đã sắp đến cửa phủ rồi, nhưng lại bởi vì nhớ đến kẹo mạch nha kia, liền quay ngược trở lại để mua. Khi đó, ta mua được kẹo vào tay, cực kỳ vui vẻ, không để ý đường đi nên bị trượt chân, ngã một cú đau điếng. Kẹo mạch nha cũng từ trong bọc giấy bung ra, vung vãi đầy đất.”

“Sau đó thì sao?”

“Mùa hè, quần áo mặc cũng mỏng, nên khuỷu tay đầu gối đều bị trầy xước cả.” Hắn cười nhạt nói tiếp, “Đồng kẹo mạch nha cũng bị bán hết, nhưng ta lại nhịn đau đứng lên, nhặt lại toàn bộ kẹo mạch nha, cất vào trong bọc giấy lần nữa, lấy từng viên ra lau sạch rồi ăn. Cuối cùng ăn nửa tháng trời mới hết.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe, bó tay than một tiếng: “Mua thêm một bọc không được à?”

Trong ý cười của Trần Đình Phương mang theo một ít cay đắng: “Nhưng đó là kẹo mạch nha mà ta vừa mới mua được vào tay..... Lúc đó ta nghĩ, nếu không phải vì đồng kẹo mạch nha này, ta cũng sẽ không bị ngã thành như thế. Trực tiếp vứt bỏ, ta thấy tiếc. Nhưng cứ lau sạch từng viên rồi ăn như thế, ta lại cảm thấy cực kỳ ủy khuất.”

Mạnh Cảnh Xuân trầm mặc không nói.

Trần Đình Phương thở nhẹ ra một hơi: “Sau đó lại phát hiện ra, trong đời người có rất nhiều chuyện cũng là như thế. Có khi cảm thấy rất đau, thật muốn buông tay, nhưng dù sao cũng bị đau rồi, nếu buông tay, biến thành hai bàn tay trắng, sẽ cảm thấy không cam lòng. Mà cứ cắn răng tiếp tục chống đỡ, thì lại khó tránh khỏi có phần ủy khuất.”

Nghe hắn nói như vậy, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng nghĩ lại một vài chuyện, cũng cảm thấy đồng cảm. Nhưng nàng lại nói: “Nhưng..... Cuối cùng người cũng đã ăn được kẹo mạch nha. Cho dù có ủy khuất có buồn có đau đớn, nhưng cuối cùng cũng đã —— ăn được mà.”

Trần Đình Phương hơi giật mình, cười yếu ớt tự giễu, quay đầu lại nhìn thoáng qua nhành liễu mảnh mai rũ xuống mặt nước, thật lâu sau mới thở dài: “Đúng vậy, chuyện không cầu được trên đời này nhiều vô số kể, nhưng rốt cuộc ta vẫn còn có thể ăn được kẹo mạch nha.”

Gió nhẹ nhàng lướt qua, mái tóc buông xõa của hắn phát phới, Mạnh Cảnh Xuân nhìn mà có chút ngây người. Thiếu niên mười tám tuổi, lòng sâu đến mức này, dường như hiểu rõ mọi việc, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

“Ngày mai hiền đệ vào chùa sao?”

Trần Đình Phương nhàn nhạt trả lời: “Ừ.”

Mạnh Cảnh Xuân ngây người nhìn mái tóc của hắn lần nữa.

Trần Đình Phương yếu ớt cười: “Lòng ta thật sự tĩnh lặng mà.” Hắn dần dần thu lại ý cười, đắm chiêu nhìn con chim tước đang rũ lông dưới gốc cây hợp hoan cách đó không xa: “Thế sự vô thường, phải biết quý trọng người trước mắt.”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mây trôi lững lờ, thời tiết hôm nay đúng là rất đẹp. Nàng hít sâu một hơi, trả lời: “Ta biết.”

Editor: Thích cái cách suy nghĩ của chị Mạnh. Ngta thường chỉ nhìn vào những ủy khuất của mình khi phải ăn kẹo mạch nha dính bụi. Nhưng dù gì cũng đã ăn dc, đã nếm dc vị ngọt ngào của nó, không phải sao?

***

Lần đầu tiên Thẩm Anh về phủ trong vòng nửa tháng qua, chỉ vội vội vàng vàng tắm qua một cái, liền mệt mỏi nằm ngủ, ngay cả cơm chiều cũng không ăn.

Mạnh Cảnh Xuân bưng khay, đứng ngoài cửa phòng hắn một lúc, rốt cuộc cũng không gõ cửa quấy rầy hắn, im lặng đi về.

Thẩm Thời Linh đứng xa xa nhìn, cau mày. Ở lâu trong Thẩm phủ, đương nhiên có rất nhiều chuyện có thể đoán ra đầu mối, sao nàng lại không biết giữa Thẩm Anh với Mạnh Cảnh Xuân tồn tại một loại tình cảm không thể nói rõ cơ chứ. Đôi này nếu muốn quang minh chính đại sống cùng với nhau, có thể nói là rào cản vô số. Với tình hình trước mắt này, khi nào Thẩm gia mới có người kế tục được đây?

Ngay từ đầu Thẩm Thời Linh đã không đồng ý để Thẩm Anh làm quan, xem đi, bây giờ mệt mỏi đến thế này, nửa chết nửa sống, về đến nhà mà ngay cả nửa câu cũng không nói nổi. Mạnh Cảnh Xuân cũng thật là, đứng bên ngoài lâu lắc lâu lơ, cuối cùng lại không đẩy cửa vào trong ân cần hỏi han một phen. Đâu phải vợ chồng già đâu, hai tên trẻ tuổi sức lực dồi dào mà lại ở chung như thế, có ý gì vậy?

Đêm dần dần sâu, Mạnh Cảnh Xuân thối tắt đèn, nằm trên giường kéo tấm chăn mỏng lên, suy nghĩ một vài chuyện, mãi mà không có cách nào ngủ được.

Xung quanh an tĩnh đến phát điên, nàng trần trọc một lúc lâu, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ ngoài hành lang.

Bước chân kia ngừng trước cửa phòng nàng, nàng sững sốt, cuống quýt ngồi dậy, hỏi: “Ai vậy?”

Giọng nói cực kỳ uể oải của Thẩm Anh vang lên: “Ta.”

Giọng hơi nghẹn, Mạnh Cảnh Xuân không biết rốt cuộc hấn tới đây vì chuyện gì, liền vội vàng xuống giường đi mở cửa.

Chỉ thấy hấn mặc một bộ trung y lỏng lẻo mỏng manh trên người, tóc rũ rượi, mặt đầy mệt mỏi.

Mạnh Cảnh Xuân thấy bộ dạng này của hấn, hỏi: “Tướng gia sao vậy? Không phải đang ngủ sao?”

Thẩm Anh nói giọng khàn khàn: “Cho ta mượn nửa cái giường ngủ một lát.”

“Gì cơ?” Mạnh Cảnh Xuân không rõ tình huống hiện tại cho lắm, “Không phải Tướng gia..... Đang ngủ ngon giấc sao?”

Trên gương mặt nửa tỉnh nửa mê của Thẩm Anh lại nổi lên một chút không kiên nhẫn, trong giọng nói mang theo ý oán hận: “Phòng kế bên..... Thật sự là quá ồn.”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ, phòng kế bên không phải là phòng của Thẩm Thời Linh cùng Nghiêm Học Trung sao.....

Quá, quá ồn?

53. Chương 53: Tự Rước Họa Vào Thân

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Anh đã cúi đầu vào phòng, không nói một lời nằm vật ra giường. Mạnh Cảnh Xuân thấy hôm nay hấn tham ngủ như thế, nghĩ chắc là hấn cũng mệt chết rồi, vì thế không hỏi nhiều nữa, đóng cửa kỹ càng rồi lết lết đi qua, bò vào giường trong, an phận ngủ tiếp.

Lần này Thẩm Anh ngủ thật sự rất sâu, đến khi ngoài trời bắt đầu sáng hấn mới tỉnh lại. Hấn mơ mơ hồ hồ mở to mắt, cúi đầu nhìn thấy cổ áo của mình đã bị kéo mở, dây buộc bên eo phải cũng bị tháo ra, Mạnh Cảnh Xuân thì đang vui đùa trước ngực hấn, hai bàn tay lại còn vói vào trong áo hấn.

Nàng cọ cọ đầu, hoàn toàn không hề hay biết tướng ngủ của mình xấu cỡ nào.

Thẩm Anh hít sâu một hơi, động cũng không dám động, đành phải nhắm mắt ngủ tiếp. Mạnh Cảnh Xuân cử động nhẹ một cái, tóc liền phát phơ qua ngực hấn, khiến hấn thấy ngứa ngứa.

Hầu kết của Thẩm Anh động dậy, tay Mạnh Cảnh Xuân lại tiếp tục vói vói vào trong, bàn tay phủ ở trên lưng hấn, lại còn diễm nhiên như không mà gãi gãi. Thẩm Anh mở mắt cúi đầu nhìn, bộ quần áo trung y của nàng vẫn còn rất đàng hoàng, nhưng chăn mền thì đã bay toàn bộ rồi. Ngại lạnh, lại còn vô sự tự thông mà dán vào hấn, xem hấn là lò sưởi à?!

Chóp mũi xinh xắn của Mạnh Cảnh Xuân cọ cọ vào trong lồng ngực hắn, hắn có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng kia, ấm áp khiến người ta ngứa ngứa. Hô hấp của Thẩm Anh có phần không thông, một chút mơ hồ lúc mới tỉnh bay biến sạch, lúc này hắn quả thực muốn phát điên. Hắn chậm rãi giơ tay lên, nắm lấy cổ áo nàng, cực kỳ hồn nhiên muốn tách nàng ra khỏi người hắn. Nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại ngày một tệ hơn, nâng chân gác lên người hắn, khẽ hừ một tiếng nhắm mắt ngủ tiếp.

Thẩm Anh bị nàng ép đến mức không thể động dậy, trong lòng căm giận, ngủ kiểu này mà cũng ngủ cho được à? Rốt cuộc là làm sao dường ra được cái thói quen xấu này thế? Còn càng không kiêng nể gì hơn cả trước kia, sau này nhất định phải uốn nắn cái tướng ngủ thoải mái này của nàng cho thật tốt!

Hắn vừa mới thảnh thơi xong, Mạnh Cảnh Xuân lại lẩm bẩm một tiếng: “Nóng quá.”

Ngoài cửa sổ đã hơi sáng, bây giờ gần tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng dần. Thẩm Anh liếc mắt nhìn cửa sổ một cái, chắc là do thời tiết tốt.

Hắn lại nâng tay muốn chuyển nàng vào giường trong, Mạnh Cảnh Xuân lại đột nhiên mở mắt ra, chậm rãi chớp hai cái, bộ dạng đúng kiểu chưa tỉnh ngủ. Nàng lười nhác ngáp một cái, trong miệng hàm hàm hồ hồ phát ra thanh âm, không biết là đang lẩm bẩm nói gì.

Hình như nàng còn chưa biết tình trạng hiện giờ, tay gãi gãi lưng tung dăng sau lưng hắn, thấy có phần không đúng, ngẩng đầu nhìn lên, lại đụng phải tầm mắt của Thẩm Anh. Nàng hơi tỉnh ngủ, vội vàng rút tay trở về, soàn soạt lần một vòng vào bên trong giường, dán vào tường như con thằn lằn, giả chết.

Thẩm Anh hít một hơi, Mạnh Cảnh Xuân dán vào tường đã giành trước nói rõ: “Ta không cố ý!”

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, mấp máy môi, kìm nén nửa ngày mới nói: “Có phải nàng tới nguyệt sự rồi hay không?”

“A?” Mạnh Cảnh Xuân vội vàng lật người lại, liếc một cái, thấy vết máu lấm tẩm trên khăn trải giường, lập tức kéo chăn mền qua, cực kỳ lừa mình dối người mà che đậy vết máu kia. Nàng thoáng chốc đỏ mặt, hoàn toàn không thốt nên lời.

Thẩm Anh thản nhiên ngồi dậy, vuốt vuốt cổ áo, thoang thả cột lại sợi dây bên eo phải, nhìn nàng nói: “Một cô nương mà lại chẳng chịu mấy may để ý gì đến mấy chuyện này, nàng nói xem.....”

Mạnh Cảnh Xuân nắm chặt chăn mền, bĩu môi, không phục phản bác lại: “Ngày này cũng không phải là đến chính xác không sai lắm tí ti gì, sớm mấy ngày muộn mấy ngày là chuyện vô cùng bình thường!” Nàng xoa xoa bụng, lúc này mới phát hiện thấy hơi hơi đau.

Thẩm Anh thấy nàng nhú mày, nói: “Không thoải mái thì đừng đến nha môn.”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ trang nghiêm nói: “Dạo này bận lắm, phải đi, không thì cấp trên sẽ bới móc ta.”

Thẩm Anh cười lạnh một tiếng trong lòng, hôm nay Nghiêm Học Trung còn dậy nổi à? Liền nói: “Nàng đánh giá quá cao cấp trên của nàng rồi. Chẳng qua chỉ vắng một ngày thôi, không sao đâu.”

Mạnh Cảnh Xuân cười cười, không bình luận gì, lại kéo tấm chăn bông qua, quần lấy nửa người dưới của mình, dịch dịch ra bên ngoài giường, định kéo lấy mảnh vải quần ngực treo trên cái giá ở đầu giường, miệng còn nói thầm: “Tướng gia nhanh nhanh ra ngoài đi, ta muốn mặc quần áo.”

Nhưng Thẩm Anh đứng chặn ở phía ngoài giường, tay nàng không đủ dài, duỗi tay mấy lần liên tiếp mà không với tới. Thẩm Anh hơi hơi nghiêng đầu, vươn tay cầm lấy mảnh vải quần ngực kia, nhưng chỉ nắm trong tay chứ không đưa cho nàng: “Hôm nay nàng cũng đâu có ra ngoài, quần cái thứ này làm chi đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân đỏ mặt muốn cướp lấy mảnh vải quần ngực: “Không ra ngoài cũng phải.....”

Thẩm Anh nghiêng đầu liếc nhìn mảnh vải kia một cái, nhú mày nói: “Quần thứ này nhiều không tốt đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân cắn môi, vươn tay chộp được mảnh vải, căm giận nói: “Không liên quan đến Tướng gia.”

Thẩm Anh không buông tay, Mạnh Cảnh Xuân kéo kéo mảnh vải về phía mình, mặt đỏ như sắp nhỏ ra máu: “Tướng gia nắm chặt lấy nó làm chi vậy! Mau trả lại cho ta!”

Thẩm Anh nhìn nhìn đáng vẻ lúc này của nàng, tóc rũ rượi lọt hết vào trong cổ áo, vậy mà nàng cũng không ngại ngứa. Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn đưa tay qua, ngón tay xuyên qua mái tóc nàng, lòng bàn tay dán nhẹ lên cổ nàng, lại dời lên trên, ngón cái đã chạm vào đến vành tai nàng, ngón trỏ cũng lập tức phủ lên đó, nhẹ nhàng vôn vê, cảm giác cực kỳ mềm mại, lại còn man mát, thật sự không muốn dừng tay.

Mặt Mạnh Cảnh Xuân đỏ bừng, lỗ tai cũng nóng lên, trong miệng trong cổ họng đều thấy khô khan, nhẹ buông tay, mảnh vải quần ngực lại quay về trong tay Thẩm Anh. Thẩm Anh nắm chặt lấy mảnh vải, cúi đầu khẽ ngửi, đến khi ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Cảnh Xuân thì thấy nàng đã ngốc lảng. Mặt nàng đỏ rực ngồi ngây ra đó, đến khi nàng lấy lại tinh thần, chồm lên cướp thì nửa người trên liền rơi vào khoảng không, nằm bẹp trên đùi Thẩm Anh.

Thẩm Anh đỡ lấy cánh tay nàng để nàng ngồi dậy, nhàn nhạt liếc qua, lại thuận theo cổ áo thấy được khe rãnh mờ nhạt giữa bầu ngực trắng nõn kia. Ô, chẳng lẽ bên trong không mặc gì hết, thậm chí cả cái yếm cũng không có à?

Hô hấp của hắn hơi nặng nề, nhưng vẫn duy trì thể diện cùng với phong thái chính nhân quân tử, cũng không động tay động chân gì với nàng nữa.

Nhưng mà Mạnh Cảnh Xuân lóng nga lóng ngóng lại không mấy quan tâm về chuyện này, nàng vừa ngồi thẳng dậy, liền duỗi thẳng chân ra đạp hắn một cước, túm tóc mình ra sau đầu, không biết biến từ đâu ra một sợi dây cột tóc, buộc chặt tóc lại. Cần cổ trắng nõn lộ ra, Thẩm Anh nhìn thấy mà có phần miệng đắng lưỡi khô, hắn nhin rồi lại nhin, cuối cùng càng thêm suồng sã đưa tay qua, đặt lên vạt áo trước của nàng, nhanh chóng đẩy cổ áo ra, vươn ngón tay vào trong, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cả người Mạnh Cảnh Xuân đều khô nóng, trên mặt đỏ đến không đỏ hơn được nữa, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, mà lại hoàn toàn không biết là phải đẩy hắn ra.

Thẩm Anh cũng không dừng tay, ngược lại còn sáp tới gần, kéo nàng nằm xuống, lập tức xoay người áp ở phía trên, khẽ ngửi mùi mộc hương thoang thoảng sau tai nàng rồi dán môi lên, mút nhẹ vành tai nàng, sau đó lại chuyển qua hôn môi nàng. Đôi môi nàng lạnh lạnh mềm mại, khiến người ta không nỡ dời đi.

Mạnh Cảnh Xuân cảm giác được có một bàn tay phủ trên ngực nàng, nóng rực như muốn thiêu cháy nàng. Nàng chỉ có thể nghẹn nghẹn hừ một tiếng, tim đập nhanh hiếm thấy, đầu ngón tay tê dại, trong bụng có một dòng nước ấm hướng xuống dưới, hô hấp dồn dập.

Chẳng biết Thẩm Anh đã tháo dây cột ở eo phải nàng từ lúc nào, một bàn tay khác đã dò vào bên trong, dừng lại trên bụng nàng, cái bụng trơn nhẵn truyền đến cảm giác mềm mại lạnh lẽo. Bàn tay to của hắn phủ trên đó, nâng mắt hỏi nàng: “Ấm không? Có thấy khá hơn chút nào không?” Hắn biết mỗi khi nguyệt sự của nàng đến, mặc kệ có nghiêm trọng hay không, bụng cũng phải đau cả một ngày, cũng không biết làm như thế này nàng có thể cảm thấy thoải mái hơn được chút nào hay không.

Mạnh Cảnh Xuân không trả lời, lúc này nàng thật sự rất khó chịu. Nàng nâng một cánh tay lên, ồng tay áo rộng rãi tuột xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn. Nàng vòng tay qua cổ hắn, khiến Thẩm Anh lại càng thêm khó nhin. Hắn âm thầm hít một hơi, nỗ lực ổn định lại tinh thần. Mạnh Cảnh Xuân lại cực kỳ bất chấp mà nâng một tay khác lên, dò vào bên trong cổ áo hắn, bàn tay nóng ẩm dán lên lưng hắn.

Thẩm Anh ngậm thở ra một hơi, đáy mắt tối sầm, cố gắng áp chế đủ mọi suy nghĩ lung tung xà bèng trong đầu, bàn tay phủ trước ngực nàng lại như say mê cảm giác mềm mại kia, không tài nào dời đi được. Bộ trung y của Mạnh Cảnh Xuân đã bị mở ra, Thẩm Anh vùi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trước ngực nàng. Mạnh Cảnh Xuân hừ nhẹ một tiếng trong cổ, khó chịu đến mức thân thể cong lên.

Trong mắt Thẩm Anh có ngọn lửa đang tí tách cháy, cũng khẽ thở một hơi, ngẩng đầu nhìn hàng lông mi run run của nàng, nhìn bộ đáng có vẻ như rất khó chịu, đoán được là nàng cũng đã động tình. Hắn chuyển tay ra khỏi người nàng, Mạnh Cảnh Xuân lại quần lấy, lật người áp hắn xuống dưới.

Tóc nàng bị Thẩm Anh kéo xõa ra lần nữa, quần áo trong hơi mở ra, sợi tóc rũ trước ngực rất là.....

Hầu kết Thẩm Anh chuyển động, nhắm mắt lại, cố gắng không nhìn nữa.

Mạnh Cảnh Xuân vùi đầu vào cổ hắn, học bộ dáng của hắn, hôn lên vành tai hắn, cổ hắn, cuối cùng dừng lại ở chỗ xương quai xanh, khẽ nâng đầu liếc hắn một cái, lại hạ xuống, mở miệng liền cắn nhẹ một ngụm

lên đó. Sau đó nàng lập tức mở vạt áo hắt ra, một đường hôn đến trước ngực hắt, chần chờ một chút, ngậm lấy.

Nàng tỉnh táo lại, giống như cảm thấy cái này chơi vui, vươn tay nhéo nhéo vân vân, nằm bò trên người Thẩm Anh cười cười, tiếng thì thầm phát ra từ trong cổ họng: “A, A Anh.....”

Nha đầu lóng nga lóng ngóng ngốc nghếch khờ dại này, vậy mà lại học nhanh như thế!

Cả người Thẩm Anh đều đã hoàn toàn cứng ngắc, nàng trêu hắt thế này, giống như hắt là món đồ chơi gì thú vị lắm, trong khi hắt hôm nay lại không đụng vào nàng được!

Hắt hít sâu một hơi, nỗ lực muốn bình phục lại tâm trạng của mình, Mạnh Cảnh Xuân lại hơi hơi chu miệng, duỗi tay chạm vào bụng hắt: “Ồ, nơi này của Tướng gia cứng thế. Bình thường cũng đâu thấy Tướng gia lao động tay chân gì, sao lại có thể luyện ra cơ bắp được hay vậy.....”

Nàng đùa dai hết sớ lại mò, tay hơi trượt trượt xuống dưới. Đáy mắt Thẩm Anh đã đen kịt, vội vàng vươn tay ra nắm lấy cổ tay nàng.

Nàng tò mò nâng mắt nhìn hắt, hỏi cực kỳ vô tội: “Tướng gia làm gì vậy?”

Hắt kết Thẩm Anh trượt lên trượt xuống, hàm răng cắn chặt, lại ngại ngùng không dám mở miệng nói thẳng, bỗng chốc đứng dậy đẩy nàng ra. Mạnh Cảnh Xuân bị hắt thành linh trở mặt như thế, giật nảy mình, rướn tay kéo nhẹ góc áo hắt, nhỏ giọng nói: “Tướng gia không đến nỗi nào chứ, ta đùa.....” Nàng cúi đầu lảm bảm oán hận: “Vả lại, chẳng lẽ chỉ có Tướng gia mới được phóng hỏa, không cho ta đốt đèn sao.....”

Hai người trêu chọc nhau một trận như vậy, bên ngoài trời đã sáng choang. Thẩm Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn góc áo bị nàng túm chặt, dục vọng trong lòng làm sau cũng không áp chế được. Hắt lại nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, sắp bị bức đến phát điên.

Tự rước họa vào thân cũng lắm cũng chỉ như thế này. Hắt nhin rồi lại nhin, khuôn mặt đen thui, xoay người đi, cúi đầu xỏ giày rồi cấp tốc đứng lên, đưa lưng về phía Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân bĩu môi, mặt nàng vẫn đỏ bừng bừng, cúi đầu nhìn quần áo của mình, vội vàng khép lại, buộc dây đai hoàng. Vừa rồi cứ như bị ma ám, thật đúng là bê mặt mà. Nàng chôn đầu như con đà điểu nhỏ, nhỏ giọng hỏi Thẩm Anh: “Tướng gia muốn đi ăn sáng à?”

Thẩm Anh cũng không thèm quay đầu lại, buồn bực nói: “Trời khô hanh, đi giải nhiệt.”

54. Chương 54: Đại Diễn

Mạnh Cảnh Xuân đợi Thẩm Anh ra cửa, liền nhanh chóng thay một bộ đồ sạch sẽ đi ăn sáng.

Nghiêm Học Trung và Thẩm Thời Linh đã bắt đầu ăn, Mạnh Cảnh Xuân nhìn một cái, cúi đầu đi vào, chào hỏi có phần yếu ớt. Thẩm Thời Linh nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, lại cười nói: “Mạnh đại nhân dậy thật sớm nha.”

Câu nói này của Thẩm Thời Linh chặn họng Mạnh Cảnh Xuân, khiến nàng không biết phải nói gì. Ngưu quần gia đứng ở một bên cực kỳ thông cảm nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái.

Thẩm Thời Linh lại hơi nghiêng đầu nói với Ngưu quần gia: “Xem xem đại nhân của các người dậy chưa, bữa sáng sắp nguội cả rồi.”

Ngưu quần gia như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nhắc chân đi.

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu từ từ ăn cháo.

Qua một lúc sau, Thẩm Anh mới khoan thai đến chậm. Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng liếc mắt nhìn hắt, mặt bỗng nhiên lại đỏ hồng, hắt không thể ôm chén ra ngoài hành lang ăn.

Thẩm Thời Linh mở miệng nói với Thẩm Anh: “Nhìn dáng vẻ của người, có vẻ như ngủ rất ngon.”

Thẩm Anh cảm một khối điểm tâm lên, thông thả trả lời: “Làm sao thấy được?”

“Sắc mặt rất tốt chứ sao.” Thẩm Thời Linh đã ăn xong rồi nên có rất nhiều thời gian để trêu chọc người khác.

Thẩm Anh không thèm đếm xỉa đến mấy lời trêu chọc của nàng, chỉ liếc qua Nghiêm Học Trung ngồi chéo một bên ở đối diện: “Sắc mặt Nghiêm đại nhân ngược lại nhìn có vẻ không tốt, ngủ không ngon à?”

Trên mặt Nghiêm Học Trung có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng ngại Thẩm Thời Linh đang ở đây, không hé răng trả lời Thẩm Anh một tiếng nào.

Thẩm Anh lại nói: “Ta không về phủ có vài ngày, sáng nay quan sát một phen, thấy tòa nhà này ta sắp không nhận ra nữa rồi. Thật sự có cần mang một đồng hoa đến trong phủ như thế không? Bây giờ còn đang trong thời gian để tang, làm như vậy không thích hợp lắm.”

Nghiêm Học Trung ngồi một bên nhàn nhạt nói: “Hoa cỏ này đều rất mộc mạc, nếu có người đề cập đến chuyện này thì không khỏi quá rảnh rỗi rồi.”

Tốt cho một cặp vợ hát chồng khen hay.

Thẩm Anh cúi đầu tiếp tục ăn cháo, Thẩm Thời Linh lại không biết từ đâu lấy ra một phong thư, thông dong mở ra, vừa đọc vừa nói: “Chữ của mẫu thân, chắc người cũng đã rất lâu chưa thấy?”

Thìa trong tay Thẩm Anh hơi ngừng lại một chút, Thẩm Thời Linh liếc nhìn hẩn một cái: “Đáng tiếc, bức thư nhà này không phải viết cho người.”

Nàng đọc đọc rồi nói tiếp: “Nha đầu Đại Duyệt kia vừa mới làm lễ cài trâm tháng trước, trở thành đại cô nương rồi. Nhắc mới nhớ, lúc người vừa mới rời nhà, tiểu nha đầu đó ngày nào cũng đều hỏi ta, a huynh đi đâu rồi. Ta lười nói với nàng, nàng liền khóc suốt suốt. Tiểu hài tử không có cách nào khuyên bảo kiểu đó, nhiều khi thật sự rất phiền mà. Giờ thì khác rồi, ngoan ngoan khéo léo, tính tình ôn hòa, trở mã nhìn thật sự là xinh đẹp, cũng không biết sau này tiểu tử thối nhà ai sẽ chiếm được món hời này đây nữa.”

Thẩm Anh chợt cảm thấy buồn lòng.

Lúc hẩn rời khỏi nhà, Thẩm Đại Duyệt chẳng qua cũng chỉ mới có ba, bốn tuổi. Thân thể nho nhỏ, chạy không nhanh, lúc đó cực kỳ thích bám theo móng hẩn, bước đi thật sự là cố hết sức. Lúc hẩn nhận ra, bước chân chậm lại, Thẩm Đại Duyệt liền nhanh chóng đuổi theo, ôm lấy đùi của hẩn, cười khanh khách: “Bắt được rồi.”

Mà những khi hẩn cau mày, Thẩm Đại Duyệt sẽ luôn đuổi ra bàn tay nhỏ nhắn ấm áp mềm mại xoa xoa lông mày hẩn: “Vì sao a huynh không cười? A huynh không vui à?”

Giọng nói mềm nhẹ đó, hẩn vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch. Nhưng lúc này, nếu gặp lại Thẩm Đại Duyệt, hẩn lại sợ rằng khó mà nhận ra tiểu muội muội này nữa.

Thẩm Anh buông đũa, không nói lời nào. Mạnh Cảnh Xuân ngồi bên cạnh nhìn hẩn, cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Thẩm Thời Linh đọc thư xong, cũng không nói nhiều, tiện tay giao cho Ngưu quần gia: “Đốt giùm ta.”

Ngưu quần gia cầm thư bước ra ngoài, cũng không vội vã đi xa. Đợi Thẩm Anh ăn xong đi ra, ông đưa thư tới. Thẩm Anh định nhận lấy, nhưng tay vừa đưa ra một nửa thì ngừng lại ở giữa không trung, thật lâu sau mới bất đắc dĩ nói một câu: “Thôi đi.”

Ngưu quần gia bấy giờ mới thu bức thư lại, xoay người đi.

***

Mấy ngày sau, Thẩm Anh vẫn bận rộn như trước, cực ít về phủ.

Hai mươi ba tháng năm, ngày đưa tang linh cữu của tiên hoàng. Quan tài được nâng ra ngoài cung, người cầm cờ đi tuốt ở đằng trước, nhìn qua chỉ thấy một đám người mặc đồ tang trắng cùng với giấy vàng mã

bay đầy trời, phía sau là đội ngũ của quan lại cùng với dòng họ, trùng trùng điệp điệp, một đường đi đến Đông Sơn.

Tiên hoàng nhập mộ, thời hạn để tang chấm dứt, cũng có nghĩa là trong triều sắp đón chào một khởi đầu mới.

Hôm đưa linh cữu, văn võ bá quan đều mệt đến ngất ngư, ai về đến phủ cũng đi nghỉ sớm. Thẩm Anh quay lại Chính sự đường, xử lý nốt vài chuyện cuối cùng.

Mạnh Cảnh Xuân thấy hần mãi vẫn chưa về, cũng đoán được là hần đang bận. Nàng nghĩ nghĩ, xách một hộp đồ ăn từ trong phủ đi đến Chính sự đường.

Tiểu lại Chính sự đường nhận ra nàng, trực tiếp cho nàng vào trong.

Mạnh Cảnh Xuân tay trái cầm hộp văn kiện, tay phải xách hộp đựng thức ăn, vòng qua dãy hành lang mờ mờ yên ắng của Chính sự đường, dừng lại trước một cánh cửa, đặt mấy thứ trong tay xuống, gõ gõ cửa.

Người bên trong đáp lại nàng: “Vào đi.” Giọng điệu quan lại, không hề có một chút độ ấm nào.

Mạnh Cảnh Xuân đẩy cửa bước vào, trên gương mặt đầy vẻ uể oải của Thẩm Anh hiện lên một chút kinh hãi. Mạnh Cảnh Xuân cài then kỹ lưỡng, xách đồ qua đặt trên ghế, bày đĩa cơm với đồ ăn ra.

Nàng nói thầm: “Thức ăn ở Chính sự đường quá kém.” Nàng còn nhớ bữa cơm mà nàng ăn ở Chính sự đường vào thời điểm cuối đông đầu xuân, tuy lúc đó cảm thấy cơm nóng hôi hổi, cực kỳ hưởng thụ, nhưngغمغم lại thấy vẫn quá mức đơn giản.

Thẩm Anh chỉ khẽ đáp lại một tiếng.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi trên ghế ở bên cạnh hần, nghiêng người nhìn hần ăn, hỏi: “Ngày mai chính là đại điển đăng cơ, Tướng gia vì chuyện này nên mới thức đêm làm việc à?”

Thẩm Anh ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cho một câu trả lời khẳng định.

Mạnh Cảnh Xuân lồng hai tay vào với nhau, chần chờ rất lâu rồi nói: “Nghe nói, lúc Tương vương ở đất Sở có thi hành chế độ cho nữ đi học, không biết.....”

Thẩm Anh nghe vậy, buông đũa xuống: “Nàng đang suy nghĩ về chuyện này à?”

“Ta chỉ là..... tùy tiện suy nghĩ một chút.”

“Đất Sở chẳng qua chỉ là một nơi bé tí hìn, lão thần bảo thủ cũng rất ít, nên mới có thể dễ dàng thi hành. Nhưng còn muốn cả nước đều thi hành cho nữ đi học, rào cản chồng chất, không phải là chuyện dễ.” Hần dừng một chút, “Người vừa mới lên ngôi cũng sẽ không chọn làm loại chuyện vừa phí sức vừa không thu được kết quả tốt gì như thế.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi hối hận vì đã đề cập đến chuyện này, nhỏ giọng nói: “Ta biết rồi.....”

Thẩm Anh thâm ý nhìn nàng: “Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể.”

Trong mắt Mạnh Cảnh Xuân hiện lên một chút ánh sáng.

Thẩm Anh lại hỏi nàng: “Dạo gần đây nàng có bận không?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

“Nghiêm Học Trung cũng không chịu gánh vác công việc giống Từ Chính Đạt à?”

Mạnh Cảnh Xuân lại lắc đầu: “Nghiêm đại nhân làm việc luôn cố gắng đạt tới mức chu đáo kỹ càng, không có một chút sai sót nào, cho nên khi làm việc phải nghiêm túc hơn một chút.”

Thẩm Anh không nói gì.

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu cầm hộp văn kiện dưới đất lên, nàng vẫn còn tẩu chương báo cáo vụ án chưa viết, vốn định ở trong phủ thức đêm viết cho xong, nhưng nàng đã chạy tới đây đưa cơm, nghĩ là ở cùng với Thẩm Anh nhiều một chút cũng tốt. Nàng mở quyển tẩu chương trống trơn ra, cầm lấy một cây bút từ trên giá bút của Thẩm Anh, sắp xếp lại suy nghĩ rồi nhúng mực cầm bút viết lên.

Thẩm Anh ăn xong, chỉ giữ lại hai đĩa điểm tâm ở trên bàn, cất đồng bát đĩa đã ăn sạch sẽ vào trong hộp.

Hắn phải xem xem bố trí của Lễ bộ cho đại điển có còn sơ hở chỗ nào không, từ các quan bá lạy, thông báo thiên địa dân chúng, cho đến chiếu thư mà Tư lễ thái giám tuyên đọc, toàn bộ đều phải xem qua một lượt. Nếu có bất cứ chỗ nào không ổn, cho dù là nửa đêm cũng phải lập tức đến Lễ bộ thảo luận lại.

Mạnh Cảnh Xuân viết viết, tay bắt giắc duỗi qua cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào trong miệng. Thẩm Anh liếc qua tấu chương của nàng, thấy đã lút nhít chỉ chít mấy chục hàng, vẻ mặt chuyên chú giống như không hề ý thức được mình đang ăn gì.

Ánh nến hơi tối, hắn liền cầm cây kéo nhỏ bên cạnh lên, gạt gạt bắc đèn, vùi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Đêm đã khuya, ngoài phòng còn trùng kêu ra rả lúc to lúc nhỏ, còn trong phòng chỉ có tiếng lật giấy sột soạt. Có một đoạn Mạnh Cảnh Xuân không biết phải viết thế nào, liền cắn cắn bút vất óc suy nghĩ. Nàng chợt quay qua nhìn Thẩm Anh, Thẩm Anh cảm giác được ánh mắt của nàng, cũng nghiêng đầu nhìn nàng.

Hai người cứ thế nhìn nhau một lát, Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên cúi đầu, cầm bút viết tiếp.

Cuối cùng, Thẩm Anh khép lại phần ghi chép về lễ nghi các quan bá lạy, thông báo thiên địa dân chúng kia, trong lòng có chút không yên.

Vua nào triều thần nấy, vị “lão” thần như hắn đây, ngày mai sẽ phải cùng với bá quan nghênh đón vị tân chủ hiền minh đi đến Thái Cực điện, từ nay về sau bắt đầu một trang sử mới.

Hắn thở một hơi thật dài, Mạnh Cảnh Xuân dừng bút nhìn hắn, nói: “Tướng gia xong việc rồi à? Ta còn.....”

Còn chưa nói xong, Thẩm Anh đã nghiêng người qua ôm chặt lấy nàng. Trong tay Mạnh Cảnh Xuân còn nắm cây bút, cực kỳ cố gắng không để mực vẩy lên quần áo hắn, nói nhỏ: “Tướng gia đây là.....”

Thẩm Anh cũng không nói lời nào, nhưng trong lòng lại như được lấp đầy.

Có người cùng chia sẻ vào thời khắc quan trọng, mới sẽ không cảm thấy cô đơn. Những ngày tháng lẻ loi một mình, buồn vui cũng chỉ gặm nhấm một mình, cứ để nó trôi theo dòng đời hết đi.

Hắn buông Mạnh Cảnh Xuân ra, tuy trên mặt có vẻ mệt mỏi, nhưng lại có ý cười.

Mạnh Cảnh Xuân thấy dáng vẻ này của hắn, hơi thất thần. Trong cuộc đời của mỗi một người, có bao nhiêu thời khắc như thế này đâu? Viết xong một bài văn tự nhận là khá hài lòng, muốn có người cùng đọc rồi luận bàn; bất chợt ăn được một món ngon hiếm có, quay đầu muốn tìm người cùng hưởng thụ mỹ vị này; ngắm cảnh non sông bao la hùng vĩ, cảm xúc khó nén, hy vọng có người đi đến bên cạnh mình cùng tung tăng nhảy múa..... Thậm chí nàng còn nhớ tới, có một đêm khuya, nàng đi tới một thung lũng, mặt trăng treo trên cao, nhìn thấy ánh trăng lặn dần lan tỏa, nghĩ đến bên cạnh không có một ai, cảm thấy đặc biệt cô độc.

Nàng hiếm khi để bản thân mình lâm vào trong những ưu tư như thế, bây giờ hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy may mắn. Chính vì đã từng trải qua những ưu tư đó, mới càng cảm nhận được ấm áp viên mãn vào thời khắc này. Nàng hèn mọn tưởng tượng bộ dáng sau khi đổi về nữ trang của mình, thậm chí còn hèn mọn tưởng tượng về chuyện cưới gả, hèn mọn tưởng tượng cuộc sống sau khi kết hôn.....

Tất cả những điều này, một năm trước nàng chưa từng nghĩ đến.

Tiếng chuông trống bên ngoài vang lên, đã sắp bình minh. Mạnh Cảnh Xuân bỗng nhiên lấy lại tinh thần, cuống quýt thu dọn hộp văn kiện, cầm lấy hộp đựng thức ăn, bảo là mình phải về nhà thay quần áo, rồi chạy biến đi mất.

Thẩm Anh nhìn cánh cửa đã khép lại kia cả một buổi trời, do dự một chút rồi cúi người rút từ trong hộc bàn ra một cuốn tấu chương.

Tấu chương này là để xin thi hành chế độ cho nữ đi học, hai tháng trước hắn đã viết xong, nhưng vẫn cứ lẩn lữa, mãi mà không trình lên.

Sắc trời bên ngoài dần dần sáng rõ, hần hít sâu một hơi, đứng lên, từ phía sau phòng lòi ra một bộ bào phục mới tinh tươm, chậm rãi thay từng cái từng cái một, rồi đi về hướng Lễ bộ.

Đám quan viên Lễ bộ đều đã tề tựu đông đủ chờ nghe sai phái, đầu tiên do Khiển quan tối cao cúng bái, thông báo cho thiên địa tổ tiên, sau đó đi về hướng Phụng Thiên môn.

Đến thời điểm, chuông trống kêu lên, Lễ quan dẫn đầu bách quan đi theo đường Ngự đến Phụng Thiên môn, hai vị phụ tướng đứng đầu vào Thái Cực điện trước, bách quan bấy giờ mới theo thứ tự bước vào trong điện, văn phía đông, võ phía tây, cả hai bên đều quỳ xuống, còn những quan nhỏ lẻ tẻ thì chỉ có thể quỳ trên quảng trường ngoài điện.

Mặt trời đã lên cao ba sào, Mạnh Cảnh Xuân quỳ bên ngoài, mồ hôi ướt đẫm sau lưng. Nàng không thể ngẩng đầu, mà cho dù có ngẩng đầu cũng không thể nào nhìn thấy rõ ràng bên trong điện.

Thẩm Anh đứng ở bên phải dưới ghé rồng, ngoại trừ Lễ quan cùng với Tư lễ thái giám thì hần ở gần tân hoàng nhất.

Đã là cuối tháng năm, bào phục dày nặng trên người khiến người ta oi bức khó chịu, tân hoàng mặc một thân long bào màu vàng sáng, cực kỳ chói mắt. Trong lòng Thẩm Anh lại vô cớ sinh ra một chút bất an.

55. Chương 55: Khai Sáng

Lễ quan đứng bên cạnh tân hoàng cầm một cái khay, trên khay là chiếu thư lên ngôi. Thẩm Anh nhanh chóng liếc mắt nhìn hần, thấy tay phải của hần run run, vẻ mặt khẩn trương, không nhịn được mà cau mày.

Chiếu theo lễ chế, lúc này Tư lễ thái giám phải nhận lấy chiếu thư trong tay Lễ quan, tuyên đọc trước công chúng, nhưng Lễ quan này lại không hề có một chút động tĩnh gì. Sau đó, hình như khó khăn lắm hần mới lấy lại được tinh thần, nghiêng người đưa cái khay đựng chiếu thư qua, nhưng tay phải của hần lại bất thành lình rời khỏi khay. Thẩm Anh luôn nhìn chòng chọc hần, lúc này đã thấy trong tay áo phải của hần có giấu một con dao ngắn sắc bén, vội hô lên: “Hộ giá!”

Tư lễ thái giám đã bị dọa gần chết, tân hoàng nhanh chóng phản ứng kịp, ai ngờ đầu mũi dao sắc bén đã đâm thẳng về phía hần. Tân hoàng cấp tốc tránh đi, đầu mũi dao xẹt qua, xé rách ray áo long bào. Lễ quan lúc này đã như tên rời cung, đuổi theo muốn đâm, Thẩm Anh thoáng chốc đã lên đến bậc thang, hung hãn túm lấy quan bào của Lễ quan kia, kéo hần té xuống đất. Thị vệ đã nhanh chóng đuổi tới, Lễ quan kia gấp đến độ mất, gờ dao găm lên đám ngượng về hướng Thẩm Anh.

Tuy Thẩm Anh đã né cực nhanh, nhưng cánh tay phải vẫn bị đâm trúng, trên quan bào mới tinh thoáng chốc bị rách ra một đường dài ba tấc.

Lúc này trong điện khá là hoảng loạn, thị vệ khổng chế Lễ quan kia, chờ tân hoàng xử trí. Tân hoàng chỉ lạnh lùng mở miệng: “Trước tạm giải vào thiên lao, mấy thị vệ soát người hôm nay cũng giam lại đợi thẩm vấn. Nghiêm Học Trung —— ”

“Có vi thần.”

“Đại Lý tự cấp tốc tra ra người nào sai khiến và những ai có liên quan đến vụ này. Mai chóng tra rõ rồi báo lên, không được kéo dài.”

“Vi thần tuân mệnh.”

Tân hoàng nhìn lướt qua quần thần dưới điện, nét mặt lộ vẻ suy tư nhìn không thấu, vươn một tay ra kéo Tư lễ thái giám lên, thanh âm trầm thấp: “Tuyên đọc chiếu thư cho xong đi.”

Tư lễ thái giám run rẩy nhặt chiếu thư từ trên mặt đất lên, khẩn trương nuốt nước bọt, từ từ mở chiếu thư ra, lấy lại bình tĩnh rồi mới nhấn rõ từng chữ, rành mạch tuyên đọc chiếu thư.

Khi âm tiết cuối cùng vừa rơi xuống, vãn vô bá quan quỳ bên dưới liền đồng thanh hô to: “Ngô hoàng vạn tuế!”. Tiểu lại quỳ ngoài điện cũng theo đó hô to “Ngô hoàng vạn tuế”.

Mạnh Cảnh Xuân quỳ bên ngoài, vừa rồi thấy thị vệ gấp gấp chạy vọt vào bên trong, hiển nhiên là đã xảy ra sự cố gì đó. Dù chưa gây ra hoảng loạn quá lớn, nhưng trong buổi đại điển này, thị vệ mang binh khí làm sao có thể vào điện được cơ chứ?

Nàng bất giác cảm thấy lo lắng, cho đến khi buổi lễ kết thúc, quần thần cung tiễn tân hoàng rời khỏi điện, nàng mới đứng lên. Theo lễ chế, sau khi đăng cơ đáng lẽ phải tổ chức tiệc rượu với quần thần, nhưng vì tân hoàng tiết kiệm, nên đại điển đến đây cũng kết thúc.

Tiểu lại dần dần tản đi, Mạnh Cảnh Xuân vẫn đứng tại chỗ muốn chờ Thẩm Anh một chút, nhưng khi nhìn lại, thấy bên trong điện đều đã vắng tanh, mà nàng không thấy bóng dáng Thẩm Anh đâu cả. Một Viên ngoại lang bên Lễ bộ thấy nàng còn đang đứng ngo ngoe ở đó, liền hỏi: “Mạnh đại nhân còn chưa đi à?”

Mạnh Cảnh Xuân đáp: “Đi ngay đây.” Nàng dừng một chút, lại hỏi: “Không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.....”

“À.” Lễ bộ viên ngoại lang đã đoán được bên ngoài điện hẳn là không biết bên trong xảy ra chuyện gì, liền nhỏ giọng nói, “Vừa rồi Đĩnh Lễ quan phạm thượng, mang dao găm đến điện, có ý muốn ám sát, đã bị thị vệ khống chế rồi. Chuyện xảy ra đột ngột, giải quyết cũng nhanh, cho nên không gây ảnh hưởng gì đến việc tuyên đọc chiếu thư trong buổi đại điển cả.”

Mạnh Cảnh Xuân kinh hãi, rồi lại gật gật đầu, đang định đi thì phía sau có người gọi nàng.

Nàng nhìn lại, thấy Nghiêm Học Trung lạnh mặt đi tới. Nghiêm Học Trung đi đến bên cạnh nàng, dừng chân, nói: “Chuyện Lễ quan ám sát trong buổi đại điển hôm nay phải mau chóng cho ra kết quả, Đĩnh Lễ quan cùng với mấy thị vệ soát người ở cửa cung hôm nay đều đã bị giải đi rồi. Bây giờ người đi với ta đến thiên lao một chuyến.”

Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy hành động làm việc thật sự là quá nhanh rồi, nàng còn chưa kịp phản ứng, Nghiêm Học Trung đã nhấc chân đi.

Mạnh Cảnh Xuân khấn cấp đuổi kịp, vội hỏi: “Không biết..... Thẩm tướng đi đâu.....”

Mặt Nghiêm Học Trung vẫn lạnh lẽo như cũ: “Bị thương.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, tim chợt thất lại. Nghiêm Học Trung nghiêng đầu lườm nàng một cái: “Không nguy hại đến tính mạng, trên cánh tay bị rách một đường, không cần quá om sòm.”

Rách một đường?! Dài bao nhiêu? Chảy bao nhiêu máu? Mạnh Cảnh Xuân hận không thể lập tức chạy đi xem Thẩm Anh bị thương thế nào.

Nghiêm Học Trung dội ngay một chậu nước lạnh lên đầu nàng: “Người gặp không được đâu, Thẩm đại nhân đi theo bệ hạ rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân lo lắng trăm bề, nhưng chỉ có thể thành thành thật thật đi theo Nghiêm Học Trung đến thiên lao thẩm vấn.

***

Bên kia, Trương Chi Thanh vội vàng chạy tới, chỉ thấy trên cánh tay phải của Thẩm Anh bị cắt một đường, cởi quan bào ra, ống tay áo màu trắng bên trong đã bị máu nhuộm thành một mảng đỏ tươi, sờ lên ướt ướt dính dính, miệng vết thương vẫn còn đang đổ máu. Do bị dao nhỏ đâm vào, lại rạch xuống hơn một tấc, nên vết thương rất sâu.

Thân là y quan mà hắn còn phải âm thầm hít vào một hơi, còn Thẩm Anh thì trầm mắt, trên mặt hoàn toàn không có một tí biểu cảm gì, để mặc Trương Chi Thanh đắp thuốc băng bó. Trương Chi Thanh thấy hắn như thế, còn nghi ngờ không biết có phải hắn không biết đau hay không.

Tân hoàng đứng nhìn một bên, nói: “Thẩm đại nhân bị thương thì về phủ nghỉ ngơi đi, đợi thương thế tốt lên rồi mới về triều cũng không sao.”

Sắc mặt Thẩm Anh vẫn thản nhiên như trước: “Tạ ơn bệ hạ.”

Tân hoàng nhíu mày liếc hắt một cái: “Người có công cứu giá, trẫm còn chưa thưởng gì cho người, cảm ơn gì chứ?”

Thẩm Anh liếc nhìn Trương Chi Thanh một cái, Trương Chi Thanh rất là biết điều mở miệng nói: “Thương thế của Thẩm đại nhân chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được, đừng làm việc gì nặng hay động đến chân tay, tránh cho miệng vết thương bị nứt.”

Tân hoàng liền nói: “Làm phiền Trương thái y rồi, lui ra đi.”

Trương Chi Thanh hành lễ cáo lui, xách hòm thuốc cúi đầu đi ra ngoài.

Thẩm Anh bấy giờ mới mở miệng nói: “Thần có một chuyện muốn nói.”

“Nói đi.”

Thẩm Anh duỗi một tay ra, nhắc quan bào trên đất lên, từ trong tay áo lấy ra một quyển tấu chương dâng lên.

Tân hoàng nhận lấy tấu chương, lướt nhanh, hơi cong khóe miệng, sắc mặt nhàn nhạt: “Thi hành chế độ cho nữ đi học?”

“Tuy thần không dám tùy tiện thăm dò ý đồ của bệ hạ khi thi hành chế độ cho nữ đi học ở đất Sở, nhưng nếu đất Sở thi hành chế độ này thu được lợi nhiều hơn hại, vậy thì tại sao không thể thi hành trên toàn thiên hạ?” Hắt ngời đối diện với thiên tử, giọng điệu không giống như là đang trao đổi.

Tân hoàng nhìn hắt, lại nhìn cuốn tấu chương kia: “Văn chương người viết vẫn còn tốt lắm. Mấy lý do kể trên tấu chương này, thoạt nhìn thì có vẻ đường hoàng, nhưng sao trẫm có thể không biết người là vì ham muốn cá nhân cơ chứ?”

Sắc mặt Thẩm Anh trầm tĩnh: “Cho dù cuốn tấu chương này thần viết vì có ham muốn cá nhân, nhưng bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ thi hành chế độ cho nữ đi học thôi.”

“Thẩm Anh à.” Tân hoàng bỗng nhiên gọi thẳng tên hắt, tiếng nói cũng nhàn nhạt, “Có vài chuyện, người là hạ thần, không thể nhìn thấy rõ ràng được đâu.”

“Thần đã vượt quyền ——” Thẩm Anh hơi ngừng một chút, “Nhưng chẳng lẽ bệ hạ định bỏ trống vị trí hoàng hậu luôn sao?”

Tân hoàng nói: “Trẫm có thể tạm thời không lập hậu, đợi cho người kia chịu ló mặt ra mới thôi.”

Thẩm Anh nói: “Thần cũng có thể chặn họng đám quần thần trong triều cho bệ hạ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện người nào thúc giục bệ hạ lập hậu, cho đến khi —— ham muốn cá nhân cá nhân của thần được thực hiện.”

Bàn luận điều kiện đến trình độ này, Thẩm Anh phải đạt hạng nhất. Tân hoàng chợt phì cười, giống như đã quay về thời niên thiếu, cùng ngồi thương lượng đưa ra điều kiện với nhau, thật là ngây thơ.

Tân hoàng liếc xéo hắt một cái: “Mạnh Cảnh Xuân tốt vậy à?”

Thẩm Anh đột nhiên thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hắt đoán là bệ hạ biết chuyện này, quả nhiên là đã biết.

Trên mặt Thẩm Anh có ý cười nhè nhẹ: “Trong lòng thần, nàng thật sự tốt như vậy.”

Hiển nhiên là tân hoàng đã từng tra xét lai lịch của Mạnh Cảnh Xuân, còn biết vụ án hơn mười năm trước có liên quan đến Thẩm Anh. Nhân quả trên đời thật là.....

Nói đến đây, Thẩm Anh đứng dậy, cúi người nhặt quan bào dính máu trên đất lên, đang định cáo lui, tân hoàng lại gọi hắt: “Việc của người còn chưa xong đâu, nếu có ý nghĩ muốn thoái ẩn thì tạm thời thu lại đi.”

Thẩm Anh đưa lưng về phía hắt, ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ hơi nghẹn giọng, nói: “Đương nhiên là thần biết, thần chỉ là muốn cưới một phu nhân. Tuy bệ hạ không có hoàng hậu nhưng tốt xấu gì cũng còn có mỹ nữ, thần không có.”

Tân hoàng cười nhạt, chỉ nói: “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Thẩm Anh bấy giờ mới đi ra ngoài, một tay đóng cửa lại, vết thương trên cánh tay phải đau nhức khó nhin, nhưng trong lòng lại cực kỳ thoải mái.

Hắn đi theo đường Ngự ra cửa cung, thời tiết tốt đến mức nhìn như không thật.

***

Thẩm Anh ở trong phủ nghỉ ngơi vài ngày, không lên triều, không để ý chính sự, quanh quẩn trong nhà nghỉ ngơi nhàn tĩnh, đọc sách đùa chim, chẳng khác gì một tên ăn chơi trác táng. Ngược lại Mạnh Cảnh Xuân lại vì vụ án Đình Lễ quan mà bận rộn, suốt ngày đi sớm về trễ.

Hôm đó Đình Lễ quan có thể mang theo dao găm vào điện, hiển nhiên là đã trốn được thị vệ kiểm tra, nhưng vận hội liên tục lại vẫn không tìm ra kẻ nào khả nghi trong số mấy thị vệ soát người. Đình Lễ quan ở trong ngục cố gắng tự sát mấy lần, đều bị lính canh ngục kịp thời ngăn chặn, gặng hỏi ông ta thì ông ta vẫn cứ vệt chết còn cứng mồm, làm cách nào cũng không chịu hé răng.

Mạnh Cảnh Xuân suy nghĩ, bình thường danh tiếng quan hệ của Đình Lễ quan ở Lễ bộ đều rất tốt, nếu bảo là có động cơ gì đó, cũng chỉ có một ——

Hoặc Đình Lễ quan là dư đảng của phe Thái tử, hoặc là bị quản chế bởi dư đảng của phe Thái tử, cho nên mới gây nên náo loạn trong đại điển đăng cơ. Động cơ này rất dễ thúc đẩy, mà có lẽ tân hoàng còn có dụng ý khác.

Nếu muốn mạng của Đình Lễ quan thì cực kỳ dễ, ông ta gây ra chuyện này, đã bị khép vào tội đại nghịch bất đạo, có thể trực tiếp xử tử. Nhưng tân hoàng lại chỉ giải ông đến thiên lao, không cho chết, rõ ràng là muốn lôi người sai khiến sau lưng ông, cùng với đám dư đảng ngầm của phe Thái tử chưa moi ra hết.

Hôm ấy, Mạnh Cảnh Xuân mang theo Hình bộ tiểu lại đến phủ của Đình Lễ quan một chuyến. Trong phủ của ông căn bản không có ai, nghe nói là đêm trước ngày cử hành đại điển đã lẳng lẽ tản ra chạy trốn rồi, khi tới bắt người thì chỉ còn vườn không nhà trống, hiển nhiên là mưu tính đã lâu. Mạnh Cảnh Xuân từ trong phủ vắng vẻ đi ra, vẻ mặt có phần buồn bực. Ngay lúc này lại bỗng có một cụ già mày dài tóc bạc chống gậy đi về hướng nàng.

Cụ già nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Đại nhân tới tra án sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội gật đầu bảo đúng.

Cụ già nói: “Hộ gia đình này chết liên tiếp hai người vào ngày hai mươi mốt, hai mươi hai tháng năm đây.”

Mạnh Cảnh Xuân cau mày.

Cụ già kia nói tiếp: “Chuyện này thật sự rất kỳ lạ, nhất định là bị người khác hại chết rồi. Đình đại nhân này có tổng cộng bốn người con trai, chết liên tiếp hai đứa, có thể bình thường cho được à?” Nếu lời nói của cụ già là thật, hai đứa con trai này bị kẻ khác hại chết, vậy chẳng lẽ là cảnh cáo uy hiếp sao? Nếu không chịu ám sát, sẽ giết nốt hai đứa con còn lại của ông ta?

Mạnh Cảnh Xuân muốn hỏi rõ hơn, nhưng cụ già kia lại không nói thêm gì nữa, chống gậy tập tễnh bước đi.

Khi nàng về phủ, trời đã tối muộn. Bụng nàng đói meo, vì vụ án mà có chút phiền lòng. Dù đã đi sớm về trễ như vậy, nhưng Nghiêm Học Trung vẫn trách nàng chây lười, nói nàng làm việc quá chậm.

Mạnh Cảnh Xuân vừa mới vào nhà bếp, liền thấy Thẩm Anh ngồi im không nhúc nhích ở đó, trông chẳng khác gì một pho tượng Phật.

“Muộn vậy rồi mà Tướng gia còn ngồi đây làm chi.....” Nàng vừa nói vừa mở nắp nồi tìm thức ăn.

Thẩm Anh lạnh lùng nói: “Đợi ăn cơm.”

“Ồ.” Nàng bưng thức ăn còn ấm áp từ trên giá hâm nóng xuống, bê đến trước mặt Thẩm Anh, chuyển một cái thìa cho hắn: “Tướng gia dùng thìa tay trái được chứ?”

“Không được.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu và một miếng cơm vào miệng trước để lót lót bụng, bấy giờ mới lấy đũa gấp thức ăn, đưa tới miệng Thẩm Anh.

Sắc mặt Thẩm Anh lại không tốt, quay đầu đi nói: “Đói đến mức không còn khẩu vị gì nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân liền rút đũa về, ăn luôn miếng thức ăn đó, nói: “Không đâu, đồ ăn rất ngon, cực kỳ kích thích khẩu vị. Tốt xấu gì Tướng gia cũng ăn một miếng đi, không ăn sẽ đói.”

Thẩm Anh hơi tức trong lòng, bị kiểu nói chuyện như chả có gì quan trọng của nàng làm cho ghen lời, càng thêm khó chịu, giọng điệu vẫn đốp chất như cũ: “Không ăn.”

“Ồ, vậy ta ăn trước vậy.” Mạnh Cảnh Xuân đã đói đến hoa mắt, vùi đầu say sưa ăn ngon lành.

Thẩm Anh mất hứng.

Hình như Mạnh Cảnh Xuân phát hiện ra cái gì đó, ngẩng đầu lên: “Tướng gia vẫn nên ăn một chút đi, đừng có bày tỏ thái độ nữa.”

Nàng duỗi đầu ngón tay qua: “Móc ngoéo, ngày mai ta nhất định sẽ về sớm hơn hôm nay.”

Thẩm Anh nhú mày nhìn nàng vươn ngón út ra, lại hơi quay mặt đi, giọng nói hờ hững: “Hôm qua nàng nói lời này rồi, ta không tin nàng nữa.”

“Vậy phải thế nào mới tin đây?” Mạnh Cảnh Xuân rút tay về, mặt như quả mướp đắng, cực kỳ bó tay.

Thẩm Anh thấy nàng như vậy, trên mặt bỗng nhiên nổi lên ý cười, lại biến mất trong tích tắc, không để cho nàng nhìn thấy, vẫn bày ra vẻ mặt bất mãn, nói: “Thái độ của nàng không đúng.”

56. Chương 56: Lâu Không Về (thượng)

Mạnh Cảnh Xuân niệm tình hần đang là bệnh nhân, cho nên cũng nhân nhượng, giọng điệu hết sức nhẹ nhàng: “Vậy thái độ thế nào mới hợp với ý của Tướng gia.....”

“Đút ta ăn cơm trước.”

“Ồ, không phải Tướng gia không đói vì quá đói rồi à?” Mạnh Cảnh Xuân nói rồi cúi đầu và thêm một miếng cơm vào miệng, “Với cả lúc này ta đút cơm cho Tướng gia, Tướng gia còn không thèm quay đầu qua, tuyên bố là không muốn ăn đấy.”

Thẩm Anh như đang giận dỗi: “Lúc này nàng qua loa như thế, ta nuốt trôi được à?”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Vậy để ta ăn xong rồi đút cho Tướng gia.” Nàng nói xong lại tiếp tục vùi đầu ăn, ăn cực kỳ nhanh.

Thẩm Anh nhìn không nổi, cau mày nói: “Ăn từ từ thôi.”

Nàng cấp tốc ăn xong, gác đũa xuống: “Ta sợ Tướng gia đói chết nên mới phải ăn nhanh như thế.” Nàng vừa nói vừa đứng dậy, kéo ghế dựa đến bên cạnh hắn, ngồi xuống, múc một muống canh, cực kỳ khuôn phép đưa tới bờ môi hắn: “Tướng gia ăn canh trước đi.”

Thẩm Anh rất hưởng thụ uống một ngụm canh, lại hơi ghét bỏ nói: “Hơi mặn.”

Mạnh Cảnh Xuân liền cầm chén cơm lên, múc một thìa nhỏ đưa tới: “Tướng gia ăn miếng cơm.”

Thẩm Anh ăn xong, vẫn có phần không hài lòng: “Hơi khô.”

Mạnh Cảnh Xuân lại rót cho hắn một chén nước.

Thẩm Anh bỗng nhiên nói: “Sợ ta đói chết mà nàng còn về muộn thế à?”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không oán hận, chỉ nói: “Chưa làm xong việc nên cũng không có lòng dạ nào về nhà. Mà Tướng gia không tìm người khác dứt cơn được à? Không muốn đói chết thì kiểu gì cũng có biện pháp.”

Thẩm Anh bị nàng nói nghẹn lời, nhất thời không biết phải mở miệng thế nào mới tốt, quay đầu sang chỗ khác: “Ta không thích.”

Đã bao giờ nàng thấy Thẩm Anh lộ ra toàn bộ hỉ nộ ái ố trên mặt như thế này đâu, cảm thấy bất thường, lập tức duỗi tay qua, sờ lên trán hắn, lại sờ sờ trán mình, nói: “Đâu có nóng đâu ta.”

Thẩm Anh vẫn quay đầu sang hướng khác, không thèm nhìn nàng, lát sau lập tức đánh trống lảng: “Haiz..... Không biết nàng có chê ta già không nữa.”

“Hử?” Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, sững sờ một chút. Già? Hình như nàng chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Huống chi năm nay hắn cũng chỉ mới hai mươi tám, diện mạo vóc dáng đều còn rất trẻ, sao có thể sinh ra ý nghĩ lo được lo mất như thế.....

Mạnh Cảnh Xuân cắn môi, vươn cả hai tay ra, quay mặt hắn sang đây: “Tuy Tướng gia lớn tuổi.....”

Nàng còn chưa dứt lời, Thẩm Anh đã hơi méo miệng nói: “Quả nhiên là chê ta già.”

“Nhưng mà!” Mạnh Cảnh Xuân nhìn chằm chằm hắn không tha, “Bây giờ Tướng gia không khác gì đứa con nít, ta còn đang chê Tướng gia không hiểu chuyện đây!”

Thẩm Anh bỗng nhiên nâng lên cánh tay trái vẫn buông thõng dưới bàn nãy giờ, vói qua bóp bóp mặt nàng: “Ủy khuất nàng rồi.”

Giọng nói mềm nhẹ lập tức đập vào trái tim bé nhỏ của Mạnh Cảnh Xuân, nàng hơi quay đầu, ho nhẹ một tiếng: “Xem ra hôm nay Tướng gia quả thật là bị sốt rồi, phải uống thuốc thôi.”

“Không sốt.” Thẩm Anh nhìn nàng, nói: “Khiến nàng bận đến mức này, lại còn không danh không phận đi theo ta, thật sự đã ủy khuất nàng rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời không biết đáp lại thế nào, thật lâu sau mới nói: “Không quan trọng.”

“Tiểu lừa đảo.”

Mạnh Cảnh Xuân rút tay về, phồng má, không chịu phục nói: “Không phải mà.”

Thẩm Anh thân bỗng nhiên nghiêng người ra đằng trước, trực tiếp dựa vào nàng. Mạnh Cảnh Xuân ngồi thẳng người, mặc cho hắn dựa, nâng tay vỗ nhẹ lên lưng hắn. Ừ, thật muốn cứ ôm mãi thế này, nếu như thời tiết không quá nóng.

Thẩm Anh khẽ ngửi mùi mộc hương thoang thoảng trên mái tóc nàng, trong lòng càng cảm thấy buồn bã. Mạnh Cảnh Xuân lại mở miệng nói: “Hôm nay ta chạy lòng vòng bên ngoài suốt một ngày, cả người đầy mồ hôi, Tướng gia đừng chê thôi.”

Thẩm Anh vẫn dựa vào, không nhúc nhích, một lát sau mới nói: “Nơi xa nhất mà nàng từng tới là nơi nào?”

Mạnh Cảnh Xuân trả lời ngay lập tức: “Giang Châu.”

“Nếu mang nàng đến một nơi càng xa hơn, nàng có muốn đi không?”

“Chỗ nào?” Mạnh Cảnh Xuân hỏi xong, lập tức nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: “Đất Sở?”

Thẩm Anh trầm mặc một chút rồi mới đáp lại một tiếng.

Mạnh Cảnh Xuân âm thầm hít một hơi: “Tướng gia muốn về nhà sao?”

“Ừ.....” Hình như Thẩm Anh phải suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này, nói tiếp: “Mà ta muốn dẫn nàng cùng về xem một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ cũng tốt, chỉ là..... lúc này nói đi là đi ngay được sao? Từ đây đến đất Sở, đi về ít nhất cũng phải hơn một tháng, nếu muốn ở lại một thời gian, vậy thì không thể ít hơn hai tháng. Mà lúc này đâu phải là thời điểm có thể thoát thân.....

Nàng đang cân nhắc, Thẩm Anh đã thông thả mở miệng nói: “Không cần lo lắng không đủ thời gian. Ta đang bị thương, tạm thời không lên triều, còn chuyện bên phía nàng, ta vừa mới nói với Nghiêm Học Trung rồi, xin nghỉ hai tháng cũng không sao.”

Mạnh Cảnh Xuân oán thầm, Nghiêm Học Trung người này sao có thể như thế? Một mặt trách nàng lười biếng, mặt khác lại thoải mái đồng ý cho nàng nghỉ phép, trở mặt cũng quá nhanh đi?!

“Chỉ là ——” Thẩm Anh ngồi thẳng người lên, nhìn vào mắt nàng, nói: “Nếu thế thì phải đi cực gấp, sẽ rất khổ cực.”

Mạnh Cảnh Xuân nhướn miệng cười: “Có sao đâu, kinh thành thật buồn chán, hiếm khi được đi xa như vậy, mừng còn không kịp, chẳng lẽ còn sợ một tẹo khổ cực trên đường à?”

Thẩm Anh vỗ nhẹ lên vai nàng: “Đi nghỉ sớm đi. Nàng chỉ cần chuyển giao công việc trong Đại Lý tự, ta sẽ chuẩn bị tốt những chuyện còn lại. Hai ngày sau xuất phát.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu thật mạnh.

Đương nhiên nàng biết, làm đến mức độ này tức là thế nào, mà e là bây giờ cả Nghiêm Học Trung Thẩm Thời Linh đều đã biết rành mạch chuyện của bọn họ rồi. Chỉ có một mình nàng ngây thơ, tưởng che mắt được một đám người mà thôi.

Quay về đất Sở cùng với Thẩm Anh, là để giải một nút thắt trong lòng hần. Còn đối với nàng mà nói, điều này có nghĩa là bắt đầu một hành trình mới.

***

Nghiêm Học Trung đích thân tiếp nhận vụ án của Đinh Lễ quan, vài vụ án linh linh lẻ tẻ trên tay Mạnh Cảnh Xuân cơ bản cũng đã xong, nàng chỉ nói với đồng liêu là trong nhà xảy ra vài chuyện đột xuất, phải về gấp. Triều đại này vốn coi trọng đạo hiếu, đồng liêu vừa nghe thấy nàng nói thế, tưởng là cha mẹ nàng xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi nhiều nữa.

Nàng xử lý xong mọi việc trên tay, Thẩm Anh cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.

Đêm trước hôm xuất phát, Mạnh Cảnh Xuân lại bỗng nhiên bị Thẩm Thời Linh gọi qua.

Thẩm Thời Linh gặp riêng nàng trong phòng ngủ, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Vết thương của A Anh rất sâu, khó lắm mới tốt lên được, trên đường đi dừng để cho hần quá một mối.”

“Ồ?” Mạnh Cảnh Xuân hơi sững sờ, ngay sau đó phản ứng kịp, lại đột nhiên nhớ đến vài chuyện không quá hay ho, mặt nhất thời đỏ lên, vội nói: “Sẽ không sẽ không.”

Thẩm Thời Linh cười cười, nhưng ý cười lại nháy mắt biến mất. Nàng nói tiếp: “Quan hệ giữa cha ta với A Anh rất tế nhị, đã qua nhiều năm như thế, bây giờ gặp lại chưa chắc sẽ ăm ỉ, nhưng cũng không thể quá tự nhiên, người khuyên hần nhiều một ít cũng tốt.”

Mạnh Cảnh Xuân lấy hết dũng khí hỏi: “Không biết năm đó vì sao Tướng gia rời khỏi nhà.....”

Thẩm Thời Linh đáp lời: “Thật ra lý do rất đơn giản. Trước kia cha ta buôn bán, nhưng không phải là làm ăn chính đáng gì. Từ nhỏ A Anh đã được đi học, là người có cốt khí, đương nhiên cảm thấy nhục nhã, trong cơn tức giận liền bỏ nhà ra đi. Hần đi nhiều năm như vậy rồi, nhưng cũng chưa từng hỏi đến mấy chuyện trong nhà. Dù sao năm đó hần đậu Tam Nguyên, vinh quanh vô hạn, cũng không liên quan gì đến người trong nhà nữa, hầu như cắt đứt liên lạc. Phụ thân ta rất bướng bỉnh, người khác có đưa ra quyết định ngốc nghếch gì cũng nhất định không khuyên lấy một câu. A Anh thì cố chấp, mà da mặt hần cũng quá mỏng, đừng thấy bây giờ hần ra vẻ như bình tĩnh không gợn sóng như thế, thật ra vẫn rất dễ ngượng như xưa. Bây giờ khó khăn lắm hần mới có dũng khí về nhà một chuyến, công lao của người không thể bỏ qua.”

Nàng dừng một chút: “Nhắc tới chuyện này, còn phải cảm ơn người.”

Mạnh Cảnh Xuân vội khoát tay nói: “Không dám không dám..... Ta đâu có làm gì đâu.....”

Thẩm Thời Linh cười nhạt: “Người không cần ngại ngần với ta. Bộ dạng bạc tình trước kia của A Anh, ta đều biết cả. Nhưng kể từ khi gặp người, hần như đã thay đổi thành một người khác vậy. Mẫu thân ta luôn

lo lắng hẳn sẽ cô đơn suốt đời, nếu lần này thấy người về cùng hẳn, nhất định là vui đến mức ngủ không được.”

Mạnh Cảnh Xuân mím môi, bị nàng nói thế lại càng ngại ngùng hơn.

Giọng điệu Thẩm Thời Linh chậm dần: “Mẫu thân ta rất thích ăn hộp điểm tâm tám loại của Phù Dung lâu, khi A Anh còn chưa rời nhà, rất hay mua cho bà ăn. Sau khi A Anh bỏ đi, mẫu thân cũng không ăn nữa, sợ đau lòng.”

Đương nhiên Mạnh Cảnh Xuân nghe ra ý tứ trong câu nói của nàng, nhỏ giọng đáp: “Đến lúc đó ta sẽ mua.”

Thẩm Thời Linh rất hài lòng với phản ứng của nàng, nói tiếp: “Về phần nha đầu Đại Duyệt kia..... Văn chương của người tốt như vậy, hiển nhiên là đã đọc rất nhiều sách. Nha đầu kia là đồ ngốc, người nói chuyện với nàng phải nói tới nơi tới chốn. Chỉ là đã rất nhiều năm Đại Duyệt không gặp A Anh, tuy sẽ không quên hẳn suốt ngày như hồi bé, nhưng chắc cũng sẽ làm phiền hẳn rất nhiều. Người khoan dung một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân chỉ lo gật đầu.

Thẩm Thời Linh đứng dậy, nhìn nàng nói: “Người không thể cứ mãi mặc đồ nam trang như thế này. Vác bộ dáng này đi gặp mẫu thân ta, bà ấy chắc chắn sẽ bị dọa.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đứng lên theo.

Thẩm Thời Linh cầm một cái khay tới, nhanh chóng đánh giá nàng một phen: “Ước lượng kích thước của người một chút. Trước đó có may cho người hai bộ, tuy không được xem là sang quý, nhưng cũng khá xinh xắn. Người thử một chút đi.”

Đã mười mấy năm Mạnh Cảnh Xuân không mặc nữ trang, nàng nhìn thoáng qua hai bộ quần áo trên khay, hít sâu một hơi rồi vươn tay nhận lấy.

“Thay ở đây luôn đi, không sao đâu.” Thẩm Thời Linh nói rồi đi về phía bàn trang điểm, “Nghe A Anh nói, hơn mười năm nay người không mặc nữ trang, chắc cũng chỉ biết cột tóc đơn giản, hôm nay ta dạy người một chút.”

Thẩm Thời Linh như vậy ngược lại làm cho Mạnh Cảnh Xuân có phần được sủng ái mà lo sợ. Nàng vụng về thay sang nữ trang, soi soi gương, lại thấy hơi khó chịu. Thẩm Thời Linh liếc nhìn nàng một cái, cười nói: “Nhìn khá vừa người. Mặc mùa này có thể hơi nóng, nhưng đất Sở không nóng như kinh thành, mặc bộ này thì vừa vặn.”

Tay áo hơi bó, cổ áo thấp thấp lộ ra một đoạn vải lót trắng ngần bên trong, thắt lưng bó chặt, cạp lộ rõ vòng eo nhỏ nhắn.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, Thẩm Thời Linh tay chân nhanh nhẹn chải đầu rồi búi cho nàng một kiểu tóc phổ biến của thiếu nữ chưa chồng. Nàng hỏi: “Học được chưa?”

Hình như Mạnh Cảnh Xuân không hề hoài nghi năng lực tiếp thu của mình, tự cảm thấy đã lĩnh ngộ được, liền khẽ gật đầu. Thẩm Thời Linh nhìn khuôn mặt của nàng, nói: “Mặc quá. Nhưng màu da người trắng, không cần đánh thêm phấn nữa, nếu không ngược lại rất thô tục.” Thẩm Thời Linh nói xong, liền vẽ lông mày cho nàng, đánh lên một ít phấn hồng, lại mở hộp sứ nhỏ đựng son ra, dính lấy một ít rồi thoa lên môi Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân để mặc cho nàng làm, cuối cùng Thẩm Thời Linh nói: “Thế này là được rồi, mẫu thân ta sẽ rất thích cho mà xem. Đứng lên cho ta nhìn một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân rất là biết điều đứng lên.

Thẩm Thời Linh nhìn ngực nàng: “Đừng nói là người vẫn đang quần vải bó đấy?”

Mạnh Cảnh Xuân thoáng chốc đỏ mặt.

Thẩm Thời Linh thở dài: “Thứ này vẫn nên quần ít một chút thì tốt hơn.”

Mạnh Cảnh Xuân vội đáp lại. Thắm Thời Linh nhìn thoáng qua bên ngoài: “Canh giờ không còn sớm, về nghỉ ngơi đi, sáng mai là phải đi rồi.” Nàng lại nhìn cái khay trên bàn, nói: “Bộ kia ta bảo hạ nhân xếp vào trong bao đồ của người là được.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi cúi đầu, nhỏ giọng mềm mại nói một câu “cảm ơn trưởng tỷ” rồi rất biết điều mà cáo từ.

Nàng đi đến ngoài cửa, đứng dưới mái hiên một lát. Đèn lồng đang đưa theo gió đêm, cái bóng trên đất cũng động đậy. Ưng hồng trên mặt nàng đã tan đi, nhớ đến vào lời Thắm Thời Linh vừa nói, trong lòng mơ hồ cảm thấy áp lực.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân, liền khẽ xoay người lại. Thắm Anh đang đi về hướng này, nhìn thấy Mạnh Cảnh Xuân đứng dưới mái hiên, mượn ánh đèn nhìn rõ lớp trang điểm nhẹ nhàng trên mặt nàng cùng với bộ nữ trang lộ rõ eo thon, hần lập tức ngậy người.

57. Chương 57: Lâu Không Về (trung)

Nhưng Thắm Anh cũng chỉ ngậy người trong giây lát rồi trở lại bình thường. Hần nhẹ cong khóe môi, giọng bình tĩnh: “Chờ ta à? Có chuyện gì sao?”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới hoàn hồn, phát hiện mình đang đứng trong hành lang ngay trước cửa phòng ngủ của hần. Nàng nhìn trước ngó sau, giải thích: “Trưởng tỷ mới cho ta hai bộ quần áo, liền mặc thử xem có vừa hay không. Trời hơi nóng nên ta ra ngoài hóng gió đêm một lát.”

Thắm Anh chỉ nhẹ đáp lại một tiếng rồi nói: “Màu sắc hoa văn có vẻ hơi già, nàng cũng chỉ mới hai mươi, sao lại mặc kiểu này.”

“Ồ?” Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu nhìn, nàng lại thấy rất tốt.

Thắm Anh thừa dịp nàng cúi đầu, nhanh chóng đánh giá nàng một phen từ đầu tới chân. Hần hơi quay đầu đi, thủng thỉnh nói: “Nha đầu kia đúng là chỉ cam lòng tiêu tiền cho Nghiêm Học Trung. May bộ quần áo này cho nàng chắc cũng chỉ tốn một lượng bạc, vậy mà nàng đã sướng đến thế rồi cơ à?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, một lượng cũng đâu có ít. Nàng nhìn thoáng qua phòng của Thắm Thời Linh, nhỏ giọng nói: “Bộ đồ này tốt xấu gì cũng là tâm ý của trưởng tỷ, huống chi ta cũng rất thích.....”

Thắm Anh tiến lên, nhàn nhạt lườm nàng một cái: “Không có kinh nghiệm.”

Mạnh Cảnh Xuân bĩu môi, bám gót theo sau. Thắm Anh nói: “Nàng đi theo ta như vậy, chẳng lẽ biết trong phòng ta có một tủ quần áo à?”

“Gì cơ?” Trời đất chứng giám, chuyện này từ lúc nào vậy? Nàng căn bản là không hề hay biết gì.

Thắm Anh đã tự ý mở cửa, cầm đèn đi đến trước một tủ quần áo, bày ra bộ dạng của một kẻ ăn chơi trác táng, nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Cứ việc chọn.”

Mạnh Cảnh Xuân ló đầu qua nhìn, đầu tiên là sững sốt, sau đó thở dài: “Ta chỉ thấy một đồng bạc.” Trong tủ quần áo có ít nhất hai, ba mươi bộ, mà toàn là nữ trang. Nàng duỗi tay sờ thử, đều được may từ chất liệu tốt.

Thắm Anh đi đến ghế dựa, ngồi xuống, lười nhác nói: “Nếu nàng thấy bộ nào thuận mắt, vậy sau này cứ tìm người đó đến may đồ, đỡ phải lo nhiều.”

“Cái này.....” Mạnh Cảnh Xuân chỉ chỉ một đồng đồ trong tủ, “Đều là do thợ may khác nhau làm ra à?”

Thắm Anh vẫn bày ra dáng vẻ như chẳng hề gì của một tên phá gia bại sản, nói: “Tuy nói trong kinh thành có khoảng mười mấy thợ may lành nghề, nhưng không chừng khẩu vị nàng đặc biệt, thích mấy thứ dị thường khác người gì đó, không bằng để mỗi người may một bộ cho nàng xem thử.”

Mạnh Cảnh Xuân xoay người lại nhìn đồng quần áo trong tủ, nâng cầm lên, nghiêm túc hỏi: “Tướng gia tìm người may từ khi nào vậy?”

Thẩm Anh mò lấy một quyển sách trên bàn, theo khuôn theo dạng lật một trang ra, nhàn nhạt nói: “Mới đây thôi. Nhiều chuyện quá, không nhớ rõ lắm.”

Mạnh Cảnh Xuân “hừ” một tiếng trong lòng, lập tức hỏi tiếp: “Sao Tướng gia biết được kích thước quần áo của ta?”

Thẩm Anh liếc nàng một cái: “Không phải nhìn bằng mắt sao?”

Mạnh Cảnh Xuân bị hấn làm cho nghẹn một chút, nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta mặc quần áo xưa giờ là được rồi. Với lại chờ ta về kinh, sau này cũng cực ít có dịp mặc đến mấy bộ này, không phải quá lãng phí rồi sao?”

“Lãng phí gì chứ?” Thẩm Anh âm thầm lẩm bẩm một tiếng, lại lật một trang sách, cũng không ngẩng đầu lên: “Nàng may thêm một bộ, ta may ít một bộ, tính qua tính lại cũng như nhau cả thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân oán thầm, cái này cũng gọi là tiết kiệm á? Lý luận kiểu gì vậy.

Thẩm Anh lại nói: “Bên ngoài mặc không được, nhưng trong nhà thì chắc vẫn được chứ.” Nói rồi vẫy vẫy tay gọi nàng qua.

Mạnh Cảnh Xuân không biết trong hồ lô của hấn bán thuốc gì, chỉ có thể đi qua. Đứng cả buổi trời, Thẩm Anh cũng không lên tiếng, chỉ lật thêm một trang sách nữa, thật lâu sau mới ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái: “Rót cho ta ly nước.”

Dạo này Thẩm Anh hay lấy cớ bị thương, bảo là tay phải không thể cử động, cũng tuyên bố là đã mất năng lực tự lo cho mình, chỗ nào cũng bắt người ta phải phục vụ cho, cực kỳ khó hầu hạ.

Mạnh Cảnh Xuân rất là tốt tính rót cho hấn chén nước, Thẩm Anh giương mắt nhìn nàng, nói: “Nàng không thử một chút à?”

“Thử gì?”

“Quần áo đó.”

“Không thử.” Mạnh Cảnh Xuân từ chối chắc như đinh đóng cột.

Thẩm Anh không nói gì, để sách lên bàn, tay trái phủ lên đai lưng to bản của nàng, nói: “Nàng bó chặt như vậy làm chi?”

Mạnh Cảnh Xuân vội chuyển tay hấn đi: “Nghe nói buộc chặt mới lộ rõ eo.”

Thẩm Anh lườm nàng một cái: “Không khó thử à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói: “Không có không có.” Nàng liếc nhìn bộ dáng hiện giờ của Thẩm Anh một cái, vội vàng cười hì hì lui về sau hai bước, khom lưng nói một tiếng: “Ta đi về trước, Tướng gia đi nghỉ sớm đi.”

“Nàng đi ngay bây giờ à?”

Mạnh Cảnh Xuân đã đi gần đến cửa, cười làm lành nói: “Ta muốn tốt cho Tướng gia thôi.” Nói xong liền nhanh chóng ra ngoài rồi khép cửa lại.

Nàng đứng bên ngoài, tựa lưng vào cửa, hít sâu một hơi, trên mặt tràn ngập ý cười, nhìn mặt trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa bầu trời đêm. Đêm nay thật là đẹp.

Vừa rồi Thẩm Anh chỉ mặc một bộ trung y mỏng manh lỏng lẻo, mùi hương trên người cực kỳ dễ chịu. Nếu nàng nán lại thêm chút nữa, có khi lại làm ra chuyện gì cảm thú với hấn mất.

Cũng không biết có phải vì ngày hôm sau phải rời khỏi nhà hay không, mà tối hôm đó cả hai người đều ngủ không ngon, sáng dậy tinh thần ể oải không phấn chấn. Thẩm Thời Linh nhìn hai người bọn họ, châm chọc nói: “Ý còn trẻ mà buông thả là không tốt đâu, coi chừng sau này lại hối không kịp.”

Thẩm Anh không thèm đếm xỉa gì tới nàng, Mạnh Cảnh Xuân thì đỏ mặt vui đầu ăn cơm. Thẩm Anh mở miệng nói: “Không ai đút ta thì ta ăn thế nào?”

Thẩm Thời Linh liếc nhìn hần một cái: “Tay trái ngươi cũng gãy à?”

Thẩm Anh trả lời như lẽ đương nhiên: “Ta không quen dùng tay trái.”

Mạnh Cảnh Xuân yên lặng bưng chén cháo trước mặt hần lên, múc một thìa đưa tới miệng hần: “Cháo không nóng, Tướng gia ăn nhanh đi.”

Thẩm Anh rất là hưởng thụ.

Nghiêm Học Trung ngồi đối diện cấp tốc ăn xong bữa sáng, đứng lên: “Phu nhân ăn từ từ, Thẩm đại nhân Mạnh bình sự cũng ăn từ từ, ta đi trước một bước.”

Đợi Nghiêm Học Trung đi rồi, Thẩm Anh mới lườm Mạnh Cảnh Xuân một cái, nói: “Haiz, nàng quả thực là không biết cách chăm sóc người khác mà, cầm thìa cũng cầm không xong nữa.” Hần nói xong liền vươn tay cầm lấy cái thìa từ trong tay nàng, cúi đầu tự múc ăn.

Mạnh Cảnh Xuân yên lặng xoay người lại, bưng chén của mình lên. Ồ, Tướng gia nhỏ nhen đang kích Nghiêm Học Trung đấy à?

Hai người ăn cơm xong, Ngưu quản gia tiến lên, xác nhận hành lý chuẩn bị trước đó đều đã được chất lên xe, có thể xuất phát.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi trong xe ngựa, vén rèm cửa sổ lên, nhìn ra bên ngoài, nói: “Đến khi trở về thì chắc kinh thành đã vào thu rồi.”

“Ừ.” Thẩm Anh khẽ đáp một tiếng, vẫn tựa vào thành xe đọc sách, nói với nàng: “Đưa đồng tấu chương trong cái rương phía dưới cho ta.”

“Tấu chương?” Mạnh Cảnh Xuân cúi người kéo rương lại gần, quả thật từ bên trong nhặt ra được vài cuộn tấu chương đưa cho hần.

Nàng còn tưởng Thẩm Anh thật sự không đếm xỉa gì đến triều chính nữa, còn đang lấy làm lạ là sao hần bỏ xuống được, không ngờ chỉ là nói miệng mà thôi. Nàng không khỏi hỏi: “Chẳng lẽ Tướng gia có việc muốn xử lý trên đường đi à?”

Thẩm Anh biếng nhác trả lời: “Cứ coi như vậy đi.” Hần lật tấu chương ra xem: “Muốn xử một người, mời một người.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà như lọt vào trong sương mù.

Thẩm Anh cũng không ngẩng đầu lên: “Mới đây có một quan địa phương dâng sớ lên trên, nói là Châu mục Hồ Châu Liêu Hâm xây phủ, đến khi gần hoàn thành thì có thầy phong thủy bảo với lão là tòa nhà kia có hung khí, nếu lập tức chuyển vào, nhất định sẽ có người chết trong nhà mới. Liêu Hâm kinh sợ, hỏi thầy phong thủy phải làm sao để hóa giải hung khí này, thầy phong thủy liền nói với lão, cho một oan quỷ đi thay. Liêu Hâm liền ra lệnh cho nô bộc trong nhà giết người, kéo người sắp chết vào nhà mới để làm oan quỷ giải họa.”

Tốt xấu gì Mạnh Cảnh Xuân cũng từng mò mẫm lẫn lộn trong các loại vụ án được hơn một năm, đương nhiên không thấy kỳ lạ. Điều khiến nàng cảm thấy nghi ngờ chính là, vụ án này kiểu gì cũng không thể nào đến lượt Thẩm Anh phải đi quản.

Theo thường lệ, Giám sát ngự sử tiếp nhận vụ án sẽ phải tự mình đi tra, nếu thực sự có chuyện này, phải xử lý thế nào thì cứ xử lý thế đó. Nhưng bây giờ Thẩm Anh lại bày ra bộ dáng của một Giám sát ngự sử, muốn đi bắt một tên quan địa phương xem mạng người như cỏ rác?

Nàng nghĩ không thông, dứt khoát hỏi hần lý do.

Thẩm Anh tiếp tục đọc tấu chương, chỉ qua loa trả lời nàng: “Tiện đường.”

Mạnh Cảnh Xuân bĩu môi, hần cứ hay bày ra dáng vẻ này. Chuyện liên quan đến việc công, vậy mà hần lại nói nhẹ nhàng như thế, giống như nàng dễ gạt lắm không bằng. Nàng hà hà hơi, đột nhiên bỏ nhào qua cù lét hần. Tay trái Thẩm Anh còn đang cầm tấu chương, tay kia thì không tiện cử động, đành phải để mặc cho nàng cù.

Hắn nhin lại nhin, cuối cùng vẫn cười thành tiếng, cầu xin nàng tha cho: “Đừng cù nữa!”

Mạnh Cảnh Xuân cách hắn rất gần, móng vuốt cong cong để bên miệng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể quay sang cù hắn. Thấm Anh sợ nàng, đành phải thành thật khai báo: “Vụ này là một cái cớ để có thể xử lý Liêu Hâm, chỉ cần bắt được lão, liền có thể lôi ra rất nhiều chuyện khác.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi hơi nheo mắt: “Chẳng lẽ, xử lý Liêu Hâm cũng chỉ là cái cớ?”

Thấm Anh duỗi ngón tay ra chọc chọc lên trán nàng: “Bây giờ lại thông minh thế nhỉ.” Hắn nói tiếp: “Xử lý được Liêu Hâm liền có thể lôi ra người đứng phía sau lão. Tìm một lý do bắt trọn một mẻ là xong.”

Mạnh Cảnh Xuân từng nghe nhắc đến Liêu Hâm, nàng hơi suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Không lẽ..... Người đứng sau là dư đảng của phe Thái tử.....”

Thấm Anh nâng tay làm động tác suy: “Mấy lời này không nên nói lung tung.”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, trong lòng phát lạnh: “Người kia bây giờ đã lên ngôi rồi, chẳng lẽ còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Thấm Anh nghe nàng nói như vậy, vội vàng an ủi nàng: “Mấy năm nay Liêu Hâm nhậm chức Châu mục Hồ Châu, làm việc cực kỳ xằng bậy, dân chúng khổ cực kinh khủng, cũng nên là thời điểm tóm lão ta rồi. Còn về người đứng sau lưng, cũng đã nổi giáo cho giặc nhiều năm, bây giờ ở trong triều lại đảm nhiệm một chức vị quan trọng, bây giờ chẳng qua là phải..... thanh lý mà thôi.”

Tuy hắn nói như vậy, nhưng trong lòng lại biết rõ, lòng vua khó dò, cho dù hiện giờ hắn còn có thể nói vài câu không đúng mực với tân hoàng, nhưng ai biết đến một ngày đẹp trời nào tân hoàng sẽ trở mặt đâu.

Hiện tại Mạnh Cảnh Xuân càng lúc càng hiểu thêm về những chuyện thế này, cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu sâu hơn, chung quy là sợ nói nhiều rồi lại lo lắng vô vẩn. Nàng thở ra một hơi, hỏi: “Vậy chắc là phải ở Hồ Châu mấy ngày đúng không?”

Thấm Anh chỉ duỗi ra một ngón trỏ.

“Một ngày?” Tra án gì chứ? Tưởng đi uống trà sao?

Thấm Anh nhú mày nhìn nàng: “Chẳng qua ta chỉ đến để trấn an một tí thôi, Giám sát ngự sử cũng sắp đến Hồ Châu rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân thở phào, từ trên người hắn đứng lên, cầm lấy tay phải của hắn, nói: “Vết thương trên cánh tay còn đau không?”

Thấm Anh hơi chột dạ nói: “Ừ, rất đau.”

Mạnh Cảnh Xuân lại không bị thuyết phục: “Tướng gia giả vờ thật khéo.....”

Thấm Anh phản bác: “Ta giả vờ khi nào? Nàng có thể giả vờ được giống như vậy sao?”

Mạnh Cảnh Xuân bỗng nhiên cau mày, liếc xéo hắn một cái: “Tay phải của Tướng gia quả thật không thể cử động à?”

“Đau mà, tất nhiên không thể.”

“Không tin.” Mạnh Cảnh Xuân đổi tư thế ngồi, bỗng nhiên lại nhớ đến gì đó, liền mở miệng hỏi: “Vừa rồi Tướng gia nói, xử lý một người, mời một người. Vậy..... người muốn mời là ai?”

Trên mặt Thấm Anh bỗng nhiên lộ ra ý cười nhàn nhạt, giọng điệu lại có phần buồn bã, trả lời: “Một người đã không còn ít tuổi nữa..... là nữ nhân.”

58. Chương 58: Lâu Không Về (hạ)

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau lại vội vàng nói: “Vậy à? Thế mời đến đâu?”

Thẩm Anh cúi đầu tiếp tục đọc tấu chương: “Thì mời về triều chứ sao. Trần tướng chắc cũng sắp về hưu rồi, đương nhiên bệ hạ muốn nhân thời cơ này mà đổi thành người của mình.”

Mạnh Cảnh Xuân kinh ngạc: “Nhưng sao nữ nhân lại có thể.....?”

Thẩm Anh giương mắt nhìn nàng: “Danh thần Đồng Tiêu Dật của đất Sở, nàng không biết à?”

Mạnh Cảnh Xuân lắc lắc đầu.

Thẩm Anh không khỏi nhớ đến vài chuyện xưa, nhưng giọng điệu vẫn nhẹ nhàng hờ hững: “Người ngoài chỉ biết Đồng Tiêu Dật là một sủng thần, nhưng không có mấy ai biết được, Đồng Tiêu Dật là nữ nhân.”

“Gi cơ?” Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, cảm thấy hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Anh thấy vẻ mặt này của nàng, nói: “Nàng có thể giả nam xuất đầu lộ diện làm quan ở kinh thành, vậy mà lại ngạc nhiên về chuyện Đồng Tiêu Dật giả nam làm quan? Năm Đồng Tiêu Dật ra làm quan, nàng mới có vài tuổi..... Để ta tính xem.” Hắn ngừng lại, cực kỳ thâm ý “ồ” một tiếng: “Nàng mới có sáu tuổi, vẫn còn đang thò lò mũi xanh kìa.”

Hắn nói chuyện mà còn khoa tay múa chân một chút, cặp mắt nhìn xuống sàn xe, nói: “Chắc cao tầm này, như một hạt đậu nhỏ, còn chưa nhận biết được mấy chữ.”

Mạnh Cảnh Xuân phồng má, dứt khoát dựa vào thành xe: “Vậy, vị Đồng đại nhân này năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?”

Thẩm Anh trả lời: “Hai mươi chín.”

“Mới..... Hai mươi chín?” Vậy tính ra Đồng Tiêu Dật làm quan từ năm mười lăm tuổi! Quả đúng là lợi hại! Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng phản ứng kịp, nói: “Chắc khi đó Tướng gia vẫn còn đang ở đất Sở?”

“Ừ, còn đang.”

Mạnh Cảnh Xuân dò hỏi: “Vậy Tướng gia biết Đồng Tiêu Dật à?”

“Biết.” Thẩm Anh đặt tấu chương qua một bên, bổ sung: “Hồi trước còn trao đổi thư từ nữa cơ.”

“Nhìn xinh không?”

“Rất đẹp.”

Mạnh Cảnh Xuân cười cười: “Tướng gia thích à?”

Thẩm Anh thoáng chốc ngồi thẳng người lên: “Ta điên hay sao mà đi thích nàng ấy?”

Mạnh Cảnh Xuân híp mắt nhìn hắn: “Về mặt vừa rồi của Tướng gia rõ ràng là có chuyện xưa.....”

Thẩm Anh vội khoát tay: “Không có chuyện gì hết, nàng đừng nghĩ lung tung.”

Về mặt Mạnh Cảnh Xuân bình tĩnh, nghĩ nghĩ lại nói: “Hồi trước tân hoàng thi hành chế độ cho nữ đi học ở đất Sở, chính là để Đồng đại nhân có thể danh chính ngôn thuận ra làm quan à? Đầu tiên là nữ nhân có thể đi học, sau đó là nữ nhân có thể làm quan, như vậy Đồng đại nhân liền có thể lấy thân phận nữ nhân của mình tiếp tục hành tấu trong triều..... Nếu nghĩ theo hướng đó, có vẻ như hồi trước tân hoàng đột nhiên thi hành chế độ này ở đất Sở là có nguyên do cả.”

Thẩm Anh lại nói với nàng: “Mấy chuyện này nghĩ một chút trong lòng là được, đừng có nói ra miệng.”

Hắn trả lời nàng như vậy, Mạnh Cảnh Xuân lại càng thêm tin tưởng về mối liên hệ này. Xem ra tân hoàng với vị Đồng Tiêu Dật đại nhân đó có rất nhiều chuyện xưa à nha.

Nếu tân hoàng thực sự có ý muốn để Đồng Tiêu Dật thay thế vị trí của Trần tướng, hy vọng nàng ấy lấy thân phận nữ nhân một mình đảm đương một phía, như vậy cả nước thi hành chế độ cho nữ đi học chính là

chuyện phải làm, nữ nhân làm quan cũng danh chính ngôn thuận. Nếu cứ như vậy, không phải chính mình cũng được vô cớ lấy dính hào quang à?

Đương nhiên là Thẩm Anh biết những tính toán trong lòng nàng, lườm nàng một cái nói: “Nàng còn muốn ôm lương bổng vài chục lượng bạc đó làm quan thêm mấy năm à?”

Mạnh Cảnh Xuân trả lời: “Ruồi bọ có nhỏ thì cũng là thịt, vài chục lượng cũng là tiền chứ bộ. Tướng gia nói thế, cứ như là tiền ít không đáng làm ấy. Còn nữa, thành tích xét duyệt năm ngoái của ta không tệ, có khi năm nay lại được thăng thêm một bậc cũng nên.”

Thẩm Anh ho một tiếng, cầm lấy tấu chương một lần nữa: “Hồ đồ y như Đồng Tiêu Dật thế này cũng không tốt. Nếu nàng kéo thêm mấy năm, sinh con khó lắm.”

Mạnh Cảnh Xuân đen mặt, quyết định không thêm đếm xỉa gì tới hần nữa.

***

Khi hai người tiến vào địa phận Hồ Châu, Giám sát ngự sử trong kinh còn chưa tới, nhưng Châu mục Hồ Châu Liêu Hâm thì đã trốn mất rồi.

Cũng không biết là người nào làm lộ tin tức, để Liêu Hâm biết chuyện này. Liêu Hâm vừa nhận được tin cấp trên muốn xử lý lão, liền thu dọn hành lý cả đêm, lén lút chuồn mất, chỉ mang theo hai trai một gái cùng với vài tên nô bộc, toàn bộ những người còn lại trong nhà đều không hay biết gì.

Một ngày trước, hơn mười di nương biết được chuyện này, thương lượng một phen, chia nhau mấy thứ đáng giá trong nhà rồi cũng ôm đồ chạy trốn.

Vì thế, khi Thẩm Anh tới nơi, trong phủ Liêu Hâm hầu như đã không còn ai. Nha môn Hồ Châu lại vô cùng chỉnh tề, cho dù Liêu Hâm có ở đó hay không thì cũng như nhau cả, đủ thấy bình thường Liêu Hâm toàn mặc kệ công việc trong nha môn.

Mạnh Cảnh Xuân nhìn tình hình trước mắt, tự biết tạm thời không thể đi, đứng một bên nói: “Đánh cỏ động rắn, bây giờ rắn chạy rồi. Tướng gia có từng tính trước chuyện này không?”

Thẩm Anh lại bày ra dáng vẻ như chẳng hề gì: “Rắn chạy kệ rắn, để tên quan của Ngự Sử đài tới thu dọn tàn cuộc là được.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà cảm sắp rơi xuống đất. Đây là Thẩm Anh luôn luôn thận trọng đấy à?

Theo lý luận của Thẩm Anh, cả thiên hạ này đều là đất của vua, Liêu Hâm có muốn chạy cũng chạy không thoát. Lão vừa chạy, ngược lại càng thêm khẳng định được tội danh, đến khi bắt được càng dễ thẩm tra. Huống chi từ đầu Thẩm Anh đã không coi trọng chuyện này, mà thời gian đi đường có hạn, hần phải mau mau dắt theo Mạnh Cảnh Xuân về đất Sở.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân gặp được vụ án thì không khỏi ngứa tay, huống chi lại còn là một vụ án dễ lập công như vậy. Thẩm Anh thấy bộ dáng này của nàng, vội vàng bóp chết suy nghĩ vừa mới manh nha nổi lên của nàng từ trong trứng nước: “Bây giờ nàng đang về quê thăm người thân, đường đến Giang Châu đâu có đi ngang qua Hồ Châu. Nếu nàng chen một chân vào vụ án này —— đến khi người khác hỏi sao nàng lại chạy đến Hồ Châu, nàng trả lời thế nào?”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới bừng tỉnh, lý do mình xin nghỉ là vì trong nhà có chuyện..... Cho nên hiện tại nàng có mặt ở Hồ Châu là danh bất chính ngôn bất thuận, càng không cần phải nói đến chuyện tra án.

Thẩm Anh thật vất vả mới khuyên nàng từ bỏ được, đang định khởi hành rời khỏi đây, vị Giám sát ngự sử kia lại khoan thai đi tới.

Khi vị Giám sát ngự sử tên gọi Thái Hằng này xuất hiện, quan bào đã rách bướm, trên người có thương tích, tuy rằng vẫn cố gắng giữ thể diện, nhưng thật sự là nhìn cứ như vừa từ trong tù trốn ra.

Khó khăn lắm hần mới tìm thấy Thẩm Anh trong dịch quán, cảm giác như chộp được cọng rơm cứu mạng.

Thẩm Anh nhìn bộ dạng này của hần, hỏi: “Thái đại nhân bị gì vậy?”

Thái Hằng khóc lóc kể lể: “Hạ quan vừa mới đến địa phận Hồ Châu, liền bị kẻ xấu bắt đi, nhất định là Liêu Hâm sai người làm. Hạ quan vất vả lắm mới có thể trốn thoát, nhưng lại nghe nói Liêu Hâm bỏ trốn rồi, cái này phải để cho Hình bộ dán thông báo lùng bắt lão mới được. Hạ quan..... Hạ quan vẫn nên về kinh trước thì hơn.”

Lời này của hắn không sai, nghi phạm cũng chạy mất rồi, một Giám sát ngự sử trói gà không chặt như hắn, có nán lại ở đây cũng chẳng để làm gì. Thẩm Anh thấy bộ dạng chật vật sợ hãi này của Thái Hằng, thầm nghĩ Giám sát ngự sử không có dũng khí như thế, không biết làm sao qua được mấy đợt xét duyệt kia nữa. Hắn không quen thuộc với Thái Hằng, nên mặc dù vụ án Liêu Hâm gây ra một truyện tiếu lâm lớn như thế, hắn cũng lười quản, chỉ nói: “Người dâng tấu chương lên trước, xong rồi thu dọn về kinh đi.”

Thái Hằng do dự nửa ngày, đáng thương tội nghiệp nói với Thẩm Anh: “Thẩm đại nhân, hạ quan không còn lộ phí, không biết..... Có thể.....”

Thẩm Anh vội đi, cũng không muốn nói nhảm nhiều với hắn, cực kỳ hào phóng đưa hắn mười lượng bạc: “Không cần trả lại.”

Thái Hằng nâng tay lau lau giọt lệ đọng lại nơi khóe mắt, nhận bạc, nói: “Đại nhân đi đường vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Tai mắt của Liêu Hâm ở Hồ Châu đông vô cùng tận, tuy Liêu Hâm đã trở thành tội phạm bị truy nã, nhưng dư đảng vẫn còn, không thể bảo đảm được là sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Đương nhiên Thẩm Anh hiểu rõ, lời này không phải đùa giỡn, chỉ nói: “Đã biết.” Sau đó liền bảo tiểu lại dịch quán sắp xếp một gian phòng cho Thái Hằng.

***

Sắc trời còn sớm, Thẩm Anh không muốn kéo dài hành trình, liền đi gọi Mạnh Cảnh Xuân dậy, thu dọn đồ đạc rồi lên đường. Mạnh Cảnh Xuân ngủ đến hồ đồ, đương nhiên không biết Thái Hằng đã tới, lại càng không biết về những chuyện đã xảy ra, vừa leo lên xe liền ngủ tiếp.

Cả một đoạn đường tiếp theo không có trạm dịch khách điểm gì, đành phải đi đường cả đêm. Ban ngày Mạnh Cảnh Xuân ngủ rất nhiều, đến đêm không ngủ được nữa. Bây giờ đang là giữa hè, Hồ Châu buổi tối lại khá lạnh, Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống, nhẹ nhàng đẩy ra một góc rèm xe, gió đêm luồng vào, cực kỳ thư thái, nhưng đã ngoại ở đây thì hơi âm u.

Nàng vội vàng kéo rèm xe lại ngay ngắn, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe lọc cọc bên ngoài, mà hình như không phải chỉ có mỗi xe của bọn họ. Nàng vẫn cực kỳ bình tĩnh ngồi đó, nghe được khoảng hơn nửa canh giờ, càng nghe càng sợ hãi, do dự nửa buổi, cuối cùng lay tỉnh Thẩm Anh: “Tướng gia, có phải có người bám theo chúng ta hay không?”

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, cảnh giác dừng tai lên nghe ngóng âm thanh bên ngoài, quả thật là có hai chiếc xe. Đêm hôm khuya khoắt mà bị một chiếc xe bám theo, đúng là có hơi dọa người. Hắn nhớ đến dư đảng của Liêu Hâm mà Thái Hằng nói, đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng.

Mạnh Cảnh Xuân thấy vẻ mặt Thẩm Anh ngưng trọng, trong lòng càng lo lắng hơn, nhỏ giọng nói: “Tướng gia, lỡ như bị kẻ xấu.....”

Thẩm Anh vội vàng che miệng nàng lại, nhỏ giọng trách mắng: “Nói gì xui xẻo vậy? Sau này không được nói nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng gật đầu.

Thẩm Anh ước tính canh giờ, khoảng qua hơn một canh giờ nữa là trời sáng, mà lúc đó xe cũng đã ra khỏi địa phận Hồ Châu. Hắn liền cực kỳ thông dong tiếp tục nằm xuống ngủ, Mạnh Cảnh Xuân thấy đáng về bình tĩnh của hắn, nói: “Tướng gia không sợ sao?”

“Sợ?” Thẩm Anh nghiêng người qua nhìn nàng, “Nếu ông trời muốn một người chết, có trốn thế nào cũng phải chết. Ta không biết công phụ, nơi này không có đường nhỏ, lại không có ai làm cứu tinh. Cho dù thực sự gặp phải kẻ xấu, cũng chỉ có thể tự cầu phúc mà thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng. Nhưng nàng không ngủ được, liền tiếp tục đốt đèn, vô cùng nhàm chán mà ngồi đọc sách.

Khó khăn lắm mới trải qua được một đêm dài dằng dặc này, đến địa phận Kinh Châu, Thẩm Anh vén rèm liếc ra đằng sau nhìn một cái, làm gì còn thấy bóng dáng chiếc xe kia nữa. Thật đúng là sợ bóng sợ gió.

Khi xe ngựa chạy đến dịch quán Kinh Châu, mặt trời đã treo cao trên đỉnh đầu. Mạnh Cảnh Xuân mệt kinh khủng, lập tức leo lên giường ngủ bù.

Thẩm Anh đến dịch quán, thay một bộ quần áo rồi ra cửa.

Kinh Châu gặp hạn hán ngày hè, đã rất lâu không đổ mưa, dân lưu lạc chạy tán loạn khắp nơi, cực kỳ không yên ổn. Thẩm Anh đi trên đường, cuối cùng đến bờ ruộng nhìn một cái. Vô số thửa ruộng nối tiếp nhau, nhưng đều là đất vàng khô cằn, một hạt thóc cũng không có. Hắn thở dài, lại quay ngược về trong thành, đến nha môn Kinh Châu.

Châu mục Kinh Châu từng gặp Thẩm Anh khi vào kinh báo cáo công tác, bây giờ thấy Thẩm Anh cải trang đến tận đây, giật nảy mình.

Thẩm Anh hỏi tình hình hạn hán ở Kinh Châu, Châu mục Kinh Châu đáp cực kỳ qua loa. Thẩm Anh lại hỏi lương thực cứu giúp thiên tai có đến hay chưa, Châu mục Kinh Châu vội vàng gật đầu.

Trên mặt Thẩm Anh không hề có ý cười: “Vậy vì sao ta chỉ thấy dân lưu lạc mà không thấy lều phát cháo nào? Hay là Châu mục đại nhân dựng lều cháo cứu tế ở cái hốc bò tó nào, dân lưu lạc tìm không ra?”

“Còn, còn chưa kịp dựng.”

“Kinh Châu ba năm hạn hán một lần, triều đình đổ xuống bao nhiêu bạc cho người khởi công xây dựng công trình thủy lợi? Sáng nay ta đi đến ruộng lúa xem một chuyến, thật sự là nhìn không ra tiền để xây dựng thủy lợi chảy đi đâu rồi.” Tuy hắn nói như vậy, nhưng vẫn không chế giọng điệu của mình, tuy có ý chất vấn, lại không hề hùng hổ dọa người.

Nhưng lúc này sau lưng Châu mục Kinh Châu đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Thẩm Anh không có nhiều thời gian, cũng không muốn thừa lời với hắn, cuối cùng chỉ quăng lại một câu: “Bệ hạ đến từ đất Sở, Kinh Châu lại gần đất Sở, ngài ấy biết rõ Kinh Châu thế nào, chắc trong lòng người cũng hiểu. Đừng để Ngự sử đáng sợ vạch tội lên trên, lúc đó không chỉ là mấy câu hỏi đơn giản như ta hôm nay đâu.”

Châu mục Kinh Châu liên tục đáp lại: “Đa tạ Thẩm đại nhân chỉ điểm, hạ quan rõ ràng, hạ quan rõ ràng.”

“Lời nói suông là vô dụng, một khi dân lưu lạc đi đến mấy châu khác, cho dù Ngự Sử đài không vạch tội người, mấy châu lân cận Kinh Châu cũng sẽ vạch tội người bất cứ lúc nào.”

Châu mục Kinh Châu còn đang cúi người dạ vâng, Thẩm Anh đã nhấc chân bỏ đi. Trước kia tiên hoàng chỉ ở trong kinh thành, mấy lão thần xuất thân từ quan địa phương thì chỉ nhắm một mắt mở một mắt, còn những địa phương xa xôi thì trong triều căn bản là không thể trông coi được. Mặt ngoài là cảnh tượng tráng lệ, thiên hạ thái bình, dân chúng giàu có, nhưng chỉ cần xé lớp da này ra, sẽ phát hiện có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Tân hoàng có khát vọng có hùng tâm là chuyện tốt, hắn muốn làm một vị minh quân lưu danh thiên cổ, vậy thì phải đổi lại bằng nỗ lực hết sức mình. Để Thẩm Anh đi một vòng quan sát như cưỡi ngựa xem hoa thế này cũng chỉ là vô dụng, cần phải cấp bách chỉnh đốn tác phong của đám quan lại, tẩy sạch cơ chế bên trong, lúc cần thay máu cũng không thể nể tình. Tân hoàng cải cách, thật không biết cuối cùng sẽ biến thành thế nào.

Khi Thẩm Anh rời khỏi nha môn Kinh Châu đã là xế chiều, đến khi về tới dịch quán thì cả bầu trời đã được bao phủ bởi ánh tà dương.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại không ở trong dịch quán.

Hắn tìm khắp nơi, lại hỏi tiểu lại dịch quán: “Có thấy vị tiểu thư đồng gia đi đâu không?”

Vì để thuận tiện, ở bên ngoài Mạnh Cảnh Xuân sẽ giả làm thư đồng của hắn, trên đường lừa gạt vô số người.

Tiểu lại đáp: “Hình như là đi ra ngoài từ giữa trưa rồi, cũng không nói là đi đâu làm gì.”

Thẩm Anh cảm thấy bất an trong lòng, giữa trưa ra ngoài mà sao giờ còn chưa về? Nếu đói bụng đi tìm đồ ăn thì cũng không đến mức kéo dài đến lúc này chứ?

Đợi thêm nửa canh giờ, sắc trời càng tối hơn, vẫn không thấy bóng dáng Mạnh Cảnh Xuân đâu. Thẩm Anh không khỏi cảm thấy hoảng sợ, lo lắng nàng đã xảy ra chuyện gì, hỏi tiểu lại kia: “Người có biết thư đồng đi hướng nào không?”

Tiểu lại chỉ chỉ hướng bắc, lại chỉ chỉ hướng nam, cuối cùng nói: “Ừ, chắc là hướng nam.”

Thẩm Anh lại hỏi: “Ồ hướng nam đa số làm gì?”

Tiểu lại mấp máy môi, trả lời: “Nhắc tới mới nhớ, hướng nam hình như không thái bình đâu. Đợt này dân lưu lạc nhiều. hạ quan thấy tiểu thư đồng kia mặc đồ đàn hoàng chính tề, vật liệu may mặc cũng cực tốt, trước khi đi còn vui tươi hơn hờ giấu túi tiền vào tay áo rồi mới ra ngoài. Không lẽ.....” Hắn hít một hơi: “Chắc là không đâu? Ở hướng nam kia.....”

Hắn còn chưa cảm khái xong, Thẩm Anh đã xoay người vội vàng ra ngoài.

59. Chương 59: Chín Cây Cầu

Thẩm Anh vội vàng chạy một mạch về hướng nam, thẳng đến nam thành. Đã sắp vào đêm, gió bắt đầu chuyển lạnh, dân lưu lạc vác cái bụng lép kẹp, kết bè kết đội lão đảo đi trên phố. Cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa từ lâu, chỉ có vài nhà ít ỏi treo đèn lồng ngoài cửa, nên cả con đường thoát nhìn cực kỳ âm u tĩnh mịch.

Hắn càng đi về phía trước càng gấp gáp, Mạnh Cảnh Xuân lạ nước lạ cái, lại là kẻ mù đường, chỉ cần đi đến một ngã ba đường, thì ngay cả dịch quán cũng tìm không ra. Nhưng nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, Mạnh Cảnh Xuân không phải cầm điếu, đầu óc cũng không phải ngu ngốc, cho dù có đi nhầm đường, hỏi một câu là về được, không đến mức giờ này mà vẫn còn lang thang bên ngoài.

Nghĩ tới đây, hắn càng thêm lo lắng, đi mấy vòng quanh nam thành, nhưng lại không hề có manh mối gì, cảm giác như mò kim đáy bể. Hắn đi đến cùng, cả người đã đầy mồ hôi, cổ họng đôi mắt đều sắp bốc khói, cứ tìm thế này chẳng khác nào tìm đồ giữa đêm khuya đen kịt, không hề có thu hoạch gì.

Không ngờ hắn cũng có một ngày đi tìm một người mà lại tìm kiểu gì cũng không thấy như thế này, lòng nóng như lửa đốt, tay chân luống cuống, sợ nàng xảy ra chuyện, sợ không thể gặp lại nàng. Hắn quay đầu lại tìm lần nữa, cảm giác sốt ruột tuyệt vọng không ngừng lớn dần, tăng dần, sắp bức điên hắn.

Bất chợt nhìn thấy một người đi ra từ cửa ngõ, thân hình cực giống Mạnh Cảnh Xuân. Hắn vội vàng đuổi theo, người kia quay lại nhìn hắn một cái, vội vàng tránh ra. Người trên đường càng lúc càng thưa thớt, Thẩm Anh quả thực sốt ruột đến điên rồi, vội vàng chạy về dịch quán, thậm chí còn định đến nha môn mượn người. Cuối cùng lại thấy Mạnh Cảnh Xuân đứng dưới đèn lồng trước cửa nôn nóng nhìn xung quanh, hình như đang chờ hắn.

Bước chân hắn dừng một chút, lại như bưng tỉnh, ba bước thành hai bước nhanh chóng chạy tới, cũng bắt chắp gì khác, ôm trọn Mạnh Cảnh Xuân vào trong ngực. Mạnh Cảnh Xuân thậm chí có thể ngửi được mùi mồ hôi trên người hắn, cực kỳ áy náy nhỏ giọng nói: “Ta về muộn..... Ta sai rồi.”

Trái tim căng chặt của Thẩm Anh cuối cùng cũng được thả lỏng, nhưng lại lập tức cảm thấy có phần chịu không thấu. Hắn buông nàng ra, đánh giá tỉ mỉ từ đầu đến chân một phen, nhắm mắt âm thầm hít vào một hơi, nỗ lực xoa dịu tâm trạng của mình, cuối cùng chỉ nói một câu: “Về..... là tốt rồi.”

Buổi chiều, khi Mạnh Cảnh Xuân tỉnh dậy thì cảm thấy vô cùng đói, kết quả tìm cả buổi cũng không thấy cửa hàng nào mở cửa. Sau đó tự cảm thấy mình hơi sốt, cổ họng đau cực kỳ, giống như bị cảm nóng, liền đi đến hướng bắc tìm y quán bốc thuốc. Không ngờ gần đây rất nhiều người dân Kinh Châu đều đến mấy

châu huyện lân cận tìm thân thích nương tựa, nàng tìm nửa ngày cũng không thấy một hiệu thuốc nào mở cửa.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, nàng đành phải mơ màng đi về. Nhưng nàng vừa mới trở lại dịch quán, đã nghe tiểu lại dịch quán nói, Thẩm Anh ra ngoài, đi đến nam thành tìm nàng rồi.

Nàng sợ đi tìm hấn ngược lại sẽ để lỡ hấn nữa, lại nghĩ nếu hấn tìm không thấy mình, chắc cũng sẽ lập tức quay về, không ngờ cuối cùng lại chờ đến tận hai canh giờ. Thấy ánh trăng đã treo trên cao, tiếng chuông vang lên mà hấn vẫn chưa trở lại, nhất định là đã cuống cuống tìm nàng.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, lại cảm thấy khổ sở. Nhìn bộ dáng bồn ba mỗi mệ của hấn, nàng chợt cảm thấy có rất nhiều chuyện căn bản là không dám nghĩ đến. Ở kinh thành mà còn có thể gặp nguy hiểm trên đường về nhà, huống chi ở một nơi lạ nước lạ cái không rành đường xá như thế. Thiên hạ rộng lớn, việc đời rối ren, nhân tố cùng lực lượng có thể tách hai người ra nhiều đến mức đếm không xuể. Nếu hiện nay, bên cạnh không có ai khác thì sẽ thế nào? Mạnh Cảnh Xuân nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thẩm Anh thở dài một hơi, nói với nàng: “Vào trong thôi, thấy tinh thần nàng có vẻ không được tốt.”

Hôm nay hấn tìm nàng, một mình đơn độc đối mặt với nhân gian to lớn này, cảm giác được sâu sắc thế nào gọi là bất lực, may mà —— nàng không sao.

***

Mạnh Cảnh Xuân bị cảm vài ngày, trên đường lại không thể nghỉ ngơi cho tốt, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng. Thẩm Anh nhìn mà chịu không nổi, nói mấy ngày nữa liền có thể đến đất Sở, không gấp lắm, chỉ bằng đường cho khỏe trước rồi hẵng đi tiếp.

Mạnh Cảnh Xuân vệt chết còn cứng mỗ, dứt khoát không chịu, ôm bao đồ chui vào xe ngựa, bảo là ngủ nhiều một chút là ổn. Thẩm Anh hết cách với nàng, đành phải tiếp tục lên đường. Dọc đường nàng ăn ít, lại còn bị ốm, thế là cả người gầy đi một vòng, Thẩm Anh nhìn thấy mà đau hết cả lòng.

Vả lại, gần tới quê cũ, lòng hấn có phần sợ hãi. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mùi vị này cũng chỉ có thể yên lặng nuốt vào bụng.

Hôm đó sắc trời âm u, Mạnh Cảnh Xuân thay nữ trang ở dịch quán rồi mới ra ngoài. Gió thổi vào người mang theo một ít cảm giác man mát, lúc này nàng mới hiểu vì sao Thẩm Thời Linh nhắc tới mùa hè đất Sở không quá nóng, mặc bộ quần áo này thật vừa vặn.

Thẩm Anh cũng dậy thật sớm, thấy nàng đứng trong hành lang, hấn dừng lại bước chân.

Mạnh Cảnh Xuân hỏi: “Nghe đâu sắp đến nhà rồi phải không?”

Thẩm Anh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Mạnh Cảnh Xuân lại hỏi: “Còn phải đi bao lâu nữa?”

Thẩm Anh trả lời: “Còn phải đi qua chín cây cầu, qua hết là tới.” Hấn ngừng lại một chút: “Nàng đã khỏe hơn chưa? Nếu đi bộ phải đi thêm khoảng nửa ngày nữa, không biết nàng có chịu nổi hay không.”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân lộ ra ý cười: “Đương nhiên là chịu nổi. Ta khỏe hoàn toàn rồi, hôm qua còn ăn quá chừng, khẩu vị cũng quay lại.”

Thẩm Anh cười nhẹ, xoay người đi phân phó xa phu đưa hành lý vào trong thành trước, lại quay sang nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Chúng ta đi thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân mơ hồ có thể đoán được suy nghĩ của hấn khi khẳng khái muốn đi bộ. Dù cho nỗi nhớ nhà tựa như một mũi tên, nhưng chặng đường cuối cùng này lại gánh vác tấm lòng của một kẻ xa quê giận dữ bỏ nhà đi hơn mười năm. Hối hận, thương tiếc cùng tưởng niệm trong đó, giống như chỉ có bước từng bước kiên định về nhà như thế, mới không còn cảm thấy cuộc gặp mặt nơi cuối con đường kia quá hư vô.

Như lời Thẩm Anh đã nói, từ dịch quán đi vào trong thành, quả thật phải đi qua một cây cầu chín khúc. Mạnh Cảnh Xuân đi đi, cảm giác như đang đi đường vòng. Vì sao cứ phải đi qua cầu chứ? Nàng có phần buồn bực.

Khi ra cửa thì thê thốt là thể lực của mình hoàn toàn không có vấn đề, nhưng mới đi gần hai canh giờ, nàng đã mệt đến không thở nổi.

Thẩm Anh thấy nàng như vậy, cũng không nhiều lời, trực tiếp ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lên vai mình, định công nàng đi. Mạnh Cảnh Xuân cũng không khách khí, xách bọc nhỏ lập tức leo lên lưng hắn. Nàng vốn không nặng, trên đường lại ốm đi một chút, Thẩm Anh nói: “Về nhà ăn nhiều cho béo lên một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu: “Không được, béo mặc bộ này không đẹp nữa.”

Thẩm Anh trả lời cực kỳ hào phóng: “May bộ khác là được.”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Ta rất cần cù tiết kiệm.” Nói xong, nàng rất là nhàm chán mà khẽ vờ tai hắn: “Tướng gia có mệt không?”

Thẩm Anh oán hận: “Tay đừng có lộn xộn thế, bao đồ cứ đừng đưa qua lại, hoa mắt lắm.”

Hắn công Mạnh Cảnh Xuân một đoạn đường, lại băng qua một cây cầu nữa, đến khi sắp vào thành, Mạnh Cảnh Xuân sống chết muốn xuống đất, tự mình đi tiếp. Thẩm Anh không cãi lại nàng, chỉ có thể thả nàng xuống, Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng sắp lại gần, rất là ân cần lau mồ hôi bên thái dương hắn, nở nụ cười tươi rói rói, hỏi: “Tướng gia biết Phù Dung lâu ở đâu không?”

“Phù Dung lâu?” Thẩm Anh sửng sốt, một ít chuyện xưa bỗng nhiên ùa vào trong đầu, vội hỏi nàng: “Sao nàng biết trong thành này có Phù Dung lâu?”

Ý cười trên mặt Mạnh Cảnh Xuân không giảm, nghiêng đầu nói: “Chỉ cần muốn biết, kiểu gì cũng sẽ có cách biết.” Nàng lại nói: “Ta muốn đi mua một ít điểm tâm, dù gì cũng không thể nào đi tay không tới được.”

Thẩm Anh nhìn khuôn mặt tươi tắn của nàng lại có chút hốt hoảng. Hắn biết nàng không ngu ngốc, rất nhiều thời điểm cũng được cho là thông suốt, nhưng không ngờ nàng lại thận trọng như thế.

Hắn chợt lúng túng quay mặt đi, làm bộ làm tịch, nói: “Năm mà ta đi, Phù Dung lâu hình như nằm trên phố bắc. Cũng không biết qua nhiều năm như vậy có dời đi đâu hay không.”

“Ồ, chuyện đó không quan trọng.” Mạnh Cảnh Xuân thấy bên cạnh có một sạp bán giấy, lập tức đi qua, cười dịu dàng hỏi người ta: “Cụ à, cụ có biết liệu Phù Dung lâu bán điểm tâm có còn ở phố bắc hay không?”

Ông lão nghe nàng hỏi như thế, cho rằng nàng là người xa quê lâu không về, liền cười nhẹ trả lời: “Không có dời đi đâu hết, còn ở đó, còn ở đó.”

Mạnh Cảnh Xuân chấp tay thi lễ cảm ơn, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thẩm Anh, túm lấy cánh tay hắn kéo về hướng bắc: “Người ta nói không có chuyển đi đâu hết. Tướng gia xem, trên đời này có rất nhiều thứ, cho dù đã qua hơn mười năm nhưng cũng không thay đổi.”

Cho dù chàng đi hơn mười năm, nhưng Phù Dung lâu vẫn còn ở đó, tình cảm gia đình cũng thế, cũng sẽ không thay đổi. Cho nên —— chàng cần gì phải xấu hổ ngại ngùng.

Mạnh Cảnh Xuân túm Thẩm Anh đi đến Phù Dung lâu mua hộp điểm tâm tám loại. Hộp này dài hẹp, chia làm tám ngăn, mỗi ngăn đựng một loại điểm tâm, ngụ ý viên mãn. Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ hài lòng ôm hộp điểm tâm như đang ôm bảo bối, đi theo Thẩm Anh vào phủ.

Khi đến đầu đường, Thẩm Anh chợt dừng lại bước chân, âm thầm hít một hơi. Mạnh Cảnh Xuân liếc hắn một cái, lại nhìn cửa chính không xa ở đằng trước, hơi sững sờ một chút.

Thẩm trạch ngụ tại phía đông nam trong đô thành Hoa Dương của đất Sở, Thẩm gia lại là nhà giàu nhất Hoa Dương, đương nhiên nhà ở cực kỳ hào hoa xa xỉ. Đừng nói là Thẩm Anh, Mạnh Cảnh Xuân lúc này thấy tòa nhà này cũng có phần lùi bước.

Nàng không hề thích mấy hộ quyền quý nhà cao cửa rộng như thế, cứ khiến người ta cảm thấy ngọt ngọt. Đã gần đến hoàng hôn, đúng vào lúc gia đình canh cửa thay ca, Thẩm Anh nắm lấy một bàn tay của Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Làm sao bây giờ? Không thích cũng phải gặp.”

Mạnh Cảnh Xuân liền thành thành thật thật đi theo hắn, một tay cẩn thận ôm hộp điểm tâm.

Người gác cổng thấy có khách tới, cực kỳ khách khí hữu lễ hỏi bọn hần có bái thiếp hay không.

Thẩm Anh tháo một khối ngọc bội từ trên người xuống, ung dung đưa tới: “Cầm lấy, đưa cho phu nhân.”

Gia đình kia là một tên không có đầu óc, nhận lấy ngọc bội còn đứng ngây người ra một lát, sau đó mới lấy lại tinh thần, lập tức ba chân bốn cẳng chạy vào trong. Có một gia đình khác tiếp đón mời bọn họ uống trà ngoài cổng, Mạnh Cảnh Xuân khách khí nhận lấy chén trà, rướn cổ ngó vào trong, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì trong đó.

Nàng lại nghiêng đầu nhìn Thẩm Anh một cái, chỉ thấy hần kết của hần khê chuyển động, tuy đang uống trà nhưng hoàn toàn không hề tập trung, liền có thể đoán được vài phần tâm tình của hần lúc này. Nàng vươn tay qua, nắm lấy tay hần, đang định an ủi hần vài câu thì gia đình gác cửa mới vừa rồi lại vọt ra, bộ dáng hết sức gấp gáp, vội vàng hành lễ với Thẩm Anh, nói: “Tiểu nhân có mắt không trông, không biết là thiếu gia trở về. Phu nhân đang ở trong Phật đường, mời thiếu gia qua đó.”

Mạnh Cảnh Xuân nuốt nước bọt, cảm thấy hơi khấn trương. Thẩm Anh đứng dậy, đi theo gia đình dẫn đường, thong dong đi về hướng Phật đường trong phủ.

Đã qua hơn mười năm, trong nhà thay đổi rất nhiều, thậm chí hần không thể nhận biết đường đi được nữa.

Đến trước Phật đường, thấy cửa đóng im lìm, Mạnh Cảnh Xuân đang do dự không biết có nên tiến lên gõ cửa hay không, đã thấy Thẩm Anh bộp một phát quỳ xuống trước cửa.

Nàng đứng ở một bên nhìn, giật mình kinh hoàng, gia đình kia cũng sửng sốt.

“Thẩm Anh bất hiếu đã về.”

Trong phòng không có phản ứng gì.

“Nếu mẫu thân không muốn gặp con.....”

Câu nói của hần còn chưa dứt, cửa đã chậm rãi mở ra. Thẩm phu nhân đứng ngay cửa, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh: “Sao? Không gặp con, con lại muốn đi nữa sao?”

Thẩm Anh quỳ rạp xuống, trán đã chạm vào nền gạch lạnh như băng, một câu cũng không nói.

“Đứng lên đi, đừng làm bộ nữa.” Thẩm phu nhân hơi quay đầu đi, mở miệng nói: “Nghe nói con ở kinh thành một mạch leo đến chức thừa tướng, bản lĩnh diễn trò hư tình giả ý đương nhiên không tệ.”

Bà chợt thấy Mạnh Cảnh Xuân ôm hộp điểm tâm ngu ngơ đứng một bên, hơi kinh ngạc hỏi Thẩm Anh: “Con thành thân rồi?”

Thẩm Anh trả lời: “Dạ vẫn chưa.”

Thẩm phu nhân nhanh chóng đánh giá Mạnh Cảnh Xuân một phen, không thèm đếm xỉa đến Thẩm Anh đang quỳ rạp trên đất, hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Người tên gì?”

Mạnh Cảnh Xuân bất chợt hoàn hồn, trong lúc nhất thời nói năng hơi lộn xộn: “Mạnh, Mạnh Cảnh Xuân ạ.”

“Người ở đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân ổn định lại tinh thần: “Dạ người kinh thành, ở Giang Châu hơn mười năm.”

“Chưa thành hôn đã trèo đèo lội suối đi theo hần đến tận đất Sở này cơ à?” Thẩm phu nhân than một tiếng, “Thằng nhóc này cho người lợi ích gì mà người lại một lòng với hần như thế. Xưa nay hần luôn vô tình, người như vậy sẽ rất mệt.”

Bà vẫy vẫy tay, ý bảo Mạnh Cảnh Xuân đi qua.

Mạnh Cảnh Xuân không đoán ra được ý đồ của bà, liền thành thành thật thật ôm hộp điểm tâm qua đó, theo bà vào trong phòng.

Thẩm phu nhân quay lại liếc nhìn Thẩm Anh đang quỳ trên mặt đất một cái rồi đóng chặt cửa lại.

Mạnh Cảnh Xuân khấn trương đến mức mồ hôi đổ đầy lòng bàn tay, hai tay nâng hộp điểm tâm đưa tới.

Thẩm phu nhân nhìn thấy hộp diêm tâm tám loại kia, cho dù giả vờ như không sao cả, nhưng trong lòng lại bất chợt chua xót. Bà kiểm chế tâm trạng, chỉ nói: “Để xuống đi.”

Mạnh Cảnh Xuân liền im lặng để hộp diêm tâm lên bàn.

Thẩm phu nhân hoàn hồn, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Phụ mẫu người biết người theo tới đây không?”

Mạnh Cảnh Xuân lên căn cứ môi, giọng càng nhỏ hơn: “Gia phụ gia mẫu..... đã không còn ạ.”

Thẩm phu nhân bất chợt khẽ thở dài một cái, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì mới tốt. Trong bức thư Thẩm Thời Linh gửi về chỉ nói Thẩm Anh sẽ mang một nữ nhân về nhà, chẳng hề lộ ra tin tức nào khác.

Thẩm phu nhân thấy nàng là người biết lễ nghi, thâm nghĩ vài việc nhỏ nhặt khác cũng không đáng kể, sau này từ từ hỏi tiếp là được. Bà cũng không dọa nạt nàng nữa, lộ ra vẻ mặt ôn hoà hỏi nàng: “Đi bộ về à?”

Mạnh Cảnh Xuân rất biết điều gật gật đầu.

Bà lại hỏi: “Đi rất lâu phải không? Có mệt không?”

Mạnh Cảnh Xuân không dám ngẩng đầu nhìn bà, cúi đầu nhỏ giọng trả lời: “Sáng sớm bắt đầu đi từ dịch quán, chỉ mất hơn nửa ngày, cũng tạm tạm ạ.”

Thẩm phu nhân chỉ tính tính một chút, liền hỏi: “Đừng nói là hấn dẫn người đi đường vòng, qua chín cây cầu mới vào thành đấy?”

Mạnh Cảnh Xuân liên tục không ngừng gật gật đầu.

Thẩm phu nhân đột nhiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua cánh cửa kia, thâm nghĩ thẳng nhóc Thẩm Anh này quả là càng lúc càng có bản lĩnh.

“Thành Hoa Dương ở đất Sở có một tập tục, không biết người có từng nghe qua chưa.” Thẩm phu nhân bất chợt dừng một chút.

“Gì cơ ạ?”

60. Chương 60: Nhà Mẹ Đẻ

Phản ứng này của Mạnh Cảnh Xuân rơi vào trong mắt Thẩm phu nhân lại cực kỳ đáng yêu.

Thẩm phu nhân nói: “Cô dâu chú rể cùng nhau đi hết chín cây cầu ở thành Hoa Dương, ngụ ý trường trường cửu cửu đến khi bạc đầu, dù cho về sau muốn hòa ly cũng không được. Người không biết mô tê gì mà đã u mê hồ đồ đi qua chín cây cầu này với hấn, không sợ tương lai sẽ hối hận sao? Khi hấn mới tí tuổi đầu đã cực kỳ tuyệt tình bỏ nhà đi, hơn mười năm nay ngay cả một bức thư nhà cũng không gửi.”

Thẩm phu nhân đang ám chỉ bảo là Thẩm Anh vô tình, lời này vừa nghe thì có vẻ như đang khuyên Mạnh Cảnh Xuân quay đầu là bờ.

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân vẫn nghe ra ý thăm dò trong lời nói của bà, nàng lập tức nói: “Không sao ạ. Văn bối tuyệt đối sẽ không hòa ly với Thẩm đại nhân, nếu thật sự có một ngày chàng muốn hòa ly.....” Nàng bất chợt ngừng lại. Nàng vốn định nói, được thôi, nếu có một ngày Thẩm Anh không cần nàng nữa, nàng liền rằng rắc bốp chết hấn. Nhưng ngẫm lại, ở trước mặt Thẩm phu nhân mà nói mấy lời này thì thái độ có vẻ hơi dữ dội quá mức, liền ngậm miệng kịp thời.

Nàng nói: “Chắc không đến nỗi đó đâu ạ.”

Thẩm phu nhân cười nhẹ, đi qua mở hội điểm tâm tám món kia ra, đứng đưa lưng về phía nàng, tiếng nói cũng cực kỳ thờ ơ như không có gì quan trọng: “Nếu có một ngày hấn dám trở mặt, người cứ bóp chết hấn là được.”

Mạnh Cảnh Xuân vừa nghe còn bị dọa cho giật nảy mình, chẳng lẽ Thẩm phu nhân có thể đọc hiểu ý nghĩ của nàng sao? Lại còn thật sự nói ra ngoài những lời này.

Thẩm phu nhân lại nói: “Nhà mẹ đẻ của người còn thân thích nào khác không?”

Mạnh Cảnh Xuân do dự cả buổi rồi mới trả lời: “Không có ạ.” Khi nàng rời khỏi Giang Châu, cậu họ xa nói với nàng là không cần quay về nữa, cũng lấy đi một quyển sách của phụ thân nàng, bảo là ân tình mấy năm nay đã tính toán xong, nàng không cần trở lại Giang Châu tìm bọn họ. Lúc nàng mới tới kinh thành còn viết một ít thư gửi về Giang Châu cho cậu, nhưng cho tới bây giờ đều là đá chìm đáy biển, không hề có tin tức gì. Sau này cũng dần dần không thư từ gì nữa, cuối cùng qua một năm lại thật sự cắt đứt giao tình.

Thẩm phu nhân đẩy hộp điểm tâm lại: “Vậy ai sẽ giúp người chuẩn bị đồ xuất giá đây?”

Mạnh Cảnh Xuân không hề biết rõ về mấy chuyện cưới gả này, huống chi tập tục của mỗi địa phương lại còn khác nhau. Nàng bị hỏi thế, chỉ biết đứng ngẩn ngơ.

Thẩm phu nhân ôn hoà nhìn nàng nói: “Còn chưa cưới gả mà đã đi qua chín cây cầu rồi, vậy thì phải nắm chặt thời gian mới đúng. Hai mươi sáu tháng này là ngày tốt, làm đám cưới sớm sớm thôi.”

Nhanh, nhanh như vậy á?!

Mạnh Cảnh Xuân còn tưởng là ít nhất cũng phải đợi đến khi mình danh chính ngôn thuận khôi phục thân phận nữ nhi mới được cơ!

Thẩm phu nhân thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ người với thằng nhóc kia về đất Sở không phải vì thành hôn à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội khoát tay nói: “Không phải là ý này ạ, chỉ là văn bối thấy hơi..... đột nhiên thôi.”

“Đừng lo.” Thẩm phu nhân cực kỳ thông dong, cười cười nói: “Cũng đừng ngại gì hết, tuy nhà mẹ đẻ của người không còn thân thích nào, nhưng bên này nghĩ cách lo liệu giúp người cũng không sao cả.”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Thẩm phu nhân lại mở cửa ra, thấy Thẩm Anh vẫn đang quỳ trước cửa, nói: “Không cần diễn nữa, đừng có mong nhìn thấy ta nước mắt nước mũi đầy mặt. Vào đây đi.”

Bà lại bắt chợt nhớ đến chuyện gì đó, hỏi: “Có biết hôm nay Đại Duyệt đi đâu rồi không?”

Gia đình trả lời: “Giữa trưa nhị tiểu thư đi đến phủ của Đồng đại nhân xin giảng bài, trước khi đi còn dặn phải chuẩn bị cơm chiều thịnh soạn chút, nói là muốn mời Đồng đại nhân qua phủ dùng cơm chiều.”

Thẩm phu nhân thấy trời đã sắp tối, nói: “Chắc cũng sắp về rồi.” Rồi lại lập tức nói với gia đình kia: “Bảo Tổng quản sự sắp xếp một gian phòng cho Mạnh tiểu thư ở tây sương.” Bà nghiêng đầu nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Đi cất hành lý trước đi, thu dọn một chút rồi chuẩn bị ăn cơm.”

Mạnh Cảnh Xuân lên tiếng đáp lại rồi cúi đầu đi. Đi theo gia đình kia một đoạn, nàng mới quay đầu lại nhìn cánh cửa kia một cái, thấy Thẩm Anh đã theo Thẩm phu nhân vào phòng. Nhiều năm chưa gặp, dù cho trong lòng chứa đủ các loại cảm xúc hỗn tạp, nhưng cũng có những lời bất tận không thể nói hết.

***

Tổng quản sự nghe người gác cổng bảo Thẩm Anh đã về, vui sướng đến mức nước mắt đầy mặt. Năm Thẩm Anh rời nhà, tóc ông vẫn còn đen nhánh, hiện giờ đều đã hoa râu. Thời gian khiến người ta già đi, ông sợ đời này ông không chờ được thiếu gia về, thật không ngờ thiếu gia không chỉ về phủ, lại còn dắt theo con dâu. Đây quả thật là một ngày đại hỉ!

Mấy năm nay, cứ cách vài ngày ông lại đến thu xếp phòng của thiếu gia một lần, giống như thiếu gia vẫn còn trong phủ.

Ông vừa gặp Mạnh Cảnh Xuân, liền dẫn nàng đến phòng ngủ của Thẩm Anh ở đông sương, không ngờ gia đình đi bên cạnh Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Phu nhân bảo là sắp xếp một gian phòng ở tây sương cho vị Mạnh tiểu thư này.....”

Tổng quản sự sững sốt, ồ, không phải vợ à?

Mạnh Cảnh Xuân thấy ông kinh ngạc đến thế, nhỏ giọng giải thích: “Vẫn còn..... chưa thành hôn.”

Trên mặt Tổng quản sự hơi hiện lên vẻ thất vọng, ông lập tức xoay người dẫn nàng đi đến tây sương.

Mạnh Cảnh Xuân vào phòng dành cho khách ở tây sương của Thẩm phủ, đặt hành lý xuống, khẽ thở ra một hơi. Tổng quản sự nói với nàng: “Lão gia nhà ta hôm nay có vài chuyện, không ở trong thành Hoa Dương, không biết lúc nào mới về được. Nhị tiểu thư ra ngoài đến giờ vẫn còn chưa về, lão phu nhân thì Mạnh tiểu thư vừa mới gặp rồi. Người trong phủ không nhiều, không biết Mạnh tiểu thư còn gì muốn hỏi không?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi lúng túng, nói: “Không có.....”

Tổng quản sự nghĩ nàng ngại ngùng, cũng không nhiều lời nữa, chỉ nói: “Đợi lát nữa bên kia dọn cơm, sẽ có tiểu tỳ tới đây báo cho Mạnh tiểu thư. Mạnh tiểu thư nghỉ ngơi trước, nếu có thiếu gì thì cứ nói với hạ nhân là được.”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng gật đầu.

Đợi Tổng quản sự ra ngoài rồi, nàng mới leo lên tấm chiếu trải trên giường, nằm vật ra, vươn người giãn gân giãn cốt một chút rồi ngậy người nhìn màn giường.

Nàng vốn mệt mỏi, vừa nằm xuống là lập tức ngủ. Tỳ nữ đứng ngoài cửa gõ lâu lắc lâu lơ, nàng mới giật mình ngồi dậy, xoa xoa mặt, leo xuống giường soi gương một chút, xác nhận không có vấn đề gì lớn mới mở cửa đi theo nàng kia đến phòng ăn.

Thẩm phủ cực rộng, muốn ăn cơm tối cũng phải đi rất lâu.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, cũng không biết Thẩm Anh với Thẩm phu nhân nói chuyện thế nào rồi. Đối mặt với những chuyện sắp tới, trong lòng nàng ít nhiều cũng có chút lo sợ.

Không ngờ khi nàng đến nơi, đã thấy mọi người đang ngồi chờ nàng.

Chủ vị để trống, chắc là vị trí của Thẩm lão gia, bên cạnh là Thẩm phu nhân, còn vị tiểu cô nương ngồi bên cạnh Thẩm phu nhân hẳn là Thẩm Đại Duyệt. Về phần người ngồi bên cạnh Đại Duyệt, Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là Đồng Tiêu Dật Đồng đại nhân?

Theo như Thẩm Anh nói, năm nay nàng ấy hai mươi chín tuổi, nhưng nhìn cũng chỉ như hai mươi tư, hai mươi lăm, mặc nam trang, rất là ung dung điềm tĩnh.

Ngồi đối diện Đại Duyệt là Thẩm Anh, chỗ ngồi bên cạnh Thẩm Anh còn để trống, Mạnh Cảnh Xuân bèn cúi đầu đi qua ngồi xuống. Thẩm phu nhân thông thả cầm đĩa lên, gấp một ít thức ăn bỏ vào chén nàng, cười dịu dàng nói: “Chắc là đói chết rồi phải không? Ăn thôi.”

Thẩm Anh liếc nhìn chén nàng một cái, im thin thít không nói lấy một lời, tự mình cầm đũa gấp đồ ăn, lại bị Thẩm phu nhân đánh một phát rụt về.

Thẩm phu nhân trừng mắt nhìn hấn: “Ai kêu con ăn? Đâu phải là làm cho con ăn đâu.”

Thẩm Anh liền yên lặng xới cơm, cũng không ừ hử gì, cúi đầu ăn cơm trắng.

Thẩm Đại Duyệt ngồi đối diện thấy huynh trưởng về, tuy trong lòng đã cực kỳ hưng phấn nhảy nhót, nhưng vẫn cố gắng kìm chế. Nàng mím môi, trên mặt hiện lên ý cười nhàn nhạt, thực sự đúng với khuôn mẫu của một tiểu thư khuê các. Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại có thể nhận ra ý cười nhàn nhạt bị kiềm chế kia ngọt ngào cỡ nào.

Thẩm Đại Duyệt gấp một đĩa thức ăn vào trong chén cơm trắng của Thẩm Anh, giọng nói trong suốt: “A huynh ăn đi.”

Thẩm phu nhân thấy tình hình này, thoáng nhìn qua nữ nhi bên cạnh mình, sùng nịch nói: “Trong nhà này cũng chỉ có một mình con là chiều chuộng hần.”

Thẩm Đại Duyệt mím môi cười cười, hết sức ung dung thông thả, nhìn nhìn Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Mạnh tử tử muốn thành thân với a huynh của muội à?”

“Uhm.” Mạnh Cảnh Xuân hơi ngại ngần trả lời, “Đúng vậy.....”

Câu trả lời này của nàng cứ như là không tình không nguyện, Thẩm Anh lập tức cướp lời: “Không phải vừa rồi đã nói với muội là hai mươi sáu tháng này thành thân à? Sao muội lại hỏi nàng nữa?”

Thẩm Đại Duyệt vẫn cười ngọt ngào, nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái, nói: “Lúc này chỉ là lời một phía của a huynh thôi, sao muội biết được liệu Mạnh tử tử có nghĩ thế hay không?”

Khí thế của Thẩm Anh cũng không thua kém: “Huynh làm chủ là được.”

Lời hần vừa dứt, Đồng Tiêu Dật ngồi đối diện vẫn luôn trầm mặc này giờ, bỗng nhiên mở miệng nói: “Thật không ngờ người ra ngoài rèn luyện hơn mười năm, khi về lại có bộ dạng này, còn không bằng hồi trước nữa.”

Lần này Thẩm Anh còn phải mời nàng đi kinh thành, không thể mở miệng trực tiếp phản bác nàng như khi xưa, chỉ đành phải nhịn xuống, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Tuy giọng điệu của Đồng Tiêu Dật nhàn nhạt, nhưng lại hoàn toàn không thêm giữ chút thể diện nào cho hần: “Tuy trước kia ngoan cố bảo thủ nhưng ít ra cũng còn nói được một chút đạo lý, đôi khi còn sẵn lòng nhận thua. Nhưng giọng điệu lúc này, cùng với thói hồ đồ ngang bướng bá đạo, chỉ chăm chăm vào ý kiến của mình, có khác gì lão thất phu hay không?”

Thẩm Anh ngẩng đầu, liếc nhìn nàng một cái, vẫn không hé răng.

Đồng Tiêu Dật chợt có hứng thú trêu chọc, cười nhàn nhạt, làm ra vẻ như có vô số những suy nghĩ ủa tới, kể: “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện xưa. Khi đó đầu ai kia vẫn còn để chỏm, không biết có phải còn từng đánh nhau với đương kim thánh thượng một trận hay không?”

Đương nhiên Mạnh Cảnh Xuân biết rõ ai kia trong lời Đồng Tiêu Dật chính là Thẩm Anh, nàng nghe một cái liền sùng sốt, Thẩm Anh từng đánh nhau với tân hoàng?!

Đồng Tiêu Dật cong ngón tay gõ vào mặt bàn một cái, làm như giật mình nói: “A, hình như nguyên nhân là tranh luận một ai đó khác rốt cuộc là nam hay nữ? Nếu muốn ta nói, thì người khác là nam hay nữ cũng có liên quan quái gì tới người đâu, lại còn vì chuyện như vậy mà đánh nhau. Thật đúng là ngốc thấu trời. Huống chi.....” Nàng đột nhiên liếc Thẩm Anh một cái: “Ánh mắt của người sao kém cỏi dữ vậy, bị dẫn à?”

Thẩm Anh không thể nhịn được nữa: “Đồng Tiêu Dật —— ”

“Muốn ta im miệng sao?” Đồng Tiêu Dật tựa người ra sau, giọng nói vẫn cực kỳ vững vàng: “Biết làm sao đây? Chuyện dọa người của người nhiều không đếm xuể, có kể hai ngày hai đêm cũng kể không hết. Mạnh tiểu thư, người muốn nghe không?”

Mạnh Cảnh Xuân gật mạnh đầu.

Thẩm Anh sắp giận dữ bỏ bữa ăn đến nơi rồi, Thẩm phu nhân vỗ bàn một cái: “Con ngồi đằng hoàng cho mẹ.” Dừng một chút, lại nói: “Tối nay có vài chuyện chính sự phải xử lý một chút.”

Thẩm Anh cũng không có hứng thú gì: “Ngày mai hẵng nói đi.”

“Ngày mai nói?” Thẩm phu nhân khẽ nhíu mày, “Con không muốn cưới vợ à?”

Thẩm Anh bị bà làm cho ghen hờn, chỉ có thể quay về bàn ngồi lần nữa.

Thẩm phu nhân hơi cau mày, trịnh trọng mở miệng: “Nhà mẹ đẻ của Mạnh tiểu thư không có một ai ở đây, lẽ loi trợ trợ một mình đã không ổn rồi, với cả có ai thành hôn như vậy đâu? Đâu phải là con dâu nuôi từ bé.”

Thẩm Đại Duyệt ngồi một bên phụ họa: “Đúng vậy, sinh thư, lễ thư, còn phải mời người làm mai, vắn cát, vắn định rồi lại phải nạp chinh..... Nếu không có nhà mẹ đẻ, vậy chẳng lẽ mấy lễ nghi này đều bỏ hết hay sao?”

Thẩm Anh ngại phiền phức, cau mày nhỏ giọng nói: “Chọn một ngày trải giường tân hôn với mở tiệc rượu không phải là được rồi à?”

Thẩm Đại Duyệt kinh ngạc nhìn hần: “Sao a huynh có thể tổ chức qua loa cho Mạnh tỷ tỷ như thế.....”

“Thiếu nhà mẹ đẻ à?” Vốn chỉ định xem kịch vui, Đồng Tiêu Dật đột nhiên mở miệng, “Mạnh tiểu thư ít tuổi, năm nay ta sắp ba mươi, cũng gần như là trưởng bối của ngươi rồi? Nếu ngươi không chê, vậy ta phụ trách làm nhà mẹ đẻ của ngươi là được. Ngươi có muốn nhận thêm một cô cô hay không?”

Thẩm Anh đứng bật dậy.

61. Chương 61: Những Vở Kịch Nhỏ

Vở kịch nhỏ 1:

Có lần Mạnh muội muốn nói Thẩm tiểu cha rất có thâm niên làm quan, lúc đến bờ môi lại biến thành: “Tướng gia ngồi ở vị trí tôn quý này đã được một thời gian.....”

Kết quả một chữ “dài” còn chưa nói xong, Thẩm tiểu cha đã nhú mày liếc nàng một cái.

Thẩm tiểu cha nói: “Chê ta già?”

Mạnh muội vội nói: “Không dám không dám, Tướng gia trẻ tuổi nhất, ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng không có.....”

(Lời bộc bạch của tác giả: Thật ra Thẩm tiểu cha đi tiêm botox, cho nên nhìn không có nếp nhăn đều là giả tạo!! Giả tạo!!)

Mạnh muội giật mình, khó trách nhìn mặt Tướng gia bại liệt như vậy, tiêm botox quá nhiều rồi, ừ.

Vở kịch nhỏ 2:

Vốn dĩ định thiết lập cho Thẩm tiểu cha bị ăn hèo, mà lúc đó Thẩm tiểu cha còn không biết Mạnh muội là cô nương. Sau đó Mạnh muội áy náy trong lòng, bèn qua nhà hàng xóm chăm sóc cho Thẩm tiểu cha, thay thuốc cho hần (hình như ta đang nghĩ đến chuyện gì không tốt).

Sau này thân phận nữ nhi của Mạnh muội bị Thẩm tiểu cha vạch trần.

Có lần Mạnh muội định giở trò với Thẩm tiểu cha, kết quả bị Thẩm tiểu cha nghiêm khắc cự tuyệt.

Mạnh muội bĩu môi, đúng lý hợp tình nói: “Mông của Tướng gia ta cũng nhìn thấy rồi, còn có chỗ nào ta không được xem đâu chứ?”

Thẩm tiểu cha tức điên.

Vở kịch nhỏ 3:

Có lần Mạnh muội bị hỏi, cảm thấy Thẩm tiểu cha giống loại hoa nào.

Mạnh muội nói: Chắc là hoa dạ hương đi? Chỉ có thể vào buổi tối nhìn mới thấy đẹp, ngửi mới thấy thơm.....

Vở kịch nhỏ 4:

Sinh nhật Mạnh muội, Thẩm tiểu cha tóm lấy nàng.

Đeo cho nàng một vòng tay màu đỏ, trên đó có một chuỗi mấy thứ bằng vàng nho nhỏ, bảo là đưa cho nàng để trừ tà phòng kẻ tiểu nhân.

Trên vòng tay treo lủng lẳng đậu phộng, thỏi vàng, khóa... gì gì đó.

Mạnh muội cứ thế mà dần dần đeo trên tay, kết quả một ngày đẹp trời bị Trần Đình Phương nhìn thấy.

Đình Phương nói: “Tướng gia đưa cho người à?”

Mạnh muội: “Ừ, rất đẹp.”

Đình Phương thầm nghĩ: Tướng gia làm vậy là xem người như một đứa con nít, còn tặng khóa chính là muốn khóa người lại. Đúng là âm hiểm.

62. Chương 62: Đến Chết Cũng Còn Muốn Sĩ Diện

Đồng Tiêu Dật ngẩng đầu liếc nhìn Thẩm Anh vừa đột nhiên đứng lên: “Tính tình vẫn dễ bị chọc cho xù lông lên như thế, sao người có thể một mạch leo lên chức thừa tướng hay vậy?”

Thẩm Anh nhin, chẳng ừ hử gì, ngồi xuống lần nữa.

Đồng Tiêu Dật nói đầu ra đây: “Câu vừa rồi không phải là đùa đâu, Mạnh tiểu thư không ngại thì cứ suy nghĩ cân nhắc cẩn thận. Nếu không có nhà mẹ đẻ, sau này bị nhà chồng bắt nạt, không có ai làm chỗ dựa cả. Hơn nữa, gì thì gì, Thẩm gia vẫn là nhà giàu nhất thành Hoa Dương, nếu con dâu trưởng vào cửa mà ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cơ bản cũng không làm được, không phải là sẽ bị người ta cười nhạo à?”

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa kịp đáp lại, Thẩm phu nhân ngồi một bên đã vỗ bàn: “Vậy thì làm phiền Đồng đại nhân.”

“Không phiền, Thẩm phu nhân không cần khách khí.” Đồng Tiêu Dật bấy giờ mới chậm rãi cầm thìa lên ăn canh.

Thẩm phu nhân sáng khoái đáp ứng như thế hiển nhiên là có lý do cả. Trong mắt bà, Đồng Tiêu Dật chính là người có số đại phú đại quý, khó khăn lắm Đồng Tiêu Dật mới chịu bực một cái cầu, quan hệ tốt như thế sao lại không leo chứ?

Thế là Mạnh Cảnh Xuân liền u mê hồ đồ chấp nhận sự thật “Đồng Tiêu Dật thành nhà mẹ đẻ của mình, mà ngoại trừ Tông Đình ra, nàng lại ù ù cạc cạc có thêm một trưởng bối”.

Đồng Tiêu Dật dùng xong cơm tối, cũng không đi gấp, đợi gã sai vặt dọn hết đĩa cơm trên bàn rồi, lại nghiêm túc thảo luận hôn sự với Thẩm phu nhân.

Thẩm phu nhân chờ đợi ngày này không biết đã bao lâu, đương nhiên là hăng hái bừng bừng.

Khi hai người đang tán gẫu đến cực kỳ hưng phấn thì đương sự Thẩm Anh lại đứng lên: “Mọi người cứ từ từ thương lượng đi, con chạy cả một ngày đường rồi, đi nghỉ trước đây.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy hắn bỏ đi, đang định đi theo thì lại bị Thẩm Đại Duyệt nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay. Thẩm Đại Duyệt nói: “Mạnh tỷ tỷ ngồi thêm một lát đi.”

Mạnh Cảnh Xuân chỉ đành phải trở mắt nhìn Thẩm Anh rời đi.

Đồng Tiêu Dật liếc nhìn nàng, giọng nói nhàn nhạt trên ghẹo nàng: “Không nở sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội lắc đầu.

Đồng Tiêu Dật lại nói: “Chắc ở kinh thành người chưa từng thấy hắn lép vế như thế phải không?”

Mạnh Cảnh Xuân do dự một chút, gật gật đầu. Mọi khi phần lớn đều là nàng bị lép vế, nhưng từ sau khi Thẩm Thời Linh vào phủ, cả hai người bọn họ đều bị lép vế.

Thẩm Đại Duyệt xen vào nói: “A huynh làm được đến chức thừa tướng, chắc là ở kinh thành cũng phải như cá gặp nước, rất biết cách làm người mới đúng. Ai ngờ về nhà lại vẫn như xưa.”

Đồng Tiêu Dật lại nói: “Quan trường ở kinh thành là nơi nam nhân tụ tập, đương nhiên hẳn có thể hòa mình vào được. Còn nếu giao tiếp với nữ nhân thì hẳn không thể. Không nói điều kiện với nữ nhân, không tranh cãi với nữ nhân, không trở mặt với nữ nhân — chắc là mấy năm qua ở kinh thành cũng chưa từng giao tiếp gì với con gái, nên vẫn dùng một đồng quy tắc thời niên thiếu kia để đối phó với nữ nhân. Không có tiến bộ, không có hứng thú.” Nói xong lại quay qua hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Không biết Mạnh tiểu thư dùng cách gì mà có thể chinh đốn hẳn đến mức ngoan ngoãn như thế?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi lúng túng xua tay: “Chưa từng chưa từng.....” Nàng chinh đốn hẳn? Thôi đi..... Nàng bị bắt nạt còn chưa đủ sao, Đồng Tiêu Dật thật sự là đã đánh giá nàng quá cao rồi.

Thẩm phu nhân thấy bộ dáng ngại ngùng của Mạnh Cảnh Xuân, liền giải vây nói: “Đừng làm khó dễ Mạnh tiểu thư nữa. Nàng cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, để nàng về nghỉ sớm một chút thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân đáp lại một tiếng, đứng dậy hành lễ rồi mới như trút được gánh nặng bước ra ngoài.

Trắng sáng treo giữa trời, nhưng cũng không theo kịp ánh đèn lồng rực rỡ trong phủ. Nàng đi một đường đến phòng ngủ ở tây sương, đẩy cửa vào trong, vừa định thấp đèn lên, lại cảm thấy trong phòng có người. Nàng mượn ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài nhìn thử, thấy quả nhiên là Thẩm Anh. Hắn mặc nguyên quần áo nằm trên giường nàng, cũng không thêm cởi giày.

Mạnh Cảnh Xuân biết hôm nay hẳn bị ngộp, khẳng định không quá vui vẻ, cũng không đốt đèn, trực tiếp đi qua, ngồi ở trước giường hỏi hắn: “Tướng gia không vui à?”

Thẩm Anh ngồi dậy: “Đương nhiên là không có.”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ, chàng giả vờ cho ai nhìn vậy, liền đứng dậy ngồi xuống bên cạnh hắn: “Thật ra chàng về nhà, mọi người đều rất vui mừng, không phải cố ý chọc tức chàng đâu.”

“Ta biết.”

“Vậy tại sao.....”

Thẩm Anh trầm mặc một lát mới nói: “Hồi trước Thẩm Thời Linh ở nhà, nàng ấy cùng với mẫu thân cũng sẽ trêu ghẹo ta, thì thoảng còn cố ý chọc giận ta. Lúc đó không thích, bây giờ ngẫm lại, có gì đâu mà không thích.”

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ đồng ý: “Đúng vậy, dám đùa như thế mới là người một nhà. Chứ không, ai cũng ngồi thẳng lưng, mang vẻ xa cách thì ngược lại sẽ thiếu một chút gì đó. Ta thật sự rất là hâm mộ nhà Tướng gia có thể náo nhiệt như thế đấy.”

Thẩm Anh cười khúc khích: “Bị nàng nói như thế, ta ngược lại giống như tự dưng có được rất nhiều những thứ hiếm có khó gặp.”

Mạnh Cảnh Xuân dựa vào hắn: “Vốn dĩ Tướng gia đã có được rất nhiều thứ.”

Thẩm Anh xoa xoa đầu nàng: “Chỉ có nàng là nói năng xuôi tai.”

Qua một lát sau, Mạnh Cảnh Xuân đã dựa vào hắn ngủ gật. Thẩm Anh cũng thật sự mệt mỏi, tháo giày cởi áo ngoài cho nàng rồi kéo chăn qua đắp kín cho nàng, sau đó dứt khoát nằm xuống mé ngoài, suy nghĩ một vài chuyện.

Ngoài phòng cực kỳ yên tĩnh, hắn nằm một hồi cũng ngủ thiếp đi.

Khoảng hai canh giờ sau, ngoài phòng chợt vang lên tiếng bước chân cùng với tiếng nói chuyện. Thẩm Anh bị đánh thức trước, sau đó Mạnh Cảnh Xuân xoay người lại, cũng tỉnh giấc.

“Tổng quản sự, thiếu gia chắc không ở đây đâu.....”

“Sao lại không? Đêm hôm khuya khoắt thế này mà trong phòng thiếu gia lại trống huơ trống hoác, nếu không ở đây thì còn có thể đến nơi nào khác được à?”

“Không đâu..... Tướng gia còn chưa thành thân với vị Mạnh tiểu thư kia mà.....”

Tổng quản sự bày ra bộ dáng lão thành: “Ngươi biết cái rắm!”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân không biết.....”

Giọng nói nhỏ đi một chút, chỉ nghe Tổng quản sự nói: “Người gõ cửa đi.”

Gã sai vật nói: “Không dám.....”

Mạnh Cảnh Xuân nghe tiếng động bên ngoài, khẩn trương gần chết, còn Thẩm Anh thì ngược lại, cực kỳ ung dung, dứt khoát nhắm mắt lại nằm ngủ tiếp.

Ngoài phòng yên ắng một lúc, cuối cùng vang lên tiếng đập cửa. Cùng với tiếng đập cửa còn có tiếng của gã sai vật kia: “Mạnh tiểu thư, lão gia vừa về, muốn gặp thiếu gia với Mạnh tiểu thư gấp. Nếu Mạnh tiểu thư thuận tiện, mời tiểu thư đến chính sảnh một chuyến.”

Mạnh Cảnh Xuân khẩn trương bật dậy.

Thẩm Anh làm động tác ‘suyt’ với nàng, nhỏ giọng nói: “Kệ đi, nàng cứ ngủ tiếp là được.”

Mạnh Cảnh Xuân không phát ra tiếng, dùng khẩu hình miệng để nói: “Làm sao mà ngủ?”

Tiếng gõ cửa ngoài phòng vẫn vang lên: “Mạnh tiểu thư? Nếu Mạnh tiểu thư không tiện.....”

Mạnh Cảnh Xuân cái khó ló cái khôn, lười biếng nói vọng ra ngoài: “Biết rồi, một lát nữa ta ra.”

Rốt cuộc tiếng gõ cửa ngoài phòng cũng ngừng, Thẩm Anh xác nhận hai người bên ngoài đều đã đi cả, bấy giờ mới đứng lên, vuốt vuốt y phục, nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Ta đi trước.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Nhưng Thẩm Anh vừa ra khỏi cửa, mới đi được hai bước, liền thấy Tổng quản sự đứng ung dung trong hành lang đợi mình. Thẩm Anh không đổi sắc mặt, hờ hững nói: “Khuya khoắt thế này mà Tổng quản sự vẫn còn chưa đi nghỉ à?”

Tổng quản sự giả vờ như không biết gì, nói: “Lão gia mới về, gọi thiếu gia qua một chuyến. Nhưng muộn thế này mà thiếu gia vẫn chưa về phòng nghỉ..... Đây là.....”

“Có phần không quen giường nên đi dạo một chút.”

Thẩm Anh trả lời hết sức tự nhiên, Tổng quản sự cũng không tiện nói thêm gì, chỉ nói: “Vay thiếu gia mau mau đi đến chính sảnh thôi, lão gia còn đang đợi.....”

“Đã biết.”

Thẩm Anh cũng không nhiều lời với ông nữa, thông thả đi về hướng chính sảnh. Trong phòng ngủ, Mạnh Cảnh Xuân cũng đã mặc đồ đàn ông, lại kéo thêm một chút thời gian rồi mới ra cửa.

Thẩm Anh vừa đi đến cửa chính sảnh thì thấy có thứ gì đó bị quăng ra. Hắn cúi đầu nhìn, chính là một bọc đồ.

Thẩm Anh cúi người nhặt bọc đồ lên, thủng thỉnh đi vào phòng.

Vừa mới bước vào, hắn đã bị một trận quát mắng đổ ập xuống đầu: “Về làm gì? Mang đồ đóng đồ mà hỏi trước người bỏ lại trong nhà đi đi. Lần này cút đi triệt để một chút, đừng có về nữa, ta không có thằng con nào như ngươi.”

Thẩm Anh cầm bọc đồ nhìn người đang ngồi trên chủ vị. Phụ thân hơn mười năm chưa gặp, giờ đã mập ra khá nhiều, cả người béo thêm một vòng lớn, núc ních ngồi trên ghế, điệu bộ lúc này có hơi hỗn hển.

“Con đúng thật là phải đi.” Giọng nói của Thẩm Anh lạnh lẽo rét buốt như một chậu nước đá, bỗng nhiên đổ ập xuống dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy.

Thẩm phu nhân ngồi một bên nhìn không vừa mắt, nói: “Hơn mười năm không gặp mà sao lại như thế này? Lão gia vẫn nên bớt giận một chút đi.”

Sắc mặt Thẩm Anh vẫn như thường, giọng điệu bình tĩnh, nói: “Biết người tức giận bức bối, nhưng cơn tức này tích góp hơn mười năm rồi, cũng không phải chỉ có ít ỏi thế này. Nếu thấy con quả thực không phải là thứ gì hay ho, người cứ đánh con một chút cũng tốt. Lần này con quay về, không phải vì tự dưng cảm thấy

mấy chuyện người làm trước kia là đúng, chỉ là —— người là phụ thân của con, mà con thì sắp thành hôn, đây là chuyện mà bất kể thế nào người cũng cần phải được biết.” Hấn hơi ngừng lại: “Hồi trước con không nói lời nào đã rời khỏi nhà, đích thực là bất hiếu. Nhi tử không cầu tha thứ, nhưng con người sống trên đời luôn có những lúc xem nhẹ những điều mà mình đáng lẽ phải nắm chặt, có một chút lẩn lộn đầu đuôi.”

Thẩm lão gia vốn còn muốn phát tác, nhưng lại thấy Thẩm Anh khác hoàn toàn với hơn mười năm trước, nhất thời không biết phải nói gì. Tuy rằng bên trong hấn vẫn còn bướng bỉnh lắm, nhưng rốt cuộc cũng đã trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Thẩm Anh lại nói: “Mấy năm nay người thường xuyên gửi bạc vào tài khoản trong Bảo Phong cho con, con cũng nhận được. Đã phiền người lo lắng sợ con ở kinh thành sống không tốt rồi. Con sống rất tốt, khoản tiền này cũng chưa từng đụng đến. Con mang ngân phiếu về đây, khoản tiền này còn phải nhờ người đặt mua sính lễ cho con.” Hấn hơi ngừng lại một chút, nhìn thoáng qua Thẩm phu nhân, lại nói: “Tuy con cũng không muốn để Đồng Tiêu Dật được lợi, nhưng hôm nay nàng ta đã tự nâng bồi phận nhận cháu gái, vậy thì sính lễ này cứ đưa đến Đồng phủ thôi.”

Thẩm lão gia vẫn chưa biết vụ này, vội nhìn sang Thẩm phu nhân, hỏi bà như thế là có ý gì. Thẩm phu nhân liền kể cho ông nghe chuyện Đồng Tiêu Dật nhận Mạnh Cảnh Xuân làm cháu gái, lại nói thêm, kết hôn xong thì từ nay Thẩm gia với Đồng Tiêu Dật chính là thân thích.

Thẩm lão gia cực kỳ vui mừng, Đồng Tiêu Dật làm quan được cao như vậy, trước giờ đều từ chối không nhận quà cáp. Trước kia Thẩm gia từng tặng quà cho nàng nhiều lần, nhưng đều bị chặn lại ngoài cửa hết, còn bây giờ có thể danh chính ngôn thuận đưa đại lễ vào trong phủ của nàng, thật đúng là mười năm Hà Tây mười năm Hà Đông.

Tuy Thẩm lão gia vui sướng nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra gì: “Ta gửi đồng bạc đó cho người không phải vì sợ người sống không tốt, chẳng qua là tiền quá không biết để đâu mà thôi.”

Thẩm Anh cũng không nói nhiều, hấn hiểu rõ lão cha đến chết vẫn còn sĩ diện của mình, ngoài chuyện buồn bán mấy thứ bẩn thỉu thời còn trẻ ra, thì lão nhân này cũng không có chỗ đáng ghét nào khác.

Thẩm lão gia vẫn lạnh mặt hỏi: “Hôm nào thành hôn? Tân nương tử là người ở đâu? Sao lại đi theo người đến đất Sở?”

Thẩm Anh lần lượt trả lời từng câu, tự ý lược bỏ đoạn Mạnh Cảnh Xuân giả nam đi thi làm quan, còn lại thì kể sơ lược qua một lần, cũng coi như khai báo rõ ràng.

Thẩm lão gia nghe, rất là hài lòng, lại hỏi: “Tân nương tử đâu rồi?”

Thẩm Anh tạm thời không muốn để Mạnh Cảnh Xuân ra ngoài. Đang nửa đêm, đánh thức nàng dậy như thế vốn đã tổn hại đến sức khỏe rồi, nếu còn phải ngồi nói chuyện, không biết sẽ kéo dài đến tận lúc nào. Lão cha Thẩm Anh làm việc nghỉ ngơi luôn không hợp lý, ông thích làm cú đêm, nhưng dù sao cũng không đến mức lôi cả nhà phát điên theo ông.

Thế là Thẩm Anh khẽ thở dài nói: “Ngồi xe cả một đường mệt nhọc, hồi trước nàng lại còn bị cảm sốt chưa khỏi hẳn, bây giờ nghỉ ngơi rồi, ngày mai hẵng gặp mặt.”

Mạnh Cảnh Xuân đã đứng một lúc ngoài phòng, vốn đang định vào cửa, nhưng lại nghe thấy câu này của Thẩm Anh, lùi về vài bước chân. Gió đêm mang theo vài phần hư ảo, mặt Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn vẻ nửa tỉnh nửa mơ. Nàng chợt nâng đầu, nhìn ánh sáng mờ mờ tỏa ra quanh đèn lồng, an tâm ngáp một cái.

63. Chương 63: Thành Thân

Tinh thần của Thẩm lão gia vào lúc hơn nửa đêm thật sự tốt, kéo Thẩm Anh nói chuyện tới gần sáng mới chịu thả về. Thẩm Anh đoán chắc bây giờ Mạnh Cảnh Xuân đã ngủ say rồi, cũng không đi quấy nhiễu nàng, về thẳng phòng ngủ ở đông sương.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Anh đều uể oải ngồi bên bàn cơm ăn điểm tâm. Mạnh Cảnh Xuân thấy chủ vị vẫn để trống, thăm nghĩ chẳng lẽ Thẩm lão gia không ăn cơm cùng với người nhà à, lại nghe thấy Thẩm Anh nói: “Phụ thân lại ngủ nướng sao?”

Thẩm phu nhân lườm chỗ trống một cái: “Còn không phải sao, ngày đêm đảo lộn, không béo lên mới là lạ.”

“Phải khuyên một chút thôi.” Thẩm Anh mím môi, gấp một khối điểm tâm vào trong đĩa của Mạnh Cảnh Xuân, “Cứ như vậy mãi cũng không tốt. Không còn trẻ nữa mà vẫn cứ thích thức đêm.” Hắn lại gấp một khối điểm tâm vào trong đĩa của Đại Duyệt: “Cũng phải khuyên ông ấy uống rượu ít lại một chút.”

Thẩm phu nhân không nói gì, Thẩm Đại Duyệt ngồi bên cạnh lại mở miệng nói: “Nếu mẹ và muội khuyên mà có ích, thì phụ thân cũng đã không có bộ dạng như bây giờ. Sao a huynh không tự mình đi khuyên?”

Thẩm Anh rủ mắt xuống, nhìn chén của mình một lúc lâu, chỉ nói: “Lời của huynh ông ấy lại càng nghe không lọt.”

Cả bàn ăn chợt trầm tĩnh, Mạnh Cảnh Xuân muốn làm dịu đi bầu không khí này, nhưng lại phát hiện ra là mình căn bản không biết nên nói gì. Mỗi nhà đều có một cuốn kinh khó niệm của riêng mình, với bản lĩnh và kinh nghiệm từng trải của nàng, thật sự chưa đủ để đọc rành rọt cuốn kinh của Thẩm gia.

Nàng chỉ lo cúi đầu ăn, thật lâu sau mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua cảnh vật bên ngoài.

Gió nổi lên, lá cây reo vang xào xạc, mây đen nặng nề, có vẻ như sắp rơi một trận mưa to.

Thẩm Anh chú ý thấy nàng không được tập trung, nắm lấy tay nàng dưới bàn.

Bàn tay kia ấm áp khô ráo biết bao, Mạnh Cảnh Xuân lấy lại tinh thần, tiếp tục ăn sáng.

Đợi đến khi người một nhà dùng xong bữa sáng, từng người rời đi rồi, Mạnh Cảnh Xuân mới đứng lên, ủ rũ đi ra ngoài. Thẩm Anh ba bước thành hai bước đi vội đến, đi song song với nàng, nói: “Đến thư các không?”

Mạnh Cảnh Xuân rất lâu mới phản ứng lại, khẽ gật đầu.

Gió se se lạnh thổi vi vu qua hành lang, Thẩm Anh đi đằng trước nàng, nghĩ lại một phen mới phát hiện ra, đã rất lâu rồi hắn chưa để ý đến cảm xúc của nàng. Hắn không quay lại, chỉ đi ở đằng trước, dẫn nàng đi một mạch đến thư các của Thẩm phủ.

Từ trước khi hắn rời khỏi nhà đã có thư các này, hơn mười năm qua cũng không mở rộng thêm. Hắn dẫn Mạnh Cảnh Xuân vào trong, trong thư các không có bụi bặm như dự đoán, chắc là có người quét tước thường xuyên. Mạnh Cảnh Xuân hỏi hắn: “Sao tự nhiên lại đến đây?”

Thẩm Anh liếc nhìn nàng một cái, khéo môi nhẹ cong: “Thanh tịnh.”

Mạnh Cảnh Xuân chợt thấy một tia dịu dàng hiếm có trong đôi mắt hắn, hơi nghi ngờ hỏi: “Sao tự nhiên lại nhìn ta kiểu đó?”

Thẩm Anh quay đầu sang mấy cái kệ sách để tìm sách, giọng nói nhàn nhạt mà ôn nhu: “Bởi vì đẹp.”

Mạnh Cảnh Xuân lơ đãng cười cười tự giễu, cũng đi tìm sách. Nàng tùy tiện cầm lấy một quyển, khi mở ra lại phát hiện chỉ chút trên đó đều là ghi chú, có một số là chữ của Thẩm Anh, vài nét chữ khác lại cực kỳ thanh tú nắn nót. Nghe nói Thẩm Đại Duyệt thích đọc sách, chắc muội ấy đã lục lọi hết đồng sách nơi đây, lại còn cẩn thận tỉ mỉ bình luận chú thích như thế, có một vài nơi còn phản bác lại lời giải thích của Thẩm Anh.

Cảm tình của Mạnh Cảnh Xuân đối với vị tiểu muội muội mềm nhũn này bất chợt tăng gấp bội.

Thẩm Anh cũng thấy mấy hàng ghi chú lút nhút trên sách, khép lại cất lên kệ một lần nữa: “Không có sách mới để đọc, đi lên lầu trên ngồi một chút vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy bèn cầm lấy quyển sách kia buồn bực leo nhanh lên cầu thang, Thẩm Anh cũng theo nàng không kịp. Trên lầu không quá chật chội, nhưng vẫn hơi ngộp, Mạnh Cảnh Xuân mở cửa sổ ra, một cơn gió lớn liền ùa vào, khiến người ta bất giác thấy sáng khoái.

Nàng vốn còn có một chút cảm xúc buồn bực khó hiểu, giờ khắc này ngồi trên lầu, nhìn xuyên qua cửa sổ, Thắm phủ thu hết vào đáy mắt, trong lòng lại xuôi hơn một ít. Mây đen vẫn giăng đầy giữa bầu trời, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa, nàng lại khá là mong đợi.

Một trận mưa to trong ngày hè oi bức, có thể làm thức dậy bao nhiêu ký ức của con người? Rất nhiều.

Thắm Anh thong thả đi tới, cũng bắt chước nàng ngồi ở cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu mở sách ra, đọc mấy dòng chú thích bình luận của Thắm Anh, vừa định chỉ trích một câu lộ rõ bất công trong đó, Thắm Anh đã ôn hòa ảm áp mở miệng nói: “Hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, có phải là có chút chịu không thấu hay không?” Dù sao trước khi đến đất Sở, hắn cũng chưa từng đề cập rõ với nàng về chuyện thành hôn.

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu, nhìn bên ngoài nói: “Đâu có.”

Lời này nói ra vô cùng hờ hững, giống như lẻ loi trợ trợ đi theo hắn về đất Sở, lẻ loi trợ trợ nhìn hắn sum họp, tranh cãi rồi hòa giải với người nhà, lẻ loi trợ trợ tiếp thu chuyện phải làm vợ người khác, toàn bộ đều là những chuyện cực kỳ bình thường.

Thắm Anh nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, trong đáy lòng chợt cảm thấy có lỗi. Tất cả mọi chuyện đều do hắn chủ trương, cũng không có đặc biệt hỏi qua ý kiến của nàng. Nếu không có Mạnh Cảnh Xuân thân nhất với hắn để hắn có thể kể lể, thì bây giờ sẽ chỉ có một mình hắn ngồi đây.

Ngoài trời bỗng nhiên đổ mưa, chẳng mấy chốc mà dưới đất đã ướt nước, mùi đất nhàn nhạt dâng lên. Có vài hạt mưa bụi theo gió thổi vào đây, Mạnh Cảnh Xuân duỗi thắt lưng, cà chớn ngã vào lòng Thắm Anh.

Thắm Anh đón lấy nàng, hơi ngồi ngả ra đằng sau, Mạnh Cảnh Xuân liền gối lên chân hắn, nhìn xà nhà trên đỉnh đầu rồi chợt nhắm mắt lại, nói: “Tướng gia không cần suy nghĩ quá nhiều, ta là người rất cầu thả, tuy nhìn có vẻ như hơi mất hứng, nhưng sẽ không nghĩ lung tung. Ta cũng hiểu đạo lý ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’, cho nên sẽ không vì chuyện không thích ứng được mà cảm thấy không thoải mái. Dù sao ta vẫn y lại vào Tướng gia như trước, chẳng muốn đuổi ta đi cũng không đuổi được.”

Thắm Anh cúi đầu nhìn nàng, vuốt vuốt trán nàng: “Nào có suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thấy —— vốn chỉ có một mình ta cô đơn, hiện tại.....”

Mạnh Cảnh Xuân bỗng nhiên mở mắt, vừa vặn đối diện với đôi mắt của hắn: “Người nhà của Tướng gia cũng là người nhà của ta, ngược lại phải là ta nên cảm thấy vui sướng mới đúng.” Lời nói chân thành tha thiết phát ra từ tận đáy lòng.

Thắm Anh khe khẽ thở dài: “Ừ, là ta suy nghĩ quá nhiều.” Rõ ràng là muốn chiếu cố đến cảm xúc của nàng một chút, cuối cùng lại vẫn là nàng tới khuyên giải mình, thật là vô dụng. Hắn nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc mai tản ra ở hai bên má nàng, nhìn gò má gầy yếu của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót.

“Ngủ một lát đi, ta biết hôm qua nàng ngủ không được ngon.” Hắn nghiêng người qua đóng cửa sổ lại, tiếng mưa rơi ngoài phòng bị cách một lớp chấn, nghe rất là an ổn. Mạnh Cảnh Xuân dịch dịch đầu, tìm kiếm tư thế nằm thoải mái hơn, rồi nhắm mắt lại ngủ.

***

Vì Đồng Tiêu Dật nhúng tay mà hôn sự của hai người Thắm Mạnh trở nên càng thêm hóc búa. Đồng Tiêu Dật làm “nhà mẹ đẻ”, yêu cầu về sinh lễ quả thực vô cùng hà khắc, còn có chút ý tứ như muốn gây khó dễ. Thắm Anh bị giày vò thật nhiều ngày, nhưng lại cam tâm tình nguyện chịu bị giày vò.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày hai mươi sáu, Thắm gia là nhà giàu nhất thành Hoa Dương, ngoại trừ phát thiệp cưới mở tiệc chiêu đãi khách khứa, thì hôm đó bên ngoài Thắm phủ cũng có rất nhiều tiệc cơ động để dân chúng thành Hoa Dương cùng tới góp vui. Tiệc cơ động bày tám mươi tám bàn, trong phủ mời mấy vị đại trù trong thành Hoa Dương tới nấu, dựng một cái sân khấu to dùng đoàn, ai ai cũng đợi buổi tối mau mau đến để được xem diễn.

Người ngoài chỉ biết con trưởng Thắm gia đã về, cưới vợ là cháu gái bà con xa của Đồng đại nhân, những chi tiết khác thì hoàn toàn không hay biết gì. Dù sao cũng không có ai dám đi hỏi Đồng Tiêu Dật vốn có độc sao tự dưng lại tòi ra thêm một cháu gái, hơn nữa còn kết thông gia với Thắm gia nhanh đến thế.

Tóm lại, dù thế nào đi chăng nữa, chỉ cần biết nam thừa tướng độc thân lâu năm của Thẩm gia rốt cuộc cũng thành thân, đây là một chuyện đáng để chúc mừng, nhiều đó là đủ rồi.

Một đám thân thích cùng với vài người bạn làm ăn của Thẩm gia đều đến chung vui, vào lúc giữa trưa đều đứng đợi giờ lành đến, cô dâu chú rể lạy trời đất.

Mạnh Cảnh Xuân ngủ một đêm ở phủ của Đồng Tiêu Dật, gần tới giờ lành, Thẩm Anh liền không thể đợi được mà gấp rút đến đón dâu, áo đỏ cài hoa, cưỡi ngựa cao to, nhìn giống như Trạng nguyên lang. Người xướng lễ dẫn hân vào cửa, chỉ thấy Đồng Tiêu Dật ngồi ở phòng khách, bộ dáng trưởng bối cao cao tại thượng. Thẩm Anh nhin lại nhin, bái chào người được gọi là cô cô này rồi dâng trà, bấy giờ mới được gặp Mạnh Cảnh Xuân đầu đội khăn đỏ.

Sáng hôm đó Mạnh Cảnh Xuân nghe theo lời của Đồng Tiêu Dật, ăn no kênh hông, sau đó mới trang điểm, thay sang bộ hỉ phục dày nặng. Vì không có huynh trưởng, nên Mạnh Cảnh Xuân không có ai công đến hỉ kiệu. Thẩm Anh không nói hai lời, trực tiếp bế tân nương tử vào trong hỉ kiệu. Bà mới đứng bên cạnh gặp đến độ giậm chân, la hét om sòm bảo là làm hỏng quy củ.

Thẩm Anh bất chấp mấy thứ lễ nghi lung tung phiền phức đó. Nhà gái ngay cả “tiên dâu” cũng không sắp xếp ổn thỏa, còn trách nhà trai không có cấp bậc lễ nghĩa à?

Mạnh Cảnh Xuân ngồi trên kiệu đi về hướng Thẩm phủ, còn chưa tới nơi đã thấy lụa đỏ giăng đầy khắp nơi, cả một phố đều tràn ngập không khí vui mừng, ở cửa Thẩm phủ càng náo nhiệt hơn. Giờ lành đã đến, khách khứa được mời tới đã đứng chật ních trong lễ đường, mọi người thấy Đồng Tiêu Dật tới, vội vàng nhường đường, Đồng Tiêu Dật mới kiếm được một chỗ ngồi xuống.

Nền đỏ cao cao được đốt sáng rực, tiếng pháo ngoài phòng nổ vang không ngừng, gánh hát tấu nhạc, cực kỳ tưng bừng sôi nổi.

Trong phòng khách có bày một bàn thờ, trước bái tổ tông, sau đó người tiếp tân mới tuyên bố bái thiên địa, rồi bái cao đường, cuối cùng là phu thê giao bái. Thẩm Anh cực kỳ kiên nhẫn dẫn dắt Mạnh Cảnh Xuân từng bước bái xong, hoàn thành lễ nghi cơ bản nhất. Hân nắm lấy tay nàng dưới lớp tay áo, mới phát hiện Mạnh Cảnh Xuân đã khẩn trương đến mức ướt đầm mồ hôi.

Người xướng lễ tuyên bố đưa cô dâu chú rể vào động phòng, mọi người ồn ào một trận, vây xung quanh Thẩm Anh cùng Mạnh Cảnh Xuân đi đến phòng tân hôn ở hậu viện.

Mấy người nháo động phòng đều là mấy kẻ không biết nhìn sắc mặt, Thẩm Anh thầm nghĩ ồn ào ầm ĩ như vậy mà người ta không cảm thấy choáng váng à? Sắc mặt hân liền không tốt cho lắm.

Nhưng người trong thành Hoa Dương lại cực kỳ thích làm chuyện này, không nháo động phòng không dễ chịu, nhất là động phòng của nam thừa tướng độc thân lâu năm, kiểu gì cũng phải trêu ghẹo nhiều một chút. Thẩm Anh đen mặt, đứng đối diện với biển người đông nghìn nghịt trước cửa phòng tân hôn, ánh mắt đảo qua một vòng, không khí bỗng nhiên lạnh xuống hơn một nửa.

Có người khá là biết điều xung phong nói: “Ôi, đói quá, đi ra đằng trước ăn một ít lót bụng trước thôi.” Thế là mọi người lập tức giải tán, Thẩm Anh bấy giờ mới đi vào trong phòng vài bước, lén đưa cho Mạnh Cảnh Xuân một cái hộp điểm tâm nhỏ, thấp giọng nói: “Đói thì cứ ăn đi.”

Bà mới đứng bên cạnh trừng mắt nhìn Thẩm Anh một cái, ra hiệu cho hân nhanh nhanh cuốn xéo đi, Thẩm Anh thấy vậy mới lưu luyến không rời mà đi ra ngoài.

Mạnh Cảnh Xuân ôm hộp điểm tâm trong tay, lòng nghĩ nếu phải dựa vào một hộp điểm tâm bé tẹo này chống đỡ đến tối thì chẳng phải là sẽ đói chết à. Hình như trên lớp khăn trải giường bên dưới có mấy quả táo trái nhãn đậu phộng hạt sen linh tinh gì đó, nếu đói quá ăn vụng vài cái chắc cũng không có chuyện gì.

Nàng nghe âm thanh cực kỳ náo nhiệt ở đằng trước, lại cảm thấy mệt, chỉ muốn ngủ. Vì thế nàng ngoẹo đầu ngủ thiếp đi.

Ở tiền sảnh, Thẩm Anh mệt mỏi ứng phó với một đám thân thích hơn mười năm chưa gặp, dù cho đã giải thích trước là mình tuyệt đối không uống rượu, nhưng lại không ngăn được thịnh tình. Đám người này quả

thực là muốn chuốc say hần mới chịu bỏ qua, cuối cùng vẫn phải để Đồng Tiêu Dật đến giải vây, Thẩm Anh mới có thể rảnh rỗi đi uống một chén canh giải rượu.

Trời tối dần, diễn viên đang hào hứng y y nha nha hát trên sân khấu, khách khứa hoàn toàn không có ý cáo từ, tìm tân lang khắp nơi. Thẩm Anh ở trong nhà bếp uống canh giải rượu, muốn trốn, nhưng lại bị Thẩm phu nhân lôi đi, chất vấn hần sao không chịu ra ngoài chiêu đãi khách khứa mà lại lười biếng núp ở đây.

Thẩm Anh cực kỳ thần nhiên thừa nhận tửu lượng mình không tốt, Thẩm phu nhân lại nói: “Mẹ khuyên con tối nay vẫn nên uống say một chút thì tốt hơn.”

Câu này khiến Thẩm Anh ngây ra không hiểu gì, Thẩm phu nhân bày ra bộ dáng như hiểu rõ nội tình: “Mẹ chỉ vì muốn tốt cho con thôi.”

Thẩm Anh lại quay ngược về đi ứng phó một vài khách khứa căn bản là không có giao tình gì, âm thầm than thở, thành thân cũng không phải là chuyện dễ dàng. Vất vả lắm mới chịu được đến đêm, hần uống đến sắp không đứng nổi nữa, Thẩm Đại Duyệt cực kỳ tri kỷ đưa viên thuốc giải rượu cho hần. Hần ngồi bên ngoài một lúc lâu, nâng tay áo lên ngửi một chút, hỏi Thẩm Đại Duyệt: “Có phải mùi rượu trên người a huynh rất nặng không?”

Mặt Thẩm Đại Duyệt dài ra như trái khổ qua, cực kỳ nghiêm túc gật gật đầu.

Thẩm Anh đứng lên, đang định đi tới phòng tân hôn, lại thấy mấy người xung quanh ai cũng mang vẻ mặt kỳ lạ. Mới đầu hần còn tưởng là mình uống nhiều đến mức hoa mắt, sau khi vào tân phòng lại chỉ thấy giường hỉ trống không, không thấy bóng dáng tân nương đâu cả!

Hơi rượu xông mạnh lên đầu, hần đi đến cửa chất vấn: “Chơi trò gì vậy!?”

64. Chương 64: Thệt Trong Tim

Câu hỏi này của hần phát ra, nhưng lại không một ai đáp lại. Đột nhiên có một người từ trong góc thò đầu ra, Thẩm Anh lập tức đi đến túm lấy tên gia đình kia, hỏi: “Tân nương tử ở đâu?”

Gia đình kia căng thẳng xua tay: “Tiểu nhân không biết, thực sự không biết.....”

Thẩm Anh vừa tức vừa sốt ruột, quay đầu đi về hướng tây sương tim. Khắp nơi đều giăng lụa đỏ thật là chói mắt, vốn là ngày tốt đêm đẹp, tự dưng lại náo loạn ra một trò đùa thối tha như thế, lại thêm hần chưa hoàn toàn tỉnh rượu, đầu óc còn hồ đồ, chỉ có thể lảng quăng chạy loạn khắp nơi như ruồi mất đầu. Sau khi tìm lung tung một hồi, hần bình tĩnh lại một chút, hiển nhiên là tin chắc Mạnh Cảnh Xuân sẽ không tự mình chạy đi, lập tức rẽ ngược lại, đi ra đằng trước.

Sân khấu đằng trước còn chưa hát xong, vẫn còn khách khứa nán lại xem kịch uống rượu. Thẩm Anh băng qua đám người, ai cũng lấy làm lạ sao tân lang không tiêu dao vui sướng trong tân phòng, ngược lại xông ra ngoài này xem diễn hát.

Thẩm lão gia cực kỳ ung dung nhàn tản, vừa xem đào kép hát tuồng vừa lột vỏ đậu nành ngâm muối nhắm mắt.

Thẩm Đại Duyệt ngồi yên tĩnh bên cạnh ông, uống một chén nước, bất chợt nhìn thấy Thẩm Anh đi tới, vội cúi đầu, không nói câu nào.

Thẩm lão gia cũng không thèm liếc Thẩm Anh lấy một cái, chỉ chỉ một đào kép trên sân khấu, nói với Thẩm Đại Duyệt: “Ai da, con xem thừa tướng mặt trắng kia kìa, vừa nhìn đã biết là không thể có kết cục tốt gì rồi, bị cô lập hoàn toàn.”

Thẩm Đại Duyệt ngẩng đầu nhìn huynh trưởng của mình, lại yên lặng cúi đầu uống một ngụm nước, vẫn ngoan ngoãn nhu thuận ngồi một bên.

Thẩm Anh vẫn còn bảo trì được một chút bình tĩnh, hỏi Đại Duyệt trước: “Biết tẩu tử của muội ở đâu không?”

Thẩm Đại Duyệt cúi đầu, hơi chột dạ uống nước, nói: “Tẩu tẩu không ở trong tân phòng sao?”

Thẩm Anh nhìn thoáng qua Thẩm lão gia, Thẩm lão gia lại vẫn thoải mái nhàn nhã lột vỏ đậu nành ngâm muối như trước. Qua một lúc lâu, Thẩm lão gia mới nói: “Miếng thịt trong tim người vừa đi một cái là đi luôn mười năm, phải để người nếm thử mùi vị của chuyện này một chút mới được. Người khỏi hy vọng đêm nay có thể động phòng, lập tức về kinh thành đi, mười năm sau hẵng quay lại. Cả nhà chúng ta sẽ nuôi dưỡng vợ người cho thật tốt, không để con bé bị thiệt thòi gì đâu.”

Nói đùa gì vậy! Thẩm Anh đang tức sôi gan sôi ruột, nghe câu này xong quả thực muốn phun ra một ngụm máu.

Thẩm lão gia thấy bộ dáng sôi ruột đến mức sắp phát điên của hần, chắc chắn hai tiếng rồi lại hừ một tiếng nói: “Giờ mới biết sôi ruột? Vậy lúc người đi, mẹ người sôi ruột thế nào người có biết không? Trở về nói vền vền có một câu ‘Con muốn thành hôn cho nên người cần phải biết’ là xong à? Nói thật, người có kết hôn được hay không, ta chẳng thèm để ý. Mấy năm qua nha đầu Thời Linh kia cũng sắp trở thành con trưởng của Thẩm gia rồi, cô nương nhà người ta biến thành như vậy còn không phải là do người hại hay sao?”

Thẩm Anh mím chặt môi.

Chợt có một bàn tay nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo hỉ bào của hần, Thẩm Đại Duyệt cẩn thận dè dặt nâng đầu, nhỏ giọng nói: “Dù gì hôm nay a huynh cũng mệt rồi, đi ngủ trước đi..... Ngày mai.....”

Nàng đang định nói sáng mai sẽ trả Mạnh Cảnh Xuân lại cho hần, Thẩm lão gia ngồi bên cạnh đã lườm nàng một cái, ý bảo nàng không cần nói.

Thẩm Đại Duyệt đã nói thế rồi, Thẩm Anh cũng có thể đoán được một chút, qua một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút.” Hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Cả ngày nay nàng không ăn cơm, đói chết rồi, cho nàng ăn rồi hẵng ngủ.”

Thẩm Đại Duyệt ra sức gật đầu.

Thẩm Anh đã tỉnh táo lại, chỉ có thể một thân một mình đi tới tân phòng. Gã sai vật chuẩn bị nước ấm cho hần, hần thay hỉ bào ra, rửa mặt qua loa một chút rồi ngồi trên giường hỉ. Sờ một cái, thấy bên dưới là một đồng tảo nhân đậu phộng gì gì đó, thật sự là rải hơi bị quá lố. Hần cũng lười phải đi, nằm xoài ra trên giường, lại bị cắn đến khó chịu.

Đêm dài đằng đẵng, rượu đã lui đi, hần không biết Mạnh Cảnh Xuân bị giữ ở đâu, cũng không biết nàng có được ăn uống đằng hoàng hay không, bây giờ có phải là đã ngủ hay không. Nha đầu kia vốn chỉ có một mình cô độc, bây giờ đến Thẩm phủ còn phải chịu đựng bị mọi người giày vò như thế. Hần càng nghĩ càng tức, dần dần lại cảm thấy ủy khuất thay nàng.

Thẩm Anh nghiêng người nằm ở mé trong, đối mặt với bức tường trống rỗng, làm sao cũng không ngủ được, trong đầu toàn là cảnh Mạnh Cảnh Xuân cắn khấn tay ủy khuất đến sắp khóc.

Tiếng trống báo canh bốn vang lên ngoài phòng (khoảng 1h sáng), lá trúc xào xạc lay động ngoài cửa sổ, Thẩm Anh lăn qua lộn lại, cuối cùng dứt khoát ngồi dậy, ra đứng trước cửa sổ. Ánh đèn lồng chiếu rọi lên bồn hoa anh túc đỏ rực rỡ, hần đột nhiên nhớ tới hậu viện trong quan xá ở kinh thành, không biết là tiểu lại nào trồng, mà cứ mỗi khi hạ đến là hoa anh túc đỏ nở rộ cực kỳ diễm lệ, cực kỳ phô trương.

Tính ra, hần cũng chỉ mới chuyển ra khỏi quan xá được chừng một năm. Hần cùng Mạnh Cảnh Xuân quen nhau một năm lẻ ba tháng, lại hình như là đã qua rất lâu. À đúng rồi, mười sáu tuổi hần đã gặp được nàng, chỉ tiếc.....

Đáy lòng dần dần mềm mại, nhẹ nhàng bình tĩnh lại. Bộ dáng hùng hồn cây ngay không sợ chết đứng của Mạnh Cảnh Xuân, bộ dáng đau khổ cau chặt lông mày khi gặp phiền phức, bộ dáng co rúm lại khi sợ hãi, đôi mắt sáng ngời làm lóa mắt người khác khi vui vẻ, bộ dáng to gan cố ý trêu cợt hần.....

Thật muốn ôm ôm nàng.

Nàng vui hẳn cũng vui, nàng buồn hẳn sẽ vươn tay xoa xoa vuốt phẳng hàng lông mày nhú chặt của nàng. Cứ thế cả đời, thật tốt biết bao.

Hắn nghĩ nghĩ, liền xuất thần, ngay cả dưới cửa sổ bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện mà cũng không nhận ra. Người kia mặc một thân hỉ phục, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thẩm Anh đứng bên cạnh cửa sổ, cũng sửng sốt một chút.

Thẩm Anh phút chốc lấy lại tinh thần, Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên mở miệng nói: “Tướng gia đang thương xuân tiếc thu à?” Tự nhiên hơn nửa đêm còn đứng đây, dọa nàng nhảy dựng lên!

Trước đó nàng nói với Thẩm Đại Duyệt rất nhiều lời hay, lòng Thẩm Đại Duyệt mềm nhũn, bấy giờ mới cho nàng len lén về phòng lúc nửa đêm. Mạnh Cảnh Xuân thấy canh giờ không còn sớm, tưởng Thẩm Anh đã nằm ngủ, cũng không gõ cửa quấy nhiễu hắn, nâng váy len lén lút lút đi đến bên cửa sổ, định leo vào trong phòng, không ngờ lại đụng phải Thẩm Anh đang đứng ngăn người ngay cửa sổ.

Cách một cái cửa sổ thấp bé, hai người cứ đứng nhìn nhau như thế. Mạnh Cảnh Xuân thấy hắn còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần, liền giẫm lên viên đá, leo vào trong cửa sổ. Thẩm Anh duỗi tay qua tiếp ứng nàng: “Có cửa sao không vào, lại cứ nhất quyết phải leo cửa sổ?”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, cố sức leo vào rồi vội vàng vỗ vỗ bụi bám trên người, cực kỳ to gan trêu chọc hắn: “Gặp tình lang đương nhiên phải leo cửa sổ, chứ có ai mà đi vào từ cửa đâu.”

Vừa rồi nhờ nàng đến thế, bấy giờ nàng liền xuất hiện trước mặt, cứ như trò ảo thuật. Thẩm Anh đứng tại chỗ, cảm thấy không có lúc nào hạnh phúc hơn lúc này.

Mạnh Cảnh Xuân rút hỉ khăn từ trong ngực ra, theo khuôn theo mẫu che lên đầu, có chút cảm giác lợn chết không sợ nước sôi, mở miệng nói: “Tối luôn đi, tuy bị kéo dài mấy canh giờ, nhưng vẫn nên làm cho xong!”

Thẩm Anh nhất thời cảm hòng. Mạnh Cảnh Xuân đội hỉ khăn ngoan ngoãn nhu thuận đứng trước mặt hắn, hai tay nắm chặt vào nhau buông thõng đằng trước, cảnh này chỉ có trong mơ hắn mới gặp được.

Hắn hít một hơi thật sâu, vươn tay khẽ nhấc chiếc khăn đỏ thẫm, mới chỉ lộ ra một góc, một đôi môi đỏ mọng nhỏ nhỏ tinh xảo liền ánh vào mi mắt. Hắn không tiếp tục động tác trên tay, nghiêng người ra đằng trước, sắp mặt lại gần. Hỉ khăn che khuất tầm mắt Mạnh Cảnh Xuân, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị Thẩm Anh hôn, dịu dàng đụng chạm, chậm rãi thăm dò. Mạnh Cảnh Xuân không khỏi né người ra sau, lại bị một cánh tay khác của hắn kéo vào lòng.

Thẩm Anh rời khỏi môi nàng, bấy giờ mới nghiêm túc đẩy tấm khăn đỏ thẫm ra, Mạnh Cảnh Xuân mặc một thân hỉ phục nổi bật đứng trước mặt, càng thêm minh diễm động lòng người hơn xưa. Đôi gò má nàng đã ửng hồng, nền đỏ trên bàn chày hừng hực, Thẩm Anh nắm lấy tay nàng, dắt nàng đến trước bàn, kéo một cái ghế qua cho nàng, nói: “Ngồi đi.”

Trên bàn có một phần điểm tâm, vốn để chuẩn bị nếu tân lang tân nương có đói bụng thì ăn. Thẩm Anh hỏi nàng: “Ăn không? Có đói không?”

“Ăn, không đói.” Mạnh Cảnh Xuân đáp cực kỳ ngắn gọn.

Thẩm Anh đáp nhẹ một tiếng, cầm bầu rượu qua, rót hai ly rượu nhỏ, hỏi nàng có uống hay không.

Mạnh Cảnh Xuân cầm lấy một ly, cực kỳ sáng khoái uống một hơi cạn sạch, Thẩm Anh thấy thế, cũng bưng lên một ly rượu khác. Thành ly vừa chạm vào môi, đã thấy Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên sáp vào, đôi môi ẩm ướt mềm mại thoáng chốc dán lên môi hắn, cái lưỡi linh hoạt mang theo hơi rượu nhẹ nhàng đảo qua trong khoang miệng hắn.

Thẩm Anh hơi sửng sốt, đôi mắt tối sầm, ngay sau đó Mạnh Cảnh Xuân đã nhẹ kéo vạt áo hắn ra, cúi đầu, khẽ hôn lên cổ hắn, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, đôi tay cũng nắm chặt vạt áo hắn không buông, lại một đường hôn lên vành tay hắn, cắn nhẹ một cái.

Cả người Thẩm Anh căng cứng ở một nơi, Mạnh Cảnh Xuân dựa vào trên người hắn, mùi mộc hương quen thuộc trộn lẫn với hương thơm của son phấn ủa tối, khiến toàn bộ thần trí của hắn đều bị đảo loạn.

Mạnh Cảnh Xuân ngừng lại, nuốt nước bọt cười nghịch ngợm: “Hôm nay Tướng gia nán lại lâu quá.”

Lời này của nàng vừa dứt, một tay đã thuận theo vạt áo trượt vào trong, nhẹ nhàng mở ra hai bên, xương quai xanh của Thẩm Anh lập tức lộ ra. Mạnh Cảnh Xuân cup mắt nhìn, tay dời lên đó sờ sờ, cổ tay lại lập tức bị hấn nắm lấy: “Gan nàng bây giờ càng ngày càng lớn.”

Mạnh Cảnh Xuân mang vẻ mặt vô tội nói: “Gan lớn gì chứ? Chẳng lẽ đêm tân hôn không nên làm chuyện này à?”

Đôi mắt kia vẫn trong veo như thế, vẻ mặt như thể đây là chuyện đương nhiên. Thẩm Anh duỗi tay ra chạm vào mặt nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm nàng. Mạnh Cảnh Xuân có thể cảm nhận được bàn tay ấm áp kia càng thêm nóng bỏng, mặt bị đốt cháy đỏ bừng bừng.

Thẩm Anh đột nhiên đứng lên, Mạnh Cảnh Xuân ngăn người. Tích tắc sau đó đã bị hấn ôm lên, nàng phản ứng kịp, liền thuận thế duỗi tay ôm lấy cổ hấn, tựa đầu vào vai hấn.

Trước khi Mạnh Cảnh Xuân bị thả lên giường, cực kỳ nhanh nhẹn đá bay giày ra, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy tiếng lộp bộp của vỏ nhẵn vỏ đậu phộng bị vỡ nát. Cả tấm lưng của nàng tiếp xúc thân mật với đồng hoa quả rắc đầy giường, bị cắn đến mức đau nhe răng. Nàng ngồi bật người dậy, oán hận nói: “Ai nghĩ ra chuyện phải rắc đồng này lên giường vậy? Đúng là mê tín.”

Thẩm Anh nói: “Quên đi, nhặt ra thôi.”

Nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại cảm thấy vừa lười vừa phiền, nhìn Thẩm Anh đang đứng bên giường, nói: “Tướng gia nằm xuống bên dưới không phải là tốt rồi sao? Thiếp sợ cắn, nhưng Tướng gia da dày thịt béo chắc là không sao cả.....”

Thẩm Anh nhất thời không biết phải nói gì với nàng, Mạnh Cảnh Xuân duỗi hai tay ra, gắng sức kéo hấn ngã xuống, sau đó nhanh chóng cởi giày cho hấn, vạch lớp trung y trên người hấn ra, cả bộ ngực của Thẩm Anh liền trần trụi hiện ra trước mắt. Nàng nhanh chóng nhìn qua một lần, cảm thấy thật là vừa lòng, liền bắt đầu cởi hỉ phục của mình ra.

Thẩm Anh khoác lớp trung y lỏng lẻo trên người, ngồi dậy, bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, vươn tay giúp nàng cởi dây thắt lưng bị quấn chặt cứng, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại vùng tay lên: “Chàng không cần lo, thiếp tự làm được.”

Thẩm Anh lại cup mắt tiếp tục tháo dây thắt lưng cho nàng, giọng nói hơi khàn khàn: “Ngốc, mấy chuyện thế này mà lại làm như ra trận đánh giặc. Chỉ biết đọc tiểu thuyết sông hồ thôi à, một chút tình ý cũng không hiểu.”

Dám cười nhạo nàng! Mạnh Cảnh Xuân gấp đến đỏ mặt: “Lần đầu tiên không hiểu thì có gì quan trọng đâu, dù sao sau này cũng sẽ hiểu.”

Thẩm Anh ngậm họng, thuận lợi cởi áo ngoài của nàng ra, duỗi tay vắt lên giá áo, nhìn thoáng qua nói: “Hỉ phục này cất vào rương giữ lại đi, rất đẹp.”

Dùng khí khó khăn lắm mới nổi lên được của Mạnh Cảnh Xuân bây giờ lại bị Thẩm Anh dây dưa khiến xếp đi rất nhiều. Nàng vốn định nhanh chóng giải quyết Thẩm Anh tên độc thân lâu năm này, không ngờ Thẩm Anh lại nhẫn nại được đến thế, hoàn toàn không gấp gáp tí gì.

Nàng không khỏi có phần nhụt chí, chân trần ngồi trên giường nhìn nhìn màn giường, nhanh chóng nằm xuống xoay người vào bên trong: “Thôi, thiếp ngủ trước, Tướng gia cũng ngủ sớm chút đi.”

Thẩm Anh thấy nàng còn chưa xõa tóc ra, liền cực kỳ kiên nhẫn tháo từng cái trâm cài trang sức xuống, lần lượt đặt lên trên bàn trang điểm. Mái tóc dài của Mạnh Cảnh Xuân che khuất cái cổ thon thon, Thẩm Anh vén tóc nàng lên, cằm cổ nhỏ nhỏ trắng nõn liền lộ ra. Hấn cúi đầu xuống, môi vừa mới đụng tới làn da của nàng, Mạnh Cảnh Xuân vốn cực kỳ khấn trương không nhịn được mà run rẩy một chút.

Hơi thở nóng ẩm, cảm giác ẩm ướt, Mạnh Cảnh Xuân theo bản năng trốn vào bên trong giường, lại bị Thẩm Anh ôm chặt.

Thẩm Anh nằm xuống bên người nàng, một tay khoác lên eo nàng, ngón tay cử động một chút, dây buộc quần áo lập tức bị tháo ra. Bàn tay kia dời lên, phủ lên cổ áo sau của nàng, nhẹ nhàng cởi bỏ.

Lưng Mạnh Cảnh Xuân thoáng chốc lạnh lẽo, ngay sau đó lại có một bàn tay ấm áp đặt lên, bả vai nàng không nhin được hơi động dấy một chút.

65. Chương 65: Đêm Tân Hôn

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Anh đã nắm nhẹ lấy tóc nàng, nhẹ nhàng chậm rãi hôn từ sau gáy nàng men theo cột sống. Nàng đưa lưng về phía hắn, đối mặt với động tác dịu dàng này, hô hấp cũng bị kiềm hãm.

“A.” Nàng vô ý thức rụt rụt bờ vai, Thẩm Anh cầm lấy cánh tay nàng, hỏi: “Sao?”

“Hơi..... Ngứa.” Nói xong nàng lại cười ra tiếng, Thẩm Anh thở dài một hơi, hàm răng cắn chặt, nhìn lưng của nàng nói: “Vậy cần một cái được không?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng xoay người: “Không thể, thiếp cần Tướng gia thì không sao.” Nàng chuyển người lại mới phát hiện mình đã nằm đối diện với Thẩm Anh, trung y của nàng bị cởi hơn phân nửa, lúc này chỉ thừa lại một bộ đồ lót bên trong, cánh tay và bờ vai thon gầy đều để hở nên hơi lạnh.

Thẩm Anh đột nhiên nói: “Mệt thì ngủ đi, muộn lắm rồi. Ta vốn cũng không muốn trêu nàng.”

Mạnh Cảnh Xuân vốn đã nhụt chí, bây giờ lại nghe thấy hắn nói như thế, lập tức khựng lại, duỗi tay qua vòng lấy cổ hắn, hoàn toàn không hề có một chút do dự nào, dứt khoát dán môi lên, thân thể cũng dính gần vào hắn hơn. Nàng hôn không hề có trình tự quy tắc gì, Thẩm Anh liền đè gáy nàng lại, hôn đáp trả.

Đêm đã khuya, xung quanh cực kỳ yên tĩnh vắng vẻ, chỉ một tiếng động nhỏ xíu cũng khiến cho người nghe cảm thấy mặt đỏ tim đập. Mạnh Cảnh Xuân khẽ thở một tiếng, bàn tay không an phận đã trượt đến bụng hắn, ấn lên nơi cứng rắn kia, đùa dai nhấn nhấn mấy cái. Thẩm Anh bắt lấy tay nàng, trong giọng nói đã mang theo vài phần áp chế, hơi trầm khàn: “Đừng nhấn loạn.”

Mạnh Cảnh Xuân vì thở dốc mà mặt đỏ ửng, nhìn khuôn mặt Thẩm Anh gần trong gang tấc, ập a ập ứng nói: “Dù sao cũng đã thành thân..... Có, có cái gì mà không thể nhấn chứ.....” Nàng cảm giác được nhiệt năng trên bụng hắn, tay vẫn bị dọa đến mức phải dời lên trên.

Thẩm Anh dán vào lỗ tai nàng, hơi thở nóng rực khiến tai Mạnh Cảnh Xuân cũng nóng theo, cảm giác man mát lúc trước không biết đã biến đi đâu mất.

Thẩm Anh cắn nhẹ vào vành tai xinh xắn no đủ của nàng, lại quay đầu sang nhìn vào mắt nàng, thần trí vẫn rất rõ ràng: “Ừ..... Muốn ta đến vậy cơ à?”

Vì một câu này của hắn mà khuôn mặt của Mạnh Cảnh Xuân bị đốt cháy hoàn toàn, nhưng vẫn cố gắng kéo căng da mặt, nói: “Đứng vậy!”

Khóe môi Thẩm Anh hơi cong cong, khoác tay lên eo nàng, khẽ than thở một hơi, giọng điệu hòa hoãn: “Không gấp, từ từ rồi sẽ đến.”

Tim Mạnh Cảnh Xuân nhảy lên thành thạch, đột nhiên nuốt nước bọt, liếc nhìn cánh tay phủ trên eo mình, cảm giác hơi ấm nóng hổi, cổ họng căng cứng. Tuy tự xưng là đã từng xem đông cung đồ, cũng từng đọc qua tiểu thuyết diễn tình, theo lý thì phải biết được một ít về chuyện nam nữ, nhưng khi thật sự đến phiên mình làm, dù đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi, nhưng vẫn khản trương vô cùng.

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa kịp sắp xếp lại đồng ý nghĩ tùm lum tà la của mình, Thẩm Anh đã nhanh chóng xoay người nàng lại. Hình như hắn rất cố chấp với lưng của nàng, cúi đầu cắn, tháo dây yếm trên cổ nàng ra, cực kỳ càn rỡ thấp lên ngọn lửa trên thân nàng. Tay cùng môi đi đến chỗ nào cũng đều khiến nàng tê dại run rẩy một trận, Mạnh Cảnh Xuân rên rỉ thành tiếng, có phần khó nhin, khát vọng trong lòng cọ cọ chui lên, thiêu đốt nàng đến mức hồ đồ, xương cốt cũng bị nuốt gọn.

Ngoại trừ lý trí thì những cảm giác khác đều bị phóng đại đến cực hạn, càng bén nhọn hơn. Nàng khó chịu muốn rứt người ngồi dậy, lại bị hấn đè xuống dưới thân, không thể động dậy. Thẩm Anh bỗng chốc lật người nàng lại, lúc này yếm của nàng đã bị cởi ra, hầu kết của Thẩm Anh trượt lên trượt xuống, ngọn lửa nhỏ bập bùng trong mắt, cúi người xuống hôn nàng. Mắt, chớp mũi, môi, cổ, vành tai, không có một chỗ nào là không có dấu ấn của hắn. Mũi chân của Mạnh Cảnh Xuân chặn lại cẳng chân hắn, thở hổn hển gấp gáp, có phần chột dạ, mập mờ nói: “Ngày mai lại, cái đó..... Được không..... Hơi khó..... chịu.....”

Thẩm Anh không thèm để ý gì đến nàng, đầu càng lúc càng đi xuống, từ xương quai xanh dời đến trước ngực nàng, bàn tay kia cũng không rảnh rỗi, khẽ nhào khẽ nắn. Mạnh Cảnh Xuân khó chịu đến mức cong cả lưng lên, duỗi tay cố gắng chuyển bàn tay hắn đi chỗ khác, rên lên một tiếng, bàn tay nắm lấy cổ tay hắn lại hoàn toàn không có sức lực.

Nàng mím chặt môi, vặn vẹo người dưới thân hắn, muốn tránh khỏi cảm giác xa lạ này, tiếng kêu rên phát ra lại cảm thấy xấu hổ, đầu óc đã choáng váng nhào nhoét, không biết hiện giờ đang trong hoàn cảnh nào. Thẩm Anh thấy nàng nhắm mắt khó nhìn, giọng khàn khàn nhỏ nhỏ, nói: “Đừng nhìn.”

Âm thanh này cực kỳ mê hoặc, Mạnh Cảnh Xuân mở mắt ra nhìn hắn, hô hấp gấp gáp, cả người nóng lên, đã rơi vào trạng thái ý loạn tình mê. Rõ ràng là nàng châm lửa, nhưng giờ lại cực kỳ không có tiền đồ muốn lùi bước.

Thẩm Anh cũng không khá hơn chút nào, tuy đã cố hết sức để áp chế, nhưng ngọn lửa trong mắt lại tăng lên, đáy mắt tối tăm, trên trán trên lưng đã thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Mạnh Cảnh Xuân vẫn không an phận vặn vẹo thân thể, ngậm nga thành tiếng, trên người cũng phủ một tầng mồ hôi. Nàng hé mắt ra nhìn, chỉ thấy người trước mắt đã biến thành một cái bóng mơ hồ.

Tay Thẩm Anh men theo eo nàng, một đường trượt đến giữa đùi nàng, cách quần lót dờ vào bên trong bấp đùi nàng. Mạnh Cảnh Xuân không nhìn được mà khép hai chân lại, thân thể hơi cong lên, cánh tay khoác trên tấm lưng bóng loáng của hắn cố gắng nắm bắt thứ gì đó, nhưng lại không bắt được gì.

Hai tay nàng đều đã vòng quanh người hắn, gắt gao quấn lấy hắn, bàn tay dán lên lưng hắn, vòng tay khấn cấp thu chặt lại, muốn kéo hắn lại sát mình hơn. Chẳng biết tự lúc nào Thẩm Anh đã cởi quần lót của nàng ra, nàng vừa mới chợt thấy lạnh, bàn tay ấm áp kia đã dán lên, từ bấp đùi chậm rãi hướng lên trên, khiến Mạnh Cảnh Xuân nhỏ giọng rên thành tiếng.

Cơ thể nàng đã mềm đến mức sắp hóa thành một vũng nước, chỉ có thể để mặc cho Thẩm Anh đùa giỡn đủ kiểu, hô hấp càng thêm dồn dập, cảm giác tê tê khắp người khiến nàng căn bản là không có sức để nhúc nhích. Nàng hơi quay đầu đi, chặt vật hổn hển thở từng ngụm khí lớn, ngay sau đó lại bị Thẩm Anh nắm cầm ép nàng phải nhìn thẳng vào hắn.

Mái tóc đen của nàng rơi tán loạn trên cổ, dán trên làn da ẩm ướt, lại càng cảm thấy khô nóng hơn. Một tay Thẩm Anh đỡ lấy eo nàng, nhẹ nhàng bóp một cái. Tiếng rên của Mạnh Cảnh Xuân còn chưa kịp phát ra, Thẩm Anh đã cúi đầu xuống chặn lại môi nàng, đầu lưỡi trơn ướt cạy mở hàm răng khép chặt của nàng. Giữa môi lưỡi mát lạnh có hương rượu lượn lờ thoang thoảng, khiến người ta không tránh khỏi mê say.

Đầu óc nàng hỗn loạn, khát vọng trong lòng bùng cháy, càng thêm rõ ràng. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chỉ thấy trung y trên người Thẩm Anh cũng đã được cởi sạch, hình như trong mắt hắn vẫn còn một chút thanh tỉnh, còn nàng thì đã hoàn toàn lâm vào trạng thái ý loạn tình mê.

Tiếng rên rỉ nghèn nghẹn phát ra từ trong cổ họng nàng, nháy mắt tiếp theo môi nàng lại bị hắn chặn lại. Cả người nàng trống rỗng, thật sự muốn cào hắn, nhưng tay lại không có chút sức lực nào. Thẩm Anh hôn nhẹ lên mí mắt nàng, tay trượt xuống, cực kỳ dè dặt thăm dò thử. Mạnh Cảnh Xuân bỗng gập chân lại, tiếng thở dốc càng thêm cấp bách.

“Mạnh Cảnh Xuân ——” Hắn khàn giọng gọi tên nàng, đôi mắt tối đen không thấy đáy, có lẽ cũng đã nhìn đến cực hạn.

Lòng bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve nàng, Mạnh Cảnh Xuân cảm thấy như khát khô, trong mắt hoàn toàn không hề có chút lý trí nào. Trong một chớp mắt nàng nhìn hắn, chợt cảm giác được một thứ xa lạ

xâm nhập vào, bàn tay vô lực rũ trên mép giường bỗng nhiên nắm chặt lấy tấm chăn, cảm hơi ngẩng lên, hàm răng cắn chặt, nhưng một tiếng cũng không để bật ra ngoài.

Nàng hơi hít vào một hơi, bàn tay khó khăn lắm mới có thể buông ra tấm chăn, ngay sau đó lại gắt gao vịn vào lưng Thẩm Anh. Thẩm Anh cũng đau, mà thấy nàng khó chịu như thế, trong lòng bỗng nhiên đau xót, sợ làm nàng bị thương.

Mạnh Cảnh Xuân mở to mắt, nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc gần trong gang tấc, nơi lỏng khớp hàm, thở dài vươn tay nâng mặt hắn lên, hơi ngửa đầu hôn hắn. Thân thể khẩn trương căng thẳng mới vừa rồi của nàng dần dần mềm lại, Thẩm Anh dốc hết khả năng mình để an ủi nàng, bàn tay xoa nhẹ người nàng, mềm giọng hỏi: “Có khá hơn được chút nào không.....”

Mạnh Cảnh Xuân hơi nâng thất lưng lên, khẽ gật đầu.

Thẩm Anh thấy thế, đáy lòng càng đau, với cả đây là lần đầu của nàng, hắn cũng không dám vọng động, chỉ có thể chậm rãi an ủi nàng, tay ôm lấy gáy nàng, cúi đầu hôn, khẽ nói: “Nếu còn đau.....”

Mạnh Cảnh Xuân nhẹ nhàng thở ra, lắc lắc đầu, tuy cảm giác đau đớn khó chịu ban đầu vẫn còn, nhưng cũng không quá gay gắt. Thẩm Anh kiên nhẫn chờ nàng thích ứng, nàng mới dần dần cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nàng nửa mê nửa tỉnh, khẽ rên rỉ, Thẩm Anh liền đẩy nhanh hơn tốc độ, Mạnh Cảnh Xuân chợt có chút không chịu nổi, cảm giác chua xót căng chặt càng thêm rõ ràng, khiến đầu óc nàng mơ màng.

Mấy chuyện sau đó, hơn phân nửa là nàng không nhớ được, ý thức mơ hồ hoảng hốt, Thẩm Anh nói gì cũng không nghe rõ. Cảm giác hắn áp lên người nàng cực kỳ chân thật, cùng với tiếng thở dốc của đôi bên, cuối cùng trái tim mới được lấp đầy.

Nàng nâng tay lau lớp mồ hôi trên trán hắn, Thẩm Anh ôm chặt nàng hơn, môi dán lên trán nàng, nhỏ giọng gọi tên nàng: “Mạnh Cảnh Xuân.....”

Mạnh Cảnh Xuân hơi hốt hển đáp lại hắn: “A Anh.....”

Trong tiếng xưng hô này không chứa ý trêu chọc nào, đây là xưng hô mà chỉ có người nhà hắn mới dùng, mà bây giờ, nàng cũng đã trở thành người nhà của hắn, dùng cách xưng hô thân mật ấy để gọi hắn.

Trong cuộc đời cô đơn tìm được một người bạn đời, một tri kỷ hết mực chăm sóc nàng, ngay cả trên phương diện tình dục cũng quan tâm đến cảm nhận của nàng, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy xúc động.

Người lướt đầm mồ hôi, ngọn lửa nóng rực hơi hơi thối lui, tiếng tim đập dần dần vang lên rõ ràng trong đêm tối. Thẩm Anh nghiêng người nằm bên mé ngoài, thấy tóc trên trán nàng ướt đầm bết lại, liền duỗi tay vén mái tóc nàng sang một bên, lại chỉnh chỉnh lại mấy sợi tóc tán loạn trên trán nàng, bây giờ mới thở dài thỏa mãn ôm nàng vào lòng.

Cả người Mạnh Cảnh Xuân không có một chút sức lực nào, qua một lúc lâu hô hấp mới hồi phục lại như bình thường, tay phải luồn qua bên dưới cánh tay hắn, quần lấy lưng hắn.

Ánh lửa bập bùng trên ngọn nến đỏ cao cao đã dần dần lụi tàn, giống như cũng trải qua một đêm dài mệt mỏi. Mạnh Cảnh Xuân an tâm dán vào ngực hắn, bây giờ khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, nghẹn giọng cảm thán: “Cơ thể Tướng gia không tệ.”

Thẩm Anh vốn còn đang đau lòng nàng, lúc này lại bị một câu nói của nàng làm cho bật cười.

Hắn cúi đầu nhìn Mạnh Cảnh Xuân cuộn tròn trong ngực, dán môi lên trán nàng, giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt nhưng lại khiến người khác không khỏi nóng mặt: “Sao, nàng còn muốn thử lần nữa à?”

Tay Mạnh Cảnh Xuân phủ trên lưng hắn không hề báo trước mà hung hăng đập hắn một cái, Thẩm Anh không khỏi hít vào một hơi toàn khí lạnh.

Mạnh Cảnh Xuân giương mắt nhìn hắn, ủy khuất nói: “Nếu thiếp mà bắt được ai rắc mấy thứ hoa quả này lên giường, thiếp.....”

Lời nàng còn chưa dứt đã bị Thẩm Anh chặn môi lại, sau khi hôn hôn gặm gặm một trận, hần mới mở miệng nói: “Chẳng lẽ nàng định giết người ta?”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn thấy ủy khuất: “Ồ, thiếp vẫn nên tự nhặt ra rồi mới ngủ thì hơn, khó chịu quá.....”

Nhưng nàng vừa mới manh nha định đứng dậy, lập tức bị Thẩm Anh ôm vào.

Tiếng trống báo canh năm (khoảng 3h sáng) văng vẳng vang lên, chẳng mấy chốc trời sẽ sáng, người bên trong phòng mệt mỏi toàn thân. Thẩm Anh liếc mắt nhìn nàng, mang theo một chút lấy lòng, nói nhỏ: “Trước tiên cứ ngủ thẳng đến sáng đã, được không?”

Mạnh Cảnh Xuân “uhm” một tiếng: “Nhưng ngày mai sẽ mệt lắm.....” Đêm nay căn bản là không ngủ, không phải sao?

“Buổi sáng tắm rửa một cái rồi đổi phòng ngủ là được.”

Mạnh Cảnh Xuân càng dán sát hơn vào trong ngực hần, mí mắt hơi khép lại: “Ngủ nướng như vậy có được không.....”

“Quản nhiều như vậy làm gì.....”

“Ừ.....” Nàng mơ mơ hồ hồ đáp lại một tiếng rồi ngủ thiếp đi.

66. Chương 66: Lì Xì

Ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu sáng, chim tước đậu trên nhánh cây hợp hoan trong sân, riu rít kêu ầm ĩ.

Mạnh Cảnh Xuân gác đùi lên chân Thẩm Anh, trung y qua loa đắp lên, che khuất thân thể. Hần vươn tay ra sờ sờ, thấy làn da trên lưng nàng lạnh lạnh ẩm ướt, lại dò thử lên trên, giữa mái tóc cũng ướt đầm dính bết lại.

Đang định gọi nàng dậy, Mạnh Cảnh Xuân lại vui đầu vào cổ hần, dán chặt hơn, có vẻ ngủ rất say sưa. Hơi thở ẩm áp phun lên cổ hần khiến hần thấy ngứa ngứa, vừa định dè dặt chuyển nàng đi để ngồi dậy, Mạnh Cảnh Xuân lại nâng tay ôm hần lại, bàn tay nóng ẩm dán lên lưng hần, cực kỳ thỏa mãn hừ nhẹ một tiếng trong cổ.

Thẩm Anh khẽ thở dài, tay lại khoác lên eo nàng lần nữa, không thèm quản xem bên ngoài đã là canh mấy, nhắm mắt ngủ tiếp.

Cuối cùng Mạnh Cảnh Xuân bị muỗi chích làm tỉnh, nàng vô thức gãi gãi nốt muỗi đốt trên người, lại thấy cả người mình cứng đờ, liền ngồi bật dậy, mở mắt nhìn lên, Thẩm Anh cũng đã vì động tác bất chợt này của nàng làm tỉnh.

Thẩm Anh vẫn nằm trên giường, lười nhác nhìn nàng. Mạnh Cảnh Xuân thoáng nhìn ra ngoài, thấy trời sáng choang, e là đã đến chính Ngọ (12h trưa), lập tức hấp tấp khoác bộ trung y lên. Nàng luống cuống tay chân, vừa khoác trung y lên người, lại phát hiện còn chưa mặc áo yếm, mà cũng không biết quần lót đã bị ném đi đâu, liền quỳ trên giường tìm quanh bốn phía.

Chỉ có mỗi một bộ trung y rộng thùng thình khoác tạm trên người, mái tóc dài tán loạn rũ xuống, vất vả lắm nàng mới tìm thấy quần lót áo yếm dưới tấm chăn, mắt cá chân lại bị Thẩm Anh bắt lấy. Nàng quay lại liếc hần một cái, lại liếc sang mắt cá chân mình, ý bảo hần buông ra.

Thẩm Anh rất là ác ý gãi gãi lòng bàn chân nàng, Mạnh Cảnh Xuân so vai rụt cổ, trực tiếp nằm bò ra giường.

Thẩm Anh kéo nàng lại, lại vợ lấy tấm chăn đắp kín cho nàng, còn mình thì khoác áo ngồi dậy: “Chợp mắt thêm một chút đi, ta gọi người mang nước ấm tới, rửa mặt xong rồi ra tiền sảnh.”

Mạnh Cảnh Xuân chôn nửa đầu trong chăn, chỉ lộ ra hai mắt nhìn hẩn mặc quần áo. Thẩm Anh đưa lưng về phía nàng, động tác thông dong từ tốn, tấm lưng kia quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Ừ, lần đầu tiên thấy bóng lưng này là trên bữa tiệc Quỳnh Lâm yến, nàng đi theo đằng sau hẩn, suy đoán thân phận của hẩn. Lúc ấy nghĩ, câu nói của hẩn có trọng lượng như thế, ít nhất cũng phải là quan tam phẩm, nhưng lại cảm thấy hẩn còn quá trẻ, không thể nào thăng mau đến thế. Trong lòng còn từng nghĩ hẩn là con ông cháu cha, sau đó nghe ngóng mới biết hẩn là thừa tướng.

Nàng ở Đại Lý tự, có bản đại bác tám đời cũng không tới Chính sự đường, hơn nữa phẩm hàm thấp kém, vốn tướng đời này hoàn toàn cũng không dính dáng gì đến nhau, vậy mà ông trời lại run rủi thế nào, nàng chuyển đến ở ngay bên cạnh hẩn. Mấy chuyện sau đó..... Nàng nhắm mắt lại nhanh chóng hồi tưởng qua một lần, từ quan xá đến Tướng phủ, từ đơn thuần ở nhờ đến khi nàng biết ngọn nguồn chuyện năm xưa, rồi tình cảm không biết gieo hạt từ khi nào, càng lúc càng sâu. Thẩm thoát trôi qua, nhưng lại giống như đã đi một đoạn đường rất dài.

Con đường phía trước còn rất xa, nhưng hiện giờ ngẫm lại cũng không thấy gian nan. Có người cùng sánh vai bước đi, đây mới chỉ là khởi đầu.

Thẩm Anh đã ăn mặc chỉnh tề, bất chợt quay đầu nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Đang nghĩ gì đấy?”

Mạnh Cảnh Xuân dứt khoát chui hẩn đầu vào trong chăn, cười khanh khách lặn một phát vào bên trong giường, lại bị hoa quả phía dưới cộm lên gây khó chịu.

Thẩm Anh vươn người tới, kéo Mạnh Cảnh Xuân đã quấn thành cái kén ra ngoài. Mạnh Cảnh Xuân vừa mới thò đầu ra, hẩn đã cúi đầu hôn lên trán nàng một cái. Vì Mạnh Cảnh Xuân ở trong chăn lâu, bị ế khí, không khỏi thở dốc, mặt cũng bị ngộp đến mức hơi ửng hồng. Hẩn nhìn thẳng vào mắt nàng, Mạnh Cảnh Xuân cũng nhìn chăm chăm vào mắt hẩn, cảm thấy như sắp chết chìm trong đó.

Thẩm Anh lưu luyến buông nàng ra, hít sâu một hơi rồi mới bước ra khỏi tân phòng.

Mạnh Cảnh Xuân chỉ mới chợp mắt được một khắc, đã có người đưa nước ấm tới, nhưng không thấy Thẩm Anh đâu. Nàng đợi tiểu tỳ kia đi khỏi, liền đem thùng nước nóng rót vào trong bồn tắm sau tấm bình phong, sau đó rót thêm nước lạnh vào, thử thử độ ấm rồi bắt đầu tắm rửa. Nước ấm khiến nàng thoải mái thở dài, cầm khăn lên tắm gội.

Khi Thẩm Anh trở về, nàng đã rửa mặt xong. Vì tìm không thấy bộ quần áo nào thích hợp, nên từ trong tủ lấy ra một bộ trung y của Thẩm Anh mặc tạm, ngồi trên nhuyễn tháp sau tấm bình phong, dùng khăn lau tóc.

Thẩm Anh đi vòng qua bình phong bước vào, Mạnh Cảnh Xuân nghiêng đầu nhìn hẩn. Chỉ mới một khoảng thời gian ngắn mà hẩn cũng đã tắm xong, thay sang một bộ xiêm y sạch sẽ khác. Một tay Thẩm Anh bưng khay, trên đó đặt một bộ quần áo của nàng. Hẩn đặt khay lên giường, lại cầm lấy một cái khăn khô, đề lại đầu nàng, giúp nàng lau tóc.

Hẩn cúi đầu nhìn nàng, nói: “Lát nữa ra đằng trước thỉnh an kính trà, không cần quá căng thẳng.”

“Ừ, không căng thẳng.”

“Vì hôm qua bọn họ giấu nàng cho nên hôm nay nàng mới dậy muộn, cho nên cũng không cần cảm thấy ngại ngùng.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, lại vùi đầu xuống. Thẩm Anh lấy tay nâng đầu nàng lên, một bàn tay bất chợt chuyển đến gáy nàng, xoa xoa xương cổ của nàng: “Đừng cúi xuống thế, cổ sẽ bị tật.” Xoa xoa một lát lại hỏi: “Thoải mái không?”

Mạnh Cảnh Xuân “ừ” một tiếng đáp lại, cười hì hì nhìn hẩn.

Thẩm Anh mang về mặt nghiêm túc lau khô tóc cho nàng, sau đó chải đầu cho nàng rồi mới cầm lấy bộ quần áo đặt trên khay, định thay cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân thấy hẩn cầm đồ lót trong tay, mặt ửng hồng lên một chút, sắc mặt Thẩm Anh lại không hề thay đổi, cúi đầu tháo dây buộc trung y cho nàng trước, rồi thông thả mặc áo yếm cho nàng, tay vươn ra đằng sau thắt dây yếm lại.

Tuy tay hần bận bịu, nhưng trên miệng cũng không quên dặn dò: “Lúc này nghe nói Đồng Tiêu Dật cũng đang ở trong phủ, lát nữa nhớ phải kính trà nàng ấy.”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Đã biết, Đồng cô cô phải không? Chẳng lẽ chàng cũng định gọi vậy luôn à?”

Thẩm Anh không đổi sắc mặt, chỉ nói: “Chứ còn cách nào khác đâu. Nàng cũng đã nhận cô cô này rồi, ta không gọi thì chẳng phải là không có lễ nghĩa sao.” Hần hơi dừng một chút: “Hôm nay nhớ phải sửa miệng.”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Đã biết.”

Khi nói chuyện, Thẩm Anh đã khoác áo ngoài cho nàng, cẩn thận gấp cổ áo lại rồi vuốt vuốt vạt áo, đưa tay cầm lấy dây thắt lưng to bản, nhả nạy bỏ lại cho nàng.

Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, khẽ nâng đầu nhìn vào mắt hần, cười làm lạnh nói: “À, hình như hơi chặt.”

Thẩm Anh lại cúi đầu nói lỏng nút thắt cho nàng, sau đó nâng tay vịn trên eo nàng, cup mắt nhìn, trong đôi mắt có tia sáng di động: “Phu nhân.” Giọng tuy nhỏ, nhưng lại mang theo sức quyến rũ kỳ lạ, khiến Mạnh Cảnh Xuân không nhịn được mà đỏ mặt.

Mạnh Cảnh Xuân mặt dày mày dạn, trịnh trọng đáp lại hần: “Phu quân.” Nhưng trước khi âm thanh chạm đất, nàng đã cười một trận trước, dờ tay hần đi, cười nói: “Oai phong của Tướng gia quá lớn, thiếp thật sự rất sợ, không dám gọi thế đâu.”

“Ngốc, cái này thì có gì mà khó chứ.” Thẩm Anh nói thăm một tiếng, lập tức xoay người lại: “Đi thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân đi đằng sau hần, ý cười trên mặt không giảm. Từ tân phòng ở đông sương đi đến tiền sảnh, ánh mặt trời chiếu rọi vào hành lang, khiến lòng người cực kỳ ấm áp. Mạnh Cảnh Xuân bỗng nhiên nhớ đến một giấc mơ, cũng là một ngày nắng đẹp thế này, Thẩm Anh dẫn nàng đi du lịch, nàng bám theo sau ông hần, giẫm lên cái bóng của hần. Cuối cùng hần phát hiện ra, cái chân cái cối nói bóng hần bị nàng làm cho vướng chân nên muốn trừng phạt nàng, thế là hần rượt nàng khắp cả ngọn đồi. Nàng chạy rất nhanh, cười khanh khách, làm hần tức đến đỏ khóc đỏ cười.

Tiếng cười kia men theo giấc mơ, xuyên qua ký ức, hiện ra trước mắt nàng, rõ ràng chân thật như đã từng xảy ra. Thật sự là..... quá tốt.

Nàng còn đang đắm chìm trong hồi ức vô cùng tốt đẹp đó, Thẩm Anh lại quay sang, chìa tay ra với nàng, ý bảo nàng đi đến.

Nàng vội vàng chạy lên, cầm lấy tay hần, cùng sóng vai đi.

Tiếng ve kêu râm ran giữa trưa hè như không biết mệt, trong tiền sảnh truyền tới âm thanh nói cười, Mạnh Cảnh Xuân lập tức dựng thẳng lưng, nghiêng đầu trao đổi một ánh mắt với Thẩm Anh, bình tĩnh bước vào phòng.

Tiếng nói cười bỗng chốc im bật. Đồng Tiêu Dật đặt chén trà xuống, bộ dạng ung dung. Ánh mắt của Thẩm phu nhân rơi xuống trên mặt Mạnh Cảnh Xuân, Thẩm lão gia thì chỉ liếc mắt nhìn Thẩm Anh một cái rồi tiếp tục ăn đậu phộng của mình. Chỉ có Thẩm Đại Duyệt nắn nắn cuốn sách trên tay, ngồi bên cạnh Đồng Tiêu Dật, ánh mắt khẩn trương nhìn hai người bọn họ.

Thẩm phu nhân phá vỡ trầm mặc trước, ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nói: “Mặc kệ sớm hay muộn, cứ làm lễ trước đi rồi hẵng nói.”

Vừa dứt lời, liền có tiểu tỳ bưng khay tới, trên đó bày mấy chén trà, trong trà thả táo đỏ với hạt sen, có ý chúc cho một khởi đầu tốt. Tân lang tân nương trong thành Hoa Dương kính rượu không cần dập đầu, tân nương tử cúi lưng kính trà là được, bà mối đã từng nói với Mạnh Cảnh Xuân điều này.

Mạnh Cảnh Xuân dựa theo phép tắc hành lễ, kính trà cho Thẩm lão gia trước, Thẩm lão gia cực kỳ hài lòng cười, lấy ra một bao lì xì từ dưới khay điểm tâm rồi đưa cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân đổi lại cách xưng hô: “Phụ thân.” Ý cười trong mắt Thẩm lão gia lại nhiều hơn một chút, rất là vui vẻ uống trà.

Nàng lại kính trà cho Thẩm phu nhân, Thẩm phu nhân ôn hoà nhận lấy, uống trà rồi mới lấy một bao lì xì từ trong tay áo ra, đưa cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân gọi: “Mẹ.”

Trước đó Thẩm phu nhân có nghe Thẩm Anh kể về gia thế nhà nàng, bây giờ thấy bộ dáng nhu thuận của nàng, trong lòng cũng cảm thấy thương tiếc. Bà vươn tay ra nắm lấy tay nàng, định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười cười rồi thôi.

Lời nói đều mỏng manh hơn so với ý cười, mấy đứa nhỏ có thể sống an khang hạnh phúc là tốt hơn bất cứ thứ gì khác rồi.

Mạnh Cảnh Xuân hành lễ xong với bên này, còn thừa lại một người. Vì Đồng Tiêu Dật là cô nuôi, trước đó nàng còn chưa kính trà, cho nên hôm nay cũng phải bổ sung. Thị nữ bưng khay đến trước mặt nàng, Mạnh Cảnh Xuân bưng một chén trà lên, lúc này Thẩm Anh cũng đi đến bên cạnh nàng.

Đồng Tiêu Dật nhướn mày nhìn nhìn hai người, khóe môi ẩn chứa ý cười. Mạnh Cảnh Xuân đưa trà tới, nàng nhận lấy uống một ngụm, ngay cả bao lì xì cũng không đưa, ánh mắt liền chuyển sang Thẩm Anh: “Bọn ta đều đã ăn trưa rồi, có phải các người còn chưa ăn sáng? Xách cái bụng lép kẹp tới kính trà, người thì không sao, nhưng có phải cháu gái ta rất tủi thân hay không?”

Sắc mặt Thẩm Anh thật sự rất tốt, nghe thấy lời này cũng không có ý gì là muốn trở mặt với nàng, chỉ đáp lại: “Cô cô lo lắng quá mức rồi, nếu thấy phu nhân của ta tủi thân ——” hắn nhìn Mạnh Cảnh Xuân một cái: “Hỏi nàng một câu chứng thực rồi mới kết luận chẳng phải tốt hơn sao?”

Đồng Tiêu Dật cười một tiếng: “Người còn chưa kính trà mà đã sửa miệng nhanh đến thế.”

Về mặt Thẩm Anh nhàn nhạt, thông thả chậm rãi nói: “Cô cô không nhớ lúc đón dâu hôm qua ta đã kính trà rồi sao?”

Đồng Tiêu Dật bĩu môi: “Ừ, đúng.” Nàng liếc qua bao lì xì trên bàn trà: “Nhưng hôm qua quên đưa lì xì. Người gấp gáp ôm tân nương tử đi như thế, ngay cả một cái bao lì xì lớn như vậy mà cũng không cần.”

Thẩm Anh cười nhạt, mang bộ dạng như chẳng có gì quan trọng, cầm lấy chén trà trên khay, đi qua khom người dâng trà.

Đồng Tiêu Dật hài lòng thoả dạ nhận lấy, ánh mắt lại nhìn chòng chọc hắn không tha, giọng nói dề lại, cực kỳ nhỏ, cũng chỉ có Mạnh Cảnh Xuân đứng bên cạnh mới có thể thoáng thoáng nghe thấy: “Ta biết tiếng cô cô này của người không phải kêu không công. Nhưng biết làm sao bây giờ? Ta hoàn toàn không muốn đến một địa phương quỷ quái như kinh thành.”

Sắc mặt Thẩm Anh vẫn không đổi, nhận lấy bao lì xì của nàng, lập tức xoay người, nói với Thẩm phu nhân cùng Thẩm lão gia ngồi trên chủ vị: “Lễ nghi đã hoàn thành, bọn con xin cáo từ trước.” Ngay sau đó lại ngả ngón nói tiếp một câu: “Đói chết rồi.” Hắn nói xong, liền nắm tay Mạnh Cảnh Xuân bước ra khỏi cửa. Đi được một đoạn, hắn mang theo ý cười xoay người lại, nhét một bao lì xì vào trong lòng Mạnh Cảnh Xuân: “Về nhớ cất đấy.”

67. Chương 67: Nhược Điểm

Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy bao lì xì kia, mở ra nhìn một cái, thấy số tiền trên ngân phiếu lớn đến mức dọa người, vội vàng nhét ngân phiếu vào lại trong bao lì xì, đưa cho Thẩm Anh nói: “Tướng gia vẫn nên giữ lại thì hơn..... Thiếp hay vứt bữa bãi lắm.”

Thẩm Anh lườm nàng một cái, cũng không cầm lấy: “Mất thì thôi, tán tài tích đức.”

“.....” Mạnh Cảnh Xuân giật giật khóe miệng, lại cất bao lì xì vào. Hôm qua lăn lộn đến tận bình minh, lúc này bụng đã sớm lép kẹp, Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa bụng, hỏi liệu có thể đi ăn không. Thẩm Anh đi ở phía trước nói: “Trong phủ không có món gì ngon, không bằng ra ngoài ăn thôi.”

“Đã đói lắm rồi.....”

Thẩm Anh bỗng nhiên quay đầu lại, chẳng biết hắt giấu một bọc nhỏ bánh chà bông trong tay áo tự lúc nào, bây giờ lấy ra đưa cho nàng: “Ăn lót bụng đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy, lập tức mở ra ăn. Thẩm Anh tiếp tục đi đằng trước, giọng nói nhàn nhạt: “Chú ý tướng ăn.”

Mạnh Cảnh Xuân phồng má, vừa ăn vừa theo hắt lên xe ngựa.

Lần này Thẩm Anh quay về, còn chưa xem kỹ những thay đổi của thành Hoa Dương. Nhắc màn cửa sổ lên, hắt ngắm cả một đường, nhớ đến rất nhiều chuyện xưa. Những biến hóa trong đời người có thể có bao nhiêu loại khả năng, hắt đã sống gần ba mươi năm mà còn không thể biết rõ. Nếu khi đó không rời khỏi đất Sở, cuộc đời hắt chắc sẽ có một bộ dáng khác. Mấy chuyện cơ duyên, âm kém dương sai, ai có thể nói rõ.

Hắt dẫn Mạnh Cảnh Xuân vào một quán ăn, chủ quầy kia nhận ra hắt, vội vàng chào đón, nói: “Thiếu đông gia, vị khách mà ngài muốn mời đã đến rồi.”

Ồ? Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, hóa ra là cửa hàng của Thẩm gia à? Nhưng mời khách..... là ý gì?

Chủ quầy dẫn bọn họ đi qua mấy cánh cửa, vào trong nhã gian. Đi một đường đến cuối nhã gian, rẽ vào khúc quanh ở hướng đông, chủ quầy dừng chân lại, nói: “Chính là ở đây.”

Từng bụi từng bụi me đất tùm lại dưới hành lang, thật là xinh đẹp. Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu nhìn, Thẩm Anh lại dắt nàng vào trong một nhã gian ở bên cạnh, chỉ cách nhã gian kia một cánh cửa trượt, e là ngay cả tiếng nói chuyện bên kia cũng có thể nghe rõ mồn một.

Trên bàn đã bày đầy thức ăn, Thẩm Anh nhỏ giọng nói với nàng: “Hôm nay ta hẹn với người khác, sang bên kia ngồi một lúc rồi sẽ lập tức trở về. Nàng ăn trước đi.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, nàng đã đói gần chết rồi, vừa ngồi xuống liền vùi đầu vào ăn.

Nàng thấy Thẩm Anh ra ngoài, không bao lâu sau phòng bên cạnh liền có tiếng động vang lên.

Thẩm Anh sang phòng bên cạnh, vừa mới bước vào, người trong phòng liền cười: “Hôm qua ta không đến dự tiệc cưới của người, hôm nay xem như đãi bù cho ta sao?”

Thẩm Anh cười nhạt không nói, thản nhiên ngồi xuống.

Người này tên là Triệu Hường Ngạn, là trọng thần đất Sở, chỉ mới hơn ba mươi tuổi, là bạn cùng trường của Thẩm Anh ngày xưa.

Hắt lại nói: “Đang giữa trưa mà lại sai người gọi ta tới, hiền đệ có việc gấp gì à?”

“Không gấp.” Thẩm Anh chậm rãi rót một chén trà đưa sang, “Ăn cơm trước đi.”

Người bạn cùng trường này của hắt nổi tiếng là liêm khiết, cực kỳ nghèo, quần áo thường ngày cũng chỉ do chính thê may, vô cùng mộc mạc, đến quán ăn càng là chuyện xưa nay không có. Nhưng Thẩm Anh, bạn tốt ngày xưa vừa mời hắt đến, hắt không nói hai lời lập tức bỏ chén cơm xuống, chạy tới đây.

Tiểu nhị đã sớm đưa thức ăn lên, thấy Thẩm Anh ở đây, hắt lại đưa thêm chén nữa. Nhưng Thẩm Anh chỉ rót một ly trà cho mình, hỏi: “Mấy năm qua sống tốt không?”

Triệu Hường Ngạn không gặp hắt cũng đã rất lâu rồi, biết hắt đậu Tam nguyên, cũng biết hắt ở kinh thành làm được đến chức Thừa tướng, lần này về lại cưới cháu gái bà con xa gì đó của Đồng Tiêu Dật làm phu nhân, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, không có chuyện gì phải tiếc nuối. Triệu Hường Ngạn nhấp một ngụm trà, trả lời: “Vẫn thế.”

Thẩm Anh không nói chuyện, gấp thức ăn cho hắt: “Thấy người còn gầy hơn cả mười năm trước, làm lưng vất vả quá à?”

Triệu Hường Ngạn thở dài một tiếng không thể nghe rõ: “Mấy ngày làm lưng vất vả chắc cũng sắp đến rồi.”

Thẩm Anh nhàn nhạt nói: “Xin chỉ giáo cho?”

“Người ở kinh thành, ở gần vị kia như vậy, sao có thể không đoán ra được quyết định của hắt cơ chứ?”

Thẩm Anh vẫn chưa trả lời hẳn trực tiếp, chỉ chậm rãi nói: “Đoán là một chuyện, phải hay không thì còn phải dựa vào vận khí, mọi việc không thể chỉ dựa vào suy đoán.”

Triệu Hường Ngạn cười nhạt: “Vị kia vừa đi, mọi việc trên đất Sở đều do Đồng Tiêu Dật giám sát xử lý. Tuy nói đến nay còn chưa xảy ra sự cố gì, mọi chuyện thật sự khá tốt, nhưng rốt cuộc đất Sở vẫn không có chủ.”

“Ừ.” Thẩm Anh chỉ đáp nhẹ một tiếng, cũng không có câu trả lời nào khác.

Triệu Hường Ngạn đặt chén trà xuống, nhìn hẳn, thở dài: “Với thủ đoạn của Đồng Tiêu Dật, cấp dưới quả thực là không dám động đây gì, nhưng rốt cuộc cũng không phải là kẻ lâu dài. Huống chi..... Liệu Đồng Tiêu Dật vẫn ở lại đất Sở hay không, đây cũng là một vấn đề. Không biết có phải ý của vị kia là muốn Đồng Tiêu Dật đến kinh thành?”

Hắn nói đến nước này là đã rất rõ ràng. Hôm nay Thẩm Anh người tới tìm ta, chín phần mười là muốn hỏi về chuyện của Đồng Tiêu Dật, mà ta vui sướng tới đây dự tiệc như thế, cũng là vì muốn nói về chuyện này. Chỉ bằng làm rõ toàn bộ luôn đi.

Triệu Hường Ngạn là một trong số hiếm đại thần dám đàm luận về thân phận nữ nhi của Đồng Tiêu Dật ở đất Sở. Trước kia Đồng Tiêu Dật có Tương vương che chở, cho dù bên dưới có vài người nghi ngờ về giới tính của Đồng Tiêu Dật, nhưng đều không dám nói.

Thẩm Anh dứt khoát trả lời rõ ràng với hẳn: “Quả thực là Đồng đại nhân phải vào kinh, nhưng bản thân nàng chưa chắc đã tình nguyện.”

Dường như Triệu Hường Ngạn đoán được sơ sơ, nói: “Đương nhiên là vì nàng sống ở Sở quá tự tại, nếu thật sự phải vào kinh, chưa nói đến chuyện nàng còn trẻ, tư cách chưa đủ, mà chỉ với chuyện thân phận bất tiện của nàng, e là trong triều sẽ phải nổi cơn sóng gió. Dù sao đất Sở cũng nhỏ xíu, tất cả đều nằm trong tầm khống chế, nhưng còn trong tay vị kia bây giờ là giang sơn thiên hạ, quả thật rất khó nắm giữ.”

Thẩm Anh nghe hẳn nói mấy lời này, cũng đã đoán được thái độ của hẳn: “Chắc Triệu huynh cho rằng giữ Đồng Tiêu Dật ở đất Sở thì tốt hơn?”

Triệu Hường Ngạn lại thở dài: “Giữ được lúc nào hay lúc đó, cũng không phải là kẻ sách lâu dài.”

Để Đồng Tiêu Dật ở lại đất Sở, tân hoàng sẽ không động vào một tấc đất nào của Sở. Nhưng chỉ cần Đồng Tiêu Dật vừa đi, đất Sở không có chủ cũng không có ai giám sát, e là chuyện phế bỏ đất phiên chuyển thành châu huyện sẽ xảy ra trong vài tháng ngắn ngủi.

Một khi đã phế bỏ đất phiên chuyển thành châu huyện, đám bề tôi ban đầu của đất Sở này, ngoại trừ một số vào kinh hoặc là bị phân công đến mấy địa phương khác, thì số còn lại chỉ có thể nhàn tản ở nhà, không có chỗ để đi.

Nếu đứng trên góc độ của đám văn thần đất Sở mà nhìn, giữ Đồng Tiêu Dật ở đất Sở, chắc chắn là lợi nhiều hơn hại.

Đương nhiên Triệu Hường Ngạn cũng nghĩ thế.

Thẩm Anh nói: “Quan hệ giữa Triệu huynh và Đồng Tiêu Dật cũng không tính là tệ, có từng thăm dò ý tứ của nàng chưa?”

Triệu Hường Ngạn cười cười, lại có phần bất đắc dĩ: “Nàng không muốn đi, đương nhiên là bởi vì bây giờ nàng đang sung sướng, chắc hẳn là không thích dính líu gì với người bên ngoài. Người như Đồng Tiêu Dật sao có thể chú ý đến sống chết của kẻ khác chứ. Điểm này, chắc người cũng biết.”

Thẩm Anh dứt khoát làm rõ: “Tốt xấu gì nàng cũng ở bên cạnh vị kia ngần ấy năm, bỏ xuống dễ như vậy sao?”

Mười năm nay Triệu Hường Ngạn cũng coi như biết tổng mấy chuyện giữa Đồng Tiêu Dật cùng tân hoàng, cười khổ nói: “Lời này đã đi quá giới hạn rồi.”

Giọng hẳn nhỏ hơn một chút, tiếp tục nói với Thẩm Anh: “Một năm trước, Đồng Tiêu Dật sảy thai, hầu như không ai biết chuyện này, giấu giếm rất kỹ. Chắc hẳn giữa hai người có hiểu lầm gì đó, mặc dù bên

ngoài đối xử với nàng vẫn là tin sủng có thừa, bộ dạng như thể quân thần hòa thuận, nhưng trong lòng đã gần như là trở mặt rồi.”

Thẩm Anh chưa từng nghe thấy tin tức này, tuy kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên: “Tuy là như vậy, nhưng bao nhiêu năm tình nghĩa vẫn còn đó, làm sao nói buông tay là buông tay ngay được.”

Dù sao đường tình của Triệu Hường Ngạn cũng dài hơn Thẩm Anh, liền thở dài nói: “Cố gắng cũng chỉ mang đến mệt mỏi thôi. Người với người, quen nhau hiểu nhau đều do duyên phận. Duyên phận tới dễ, nhưng giữ duyên thì lại khó hơn nhiều. Hai vị kia cũng không ngoại lệ, đường tình lại càng khó đi hơn so với người bình thường.”

Thẩm Anh không nói gì.

Triệu Hường Ngạn đối mặt với một bàn thức ăn ngon, cũng không để ý đến chuyện ăn uống, chỉ nói: “Nếu lần này người khuyên được Đồng Tiêu Dật vào kinh, đất sở liền tan thành cát bụi. Nếu khuyên không được, đất Sở còn có thể cầm cự được một lúc, nhưng kiểu gì thì phế bỏ đất phiên cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Thật ra, ngẫm lại một hồi, thấy cũng không đáng để cầm cự thêm nữa.”

Thẩm Anh nói: “Triệu huynh là trọng thần không thể thiếu của Sở, mà thanh danh bên ngoài cũng tốt. Cho dù là ở Sở hay là ở mấy tòa thành khác, dân chúng cũng đều chờ mong một quan phụ mẫu như Triệu huynh.” Lời này của hắn xem như đã tận tình tận nghĩa. Cho dù đất Sở có tan, thì con đường làm quan của Triệu Hường Ngạn cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà kết thúc. Có thể cấp trên đã có ý tưởng về hướng đi của mỗi người, chỉ còn đợi mở đập cho nước chảy.

Thật ra Triệu Hường Ngạn cũng đoán được cách sắp xếp này, bây giờ nghe Thẩm Anh nói thế, cũng thoáng an tâm hơn một chút.

Lúc này đã sớm qua thời điểm ăn trưa, Triệu Hường Ngạn tới đây cũng không phải vì một bàn thức ăn này, hắn thấy canh giờ không còn sớm, liền nói với Thẩm Anh: “Đồng Tiêu Dật cũng có nhược điểm. Cho dù nàng có thủ đoạn hơn nữa, cuối cùng vẫn là nữ nhân. Chuyện sảy thai một năm trước, nếu người muốn đi điều tra, có khi sẽ đào ra được một chút gì đó.”

Triệu Hường Ngạn biết Thẩm Anh là người thông minh, nói đến đây cũng không tiếp tục nữa, đứng dậy cáo từ.

Thẩm Anh đưa hắn ra cửa, đứng bên ngoài một lát rồi mới quay lại tìm Mạnh Cảnh Xuân.

Vừa rồi Mạnh Cảnh Xuân nghe rõ ràng rành mạch toàn bộ mấy lời của phòng bên cạnh, nhưng lại giả vờ như không hề biết gì, vẫn miệt mài ăn. Thẩm Anh ngồi xuống đối diện nàng, kéo đĩa cá nướng tới, cắt cá thành từng khối nhỏ cho nàng rồi lại đẩy về, còn mình thì tùy tiện gắp một món ngồi ăn.

Hắn ăn không nhiều, chẳng mấy chốc đã gác đĩa, thấy Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn đang liêu mạng ăn, liền duỗi tay qua xoa xoa đầu nàng: “Cứ ăn từ từ thôi, không gấp.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, tiếp tục ăn vài miếng rồi cũng đặt chén đĩa xuống, mỹ mãn ợ một cái, trực tiếp nằm bò ra bàn. Thẩm Anh cầm khăn, duỗi tay qua lau miệng cho nàng, hỏi: “Thời tiết hôm nay rất tốt, buổi chiều có muốn đi đâu không?”

Mạnh Cảnh Xuân trầm thì: “Thiếp không quen thuộc thành Hoa Dương, sao biết được nơi nào muốn đi.....”

“Đi dạo vòng vòng cũng được.”

“Không đi, thiếp muốn về ngủ.” Mạnh Cảnh Xuân ngáp một cái.

Thẩm Anh thấy hình như nàng cũng không có hứng thú mấy, liền hỏi nàng: “Vì ta mới vừa đi gặp khách nên mất hứng sao?”

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu, rồi lại cười khẽ gật đầu: “Có thứ ngon thì phải ăn cùng nhau chứ. Một người ăn..... Ừ, chàng biết mà.”

“Qua ba, bốn ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành về kinh, không thể kéo dài thêm nữa. Vị Triệu Hường Ngạn đại nhân này rất bận, hôm nay còn đang ở thành Hoa Dương, nhưng đến mai có khi đã đến nông thôn tuần tra. Vừa vặn hắn đang rảnh, cho nên mới sai người đi mời.....”

“Không sao.” Nàng nghĩ nghĩ, Thẩm Anh chắc cũng biết hai gian phòng này cách âm rất tệ, e là cũng không định giấu nàng về chuyện Đồng Tiêu Dật, liền nói: “Nếu lời của Triệu Hướng Ngạn đại nhân đều là thật, vậy chẳng thật sự muốn điều tra chuyện nàng ấy sẩy thai sao?”

Trong lòng Thẩm Anh dừng lại một khắc, trả lời: “Không điều tra.”

Vừa rồi ý của Triệu Hướng Ngạn đã rất rõ ràng, con đường mà hắn chỉ, chính là truy xét ra nhược điểm của Đồng Tiêu Dật, uy hiếp nàng vào kinh. Nhưng dùng loại nhược điểm này để đi uy hiếp một nữ nhân, hắn làm không được.

68. Chương 68: Chuyện Nôi Nghiệp Đã Có Hy Vọng

Mạnh Cảnh Xuân nghe hắn nói thế, gật đầu tán thành, gan lại bắt đầu to ra, duỗi tay sang bóp bóp mặt Thẩm Anh, xong tự mình cười vui vẻ.

Thẩm Anh chỉ nhìn nàng, không nhúc nhích gì, nói: “Bóp thoải mái không?”

Mạnh Cảnh Xuân mím môi liếc mạt gật đầu.

“Ngốc.” Thẩm Anh chuyển móng vuốt của nàng đi, bỗng nhiên nói: “Nghe nói đến giờ mà nàng còn chưa thuộc hết điều luật?”

Suy nghĩ của Mạnh Cảnh Xuân chuyển một cái, đáp lời: “Dùng được mới thuộc, không dùng được không thuộc. Thuộc như thế không có ý nghĩa gì, quyển sách dày như vậy.....”

Thẩm Anh nghiêm nhiên bày ra dáng vẻ của một tiên sinh dạy học: “Đọc sách ngàn ấy năm mà học thuộc một quyển sách luật lại còn phải đầu cơ trục lợi.”

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu: “Câu này sai rồi, hồi thiếp còn đi học cũng không có học thuộc hết toàn bộ. Tuy có thể đọc thuộc lòng vài điều cơ bản nhưng không phải là tất cả. Với cả đâu phải quyển sách nào cũng từ đầu tới cuối đều là tinh hoa. Không lẽ trước kia Tướng gia đi học cũng chỉ học gạo thôi à?”

Cãi chày cãi cối.

Thẩm Anh lại nói: “Không muốn học thuộc hết thì đừng nán lại ở Đại Lý tự nữa.”

“Ồ? Vì sao?”

Giọng điệu Thẩm Anh vẫn mang tính chất thương lượng: “Đợi về kinh rồi sẽ điều nàng đến Chính sự đường.”

Mạnh Cảnh Xuân buột miệng nói “Không cần.”

“Vì sao không cần? Ở Chính sự đường cũng có mấy việc nhàn nhã, cần gì phải đi chịu tội ở Đại Lý tự chứ, đến lúc bận bịu thì ngay cả nhà cũng không về được. Đại Lý tự tốt thế cơ à? Một cấp trên như Nghiêm Học Trung chẳng lẽ còn thông cảm với cấp dưới hơn cả ta?”

Mạnh Cảnh Xuân đã sớm đoán được hắn sẽ đề cập đến chuyện này, không ngờ mới hôm nay mà đã muốn khơi ra. Đương nhiên nàng cũng đã nghĩ ra lời cự tuyệt từ lâu, nói: “Nếu đến Chính sự đường làm một việc nhàn tản còn hơn cả sâu gạo, không bằng từ quan ở nhà luôn cho rồi. Nếu từ quan ở nhà, hàng ngày thiếp sẽ ở nhà đợi Tướng gia về, dù sao thiếp cũng ham ăn biếng làm, sẽ không thấy nhàm chán. Mà như vậy thì sau này cũng không cần ra cửa, mặt xám mày tro làm tổ mỗi ngày.”

Thẩm Anh cười: “Thôi thôi, chẳng qua ta cũng chỉ tùy tiện nhắc tới thôi. Nàng thật đúng là.....”

Mạnh Cảnh Xuân lại bày ra dáng vẻ mình rất nghiêm túc, không hề đùa cợt: “Nhưng về kinh rồi, không thể lấy danh nghĩa vợ chồng, còn ở bên ngoài thì cứ phải trang điểm.” Nàng xoa xoa đầu, cắn răng nói: “Thật sự là rất khó chịu, cực kỳ khó chịu, ngày nào cũng phải diễn trò.”

“Sẽ không cần phải diễn lâu nữa đâu.” Thẩm Anh duỗi tay qua phủ lên đầu nàng, lần lượt chuyển đi đôi móng vuốt không an phận của nàng, khẽ cười nói: “Ta còn nhịn được, vậy mà nàng nhịn không được à?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu, mang bộ dạng cà lơ phất phơ của một tên ăn chơi trác táng: “Mong muốn vô tận của con người chính là thực tủy tri vị(1) mà.”

(1) Thực tủy tri vị: Sau khi trải qua một lần còn muốn nếm thử lần nữa, thuộc loại nghĩa xấu, thường dùng để hình dung đạo tặc hoặc là người làm loại chuyện yêu đương nam nữ vụng trộm, làm một lần không bị bắt nên muốn làm lần thứ hai.

“Dùng bậy dùng bạ.”

Thẩm Anh vỗ nhẹ lên đầu nàng rồi đứng lên: “Nàng đã mệt mỗi muốn nghỉ ngơi đến thế, vậy để ta sai người đưa nàng về trước. Ta còn vài chuyện phải giải quyết.”

“Hạ quan.....” Nàng liếc nhìn Thẩm Anh một cái, “Cung tống phu quân đại nhân.”

Thẩm Anh thấy nàng quay trở về dáng vẻ mặt dày trước kia, nhịn không được cười cười: “Được rồi, đi về nghỉ đi, hôm qua cũng mệt rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân làm bộ làm tịch khom người tiễn hân. Đợi hân đi rồi, nàng cũng lập tức về phủ.

Nàng vừa bước vào phủ, thấy Đồng Tiêu Dật đang định đi, Thẩm Đại Duyệt tiễn nàng ấy đến cửa, Mạnh Cảnh Xuân liền gọi một tiếng cô cô, lại nhớ đến mấy lời mà Triệu Hướng Ngạn nói trong quán ăn, bây giờ nhìn Đồng Tiêu Dật, lại cảm thấy nàng ấy hết sức cực khổ.

Mình chẳng qua mới lấy thân phận nữ nhi làm quan hơn một năm, đã cảm nhận được những khó khăn trong đó, huống chi là Đồng Tiêu Dật làm quan hơn mười năm.

Đồng Tiêu Dật thấy bộ dạng con dâu nhỏ biết điều của nàng, cười nhạt, trong lòng lại cảm thấy hơi hâm mộ. Có được một phu quân tri kỷ, mà lại rất có dáng vẻ như thế trong cả thiên hạ này không phải nàng không được, che chở khắp nơi. Phần phúc khí này, không phải ai ai cũng có.

Đồng Tiêu Dật cũng không nhiều lời, chào tạm biệt, để lại Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Đại Duyệt đứng ở cửa. Thẩm Đại Duyệt hỏi nàng: “Tẩu tẩu ăn rồi à?”

“Ừ.”

Nàng thân mật kéo cánh tay của Mạnh Cảnh Xuân, cười dịu dàng, hỏi nàng: “Kinh thành tốt lắm sao?”

Mạnh Cảnh Xuân bị câu hỏi bất ngờ này của nàng làm cho ngây người, sao tự dưng lại hỏi chuyện này? Nàng nói: “Về phương diện nào?”

Thẩm Đại Duyệt nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Chỉ hỏi chung chung thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy điệu bộ này của nàng, trong lòng hiểu được mơ hồ, nói với nàng: “Đương nhiên là kinh thành có chỗ tốt của kinh thành, cũng giống như thành Hoa Dương có chỗ tốt của thành Hoa Dương.”

Thẩm Đại Duyệt nghĩ nghĩ, lại nói: “Từ khi muội ra đời cho đến bây giờ đã được mười lăm tuổi, nhưng chưa hề ra khỏi thành Hoa Dương nữa bước. Hồi bé thấy, thế gian có lẽ cũng chỉ lớn đến thế thôi. Nhưng sau này mới biết được, mảnh đất dưới chân chẳng qua cũng chỉ là một tắc vuông. Muội rất hâm mộ trưởng tỷ, muốn đi đâu là có thể đi, có thể xuất đầu lộ diện bàn chuyện làm ăn. Nhưng muội không có bản lĩnh đó, chỉ biết đọc sách. Đột này mẫu thân đã nhờ người làm mai cho muội, cũng không biết sẽ gả đến nhà nào. Một khi xuất giá, e là rốt cuộc cũng không thể đi đâu nữa.”

Tuy giọng điệu nàng thản nhiên, nhưng vẫn lộ ra nỗi buồn bã. Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, cũng xác định được suy đoán của mình. Nha đầu này muốn đi theo đến kinh thành đây mà.....

“Ừ.....” Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, “Không nói đến chuyện cha mẹ có chịu để cho muội đi du lịch bên ngoài hay không, mà là, nếu muội đi ra ngoài, muội có từng nghĩ đến chuyện mà mình muốn làm hay không? Thư viện ở kinh thành không nhận học sinh nữ giống đất Sở.”

Thẩm Đại Duyệt gật gật đầu, nói: “Muội biết, nhưng hôm nay Đồng tiên sinh nói, có thể không lâu nữa, kinh thành sẽ mở trường cho nữ.”

“Thật không?” Đồng Tiêu Dật nói chuyện này là có ý gì? Không phải nàng ấy không thích đến kinh thành à?

Mạnh Cảnh Xuân hơi cau mày, Thẩm Đại Duyệt theo thói quen đưa tay ra xoa xoa lên chỗ giữa hai hàng lông mày của nàng: “Tẩu tẩu không nhíu mày sẽ đẹp hơn.”

Mạnh Cảnh Xuân có phần ngại ngùng, Thẩm Đại Duyệt mềm mại yếu ớt, thật sự khiến người ta thương yêu. So ra, nàng thấy mình chẳng khác gì một hán tử đầu đội trời chân đạp đất.

Nàng nghĩ nghĩ rồi nói với Thẩm Đại Duyệt: “Dù sao bây giờ trưởng tử cũng đang ở kinh thành, tỷ ấy nhất định sẽ thường xuyên về để bàn chuyện làm ăn. Nếu muội không ngại thì nói với cha mẹ —— ”

Thẩm Đại Duyệt mong đợi nhìn nàng.

“Muội nói là, muội muốn đi kinh hành một lúc, vài ngày sau sẽ về Sở với trưởng tử, như vậy chắc là sẽ dễ dàng được chấp thuận thôi.”

Thẩm Đại Duyệt gật gật đầu: “Chủ ý này của tẩu tẩu thật sự là rất tốt. Nhưng không biết tẩu tẩu có thể nào.....” Nàng ấp úng một hồi: “Tẩu tẩu có thể đi cùng với muội không..... đi nói với cha mẹ muội.....”

Tiểu nha đầu này thật lạnh lợi nha. Tuy da mặt Mạnh Cảnh Xuân khá dày, nhưng để một tân nương tử vừa mới vào cửa như nàng đến nói với cha mẹ chồng là muốn mang cô em chồng ra khỏi nhà đi đến nơi khác, đây thật sự là.....

Mặt nàng hiện vẻ khó xử, Thẩm Đại Duyệt lại khẩn thiết nhìn nàng.

Mạnh Cảnh Xuân do dự một lúc, cân nhắc chọn từ một chút, cuối cùng chỉ có thể liều chết mà đáp ứng: “Được rồi..... Chờ a huynh của muội về rồi đi nói, được không?”

Đương nhiên là tiểu nha đầu biết a huynh mình bây giờ không thể không nghe lệnh của tẩu tẩu, mục đích đã đạt được, mỉm cười gật gật đầu nói: “Vậy làm phiền tẩu tẩu.”

Mạnh Cảnh Xuân rất là khách khí: “Không sao.”

Sau khi chia tay Thẩm Đại Duyệt, nàng về phòng ngủ một giấc. Trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí còn đổi cả đệm mới. Rốt cuộc không cần ngủ trên một đồng hoa quả lấm bẩn, nàng cực kỳ thỏa mãn.

Gần tới hoàng hôn, nàng đứng dậy mặc áo rửa mặt, định đi ăn cơm chiều, thị nữ lại bưng cơm thẳng vào phòng nàng. Nàng thuận miệng hỏi một câu: “Có thấy thiếu gia về chưa?”

Thị nữ kia đáp lời: “Đã về rồi ạ, cơm canh này chính là do thiếu gia dặn người đưa tới.”

Mạnh Cảnh Xuân lại hỏi: “Vậy bây giờ thiếu gia đang ở đâu, có biết không?”

“Thiếu gia vừa về liền bị phu nhân gọi đi, bây giờ chắc vẫn còn đang ở Phật đường.”

Mạnh Cảnh Xuân đáp lại, sau đó ăn cơm. Đợi ăn xong cơm tối, thấy có phần hơi no quá, nàng liền ra ngoài đi dạo một chút. Trời bắt đầu tối, đèn lồng trong hành lang đã được đốt lên, nàng không hay không biết mà đi đến cửa Phật đường.

Mạnh Cảnh Xuân dừng chân, nghe thấy tiếng người nói chuyện bên trong.

“Thời Linh với Nghiêm cô gia chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, một người bận rộn buôn bán, một người bán mạng cho triều đình, cứ thế này cũng không tốt. Hiện giờ tuy hai người bọn họ tề tụ ở kinh thành, nhưng với tính tình của Thời Linh, con bé có thể rảnh rỗi bao lâu? E rằng chỉ một thời gian nữa là về. Mà Nghiêm cô gia thì không có khả năng bỏ xuống tiền đồ rộng mở của mình, về thành Hoa Dương cùng với con bé. Nếu thế, hai đứa lại phải tách nhau ra mà sống. Con nói xem, như thế là thế nào?”

Nãy giờ Thẩm Anh vẫn không nói gì, mẫu thân đã nói tới nước này, hẳn mới mở miệng nói: “Ý mẫu thân là không cho Thời Linh về đây?”

“Con đừng có giả bộ hồ đồ với mẹ nữa.” Thẩm phu nhân chia chia hán, “Việc buôn bán trong nhà lớn như vậy, dù sao cũng phải có người trông nom. Cha con lớn tuổi rồi, thân thể năm sau không bằng năm trước,

ông ấy có thể lo được bao nhiêu? Còn không phải là dựa hết vào Thời Linh hay sao? Nếu con bé không về, sản nghiệp của cái nhà này cũng lập tức sụp đổ. Nếu con có tiền đồ một chút, còn cần phải để muối muối của mình xuất đầu lộ diện lo chuyện làm ăn hay sao?”

Ý của Thẩm phu nhân đã rất rõ ràng, nữ nhi đi theo cô gia ở lại kinh thành, nhi tử như Thẩm Anh cũng nên về tiếp nhận mọi chuyện trong nhà đi thôi.

Nhưng Thẩm Anh lại nói: “Nhi tử không phải là người sinh ra để kinh doanh, e là không thể làm cha mẹ toại nguyện được.”

Hình như Thẩm phu nhân cũng đã đoán được hắn sẽ nói thế: “Chẳng qua là con lưu luyến chức quan ở kinh thành của con thôi.”

“Nhi tử cũng không định làm lâu, nhưng đường lui cũng không phải là về nhà tiếp quản sản nghiệp của gia đình. Huống chi.....” Hắn chậm rãi dừng lại một chút: “Hơn phân nửa sản nghiệp trong nhà là do Thời Linh liều mạng kiếm được mấy năm qua, để con tiếp quản không phải là chuyện cười hay sao? Đừng nói con không thể, mà ngay cả Thời Linh cũng sẽ không đồng ý. Nàng là người chịu ở lại kinh thành làm một phu nhân quan lại rảnh rỗi sao? Tuổi nàng không quá lớn, tương lai sẽ có con cái, để con của nàng tiếp quản sản nghiệp Thẩm gia đi thôi, nhi tử thật sự là có sức mà không có tâm.”

“Con bé sẽ không có con.”

Thẩm Anh đột nhiên nghe vậy, nói không nên lời.

Thẩm phu nhân thở dài: “Muốn có thì đã sớm có rồi. Cũng từng để đại phu đến khám, đi cầu Bồ Tát, nhưng đều vô ích.”

Thẩm Anh không lên tiếng.

“Loại chuyện này cực kỳ bí mật, liên tiếp khám mấy đại phu nhưng đều không làm được gì, bản thân con bé cũng không trông cậy gì nữa. Lần trước, lúc ở Kinh Châu, gặp được một đứa bé vô gia cư, thậm chí còn muốn nhặt về nuôi. Nhưng đứa bé kia bạc mệnh, gặp bệnh đậu mùa ở trên đường, đã chết.”

Thẩm phu nhân lại thở dài: “Con đừng thấy đáng vẻ ngày thường của con bé như thế mà lầm, chỉ là thói quen có được khi kinh doanh thôi. Bên ngoài một kiểu, bên trong một kiểu, đến chết cũng vẫn sĩ diện. Lúc đứa bé kia chết, con bé khổ sở rất lâu. Đầu tiên là cảm thấy không có duyên phận, sau nghĩ nghĩ, lại cảm thấy mình không có phúc khí nuôi con. Con bé thấy con thành hôn, cũng vô cùng vui mừng, trên thư có thể nhìn ra —— ”

Thẩm phu nhân cầm bức thư kia, đưa cho Thẩm Anh: “Chắc là cảm thấy chuyện nối nghiệp của Thẩm gia đã có hy vọng, cho nên vui mừng.”

Thẩm Anh không nhận lấy bức thư kia, ngồi sững sờ rất lâu rồi mới đứng dậy, nói với Thẩm phu nhân: “Nhi tử mệt mỏi, xin được đi trước. Mấy lời mẫu thân vừa nói, trong lòng nhi tử tự có cân nhắc.”

Thẩm phu nhân cũng không nhiều lời, chỉ đồng ý để hắn ra ngoài.

Đây là lần thứ hai Mạnh Cảnh Xuân nghe lén trong ngày hôm nay, lại nghe được mấy lời khiến mình buồn bực. Nàng đang định xoay người rời đi, Thẩm Anh đã nhìn thấy nàng.

69. Chương 69: Nói Một Đàng, Nghĩ Một Nẻo

Thẩm Anh gọi nàng, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng quay đầu lại, thành thật khai báo: “Thiếp không có ý nghe.....”

Thẩm Anh xoa xoa đầu nàng, chỉ nói: “Ta còn chưa ăn nữa, nàng có muốn đi ăn với ta không?”

“Ừ.”

Thẩm Anh tiếp tục đi về phía trước, thuận miệng hỏi: “Hồi chiều ngủ ngon không?”

Mạnh Cảnh Xuân nghiêng đầu trả lời hần: “Ngon đến mức tối nay chắc không ngủ được nữa.”

Thẩm Anh cười nhẹ: “Tuyệt đối đừng không ngủ được, ta buồn ngủ lắm đây.”

Đương nhiên là Mạnh Cảnh Xuân thông cảm cho hần bận rộn khổ cực cả một ngày ở ngoài, nói: “Ừ, tướng ngủ của thiếp rất tốt.”

Thẩm Anh quay đầu lại nhìn người nào đó nói khoác mà không biết ngược, dừng chân lại chờ nàng đuổi kịp, xoa xoa đầu nàng, tận cho đến khi Mạnh Cảnh Xuân rên rỉ bảo là tóc rối hết rồi, hần mới buông tay: “Thật ra không về kinh cũng rất tốt.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy bốn bề vắng lặng, nhanh chóng kiễng chân lên, hôn hần một cái: “Thật ra về kinh rồi lén lén lút lút như thế này cũng rất tốt.”

Đúng là biết cách làm người khác vui vẻ. Thẩm Anh vỗ nhẹ đầu nàng, cất bước đi tiếp. Mạnh Cảnh Xuân ăn cơm tối với hần, lúc hần tắm thì hết chuyển khăn đến chuyển y phục, cực kỳ tri kỷ.

Thẩm Anh vừa mới lên giường, Mạnh Cảnh Xuân lập tức lết đệt bò lên, vô cùng thành thật lặn vào bên trong. Thẩm Anh kéo chăn lên đắp kín cho nàng rồi thổi tắt nến định đi ngủ.

Trong đêm tối, chỉ nghe thấy tiếng hai người hô hấp. Qua một lúc lâu, Mạnh Cảnh Xuân đưa lưng về phía hần, hỏi: “Bệnh khó ngủ của Tướng gia đỡ nhiều chưa?”

“Nhiều.” So với khi còn ở quan xá, bây giờ thật sự đã tốt hơn nhiều lắm. Tuy chưa thể ngủ ngon như Mạnh Cảnh Xuân, nhưng hần cũng đã rất thoải mái.

Mạnh Cảnh Xuân không nói gì nữa, lại qua một lúc lâu sau, nàng mở miệng hỏi tiếp: “Tướng gia muốn có con à?”

Đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của Thẩm Anh bỗng nhiên mở to, nhìn màn giường tối đen, cả một buổi trời mới mở miệng nói: “Muốn, nhưng còn chưa đến lúc.”

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên lặn qua, dán vào người hần, ôm lấy hần, giọng nói khiến lòng người an ổn: “Ừ, Tướng gia ngủ thôi.”

Tư thế ngủ của nàng hiếm có đêm nào tốt được như thế, còn Thẩm Anh lại ngủ không được như ý cho lắm.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Cảnh Xuân nói với Thẩm Anh chuyện Thẩm Đại Duyệt muốn đi kinh thành, Thẩm Anh trả lời: “Đi ra ngoài quan sát một chút cũng rất tốt, đến lúc đó để Thời Linh mang con bé về, cũng không có chuyện gì.” Suy nghĩ giống hệt với Mạnh Cảnh Xuân.

Mấy ngày kế tiếp, hần đi thăm một lượt mấy người bạn cũ cần phải thăm, cũng nói chuyện với Đồng Tiêu Dật rất lâu, nhưng Đồng Tiêu Dật lại vẫn cố chấp như trước. Hần xác nhận Đồng Tiêu Dật không muốn vào kinh, liền dẫn Thẩm Đại Duyệt cùng Mạnh Cảnh Xuân lên xe ngựa về kinh.

Ước nguyện của Thẩm Đại Duyệt được thỏa mãn, đương nhiên hết sức sung sướng, cả một đường trò chuyện với Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ vui vẻ, không khỏi bỏ lơ Thẩm Anh. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ có thể Thẩm Anh sẽ không thích, nên lúc nghỉ đêm ở khách điểm hoặc dịch quán, nàng đối xử với hần vô cùng tốt, đưa nhau nói các loại lời ngon tiếng ngọt. Thẩm Anh cũng không không cảm thấy như thế có gì không tốt, nên cực kỳ toàn tâm toàn ý mà hưởng thụ.

Đến khi gần tới kinh thành, thời tiết đã chuyển lạnh. Thẩm Đại Duyệt dậy sớm, thấy Mạnh Cảnh Xuân trong hành lang, hơi sững sờ một chút. Chỉ thấy Mạnh Cảnh Xuân mặc một thân nam trang, không biết là muốn làm gì.

Bây giờ Mạnh Cảnh Xuân mới nhớ ra là mình chưa từng nhắc tới công việc của mình ở kinh thành với cô em chồng này, vừa vặn Thẩm Anh cũng bước ra, thấy tình hình này, hần mang vẻ mặt bình tĩnh nói với Thẩm Đại Duyệt: “Tẩu tẩu của muội làm quan ở kinh thành, giả trang như vậy cho thuận tiện. Bây giờ sắp vào kinh rồi, cho nên phải thay quần áo, đỡ phải gặp mấy phiền phức không cần thiết.”

Thẩm Đại Duyệt không thể nào ngờ được Mạnh Cảnh Xuân là một loại tồn tại giống như Đồng Tiêu Dật. Trước giờ nàng vẫn luôn sùng bái Đồng Tiêu Dật, lúc này cũng cảm thấy ngưỡng mộ vị tẩu tẩu này.

Lại thêm Thẩm Anh đứng bên cạnh thêm mắm thêm muối một phen, nói Mạnh Cảnh Xuân là Thám hoa của kỳ thi mùa xuân năm Bảo Nguyên thứ mười bốn, Thẩm Đại Duyệt lại càng cảm thấy vị tẩu tẩu này thật sự là tuyệt diệu.

Mạnh Cảnh Xuân hận không thể tìm được cái lỗ nẻ nào chui xuống, Thẩm Anh lại vẫn không đổi sắc mặt, liên tục ca ngợi nàng. Cuối cùng hắn chỉ tóm gọn lại một câu với Thẩm Đại Duyệt: “Chuyện về tẩu tẩu của muội cực kỳ nhiều, kể ra thì lâu lắm. Đi ăn sáng về kinh trước rồi từ từ kể tiếp cho nghe.”

Mạnh Cảnh Xuân duỗi tay âm thầm kéo tay áo hắn một cái: “Đừng có nói loạn mà.....”

Thẩm Anh cười cười, không đếm xỉa gì tới nàng, trực tiếp đi ăn điểm tâm.

***

Lúc đến kinh thành, lại vừa vặn gặp phải mùa mưa, lá đỏ phủ kín cả một đường như rừng mây đỏ rực, yên lặng tô điểm thêm cho cảnh thu nơi đây.

Thẩm Anh xuống xe ngựa, duỗi tay qua đỡ Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Đại Duyệt. Chân Thẩm Đại Duyệt vừa mới chạm xuống đất, Ngưu quản gia đã vội vàng vàng ra cửa nghênh đón bọn họ. Quế Phát bám theo ông, vừa thấy Mạnh Cảnh Xuân, nhao cái đã chạy tới cọt cọt nàng. Mạnh Cảnh Xuân xoay người vuốt vuốt nó: “Vẹt còn sống không?”

Ngưu quản gia trả lời thay nó: “Con vẹt của Mạnh đại nhân sống rất tốt.”

Đương nhiên Ngưu quản gia không biết hai vị này bây giờ đã thành thân, cho nên cũng chưa sửa miệng.

Mạnh Cảnh Xuân vừa vào phủ thì sững sốt. Chẳng qua chỉ mới vài tháng ngắn ngủi mà trong phủ đã thay đổi kinh khủng. Đình viện trước mắt rực rỡ hoa tươi, sân hành lang nối tiếp giữa các phòng đều đã được thay mới, đèn lồng nho nhỏ treo đầy trên mái hiên, lá đỏ trong đêm thu nổi bật, cực kỳ yên tĩnh.

Không cần đoán cũng biết đây là do Thẩm Thời Linh làm chủ. Nàng ấy quả đúng là biết cách hưởng thụ cuộc sống, về điểm này thì cả Mạnh Cảnh Xuân và Thẩm Anh đều không bằng.

Tuy Thẩm Anh luôn phản đối phô trương, nhưng Thẩm Thời Linh bố trí sân viện này rất hợp ý hắn. Hắn vội hỏi Ngưu quản gia Thẩm Thời Linh ở đâu, Ngưu quản gia lại nói vì có một vài chuyện buôn bán nên nàng đi một chuyến xuống phía nam, chắc qua một khoảng thời gian nữa là về.

Nàng luôn bận rộn như thế.

Ngưu quản gia vừa mới sắp xếp chỗ ở cho Thẩm Đại Duyệt, lại bị Thẩm Anh gọi qua. Hắn nói: “Dọn mấy thứ trong phòng Mạnh đại nhân sang phòng ta đi.”

Ngưu quản gia nghe vậy thì cả kinh, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ thản nhiên, chỉ đáp: “Vâng.” Chỉ mới đi về có một chuyến, vậy mà đã..... đã xong rồi?

Vì vậy, Mạnh Cảnh Xuân cứ thế mà chuyển vào ở trong phòng của Thẩm Anh. Tuy bên ngoài còn giữ lại một gian phòng ngủ cho nàng, nhưng bên trong thì..... Ai mà biết được?

***

Ngoại trừ những thay đổi đó, trong phủ vẫn cứ trôi qua những ngày như thường lệ. Ngày hôm sau Thẩm Anh đã vào triều, Mạnh Cảnh Xuân thì vẫn ở trong nhà. Thời tiết không tốt, nàng có thể nghỉ ngơi mấy ngày, cũng có thể tránh nghỉ ngơi, dù sao cũng không thể xuất hiện trong triều cùng lúc với Thẩm Anh được, sẽ dẫn đến lời ong tiếng ve đó.

Trong mấy ngày rảnh rỗi này, nàng dẫn Thẩm Đại Duyệt đi dạo trong kinh thành, một ngày nọ cực kỳ xúi quẩy chạm trán Bạch Tồn Lâm trong quán trà. Vì đợt này Bạch Tồn Lâm làm được vài việc dễ lập công, nên đã khôi phục lại bộ dạng thoải mái như xưa. Khó khăn lắm hắn mới tóm được Mạnh Cảnh Xuân, vui vẻ vô cùng: “Hiền đệ về rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân than thầm, teo rồi, nếu một mình mình thì cũng thôi đi, bây giờ bên cạnh còn tòi ra thêm một đại cô nương. Nữ nhân chưa xuất giá mà lại lộ diện trong kinh thành vốn ít, nên hiển nhiên Thẩm Đại Duyệt rất gây chú ý.

Bạch Tồn Lâm ngó ngó Thẩm Đại Duyệt, thầm nghĩ chẳng lẽ là tình yêu mới mà Mạnh Cảnh Xuân mang tới từ quê nhà? Đang định mở miệng hỏi, Mạnh Cảnh Xuân đã che trước mặt Thẩm Đại Duyệt, cướp lời giải thích: “Muội muội nhà ta, muội muội nhà ta.....”

“Ồ.” Tầm mắt của Bạch Tồn Lâm vòng qua Mạnh Cảnh Xuân, lại nhìn nhìn Thẩm Đại Duyệt nhỏ xinh đằng sau, thầm nghĩ, cô nương này thật đẹp, liền nói: “Cho hỏi quý danh của tiểu thư là?”

Mạnh Cảnh Xuân vừa mới thốt ra được nửa chữ “Thẩm”, lập tức nuốt lại vào trong họng, nói: “Bạch huynh chưa gì đã tìm hiểu tên tuổi cô nương nhà người ta như thế, không phải là quá đường đột rồi sao? Chúng ta còn có chuyện khác, xin được cáo từ trước, hôm khác gặp lại.”

Nàng vừa dứt lời đã lập tức kéo Thẩm Đại Duyệt, vội vội vàng vàng đi mất.

Đến khi lên xe ngựa, Thẩm Đại Duyệt mới hỏi nàng vì sao vừa rồi lại gấp gáp như thế. Mạnh Cảnh Xuân ấn chặt rèm cửa sổ, giãn lông mày ra, nói: “Vị này là Bảng nhãn cùng khoa thi, là một tên quý lạnh chanh kinh khủng. Nếu bị hấn đụng vào thì chắc sẽ..... gặp xui.”

Thẩm Đại Duyệt nói: “Vậy Bảng nhãn của khóa thi đó, chính là..... bộ dạng này? Thế còn Trạng nguyên.....”

Mạnh Cảnh Xuân nhớ đến Trần Đình Phương, sắc mặt bỗng nhiên nặng nề, chỉ nói: “Trạng nguyên rất thông minh, xuất thân cũng tốt, tài hoa có đủ, biết lễ nghi hơn vị Bảng nhãn kia.”

Thẩm Đại Duyệt khá là tò mò. Ba người đứng đầu của khóa thi này, nàng đã gặp được hai vị, thật muốn gặp được người đứng đầu: “Không biết hiện giờ hấn làm việc ở nha môn nào?”

“Vốn là ở Hàn Lâm viện.....” Mạnh Cảnh Xuân do dự một lát, cuối cùng nói: “Bây giờ, không còn làm quan nữa.”

Thẩm Đại Duyệt còn muốn hỏi nữa, nhưng Mạnh Cảnh Xuân lại đứng lúc ngắt lời: “Về vị trạng nguyên này, dừng ở đây thôi. Không cần hỏi tiếp nữa, tẩu cũng không biết rõ đâu.”

Thẩm Đại Duyệt rất biết điều, không hỏi thêm gì nữa.

Mạnh Cảnh Xuân rảnh rồi được vài ngày, Nghiêm Học Trung nói trong kinh đã có người biết nàng trở về, bảo nàng mau chóng đến nha môn trình diện.

Cũng vào ngày hôm đó, Đồng Tiêu Dật yên lặng vào kinh.

Ngay cả Thẩm Anh cũng không ngờ Đồng Tiêu Dật sẽ vào kinh, tất cả mọi người đều u mê không biết gì, ngoại trừ vị ngồi trên chiếc ghế cao nhất kia.

Đồng Tiêu Dật lập tức đến Chính sự đường, vừa đứng lúc Thẩm Anh hạ triều đi tới, thấy Đồng Tiêu Dật ngồi trước cửa, thật sự có chút không dám tin tưởng. Không phải là nàng ấy không muốn tới sao?

Đồng Tiêu Dật đứng lên, cũng không giải thích gì: “Ta muốn tiến cung, sắp xếp giùm ta một chút.”

Thẩm Anh nhẹ hít vào một hơi: “Đi theo ta.”

Thẩm Anh đi vào trong, lấy một thẻ bài đưa cho nàng rồi dẫn nàng vào cung. Thị vệ thấy thẻ bài, hỏi là người ở đâu, Thẩm Anh chỉ đáp: “Vị này là Đồng đại nhân của đất Sở được triệu tập vào kinh.”

Thị vệ cho nàng vào trong, Thẩm Anh dẫn nàng đi một mạch tới ngự thư phòng, khi sắp đến thì rất biết điều ngừng lại bước chân. Hấn xoay người, nhìn thoáng qua Đồng Tiêu Dật, thủng thỉnh nói: “Vẫn mềm lòng sao?”

Đồng Tiêu Dật vẫn kiên cường, điềm tĩnh nói: “Đất Sở có chuyện quan trọng, không có cách nào viết rõ trên tấu chương được, chỉ có thể đặc biệt tới đây.”

Thẩm Anh không vạch trần nàng, nhìn thoáng qua ngự thư phòng cách đó không xa, nói: “Vừa mới hạ triều không lâu, lúc này chắc là đang phê duyệt tấu chương. Người tự vào là được, nội thị thấy thẻ bài sẽ vào trong bẩm báo. Ta còn có chuyện, đi trước một bước.”

Hắn mím môi, cũng không nhiều lời, lập tức xoay người rời đi.

Đồng Tiêu Dật một mình đi đến trước cửa ngự thư phòng, đưa thẻ bài cho nội thị, đợi nội thị vào trong thông báo. Chuông gió treo dưới mái cong nhẹ nhàng lay động, nàng nhìn nhìn, lại có chút thất thần.

Đã có..... hơn nửa năm chưa gặp?

Nàng còn chưa kịp hoàn hồn, nội thị đã ra thúc giục nàng vào trong. Nét mặt Đồng Tiêu Dật vẫn lạnh nhạt, bước chân cực kỳ nhẹ nhàng, vừa ngừng đầu lên đã thấy người ngồi sau bàn.

Hắn nhìn nàng, đặt bút son trong tay xuống, vẻ mặt cũng cực kỳ trấn định.

Đồng Tiêu Dật không né tránh ánh mắt của hắn. Hắn thật là gầy, bây giờ công việc càng nhiều hơn, tính tình của hắn trước giờ vẫn là phải tự mình làm mọi chuyện, sao có thể không mệt mỏi cho được. Nàng tiến lên hai bước, khi đến trước bàn, đang định làm đại lễ, người kia đã đi tới, vững vàng đỡ nàng.

Tay hắn nắm chặt lấy cánh tay nàng, sâu trong đôi mắt ẩn chứa nỗi kiềm chế, ánh mắt dán chặt vào nàng không tha.

Đồng Tiêu Dật không nói một lời, sức lực mạnh mẽ truyền tới từ cánh tay khiến nàng phải cắn chặt răng, lòng bàn tay run rẩy. Xưa nay nàng luôn ngang ngạnh, không bao giờ yếu thế trước mặt hắn, hiện tại lại càng không thể.

Không khí trong phòng nặng nề, thậm chí có thể được gọi là áp lực, có thể loáng thoáng nghe được tiếng chuông gió kêu leng keng ngoài phòng.

Sắc mặt Đồng Tiêu Dật bình tĩnh, thả lỏng khớp hàm, mở miệng nói: “Thần có việc gấp phải báo với bệ hạ, xin bệ hạ buông tay ra trước.”

Hắn không nhúc nhích.

Đồng Tiêu Dật lặp lại thêm một lần, cuối cùng trực tiếp gọi tên hắn: “Hữu Xuyên, ta không có đùa với người.”

Cuối cùng hắn cũng nhàn nhạt mở miệng: “Có thể có chuyện quan trọng gì chứ? Mấy chuyện nhỏ nhặt ở đất Sở mà ta còn không biết được sao?” Hắn bất chợt duỗi ngón tay ra, chặn lại môi nàng: “Nàng không cần cãi bướng, ta cũng không muốn nghe. Lời mà ta muốn nghe, nàng lại chưa bao giờ nói.” Tay hắn trượt đến trước ngực nàng, ánh mắt vẫn dán chặt vào nàng như trước: “Nàng không muốn ta sao?”

Cổ họng Đồng Tiêu Dật chua chát, giọng điệu lại trấn định: “Không muốn.”

Hắn bỗng kéo nàng lại gần, lực mạnh đến mức Đồng Tiêu Dật căn bản là không thể nhúc nhích. Hắn vùi đầu vào cổ nàng, giọng nói nhẹ nhàng: “Thật sao?”

70. Chương 70: Vừa Quay Đầu Đã Quên

Hô hấp của Đồng Tiêu Dật bị kiềm hãm, tròng mắt lên, lại không chút lưu tình cong gỗi hung hăng húc một cái.

Trên đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn, hắn cũng chỉ hơi cau mày lại, nhưng không hề buông tay, ngược lại còn ôm nàng vào gần hơn, một tay nắm lấy cằm nàng, cúi đầu cắn chặt lấy môi nàng như đang muốn trút hết cảm phẫn, càng lúc càng áp sát. Đồng Tiêu Dật cau chặt mày, cắn ngược lại, trong khoang miệng bỗng nhiên thoang thoảng mùi máu tanh.

Nhả ra trong một lúc ngắn ngủi, nàng thấp giọng gắt một tiếng: “Thành Hữu Xuyên, quay đủ chưa!”

Nhưng hắn lại không thèm đếm xỉa gì đến lời này của nàng, lập tức chặn lại môi nàng, xoay người đặt nàng lên bàn viết, tay nắm chặt lấy vai nàng, khiến Đồng Tiêu Dật bị đau một trận. Nàng gắng sức đẩy hắn ra, lại bị hắn quần lấy chặt hơn. Đồng Tiêu Dật im lặng đẩy hắn, thở phì phò như một con thú, đôi mắt đã tối đen.

Rõ ràng là cực kỳ nhớ nhung, nhớ đến mức thậm chí muốn bóp chết hắn, khó khăn lắm mới gặp nhau, nhưng lại vẫn ngoan cố chống lại như trước. Nàng cảm thấy toàn thân đều đau.

Lưng nàng bị mép bàn cắn vào đến tê dại, hắn đã nhanh chóng kéo thắt lưng nàng ra. Thân thể nàng không khỏi ngửa ra sau, chỉ nghe “rầm” một tiếng, giá bút liền ngã trên bàn, tẩu chương xếp thành ngọn núi nhỏ trên bàn cũng bị đụng đổ vung vãi đầy đất. Đồng Tiêu Dật duỗi tay túm chặt lấy tay áo hắn, bàn tay đang quần lấy eo nàng lại dờ xuống, bỗng nhiên bế nàng lên. Đồng Tiêu Dật bị mất thăng bằng, theo bản năng ôm lấy cổ hắn, chân thuận thế vòng qua thắt lưng hắn. Nàng lấy tay nhéo vào gáy hắn, hận không thể chuyển ngón cái ra đằng trước, hai tay gắt gao bóp chết hắn luôn cho rồi.

Hắn lại không biết đau, ngửa đầu hôn lên cằm nàng, men theo cổ, một đường hôn xuống dưới. Vạt áo ngoài bào trước ngực nàng đã bị bung ra, bây giờ là đầu thu, nhưng nàng chỉ mặc áo ngoài cùng với một lớp trung y dày, hắn dùng răng cắn mở lớp áo trung y của nàng, dùng sức hôn lên xương quai xanh của nàng. Lớp da trắng nõn bị phơi bày ra trong không khí, Đồng Tiêu Dật cảm thấy hơi lạnh.

Hắn ôm nàng đi ra đằng sau, tay nàng hơi run, mũi chân đã cong gập lại, chỉ trong tích tắc đã bị hắn đặt lên trên nhuyễn tháp sau tấm bình phong. Tay hắn chạm tới da thịt của nàng, xúc cảm đã lâu không gặp khiến cho người ta không nhận được mà thờ dài. Hắn không khỏi dùng sức, Đồng Tiêu Dật lại mím môi, một tiếng rên nhỏ cũng không có. Nàng sống chết cắn răng chống đỡ. Nàng muốn hắn, nhưng nàng đau. Nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, từ đầu đến cuối không có cách nào thoát ra.

Đối với đôi bên, không có ai có thể hiểu rõ mình hơn người trước mắt. Chẳng qua chỉ là hai người lang thang cô độc, rõ ràng là tri kỷ, nên giúp đỡ nhau để hiểu thông suốt, nhưng cuối cùng lại dây dưa khiến đối phương khó xử.

Cứ phải tiếp tục với nhau như thế sao? Đồng Tiêu Dật không thể nào nghĩ thông điểm này. Nàng cho rằng lúc nào cũng được nhìn thấy hắn là đủ rồi, cho rằng rời khỏi hắn thì có thể sống tự do thoải mái, nhưng khi quần thần dâng sớ bảo hắn phải lập hậu, nàng lại không muốn phụ họa theo — đưa nữ nhân khác đến bên cạnh hắn.

Đến giờ hắn vẫn chưa có con nối dõi, hậu cung chẳng qua cũng chỉ có vài người ít ỏi, bây giờ hoàn toàn không có cách nào khác, trong ngoài triều đình dần dần truyền ra lời đồn hắn không đam mê nữ sắc, cho rằng hắn lạnh lùng ít ham muốn. Nhưng rốt cuộc hắn như thế nào, Đồng Tiêu Dật là người biết rõ nhất.

Không phải là nàng không đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ là, nói cho cùng vẫn..... rất khó xử. Trước đó ở đất Sở có thể còn có đường sống. Nhưng đã đi đến nước này — hắn đã là vua của thiên hạ, nàng chỉ là một bề tôi đất Sở. Nếu muốn đưa mối quan hệ này ra ánh sáng, chẳng phải là chuyện dễ dàng gì cho cam.

Thời niên thiếu cho rằng, chỉ cần quay đầu đi là quên, nhưng lại không ngờ đến, đường tình này càng chạy càng sâu, càng chạy càng hẹp.

Lần yêu hôm nay cứ như một cuộc chém giết đánh nhau, cả hai đều rất thô bạo, khát vọng đã lâu nhưng lại không hề biết thương tiếc, không lâu sau đã khiến cho cả hai đều sức cùng lực kiệt. Trọng lượng nặng trĩu trên người khiến Đồng Tiêu Dật thở không nổi, mái tóc dài tán loạn buông xuống, nàng ngửa đầu duỗi cánh tay vô lực vòng qua lưng hắn. Nàng cực kỳ mệt mỏi, nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo.

Hắn nghiêng người kéo nàng vào lòng, hết sức dịu dàng, trong lòng cũng thanh thản.

Nhuyễn tháp chật hẹp vốn chỉ dành cho một người, bây giờ lại gánh thể tích của hai người, khiến bọn họ chỉ có thể dựa sát vào nhau.

Bình phong che khuất ánh sáng, trong phòng một mảnh mờ mịt, ngoài phòng có tiếng chuông gió kêu leng keng.

Đồng Tiêu Dật nhắm mắt lại, khẽ than thành tiếng.

Thân thể của đôi phương vẫn quen thuộc với mình nhất, bọn họ đều biết rõ sở thích của nhau, biết rõ làm sao để có thể cho cả hai đều được hưởng khoái lạc. Thô bạo không hề có trình tự quy tắc gì, hoặc là dịu dàng lưu luyến, đều có thể kêu gọi khát vọng sâu nhất từ trong xương tủy của nhau, mà cũng không hề mất hứng.

Nói đến cùng, chẳng qua chỉ là —— hữu thực vô danh.

Nhưng Đồng Tiêu Dật cũng không hề khao khát danh phận kia, chỉ là nếu cứ sống thế này suốt đời, bọn họ không thể có con. Lúc đó từng nghĩ đến chuyện xin nghỉ dài hạn, rời xa khỏi đất Sở, sinh đứa bé kia ra rồi lại mang về nuôi nấng. Mọi thứ đều đã được lặng lẽ sắp xếp hết, nhưng rốt cuộc là không có duyên phận. Thai không ổn định, mà nàng lại làm việc cực kỳ nhiều. Hôm đó hạ triều, về nhà đau bụng đến mức chịu không thấu, cúi đầu nhìn mới phát hiện, trên quan bào đậm màu đã có máu thấm ra. Nỗi đau kia như khoan vào tim, mỗi lần nghĩ tới là lại lạnh thấu xương, cả đời cũng không quên được.

Nhưng hẳn lại tưởng nàng không muốn sinh đứa bé này ra, nên mới nhẫn tâm chấm dứt sinh mệnh vô tội này.

Hắn hiểu rõ nàng, hiểu rõ vị bề tôi Đồng Tiêu Dật của đất Sở, lại quên mất, bản chất của nàng cũng chỉ là nữ nhân.

Đồng Tiêu Dật mở mắt ra, lại nhắm lại, rất lâu sau mới chuyển cánh tay hẳn đi rồi đứng dậy, khom người nhặt từng lớp áo gối ngang dưới thấp lên mặc. Hắn cũng bước xuống, cúi người nắm lấy tay nàng, giọng khàn khàn: “Quần áo đều hỏng cả rồi, để sai người đưa bộ khác tới.”

Đồng Tiêu Dật lạnh lạnh nhìn hắn một cái: “Không cần, áo ngoài vẫn còn tốt, thần về dịch quán rồi thay sau cũng được.” Nàng dừng một chút: “Thần —— không muốn mặc quần áo của kẻ khác.”

Hắn đột nhiên ôm nàng vào lòng, môi dán lên trán nàng, giọng khàn khàn nhỏ nhỏ, thái độ đã là hạ mình đến cực thấp: “Ồ lại đi, đừng về Sở nữa. Tuy bây giờ ở đó chưa bị đụng vào, nhưng phế bỏ đất phiên chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Trần tướng sắp về hưu, vị trí Tả tướng này, ta muốn giữ lại cho nàng.”

Đồng Tiêu Dật chỉ cười nhạt, cảm xúc trong nét cười thoáng hiện ra đó lại cực kỳ nhiều. Triều đại bấy giờ, bên trái là tôn quý, vị trí Tả tướng này, dưới một người trên vạn người, không thể nghi ngờ chính là vị trí gần hắn nhất. Nhưng nàng chỉ mới hai mươi chín tuổi, làm sao có thể đảm nhiệm chức vị quan trọng này đây? Hắn không sợ một đám lão thần đứng ra giảng đạo à?

Thật ra thì cần gì phải thế. Làm quan mười mấy năm, hiện tại nàng đã sớm nhìn thấu quyền thế rồi, ngay cả đại quyền trong tay có thể hô mưa gọi gió, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, suốt đời làm bề tôi, làm một quân cờ của hắn.

Nàng không đưa ra câu trả lời, chỉ hơi né hẳn ra, cúi người nhặt áo ngoài lên, thông thả mặc vào.

Hắn thuận theo ý nàng, cầm lấy thắt lưng trên đất, không để cho nàng kháng cự, buộc chặt lại cho nàng. Nàng cũng không thềm nâng mắt, vẽ mặt hồ hững, cột tóc lên lần nữa. Khi sắp ra đến cửa, nàng ngừng chân lại, giọng nói thản nhiên: “Chuyện phế bỏ đất phiên vẫn nên làm nhanh nhanh thì hơn. Tháng trước, khi ta rời khỏi, ở đó đã bắt đầu có xu hướng không tốt, gần đây có thể sẽ làm ra chuyện tệ hại gì đó.”

Vừa dứt lời, nàng đã bình thản mở cửa ra. Ngoài cửa không có một ai, ngay cả nội thị ban đầu đứng đó cũng không thấy, gió thổi ào ào trong hành lang. Trời tối dần, thật không ngờ thời tiết lại lạnh đến thế, trong không khí mang theo vẻ xơ xác tiêu điều, khiến người ta cảm thấy rét buốt. Nàng cúi đầu vội vàng bước xuống bậc thang, đầu cũng không quay lại, lập tức hướng ra ngoài cung mà đi, nhưng lại phải đi một lúc lâu mới ra được đến cửa.

So với đất Sở, cung điện ở kinh thành khó vào, cũng khó ra hơn, không khác gì một cái lồng sắt. Trên đời này có rất nhiều chuyện không có ý nghĩa, mà tự nhốt mình vào trong lồng sắt chính là một trong số đó.

Nàng vẫn còn nhớ rõ khát vọng thời niên thiếu, muốn đền ơn quê hương, tạo phúc cho dân chúng, đến khi mệt mỏi sẽ mang theo sách và kiếm, một mình đi tới cùng trời cuối đất. Cái gọi là duyên phận, chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi nhảm chán trong tay. Khi đó nàng cảm thấy mình vô tình, cảm thấy mình vốn không có mệnh trường thọ, liền nghĩ rằng duyên phận trên thế gian này đều là vừa quay đầu sẽ quên. Bây giờ ngẫm lại, suy nghĩ năm mười mấy tuổi ấy, thật sự là quá ngây thơ.

Đồng Tiêu Dật bất chợt cười nhạt tự giễu, vừa mới ra khỏi cửa cung, ngẩng đầu liền nhìn thấy Thẩm Anh. Thẩm Anh thông dong khoanh tay đứng đó, hơi quay người qua liếc nhìn nàng một cái, Đồng Tiêu Dật chỉ đành phải hỏi một câu: “Có chuyện gì à?”

Sắc mặt Thẩm Anh nhàn nhạt, vẫn bộ dạng bình thản như xưa: “Dù gì ta cũng phải lấy lại thẻ bài đưa cho người lúc trước chứ.”

Đồng Tiêu Dật đột nhiên nhớ tới lúc này khi nàng mặc quần áo vào đã không thấy thẻ bài kia đâu, chẳng biết đã bị quẳng vào trong xô xĩnh nào rồi? Nàng cúi đầu sờ sờ eo mình, mặt nóng lên, khi nâng đầu lại vẫn mang vẻ mặt thản nhiên: “Hình như là bị nội thị lúc này lấy đi rồi.”

“Ồ?” Thẩm Anh lại nói, “Sao nội thị lại không hiểu quy củ như thế chứ? Thẻ bài này trong triều chỉ có hai khối, không phải là đồ vật tầm thường, sao hắn có thể tùy tiện cầm đi?”

Đồng Tiêu Dật mím môi, không muốn tốn hơi thừa lời với hắn nữa: “Ý của bệ hạ.”

Thẩm Anh hơi híp mắt lại: “Là thế à.” Bộ dạng thể hiện rõ “đừng có mà trộn mắt nói dối nữa, ta biết tổng hết rồi”. Hắn thấy sắc mặt Đồng Tiêu Dật nặng nề, nói tiếp: “Đồng đại nhân đi đâu? Chi bằng để ta thuận đường tiễn người một đoạn.”

Đồng Tiêu Dật liếc qua xe ngựa đậu trước cửa cung, cực kỳ lạnh nhạt nói: “Dịch quán.”

Thẩm Anh không nhiều lời, đợi nàng lên xe ngựa, bấy giờ mới thuận miệng chậm rãi hỏi: “Nếu sau này muốn ở luôn tại kinh thành, chẳng lẽ muốn xem dịch quán như nhà mình luôn sao?”

Lúc này Đồng Tiêu Dật cực kỳ mệt mỏi, hơi dựa vào vách xe, than thở: “Chưa nghĩ ra.”

Thẩm Anh lại hồ hững nói tiếp: “Bệ hạ lại không ban thưởng nhà à? Thật đúng là không có thành ý.”

Đồng Tiêu Dật liếc xéo hắn một mắt, tức giận nói: “Lúc ở Sở thật sự không nhìn ra người lại có dáng vẻ thế này. Vậy mà cũng leo một mạch lên được đến chức Thừa tướng à?”

Thẩm Anh lạnh nhạt nói: “Vậy người giống như Đồng đại nhân, sao có thể nhẹ nhàng thoải mái mà leo lên được vị trí Tả tướng?”

Đồng Tiêu Dật nghe vậy, hơi dừng lại một chút, sau đó chỉ chậm rãi nói: “Mấy lời thế này vẫn nên nói ít đi thì tốt hơn.”

Thẩm Anh không thèm để ý: “Chuyện chắc như đinh đóng cột rồi, Đồng đại nhân lại phản ứng như thế, thật sự là có phần.....”

“Người đủ rồi.” Đồng Tiêu Dật lạnh lùng nói, “Không lớn không nhỏ.”

Thẩm Anh cười nhạt, tiện tay cầm lấy một quyển sách, biếng nhác lật một tờ: “Bệ hạ không ban thưởng nhà, thật ra cũng không sao. Gì chứ nhà trong kinh thành thì đầy rẫy, chỉ là Đồng đại nhân lẻ loi một mình như thế, lúc mua nhà chắc sẽ hơi phiền phức.”

Đồng Tiêu Dật liếc nhìn hắn một cái.

Thẩm Anh nói: “Tiền để từng xây quan xá ở hoàng thành, bất kể là lên triều hay đến nha môn cũng đều cực kỳ gần, tiết kiệm thời gian đi đường, cũng hết sức thuận tiện. Tiền thuê cũng chỉ một lượng một tháng, bao ăn ở.”

Đồng Tiêu Dật cũng tiện tay cầm lấy một cuốn sách, cực kỳ nhàm chán lật lật xem, thuận miệng đáp lại: “Nơi ở tốt như vậy, chắc là phải tranh nhau đến sớm đầu mẻ trán.”

“Đích xác là sớm đầu mẻ trán.” Giọng Thẩm Anh vẫn nhạt nhẽo như trước, “Cho nên ta vừa ở là ở luôn mười một năm. Nói tới, bây giờ vẫn còn rất hoài niệm nơi đó đấy.”

Mười một năm. Đồng Tiêu Dật cũng đặc biệt miễn cảm với con số này, nàng không khỏi mím môi.

Thẩm Anh nói tiếp: “Theo ta được biết, hiện nay vẫn còn phòng trống, chính là phòng lúc trước ta ở. Nếu chê dịch quán không thuận tiện, mua nhà lại phiền phức, vậy thì trước khi bệ hạ ban nhà, chi bằng Đồng đại nhân đến Lại bộ hỏi một chút xem.”

71. Chương 71: Sát Tinh

Sau khi Mạnh Cảnh Xuân chuyển khỏi gian phòng của Thẩm Anh ở quan xá, mỗi tháng Thẩm Anh vẫn đúng hạn nộp một lượng tiền thuê, chưa bao giờ khất nợ, vì thế Lại bộ vẫn treo tên của Mạnh Cảnh Xuân như cũ, gian nhà đó cũng không ai vào ở.

Thẩm Anh đề cập với Đồng Tiêu Dật về chuyện quan xá, sau đó cũng lập tức sai người đến Lại bộ, bảo là bây giờ Mạnh Cảnh Xuân không ở nữa, gian phòng kia mới chính thức trống ra.

Ngày hôm sau, quả thật Đồng Tiêu Dật đi đến Lại bộ, tiểu lại từng nghe cấp dưới của Thẩm Anh nhắc tới, biết nàng là danh thân Đồng Tiêu Dật ở đất Sở, là tâm phúc bên cạnh tân hoàng, liền thấp thòm dẫn nàng đi xem phòng trong quan xá. Gian phòng của Thẩm Anh được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, bố trí cũng chu đáo, Đồng Tiêu Dật nhìn lướt qua, cảm thấy không tệ, lập tức moi một lượng bạc ra đưa cho tiểu lại kia, coi như là quyết định ở lại đây.

Mấy người ở nhà xung quanh đều biết căn này đã được bỏ trống rất lâu, bây giờ lại có người chuyển vào, không khỏi hiếu kỳ. Tiểu lại quan xá đã nhận tiền bịt miệng, nên chỉ nói với bên ngoài là một đại thần đất Sở tới, chứ không lộ ra người đó là Đồng Tiêu Dật.

Đồng Tiêu Dật mới tới kinh thành, cô độc một mình, hầu như không mang gì cả. Mạnh Cảnh Xuân nghe nói nàng tới đây, lập tức chuẩn bị một ít vật dụng hàng ngày, định đưa sang cho Đồng Tiêu Dật. Thẩm Đại Duyệt thì càng vui mừng hơn, cũng muốn đi theo Mạnh Cảnh Xuân tới thăm Đồng Tiêu Dật. Mạnh Cảnh Xuân không chịu nổi nàng lằng nhằng dây dưa, chỉ có thể mang nàng theo.

Lúc hai người đến quan xá, Đồng Tiêu Dật lại không có ở đấy. Mạnh Cảnh Xuân đợi trong xe ngựa một lát, đang định để hôm khác quay lại, Thẩm Đại Duyệt vẫn luôn vén rèm nhìn ra ngoài lại nói: “Tẩu tẩu, bên kia có người tới.”

Mạnh Cảnh Xuân thuận theo cửa sổ, ngó ra ngoài. Cừ thật, ban ngày ban mặt mà không ngờ lại đụng phải Bạch Tồn Lâm, đây là duyên phận xui xẻo gì không biết nữa. Nàng vội vàng đề rèm cửa sổ xuống, nói với Đại Duyệt: “Chính là Bång nhân Bạch đại nhân mà muội gặp hôm đó. Chúng ta cứ mặc kệ hắn là được.”

Thẩm Đại Duyệt thấy Mạnh Cảnh Xuân như thế, nhìn nàng một cái nói: “Người này thật sự không chịu nổi đến thế cơ à? Bộ đáng muốn tránh cũng không kịp của tẩu tẩu, giống như Bạch đại nhân là kẻ xấu vậy.”

“Hắn làm người cũng không tệ lắm, chỉ là thiếu tâm nhân thôi.” Tâm tư của Mạnh Cảnh Xuân hoàn toàn không đặt trên người này. Trước đó nàng còn suýt chút nữa thì quên Bạch Tồn Lâm ở sát vách, thực sự lo lắng tên lỗ mãng này sẽ đắc tội Đồng Tiêu Dật, có khi lại gây ra chuyện gì cũng không chừng.

Nhưng sợ điều gì sẽ gặp điều đó, có thể là xe ngựa của các nàng dừng ngay trong khu đất trống này rất thu hút, Bạch Tồn Lâm bị lòng hiếu kỳ xúi giục, đi thẳng về hướng này. Hôm đó Ngưu quản gia đánh xe, Bạch Tồn Lâm nhìn thấy Ngưu quản gia, lập tức nhận ra ông ấy là người của Thẩm phủ. Hắn nói: “Tìm ai? Có chuyện gì sao?”

Ngưu quản gia liếc hắn một cái, không thèm trả lời, dứt khoát giả càm vờ điếc, xoay người sang chỗ khác. Bạch Tồn Lâm thật sự vô cùng tò mò, người Thẩm phủ đến đây, chẳng lẽ là có liên quan với vị mới chuyển tới kia?

Tuy rằng dạo gần đây thường hay có quan viên lục tục được điều từ Sở đến kinh thành, quan viên Sở ở quan xá cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ, nhưng có một tin rò rỉ nói là vị mới tới này có lai lịch không nhỏ. Tuy còn chưa chính thức lộ diện, nhưng tám phần là sẽ khiến cho triều đình nổi cơn sóng gió.

Bạch Tồn Lâm nghe được tin người này ở cạnh nhà mình, nhưng lại chưa hề gặp nàng lần nào, lòng hiếu kỳ liền tăng thêm gấp bội.

Nếu có liên quan với Thẩm Anh, vậy thì nhất định là quan lớn kinh khủng nha.

Hắn bỗng nhiên có phần khản trương.

Đúng vào lúc này, ở chỗ giao lộ có một người rẽ vào. Bạch Tồn Lâm cẩn thận nhìn nhìn, người kia đã đi tới đối diện, thân hình gầy yếu, thoạt nhìn cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi. Nếu người này là đại quan thì tất cả đại quan trên đời này cũng không khỏi quá trẻ tuổi rồi.

Hắn đứng tại chỗ đợi người kia đi tới, nghĩ không chừng còn có thể chào hỏi, không ngờ Đồng Tiêu Dật lại xem hắn như không hề tồn tại, mắt cũng không liếc lấy một cái, đi thẳng tới ngưỡng cửa. Bạch Tồn Lâm ngậy người, lại thấy Mạnh Cảnh Xuân từ trong xe ngựa bước ra, theo sau chính là cô nương gặp ở quán trà lần trước.

Hắn sững sờ nhìn Mạnh Cảnh Xuân đi đến trước cửa phòng bên cạnh, mắt tròn xoe. Sao Mạnh Cảnh Xuân lại có thể dây dưa không rõ với bao nhiêu quan lớn như vậy chứ?

Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Đại Duyệt đi theo Đồng Tiêu Dật vào phòng, Ngưu quản gia chuyển một ít vật dụng thường ngày vào, Đồng Tiêu Dật nhìn một cái, nhìn Mạnh Cảnh Xuân cười nhẹ: “Bây giờ làm vợ người ta rồi, người ngược lại suy nghĩ chu đáo hơn.”

Hôm nay Mạnh Cảnh Xuân mặc một thân nam trang, Đồng Tiêu Dật nhìn cũng không thấy kỳ lạ.

Về chuyện Mạnh Cảnh Xuân giả nam làm quan ở kinh thành, nàng biết; chủ ý nhỏ nhỏ kia của Thẩm Anh, nàng cũng biết. Đơn giản là hy vọng nàng đến kinh thành có thể thúc đẩy chính sách cho nữ đi học, thậm chí còn mở ra chế độ cho nữ làm quan. Như vậy, cho dù là khi quân, nếu phía trên không truy cứu, thì cũng không có ai có thể bàn tán gì, quan hệ của hắn với Mạnh Cảnh Xuân cũng có thể danh chính ngôn thuận công khai ra ngoài.

Nàng hiểu rõ những khó khăn của nữ nhân khi ra làm quan, càng biết người lấy thân phận này đã phải vật lộn nhiều hơn so với người khác. Duyên phận giữa Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Anh cũng không dễ dàng gì, nàng có lòng muốn giúp cho người khác hoàn thành ước vọng, trong đáy lòng thật sự mong bọn họ có thể được hạnh phúc.

Trong phòng thiếu rất nhiều thứ, Đồng Tiêu Dật muốn mời hai nàng uống một chén trà, rồi lại lười động tay làm. Ngưu quản gia tự chủ trương thu dọn lại gian phòng giúp nàng, Đồng Tiêu Dật cũng chỉ đứng nhìn một bên rồi quay sang nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Cũng sắp đến trưa rồi, ra ngoài uống một chén không?”

Hôm nay là ngày nghỉ của Mạnh Cảnh Xuân, mà cũng không có chuyện gì quá quan trọng, nàng lập tức đồng ý. Vẫn là quán rượu cách quan xá không xa, Mạnh Cảnh Xuân lại nhớ đến một ít chuyện xưa. Năm ngoái bạn cùng trường với nàng đến thăm, chính là ăn cơm ở đây, sau đó nàng mặt dày mày dạn nửa đêm sang gõ cửa nhà Thẩm Anh, tá túc một đêm trong thư phòng của hắn.

Bây giờ nhớ lại, có cảm giác như chuyện này đã từ rất lâu.

Trong bữa tiệc, Đồng Tiêu Dật kể một ít chuyện xấu của Thẩm Anh thời còn niên thiếu, Thẩm Đại Duyệt ngồi một bên yên lặng cười. Đồng Tiêu Dật liếc nhìn nàng: “Tiểu nha đầu cười cái gì? Lúc đó muội còn chưa ra đời đâu.”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ nghĩ: “Hình như lúc đó muội cũng chỉ mới bốn, năm tuổi.....”

Đồng Tiêu Dật cười nhẹ, khóe mắt cuối cùng cũng đã có nếp nhăn. Nàng hơi hăm mộ nhìn Mạnh Cảnh Xuân: “Muội mới có hai mươi tuổi, còn trẻ lắm.”

Một tiếng cảm thán này khiến cho Mạnh Cảnh Xuân ngược lại cảm thấy ngại ngùng.

Nàng cúi đầu nhấp một ngụm rượu, vừa ngẩng đầu đã thấy Bạch Tồn Lâm ngồi bên bàn đối diện. Hắn đến đây khi nào vậy?! Mạnh Cảnh Xuân nhất thời cảm thấy hơi căng thẳng, cúi đầu vờ như không thấy hắn, không ngờ Bạch Tồn Lâm đã tự mình cảm chén bước tới ngồi xuống, cười ha ha nói: “Gặp được hiền đệ ở đây, thật đúng là duyên phận.”

Mạnh Cảnh Xuân đứng bật dậy, cũng không để ý nhiều, túm lấy tay áo Bạch Tồn Lâm, đi thẳng ra ngoài.

Lúc này sức nàng lại rất mạnh, kéo Bạch Tồn Lâm đi thẳng ra ngoài cửa quán rượu, nàng mới buông tay. Nàng liếc hắn một cái, nghiêm mặt nói: “Không biết Bạch huynh nghe được lời đồn gì ở bên ngoài rồi, nhưng vị ngồi bên trong kia không phải là người mà Bạch huynh muốn kéo quan hệ là kéo được đâu. Nếu không cẩn thận đắc tội, e là tương lai Bạch huynh sẽ phải hối hận đấy.”

Lời này nàng nói khá nóng nảy, Bạch Tồn Lâm lại oán thầm, Mạnh Cảnh Xuân người có thể kéo quan hệ với người ta, vậy sao ta lại không thể? Lúc ấy Thẩm Anh ở ngay cạnh nhà người, quan hệ kia người kéo đến mức người khác không dám nhìn thẳng, bây giờ khó khăn lắm mới có một đại quan tới ở bên cạnh nhà ta, sao lại không thể kéo quan hệ? Chẳng qua chỉ muốn mượn rượu chào hỏi một câu trước, vậy mà còn bị người ngăn lại. Bạch Tồn Lâm ta cũng không có hồ đồ đâu.

Mạnh Cảnh Xuân thấy hần như vậy, không khỏi thở dài: “Ta chỉ vì muốn tốt cho Bạch huynh thôi, sau này Bạch huynh sẽ hiểu.”

Tiếc rằng Mạnh Cảnh Xuân chọn sai phương pháp, Bạch Tồn Lâm đâu phải là kẻ chỉ cần dùng mấy lời khuyên tâm thường là khuyên được. Lúc này hần đã sớm không nghe lọt tai rồi, quay đầu đi thẳng vào trong, cực kỳ sáng khoái vọt tới trước mặt Đồng Tiêu Dật: “Văn bối là Bạch Tồn Lâm, hiện tại đang nhậm chức Viên ngoại lang bên Công bộ, ở trong căn nhà ngay bên cạnh tiền bối, thật là duyên phận khó có được.”

Đồng Tiêu Dật cũng không thèm nâng mắt, rốt cuộc cái đồ không biết cư xử này từ nơi nào chạy tới vậy? Người như thế mà cũng vào nha môn làm việc được, Công bộ thật sự thiếu người đến thế à?

Mạnh Cảnh Xuân đứng đằng sau nghe được, trực tiếp dừng chân.

Nàng đoán, lần này Bạch Tồn Lâm thực sự là toi rồi.

Đồng Tiêu Dật không có tính kiên nhẫn tốt như Thẩm Anh, thủ đoạn cũng hung ác hơn Thẩm Anh. Nếu có người chọc nàng, e là sẽ phải đợi gặp rủi rồi. Bạch Tồn Lâm luôn luôn khiến kẻ khác gặp rủi, không ngờ hôm nay lại chạm phải sát tinh Đồng Tiêu Dật này.

Đồng Tiêu Dật hơi giương mắt liếc xéo hần, giọng nói lạnh lẽo rét buốt: “Cấp trên của ngươi là ai vậy?”

Thằng nhãi Bạch Tồn Lâm này lại cực kỳ không biết nhìn sắc mặt người khác, ngây thơ nói: “Khổng Thế Hùng Khổng đại nhân.”

Đồng Tiêu Dật không đếm xỉa gì tới hần nữa, ôn nhu nói với Thẩm Đại Duyệt ở đối diện: “Ăn no chưa?”

Thẩm Đại Duyệt gật gật đầu.

Đồng Tiêu Dật liền đứng lên: “Vậy thì đi thôi.”

Thẩm Đại Duyệt đứng dậy đi ra ngoài với nàng, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đi tính tiền, lại bị Bạch Tồn Lâm ngăn lại.

Sức tướng tượng phong phú của hần phát huy tới cực hạn: “Hiện đệ định đưa muối muối mình cho vị đại nhân này làm phu nhân à? Theo ta thấy thân thể vị đại nhân này không được tốt cho lắm, lệnh muối gả đến đó e là.....”

Xưa nay Mạnh Cảnh Xuân không bao giờ trở mặt với người khác, lần này cũng gượng gạo ngắt lời hần: “Ta niệm tình Bạch huynh cùng khoa thi với ta, mấy lời nên nói đều đã nói cả rồi. Bạch huynh suy đoán như vậy thật sự khiến người khác rất không thoải mái. Danh tiết của xá muội cực kỳ quan trọng, xin Bạch huynh bớt nói những lời như thế đi. Ngoài ra, vị đại nhân này, Bạch huynh thật sự không đắc tội nổi đâu.”

Nàng liền từ từ nói xong, đầu cũng không quay lại bỏ đi ra ngoài, chỉ chừa lại một mình Bạch Tồn Lâm đang trợn mắt há mồm. Hần chậm rãi lấy lại tinh thần, thâm suy ngẫm vì lý do gì mà Mạnh Cảnh Xuân lại biến thành bộ dáng này.....

Bên ngoài, Thẩm Đại Duyệt nhỏ giọng nói với Đồng Tiêu Dật: “Tẩu tẩu nói vị Bạch đại nhân này chính là Bảng nhãn cùng khóa, thực không biết..... thi đình thi kiểu gì nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân đã vội vàng đuổi tới, hơi hỏn hển nói với Đồng Tiêu Dật: “Đồng đại nhân đừng nên so đo với một tiểu lại nho nhỏ, chỉ là còn quá trẻ nên không hiểu chuyện lắm mà thôi.”

Đồng Tiêu Dật lại cau mày: “Thiếu căn cốt à? Vậy cuộc thi chắc cũng be bét?”

Một lời trúng đích.

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Mấy quan lại chỉ biết học gạo không biết cách làm người, Đồng Tiêu Dật không phải là chưa từng gặp, nhưng không có tâm nhãn đến tận trình độ này, thì đúng là hiếm có. Người như vậy mà sau này còn làm hàng xóm với mình, Thẩm Anh làm vậy là muốn mình an tâm kiểu gì?

Nàng nhìn Mạnh Cảnh Xuân, hỏi: “Nghe nói sau khi Thẩm Anh chuyển ra, muội còn ở trong gian phòng quan xá đó một lúc?”

“Đúng vậy.....”

Đồng Tiêu Dật lại hỏi: “Lúc đó tên thiếu tâm nhãn này đã ở sát vách muội rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân không khỏi nhớ đến vài chuyện xấu hổ, khẽ gật đầu.

Đồng Tiêu Dật thầm nghĩ thực đáng thương, khoe môi hơi mím lại, nhỏ giọng hỏi tiếp: “Lúc đó muội với Thẩm Anh có gì gì không?”

Gì cơ? Có gì gì?

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng liếc mắt lắt đầu.

“Chắc hẹn hò thì có chứ?”

Mạnh Cảnh Xuân ngượng chín mặt, thề thốt phủ nhận: “Không có không có.”

Đồng Tiêu Dật mỉm cười, vỗ nhẹ vào lưng nàng: “Đừng nói là tên thiếu tâm nhãn kia quấy nhiễu hai người chứ? Nhìn tình hình hôm nay, hình như muội rất sợ hấn lỗ măng đắc tội ta. Chắc tên gia hỏa này cũng từng đắc tội Thẩm Anh rồi? Đến giờ mà vẫn còn ở Công bộ làm việc được, thật đúng là kỳ tích.”

72. Chương 72: Cách Âm Rất Tệ!

Mạnh Cảnh Xuân bị nàng nói đến mức mặt đỏ như có thể nhỏ ra máu, Đồng Tiêu Dật thấy da mặt nàng mỏng như thế, cũng không trêu chọc nàng nữa, hơi nghiêm nghiêm mặt, dừng chân lại: “Trở về sớm chút đi, Đại Duyệt cũng không tiện xuất đầu lộ diện quá lâu ở bên ngoài, không cần đưa ta về nhà đâu.”

Nếu đã thế, Mạnh Cảnh Xuân cũng không quấy rầy nàng nữa, cùng Thẩm Đại Duyệt cáo từ nàng.

Khi hai người về phủ, Thẩm Thời Linh vừa mới từ phía nam quay lại, đang ngồi uống trà ở tiền sảnh, kể lễ phàn nàn với Nghiêm Học Trung, nói là thời tiết phía nam vẫn còn nóng vô cùng, không ngờ kinh thành đã vào thu, lúc lạnh lúc nóng thấy có chút không chịu nổi.

Nàng uống miếng trà, lại hỏi: “Mạnh Cảnh Xuân đi nha môn rồi à? Từ Sở về đây từ khi nào vậy?”

Hôm nay Nghiêm Học Trung cũng nghỉ, chuyển hộp điểm tâm qua cho nàng, thông thả nói: “Tiểu Mạnh nghỉ, đi quan xá tìm Đồng Tiêu Dật rồi. Hơn nửa tháng trước trở về, còn mang theo Đại Duyệt.”

“Đồng Tiêu Dật cũng đến kinh thành? Nha đầu Đại Duyệt kia quả nhiên là bám theo Đồng Tiêu Dật mọi lúc mọi nơi. Đã nói bao nhiêu lần là tính tình của muội ấy không so được với Đồng Tiêu Dật, chen vào trong đám người đó sẽ chỉ chịu bị bắt nạt thôi, không bằng ở nhà đọc sách trồng hoa, bảo dưỡng tính tình, cũng đâu có cắt xén ăn mặc gì của muội ấy đâu.”

Nàng vừa dứt lời, Thẩm Đại Duyệt đã mang theo vẻ mặt tươi cười bước vào, rất là biết điều gọi nàng một tiếng: “A tỷ.” Mạnh Cảnh Xuân đứng sau lưng nàng, nhìn thấy Thẩm Thời Linh, hô một tiếng “trưởng tỷ”, lại nói với Nghiêm Học Trung một tiếng “tỷ phu”.

Nghiêm Học Trung không có biểu cảm gì, ngược lại Thẩm Thời Linh nghe được nàng gọi thế, thật sự rất hưởng thụ. Thẩm Thời Linh biết chuyện hai người bọn họ thành thân, nói: “Tỷ không tham dự tiệc cưới được, dù sao cũng phải cho tỷ ăn kẹo mừng chứ.”

Mạnh Cảnh Xuân ngẫm nghĩ, làm gì có kẹo mừng gì đâu! Lại quên bém mắt Thẩm Thời Linh, làm sao mới được đây. Thẩm Đại Duyệt đứng một bên lại sắp tới, thì thầm nói: “Hôm qua a huynh mua kẹo, để ở thư phòng.”

Mạnh Cảnh Xuân như trút được gánh nặng, vội quay đầu lại: “Để muội đi lấy.”

Thẩm Thời Linh để nàng đi, ánh mắt dời về phía Thẩm Đại Duyệt, hỏi tiểu nha đầu làm gì ở kinh thành trong thời gian qua.

Mạnh Cảnh Xuân nhẹ nhàng bước vào thư phòng, trên bàn không có kẹo, kéo ngăn kéo ra, cũng không có kẹo. Nàng nhìn quanh bốn phía, thật sự không biết Thẩm Anh giấu kẹo ở đâu, đi lục lọi trong tủ, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Nàng đứng thẳng lại, tiểu nha đầu Đại Duyệt chắc không đến mức lừa nàng. Vốn còn muốn khen Thẩm Anh lo trước tính sau suy nghĩ chu đáo, nhưng hẳn giấu kẹo kín quá, thực sự là không giúp được gì.

May mà Thẩm Anh về sớm, nghe Ngưu quản gia nói nàng đến thư phòng tìm kẹo, vừa về phủ liền né khỏi tiền sảnh, men theo đường nhỏ đi tới thư phòng.

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân đang kiễng chân lật tìm trên tầng cao nhất của giá sách, nhìn thấy được một cái hộp nhỏ, lập tức với tay định lấy xuống, Thẩm Anh đã đẩy cửa ra. Nàng nghe tiếng, quay phắt người lại, thấy người vào là Thẩm Anh, vội nói: “Có phải kẹo mừng giấu trong hộp này không?”

Thẩm Anh đi đến đằng sau nàng, đè móng vuốt của nàng lại, duỗi tay lấy cái hộp xuống, đưa cho nàng.

Mạnh Cảnh Xuân mở ra nhìn một cái, bên trong quả thật chứa đầy kẹo, lập tức thò tay cầm lấy một viên nhét vào trong miệng, vừa ngậm kẹo vừa ngọng ngọng hỏi: “Sao lại để hộp kẹo trên nóc tủ vậy, cao kinh khủng luôn.”

Thẩm Anh nhàn nhạt trả lời: “Sợ lúc nàng đọc sách rảnh rồi không biết làm gì cầm lấy ăn luôn, cho nên mới đặt trên cao như thế.”

Mạnh Cảnh Xuân phồng má, giọng nói vẫn ngọng nghịu như trước: “Thiếp đâu phải là con nít.”

Thẩm Anh nâng tay kê ép ép hai má của nàng: “Ăn ngon không?”

Mạnh Cảnh Xuân không hay biết gì mà gật gật đầu: “Cũng tạm, hơi bị ngọt quá.”

Nàng đứng đưa lưng về phía giá sách, cúi đầu định đẩy nắp hộp lại, Thẩm Anh đã đi trước một bước, cướp lấy cái hộp kia, đè nàng lên giá sách. Chiều mùa thu, ánh nắng ấm áp chiếu đầy cả một phòng, bên trong bên ngoài đều cực kỳ yên tĩnh. Mạnh Cảnh Xuân vội nhai nhai viên kẹo kia rồi nuốt xuống, thầm thì: “Thiếp ra đằng trước đưa kẹo mừng cho trưởng tỷ.”

Thẩm Anh lại cúi đầu, cọ cọ trán mình lên trán nàng, đôi mắt mềm mại ấm áp: “Hôm qua ta làm việc cả đêm không về, nàng cũng không nhớ ta à?”

“Chính sự bận rộn mà, có cách nào đâu.....” Mạnh Cảnh Xuân thì thầm nho nhỏ, “Thiếp cũng đâu thể nào chạy đến Chính sự đường được, rất khả nghi.....”

Lời nàng còn chưa dứt, Thẩm Anh đã dán lên làn môi ấm áp của nàng, chậm rãi cạy mở hàm răng của nàng, cùng nàng chia sẻ vị ngọt ngào kia. Một tay của hắn vẫn còn đang bưng hộp kẹo, một tay khác ôm nhẹ lên gáy nàng, môi dính chặt vào nàng không muốn buông ra.

Mạnh Cảnh Xuân chủ động duỗi hai tay ôm lấy cổ hắn, dán sát vào hắn hơn. Nụ hôn dịu dàng triền miên khiến cho cả người đều như nhũn ra, hơi thở của Mạnh Cảnh Xuân đã bắt đầu gấp gáp, không khỏi nhắm nghiền mắt.

Tay Thẩm Anh dời đến eo nàng, tay kia thuận tiện đặt đại hộp đường lên một tầng nào đó của giá sách rồi cũng chuyển qua ôm nàng. Chân Mạnh Cảnh Xuân đã nhũn ra, không còn sức lực gì, cuối cùng giẫm luôn lên chân hắn. Thẩm Anh chuyển tay xuống, nâng nàng lên, dứt khoát bế nàng lên, hôn hôn gặm gặm, tiếp tục triền miên.

Sau khi kết hôn, Thẩm Anh vẫn cực kỳ khắc chế trên phương diện này. Tuy trong lúc lẫn lộn, hai người cũng đã có tiến bộ, nhưng bởi vì số lần thật sự có hạn, nên cũng chưa đạt được trình độ ăn một lần là ghiền.

Nhưng khát vọng thân mật giữa hai người, một khi bị khơi mào lên, cả người lập tức như bị lửa đốt, cấp bách muốn chia sẻ hưởng thụ cảm giác nóng rực này với đối phương.

Mạnh Cảnh Xuân bị hấn trên đến mức tim gan đều ngứa, tay vô thức chuyển ra đằng trước, trượt vào trong áo hấn, xoa xoa nắn nắn xương quai xanh của hấn. Thẩm Anh khẽ rên một tiếng, cuối cùng rời khỏi nòng, mỉm cười nhìn chăm chú vào mắt nàng, sóng tình dâng trào, hơi nước bao phủ cả đôi mắt.

Nhìn nhau một lúc, Mạnh Cảnh Xuân vùi đầu vào trong ngực hấn, giọng khàn khàn nhỏ nhỏ, không biết thẹn nói: “Nếu đang ở phòng ngủ thì tốt biết mấy.”

Thẩm Anh bế nàng, lưng nàng đè lên giá sách, ánh mặt trời ngoài phòng vẫn chói chang như trước, hoa kim ngân quần trên song cửa sổ tỏa hương thoang thoảng, khiến lòng người mê say. Mạnh Cảnh Xuân cảm nhận được nhịp tim của hấn, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Mùi bồ kết trên quần áo xen lẫn với mùi hoa thoang thoảng, hòa vào làm một, nàng cảm thấy hơi say, không tìm được mà khe khẽ rên thành tiếng.

“Không ở phòng ngủ cũng có sao đâu.” Giọng Thẩm Anh khàn khàn, thấp thoáng mang ý cười.

Mạnh Cảnh Xuân đỏ mặt chột hấn một cái: “Ban ngày ban mặt.....”

“Dù sao cũng đâu có ai tới.” Thẩm Anh nhần nhịn, nhưng vẫn châm ngòi thổi gió cho nàng, cực kỳ ác ôn.

Mạnh Cảnh Xuân lại hít sâu một hơi, cọ cọ vào áo hấn, nói: “Thả thiếp xuống đi.”

Thẩm Anh mím môi, liếc qua hộp kẹo trên giá sách, nói: “Nàng dứt cho ta ăn một viên kẹo, ta lập tức thả nàng xuống.”

Mạnh Cảnh Xuân quay lại, vươn tay lấy cái hộp kia, cầm một viên định nhét vào trong miệng hấn, nhưng Thẩm Anh lại mím chặt môi, khóe mắt có ý cười, nhìn nàng rất lâu mới mở miệng: “Nàng dứt như vậy có khác gì ta tự ăn đâu?”

Mạnh Cảnh Xuân không lay chuyển được hấn, đành phải dùng miệng dứt cho hấn. Lại thêm một phen dây dưa với nhau, cả hai đều thở hồng hộc, bấy giờ mới bỏ qua.

Thẩm Anh thả nàng xuống, bấp chân nàng đã run rẩy, chu mỏ nói: “Tối nay thiếp sẽ đòi lại, Tướng gia nhớ đấy.” Nàng xoay người cầm lấy hộp kẹo trên giá, định đi ra tiền sảnh, Thẩm Anh lại ở đằng sau cười nàng: “Nói tới đây lấy kẹo mà lại lấy lâu như vậy, nàng không sợ nàng ấy hỏi nàng làm gì à?”

“Sợ gì chứ?” Mạnh Cảnh Xuân hơi ngẩng cổ lên, “Cứ nói là có ai đó bủn xỉn, giấu quá kỹ, làm cho thiếp phải tìm lâu lắc lâu lơ.”

Thẩm Anh đi qua, ôm lấy vai nàng, tay dờ lên môi nàng xoa xoa: “Môi đỏ đến mức này, sắp sưng lên luôn rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân lẩm bẩm nói: “Thì nói là ăn đường ăn đến sưng cả miệng.”

“Lý lẽ hoang đường.” Thẩm Anh xoa xoa tóc nàng, xoa đến lúc nàng sắp xù lông thì lại đứng lúc thu tay về: “Ta không ra đằng trước góp vui đâu, mất công lại bị nàng ấy hỏi đến không ngừng lại được. Tạm thời đừng nói ta về phủ rồi, đợi đến cơm chiều thì đến gọi ta, ta về phòng chợ mắt một chút đã.”

Mạnh Cảnh Xuân biết đêm qua hấn trực đêm mệt mỏi, chắc là cả đêm gần như không ngủ, hôm nay lại bận đến giờ này mới về, quả thực là nên nghỉ ngơi một chút. Nàng nhìn mặt hấn, trong lòng đột nhiên đau xót, nhìn không được vươn cánh tay không cầm hộp kẹo ra, sờ sờ: “Tướng gia mà cứ tiếp tục chịu đựng thế này, thật sự sẽ mau già lắm.”

“Già cũng không cho ghét bỏ.”

Mạnh Cảnh Xuân gật mạnh đầu, trên mặt nở một cười: “Vậy thiếp ra đằng trước.”

***

Hình như hôm nay Thẩm Thời Linh không có bao nhiêu tinh lực, nhận kẹo xong, cũng không nói gì khó xử Mạnh Cảnh Xuân, chỉ mỉm cười nói: “Sau này nếu thời cơ chín muồi, cũng tổ chức một bữa tiệc cưới ở kinh thành đi.”

Mạnh Cảnh Xuân sững sốt, đừng nói là muốn giày vò thêm một lần nữa chứ?

Nghiêm Học Trung cúi đầu tách hạt dưa, không lên tiếng. Thẩm Đại Duyệt ngồi một bên ngọt ngào cười, nâng tách uống trà. Ánh mặt trời ngoài phòng tàn dần, hoàng hôn sắp buông xuống, Thẩm Thời Linh bất chợt mở miệng nói: “Bày một bàn mạt chược đi, lâu lắm không chơi rồi.”

Nàng là người thuộc phái hành động, vừa dứt lời liền bảo Ngưu quản gia đi lo liệu. Trong sân bày một cái bàn bát tiên, mạt chược được bày ra, thức ăn cũng được mang lên, bốn người vừa ăn vừa chơi mạt chược.

Vận may của Mạnh Cảnh Xuân cực tốt, thắng liên tiếp vài ván, Thẩm Thời Linh lại càng không muốn thả nàng đi. Nhưng Mạnh Cảnh Xuân nhớ tới Thẩm Anh, chỉ sợ hiện giờ tên gia hỏa này vẫn còn đói bụng, cũng không biết đã tỉnh chưa, có biết tự đi tìm đồ ăn hay không.

Qua một lúc lâu, trời tối đen hoàn toàn, Thẩm Thời Linh mới đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi Ngưu quản gia: “Sao đến giờ mà đại nhân nhà người còn chưa về nữa?”

Ngưu quản gia khom người đáp: “Tướng gia về từ sớm rồi, đêm qua trực, chắc là giờ đã ngủ.”

“À ——” Thẩm Thời Linh vốn còn do dự, thấy vậy lại nói: “Vừa vặn chơi thêm được vài ván nữa. Hồi trước lúc tên kia còn ở trong nhà có nói, chơi mạt chược mê muội mất cả ý chí, đừng để hấn nhìn thấy.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, kêu rên một tiếng dưới đáy lòng, nhìn nhìn bài của mình, lại nhìn nhìn tiền vốn, dứt khoát cố ý thua bọn họ. Đến khi hai tay nàng trống trơn không còn tiền vốn, lại bị Thẩm Thời Linh nhìn ra mảnh khõe.

Thẩm Thời Linh cười một tiếng: “Tiểu kiều thê nhớ phu quân quá nên cố ý thua chúng ta đấy à?”

Mạnh Cảnh Xuân đỏ mặt, may mà ánh sáng xung quanh mờ mờ nên nhìn không rõ lắm.

Thẩm Thời Linh thực hiện được, cuối cùng chịu buông tha nàng: “Trời giá rét, cứ ngồi bên ngoài mãi cũng không tốt, về phòng thôi, lần tới chơi nữa là được.”

Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới đứng lên, cúi đầu vội vội vàng vàng đi đến nhà bếp.

Nàng đến nhà bếp lấy một ít thức ăn, xách hộp đồ ăn đi về phòng ngủ. Nàng đẩy cửa vào trong, thấy trong phòng tối đen, im lìm tĩnh mịch, quả nhiên Thẩm Anh còn đang ngủ. Nàng để hộp đồ ăn xuống, đốt đèn lên, vừa quay đầu lại đã thấy Thẩm Anh mở mắt nhìn nàng.

Mạnh Cảnh Xuân nuốt nước bọt: “Cái kia, trưởng tử nhất định đòi chơi mạt chược, cho nên……”

“Không muốn ăn.” Thẩm Anh xoay người lại, quay mặt vào trong.

Mạnh Cảnh Xuân đi đến bên giường, ngồi xổm xuống, giọng điệu cầu xin: “Ăn một chút thôi, không thì dạ dày không chịu nổi đâu.”

Thẩm Anh vẫn đưa lưng về phía nàng như cũ, không thèm xoay người lại. Mạnh Cảnh Xuân đứng lên: “Không ăn thì thôi vậy, để thiếp đi gọi người chuẩn bị nước ấm cho Tướng gia, tắm rửa một chút rồi ngủ tiếp.”

Nàng vừa dứt lời, liền lập tức ra ngoài.

Thẩm Anh không khỏi nhụt chí, tự mình ngồi dậy cầm hộp đồ ăn qua ăn. Đợi đến khi hấn ăn xong, đã có gã sai vặt bưng nước ấm tới. Mạnh Cảnh Xuân chuẩn bị khăn mặt cùng với quần áo sạch sẽ cho hấn đầu vào đó, nói: “Thiếp đi qua phòng khác tắm, Tướng gia tắm xong cứ ngủ trước đi.”

Song rốt cuộc đó cũng chỉ là lời nàng nói, đến khi tắm xong quay lại thấy Thẩm Anh vẫn còn ngâm trong nước, vươn tay thử, thấy nước đã lạnh, nàng vội vàng vỗ vỗ vai hấn: “Tướng gia đừng ngủ trong thùng tắm chứ, bị cảm lạnh đấy!”

Thẩm Anh bấy giờ mới nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, lườm nhác nhìn nàng, nói: “Khăn khô.”

Mạnh Cảnh Xuân giống như tiểu nha hoàn, chuyển khăn qua cho hấn, lại cầm quần áo đến cho hấn, liếc mắt sang chỗ khác, đưa cho hấn tự mặc.

Thẩm Anh liếc nhìn nàng, giọng nói hờ hững: “Nàng như vậy là đang thẹn thùng à?”

Mạnh Cảnh Xuân nuốt nước bọt: “Mới không phải.” Nàng vừa chuyển mắt lại, đã thấy Thẩm Anh ra khỏi bồn tắm, cầm khăn khô lau lau qua quýt, lấy bộ trung y rộng rãi mặc vào.

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân cũng chỉ mặc một bộ trung y, đợi Thẩm Anh lên giường, nàng cũng cọ cọ leo lên, chỉ nhoáng cái đã bị Thẩm Anh đè dưới thân.

Chẳng qua chỉ là một đêm không gặp, lại có cảm giác như tiểu biệt thắng tân hôn. Có thể là khát vọng đã lâu, mà Thẩm Anh cũng ngủ bù rồi, thể lực cực tốt, lần ân ái này chỉ có thể dùng câu ‘muốn ngừng mà không được’ để hình dung.

Cuối cùng Mạnh Cảnh Xuân nằm bên trên, rên lên một tiếng không hề có tí sức nào, nằm sấp trên người Thẩm Anh thở hổn hển. Thẩm Anh lật nàng lại rồi ôm nàng ngủ. Đêm đầu thu, cảm giác mát lạnh thấm vào người, nửa đêm Mạnh Cảnh Xuân đá văng chăn mền theo thói quen, Thẩm Anh dứt khoát ôm chặt nàng trong ngực, ép nàng phải ngủ cho thành thật. Mạnh Cảnh Xuân lập tức ngoan ngoãn dụ hiền, không động đậy loạn xạ nữa, cũng không còn thấy đêm thu lạnh lẽo nữa.

Hai người đều ngủ thật say.

Sáng hôm sau, Mạnh Cảnh Xuân đang ngủ đến không biết trời trăng gì, bất chợt bị tiếng động ở phòng bên cạnh đánh thức, lập tức ngồi dậy.

Nàng xoa xoa mắt, đẩy đẩy Thẩm Anh, khàn khàn hỏi: “Tiếng gì ở bên cạnh vậy?”

Thẩm Anh lập tức bịt lỗ tai nàng lại.

Mạnh Cảnh Xuân bỗng nhiên phản ứng kịp, kinh hãi đến mức ngồi bật dậy, giọng dè dặt: “Hóa ra cách âm tệ dữ vậy hả? Sao hôm qua Tướng gia không nói với thiếp!”

Thẩm Anh vẫn nằm đó, lười nhác nói: “Không phải ta đã từng nói với nàng là phòng bên cạnh âm ỉ à?”

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên nhớ đến một buổi tối nào đó Thẩm Anh qua tìm nàng xin tá túc, nói phòng bên cạnh quá ồn.

“Vậy, vậy, tối hôm qua, thiếp.....” Mạnh Cảnh Xuân liếm liếm làn môi khô khốc, nói năng lộn xộn, không biết nên nói gì mới tốt.

73. Chương 73: Nữ Triều Phục

Thẩm Anh lười nhác xoay người đi, có ý như muốn ngủ tiếp: “Nàng sợ gì chứ? Ngượng à?”

Mạnh Cảnh Xuân lôi hấn dậy: “Đừng ngủ nữa, muộn rồi.”

“Hôm nay là ngày nghỉ, không đi.” Thẩm Anh kéo kéo chăn lên, trùm lại.

Tiếng động trong phòng bên cạnh vẫn còn tiếp tục, Mạnh Cảnh Xuân đỏ bừng mặt, cúi người nghịch tóc Thẩm Anh, cơ thể đã sát vào gần hần. Thẩm Anh đè tay nàng lại, giọng nói khàn khàn: “Sáng sớm đừng trêu chọc ta. Nếu vội đến nha môn thì nàng đi ăn sáng trước đi, ta muốn ngủ thêm một lát.”

Mạnh Cảnh Xuân khẽ đập hần một cái rồi lấy tay nhéo nhéo mặt hần: “Lần nào Tướng gia cũng thừa dịp thiếp phải đến nha môn mới nghỉ, không thể chuyển sang cùng một ngày à.”

Thẩm Anh lại đè tay kia của nàng lại: “Ngaoan, hôm nay sẽ bảo đầu bếp nấu mấy món ngon, giữa trưa đem qua cho nàng. Đừng ăn lương khô mãi thế.”

Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu gặm gặm hần, trong miệng lẩm bẩm, không biết đang nói gì.

Thẩm Anh giương mắt khẽ nhéo cằm nàng: “Không nỡ đi à?”

Mạnh Cảnh Xuân bỗng gật đầu, Thẩm Anh hơi ngẩng đầu, hôn nàng một cái: “Muốn luôn luôn ở cùng với ta sao?”

“Uhm.”

“Thích đến mức không thể bỏ, không thể chia xa, không phải ta không được?”

Mạnh Cảnh Xuân gật đầu lần nữa, nhưng lý trí lại nói cho nàng là phải đứng dậy. Nàng vùi đầu xuống, hít sâu một hơi, hạ quyết tâm bỏ dậy: “Sau này Tướng gia đừng như thế nữa, thiếp sẽ không nở đi.” Nàng vội vàng bỏ xuống giường, đứng bên giường, trái một cái phải một cái mặc quần áo.

Thẩm Anh nghiêng người nhìn nàng, lúc nàng khoác bộ quan bào rộng thùng thình lên người, lại bất chợt thốt ra: “Theo ta được biết, Lễ bộ đã phụng mệnh bắt đầu âm thầm gấp gấp may nữ triều phục.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, sửng sốt, tay đang cột dây thắt lưng cũng hơi ngừng lại, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Có liên quan đến Đồng đại nhân sao?”

“Không hoàn toàn là vì nàng ấy.” Giọng Thẩm Anh nhàn nhạt, cứ như chuyện mình đang nói không phải là chuyện ghê gớm gì. Nhưng mà vợ và may nữ triều phục, chắc cũng không đến mức chỉ để mang ra trang trí ở nơi nào đó. Hiện giờ còn chưa có ý gì là muốn thi hành chế độ cho nữ đi học, sao lại có thể đột ngột nói đến chuyện nữ làm quan chứ.

Nàng khẽ hít một hơi, xoay người chào tạm biệt Thẩm Anh rồi cúi đầu ra ngoài. Bên ngoài đang mưa, cơn mưa cũng không nhỏ, thậm chí còn có xu hướng to hơn.

Nàng đến phòng ăn ăn điểm tâm, vốn đã định đi, kết quả lại đúng lúc thấy Thẩm Thời Linh cùng Nghiêm Học Trung đi tới, mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu: “Chào trưởng tử, chào tỷ phu.”

Sắc mặt Thẩm Thời Linh rất tốt, liếc nhìn nàng, cười cười nói: “Đi sớm như vậy à?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Thẩm Thời Linh lại nói: “Lát nữa ta cũng phải ra ngoài, có thể xe ngựa trong phủ không đủ dùng, không bằng muội chờ một chút, đi cùng với Học Trung đi.”

Sao mà Mạnh Cảnh Xuân dám đi cùng với Nghiêm Học Trung cơ chứ, nàng bị dọa đến mức vội vàng xua tay: “Không, không cần..... Muội tự nghĩ cách là được.”

Thẩm Thời Linh không cản nàng, nàng liền vội vội vàng vàng chạy về phòng khách, tìm áo tơ mặc vào, bung dù rồi lập tức đi đến nha môn. May mà gió không lớn, dù lại to, trên người không bị mưa thấm ướt. Chỉ tội cho đôi giày, bị nước đọng làm cho ướt đầm.

Nàng sợ bị nhiễm lạnh, vừa đến nha môn liền ngồi xuống cởi ra giày vớ đã sũng nước, trải giấy ra đất rồi đặt chân trần lên trên tờ giấy kia, sau đó bắt đầu cúi đầu viết hồ sơ vụ án.

Do trời lạnh nên đôi giày kia phơi dưới bàn rất lâu mà cũng vẫn ẩm ướt. Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa bụng, tính tính thấy canh giờ cũng sắp tới rồi, vậy mà vẫn chưa thấy người trong phủ đến đưa cơm. Nàng cúi đầu lục lọi trong cái hộp nhỏ dưới bàn, đang định tìm một ít điểm tâm để ăn, Từ Chính Đạt lại từ từ đi đến cửa, chỉ chỉ mấy người trong phòng, nói: “Nghiêm đại nhân có chuyện muốn nói, mấy người các người ra đằng sau một chuyến đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, vội vàng mang giày vào, Từ Chính Đạt lại liếc liếc nàng: “Người không cần đi.”

“Ồ?” Cái này.....

Đồng liêu lục tục đứng dậy đi ra đằng sau, chỉ chừa lại một mình Mạnh Cảnh Xuân ngồi ngốc trong phòng. Một luồng gió thổi vào, Mạnh Cảnh Xuân không khỏi hắt hơi một cái.

Nàng vừa ngẩng đầu đã thấy Thẩm Anh xách một cái bọc lớn đi tới, còn nhân tiện đóng chặt cửa lại. Hắn vậy mà lại trắng trợn mang cơm tới cho nàng, rõ thật là.....

Đáng lẽ Mạnh Cảnh Xuân phải đứng dậy, nhưng nàng lại chưa mang giày, nên chỉ ngơ ngác ngồi đó. Thẩm Anh chuyển chồng hồ sơ trên bàn của nàng sang một bên, từ trong bọc lấy ra hộp thức ăn, để xuống bàn rồi nhàn nhạt nói: “Thừa dịp còn nóng ăn đi.”

Hắn kéo ghế qua ngồi xuống, ung dung nhìn nàng ăn. Mạnh Cảnh Xuân sợ mấy đồng liêu đột nhiên quay lại, mở hộp thức ăn, lập tức vùi đầu liêu mạng ăn, Thẩm Anh lườm nàng một cái: “Đừng gấp, trong vòng nửa canh giờ nữa không có ai tới đâu.”

Hắn còn dặn dò Nghiêm Học Trung luôn rồi? Cần gì phải thế nha.....

Bữa cơm này Mạnh Cảnh Xuân ăn mà thật sự thấp thỏm, vội vàng và cơm xong, đẩy hộp thức ăn lại, lập tức nói: “Tướng gia mau đi đi, có chuyện gì thì đợi tối về rồi nói.”

Thẩm Anh vẫn cứ ngồi đó: “Ngươi quản gia nói sáng nay nàng che dù ra ngoài, quần áo có bị mưa ướt không?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng lắc đầu.

Thẩm Anh nhìn nàng chòng chọc: “Giày thì sao?”

Mắt Mạnh Cảnh Xuân đảo tròn, nói: “Cũng tạm tạm, hơi ướt một chút.”

Trước bàn của nàng có tấm chắn, cho nên không thấy được chân nàng. Thẩm Anh đứng lên, đi vòng ra đằng sau lưng nàng, thấy nàng để chân trần giẫm trên mặt đất, hắn không biết phải nói gì với nàng nữa.

Hắn lại đi ra đằng trước, từ trong bao lấy ra một đôi vớ sạch cùng một đôi giày mới, đưa cho nàng: “Đừng vì ngại ngừng mà tự đi một mình. Chiều nay về chung với Nghiêm Học Trung đi, hôm nay gặp mưa nhiễm lạnh, dễ bị bệnh lắm.” Hắn hơi ngừng lại một chút: “Chính sự đường có vài chuyện, ta phải lập tức qua đó một chuyến, e là đêm nay không về đúng giờ được. Nhớ đi ngủ sớm một chút, biết chưa?”

Mạnh Cảnh Xuân nhận đồ, không nói tiếng nào, chỉ khẽ gật đầu.

Thẩm Anh duỗi tay qua, nhẹ nhàng vôn vê tai trái của nàng, lại dờ lên sờ sờ đầu nàng: “Đống hồ sơ này không viết xong hết thì thôi, đừng liêu mạng quá. Ta đi đây.”

Mạnh Cảnh Xuân còn chưa mang xong giày vớ, chưa kịp đứng lên tiễn hắn, Thẩm Anh đã cầm hộp thức ăn đi ra ngoài.

Cửa bị đóng lại lần nữa, Mạnh Cảnh Xuân chợt cảm thấy chua xót trong lòng. Hồi trước thấy không sao cả, bây giờ thì càng lúc càng không thể chịu được chuyện hắn khổ cực như vậy, nhưng lại không thể giúp gì được cho hắn.

Nàng khụt khịt mũi, bắt tay vào viết hồ sơ vụ án lần nữa, thấm thoát đã đến hoàng hôn. Nghiêm Học Trung tới gọi nàng cùng về, nàng leo lên xe ngựa cũng không nói chuyện với hắn. Qua một lúc rất lâu, Nghiêm Học Trung mới nói: “Nghe nói hồi trước ngươi nhận một ông cậu nuôi?”

Cậu? Tông Đình sao!

Mạnh Cảnh Xuân lúng túng đáp lại: “Cứ xem là thế đi.”

“Hình như vị Tông đại nhân kia về kinh. Lễ bộ Thượng thư về hưu, Tông đại nhân lấp vào chỗ đó.”

“Chuyện từ bao giờ vậy?”

Nghiêm Học Trung nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái: “Về được một thời gian rồi, tiếp nhận chức vụ cũng đã là chuyện của hôm qua. Người chưa đi gặp ông cậu này sao?”

Suy cho cùng Mạnh Cảnh Xuân với Tông Đình cũng chỉ có duyên gặp vài lần, chưa thể gọi là quen thuộc. Khi đó Tông Đình đơn phương tình nguyện muốn làm cậu, nàng cũng không tỏ rõ thái độ.

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Sao tự dưng tỷ phu lại nhắc tới chuyện này?”

“Hỏi chơi một chút thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ, với tính tình của Nghiêm Học Trung, sao có thể chỉ hỏi chơi một chút chứ. Tông Đình nhậm chức Lễ bộ Thượng thư, về kinh lần nữa, hiển nhiên là có lý do. Bây giờ triều đình đang trong giai đoạn chuyển giao, lão thần đua nhau về hưu thoái ẩn, nhìn lại thì hiện tại chính là thiên hạ của tân thần.

Nàng chợt nhớ tới chuyện sáng nay Thẩm Anh nói với nàng, Lễ bộ đang bí mật may nữ triều phục. Nếu Tông Đình nhậm chức Lễ bộ Thượng thư, hiển nhiên là cũng phải biết chuyện này. Chẳng lẽ trong triều thực sự sắp có thay đổi to lớn gì sao?

***

Dự đoán này của Mạnh Cảnh Xuân không sai, chỉ ngắn ngủi ba ngày sau, Trần Uẩn về hưu, ghế Tả tướng từ nay bỏ trống. Khi mọi người trong triều đều cho rằng Thẩm Anh sẽ bỏ lên trên thêm một bậc, một chiếu thư bổ nhiệm lại được truyền ra ——

Phong trọng thần đất Sở Đồng Tiêu Dật làm đương triều tả tướng.

Mấy người này không biết Đồng Tiêu Dật đã vào kinh, đối mặt với việc bổ nhiệm thành linh này, thực sự là cảm thấy không có lý lẽ. Huống chi lúc tuyên đọc chiếu thư bổ nhiệm này, thẳng nhai Đồng Tiêu Dật kia lại không ở đó, thói đời bây giờ thật đúng là cực kỳ vớ vẩn.

Việc bổ nhiệm này bị một đám lão thất phu phỉ báng, nào là không hiểu quy củ, nào là không theo lễ chế, nhưng lại chỉ có thể nói thầm sau lưng, không có ai dám thật sự đứng ra phản đối. Lúc trước thủ đoạn đả kích của tân hoàng đối với dư đảng Thái tử thật sự quá mức hung tàn, dọa cho một đám lão thần phải thu liễm không biết bao nhiêu.

Hôm sau chắc Đồng Tiêu Dật sẽ phải xuất hiện trong triều chứ? Kết quả là ngoại trừ đám triều thần tề tựu đông đủ, thì vẫn không thấy bóng dáng tân thừa tướng đâu. Vị trí cùng hàng với Thẩm Anh trống không, mà cũng không nhìn ra sắc mặt của tân hoàng có biểu hiện gì là không hài lòng.

Sau khi hạch tội theo thường lệ, hình như không còn chuyện gì nữa, quần thần liền đứng đợi hạ triều.

Triệu công công trên điện thấy thế thở dài, đang định tuyên bãi triều thì cửa điện mở ra lần nữa, Đồng Tiêu Dật ung dung bình tĩnh bước vào.

Nàng đi thẳng đến trước ghế rồng, đứng bên cạnh Thẩm Anh, quỳ xuống hành lễ: “Thần, Đồng Tiêu Dật tham kiến bệ hạ.”

Trong điện lập tức ồn ào, rất nhiều người đã kinh ngạc đến mức sắp rơi cả mắt. Điều khiến đám triều thần kinh ngạc không phải là Đồng Tiêu Dật không coi ai ra gì, làm việc không theo lễ chế như vậy, mà chính là vì bộ quần áo nàng mặc trên người, một bộ nữ triều phục chưa ai thấy bao giờ. Triều phục bình thường rất rộng, nhưng cái này lại thật đúng ngay chỗ eo, lại thêm Đồng Tiêu Dật không bó ngực, dáng người đặc biệt cao ngất, vừa nhìn đã biết nàng là nữ nhân.

Tân hoàng bình tĩnh nói: “Ái khanh bình thân.”

Đồng Tiêu Dật thông thả đứng lên, lấy một quyền tấu chương ra từ trong tay áo: “Thần có chuyện muốn tâu.”

Triệu công công lập tức đi xuống nhận lấy cuốn tấu chương, trình lên cho tân hoàng.

Tân hoàng vừa mới mở tấu chương ra, Đồng Tiêu Dật liền nói: “Bệ hạ thi hành chế độ cho nữ đi học ở Sở đã lâu, bây giờ nữ nhân đất Sở có thể ra ngoài buôn bán cũng có thể ở trong nhà dạy dỗ con cái, nói năng bàn luận kiến thức đã được khai hóa hơn nhiều so với hơn mười năm trước. Có thể thấy được, phụ nhân bắt đầu đi học, dân phong cũng được khai hóa. Đất Sở nghèo đói nhiều năm, bây giờ dân chúng phồn thịnh yên ổn, trong đó không thiếu công lao của chế độ cho nữ đi học. Thần dâng tấu chương xin soạn thảo điều lệ nữ học, tạm thời đưa nữ học vào chế độ giáo dục của Thái học viện, bắt đầu từ kinh thành, sau đó theo thứ tự mở rộng ra các địa phương.”

Nàng vừa dứt lời, tiếng xì xào bên dưới càng to hơn. Đồng Tiêu Dật là nữ nhân! Nàng vậy mà lại là nữ nhân! Một nữ nhân vào triều làm quan nhiều năm, đối trên lừa dưới, mà bây giờ lại còn lộ liễu trắng trợn mặc nữ trang vào triều, tâu xin cả nước thi hành nữ học?! Quả thực là đại nghịch bất đạo!

Lúc này một lão thần trong Xu phủ đã không thể nhịn được nữa, bước ra khỏi hàng, quỳ xuống nói: “Bệ hạ, Đồng Tiêu Dật là nữ nhân, sao có thể làm Tướng của một nước?! Đối trên lừa dưới như vậy, bệ hạ không thể không trị tội!”

Trên điện đột nhiên an tĩnh lại.

Tân hoàng chậm rãi mở miệng: “Trị nàng tội gì?”

Lão thần kia sững sờ trong một chốc, cúi rạp người xuống, nói: “Tội khi quân.....”

“Khi quân?” Tia sắc nhọn luôn thu liễm trong mắt tân hoàng không bị che giấu nữa, giọng nói vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại khiến chúng thần bên dưới không dám thở mạnh: “Trẫm với Đồng ái khanh là bạn học cùng trường từ thời niên thiếu, đương nhiên biết thân phận nữ nhân của nàng. Đồng Tiêu Dật vào triều làm quan là chủ ý của trẫm, trẫm tiếc tài yêu tài, bây giờ ngươi lại muốn trẫm trị nàng tội khi quân, đây là đạo lý gì?”

Quần thần đều hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt Đồng Tiêu Dật vẫn không thay đổi, đứng dưới ghế rồng, dáng người vẫn kiên cường như cũ.

Thẩm Anh bước một chân ra đằng trước, nói: “Thần, tán thành Đồng tướng.”

74. Chương 74: Sốt Ruột Cầu Con?

Thẩm Anh vừa tán thành, ngay sau đó trong điện lại có Ngự sử Đại phu bước ra khỏi hàng tán thành, tiếp theo vài vị quan trong lục bộ cũng lần lượt kéo nhau đứng ra biểu thị tán thành. Trong số đó có một nửa là người hiểu biết, nửa còn lại chẳng qua chỉ là lắc lư theo gió nhưng biết nhìn tình thế, vì vậy mọi việc cũng dễ thương lượng.

Tân hoàng nói: “Tông ái khanh.”

Tông Đình bước ra khỏi hàng nói: “Thần ở đây.”

Tân hoàng khép cuốn tấu chương trong tay lại, giọng nói nhàn nhạt: “Cứ làm theo ý của Đồng đại nhân, soạn thảo điều lệ nữ học, đưa vào chương trình giảng dạy trong Thái học viện ở kinh thành, mau chóng thi hành đi.”

Tông Đình phụng mệnh đáp ứng, vẻ mặt hồ hững.

Tân hoàng vội vàng phán quyết như thế, triều thần liên can đều ghen hờn nhìn trần trời. Lúc này đã có người hô to bệ hạ thánh minh, tiếng phụ họa không dứt bên tai, tân hoàng cũng đã đứng lên: “Không còn chuyện gì thì bãi triều đi.”

Triệu công công bấy giờ mới cao giọng tuyên: “Bãi triều.....”

Sau khi quần thần cung tống tân hoàng rời khỏi, lại quay sang ngơ ngác nhìn nhau, sau đó ngó ngó Đồng Tiêu Dật vẫn quỳ dưới ghế rồng rồi nhao nhao đi ra ngoài. Ra đến ngoài điện, bọn họ mới dám nhỏ to bàn luận. Tân hoàng cường thế, không thể so được với tiên đế có thiên tính rộng lượng nghĩ trước lo sau, xem ra cuộc sống sau này không thể yên ả rồi.

Đồng Tiêu Dật đi cùng với Thẩm Anh ra đến cửa điện, Thẩm Anh lại nói: “Sao lại nhắc đến chuyện này sớm như vậy? Thật sự là —— hơi bất ngờ.”

Đồng Tiêu Dật hí mắt nhìn ánh nắng trên đỉnh đầu, cổ hơi đau nhức, cười nhạt: “Nhưng biểu hiện vừa rồi của ngươi lại có vẻ như là đã biết trước rồi.”

Thẩm Anh tự giễu: “Không làm thế thì còn thế nào được nữa? Chẳng lẽ để ngươi nhạt nhẽo độc diễn một mình sao?” Hắn khẽ thở dài: “Thật sự không ngờ lại gấp rút đến thế, thấy hơi nhanh.”

“Nhanh một chút không tốt à?” Đồng Tiêu Dật liếc nhìn hắn một cái, “Tuổi ngươi không còn nhỏ nữa, mẫu thân ngươi cùng Thẩm Thời Linh luôn hy vọng Thẩm gia có con cháu, nhưng vị tiểu kiều thê nhà ngươi bây giờ lại đang chui rúc trong Đại Lý tự, đừng nói mang thai sinh con, ngay cả cuộc sống của mình cũng phải

lo lắng đề phòng. Huống chi, người đợi được, nhưng nàng ấy thì chưa hẳn.” Nàng bắt chợt than nhẹ một tiếng: “Nữ tử rất dễ già, thời điểm tốt nhất cũng chỉ trong vòng vài năm này thôi.”

Thẩm Anh trầm mặc, đi ra ngoài cùng với nàng. triều phục của nàng có màu đỏ đậm, tuy không chói mắt nhưng lại mơ hồ có cảm giác áp bách. Nàng với tâm hoàng là cùng một loại người, lại hấp dẫn nhau đến mức khó bỏ khó rời.

Đi thêm một đoạn, đến lúc sắp chào tạm biệt, Thẩm Anh mới nói: “Nhưng nếu cứ như thế này, trong triều chỉ biết người được sủng, thậm chí cho rằng người kiêu căng cần quấy không ai bì nổi, không sợ à?” Nói không chừng lại có ngay một lời đồn đãi bảo là Đồng Tiêu Dật dùng lời nói mê hoặc Hoàng thượng, mà trong triều lòng người hiểm ác, có ai đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân, bây giờ lại còn cô độc, ngay cả một kẻ tùy tùng cũng không có, thực sự rất khó đề phòng.

Chuyện hôm nay sẽ đẩy Đồng Tiêu Dật lên trên đầu sóng ngọn gió, chỉ trong khoảnh khắc đã trở thành đối tượng bị mọi người chỉ trích.

Đồng Tiêu Dật lại thấy rất nhột nhèo: “Năm đó ta không để ý hậu quả, kiêu gì cũng nhất định phải ra làm quan. Một người đã có gan đi ngược lại với chế độ cũ, vậy cũng nên có gan gánh vác hậu quả. Chẳng hạn như vị kiêu thê nhà ngươi, ta nghĩ nàng ấy cũng từng nghĩ đến kết cục sau khi bị vạch trần, mà lúc đó tất nhiên cũng không đếm xỉa gì đến loại chuyện sống chết này. Hơn mười năm nay, ta đã sống đúng với ý nghĩ của mình, cho dù bây giờ có bị thương vì trúng tên bắn lén, cũng không có gì là ghê gớm cả. Huống chi chuyện này cũng không phải bệ hạ đẩy ta đi làm, mà là quyết định của ta, hẳn cũng không có lý do gì để phản đối. Thay vì bó tay bó chân khiến chuyện không đạt thành, không bằng đi cược một lần, hiền chất nghĩ sao?”

Cuối cùng còn không quên lấy dính một chút hào quang của Thẩm Anh ở ngoài miệng, nàng nói xong, cười nhạt: “Giả nam ngẩn ấy năm, ta cũng đã mệt rồi. Không biết có phải đã lớn tuổi rồi hay không, bây giờ càng lúc càng muốn quay về dáng vẻ như trước kia. Đôi khi ta nghĩ, có thể an tâm giúp chồng dạy con cũng là một chuyện may mắn trong đời người. Bây giờ đụng phải cảnh đầu rơi máu chảy chỉ vì giành lấy một chút vinh quang trong phút chốc, thật ra cũng không phải là điều gì thú vị.”

Thẩm Anh kiên nhẫn nghe nàng nói xong, cuối cùng chỉ đáp lại: “Chẳng qua là cầu không được mà thôi.”

Đồng Tiêu Dật nghe vậy, không trả lời hẳn nữa. Lúc còn sống, một khi con người phải đối mặt với lựa chọn, hiển nhiên cũng phải đối mặt với khả năng mất đi thứ còn lại. Lựa chọn chỉ có một, nếu muốn bao hết mọi mặt, hiển nhiên phải trả một cái giá càng lớn hơn, mà cái giá này không phải ai cũng có thể gánh được, cho dù có thể gánh, cũng chưa chắc đã có thể chu toàn tốt mọi mặt.

Một câu cầu không được, vừa vắn đăm vào trong lòng Đồng Tiêu Dật.

Thẩm Anh không nhiều lời với nàng nữa, vái chào nàng một cái rồi ung dung bước ra ngoài cửa cung.

***

Khi Mạnh Cảnh Xuân biết được chuyện này đã là buổi chiều, Từ Chính Đạt ước chừng thật sự nhịn không nổi, thâm thì to nhỏ với Thôi thừa đại nhân, lúc này mới biến thành tất cả mọi người trong Đại Lý tự đều biết. Nàng biết chuyện may gặp nữ triều phục, cho nên cũng không có gì bất ngờ, chỉ là cũng giống với Thẩm Anh, nàng cảm thấy chuyện này tới quá đột ngột, không khỏi lo lắng cho Đồng Tiêu Dật.

Công việc trên tay cũng sắp làm xong, nàng muốn thừa dịp sắc trời còn sớm, đi một chuyến đến quan xá tìm Đồng Tiêu Dật, nhưng lại bị Nghiêm Học Trung liếc mắt nhìn thấu. Nghiêm Học Trung nói: “Về nhà sớm đi, đừng đi quấy rầy người kia.”

Cũng đúng, nếu gặp Đồng Tiêu Dật, nàng cũng không biết nên nói gì.

Trên đường về nhà, Nghiêm Học Trung thoáng nhắc nhở nàng: “Sợ là Đồng Tiêu Dật ao ước được giống như người còn không kịp, gặp người có thể nàng còn ngọt ngọt hơn.”

Câu này khiến Mạnh Cảnh Xuân càng hồ thẹn hơn. Trong ván cờ này, từ đầu đến cuối nàng đều bị động, chả làm được chuyện gì. Chuyện của Đồng Tiêu Dật, đứng trên lập trường của Mạnh Cảnh Xuân mà xét,

quả đúng là nhiều lời vô ích. Nếu lập tức đường đột tới tìm nàng ấy, cho dù không phải là được tiện nghi mà còn khoe mẽ, nhưng cũng sẽ khiến cho Đồng Tiêu Dật cảm thấy không được thoải mái.

Nghiêm Học Trung lại nói: “Cho nên đừng cho rằng người đó rộng lượng, thật ra lòng dạ nàng ấy cũng rất hẹp hòi, luôn luôn tính toán chi li. Ở bên ngoài có thể bày ra thái độ khoan dung, nhưng trong lòng có khi đã ghen tị gần chết.”

Về phóng khoáng kia chỉ là mặt nạ nguy trang sao?

Mạnh Cảnh Xuân quen biết nàng ấy không lâu, càng không cần nói tới hiểu rõ. Trong mắt nàng, vị cô cô trên danh nghĩa này là một truyền kỳ, chỉ có thể tôn sùng kính trọng, tốt nhất vẫn đừng nên trở thành đề tài câu chuyện để mọi người tùy ý nhắc tới thì hơn.

Nàng biết điều ngậm miệng, Nghiêm Học Trung cũng không nhiều lời, tận đến khi về phủ cũng không nói thêm một câu nào.

Hôm nay Thẩm Thời Linh về phủ sớm, đầu bếp bận rộn chuẩn bị một bàn thức ăn đầy ắp, cực kỳ thịnh soạn. Mạnh Cảnh Xuân đã sớm đổi meo râu, nhìn một bàn đầy thức ăn mà choáng váng. Nàng ngồi xuống nuốt nước bọt, nhưng lại ngại không dám ăn, vất vả lắm mới đợi được Thẩm Anh về phủ, Thẩm Thời Linh bấy giờ mới nói: “Ăn thôi.”

Thẩm Anh nhìn lướt qua, cau mày nói: “Sao lại nhiều đồ bổ như vậy?”

Thẩm Thời Linh nhú mày nhìn nhìn hắn, đầy mặt đều là “Người còn không biết ngưng mà đi chất vấn, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?”

Nghiêm Học Trung ngồi bên cạnh lại cực kỳ hồ hững giải thích: “Lập thu.”

Có bữa ăn lập thu nào như vậy sao? Bữa ăn lập thu nhà các ngươi sẽ đem lộc tiên đi chưng canh, cầu kỳ nấu cật heo à?

Thẩm Anh khó chịu chọn đồ chay để ăn, Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ thức thời múc vài miếng măng xào trứng cho hắn. Thẩm Đại Duyệt ngồi bên cạnh nàng, cũng rất biết điều gấp đồ ăn cho Mạnh Cảnh Xuân, ngọt ngào cười.

Thẩm Thời Linh ăn xong, mở miệng nói: “Bình thường Tiểu Mạnh ở Đại Lý tự không được ăn uống đầy đủ, về nhà đương nhiên không thể chịu thiệt thòi, cần bổ phải bổ.” Nàng nói xong liền duỗi tay qua, nắm lấy tay trái của Mạnh Cảnh Xuân: “Thời tiết bây giờ cũng chưa đến nỗi nào mà tay đã lạnh đến thế, phải bồi bổ khí huyết mới được.”

Mạnh Cảnh Xuân liếc mắt gật đầu, Thẩm Thời Linh mới buông tay nàng ra, lại nhìn nhìn Thẩm Anh: “Đừng có suốt ngày thức đêm ở nha môn nữa, có chuyện gì không thể giải quyết dứt điểm vào ban ngày à? Đã lớn tuổi mà còn phải chịu đựng như vậy, một ngày nào đó kiểu gì cũng sẽ bị ốm cho mà xem.”

Thẩm Anh còn đang ăn cơm, biết nàng có ý tốt, nhưng lại cảm thấy hơi phiền, cuối cùng đặt chén dũa xuống nói: “Thẩm Thời Linh, ngươi có thể đừng nói gần nói xa như vậy nữa được không?”

Ý hắn là muốn nàng đừng nói nữa, Thẩm Thời Linh lại trả lời: “Lúc bàn chuyện làm ăn, mọi người không thích vạch trần mọi chuyện. Nói huých toẹt ra sẽ không còn gì thú vị.” Nàng lại nói: “Không phải các ngươi làm quan cũng giống thế sao? Đạo lý này ngươi phải hiểu rõ hơn ta chứ.”

Đương nhiên Thẩm Anh biết nàng muốn nói gì, lập tức mở miệng: “Người đừng nói nữa.”

Thẩm Thời Linh thông dong uống một ngụm trà: “Có thể, nhưng buổi tối các ngươi nỗ lực như vậy, ta muốn biết khi nào các ngươi mới có thể.....”

Mạnh Cảnh Xuân thoáng chốc ngẩn đầu, Thẩm Đại Duyệt cũng mang vẻ mặt hiếu kỳ nhìn nàng.

Thẩm Anh lập tức duỗi tay qua bịt tai Mạnh Cảnh Xuân lại, nhìn thoáng qua Đại Duyệt, ra hiệu là có tiểu cô nương ở đây, Thẩm Thời Linh không nên nói lung tung: “Đừng ở đây.”

Thẩm Thời Linh thấy thế thì ôm bụng cười như điên, Thẩm Anh làm vậy là xem Mạnh Cảnh Xuân như kẻ ngốc à. Tên đần này, có bị tai cũng vô dụng thôi! Nhưng rốt cuộc nàng vẫn còn bận tâm đến Thẩm Đại Duyệt chưa xuất giá, nên cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Thẩm Anh nhìn nàng, chỉ thấy Thẩm Thời Linh chậm rì rì lấy một lá bùa từ trong tay áo ra, thả lên bàn.

Tại Mạnh Cảnh Xuân vẫn bị Thẩm Anh bịt lại, tuy nghe thấy tiếng nhưng không quá rõ ràng, nhưng đến khi nàng nhìn thấy lá bùa trên bàn, bỗng nhiên nghĩ đến lá bùa mà mình cầu cho Thẩm Anh năm ngoái, sao nhìn hình dáng lại giống dữ vậy?!

Thẩm Thời Linh nói: “Nghe nói xin xăm cầu bùa ở Viên Giác tự rất là linh nghiệm, bùa con cái lại càng linh nghiệm. Ta cân nhắc không bằng đi thử xem một chút, lại không ngờ đến ——” nàng mở túi, lấy lá bùa ra, cho Thẩm Anh nhìn một cái: “Có phải rất quen không? Ngoài ngày sinh tháng đẻ không giống, có phải là y hệt như lá bùa mà người làm rớt lúc trước không?”

Khoảng cuối tháng trước thì Thẩm Anh làm rơi mất lá bùa này, hắn cũng không dám khai thật với Mạnh Cảnh Xuân, loay hoay tìm nửa ngày trong phủ mà cũng không tìm được. Hắn đã suy nghĩ xem nên thành thật khai báo với Mạnh Cảnh Xuân thế nào rồi, không ngờ Thẩm Thời Linh lại thông thả lấy từ trong tay áo ra một lá bùa khác.

“Không khéo, bị ta nhặt được.” Nàng chưa ngắt đầu, cầm lá bùa kia trong tay, hơi cau mày lại nói thầm: “Ta buồn bực, bùa này cầu từ năm ngoái, nếu cầu bình an gì gì đó thì cũng thôi, nhưng lá bùa này nhìn thế nào cũng giống bùa cầu con, ngay cả pháp sư Viên Giác tự cũng nói vậy.” Nàng khom người, nhìn chòng chọc Thẩm Anh nói: “Năm ngoái ngay cả kết hôn còn chưa đặt thành mà người đã muốn cầu con? Người muốn có con cỡ nào vậy?”

Thẩm Anh nín thở không hé răng, hai tay vẫn bịt tai Mạnh Cảnh Xuân như trước.

Thẩm Đại Duyệt nhìn nhìn hai lá bùa kia, nhỏ giọng nói: “Phải ha, năm ngoái a huynh còn chưa thành hôn mà đã mang theo bùa cầu con này..... Là muốn làm cái gì?” Nàng còn giúp thêm mắm thêm muối một chút: “Xem ra lá bùa này của a huynh không được hiệu quả.....”

Thẩm Thời Linh bày ra dáng vẻ bưng bình hiểu ra, thở dài: “Không nhất định là bùa không hiệu quả, cũng có thể có khả năng là thân thể thật sự không được.”

Cuộc đối thoại này Mạnh Cảnh Xuân mơ mơ hồ hồ nghe được hơn phân nửa, trong đầu ong ong. Năm ngoái Trần Đình Phương đã từng nói với nàng đây là bùa cầu con, nhưng nàng lại quên bống chuyện lấy lại từ trong tay Thẩm Anh..... Bây giờ lại còn rơi vào trong tay Thẩm Thời Linh!

Tieu đời rồi, nếu bọn họ biết bùa cầu con này là nàng đi xin, không chừng sẽ cười nàng thối mũi.

Thẩm Anh là người hiểu rõ tình thế hiện giờ nhất, hiện tại nghe mấy lời chế giễu này, cũng chỉ có thể cắn chặt răng, một câu cũng không nói được.

75. Chương 75: Lăn Đầu Gặp Gỡ

Trận bố trí này của Thẩm Thời Linh bức Thẩm Anh đến mức ngay cả cơm cũng ăn không nổi, lập tức đứng dậy đi. Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đuổi theo, kéo tay hắn nói: “Sao Tướng gia lại nhỏ nhen như vậy? Qua về ăn cơm xong rồi nói sau không được sao?”

Thẩm Anh xoay người lại, nhìn nàng nói: “Là ai làm việc không rõ ràng, bùa bình an không cầu lại cầu cho ta bùa cầu con, thật đúng là cười chết rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân tự biết đuối lý, lại để cho còn Thẩm Anh công nổi oan Thị Kính này, cúi gằm đầu rầu rĩ nói: “Là ta làm việc không rõ ràng.”

“Ta nhỏ nhen?”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ còn không phải sao, Thẩm Thời Linh thích bố trí thì cứ để cho tỷ ấy bố trí đi, tóm lại vẫn là người một nhà, cũng sẽ không hại chàng, chiếm được một ít tiện nghi trên miệng thì cũng có sao đâu?

Nàng đã quên mất lòng cao ngạo tự tôn của Thẩm Anh, từ nhỏ đã tranh với Thẩm Thời Linh xem ai lớn hơn. Để nàng ấy chiếm tiện nghi? Cười nhạo! Đại trượng phu tuyệt đối không thể khoan nhượng cho việc bị bố trí như vậy.

Mạnh Cảnh Xuân không đáp lại hần, Thẩm Anh nhú mày hỏi nàng lần nữa: “Ta nhỏ nhen?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng gật đầu: “Tướng gia thật sự có chút nhỏ nhen.”

Thẩm Anh vò vò đầu nàng, cắn răng hạ quyết tâm nói: “Tốt, có bản lĩnh thì tối nay nàng đừng qua đây ngủ.”

Mạnh Cảnh Xuân bĩu môi, vuốt vuốt lại tóc mình, còn có chút tức khí, nhỏ giọng nói: “Không qua thì không qua, thiếp còn đói, quay lại ăn cơm tiếp.” Nàng vừa dứt lời liền bỏ đi thật, Thẩm Anh thấy mà sửng sốt. Cứ thế mà đi?

Mạnh Cảnh Xuân thật sự quay về ăn cơm tiếp, ăn xong lại đáp ứng lời mời của Thẩm Thời Linh, cùng Nghiêm Học Trung, Thẩm Đại Duyệt bày một bàn tiệc chầu chơi ở trong tiền sảnh, vui đến quên trời quên đất. Vận may của Mạnh Cảnh Xuân vẫn trước sau như một, tốt không thể tả. Nàng cũng không nhớ đến Thẩm Anh nữa, thẳng tới mềm cả tay.

Thẩm thoát đã sắp đến giờ hơi, Thẩm Thời Linh thua gần hết, than thở: “Hôm nay chơi không tính là tận hứng, nhưng đã rất muộn rồi, về nghỉ thôi.”

Thẩm Đại Duyệt đứng lên, Nghiêm Học Trung cũng đứng lên, đến khi Thẩm Thời Linh đang định đứng dậy, Mạnh Cảnh Xuân lại gọi nàng.

Thẩm Thời Linh tỏ ý bảo hai người kia cứ đi trước, nàng ngồi xuống lần nữa, đợi Mạnh Cảnh Xuân mở miệng.

Mạnh Cảnh Xuân thầm hít vào một hơi, mỉm cười, giọng điệu cực kỳ nhu thuận: “Muội có một chuyện muốn thương lượng với trưởng tỷ.....”

Thẩm Thời Linh nghe vậy lại cười, nàng còn chưa chờ Mạnh Cảnh Xuân nói tiếp, đã mở miệng: “Chẳng lẽ muốn sau này tỷ bớt bố trí hần à?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi ngại ngừng gật gật đầu.

“Nhà chúng ta xưa giờ vẫn thế, từ nhỏ tỷ bị bố trí quen rồi, đến khi trưởng thành cũng bị nhiễm thói xấu đó. Hồi muội ở thành Hoa Dương, chắc cũng thấy người trong nhà bố trí A Anh không ít?”

“Vâng.” Nếu bàn về điểm này, Thẩm phủ ở Sở quả thực có thể được xem là đầm rồng hang hổ, cực kỳ hiểm ác.

“Mẫu thân tỷ bây giờ đã thu liễm rồi, trước kia còn lợi hại hơn.”

Thẩm Thời Linh hơi nheo mắt lại, hình như nhớ đến một ít chuyện xưa, nhưng nàng lại nói tiếp: “Nhà tỷ không giống với mấy nhà khác cho lắm, không có di nương thân thích loạn xì ngầu gì đó, trong nhà chỉ có mấy đứa bé chúng ta và cha mẹ sống cùng nhau, nên rất là thân cận. Người một nhà sống chung như thế, nếu còn ra vẻ với nhau, thật sự là thiếu mất một ít tình cảm. Bố trí chẳng qua cũng chỉ là vài câu trêu đùa, mặc dù đôi lúc hơi quá mức, nhưng không đến mức làm tổn thương nhau. Về chuyện đúng mực, tỷ vẫn biết rõ.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, khẽ gật đầu. Hoàn cảnh trưởng thành của nàng khác với Thẩm Thời Linh. Ăn nhờ ở đậu, phải luôn luôn ngó sắc mặt của người khác. Tính cách của mẹ không được tốt, lúc nào cũng có thể trở mặt, càng không thể nói ra mấy lời trêu chọc. Mà nàng sợ da thịt bị đau, thường ngày giúp đỡ trong hiệu thuốc cũng không dám làm sai chuyện gì.

Mấy ngọn đèn trong phòng đã bắt đầu tàn, càng lúc càng tối.

Thẩm Thời Linh hơi ngáp một cái, mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhìn Mạnh Cảnh Xuân, dịu giọng nói: “A Anh từng nói qua với tỷ, muội rất là tri kỷ, mà phần lớn mấy cô nương tri kỷ thường rất hiểu chuyện. Chuyện nhà muội lúc trước, tỷ có biết một ít, từ khi còn nhỏ đã phải nhìn mặt người khác mà sống, tỷ thật sự không thể hiểu hết được. Khi mà tỷ còn bằng tuổi muội, ý có cha mẹ thương yêu, muốn làm gì thì làm, có khi suy nghĩ cũng không được thấu đáo như muội. Bình thường muội im im ắng ắng, nói cũng không nhiều, thoát nhìn chỉ như một kẻ ngốc ——” Nàng nhìn vào mắt Mạnh Cảnh Xuân: “Tính cách của muội rất tốt, thích bao dung, không xung đột với người khác. Nếu bàn về chuyện đối nhân xử thế, chắc muội cũng không hề thua kém A Anh.”

“Lời này của trưởng tỷ ý là.....”

“Làm quan thật sự không thú vị, muội có muốn buôn bán không?”

Mạnh Cảnh Xuân vội xua tay: “Không được không được, muội rất vụng về.”

Thẩm Thời Linh cười nhẹ: “Nghe nói nhà muội có sách tổ truyền, đơn thuốc lại càng đếm không xuể, vốn còn muốn chiếm tiện nghi của muội một chút.”

Sắc mặt Mạnh Cảnh Xuân âm u.

Thẩm Thời Linh nói: “Tỷ cũng chỉ thuận miệng nhắc tới thôi. Nếu nói một cách đàng hoàng, tỷ chỉ đơn giản là hy vọng mấy thứ này có thể phát huy hiệu quả, có thể chữa được cho nhiều bệnh nhân hơn. Nhưng người ta hay nói, thương nhân coi trọng tiền tài, đương nhiên tỷ cũng không ngoại lệ. Tuy tỷ trục lợi, nhưng cũng không đến nỗi dùng thủ đoạn hạ lưu. Mọi quyền lựa chọn đều thuộc về bản thân muội, nếu muội không muốn, vậy cứ xem như tỷ đang ảo tưởng là được.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

Thẩm Thời Linh đứng lên: “Không còn sớm nữa, đi nghỉ đi. E là A Anh còn đang đợi.”

Nhưng sau khi Mạnh Cảnh Xuân ra khỏi tiền sảnh, cũng không vội càng về phòng ngủ của Thẩm Anh. Nàng nhìn nhìn về hướng bên kia, trong lòng tức giận. Hừ, dám nói không cần ngủ chung với mình. Không ngủ thì không ngủ, chàng trần trọc một mình đi!

Nàng xoay người đi về hướng phòng cho khách ở đông sương, hấp tấp rửa mặt rồi nằm ngủ. Vệt ở trong phòng rất lâu không được gặp Mạnh Cảnh Xuân, sung sướng kêu gào. Mạnh Cảnh Xuân lại phải ngồi dậy vuốt vuốt nó: “Đừng gọi, cũng đã hơn một năm rồi, sao vẫn không tiến bộ thế.”

Vệt vẫn gọi “Tướng gia, Tướng gia” không ngừng.

Con vệt này rơi vào trong tay nàng đã được hơn một năm, bây giờ nàng vẫn còn nhớ vị cô nương tên Huệ Nhiên trong Đông Hoa phường kia. Cũng không biết tình hình nàng ấy ra sao. Và cả Trần Đình Phương, hiện tại sống thế nào.....

Trong bóng đêm mịt mù, nàng nghĩ nghĩ rồi lại than thở.

***

Không có Thẩm Anh bên cạnh, nàng cảm thấy có chút không quen, đến khi nàng ngủ đã là canh bốn. Thời tiết càng ngày càng rét, chăn mền trong phòng khách lại không được đem ra phơi nắng, lạnh cóng. Trong lúc mơ màng, Mạnh Cảnh Xuân giật mình cảm giác được mình rơi vào trong một vòng tay ấm áp, liền dứt khoát xoay người, cọ cọ tới gần luồng ấm áp kia, dán cả người vào đó.

Nàng thoải mái thở dài, Thẩm Anh cúi đầu nhìn nàng, ôm nàng ngủ tiếp. Trên tóc nàng có mùi mộc hương thoang thoang khiến người ta mê say, Thẩm Anh mở to mắt nhìn màn giường, cuối cùng an tâm hơn nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Cảnh Xuân tỉnh trước, vừa ngẩng đầu liền đụng vào cằm của Thẩm Anh. Nàng nhìn Thẩm Anh, ngồi dậy, vừa mở miệng là nói lời châm chọc: “Không phải hôm qua Tướng gia bảo là không cần thiếp ngủ cùng sao.”

Thẩm Anh quay mòng lại, vờ như không nghe thấy, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Mạnh Cảnh Xuân cố gắng túm lấy chăn mền: “Tướng gia đừng giả vờ ngủ, vừa rồi thiếp nhìn thấy chàng mở mắt rồi. Canh giờ không còn sớm, phải nắm chắc thời gian ăn sáng rồi lên triều nữa.”

Thẩm Anh vẫn không thèm đếm xỉa tới nàng.

Mạnh Cảnh Xuân duỗi tay hà hà hơi, đang chuẩn bị thọt lét hần, Thẩm Anh lại ngồi bật dậy, cau mày nói: “Không ngủ không ngủ, chăn mền lạnh như cục sắt ấy.”

Mạnh Cảnh Xuân vươn tay bắt lấy vạt áo trước cửa hần, mắt nhìn chòng chọc vào hần: “Tướng gia mau mau thành thật khai báo, sao tối hôm qua lại lén lén lút lút chạy đến trong phòng thiếp.”

Thẩm Anh mặc cho nàng nắm chặt, mím môi, bày ra dáng vẻ vô cùng hợp tình hợp lý: “Ta chỉ nói là không cần nàng qua đó ngủ, chứ đâu có nói ta không thể tới đây ngủ.”

Khóe mắt Mạnh Cảnh Xuân giật giật, vẻ mặt ghét bỏ: “Tướng gia bây giờ thật đúng là không biết xấu hổ.....”

“Nếu ta không biết xấu hổ ——” Hần nhìn nhìn quần áo lỏng lẻo trên người nàng, “Bây giờ ta lập tức lột sạch nàng, tin không?”

Mạnh Cảnh Xuân bị dọa đến mức vội vàng buông tay, ban ngày ban mặt, làm ơn nhất thiết đừng.....

Thẩm Anh thản nhiên đứng lên, giang hai tay ra, giọng điệu nhàn nhạt: “Mặt quần áo giúp ta.”

Mạnh Cảnh Xuân ngó ngó áo ngoài cùng với thắt lưng treo trên giá, thành thành thật thật tiến lên cầm lấy, tỉ mỉ cẩn thận mặc vào cho hần, bày ra bộ dạng của một hiền thê, lúc buộc thắt lưng còn làm tịch hởi han: “Lão gia có thấy lỏng không?”

Thẩm Anh rất là hưởng thụ: “Ừ, hơi chật một tí.”

Nàng liền buộc chặt hơn một chút, lại hỏi: “Thế này thì sao, lão gia cảm thấy vừa vặn chưa?”

Thẩm Anh cau mày: “Tạm miễn cưỡng.”

Mạnh Cảnh Xuân cau kinh cười một tiếng, nhìn hần bỗng hỏi: “Sau khi chuyện của Đồng đại nhân trôi qua, có phải.....”

Đương nhiên Thẩm Anh biết nàng muốn hỏi gì, liền nói: “Đồng Tiêu Dật là nữ mà ra làm quan, là vì có bề hạ nâng đỡ. Nàng không giống vậy, trường hợp của nàng thật sự là ——” Hần cup mắt nhìn nàng: “Khi quân.”

Mặt Mạnh Cảnh Xuân âm u. Tuy nói khả năng liên lụy đến Thẩm Anh không nhiều, nhưng nàng vẫn lo lắng.

Ngay sau đó Thẩm Anh lại nói tiếp: “Ta nghĩ, nàng phải chuẩn bị tinh thần chịu phạt một năm bổng lộc đi. Còn gì nữa nhỉ? Không được thông qua trong đợt đánh giá cuối năm?”

“Chỉ, chỉ thế thôi?” Nàng đã sớm bị dọa chết rồi.

Thẩm Anh cúi người mang giày: “Vị quân vương mà nàng lừa không còn trên nhân thế nữa, vị quân vương hiện tại thì lại thích thi hành nữ đi học, nữ làm quan, nếu giết nàng thì không phải đang tự sát vào mặt mình à. Thi hành nữ học đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, hần không thể tự diệt khí thế của mình. Cùng lắm thì trừng phạt nhiều hơn một chút, phạt nàng tội không biết nặng nhẹ thôi. Huống chi thành tích đánh giá của nàng năm ngoái tốt như vậy, không chừng còn đem nàng ra làm điển hình cho việc —— ai nói nữ tử làm quan không ra hồn? Đồng Tiêu Dật chính là một ví dụ cho sự thành tựu, Mạnh Cảnh Xuân cũng vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hần đánh đồng mình với Đồng Tiêu Dật, vội vàng xua xua tay, nói: “Thiếp không giống Đồng đại nhân. Thiếp chỉ là lêu lổng thôi, nàng ấy mới là thực sự.....”

“Được rồi, đừng có mà được tiện nghi còn khoe mẽ.” Thẩm Anh đứng thẳng lại, xoa xoa đầu nàng: “Phạt một năm bổng lộc tương đương với làm không công một năm. Nàng còn muốn làm quan tiếp không?”

Mạnh Cảnh Xuân hít sâu: “Tình nguyện.”

“Trả lời thật nhẹ nhàng.” Thẩm Anh tiến lên, đẩy cửa ra nói: “Ta sợ nàng không chịu được nhàn rồi.”

Hắn đi ra ngoài được vài bước, Mạnh Cảnh Xuân bám theo sau hắn, nghe hắn nói: “Hôm nay nàng nghỉ à? Đi đến Viên Giác tự một chuyến, cầu một lá bùa hợp chuẩn đi.”

Mạnh Cảnh Xuân không rõ vì sao: “Loại nào?”

“Ngốc.” Hắn xoay người lại: “Bùa cầu con có rồi nên không cần phí tiền nhang đèn nữa.” Hắn dụ giọng lại: “Cầu một lá bùa bình an cho mình thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân đáp lời: “Được.”

Nàng ăn sáng với Thẩm Anh rồi tiễn hắn đi. Thẩm Đại Duyệt đã bu lại, hỏi nàng định đi đâu. Mạnh Cảnh Xuân thuận miệng bảo “Viên Giác tự”, Thẩm Đại Duyệt cười cười: “Chính là ngôi chùa cầu bùa rất linh nghiệm mà tỷ tỷ nói hôm qua đấy à?”

Mạnh Cảnh Xuân đen mặt: “Ừ.”

“Muội cũng muốn đi.....”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ lần này cũng chỉ đến xin bùa bình an mà thôi, dẫn theo tiểu nha đầu cũng không sao, liền đồng ý.

Các nàng đi sớm, vừa mới qua giờ Thìn đã đến Viên Giác tự, trong chùa vọng ra tiếng chuông ngân vang, sáng sớm ẩm lạnh, gió to quét sạch cả bầu trời, một đám mây cũng không có. Chuông đồng treo dưới mái chùa kêu đinh đinh đang đang, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ có bầu trời cao vợi vợi.

Mạnh Cảnh Xuân dẫn Thẩm Đại Duyệt đi thắp hương, xin bùa xong lại ngồi trong phòng khách một lát, định ăn một bữa cơm rồi mới đi. Không ngờ nàng mới ngồi xuống không bao lâu, liền có hòa thượng đến, chấp tay thành chữ thập chào nàng rồi nói: “Vô Tâm sư phụ mời hai vị khách quý đến buồng khách số một.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy sững sờ, Vô Tâm sư phụ? Nàng đâu có quen ai trong chùa này đâu..... Nàng do do dự dự đứng lên, bỗng nhiên nhớ tới Trần Đình Phương. Chẳng lẽ ——

Thẩm Đại Duyệt cũng ngơ ngác không hiểu gì, liền hỏi nàng sao vậy?

Mạnh Cảnh Xuân bảo không sao, rồi đi theo vị hòa thượng kia đến buồng khách.

Đến trước cửa, nàng hít sâu một hơi, chậm rãi đẩy cánh cửa trượt ra, chỉ thấy Trần Đình Phương ngồi trong buồng, cười nhàn nhạt với nàng.

Thẩm Đại Duyệt đứng một bên sững sờ, trong khoảnh khắc không thể chuyển mắt đi.

76. Chương 76: Duyên Phận

Lúc này Trần Đình Phương chỉ mặc một thân quần áo hòa thượng màu nâu, cực kỳ mộc mạc, Mạnh Cảnh Xuân nhìn mà sững sờ.

Nàng đã sớm biết diện mạo của hắn tốt, không ngờ cạo đầu đi tu xong, lại càng cảm thấy hắn thanh tú, đáng vẻ thật sự đoan chính, khiến người ta cực kỳ hâm mộ. Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên lấy lại tinh thần, Trần Đình Phương đã mở miệng nhẹ nhàng nói: “Mời hai vị thí chủ ngồi.”

Hắn nói ra lời này, Thẩm Đại Duyệt mới tỉnh lại được, lập tức theo Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống trước bàn thắp. Trần Đình Phương ngồi đối diện ngâm trà cho các nàng, tuy vẻ mặt vẫn bình tĩnh như xưa, nhưng Mạnh Cảnh Xuân nhìn ra được vài phần yên bình trong đó. Sau khi một người được giải thoát sẽ có dáng vẻ này sao? Nàng không biết. Nhưng bộ dạng hiện giờ của Trần Đình Phương, hình như sống thật sự rất thoải mái, người ở trong thiền đường thanh tịnh này cũng có vẻ không màng danh lợi.

Trong mắt hắn bây giờ bớt đi vẻ tính toán, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều. Mạnh Cảnh Xuân ôm lấy chén sứ để làm ấm tay, nhẹ nhàng hỏi: “Gần đây thời tiết chuyển lạnh, trong chùa khá là vắng lặng lạnh lẽo, bộ

tăng y này nhìn cũng phong phanh, không biết hiền đệ ——” Nàng ý thức được mình nói sai, lập tức sửa lời: “Không biết thân thể của tiểu sư phụ gần đây có tốt không?”

Trần Đình Phương hơi hơi cong môi, trả lời: “Ồ một hồi, đã tốt hơn rất nhiều.”

Thẩm Đại Duyệt ngồi một bên thấy tình hình này, đã đoán được vị hòa thượng có pháp hiệu Vô Tâm này là một người quen cũ nào đó của Mạnh Cảnh Xuân.

Người này nhìn còn trẻ vô cùng, nàng yên lặng nhìn, đoán hán cũng chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, phong thái khá lạnh nhạt, có vẻ rất có giáo dưỡng, chắc xuất thân cùng với gia giáo cũng không tệ. Người trần xuất gia tất nhiên là có lý do, Thẩm Đại Duyệt đoán không ra vì sao người thanh niên đang độ tuổi sung sức này lại lựa chọn xa rời khỏi hồng trần thế tục.

Nàng hiếm khi cảm thấy tò mò đối với người lạ, nhưng khi đối mặt với vị tiểu sư phụ này, những lời nàng muốn hỏi lại nhiều vô hạn. Chỉ là, nhìn tình hình trước mắt, sao nàng có thể mở miệng hỏi cho được? Nàng nhìn Mạnh Cảnh Xuân bên cạnh một cái, cũng không biết tẩu tẩu có thể tiết lộ một chút chuyện về vị tiểu sư phụ này hay không.

“Hôm nay vào chùa xin bùa bình an, vốn định ăn xong cơm chay liền trở về, thật sự không ngờ có thể gặp được người.” Từ ngày chia tay ở Trần phủ, tính đến nay cũng đã được hơn nửa năm. Mạnh Cảnh Xuân thấy dáng vẻ bình thản đạm bạc của hán bây giờ, lại thấy cực kỳ an tâm. Nàng cũng có lòng tiếc tài, lúc đó còn lo Trần Đình Phương sẽ vì luẩn quẩn nhất thời mà đi theo Nhị điện hạ. Hán giống như bây giờ, cũng tốt.

Trần Đình Phương nhàn nhạt trả lời: “Có duyên sẽ gặp, hôm nay cũng là trùng hợp biết được người vào chùa cầu bình an. Chắc hiện giờ sống rất tốt phải không?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Xuân chỉ đáp lại một tiếng, cũng không cần phải đi nhiều lời miêu tả rốt cuộc là sống tốt như thế nào. Trần Đình Phương là người thông minh thông hiểu, hiển nhiên không cần nghe những lời thừa thãi.

“Vậy thì tốt rồi.” Giọng điệu Trần Đình Phương vẫn nhàn nhạt như cũ, giống như trên đời này không có chuyện gì là quan trọng: “Trà này tuy là trà cũ, nhưng càng cũ càng có hương vị, ném thử một chút đi.”

“Bây giờ người rời khỏi hầm rượu Trần phủ, ngược lại bắt đầu đi nghiên cứu trà sao?” Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu nhấp một ngụm, khi nói chuyện lại thoáng có âm mũi: “Ừ, rất thơm.”

Thẩm Đại Duyệt ngồi bên cạnh chỉ lo nhìn, ngay cả trà cũng chỉ vội vàng uống một ngụm, may mà Trần Đình Phương không bị ánh mắt này của nàng dọa đến.

Trần Đình Phương chậm rì rì thưởng thức trà, ngoài buồng truyền tới tiếng bước chân, hình như là bước chân của con nít, vội vàng vội bộp chộp. Người ngoài phòng gõ gõ cửa: “Sư thúc, con tới xin một ít trà để uống.”

Trần Đình Phương nhàn nhạt đáp lời: “Vào đi.”

Tiểu hòa thượng kia lập tức đẩy cửa trượt ra, ngó ngó vào trong, thấy hai vị khách nữ ngồi đó, hơi cúi người bắt tay chữ thập hành lễ, xong rồi mới sung sướng vui vẻ chạy đến trước mặt Trần Đình Phương, cũng không kéo dèm qua lót, trực tiếp ngồi lên lớp chiếu cói, cười hì hì nói: “Sư thúc.....”

Trần Đình Phương cười nhẹ, rót chén trà cho hán. Tiểu hòa thượng cuống cuống cầm lên, uống xong nói một tiếng: “Trà ở chỗ sư thúc vẫn là thơm nhất, trà trong phòng khách thật sự là khó uống.”

Tiểu hòa thượng này chỉ khoảng bảy, tám tuổi, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, khi cười lên cực kỳ rực rỡ, cũng chưa thay răng xong, lúc nhe răng cười còn bị thiếu một cái răng cửa, nhìn hết sức thú vị.

“Ừ.” Trần Đình Phương cũng khẽ nhấp một ngụm trà, không nói thêm lời dư thừa nào.

Tiểu hòa thượng này uống xong trà, vẫn không chịu buông tha, cũng không chú ý đến chuyện lúc này trong buồng còn có hai vị nữ thí chủ, bồng chốc níu chặt lấy tay áo của Trần Đình Phương, làm nũng nói: “Sư thúc..... Con muốn ăn canh đậu hũ. Sư thúc nấu canh đậu hũ ngon nhất, con muốn sư thúc nấu canh đậu hũ cho con ăn.”

“Viên Tuệ.” Trần Đình Phương khẽ gọi pháp hiệu của hắn, lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Đại Duyệt, giọng nói hết sức dịu dàng: “Khách vẫn còn ở đây.”

Tiểu hòa thượng Viên Tuệ ngo ngo Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Đại Duyệt, lập tức nói: “Hai vị nữ thí chủ có muốn nếm thử món ăn chay mà sư thúc nấu không? Sư thúc rất lợi hại, nghe đâu lúc còn ở tục gia luôn cách xa nhà bếp, sau đó chỉ đi theo sư huynh ta học nửa tháng, liền trò giỏi hơn thầy, nấu cực kỳ ngon.” Miệng hắn rất lanh lợi, tiếp tục thuyết phục hai người Mạnh, Thẩm: “Ồ lại ăn đi, canh giờ này cũng nên ăn cơm rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân vừa định nói không muốn phiền toái, Thẩm Đại Duyệt ngồi bên cạnh lại khẽ kéo tay áo nàng bên dưới bàn thấp một cái. Mạnh Cảnh Xuân nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng có vẻ trông mong, trực tiếp biểu đạt ý nguyện muốn nếm thử của mình. Mạnh Cảnh Xuân nghĩ chắc là nàng cảm thấy mới lạ, bèn nói với Trần Đình Phương: “Nói vậy, thật sự là quá làm phiền Vô Tâm sư phụ rồi.”

Tiểu hòa thượng Viên Tuệ chớp mắt nói: “Cứ quyết định thế đi, khẳng định là sư thúc rất vui sướng, đúng không?”

Trần Đình Phương cười nhạt đứng dậy: “Ừ, lập tức đi nấu cho con đây.”

Trong chùa có hòa thượng chuyên phụ trách nấu cơm chay, nhưng nếu mấy hòa thượng còn lại muốn tự tay nấu, cũng không có gì là không thể. Viên Tuệ thích cơm chay do Trần Đình Phương làm, lại thấy hắn xuất khẩu thành thơ rất có tài năng và học vấn, cảm thấy sư thúc thực đúng là không gì không làm được, càng thêm sùng bái hắn.

Hắn rạo rức theo sát Trần Đình Phương đi ra ngoài buồng, quay lại thấy hai người Mạnh Thẩm cũng đã đến, cười cười với hai người, nhỏ giọng nói: “Có lộc ăn nha.”

Một câu này khiến Mạnh Cảnh Xuân dở khóc dở cười, Thẩm Đại Duyệt cũng cúi đầu cười nhẹ.

Trần Đình Phương đi làm cơm chay, Viên Tuệ mang hai nàng vào một phòng khác bên cạnh nhà bếp. Hắn thấy Thẩm Đại Duyệt nhu thuận đáng yêu, bày ra dáng vẻ người lớn, hỏi: “Nữ thí chủ tới đây để cầu nhân duyên sao?”

Thẩm Đại Duyệt trả lời không phải, Viên Tuệ lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân, lanh lợi nói: “Ồ, là đi cùng với nữ thí chủ này tới đây sao?” Hắn hơi suy nghĩ một chút: “Vị nữ thí chủ này là tới cầu con à?”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn dở khóc dở cười như trước, quả thực không biết đáp lại hắn thế nào.

Tuy Viên Tuệ còn nhỏ nhưng lại rất giỏi ăn nói, nói từ chuyện trên trời đến dưới đất với hai người Mạnh Thẩm, đề tài nhảy cực kỳ nhiều, mà cũng không có lúc nào bị lúng túng mắc kẹt.

Hắn đang định nói vài chuyện lý thú trong chùa của Trần Đình Phương, Trần Đình Phương đã bưng một cái khay màu nâu đậm đi vào. Hắn đặt khay xuống, lại quay ra ngoài, kéo cửa đóng lại rồi ngồi xuống.

Hiện giờ ở chùa vẫn ăn theo phần, món ăn trước mắt mỗi người đều giống nhau, nguyên liệu nấu ăn đơn giản, cách nấu cũng cực kỳ giản dị. Lúc Trần Đình Phương đưa phần thức ăn kia cho Thẩm Đại Duyệt, Thẩm Đại Duyệt cũng không dám nâng đầu, hơi khấn trương bưng bát sứ, không biết nên bắt đầu ăn từ đĩa nào.

Trước khi ăn cơm phải niệm kinh cúng bái thức ăn cho chư Phật Bồ Tát, Mạnh Cảnh Xuân cũng không vội ăn, chấp tay học theo bộ dạng của hai người đối diện, cầu nguyện một phen, bấy giờ mới bắt đầu thông thả ăn cơm.

Ăn cơm trong chùa, giữa bữa ăn không thể nói chuyện. Thẩm Đại Duyệt càng cảm thấy lúng túng nặng nề, cảm thán nguyên liệu nấu ăn tuy đơn giản, chế biến giản dị, nhưng lại ngon tuyệt vời. Nàng nhìn không được ngẩng đầu nhìn Trần Đình Phương đang nghiêm túc ăn cơm.

Về bình thần trên mặt hắn, nàng hiếm khi được nhìn thấy ở những người khác. Trần Đình Phương thần bí, hồ hững, ung dung trầm tĩnh, khiến nàng càng thêm hiếu kỳ, nhìn không được mà muốn tìm hiểu đến tận cùng, nhưng rốt cuộc lại bị ngăn trở bởi thể diện cùng lễ tiết, ngại ngừng mở miệng.

Ăn xong, tiểu hòa thượng Viên Tuệ dùng củ cải muối quét sạch bát sứ, một hạt cơm cũng không thừa lại, sau đó ngốn hết miếng củ cải muối kia rồi mới thỏa mãn xoa xoa bụng, nhìn sang hai người Mạnh Thẩm, ngẩng cằm cười nói: “Sư thúc ta nấu ngon không?”

Thẩm Đại Duyệt hơi gật gật đầu, ánh mắt vẫn dán chặt vào Trần Đình Phương như trước.

Tiểu hòa thượng Viên Tuệ đột nhiên nhìn nàng chăm chú: “Sao nữ thí chủ lại nhìn chòng chọc sư thúc ta như thế? Bởi vì sư thúc ta xinh đẹp à?”

Trên mặt Thẩm Đại Duyệt hiện vẻ quần bách, mặt đỏ bừng bừng. Nàng cúi đầu nâng tay vén sợi tóc rơi xuống bên tai, vội vàng nói: “Không có.”

Mạnh Cảnh Xuân nhìn Thẩm Đại Duyệt bên cạnh, không dấu vết cau mày. Dáng vẻ đỏ mặt lúng túng của nàng lọt hết vào trong mắt Mạnh Cảnh Xuân, mà một câu phủ nhận này, lại càng lộ vẻ giấu đầu lòi đuôi.

Dù sao tiểu nha đầu cũng còn nhỏ tuổi, số người lạ được gặp ít đến đáng thương, mà Trần Đình Phương vốn xinh đẹp, đột nhiên phổ khi đậu Trạng nguyên năm đó, không biết trở thành người trong mộng của bao nhiêu cô nương trong kinh thành. Bây giờ tiểu nha đầu gặp Trần Đình Phương, e là đã bị diện mạo đẹp đẽ của hắn làm mờ mắt.

Hướng chi ngôn hành cử chỉ của Trần Đình Phương cũng tao nhã khéo léo, vừa nhìn liền biết hắn là con cháu thế gia vọng tộc, lại thêm trên người hắn có hương vị thư sinh nồng đậm, sợ là vừa đúng với sở thích của Thẩm Đại Duyệt.

Dường như Trần Đình Phương đã quá quen với loại ánh mắt này, cũng không cảm thấy lúng túng gì, cúi đầu dọn dẹp đĩa cơm trên bàn, nghiêng đầu nói với Viên Tuệ: “Theo sư thúc đi rửa chén thôi.” Rồi lập tức đứng lên.

Viên Tuệ vội vàng đứng dậy theo, hấp tấp bám theo hắn đi ra khỏi phòng. Sau khi hai người bọn họ rửa chén xong quay lại, Mạnh Cảnh Xuân nói: “Thời gian không còn sớm, hôm nay quấy rầy hơi lâu, xin được cáo từ trước.”

Viên Tuệ vội vàng chấp tay thành chữ thập hành lễ với hai người, Trần Đình Phương cũng thung thỉnh làm theo, hành lễ xong, lại nói: “Có duyên sẽ gặp lại.”

Mạnh Cảnh Xuân đáp lễ cáo từ, dẫn Thẩm Đại Duyệt đến cửa chùa. Thẩm Đại Duyệt do dự cả buổi, cuối cùng mở miệng hỏi: “Vị Vô Tâm sư phụ này là người quen cũ của tẩu tẩu ở kinh thành sao?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Xuân chỉ khẽ đáp lại một tiếng.

Thẩm Đại Duyệt kéo căng da mặt, hỏi tiếp: “Tên của Vô Tâm sư phụ lúc còn ở tục gia là gì?”

Mạnh Cảnh Xuân thoáng suy nghĩ, quyết định nói đúng sự thực. Nhất định là Thẩm Đại Duyệt thấy Trần Đình Phương vô cùng thần bí nên muốn tìm hiểu đến ngọn nguồn, nếu nàng vén bức màn thần bí này lên, cho Thẩm Đại Duyệt được nhìn thấy Trần Đình Phương thật sự, chắc nàng ấy sẽ không còn hiếu kỳ như thế nữa.

Vì thế nàng nói: “Tên Trần Đình Phương, con trai duy nhất của Trần tả tướng tiền nhiệm, thi cùng khóa với tẩu, là Trạng nguyên năm Bảo Nguyên thứ mười bốn.”

Nàng vừa nói xong, Thẩm Đại Duyệt lại càng thêm ngạc nhiên. Còn trẻ mà đã trúng Trạng nguyên, đáng lẽ phải là vinh quang vô hạn, tiền đồ tốt đẹp. Hướng chi đã tham gia thi cử, đương nhiên là có lòng muốn theo đuổi công danh, sao đột nhiên lại buông bỏ tất cả, trốn vào cửa Phật? Với sự từng trải ít ỏi đến đáng thương của nàng, hiển nhiên là không thể hiểu được.

Mạnh Cảnh Xuân chậm rãi mở miệng, một chậu nước lạnh tưới thẳng xuống đầu nàng: “Sau khi Nhị điện hạ qua đời, hắn gần như trở thành một phé nhân. Sau đó, lúc tẩu gặp lại hắn lần nữa thì nghe nói, hắn quyết định xuất gia.”

77. Chương 77: Khiến Người Ta Mau Già

Sau khi Thẩm Đại Duyệt vào kinh đương nhiên có nghe nói một ít chuyện về Nhị điện hạ. Nếu Trần Đình Phương là con trai duy nhất của Tả tướng, vậy là hắn đã từng làm thư đồng cho hoàng tử. Nói vậy, quan hệ giữa Trần Đình Phương và Nhị điện hạ rất tốt cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ. Nhị điện hạ qua đời, chắc hẳn đối với hắn cũng là một đả kích rất lớn, nản lòng thoái chí nên mới trốn vào cửa Phật.

Nàng nghĩ thế, vừa không có vẻ kinh ngạc, cũng không cảm thấy thất vọng.

Mạnh Cảnh Xuân thấy phản ứng này của nàng, thầm nghĩ có lẽ mình nên biểu đạt một ít vấn đề của mình, liền nói tiếp: “Hắn đã xuất gia rồi, cuộc sống hiện tại lại rất khá. Tẩu chỉ cảm thấy, không cần thiết phải quấy rầy hắn nữa. Muội nghĩ sao?”

Thẩm Đại Duyệt nghe ra ý trong lời nói của Mạnh Cảnh Xuân, đơn giản là Mạnh Cảnh Xuân đang bảo nàng không cần quá để tâm tới Trần Đình Phương, dù sao cũng đã là người cách xa khỏi hồng trần thế tục, tò mò về hắn sẽ chỉ tăng thêm phiền phức cho hắn thôi.

“Muội chỉ là.....” Thẩm Đại Duyệt nhất thời không biết nên nói gì, vì thế chỉ nói tiếp: “Muội biết rồi.” Trên miệng nàng nói thế, nhưng sự thật lại ngược lại, nàng càng thêm tò mò về Trần Đình Phương. Nàng nghĩ, ngẫu nhiên đến thăm cũng không xem là quấy rầy, nếu Trần Đình Phương không thấy phiền, nàng cũng muốn thường xuyên đến gặp hắn.

Mạnh Cảnh Xuân lại chỉ biết nàng nhu thuận, thấy nàng nói thế, cũng không nói gì thêm nữa.

Đúng vào lúc này, tiểu hòa thượng Viên Tuệ vội vàng từ trong chùa chạy ra, trong tay còn xách một cái bao vải. Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn Thẩm Đại Duyệt, toét miệng cười: “Sư thúc nói cho hai vị nữ thí chủ một ít bánh hồng điệp mang về, ăn ngon lắm đấy.”

Hắn nói xong liền đưa hộp thức ăn tới, Thẩm Đại Duyệt nhìn Mạnh Cảnh Xuân bên cạnh một cái, Mạnh Cảnh Xuân nói: “Nhận đi.” Thẩm Đại Duyệt bấy giờ mới nhận lấy bọc vải đựng hộp thức ăn. Tiểu hòa thượng Viên Tuệ xoa xoa đầu, ngửa đầu nhìn Thẩm Đại Duyệt, nói: “Ta thấy nữ thí chủ rất có Phật duyên, nữ thí chủ có rảnh thì vào chùa nghe giảng kinh một chút được không.”

Thẩm Đại Duyệt mấp máy môi, nhìn Mạnh Cảnh Xuân, lần này Mạnh Cảnh Xuân lại không mở miệng.

Cuối cùng nàng đành phải khách sáo nói: “Để xem sao. Gửi lời cảm ơn đến sư thúc người thay hai người bọn ta.”

Tiểu hòa thượng Viên Tuệ vẫy vẫy tay với Thẩm Đại Duyệt, ra hiệu cho nàng cúi đầu. Thẩm Đại Duyệt hơi hơi cúi người, Viên Tuệ dùng tay che miệng tới gần bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Rất nhiều nữ thí chủ thích sư thúc ta, nhưng những người đó đều là dung chi tục phẩn, ít linh khí. Ta thấy nữ thí chủ nhìn rất tốt, mà hôm nay sư thúc ta còn đặc biệt đưa điểm tâm, đủ thấy sư thúc không phải là đầu gỗ, nữ thí chủ đừng nản lòng.”

Hắn nhỏ giọng nói xong, hài lòng đứng thẳng người lại, theo khuôn theo mẫu chấp tay thành chữ thập hành lễ: “A di đà Phật, hai vị thí chủ đi đường suôn sẻ.”

Thẩm Đại Duyệt cũng đứng thẳng người lại, mỉm cười, ôm hộp thức ăn vào trong ngực, nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Tẩu tẩu, đi chưa?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi lo lắng, tiểu hòa thượng này chỉ nói hai ba câu đã lập tức khiến cho Thẩm Đại Duyệt vui vẻ, cũng không biết nói cái gì. Chẳng lẽ nha đầu này thật sự đặt lòng mình trên người Trần Đình Phương? Nhưng Trần Đình Phương..... chính là một người vô tâm mà.

Một người còn sống sờ sờ như Thẩm Đại Duyệt, nếu thực sự động tâm, Mạnh Cảnh Xuân muốn ngăn cũng không được.

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ đến đây, cảm thấy cứ để từ từ xem coi sao, cũng không suy nghĩ nhiều tự tăng thêm phiền não cho mình, liền dẫn Thẩm Đại Duyệt đi về phủ.

***

Ngày hôm đó, Đồng Tiêu Dật chính thức đi đến Chính sự đường, phải ứng phó với một vài trường hợp tới bái phỏng, còn có rất nhiều chuyện đều muốn hiểu rõ từng cái một. Mọi công việc trong Chính sự đường đều do Thẩm Anh làm chủ, hiện nay lại có một bộ phận phải chuyển giao từ từ cho Đồng Tiêu Dật.

Thẩm Anh giải thích rõ cho nàng từng việc một, không hề ngại phiền, nói cực kỳ tỉ mỉ nghiêm túc.

Nhưng lời nói của hắn rơi vào tai Đồng Tiêu Dật lại có một ít cảm xúc như là trút được gánh nặng. Đồng Tiêu Dật bỗng cắt ngang hắn, hỏi: “Người quyết định từ quan về quê à?”

Thẩm Anh cong nhẹ khóe môi, khép sổ ghi chép trong tay lại, nhìn thẳng vào Đồng Tiêu Dật ngồi đối diện, nói: “Sao lại khẳng định như thế?”

“Không biết.” Đồng Tiêu Dật chợt nhìn hắn cười cười, “Có cảm giác như người đã chán nản với mấy chuyện trong triều rồi, bây giờ chỉ là cố gắng cầm cự một hơi cuối, sau khi ta tới tiếp nhận, toàn thân người đều thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay người nói lảm nhảm một đống như vậy, giống như muốn ngày mai đi gấp luôn ấy.”

Thẩm Anh nghe vậy, chỉ cười nhẹ, cũng không giải thích gì, mở cuốn sổ ghi chép ra lần nữa, cúi đầu khẽ nói: “Đồng đại nhân nghĩ nhiều.”

“Ta có nghĩ nhiều hay không, trong lòng người biết rõ nhất.” Đồng Tiêu Dật thoáng hiểu được tâm tình của hắn, uể oải chán nản nhưng lại cố gắng chống đỡ, không biết ý nghĩa nằm ở nơi nào.

Không khí chợt trầm lắng, Thẩm Anh không vội nói tiếp với nàng cho xong, chỉ lấy từ trong tráp ra một con dấu, đưa cho nàng: “Con dấu này vốn do Trần tướng trông coi, bây giờ cũng giao cho Đồng đại nhân.”

Đồng Tiêu Dật nhận lấy, ngọc thạch lạnh buốt nằm trong tay, chỉ một lát sau đã mang theo độ ấm cơ thể.

Thẩm Anh đứng dậy rót cho nàng một chén trà: “Trà hơi lạnh, uống tạm đi.”

Đồng Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên nói: “Khát vọng thời niên thiếu của người, trong ngần ấy năm làm quan đã thực hiện được bao nhiêu?”

Sắc mặt Thẩm Anh bỗng chốc ngưng lại, im lặng một lúc lâu rồi mới ngồi xuống, chỉ chậm rãi nói một câu: “Được vài điều.”

“Cũng đủ rồi.” Đồng Tiêu Dật than nhẹ, lưng dựa ra đằng sau, trên mặt lộ rõ vẻ lười nhác: “Con người có thể hoàn thành được vài sự kiện như thế lúc còn sống, đã là vô cùng thành tựu, không chừng còn được sử quan ghi chép lại vài dòng. Lúc đi học người thông minh như thế, cố chấp đến mức đường như có chủ kiến của chính mình. Bây giờ nhìn người thế này, cái gọi là chủ kiến lúc đó —— ‘Muốn rời khỏi đất Sở, muốn trở thành người khác với phụ thân’, ngược lại chỉ như một ý nguyện đơn thuần mà thôi.”

Thẩm Anh quay đầu đi, nhìn đồng tấu chương chồng chất như núi nhỏ trong góc khuất, đôi mắt âm u, lại quay về, nhưng chỉ cười nhạt. Thời niên thiếu, hắn cho rằng biện pháp tốt nhất để rời khỏi đất Sở chính là đi thi, cảm thấy phương pháp tốt nhất để thực hiện lời nhiệt huyết đó chính là làm quan. Nhân khi đó, tạo nên quả hôm nay, bây giờ nghĩ lại, lại thấy căn bản không thể nghiên cứu kiểm tra.

“Quãng đời còn lại vẫn còn dài, có tính toán gì chưa?”

Thẩm Anh không trả lời nàng, đưa ra hai cuốn sổ ghi chép khác trong tay: “Xem xong cái này trước rồi hẵng nói tiếp.”

Đồng Tiêu Dật nhận lấy, khóe mắt liếc hắn một cái, bất chợt cảm thán: “Người thoát nhìn trẻ tuổi hơn ta.”

Thẩm Anh cũng không nâng đầu: “Vốn đã trẻ hơn Đồng đại nhân.”

Đồng Tiêu Dật cười cười: “Một tuổi mà thôi, cũng không biết ngượng mà nói trẻ hơn ta.....”

“Thuộc hàng cô cô, hơn nữa sắp thành bà cô, vậy mà còn đi so đo trẻ hay không trẻ à.” Thẩm Anh nói rất hờ hững băng quơ, nhưng chữ chữ lại lộ ra vẻ nhỏ mọn.

Nhưng chú ý của Đồng Tiêu Dật lại chỉ nằm trên từ “bà cô”, phút chốc ngồi thẳng người lại, trên mặt là vẻ vui mừng: “Chẳng lẽ Mạnh Cảnh Xuân đã?”

Thẩm Anh làm như lừa gạt được, nói: “Chỉ có thể là như thế.”

Đồng Tiêu Dật nghe xong, chỉ nói: “Người cẩn thận sấm to mưa nhỏ.” Xong rồi liền mở sổ ghi chép trong tay ra.

Trong phòng im ắng, Thẩm Anh vội vàng giải quyết hết mọi chuyện trong tay, ngoài phòng sắc trời tối dần, hắt đang định đốt đèn lên, khi ngẩng đầu lại thấy Đồng Tiêu Dật đã nằm gục xuống bàn mà ngủ.

Thẩm Anh đứng lên, lấy một tấm chăn bông từ trên giường nhỏ ở đằng sau, phủ lên người nàng, lại thấy canh giờ không còn sớm, lập tức dọn đồ về.

Hắn vừa đi đến hành lang, liền thấy một tiểu lại cấp bách chạy về hướng này, tiểu lại kia nhìn thấy hắn, vội khom người hành lễ, vẻ mặt khẩn trương, nói: “Hoàng thượng tới.”

Thẩm Anh chợt cau mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: “Cải trang sao?”

Tiểu lại kia gật gật đầu, ấp úng nói: “Triệu công công mới vừa nói, nếu Tướng gia đang ở cùng với Đồng đại nhân, thì mời Tướng gia đi về trước.”

Thẩm Anh mím môi, nói: “Biết rồi, ta đang định đi.”

Tiểu lại kia liền lui sang một bên, nhường đường cho Thẩm Anh đi trước.

***

Lúc tân hoàng vào phòng, Đồng Tiêu Dật còn đang ngủ. Chăn bông trên người Đồng Tiêu Dật hơi trượt xuống, hắn liền khê kéo lên cho nàng. Đồng Tiêu Dật bừng tỉnh, giơ mắt nhìn hắn, giọng nói khàn khàn vì mới tỉnh: “Sao bệ hạ lại tới đây.....”

Hắn ngồi xuống chỗ của Thẩm Anh, nhìn một đồng ghi chép cùng tấu chương trên bàn, nói: “Ngủ ngon không?”

Đồng Tiêu Dật cầm chén trà lên, nước lạnh rót vào cổ làm nàng tỉnh táo không ít. Bếp lò trong phòng chưa được nhóm lên, nàng thấy hơi lạnh, liền quấn chặt chăn bông trên người, cúi đầu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hắn nghe vậy, cũng không trả lời, đứng dậy nhóm bếp lò, xong rồi mới ngồi xuống nói: “Hôm nay rảnh rồi, liền tới đây thăm nàng. Thời tiết chuyển lạnh, một lát nữa sẽ đưa nàng về.”

Đồng Tiêu Dật lại nói: “Không cần, ta vẫn còn vài thứ chưa xem xong.” Nàng dừng một chút: “Thẩm Anh đi khi nào?”

“Đi từ sớm rồi.” Hắn vừa nói vừa tiện tay lật một cuốn sổ ghi chép, “Trước khi đi còn đắp chăn bông cho nàng, rất là tri kỷ.”

Đồng Tiêu Dật nghe giọng điệu chua loét của hắn, cười nhạt: “Chẳng lẽ bệ hạ ăn giấm chua à?”

“Hắn? Thôi đi. Bây giờ Bình sự bên Đại Lý tự kia chính là trời của hắn, có cho hắn cũng không có cái gan này đâu.”

Đồng Tiêu Dật nghe ra tâm tình của hắn hôm nay rất tốt, cũng không nói gì, day day hốc mắt rồi cúi đầu xem sổ ghi chép, đọc được một lát lại nói: “Hôm qua ta nghe Tông Đình nói, Lễ bộ đang may gấp nữ quan phục theo các phẩm cấp, đây là do Thẩm Anh đề nghị hay là ý của bệ hạ?”

“Không phải Mạnh Cảnh Xuân là cháu gái của nàng sao?”

“Đúng vậy.....”

“Bây giờ cháu gái nàng cũng không cần phải che giấu nữa, nàng nên vui mừng cho nàng ấy, cần gì phải xoắn xuýt xem là chủ ý của ai.”

Đồng Tiêu Dật nhẹ thở dài: “Đúng ha.”

“Số mệnh nàng ta tốt, cả một đường đều gặp quý nhân.”

Đồng Tiêu Dật im lặng một lúc, thấy bên ngoài trời đã tối, khép sổ ghi chép lại, nói: “Hơi mệt rồi, đi thôi.”

Tân hoàng đứng lên, đi cùng với Đồng Tiêu Dật ra khỏi cửa Chính sự đường. Vì cải trang xuất cung, ngay cả xe ngựa cũng không thu hút, Đồng Tiêu Dật lên xe liền dựa vào thành xe chợp mắt một chút, đầu lại bị hấn nhẹ nhàng kéo qua. Đồng Tiêu Dật tựa đầu vào vai hấn, thở ra một hơi như trút được gánh nặng.

Một đường đi đến quan xá, nhà bếp đã vắng vẻ lạnh tanh, Đồng Tiêu Dật bảo đối bưng, định đi ăn cơm, tân hoàng thấy xung quanh không có ai, liền cùng nàng tìm một chỗ trong góc ngồi xuống. Tiểu Lục trong nhà bếp thấy Đồng đại nhân tới, vội vàng đi tìm một ít nguyên liệu nấu ăn còn thừa, Đồng Tiêu Dật lại nói chỉ cần một chén cháo nóng là được.

Trong lúc đợi cơm, Đồng Tiêu Dật mệt đến mức muốn nằm xuống ngủ một giấc ngay lập tức. Nàng nâng tay ấn một đường từ huyệt thái dương tới khóe mắt, lại nhìn nhìn tân hoàng, bất chợt nói, giọng khàn khàn: “Hữu Xuyên, ta già rồi.”

Hấn duỗi tay qua, ngón trở nhẹ nhàng để lên khóe mắt của nàng, ấm áp khô ráo truyền tới từ lòng bàn tay làm cho Đồng Tiêu Dật càng cảm thấy buồn ngủ, nàng nghe được tiếng than của hấn: “Chỉ là một nếp nhăn nhỏ mà thôi. Cho dù nàng có nếp nhăn đầy mặt, cũng vẫn là Đồng Tiêu Dật của trẫm.”

Đồng Tiêu Dật cười nhẹ, chuyển tay hấn đi, nhìn vào mắt hấn, nói: “Ta muốn một đứa.....”

Nàng còn chưa kịp nói dứt lời, ngoài cửa bất chợt truyền tới một tiếng nói: “Muộn vậy rồi mà Đồng đại nhân cũng tới ăn cơm à.”

78. Chương 78: Đi Từng Bước Nhỏ

Đồng Tiêu Dật không cần nâng đầu cũng đoán được người tới chính là Bạch Tồn Lâm. Tên thiếu căn cốt này thật đúng là chỗ nào cũng thấy, mà lại còn có thể tự xưng khiến người nổi cáu. Đồng Tiêu Dật không thêm đếm xỉa gì tới hấn, hấn lại giống như bị đập mạch, cười ha ha chạy tới, trực tiếp ngồi đối diện nàng, chếch qua một bên.

Tân hoàng vốn đưa lưng ra bên ngoài, người không thân không thể dựa vào bóng lưng mà nhận biết. Lúc đầu Bạch Tồn Lâm thấy, chỉ cho rằng đây là bạn của Đồng Tiêu Dật, đến khi ngồi xuống đang định chào hỏi, vừa nhìn thấy mặt người đó, hấn liền bị dọa đến không nói nên lời.

Tân hoàng cực kỳ độ lượng, rót một chén trà cho hấn, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn: “Bạch đại nhân?”

Bạch Tồn Lâm run rẩy nhận lấy chén trà, cổ họng như bị hóc xương cá, muốn nói lại không dám nói, nghẹn gần chết.

Lúc này Tiểu Lục bưng cháo đã được hâm nóng lên, dọn thức ăn xong, nói với Đồng Tiêu Dật: “Mời Đồng đại nhân dùng.” Sau đó lập tức xoay người đi, về phần Bạch Tồn Lâm muốn ăn gì, hấn cũng không thêm hỏi.

Bạch Tồn Lâm đang đói bụng, nhưng lại ngại gọi Tiểu Lục quay lại, đành phải yên lặng uống cạn chén trà nhỏ kia, lại yên lặng để xuống, quy quy củ củ nói: “Hạ quan..... Cáo lui.”

Tân hoàng lại nói: “Bạch đại nhân không ăn cơm sao? Chẳng lẽ đến nhà bếp chỉ vì muốn gặp Đồng đại nhân? Chẳng lẽ —— rất thân thiết à?” Giọng hấn nhàn nhạt, nhưng khi rơi vào tai Bạch Tồn Lâm lại thực sự là giọng điệu tra hỏi.

Đồng Tiêu Dật hồ hững ăn cháo của mình, cũng không ngẩng đầu lên, giống như không hề có chút hứng thú nào với chuyện trước mắt.

Bạch Tồn Lâm ấp a ấp úng, rốt cuộc lắp bắp nói một câu: “Hạ quan..... Không, vi thần chỉ là thuận đường vào nhìn xem còn có gì để ăn hay không, thấy hình như không còn gì ăn nên mới đi.....”

Đồng Tiêu Dật ngẩng đầu gọi một tiếng: “Tiểu Lục.”

Tiểu Lục nghe tiếng chạy qua: “Đồng đại nhân có chuyện gì?”

Đồng Tiêu Dật nói: “Không phải lúc này mới nói còn một ít cơm thừa sao? Hâm nóng rồi bưng lên đi, chắc vị Bạch đại nhân này đang đói lắm đấy.”

Tiểu Lục cười đáp: “Vâng ạ.”

Thế là, cơm thừa canh cặn vốn định dùng để đút cho a miêu a cẩu, cứ thế mà bị hâm nóng lên rồi được bưng lên bàn. Bạch Tồn Lâm ngồi đưa lưng về phía bọn họ, đối mặt một bàn cơm thừa canh cặn này mà trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Hắn càng ăn càng không chịu nổi, Đồng Tiêu Dật lại ngồi phía sau hắn, nói: “Bạch đại nhân tuyệt đối đừng lãng phí, tay nghề của Tiểu Lục có thể so với ngự trù, đồ thừa bị bỏ đi, thật sự là phung phí của trời.”

Bạch Tồn Lâm lại phải dè dặt ra ăn tiếp.

Đồng Tiêu Dật uống xong chén cháo nóng, lập tức đứng dậy. Tân hoàng đi bên cạnh nàng, ra khỏi nhà bếp chung với nàng, hỏi: “Là Thẩm Anh xúi giục nàng tới quan xá ả?”

Đồng Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ cười nhẹ một tiếng, cũng không trả lời đúng hay không.

“Bạch Tồn Lâm kia là hàng xóm của nàng sao?”

“Bệ hạ lật sổ ghi chép của Lại bộ hay là tự mình đoán thế?”

“Ta cần phải đi lật sao?” Tân hoàng kéo nàng qua, “Nghe nói đánh giá cuối năm của Bạch đại nhân be bét lắm, trong khi làm việc lại không tệ. Mấy báo cáo của đợt đánh giá, cuối cùng đều phải đưa đến Chính sự đường, có phải là Thẩm Anh ra tay hay không, chỉ cần nhìn là biết ngay. Bụng dạ hắn hẹp hòi, luôn luôn ngầm trả thù người khác, chắc là Bạch đại nhân đắc tội với hắn không ít rồi. Nàng ở căn phòng mà Thẩm Anh với Mạnh Cảnh Xuân ở trước kia phải không? Vậy chắc Bạch đại nhân kia ở ngay sát vách thôi.....” Hắn mỉm cười: “Tính tình lỗ mãng thiếu tâm nhãn như thế, chắc là đã phá vỡ biết bao nhiêu chuyện tốt rồi?”

Đồng Tiêu Dật lười đàm luận về Bạch Tồn Lâm râu ria tôm tép đó, cũng không tiếp lời. Câu “muốn một đứa con” mà nàng vừa định nói, còn chưa kịp nói hết, nhưng với bầu không khí lúc này, nàng không biết phải nói tiếp thế nào.

Tân hoàng lại nói: “Hàng xóm của nàng là một tên quỷ lạnh chanh như vậy, ta không được yên tâm. Về cung với ta đi.”

Đồng Tiêu Dật nghe vậy, suy nghĩ hơi ngừng lại một chút, lại cười lên: “Bệ hạ muốn tặng ta một tòa cung điện ả?”

Tân hoàng nhìn nàng, nói: “Nàng ngủ trên giường của ta, ta ngủ dưới đất, được không?”

Đồng Tiêu Dật ngửa đầu cười cười, vầng trăng sáng treo trên đỉnh đầu còn chưa tròn. Gần đến Trung thu rồi, mùi hoa quế thoang thoảng trong đêm đen, nàng nói: “Được thôi. Khi nào tâm tình của ta tốt, sẽ cho bệ hạ lên giường ngủ.” Thiên hạ không có gì là toàn vẹn mười phần, ngay cả mặt trăng vào ngày mười lăm mười sáu, thoạt nhìn có vẻ tròn, thực ra cũng không thực sự tròn. Chuyện trên đời cũng thế, muốn đòi hỏi vô tận cùng với trọn vẹn hoàn mỹ, không chấp nhận được một khuyết điểm nhỏ nhất nào, kỳ thật khó như lên trời.

Vì thế, Đồng Tiêu Dật chỉ về phòng thu dọn vài món quần áo để thay đổi, lập tức theo Hoàng thượng lên xe ngựa tiến cung.

***

Hôm Trung thu, trong triều được nghỉ hết. Mấy năm trước tiên đế còn mở tiệc chiêu đãi quần thần, năm nay lại một chút ý tứ muốn mở tiệc cũng không có, chỉ phát một hộp bánh Trung thu cho mỗi người rồi thôi. Mọi người đều đã quen với thói tiết kiệm của tân hoàng, cũng chỉ về phủ sum họp với người nhà.

Một ngày trước, Nghiêm Học Trung cùng với Thẩm Thời Linh đã đi Kinh Giao, trong phủ chỉ còn lại Thẩm Anh, Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Đại Duyệt.

Mạnh Cảnh Xuân dậy sớm, làm ổ trong nhà bếp đợi bánh Trung thu mới ra lò, đầu bếp cũng ngại không dám nói nàng quá sốt ruột, chỉ tùy ý nàng. Thắm Anh rửa mặt xong tới nhà bếp, thấy nàng ngồi trên ghế, vừa uống nước vừa đợi, đi qua xoa xoa đầu nàng: “Sao lại thèm ăn đến thế? Hộp bánh Trung thu mới cầm về hôm qua đã ăn sạch rồi à?”

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu: “Không phải, Đại Duyệt nói muốn ăn, thiếp đưa cho muội ấy hết rồi.”

“Muội ấy đâu có ăn được nhiều như vậy.” Thắm Anh nói xong, lập tức quay ra ngoài, bắt được Ngưu quản gia: “Có gặp nhị tiểu thư không?”

Ngưu quản gia trả lời: “Nhị tiểu thư đã đi ra ngoài từ sớm.....”

Thắm Anh chợt cau mày: “Muội ấy đi một mình à?”

“Vâng.....” Ngưu quản gia nhỏ giọng nói tiếp, “Vốn cũng không biết, là gác cổng của Cù phủ ở góc đường nói. Chắc là nhị tiểu thư lên đi.....”

Nha đầu này.....

“Đi hỏi rõ ràng phương hướng rồi tìm về cho ta.”

Ngưu quản gia lập tức chạy vội đi.

Mạnh Cảnh Xuân nghe thấy tiếng nói bên ngoài, vội chạy ra hỏi: “Sao vậy?”

“Sáng nay Đại Duyệt lên đi ra ngoài, cũng không nói là đi đâu, đã sai người đi tìm rồi.” Thắm Anh thở dài, đi thẳng về phòng ngủ, đang định thay quần áo đi tìm, không ngờ Mạnh Cảnh Xuân lại bỗng nhiên gọi hắt lại.

Thắm Anh quay đầu lại, hỏi có chuyện gì.

Mạnh Cảnh Xuân cắn cắn môi, lùi một bước ra đằng sau: “Nếu thiếp nói ra, chàng không được trách thiếp.....”

Sắc mặt Thắm Anh không được tốt lắm, nhưng vẫn cố dịu giọng lại, nói: “Không sao, nàng nói đi.”

“Lần trước đi xin bùa bình an..... Đại Duyệt cũng muốn đi chung, kết quả đúng lúc gặp phải Trần Đình Phương. Nha đầu kia rất tò mò về Trần Đình Phương, lúc quay về cũng hỏi cái này hỏi cái kia, hơi giống như..... xuân tâm nhộn nhạo.” Nàng ấp a ấp úng nói, căng thẳng gãi gãi đầu, suy nghĩ cả buổi rồi nói tiếp: “Chẳng lẽ cầm bánh Trung thu đi Viên Giác tự tìm Trần Đình Phương.....”

Thắm Anh nghe xong, cũng không tức giận, chỉ nói một câu “Đúng là làm ẩu, bánh Trung thu kia cũng không phải là bánh chay” rồi lập tức xoay người vội vàng đi về hướng phòng ngủ của Đại Duyệt. Mạnh Cảnh Xuân hấp tấp đuổi theo, hai người nhìn nhìn một lượt quanh phòng, căn bản là không thấy tung tích của hộp bánh Trung thu kia đâu, Mạnh Cảnh Xuân càng thêm chắc chắn về chuyện tiểu nha đầu mang bánh Trung thu đến Viên Giác tự.

Nàng hít sâu một hơi, Thắm Anh lại mím chặt môi, lập tức đi ra ngoài sai người chuẩn bị xe đi Viên Giác tự.

Tuy Thắm Đại Duyệt ra ngoài từ trước, nhưng rốt cuộc nàng chỉ đi bộ, còn chưa tới Viên Giác tự thì Thắm Anh đã đến trước. Xưa nay Thắm Anh chưa từng tới mấy nơi như vậy, hôm nay Trung thu, có nhiều người đến chùa, trong phòng khách toàn là người đi khấn Phật. Hắn tìm được một vị hòa thượng, vừa mới hỏi Vô Tâm sư phụ ở đâu, liền có một tiểu đầu trọc xông tới bên cạnh.

Viên Tuệ nhìn nhìn hắn, đánh giá hắn một phen rồi nói: “Hôm nay sư thúc đi gõ chuông rồi, thí chủ tìm sư thúc của ta có chuyện gì không?”

Viên Tuệ vừa dứt lời, liền thấy Trần Đình Phương đi về hướng này. Trần Đình Phương thấy Thắm Anh, hơi cúi người chấp tay thành chữ thập hành lễ, nói: “Thí chủ có chuyện gì sao?”

Đây là lần đầu tiên Thắm Anh gặp hắn sau khi hắn xuất gia. Thắm Anh chỉ nói: “Tới đây thắp hương, thuận đường đến gặp cố nhân một lần.”

Về mặt Trần Đình Phương thản nhiên, chỉ nói: “Đi uống chén trà không?”

Thẩm Anh lập tức đáp ứng, đi đến phòng phía sau uống trà. Hấn cũng đoán được Thẩm Đại Duyệt còn chưa tới, mới ngồi ở đây ôm cây đợi thỏ.

Quả nhiên, khoảng nửa canh giờ sau, Viên Tuệ gõ cửa ở bên ngoài, nói: “Sư thúc, vị nữ thí chủ lần trước tới thăm người.” Thấy trong phòng không có tiếng đáp lại, Viên Tuệ xoay người ngẩng đầu nói với Thẩm Đại Duyệt: “Hình như bạn bè từ hồi còn ở tục gia của sư thúc ta tới, bộ dạng tuần tú lịch sự, nhưng nhìn rất dữ. E là sư thúc ta còn đang chào hỏi hấn, nữ thí chủ muốn đến phòng bên cạnh ngồi một chút không?”

Hấn vừa nói xong câu này, cánh cửa bất ngờ bị kéo ra, Thẩm Anh bước ra, nhìn Thẩm Đại Duyệt một cái: “Đi về với huynh.”

Thẩm Đại Duyệt hoảng hồn, hoàn toàn không biết tình cảnh hiện giờ là như thế nào, Trần Đình Phương cũng đi ra.

Thẩm Đại Duyệt vội vàng giấu hộp bánh Trung thu ra đằng sau, Thẩm Anh lại nói: “Đây là bánh Trung thu nhân mặn, muội cầm tới đây cũng không thích hợp, về với huynh trước đi đã.”

Dù sao Thẩm Đại Duyệt cũng còn nhỏ tuổi, da mặt mỏng, bị Thẩm Anh vạch trần vốn là thật sự ngại ngùng, đành phải thành thật đi theo hấn về phủ. Nàng quay đầu lại nhìn Trần Đình Phương, đôi mắt như biết nói, cực kỳ đáng thương.

Khi Thẩm Anh về phủ đã là sau giờ Ngọ, bữa sáng bữa trưa đều chưa được ăn. Mạnh Cảnh Xuân thấy hấn về, vội vàng tiến lên nghênh đón, bảo là thức ăn còn nóng, để hai người bọn họ nhanh chóng đi ăn cơm trước.

Vốn dĩ hôm nay Thẩm Anh định cho Mạnh Cảnh Xuân một bất ngờ nho nhỏ, không ngờ bị chuyện của Thẩm Đại Duyệt vướng chân, đương nhiên tâm tình vừa buồn bực vừa cáu kỉnh.

Hấn còn chưa ăn xong đã gác đĩa xuống, Mạnh Cảnh Xuân ngồi đối diện cả kinh đến mức vội vàng ngồi ngay ngắn lại. Thẩm Đại Duyệt chỉ cúi đầu, ăn thật chậm, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Muội..... không nên cầm bánh Trung thu của a huynh vào trong chùa.....”

“Đây không phải là trọng điểm.” Thẩm Anh nói rất chậm, giọng cũng nhàn nhạt: “Muội đừng có lánh nặng tìm nhẹ.”

Miếng cơm mà Thẩm Đại Duyệt vừa mới ăn vào mắc kẹt ngay cổ họng, nàng nỗ lực nuốt xuống: “A huynh.....”

Thẩm Anh khẽ thở dài: “Sắp tới Thời Linh sẽ về Sở, muội về cùng với nàng ấy đi.”

Thẩm Đại Duyệt mím môi: “A huynh, muội.....”

Thẩm Anh biết nàng không muốn đi, nhưng hấn không thể trơ mắt nhìn nàng bị tổn thương rồi mới về quê cũ. Hấn nhìn Mạnh Cảnh Xuân đang mang về mặt căng thẳng ngồi ở đối diện một cái, lại quay sang nhìn Thẩm Đại Duyệt, cố gắng dịu giọng lại, khuyên: “Không nói tới chuyện Trần Đình Phương đã xuất gia, cho dù bây giờ hấn còn đang ở tục gia, muội cũng không được phép quá thân thiết với hấn. Hồi trước quan hệ của Trần Đình Phương với tẩu tẩu của muội cũng coi như không tệ, nhưng sau đó lại vì Nhị điện hạ mà quyết định lợi dụng tẩu tẩu muội. Người như thế vốn chính là vô tâm, cái gọi là tình nghĩa trong mắt hấn có thể không đáng để nhắc tới. Vì huynh chỉ sợ tương lai muội sẽ phải đau lòng, nếu lời nói có hơi nặng, muội nghe rồi bỏ đi.”

“Muội không đi.” Thẩm Đại Duyệt ngẩng đầu nhìn hấn, lấy hết can đảm, nói: “Lời mà a huynh vừa nói, cùng với lời khuyên lúc trước của tẩu tẩu, muội đều ghi nhớ hết. Nhưng một người không thể chỉ vì hai ba câu nói này mà có thể bao quát hoàn toàn. Hấn là người như thế nào, muội muốn tự mình đi tìm hiểu.”

79. Chương 79: Kinh Hỉ Nho Nhỏ

Thẩm Anh nghe vậy, vừa định mở miệng, Mạnh Cảnh Xuân ngồi đối diện lại lắc lắc đầu với hắn, ra hiệu hắn không cần khuyên tiếp.

Thẩm Anh cầm đĩa lên lần nữa, chỉ nói: “Ăn xong rồi đi đọc sách đi, sau này ra ngoài ít nhất cũng phải nói một tiếng với người trong nhà, nhớ chưa?”

Thẩm Đại Duyệt khẽ gật đầu.

Đến khi ăn xong đã là giờ Mùi (13h – 15h), Thẩm Đại Duyệt đứng dậy cáo từ, Mạnh Cảnh Xuân dọn sơ chén đĩa, cúi đầu nhìn thấy Thẩm Anh vẫn đang cau mày như trước, nàng vươn tay xoa xoa lên giữa hai hàng lông mày của hắn: “Tính tình Đại Duyệt cũng ngang bướng, có khi càng khuyên càng phản tác dụng. Chắc tiểu nha đầu bị đóng cửa tiền khách vài lần sẽ biết khó mà lui thôi.”

“Nếu được thế thì đương nhiên là tốt nhất.” Trên mặt Thẩm Anh vẫn không có ý cười.

“Tướng gia lo lắng Trần Đình Phương sao?” Mạnh Cảnh Xuân hơi híp mắt, cau mày nói: “Trần Đình Phương không giống như người lưu tình mọi nơi, khi cần từ chối sẽ từ chối cực kỳ quyết đoán, chắc sẽ không dây dưa không rõ với Đại Duyệt đâu. Nếu vẫn không yên tâm, thiếp không ngại đi tìm hắn nói chuyện.....”

Thẩm Anh không tỏ thái độ gì, thở dài ngắc đầu nhìn nàng nói: “Lòng người là thứ khó đoán nhất, tuy ta là huynh trưởng của muội ấy, nhưng nói cho ngay thì cũng không hoàn toàn hiểu rõ muội ấy. Đợi Thời Linh về rồi bàn tiếp vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân không nói gì, kéo hắn dậy, nói: “Nghe nói hôm nay họp chợ, thiếp đã rất lâu không ra ngoài đi dạo rồi. Nếu Tướng gia có rảnh thì đi dạo chung với thiếp đi.”

Thẩm Anh lại bày ra bộ dáng lười biếng, nói: “Giày vò từ sáng đến giờ, lúc này có hơi mệt. Ta muốn đi ngủ một lát.”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Ừ, vậy thì đi ngủ đi. Thiếp cũng đi xem sách một lát, để tối ra ngoài cũng không sao.”

Thẩm Anh xoa xoa đầu nàng rồi lập tức xoay người đi về hướng phòng ngủ.

Qua khoảng một canh giờ rưỡi sau, Mạnh Cảnh Xuân thấy bên ngoài trời cũng sắp tối, liền ra khỏi thư phòng, đến phòng ngủ tìm Thẩm Anh. Nhưng nàng tìm trong cả hai phòng ngủ cũng không thấy bóng dáng Thẩm Anh đâu. Không phải nói là đi ngủ một giấc à? Sao lại không ở trong phòng? Nàng lại tìm tìm bốn phía, thậm chí cả nhà bếp cũng đến xem một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu.

Nàng vừa bước ra khỏi cửa phòng, thấy Ngưu quản gia vừa vịn đi ngang qua, liền tóm lấy Ngưu quản gia hỏi: “Có biết Tướng gia đi đâu không?”

Ngưu quản gia cau mày, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Tướng gia không ở trong phủ sao?”

“Ta vừa mới đi tìm xong, không thấy.”

Ngưu quản gia lại nghĩ nghĩ, cả buổi sau mới nói một câu: “Chẳng lẽ..... đi Thục viên?”

“Thục viên?” Mạnh Cảnh Xuân rõ ràng sửng sốt.

Ngưu quản gia thành thật đáp: “Vâng, gần đây mỗi lần Tướng gia rảnh là chạy qua Thục viên, cũng không biết..... làm gì.”

Mạnh Cảnh Xuân không hiểu gì, lập tức đi ra ngoài, chạy đến Thục viên.

Từ năm ngoái, sau khi biết Thục viên bị Thẩm Anh mua mất, nàng cũng không đến đó nữa, sắp quên bống luôn căn nhà đó rồi. Bây giờ Thẩm Anh lại chạy đến đó để làm gì vậy?

Sắp đến hoàng hôn, hoa quế tỏa hương khắp đường. Bâng qua khu chợ chiều nhộn nháo đông đúc, lúc Mạnh Cảnh Xuân chạy đến Thục viên thì đã thở hồng hộc. Cửa chính chỉ khép hờ, Mạnh Cảnh Xuân vừa thấy tình hình này, nghĩ Thẩm Anh quả thực là tối đây. Nàng ngắc đầu nhìn lên, phát hiện tám biển vốn treo

trên cửa không còn nữa. Mạnh Cảnh Xuân không khỏi cau mày, đẩy cửa lặng lẽ vào trong. Đứng trong căn nhà im ắng, nàng ngáy ngẩn cả người.

Thời gian như chảy ngược dòng, quay lại hơn mười năm trước. Bố cục trong nhà, vị trí hoa cỏ đều khớp với ký ức mơ hồ của nàng. Mạnh Cảnh Xuân nhất thời sững sờ, đứng ngoài sân cả nửa buổi, không biết phải đi vào trong.

Khó khăn lắm mới lấy lại được tinh thần, nàng chậm rãi tiến lên, đi một đường đến sảnh giữa, vừa vặn thấy Thẩm Anh đang đứng trên một cầu thang gỗ, giơ cao tấm biển bằng đồng viết hai chữ “Thực viên”, muốn treo lên nóc.

Hoàng hôn bao phủ cả căn nhà, mặt trăng từ từ nhô lên, gió đêm lướt qua vạt áo cùng mái tóc buông rũ xuống của Mạnh Cảnh Xuân. Nàng yên tĩnh đứng đó, Thẩm Anh cũng tập trung treo tấm biển, cho đến khi hắn đã đặt tấm biển vào đúng vị trí, xoay người định xuống thang, mới phát hiện Mạnh Cảnh Xuân đã đứng trong hành lang ngay sau lưng hắn.

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên hoàn hồn, nâng tay vén sợi tóc rơi loạn ra sau tai, chỉ nói: “Thấy chàng không ở trong phủ, lại nghe quản gia nói chàng đến đây, nên tìm tới.....”

Thẩm Anh chỉ mặc một bộ đồ bằng vải thô trên người, cả tay lẫn quần áo đều không sạch sẽ, tuy không coi là chật vật, nhưng tuyệt đối không thể gọi là vẻ vang. Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên giết tới đây, hắn mang theo vẻ mặt như chưa chuẩn bị tốt, nói: “Sao còn sớm vậy mà đã tới đây, Ngưu quản gia.....”

Hắn cuống quýt thu thang gỗ lại, Mạnh Cảnh Xuân nhìn tấm biển treo giữa phòng, khe thở dài: “Tấm biển này do mẫu thân thiếp viết, vốn treo ở đây, sau đó không biết ai lại chuyển nó ra ngoài cổng. Bây giờ vật về chỗ cũ.....” Cổ họng nàng hơi nghẹn lại, không nói tiếp nữa.

Thẩm Anh cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không nói gì. Hắn cũng chỉ dựa theo bố cục trong ký ức, sửa lại Thực viên một lần nữa, tự mình làm hết, muốn cho Mạnh Cảnh Xuân một kinh hỉ nho nhỏ vào Trung thu, nhưng cuối cùng lại chưa kịp làm xong. Vốn định tối nay là có thể hoàn thành, không ngờ nàng lại tự mình tới đây.

Mạnh Cảnh Xuân gạt bỏ ưu tư vừa rồi của mình, nhìn quanh bốn phía, nói: “Sao Tướng gia còn nhớ rõ hơn cả thiếp nữa?”

Thẩm Anh cất thang gỗ vào trong nhà, đưa lưng về nàng, nói: “Lúc ấy nàng còn nhỏ.”

“Nhưng nói cho cùng thiếp cũng ở gần ấy năm, nhưng lại có rất nhiều cái không thể nhớ được.” Mạnh Cảnh Xuân nhìn kỹ từng điểm một, than nhẹ.

Thẩm Anh băng quơ giải thích cho nàng: “Bởi vì nàng gốc chứ sao.”

Mạnh Cảnh Xuân tiến lên hai bước, đứng trước mặt hắn, hừ một tiếng, nói: “Tướng gia lén lén lút lút sửa vườn này trở về nguyên dạng, lại còn khoác lên bộ đồ này, tự mình làm việc, có phải vì muốn được khen ngợi hay không? Nhưng nếu nói thiếp gốc, thì sẽ không có khen ngợi gì sất.”

Tay Thẩm Anh bần, không đành lòng nâng tay néo nàng, ngoan cố nghênh cổ lên, nói: “Ai vì muốn được khen ngợi mà làm nhiều chuyện như vậy chứ? Ta đâu phải là dân độn.”

“Ồ?”

“Bây giờ tòa nhà kia cũng không phải là nhà gì tốt nữa, Thời Linh với Nghiêm Học Trung đều có ý muốn ở lâu tại kinh thành, để bọn họ đỡ phải chuyển, chúng ta chuyển đến đây ở. Nàng thấy sao?”

Mạnh Cảnh Xuân chưa hề nghĩ đến chuyện này, không ngờ Thẩm Anh đã vụng trộm cân nhắc lâu như vậy, thật đúng là đa mưu túc trí.

Thẩm Anh bận cả một buổi chiều, ngay cả nước cũng chưa được uống. Hắn vươn đôi tay bần thiu ra: “Trong nhà bếp ở đằng sau có đun nước nóng, rót một chén nước giùm ta đi.”

Mạnh Cảnh Xuân trầm nghĩ, ngay cả nhà bếp mà cũng dọn dẹp xong rồi? Nàng vội vàng chạy đến hậu viện, thấy trên bếp lò trong nhà bếp có một ấm nước vừa mới sôi, lại nhìn dụng cụ pha trà ở trên bàn, sạch

bóng, một chút bụi bặm cũng không có. Nàng dứt khoát cầm lấy chén trà, xách ấm nước đến sảnh giữa. Nước nàng rót đã nguội, nhưng nhìn bốn phía cũng không thấy bóng dáng Thẩm Anh đâu.

Đợi thêm một lát, chỉ thấy Thẩm Anh cầm một cuộn chiếu cói đến, trải ra trong hành lang trước sảnh giữa, lại chuyển cái bàn thấp trong phòng ra, nói: “Trời không còn sớm nữa, muốn ăn gì?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng bưng chén chạy ra, đến trước mặt hắn, kiễng chân lên: “Tướng gia mở miệng ra nào.”

Thẩm Anh hơi cúi đầu uống trà, nhưng lại uống rất chậm, Mạnh Cảnh Xuân kiễng chân kiễng đến mệt, vậy mà hắn còn chưa uống xong một chén trà, nàng không khỏi nâng tay lên: “Uống nhanh nhanh một chút, đừng lè mề nữa mà, không phải là khát sao.....”

Thẩm Anh uống xong, đang định duỗi tay xoa xoa đầu nàng, nhưng trên tay quá bẩn nên đành phải từ bỏ. Mạnh Cảnh Xuân nhìn bộ quần áo vải thô trên người hắn: “Không có đồ thay à?”

“Sao? Mặc thế này liền ghét bỏ ta à?”

Mạnh Cảnh Xuân đặt cái chén không lên bàn: “Mau nói quần áo để ở đâu đi.”

Thẩm Anh tự mình đi thẳng tới hậu viện, dừng lại trước một gian phòng ngủ ở đông sương: “Quần áo trên người toàn bụi, đi vào xui lắm. Đồ thay để trong ngăn tủ, nàng lấy ra giùm ta.”

Mạnh Cảnh Xuân lườm hắn một cái: “Không lẽ định thay quần áo ngay giữa sân à?”

Thẩm Anh khoát tay bảo nàng đi nhanh: “Có gì quan trọng đâu, trong sân cũng không có ai khác.”

Mạnh Cảnh Xuân vào phòng ngủ, nhìn lên, thấy trong ngăn tủ để đầy quần áo, ngay cả trên giường cũng đã được trải chăn đệm đàng hoàng. Rốt cuộc là khi nào thì có chủ ý này vậy, chuẩn bị đầy đủ đến thế, giống như có thể dời đến đây ở ngay lập tức vậy.

Nàng tìm một cái áo khoác ngoài, đi ra ngoài, thấy Thẩm Anh đang đứng dưới mái hiên chờ nàng. Mạnh Cảnh Xuân đi tới, cởi bỏ lớp áo ngoài bằng vải thô trên người hắn ra, lại thấy tay hắn bẩn, liền giúp hắn mặc ngoại bào sạch sẽ vào, nắm lấy cổ tay hắn, nói: “Đi rửa tay đi.”

Thẩm Anh đến bên cạnh giếng rửa tay, lại vào nhà bếp lấy một vò rượu cũ mười năm ra, hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Có muốn uống chút rượu không?”

Mạnh Cảnh Xuân đứng dựa cửa, cười: “Tướng gia còn giấu cái gì thì cứ mang ra hết đi.”

Thẩm Anh khó chịu mở chạn bếp ra: “Hồi chiều lúc tới đây, thuận đường mua một ít thức ăn. Vốn định đến tối về phủ đón nàng, không ngờ nàng lại tự mình chạy qua.”

Hắn bày đĩa thức ăn cùng với chén sứ nhỏ ra mâm, đưa cho Mạnh Cảnh Xuân, còn mình thì xách một vò rượu mười năm cùng với một hộp bánh Trung thu, đi đến sảnh giữa. Mặt trăng đã treo cao giữa trời, Mạnh Cảnh Xuân đặt mâm xuống, cởi giày ra, ngồi lên chiếu cói trước hiên: “May mà thời tiết hôm nay tốt, có thể ngồi bên ngoài ngắm trăng một lúc.”

Thẩm Anh cũng ngồi xuống, rót hai chén rượu, đưa cho Mạnh Cảnh Xuân một chén, than nhẹ: “Đúng là chỉ có hai người vẫn thoải mái hơn.”

Mạnh Cảnh Xuân cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ngửa đầu nhìn trời, trực tiếp nằm xuống: “Tướng gia như thế là do ở quan xá nuôi ra thói xấu, quá quen rồi.”

“Thục viên tuy nhỏ nhưng bên trong đều có đầy đủ, kỳ thật là một chỗ ở rất thích hợp.” Thẩm Anh hơi mệt, nhấp một ngụm rượu, bẻ nửa cái bánh Trung thu cho Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy, lại ngồi dậy, vừa cúi đầu gặm bánh Trung thu vừa nói: “Thiếp cũng cảm thấy ở đây rất thoải mái!”

“Tối nay không về, dù sao đêm nay Thời Linh với Học Trung cũng về phủ.”

Mạnh Cảnh Xuân ăn mà làm rơi vụn bánh ra đầy chiếu, Thẩm Anh lườm nàng một cái: “Nàng là bà lão à? Thiếu răng cửa hay sao mà tướng ăn lại khó nhìn dữ vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân vừa mới nuốt miếng bánh Trung thu cuối cùng xuống, cầm gậy liếc hắt một cái, lại lấy ra một cái bánh Trung thu khác: “Đúng là keo kiệt, cho thiếp có nửa cái bánh. Rõ ràng lúc chàng bẻ bánh cho thiếp làm rơi vụn bánh ra, vậy mà giờ lại đổ lên đầu thiếp.”

Thẩm Anh không bắt bẻ nàng, chỉ duỗi tay qua xoa xoa đầu nàng. Mạnh Cảnh Xuân né ra đằng sau, lúc đầu sắp đập vào đất, được Thẩm Anh kịp thời bảo vệ. Mu bàn tay của Thẩm Anh đập lên mặt đất, sau đó thân thể cũng nằm sấp xuống. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu nhắm ngay môi hắt hôn lên, Thẩm Anh thuận thể hôn ngược lại, hôn hôn gặm gặm như thế một hồi, Mạnh Cảnh Xuân vội vàng né tránh, nhìn trời cười nói: “Vẫn còn ở bên ngoài đấy, Tướng gia đừng nghịch lửa.”

Thẩm Anh quay mặt nàng lại: “Ở ngoài thì sao? Dù sao cũng đâu có ai.”

Mạnh Cảnh Xuân vươn tay đè gáy hắt lại, nhỏ giọng oán giận: “Bây giờ Tướng gia nói chuyện càng lúc càng không cần mặt mũi, học của ai vậy? Nghiêm Học Trung sao? Đôi khi tỷ phụ nói chuyện với trưởng tỷ đúng là không biết xấu hổ.”

“Sao lại so sánh ta với tên thê nô kia, có thể giống nhau sao.....” Thẩm Anh chuyển tay nàng đi, “Sợ cảm lạnh thì chúng ta về phòng là được.”

Editor: Ai da, vậy mà cứ tưởng là 2 anh chị sẽ đánh dã chiến chứ.

80. Chương 80: Vui Tai Vui Mắt!!

Thẩm Anh nói xong, Mạnh Cảnh Xuân lại muốn ngồi bên ngoài thêm một lát, Thẩm Anh không có cách nào, đành phải ngồi tiếp với nàng trong hành lang. Khi nói chuyện, Mạnh Cảnh Xuân chợt nhắc tới cuốn sách mà phụ thân lưu lại trước kia.

Sau khi nàng thi hương xong, lúc vào kinh đi thi là coi như hoàn toàn dọn khỏi nhà của cậu họ, một rương sách hai bọc quần áo thường phục là toàn bộ gia sản của nàng. Di vật của mẫu thân ít đến đáng thương, quan trọng nhất cũng chỉ có cuốn sách của phụ thân, nặng trình trịch nằm trong rương sách, bây giờ nhớ lại, đúng là thật sự rất nặng.

Thẩm Anh khẽ nhấp một ngụm rượu, hỏi nàng: “Nàng muốn nghiên cứu nó một chút sao?” Nàng thường hay nhốt mình trong được phòng, có khi ở trong đó cả nửa ngày không ra, chắc là trong lòng cũng mơ hồ có ý nghĩ như thế.

Mạnh Cảnh Xuân đặt chén rượu xuống, thở dài nói: “Không biết rốt cuộc phụ thân viết mấy thứ đó ra để làm gì, là hồ sơ giữ lại cho chính ông hay là định sau trăm tuổi truyền cho đời sau? Đọc nhiều năm như vậy mà vẫn không thể hiểu thấu ý đồ của ông ấy.”

Hơn ba mươi năm cuộc đời có hơn một nửa là nghiên cứu y dược, làm không biết mệt, dưới gối cũng chỉ có một đứa con gái, thân thể thê tử lại không tốt, không còn cách nào sinh nở. Tương lai y thuật này muốn truyền cho ai, chắc ông ấy cũng từng cân nhắc, cho nên mới ghi chép lại, hy vọng một ngày nào đó có thể truyền cho người có duyên sao?

Hiện giờ Mạnh gia chỉ còn lại một mình nàng, nếu cuốn sách cùng với phương thuốc truyền lại này cứ giấu trong phủ tích bụi, e là một ngày nào đó sẽ biến mất mà không hay. Nàng cũng từng nảy lên ý nghĩ định chỉnh sửa lại rồi mang đi in, nhưng trong lòng vẫn luôn băn khoăn, mỗi lần chỉ nghĩ đến rồi lại từ bỏ.

Thẩm Anh nói: “Lúc đó mẫu thân nàng cho phép nàng đọc cuốn sách đó, chắc là cũng không để ý đến quy củ y thuật Mạnh gia không truyền nữ. Nếu nàng băn khoăn, cứ chỉnh lý lại cuốn sách rồi đem đi in đi. Còn về phần phương thuốc bí truyền không tiện truyền ra ngoài của Mạnh gia, thì cứ giữ lại cho mình thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu.

“Mấy ghi chú chẩn bệnh, nếu có chỗ nào nàng không hiểu, thì cứ đến gặp Trương Chi Thanh nghiên cứu thảo luận, không cần ngại ngùng.”

Mạnh Cảnh Xuân tiếp tục gặm bánh Trung thu, nói: “Đã biết.”

Một đêm này ở Thục viên, Mạnh Cảnh Xuân ngủ cực ngon, mơ một giấc mơ rất dài, nhưng khi tỉnh lại cũng không thấy buồn. Bình thường nếu nàng mơ thấy những chuyện trước kia sẽ luôn luôn buồn bực, bây giờ lại bình tĩnh nhiều lắm.

Thẩm Anh nói, ở Thục viên không thiếu gì cả, bên Thẩm phủ cũng không cần dọn sạch, nếu Mạnh Cảnh Xuân muốn chuyển được phòng qua đây thì chọn ngày sai người chuyển sang là được.

Hôm đó, vừa đúng lúc Thẩm Thời Linh ở trong phủ, thấy Mạnh Cảnh Xuân tới đây chuyển được phòng đi, đến phút cuối cùng lại gọi Mạnh Cảnh Xuân tới, do dự cả buổi mới nói: “Không biết trong số mấy phương thuốc bí truyền của Mạnh gia, có cái nào giống như..... Tổng Tử hoàn này nọ hay không?”

Mạnh Cảnh Xuân nheo mắt, nhớ tới hồi trước ở Sở có nghe nói đến chuyện Thẩm Thời Linh khó có thai, cần cần môi nói: “Có thì cũng có, nhưng chưa có ai thử nghiệm cả, mà viên thuốc cũng phải chế ra cho tốt mới được. Huống chi không phải thuốc này ăn vào là có hiệu quả ngay, còn cần phải chẩn đoán phân tích triệu chứng bệnh, không đơn giản như thế.”

Thẩm Thời Linh lại nói: “Thật không, nhưng không thử một chút thì sao biết được.”

Nàng nói trực tiếp như vậy, khiến Mạnh Cảnh Xuân không biết phải nói gì.

Nhưng rốt cuộc Thẩm Thời Linh cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, Mạnh Cảnh Xuân liền công rương sách đi ra cửa.

Thẩm Thời Linh hỏi câu này, Mạnh Cảnh Xuân cũng để trong lòng. Nếu có hôm nào rảnh rỗi, không bằng chế vài viên thuốc, về phần có muốn để Thẩm Thời Linh thử hay không thì nói sau.

***

Đôi vợ chồng nhỏ ở Thục viên được một tháng, hiện giờ đã là cuối thu đầu đông, hoa quế nở muộn cũng đã úa tàn, kinh thành càng ngày càng lạnh.

Song, trong thời tiết lạnh đến mức không ai muốn ra cửa này, triều đình lại sôi sùng sục vì một tin tức về Thẩm Anh. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, giấc mộng xuân của bao nhiêu tiểu cô nương trong kinh thành rơi vỡ đầy đất.

Tiểu lại Ngự Sử đài cau mày nói: “Nghe nói Hữu tướng dâng sớ cầu hôn một vị Bình sự trong Đại Lý tự đó nha!”

Tiểu lại Hình bộ chớp mắt nói: “Vậy là Hữu tướng quả thật là đoạn tụ sao? Ngang nhiên cầu hôn quan viên triều đình gì gì đó, chuyện này thật sự là quá kinh khủng à, tin này của người có đúng hay không thế? Ô khoan từ từ, khi nào thì triều ta có thể cưới nam nhân thế?”

“Đần à.” Tiểu lại Ngự Sử đài chột chột trán đối phương, “Đại Lý tự Bình sự kia giống Đồng đại nhân, giống nhau đó!”

Tiểu lại Hình bộ giật mình hiểu ra, há to miệng nhìn trần trối, thật lâu sau mới khép lại được: “Vậy Hoàng thượng thấy tấu chương này không biết có tâm tình thế nào đây nữa? Cái này thật sự là không tốt..... Dù sao cũng không thể chỉ cho phép quan trên đốt lửa mà không cho dân chúng thấp đèn nha. Vậy thì cũng không thể trách móc Hữu tướng cùng với Bình sự kia.....”

“Nghe nói Bình sự kia với Hữu tướng ngầm qua lại lâu rồi, từ khi ở quan xá cùng nhau là đã quyến rũ nhau rồi. Vậy mà giấu được đến tận bây giờ, thừa dịp thời cơ lúc này tốt đẹp mới chọc ra. Hữu tướng đúng thật là gian trá xảo hoạt, lòng đen sì sì luôn.”

Tiểu lại Hình bộ “Chặc chặc” hai tiếng, lại nói: “Nhắc mới nhớ, Hữu tướng cũng lớn tuổi rồi, độc thân nhiều năm như thế không biết thân thể có còn xài được hay không nữa. Gian dưu với nhau lâu vậy mà ngay cả đứa bé cũng không tòi ra được.”

Tiểu lại Ngự Sử đài vươn tay ra vỗ đầu hắn: “Nói bậy gì vậy, đây là ở bên ngoài, lỡ có ai nghe thấy thì người cứ ngồi mà đợi Hữu tướng tới lột da người đi. Thật ra tuổi Hữu tướng vẫn còn tốt chán, hơn nữa còn

chưa chính thức thành hôn, cũng đâu thể nào để cho Bình sự kia vác cái bụng to đi qua đi lại trong Đại Lý tự được, khẳng định là cấm dục rồi.”

“.....” Mặt của tiểu lại Hình bộ đen thui, “Thế tức là sắp thành hôn à? Đây thật sự là một chuyện lớn trong kinh thành nha, đúng là vui tai vui mắt, rất được hoan nghênh đó.”

“Đúng đó, người có biết tòa nhà hồi trước của Mạnh Viện phán không? Cái tòa nhà tên là Thục viên ấy, ở ngay bên cạnh tử lâu, bảo là mua lại làm nhà mới.”

“Chắc chắc, bản lĩnh kim ốc tàng kiều của Hữu tướng đúng là quá lợi hại.”

“.....”

Đương nhiên cũng có người ôm một bụng căm phẫn, không vừa mắt cách làm hạ lưu này của Hữu tướng. Mạnh bình sự khi quân, Hữu tướng lại hòa theo dõi trên gạt dưới, còn cấu kết với quan viên ở tầng thấp nhất, bây giờ lại rửa sạch bóng tội danh của mình để như trở bàn tay như thế, thật đúng là một tay che trời, triều đình này có còn vương pháp gì hay không? Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể thì thầm to nhỏ với nhau, không thể công khai cho thiên hạ đều biết, oán hận cũng chỉ có thể ngấm trong lòng mà thôi. Bên này căm giận bất bình, bên kia lập tức có đồng nghiệp tới, vỗ vai nói: “Ôi dào, không bằng thông cảm cho tên độc thân đáng thương bao nhiêu năm qua ngay cả tay nữ nhân cũng chưa được sờ qua đi, không cần tự mình luẩn quẩn trong lòng, người ta cũng đâu có dễ dàng gì.....”

Thục đúng là không có thiên lý.

Chẳng những nhóm tiểu lại điên cuồng khua môi múa mép, ngay cả quan to trong triều cũng bàn tán xôn xao, nhưng khi mấy lời thảo luận này đang lên đến cao nhất, bỗng nhiên có một nhóm người nhanh chóng nhận được tấm thiệp mời — đồ chót, do Thẩm Anh tự tay viết, chính là thiệp cưới. Cái này chẳng khác nào công khai thừa nhận với mọi người rằng tất cả lời đồn đó đều là thật, mà Hoàng thượng cũng không có ý trách móc gì. Thiên hạ thái bình, Thẩm Anh ta chuẩn bị thành hôn, mọi người đều được biết.

Tông Đình là người đầu tiên nhận được thiệp mời, lúc cầm lấy thông thả mà phẫn chấn mở ra xem. Ôi, hôn sự lại được tổ chức ở Thục viên. Thục viên này không phải là nhà cũ của Mạnh Cảnh Xuân à? Thẩm Anh làm như thế không phải là đi ở rể sao? Vui à nha.

Đồng Tiêu Dật nhận được thiệp mời, lạnh lạnh cười ba tiếng, nhìn Thẩm Anh nói: “Lại thành hôn à? Bên phía ta tuyệt đối không cung cấp hai phần đồ cưới, trừ khi đưa hai phần sính lễ tới. Nghĩ lại cũng khá là phiền đấy.” Thẩm Anh mím môi ngẫm nghĩ, biết nghe lời phải mà nói: “Hiện giờ Đồng đại nhân quyền cao chức trọng, nếu ta đưa thêm một phần nữa không phải là hối lộ hay sao. Đôi bên vẫn nên giản lược bớt thôi.”

Bên kia Mạnh Cảnh Xuân đi đưa thiệp mời cho Nghiêm Học Trung, Nghiêm mỗ vừa cầm đến tấm thiệp lại lập tức trả ngược lại, lạnh mặt nói: “Một mình ta cầm lấy chẳng phải là phải chi ra hai phần tiền hay sao. Thời Linh cầm là được, bọn ta là một nhà.” Mạnh Cảnh Xuân chỉ đành phải ngượng ngừng cất thiệp cưới vào trong tay áo.

Mà khi Từ Chính Đạt biết nàng là nữ nhân thì kinh hãi đến mức cảm suýt rơi xuống đất. Kết quả Mạnh Cảnh Xuân ở trong Đại Lý tự cả nửa ngày mà cũng không thấy đưa thiệp mời cho ông ta.

Đến đêm, Từ Chính Đạt dạo bước qua, Mạnh Cảnh Xuân đang thu dọn hồ sơ, nhìn thấy ông, nàng hỏi: “Từ đại nhân có chuyện gì à?”

Từ Chính Đạt nói: “Cái này, có phải là người quên đưa ta thứ gì rồi hay không?”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Đâu có đâu, hồ sơ vụ án nên giao ta đều giao ra hết rồi mà.”

Từ Chính Đạt nghe vậy, đen mặt nói tiếp: “Tướng gia thành hôn không mời ta sao?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng lục tìm trong tay áo, lôi ra được một thiệp cưới nhăn nhúm, nói: “Chỉ còn lại thiệp của Nghiêm đại nhân thôi.”

Từ Chính Đạt giật lấy: “Hắn không cần thì đưa ta, ta sẽ gộp một phần tiền.”

Mạnh Cảnh Xuân nhất thời ngây người, dáng vẻ một lòng muốn nịnh bợ này của Từ Chính Đạt vẫn là lần đầu tiên nàng được thấy, nàng cúi đầu tiếp tục chỉnh lý hồ sơ, cũng không thềm để ý ông ấy nữa.

Về phần mấy đồng liêu trong Đại Lý tự, khi nghe nói đến chuyện này cũng không dám đến hỏi nàng cái này cái kia, vẫn chỉ trưng ra khuôn mặt tươi tắn đón chào, vờ như chả có chuyện gì xảy ra, mọi việc vẫn giống như ngày thường.

Tới gần ngày kết hôn, Mạnh Cảnh Xuân xin phép nghỉ mấy ngày, đi cùng với Thẩm Anh đến Kinh Giao tảo mộ phụ thân. Lúc đi qua cầu Kiến Sơn, nhớ đến một vài chuyện vào khoảng thời gian này năm ngoái, trong lòng vẫn có một ít xúc động.

Thẩm Anh vái mộ của cha vợ, đứng yên lặng rất lâu. Mạnh Cảnh Xuân chợt hỏi hần: “Trước kia chàng từng tới đây à? Sao thấy có vẻ như chàng rất quen thuộc đoạn đường này?”

Thẩm Anh không mở miệng. Sao mà hần dám tới đây chứ, lần nào cũng chỉ đi tới rừng tùng kia là ngừng, ngần ấy năm trôi qua nhưng chưa bao giờ dám chân chính đứng trước ngôi mộ này.

Mạnh Cảnh Xuân thấy hần không trả lời, liền ngồi xổm xuống, cầm lấy giỏ trúc đựng giấy tiền vàng bạc, đốt trước mộ. Thẩm Anh hoá vàng cho Mạnh Viên phán cùng nàng, ngàn vạn cảm xúc đan xen trong lòng. Hần ngẩng đầu nhìn Mạnh Cảnh Xuân, vẻ mặt nàng thật sự rất tập trung, không hề có suy nghĩ lung tung nào.

Cuối cùng, nàng duỗi tay ra, khẽ vuốt ve bia mộ, thở dài nói: “Nghe nói vốn là không thể lập bia, sau đó có người bổ sung cho.” Hai mắt nàng chăm chú nhìn thẳng vào Thẩm Anh: “Có phải là Tướng gia bổ sung không? Chữ trên bia chắc cũng do Tướng gia viết?”

Tay nàng lướt đến chỗ cuối cùng viết tên người lập bia, trên đó lại viết tên trước kia của nàng. Nàng thở dài nói: “Chắc là Tướng gia không biết rồi, Quán La chỉ là nữ danh của thiếp, sao có thể viết trên bia chứ? Chuyện nghiêm túc như vậy.”

Thẩm Anh nghe mấy lời này của nàng, suy sụp áy náy ban đầu cũng giảm bớt một chút. Hần lại cầm một ít giấy tiền lên đốt, một trận gió thổi qua, hần bị tro bụi làm sặc, ho khan từng trận. Mạnh Cảnh Xuân duỗi tay qua, dốc sức vỗ thuận theo lưng hần. Chờ đến khi hần dịu lại, nàng mới ngẩng đầu nhìn giấy bụi bị gió thổi bay lơ lửng trong không trung, nhẹ giọng thở dài: “Mẫu thân thiếp nói, nếu tro bụi này bị gió cuốn bay đi, chính là do người chết đã thu hết ý nghĩ của mình đi rồi. Chắc là phụ thân cũng đã mang ý nghĩ đi cùng với giấy vàng này.....”

Nàng lại quay đầu sang phía Thẩm Anh, nhìn đôi mắt bị hun đỏ hoe của hần, nhẹ nhàng mỉm cười: “Tướng gia không cần ngại ngần đâu, nói cho phụ thân đi, nói chàng cưới ta, với lại chàng sẽ đối xử tốt với ta mới đúng.”

Thẩm Anh ấn đầu nàng xuống, nhìn bia mộ kia, trong lòng yên lặng cầu nguyện một phen.

Mạnh Cảnh Xuân đứng thẳng dậy, xách cái giỏ trống rỗng lên, nói với Thẩm Anh: “Trời tối rồi, về nhà thôi.”

81. Chương 81: Nguyệt Sự Không Tới?

Hôm thành thân, trong Thục viên chỉ bày mười bàn, bên ngoài cũng không có tiệc cơ động. Mấy nhà hàng xóm đều bàn tán xôn xao, đương triều Hữu tướng bần xỉn cỡ nào, khó khăn lắm mới cưới vợ được, thế mà ngay cả tiệc cơ động cũng không mở cho người ngoài ăn, định giữ lại tiền để lót quan tài à? Một nhóm người luồn tay trong tay áo đứng đợi ngoài cửa, kiểu gì thì Thẩm Anh cũng phải ra ngoài đón tân nương tử, xem làm sao hần có thể không biết ngượng nhìn nhiều người đứng trước cửa như vậy mà không cho ăn.

Kết quả, một nhóm người chờ mớ mớ mà cũng không thấy có ai từ bên trong đi ra. Lúc kiệu của Tông Đình đến, thấy một đồng người đứng lúc nhúc trước cửa, còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì. Đến khi kiệu

phu lại gần dò la, nghe nói đây là hàng xóm đang chờ Thẩm Anh ra cửa đón dâu, định ăn chùa một bữa, lập tức chạy về nói cho Tông Đình biết.

Tông Đình nghe vậy, ôm bụng cười cả buổi trời, sờ sờ thiệp cưới trong tay áo, nói: “Uống một chút rượu của Thẩm đại nhân đúng là không dễ mà.”

Kiệu phu bên cạnh vội nói: “Đồ cưới chuẩn bị cho Mạnh đại nhân sắp tới rồi, đại nhân có muốn đi vào trước không?”

Trước đó Tông Đình nghĩ, cháu gái xuất giá, dù sao cũng phải chuẩn bị một phần đồ cưới, mặc kệ bao nhiêu cũng coi như là tâm ý của mình, sau này tiếng “cậu” này cũng sẽ gọi thuận miệng hơn.

Hắn vừa mới đi đến cửa, liền thấy Đồng Tiêu Dật đến. Đồng Tiêu Dật thong thả xuống xe ngựa, thấy trước cửa náo nhiệt như vậy, đi tới hỏi một chút. Tông Đình nói sơ qua với nàng, đang muốn mời nàng đi vào trong cùng với mình, Đồng Tiêu Dật lại nói với mọi người: “Các vị đừng đợi nữa, tân nương tử ở ngay tại trong nhà, e là Thẩm đại nhân tên quý keo kiệt này sẽ không ra đâu.”

Đám người lập tức xôn xao, cha chả, Thẩm đại nhân cưới nàng dâu này thực sự không có quy củ gì mà, không khác gì nạp thiệp cả, ấy thế mà lúc trước còn âm ỉ khiến cho dư luận xôn xao cả lên đấy.

Chợt có người nói: “Ai da, nhà này vốn của Mạnh gia, tân nương tử không ra, đừng nói là..... Hữu tướng ở rể đấy chứ?”

Tiếng chặc chặc nổi lên trong khắp đám người, Hữu tướng có uy phong gì đâu, suy cho cùng cũng chỉ là một tên đi ở rể.

Đúng lúc này, Bạch Tồn Lâm đã lết đệt chạy tới. Thời tiết vốn lạnh nhưng hắn đã đổ cả một thân mồ hôi, đứng ở cửa muốn ngó vào trong nhìn một chút, nhưng lại không có ai nhường đường cho hắn.

Mạnh Cảnh Xuân vậy mà lại là một nha đầu! Lừa hắn lâu như vậy, xem hắn như tên đàn à? Nha đầu chết tiệt! Nghĩ một chút lại cảm thấy giận ghê gớm, lòng tốt của hắn cứ như là bị ném cho chó ăn vậy. Hắn đang thở phào thì chen vào bên trong, lại bị Đồng Tiêu Dật bắt quả tang, Đồng Tiêu Dật nói nhàn nhạt: “Bạch đại nhân.”

Bạch Tồn Lâm cứng ngắc, không dám nhúc nhích, đứng tại chỗ cung kính nói: “Đồng, Đồng đại nhân.....”

Ngay sau đó hắn nhìn thấy Tông Đình đứng bên cạnh, lại lắp ba lắp bắp nói: “Tông, Tông đại nhân.....”

Tông Đình cũng không thèm liếc hắn lấy một cái, nghiêng đầu nói với Đồng Tiêu Dật: “Bây giờ vào luôn hay là đợi đồ cưới đưa đến rồi mới vào?”

Đồng Tiêu Dật cười hắn: “Người còn thật sự chuẩn bị đồ cưới à? Đã tổ chức ở Thục viên rồi thì còn cần đồ cưới làm gì. Vừa rồi mọi người đều nói Thẩm Anh làm như vậy tức là đi ở rể, mà đi ở rể thì nào có đạo lý nhà gái đưa đồ cưới tới đây.”

“Đồng đại nhân nói có lý.” Tông Đình lập tức xoay người đi, nói với kiệu phu: “Không cần đưa đồ cưới nữa, nâng về đi.”

Tông Đình vừa nói một câu này, cả một đội cứ thế lập tức nâng đồ cưới nguyên xi trở về. Dù sao đội đưa đồ cưới này cũng khoác lụa đỏ vô cùng náo nhiệt, Nghiêm Học Trung với Thẩm Thời Linh trên đường đi tới, thấy có người nâng đồ cưới còn tưởng là có nhà nào khác thành thân, cũng không hỏi nhiều. Lúc hai người đến Thục viên, bên ngoài vẫn náo nhiệt như trước, mọi người vẫn không chết lòng, cứ thế mà đứng đợi một bữa cơm của Thẩm Anh. Hàng xóm mà, đến dính dính tí không khí vui mừng cũng có sao đâu?

Lúc này Tông Đình với Đồng Tiêu Dật đã vào trong, Bạch Tồn Lâm vẫn chỉ có thể đứng quân ngay trước cửa, xem có thể bắt được người quen nào dẫn hắn vào trong hay không. Kết quả đợi nửa ngày, phát hiện khoảng một trăm người được Thẩm Anh mời tới, không phải quan lớn tam phẩm trở lên thì chính là nhân vật có máu mặt trong kinh thành, trong số khách đến không có người nào mà hắn có thể nịnh bợ được.

Thẩm Thời Linh thấy trước cửa có nhiều người đứng chặn như vậy có hơi mất hình tượng, sau khi hỏi xong nguyên nhân, nhìn thấy bên cạnh có một tẩu lâu, liền nói với Nghiêm Học Trung: “Chàng vào trước đi, thiệp sang tiệm ăn xem một chút.”

Thẩm Thời Linh vào tiệm ăn tìm chương quầy, hỏi còn bao nhiêu bàn trống rồi cực kỳ hào phóng đặt hết, để chương quầy đi đến mời mấy người đứng trước cửa Thục viên sang tiệm ăn này uống rượu mừng. Chương quầy ngẩn người, Thẩm Thời Linh móc ra một tấm ngân phiếu: “Đây là tiền đặt cọc, số còn lại đợi xong hôm nay rồi tới thanh toán. Dù sao Thục viên cũng ở ngay bên cạnh, trực tiếp đến tìm Thẩm đại nhân là được.”

Nàng nói xong liền đi ra ngoài, chương quầy sững sờ một khắc rồi vội vàng nhận lấy tiền đặt cọc, chạy ra nhà bếp đằng sau phân phó, sau đó lập tức đi ra ngoài. Trước cửa Thục viên có ít nhất khoảng một trăm người, chương quầy kia liền nói, Thẩm đại nhân mời các vị hàng xóm đến bốn tiệm uống ly rượu mừng.

Bên ngoài vốn lạnh, chương quầy vừa nói xong câu này, gần một trăm người cứ thế chen chúc đi vào, chương quầy lớn tuổi suýt chút thì bị chen đến ngã lăn ra đất.

Cuối cùng trước cửa Thục viên cũng được thanh tịnh hơn một chút, chỉ còn mỗi Bạch Tồn Lâm đứng đó hứng gió lạnh. Từ Chính Đạt khoan thai đi tới, thoáng nhìn Bạch Tồn Lâm, đột nhiên nói: “Bạch đại nhân tới đây làm gì?”

Bạch Tồn Lâm nhìn thấy Từ Chính Đạt, mắt sáng rỡ: “Từ đại nhân cũng tới uống rượu mừng à?” Một Thiếu khanh ngũ phẩm như ông ta mà cũng có tư cách tới ăn tiệc cưới của Thẩm Anh?

Từ Chính Đạt ho một tiếng, từ trong tay áo lấy một tấm thiệp mời ra, mở ra cho Bạch Tồn Lâm nhìn thoáng qua: “Đương nhiên. Chẳng lẽ Bạch đại nhân không nhận được thiệp mời à? Không thể nào, tốt xấu gì Bạch đại nhân cũng là bạn đồng khoa với Mạnh thám hoa, sao có thể không mời Bạch đại nhân cho được?”

Bạch Tồn Lâm đen mặt, lúng túng đến mức nói không ra lời, dõi theo bóng dáng Từ Chính Đạt đi vào trong, lại nhìn ra bên ngoài, thấy mọi người đều đã chen chúc hết vào trong tiệm ăn ăn tiệc. Hắn hít hít lỗ mũi, luôn tay vào trong tay áo rồi cũng đi vào tiệm ăn.

Bên trong Thục viên đã bái đường xong, Thẩm Anh ở ngoài xã giao với khách khứa, Mạnh Cảnh Xuân đến hậu viện thay quần áo. Hôm nay thân phận của nàng là tân nương tử, không tiện ra đằng trước ăn cơm, vì thế đi thẳng tới nhà bếp. Thẩm Anh đã đặc biệt dặn đầu bếp giữ lại một bàn thức ăn cho nàng, Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống, thấy món ngon bày đầy bàn, ăn vui đến mức quên trời quên đất.

So với lễ thành hôn ở đất Sở lần trước, hôm nay lại bớt việc hơn nhiều. Mạnh Cảnh Xuân gấp một miếng thịt nhét vào trong miệng, chợt cảm thấy chán ngấy, lập tức bỏ xuống chuyển sang món khác.

Thẩm Đại Duyệt sợ tẩu tẩu ở hậu viện cô đơn, đặc biệt mang một ít thức ăn từ đằng trước đến đây, lại thấy Mạnh Cảnh Xuân đang một mình quất một bàn thức ăn, không khỏi ngậm miệng. Mạnh Cảnh Xuân chào hỏi nàng, mời nàng tới ăn cùng, lại hỏi một ít chuyện trong mấy ngày gần đây của nàng, đọc sách gì, đi những đâu. Thẩm Đại Duyệt lần lượt khai báo, cuối cùng lại nói sắp về Sở rồi. Mạnh Cảnh Xuân thấy cả buổi trời mà nàng cũng không nhắc đến Trần Đình Phương, cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Mấy người ngồi ở đằng trước nhà đều là nhân vật tai to mặt lớn, nên cũng không gây ra chuyện gì âm ỉ, ăn uống linh đình, lá mặt lá trái, nói năng bùi tai. Không như lúc ở Sở, đủ loại thân thích, đủ mọi hạng người, muốn người thế nào là có thể đó, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ. Hơn nữa mấy người ăn tiệc hôm nay cũng biết rõ Thẩm Anh không thích uống rượu, vì vậy không ai đến mời rượu, về điểm này thì Thẩm Anh cực kỳ hưởng thụ.

Tông Đình gọi Thẩm Anh qua, cầm lấy một cái bát không, đưa cho hắn rồi gấp hai đũa thức ăn vào: “Thẩm Anh à, tổ chức tiệc cưới trong nhà cha vợ mà còn phải đi ra xã giao, ngay cả thức ăn cũng không ăn được một miếng, thật là khổ cực quá đi mà.”

Đồng Tiêu Dật ngồi bên cạnh cười, nhấp một ngụm rượu, nói: “Tông đại nhân làm chức cậu này thật đúng là không dễ, còn phải lo lắng sợ chồng của cháu gái không ăn cơm được, đúng là nhọc lòng.”

Tông Đình cười nhạt: “Đồng đại nhân làm chức cô cô này cũng không dễ mà, tiền cháu gái xuất giá hai lần, không biết trong lòng là cảm nhận gì nữa.”

Trên mặt Thẩm Anh vẫn giữ nguyên bình tĩnh, ngồi xuống chậm rãi dùng bữa. Tông Đình liếc nhìn hắn một cái: “Da mặt ngươi bây giờ dày ghê hồn.”

Thẩm Anh ăn xong, cũng không thèm nâng mắt, đặt bát không xuống. “Như nhau như nhau.”

Tông Đình liếc qua Từ Chính Đạt ngồi bàn đằng sau: “Người thiếu tiền mừng cỡ nào mà ngay cả thể loại như Từ Chính Đạt cũng đến dự tiệc được thế? Đúng là không biết phải nói người thế nào nữa.”

Đương nhiên Thẩm Anh đã sớm để ý đến, ánh mắt bất chợt dời về phía Nghiêm Học Trung, nói: “Nghe nói Nghiêm đại nhân không nỡ đơn độc chi ra một phần tiền mừng nên mới trả thiệp mời này lại, chắc là Từ đại nhân tiện tay dắt trộm dê.”

Nghiêm Học Trung nghe vậy, sắc mặt không tốt, Thẩm Thời Linh ngồi bên cạnh cúi đầu uống trà, hắng giọng một cái nói: “Còn có chuyện này nữa cơ à.”

Nghiêm Học Trung nghiêm mặt: “Mọi việc chỉ dựa vào suy đoán không tốt mà thôi.”

Mọi người cười ha ha hai tiếng, không cần nói cũng biết, các vị ngồi đây đều hiểu được. Cả đám đều nghĩ thầm, Nghiêm Học Trung người vẫn nên tự cầu phúc nhiều một chút đi, coi chừng về nhà phải quỳ ván giặt đồ đấy.

Bữa tiệc cưới này tuy rất vui vẻ, nhưng tuyệt đối không được xem là náo nhiệt. May mà ý đồ của khách khứa đến đây cũng không phải là muốn ầm ĩ náo nhiệt, ăn xong nói thêm vài câu chúc mừng, đến xế chiều liền lục tục tan về.

Hàng xóm bên ngoài cũng đã được ăn uống no đủ, từng người tan đi. Chưởng quầy tiệm ăn đứng bên quầy lạch cà lạch cạch khảy bàn tính, cẩn thận tính một chút, trừ đi tiền đặt cọc, tính rành mạch rõ ràng xem còn thiếu bao nhiêu lượng bạc, sau đó liền cầm sổ sách qua Thục viên.

Thẩm Anh hơi mệt, đang nghỉ ngơi trong thư phòng. Mùa này ngày khá ngắn, mắt thấy trời sắp tối, Ngưu quản gia tới gõ cửa, nói chưởng quầy tiệm ăn tìm tới, bảo là muốn tính tiền.

Thẩm Anh hỏi một chút, bảo là chuyện này ai làm chủ thì cứ đi tìm người đó, không liên quan gì tới hắn rồi bảo Ngưu quản gia tiễn khách. Chưởng quầy kia ồn ào, sao Thẩm đại nhân lại keo kiệt đến thế. Còn chưa gào được vài câu, Ngưu quản gia đã kéo người đó đến một bên, nhỏ giọng nói: “Trong phủ chúng ta khá là đặc biệt, Thẩm đại nhân không có quản lý tiền. Vị phu nhân đến tiệm ăn tìm người trước đó là trưởng tử của Thẩm đại nhân, người cứ đến Thẩm phủ tìm nàng ấy tính tiền là được.”

Chưởng quầy kia nghĩ thầm, ít nhiều gì phu nhân kia cũng sang khoái, chắc cũng sẽ không quyet nợ, ngừng chân lại nghĩ một chút rồi đi thật.

Màn đêm buông xuống, Mạnh Cảnh Xuân đã đi ngủ sớm, Thẩm Anh rửa mặt xong, thay một tấm áo khoác ấm áp ngồi đọc sách một lát, đến khi vào phòng, Mạnh Cảnh Xuân lại ngồi dậy, dụi dụi mắt nói: “Tướng gia xong việc rồi à.”

“Ừ.” Thẩm Anh ngồi ở bên giường, nghịch nghịch tóc nàng, “Ngủ tiếp đi, trời lạnh rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân sáp đầu lại gần, duỗi tay ôm lấy cánh tay hắn, hôn hôn mỗ mỗ rồi tự mình cười lên. Thẩm Anh dè dặt nàng lại: “Ngủ đủ rồi phải không?”

Mạnh Cảnh Xuân vẫn cười như trước, giọng hơi khàn: “Cũng tạm tạm.....”

Thẩm Anh cách một lớp trung y đùa nàng, Mạnh Cảnh Xuân cũng ôm hắn hôn hôn gặm gặm không buông tay. Lúc hai người đều đang thờ hồn hển, Thẩm Anh lại bất chợt nhớ ra gì đó, thoáng chốc buông nàng ra.

“Có phải nguyệt sự tháng này của nàng chưa tới không?”

Mạnh Cảnh Xuân giương mắt nhìn hắn, vẫn còn hơi hồn hển: “Đúng vậy.....” Nàng bỗng nhiên hiểu ra được chuyện gì đó, cánh tay khoác trên người Thẩm Anh cũng buông xuống.

Thẩm Anh nằm xuống bên cạnh, đối diện với nàng, nói: “Ngày mai xin nghỉ đi, đừng đến nha môn nữa. Ta sẽ gọi Trương Chi Thanh tới đây một chuyến.”

82. Chương 82: Tiểu Lừa Đảo

Mạnh Cảnh Xuân không hề dự liệu là sẽ đến nhanh như vậy, trong phút chốc có hơi hốt hoảng.

Cho đến sáng hôm sau, Trương Chi Thanh đeo hòm thuốc xuất hiện trong phủ, Mạnh Cảnh Xuân mới lấy lại được tinh thần. A, bây giờ chính là lúc xác nhận xem có thật là có thai hay không.

Thẩm Anh cũng không có lòng dạ nào mà lên triều, Trương Chi Thanh liếc nhìn hẩn một cái, bắt đầu trên ghẹo: “Hôm qua còn uống rượu mừng ở trong vườn này, hôm nay liền tới chẩn xem có thai hay không..... Hiệu suất của Thẩm đại nhân thật sự là.....”

Thẩm Anh không để ý đến lời của hẩn, vội vàng để Mạnh Cảnh Xuân ngồi xuống rồi kéo ghế cho Trương Chi Thanh, ra hiệu cho hẩn ngồi. Trương Chi Thanh chậm rì rì lấy gối bắt mạch từ trong hòm thuốc ra, lại chậm rì rì nói: “Nhớ lại, lần đầu tiên chẩn bệnh cho Mạnh đại nhân là lúc vẫn còn ở quan xá. May mà lúc ấy phát hiện sớm, nếu muộn thêm một ngày, e là Mạnh đại nhân đã.....”

Thẩm Anh trừng mắt nhìn hẩn.

Trương Chi Thanh lại nói: “Tính ra, lần hôn mê đó vẫn là do sai lầm của Thẩm đại nhân. Nếu không đưa điểm tâm kia cho Mạnh đại nhân, vậy thì cũng không đến nỗi xuất hiện loại chuyện kia nha.”

Hiện tại đương nhiên là Mạnh Cảnh Xuân đã biết rõ đầu đuôi lúc đó, bây giờ nghe hẩn nói vậy, chỉ có thể nhin cười, nói: “Hôm nay làm phiền Trương thái y.” Nói xong liền đặt tay lên gối bắt mạch.

Trương Chi Thanh thông thả chẩn mạch, Thẩm Anh đứng bên cạnh cũng mang vẻ mặt gấp gáp. Tuy đã khắc chế, nhưng dáng vẻ này rơi vào trong mắt Trương Chi Thanh vẫn hết sức buồn cười. Hẩn thừa nước đục thả câu chặc chặc hai tiếng, mím môi thu hồi lại gối bắt mạch, lại không ừ hử tiếng nào đóng kỹ hòm thuốc rồi đeo hòm thuốc đứng dậy.

Thẩm Anh phủ lấy cổ tay hẩn: “Sao?”

Trương Chi Thanh nhìn hẩn, im lặng một lúc, cau mày. Thẩm Anh căng thẳng đến mức lòng bàn tay đều đã ướt mồ hôi, vội nói: “Người có nói hay không?”

Trương Chi Thanh nhin không được, hì hì một tiếng bật cười: “Chúc mừng Thẩm đại nhân Mạnh đại nhân.”

Trái tim thấp thỏm của Thẩm Anh thoáng chốc thả lỏng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Cảnh Xuân lại thật sự bình tĩnh, mở miệng nói: “Trương thái y không ngại thì ở lại trong phủ ăn bữa cơm trưa đi.”

Trương Chi Thanh khoát tay, cười nói: “Không được rồi, Thái y viện còn có chuyện, ta phải chạy về, bây giờ phải đi đây. Mạnh đại nhân an tâm dưỡng ——” Hẩn lại chấp chấp tay: “Chúc mừng lần nữa nha.”

Hẩn đang định đi, Thẩm Anh lại túm chặt lấy hẩn. Trương Chi Thanh quay lại: “Thẩm đại nhân đang làm gì vậy? Thầy thuốc nhất định không dám nhận tiền thưởng, Thẩm đại nhân vẫn nên để tại hạ đi về đi.”

Thẩm Anh liếc nhìn hẩn một cái: “Đâu có định đưa tiền thưởng cho người?”

“Vây.....”

Thẩm Anh hắng giọng một cái, cân nhắc cả buổi mới nói: “Phải viết một ít thuốc dưỡng thai chứ?”

Trương Chi Thanh kinh ngạc nhìn Thẩm Anh: “Thẩm đại nhân —— ”

Hôm nay Trương Chi Thanh diễn quá tận lực, Thẩm Anh mím môi nhìn chòng chọc hẩn: “Được rồi, đừng diễn trò nữa. Ta chỉ muốn hỏi xem có cần uống thuốc dưỡng thai bồi bổ gì hay không thôi.”

Trương Chi Thanh đứng thẳng người lại, nghiêm mặt: “Đừng đùa, thuốc có ba phần độc, uống thuốc bổ không bằng ăn đồ bổ. Cơ thể Mạnh đại nhân thật sự rất tốt, mạch tượng cũng rất tốt, thường ngày chỉ cần ăn một ít đồ bổ là được.” Hẩn hơi ghét bỏ nhìn thoáng qua Thẩm Anh: “Bây giờ người chính là quan tâm quá sẽ bị loạn. Đừng căng thẳng quá, sẽ khiến cho người trong nhà căng thẳng theo, đối với thai phụ cũng không tốt.”

Nói xong, hần lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân nói: “Chỉ cần cơ thể Mạnh đại nhân khỏe mạnh, tâm trạng bình thường là tốt rồi. Tương lai sẽ khổ cực hơn một ít, đến lúc đó nghỉ ở nhà liền không sao.”

Mạnh Cảnh Xuân đứng lên, trên mặt có nụ cười yếu ớt: “Ừ, đã biết, Trương thái y vất vả rồi.”

“Sau này mỗi tháng ta lại tới một lần, nếu có gì bất thường thì cứ lập tức sai người đến Thái y viện tìm ta là được.” Trương Chi Thanh làm tròn bốn phận nói, xong rồi mới vỗ vỗ vai Thẩm Anh: “Đi đây.”

Thẩm Anh tiễn hần ra cửa, sau khi quay vào thì vui vẻ vô cùng. Mạnh Cảnh Xuân thấy hần như vậy, không khỏi cười hần: “Tướng gia vui đến mức đó à?”

Thẩm Anh nhìn bụng nàng vẫn còn bằng phẳng như trước, hơi hơi bình tĩnh lại một chút, ánh mắt lập tức dời lên nhìn Mạnh Cảnh Xuân, duỗi tay ôm lấy nàng, nhẹ giọng thở dài: “Sẽ rất khổ cực đấy, sợ không?”

Mạnh Cảnh Xuân phì cười: “Sợ gì chứ? Gan của thiếp rất lớn.” Nàng đẩy Thẩm Anh ra, ngược lại đi đỡ dành hần: “Hôm nay Tướng gia dừng loanh quanh trong phủ, không lên triều cũng được, nhưng bên Chính sự đường chắc chắn là có một đồng chuyện. Nếu chàng không đi, Đồng đại nhân sẽ bận chết mất, sợ là sẽ lại oán hận. Nàng ấy chỉ cần lên tiếng là sẽ không nể tình đâu.....”

Thẩm Anh đứng một lát, lại chạy đến nhà bếp ở hậu viện dặn dò đầu bếp rồi lộn trở lại nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Hôm nay nàng không được đi nha môn, biết chưa?”

Trong tay Mạnh Cảnh Xuân vẫn còn dồn một đồng vụ án, nàng suy nghĩ một chút, chỉ đáp: “Ừ, biết rồi.”

Thẩm Anh quay đầu lại nhìn vài lần rồi mới cực kỳ luyến tiếc rời đi.

***

Tin tức Mạnh Cảnh Xuân có thai truyền đi cực nhanh, trên phố lại bàn tán ầm ĩ ——

“Ái chà xem ra Hữu tướng thật đúng là có năng lực ghê gớm, nhanh thế mà đã làm cha.”

“Xem ra là có thai trước khi kết hôn à nha, Hữu tướng làm vậy chính là có con mới cưới đó, có khi hồi trước là một tên quý phong lưu cũng không biết chừng.”

“Hồi trước cô nương nhà người đã uống công ngưỡng mộ Hữu tướng rồi nha, thật không ngờ hần lại là loại người như thế.”

“Nếu Thẩm gia có được một thằng nhóc, tương lai nhất định được ổn thỏa phong ả(1). Còn nếu là một cô nương, không chừng lại được tiến cung làm nương nương, đúng là tốt số mà”

(1) Phong ả: Thời xưa, quan lại có một phẩm hàm nhất định, ông bà cha mẹ và vợ đều sẽ được phong tặng, con cháu cũng được hưởng nhờ bóng râm, được phong quan tước. Kiểu như là con ông cháu cha ấy.

“Đúng vậy, Hữu tướng là người nham hiểm đến thế cơ mà .....”

“Cuối cùng Hữu tướng cũng đã có thể ưỡn lưng làm người rồi ha.”

“Thôi đi gần ba mươi mới tòi ra được đứa con, tự mãn cái quái gì cơ chứ”

.....

Đương nhiên là Thẩm Anh không đếm xỉa tới mấy người mồm năm miệng mười đó, một lòng một dạ đều đặt trên người Mạnh Cảnh Xuân, hỏi han ân cần, tỉ mỉ chu đáo, chỉ sợ nàng dâu của mình chịu thiệt thòi gì.

Mạnh Cảnh Xuân có chút chịu không nổi đái ngô cung phụng này, cảm thấy trong phủ cực kỳ khó chịu, sáng sớm một ngày kia liền lén lút chuẩn đến nha môn. Lúc nàng đến nha môn, thấy đồng vụ án ban đầu được giao vào tay nàng vẫn còn treo trên danh nghĩa của nàng, Nghiêm Học Trung không hề có ý định chia cho người khác làm. Nàng không đến nha môn đã được mười ngày, vì thế, mấy vụ án tồn đọng này cũng phải nhanh chóng nhất lên giải quyết sạch.

Bây giờ nàng vẫn chưa lộ bụng bầu, quan bào cũng không tính là quá chật, nên khi đi lại trong nha môn cũng không có gì quá kỳ lạ. Các đồng僚 thuận miệng nói lời chúc mừng, cũng không khua môi múa mép loạn xạ, trong nha môn cực kỳ thanh tịnh, nàng cảm thấy rất tốt.

Đến giữa trưa, có người tới đưa cơm cho Nghiêm Học Trung, Nghiêm Học Trung gọi nàng qua, đưa hộp thức ăn cho nàng, nói: “Có thai rồi, buổi trưa chỉ ăn lương khô thật sự không được tốt. Sau này người nói với người trong phủ một tiếng, sai người đến đưa cơm trưa đi.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi ngại ngần cầm lấy hộp thức ăn, lại đưa lương khô của mình cho Nghiêm Học Trung rồi mới rời đi. Nghiêm Học Trung cầm hộp lương khô kia, mặt đen sì sì, nhưng chỉ đành phải vùi đầu ăn.

Buổi tối Mạnh Cảnh Xuân về nhà khá sớm, vội vàng về trước Thẩm Anh, cho nên Thẩm Anh còn tưởng nàng ở trong nhà cả ngày, cũng không hỏi gì nhiều.

Đương nhiên là Mạnh Cảnh Xuân không thể bảo người trong phủ đưa cơm trưa đến, ngày hôm sau nàng lại mang theo lương khô đến nha môn. Kết quả, đến giữa trưa, Nghiêm Học Trung xách hộp cơm đúng lúc đi ngang qua, thấy nàng lại vẫn gặm lương khô, lạnh mặt nói: “Không bảo người trong phủ đưa cơm tới à?”

Mạnh Cảnh Xuân ngẩng đầu lên nhìn hắn, lắc lắc đầu.

Nghiêm Học Trung bó tay, lại đành phải đưa hộp cơm của mình ra đổi với lương khô của nàng rồi đi về thẳng.

Liên tiếp mấy ngày như vậy, Nghiêm Học Trung thật sự đói đến phát điên, dứt khoát bảo người trong phủ đưa hai phần cơm trưa tới. Kết quả, Thẩm Thời Linh biết chuyện này, trực tiếp giết đến nha môn, đập bàn nói: “Sao chàng có thể nhẫn tâm để một thai phụ đến nha môn làm việc chứ?”

Lần này Nghiêm Học Trung lại vô cùng kiên cường, bắt bẻ nói: “Công việc trên tay muội ấy vẫn chưa được giải quyết xong, quãng cho người khác, làm sao người ta làm cho được? Đại Lý tự vốn đã thiếu người, muội ấy khỏe hùng hục như vậy, sao lại không thể tới làm việc được? Huống chi bây giờ ta cũng không để muội ấy phải tự mình chuyển hồ sơ, cũng không có việc nặng nào khác, nàng không cần lo lắng.”

Thẩm Thời Linh cực kỳ có nguyên tắc, bây giờ Mạnh Cảnh Xuân có thai, đương nhiên mọi chuyện đều phải lấy thân thể làm trọng, làm sao còn có thể đi quản chuyện trong nha môn gì đó, liền nói với Nghiêm Học Trung: “Chàng mau mau để muội ấy về đi. Thiếp mặc kệ Đại Lý tự thiếu người hay không, phải lấy em dâu cháu trai của thiếp làm trọng. Thời gian mang thai vốn đã khổ cực rồi, còn phải phí lòng phí sức ở chỗ này, thật sự rất khó cho muội ấy. Hiện giờ A Anh không biết chuyện này, nếu hắn biết, thế nào cũng phải tới đây, không kéo Tiểu Mạnh về không được.”

Nghiêm Học Trung lại nói: “Tự bản thân Mạnh Cảnh Xuân muốn tới đây, e là cho dù ta có khuyên muội ấy, muội ấy cũng không về.”

“Cứng đầu gặp đầu cứng.” Thẩm Thời Linh nói thầm một tiếng, “Hai người bọn họ nhất thiết đừng vì chuyện này mà tranh cãi. Hôm nay thiếp dẫn Tiểu Mạnh về trước, chàng chia công việc trên tay muội ấy cho người khác đi, thiếp khuyên muội ấy nhiều một chút là được.”

Mất thấy canh giờ không còn sớm, Thẩm Thời Linh đến tiền sảnh tìm Mạnh Cảnh Xuân, lần lượt giải thích rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó, bảo là mang nàng về trước, mất công Thẩm Anh biết rồi lại xảy ra mấy chuyện không cần thiết.

Suy cho cùng thì Mạnh Cảnh Xuân cũng dễ nói chuyện, lập tức thu dọn hồ sơ trên tay, khóa vào trong ngăn tủ rồi lên xe ngựa cùng với Thẩm Thời Linh.

Kết quả khi hai người về đến Thục viên thì Thẩm Anh đã về sớm một bước.

Hôm đó là sinh nhật Mạnh Cảnh Xuân, Thẩm Anh đặc biệt về sớm một chút, không ngờ nàng lại không ở trong phủ. Hắn đợi một hồi, cảm thấy chắc là nàng đến nha môn, vừa định ra ngoài tìm nàng, xe ngựa của Mạnh Cảnh Xuân với Thẩm Thời Linh đã đến.

Thẩm Thời Linh nhìn thấy hắn, cực kỳ hồ hởi mở miệng nói: “Hôm nay rảnh rồi dẫn Tiểu Mạnh đến Viên Giác tự một chuyến, bây giờ đưa người về đến nơi rồi, ta đi trước đây.”

Thẩm Anh nói tiếng ‘vắt vả’, bảo Mạnh Cảnh Xuân vào nhà trước, lại một mình tiễn Thẩm Thời Linh đến cửa, khẽ nhủ thầm nói: “Có phải là giấu ta chuyện gì hay không?”

Thẩm Thời Linh cười cười, qua một lát mới nói: “Tiểu Mạnh mới vừa nói với ta, chỉ định làm xong mấy việc trên tay thì sẽ không đến nha môn nữa. Người nhất quyết đừng vì chuyện này mà tranh chấp với muội ấy, nếu chọc tức em dâu cùng cháu trai của ta thì ta sẽ không tha cho người đâu.”

“Cháu trai cháu trai, gọi thuận miệng thế. Lỡ là con gái thì sao?”

“Con gái thì sao? Nếu là cháu gái, ta cũng yêu thương giống vậy thôi.” Thẩm Thời Linh buột miệng nói ra, “Xem ra người muốn có con gái à.”

Thẩm Anh không trả lời, quơ quơ tay ra hiệu nàng có thể đi về.

Đợi Thẩm Thời Linh đi rồi, Thẩm Anh quay lại nhà bếp sau hậu viện, thấy Mạnh Cảnh Xuân ngồi trước bàn ăn chờ hẩn, đã xới cơm cho hẩn xong rồi. Thẩm Anh xách một bao vải ngồi xuống, đặt bao vải lên chiếc ghế trống, nhìn Mạnh Cảnh Xuân: “Biết hôm nay là ngày gì không?”

Mạnh Cảnh Xuân sờ sờ mũi, cười dịu dàng nhìn hẩn: “Ừ, sinh nhật thiếp.”

Thẩm Anh ngồi thẳng dậy, cũng không bưng bát lên: “Sinh nhật có phải nên nói thật hay không?”

Đầu óc Mạnh Cảnh Xuân chuyển chuyển, chắc là đã bị hẩn nhìn thấu, cười ha ha nói: “Thiếp cũng đâu có giấu Tướng gia cái gì đâu, lúc nào cũng nói thật mà.”

“Ừ?” Thẩm Anh thong dong nhìn nàng: “Thật sự không có gạt ta gì cả?”

Mạnh Cảnh Xuân bưng bát cơm lên, vui đầu ăn cơm, gật gật đầu.

“Tiểu lừa đảo.” Thẩm Anh cũng không thèm so đo với nàng, cầm bao vải từ trên ghế lên.

Động tác trong tay Mạnh Cảnh Xuân hơi ngừng lại một chút, nhìn chòng chọc bao vải kia, nói: “Ồ? Lẽ nào là quà tặng thiếp?”

Thẩm Anh đưa tay qua xoa xoa đầu nàng, lại rút tay về, chậm rãi mở bao vải kia ra: “Không phải cho nàng.”

83. Chương 83: Cửa Ải Cuối Năm

Mạnh Cảnh Xuân đứng dậy nhích lại gần, chỉ thấy trong bao vải có một ít quần áo, không khỏi nói thầm: “Tướng gia chuẩn bị hơi bị sớm quá đấy, còn chưa được ba tháng đâu.”

Thẩm Anh lại nói: “Đây là do mẫu thân đặt trong hành lý trước khi đi, hôm nay mới tìm ra. Chắc là mẫu thân tự tay làm, cũng xem như một phần tâm ý.”

Mạnh Cảnh Xuân thầm nghĩ, Thẩm phu nhân đúng là phòng ngừa chu đáo. Nàng nhận lấy bao vải, lục lọi: “Ồ, hoa văn màu sắc này nhìn giống như đồ cho tiểu cô nương.” Chẳng lẽ Thẩm phu nhân hy vọng sinh được một đứa con gái? Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Anh: “Tướng gia hy vọng sinh được con gái hay con trai?”

Thẩm Anh nghĩ nghĩ: “Đều tốt cả, nhưng nếu thai đầu sinh được một nha đầu cũng không tệ.”

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu, nắm chắc mười phần nói: “Thiếp thấy là nhi tử. Nhưng nếu thật sự sinh nhi tử, lỡ như không cao nổi giống thiếp thì phải làm sao?” Nàng nghĩ nghĩ, lại sờ sờ mũi mình: “Giống cái mũi cũng không phải quá xinh đẹp, cộng thêm nếu có lúm đồng tiền giống thiếp, nhìn vào không phải rất không có khí thế sao?” Nàng nghĩ thế, không khỏi có chút lo lắng, tất cả đều vẫn chưa biết được gì, có ai biết được sinh mệnh nho nhỏ trong bụng này tương lai sẽ trưởng thành thành hình dạng như thế nào đâu.

Thẩm Anh cầm lên cái bát không, múc canh đưa cho nàng: “Lo lắng chuyện này làm gì?”

Mạnh Cảnh Xuân nhận lấy, nói thầm: “Lỡ như diện mạo nhìn không tốt, Tướng gia ghét bỏ thì biết làm sao bây giờ?”

Thẩm Anh lại cầm lấy một cái bát không, tự múc thêm một chén canh cho mình, giọng nói cực kỳ bình thản: “Sao có thể ghét bỏ cho được. Nếu thế cần phải thích hẳn hơn mới đúng chứ, đáng thương biết mấy, diện mạo xấu như vậy mà.”

Mạnh Cảnh Xuân cười hà hà, vui đầu uống một hớp canh lớn. Thẩm Anh lại nói: “Nhắc tới mới nhớ, nàng cũng không có phản ứng nôn nghén gì à? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Mạnh Cảnh Xuân lắc đầu.

Thẩm Anh không khỏi than một tiếng: “Đúng là trẻ tuổi, cơ thể thật tốt.”

Mạnh Cảnh Xuân “Ừ” một tiếng, lại cúi đầu ăn tiếp. Nàng ăn rất nhanh, cho nên đến khi mì thọ được đưa lên, nàng đã no căng hông, nhìn tô mì đầy ụ ụ kia, thật sự không muốn ăn tí nào.

Thẩm Anh thấy thế bưng tô mì kia qua, chọn một sợi mì, bảo nàng mở miệng, lại dặn dò: “Đừng cắn đứt.”

Mạnh Cảnh Xuân nhích lại gần, cố gắng ăn hết sợi mì kia, Thẩm Anh bảy giờ mới ăn nốt chỗ mì thọ còn lại.

***

Ngày thắm thoát trôi qua, sau Đông chí, thời tiết càng trở nên lạnh hơn. Bụng Mạnh Cảnh Xuân đã bắt đầu lộ ra, tiểu gia hỏa trong bụng cũng đã có động tĩnh, lúc này mới cảm thấy có chút cảm giác tồn tại.

Tới gần cuối năm, Thẩm Anh thường xuyên đi sớm về trễ, bận tới mất tối mũi, đã vài tuần nay không thể để ý đến chuyện trong phủ, chỉ có thể nhờ Thẩm Thời Linh thi thoảng tới đây trông nom. Thẩm Thời Linh cũng bận, liền để Thẩm Đại Duyệt đến tán gẫu giải buồn cho Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân mang thai, nên Thẩm Đại Duyệt vốn nên về Sở từ hơn một tháng trước lại vì chuyện này mà tiếp tục nán lại. Nàng nán lại cũng tốt, Mạnh Cảnh Xuân rảnh rỗi ở trong nhà chỉnh lý hồ sơ chẩn bệnh phụ thân để lại, Thẩm Đại Duyệt cũng có thể giúp được một ít. Có chỗ nào không hiểu rõ hoặc là nghi vấn, nàng liền ghi lại rồi sai người đi đưa cho Trương Chi Thanh xem. Kể từ đó, một tâm nguyện của Mạnh Cảnh Xuân cũng đã được giải quyết xong.

Hôm ấy trời muốn đổ tuyết, Mạnh Cảnh Xuân đưa Thẩm Đại Duyệt ra cửa, nhìn nàng lên xe ngựa, lại đứng ở cửa một hồi. Trời sắp tối, cũng không biết khi nào Thẩm Anh mới về được.

Nàng về phòng chờ đến khi trời tối, thấy Thẩm Anh vẫn còn chưa về, liền ăn cơm trước rồi về phòng đọc sách. Đêm dài buồn xuống, nàng đang định đi ngủ thì Thẩm Anh phong trần mệt mỏi về đến phủ, vào cửa liền phủ tuyết trên người xuống. Mạnh Cảnh Xuân thoáng chốc ngồi dậy, xuống giường đẩy cửa sổ ra nhìn, chỉ mới qua một canh giờ rưỡi mà tuyết đã phủ một tầng mỏng trên đất, một luồng khí tuyết mát lạnh phả vào mặt, làm cho người ta thấy đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái.

Thẩm Anh thấy nàng chỉ khoác một tấm chăn bông mỏng trên người, vội vàng đi qua đóng cửa sổ, nhin không được lải nhải hai câu: “Không sợ bị cảm lạnh à, sao không đi ngủ sớm.”

Mạnh Cảnh Xuân ngồi lại về giường, lật cuốn sách lên lần nữa: “Đang đọc đến khúc hay, cảm thấy văn viết rất tốt nên không ngủ.”

Thẩm Anh thay áo ngoài ra, cầm lấy cuốn sách kia xem, chẳng qua chỉ là một cuốn thoại bản bình thường, tùy tiện lật hai trang, thấy không phải là loại cao cấp gì, chọn từ dùng câu đều rất thô ráp, vậy mà còn kêu là viết tốt? Hắn nói: “Hôm nào tìm một ít sách hay hơn về cho nàng đọc. Loại này thì bỏ đi.”

Mạnh Cảnh Xuân cười cười, duỗi tay túm chặt lấy quần áo hắn, tựa hẳn đầu vào người hắn. Nàng cũng không nói chuyện, cứ thế mà vui đầu trên người hắn, sau đó thở ra một hơi thật dài rồi thả tay ra, nói: “Tướng gia mệt mỏi cả ngày, rửa mặt xong rồi đi nghỉ sớm chút, thiếp ngủ trước.”

“Ừ.” Thẩm Anh để tùy nàng, chờ hắn rửa mặt xong quay lại, lại phát hiện Mạnh Cảnh Xuân vẫn chưa ngủ. Thẩm Anh nằm mé ngoài, duỗi tay qua phủ nhẹ lên bụng nàng: “Hôm nay có động không?”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Động.”

Thẩm Anh kiên nhẫn đợi, nhưng tiểu gia hỏa trong bụng lại vẫn cứ im thin thít, giống như là không thèm đếm xỉa gì tới hắn vậy. Thẩm Anh lại nói thêm vài câu dỗ ngọt, nhưng tiểu gia hỏa vẫn không động. Hắn đợi đến một hồi, lại vô thức ngủ mất. Mạnh Cảnh Xuân chuyển tay hắn đi, nghiêng người sang, duỗi tay ôm hắn, giương mắt nhìn khuôn mặt khi ngủ của hắn, cũng hết sức an tâm nhắm mắt lại ngủ.

***

Cửa ải cuối năm sắp đến, thai máy càng lúc càng rõ, Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới cảm giác thấy có chút mệt mỏi rồi, mà khẩu vị cũng vô cơ kém đi, thế là ăn được cực ít. Thẩm Anh nhìn mà sốt ruột, rảnh rỗi liền hỏi rốt cuộc nàng muốn ăn gì, Mạnh Cảnh Xuân lại không nói ra được.

Đêm giao thừa, vì để Mạnh Cảnh Xuân được thuận tiện, ba người Nghiêm Học Trung, Thẩm Thời Linh và Thẩm Đại Duyệt cùng đến Thực viên ăn cơm tất niên. Đầu bếp tất bật chuẩn bị một bàn đầy ắp thức ăn, nhưng Mạnh Cảnh Xuân nhìn lại không sao thèm ăn nổi, chỉ cúi đầu ăn cơm tẻ, mà ăn cũng cực kỳ miễn cưỡng. Thẩm Thời Linh thấy vậy cũng khá lo lắng, hỏi: “Có bảo Trương thái y tới đây khám thử chưa?”

Mạnh Cảnh Xuân trả lời: “Khám rồi, nói là không có gì đáng ngại, có thể là do thời tiết thôi.”

Khi nàng có thai giai đoạn đầu, khẩu vị cực kỳ tốt, bây giờ lại không muốn ăn gì, thật sự là kỳ lạ. Thẩm Thời Linh không yên lòng, cân nhắc một lát lại nói: “Có cần đổi y quan khác đến khám hay không?”

Mạnh Cảnh Xuân biết nàng lo lắng gì, vội nói: “Hôm đó Trương thái y không rảnh, Hồ thái y cũng đến khám thử rồi, cũng nói không có gì đáng ngại cả. Trưởng tử không cần lo quá, thật sự không có chuyện gì đâu.”

Thẩm Thời Linh nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, trong lòng sốt ruột nhưng lại không giúp được gì, cuối cùng trách móc lên đầu Thẩm Anh: “Trước giờ người chẳng nói được câu yêu thương nào hết. Thời gian mang thai thật sự rất khổ cực, có phải là bị người làm tức hay không?”

Thẩm Anh có khổ mà không nói được, chỉ đành phải buồn bực ăn cơm.

Mạnh Cảnh Xuân vội bào chữa cho hắn: “Không phải, không phải, không liên quan đến Tướng gia đâu.”

“Tính tình của hắn thế nào tử còn không biết sao?” Thẩm Thời Linh nhấp một ngụm rượu, lại liếc Thẩm Anh một cái: “Không cần nói thay cho hắn.”

Mạnh Cảnh Xuân tự biết càng giải thích càng nói không rõ, chỉ đành phải chôn đầu tiếp tục ăn cơm trắng.

Ăn xong bữa cơm tất niên, bên ngoài lại đổ tuyết. Người kinh thành không có thói quen thức đón giao thừa, cho nên đã đi ngủ sớm. Khi nhóm người Thẩm Thời Linh trở về, trên đường im ắng, ngay cả người đi đường cũng không có.

Mạnh Cảnh Xuân cùng Thẩm Anh chỉ đứng ở ngoài nhà một hồi, thấy xe ngựa của bọn họ đã khuất bóng ở đầu đường, cũng quay vào trong nhà.

Sau khi cặp vợ chồng nhỏ vào phòng, vành tai tóc mai chạm vào nhau, rủ rỉ rừ rừ trò chuyện trong ngày, trái lại không ngủ được nữa. Một năm sắp trôi qua, rất nhiều chuyện xưa bị lôi ra để cười nhạo, nhớ lại một phen, thời gian vui vẻ có nhiều như vậy, cảm thấy đúng là rất xứng đáng.

Qua một lát, Thẩm Anh phủ tay lên bụng nàng: “Ban ngày chỉ ăn một chút cháo loãng, tối cũng không ăn gì, không khó chịu sao? Có muốn ăn gì không?”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ cả buổi, muốn nói lại thôi, giống như tự bản thân mình cũng không biết rõ.

Thẩm Anh lấy tay nâng đầu, mong mỏi nhìn nàng, hy vọng nàng có thể nói ra thứ gì muốn ăn.

Lúc này đã là đêm hôm khuya khoắt, Mạnh Cảnh Xuân liền nói: “Cho dù muốn ăn gì đó, e là lúc này cũng không ăn được, bây giờ ngủ ngay sẽ không khó chịu.”

Thẩm Anh nghe nàng nói như vậy, liền cảm thấy nàng uất ức hơn, lập tức đứng dậy, khoác thêm áo ngoài, nói: “Không thể cứ để đó như vậy được, nàng muốn ăn gì cứ nói với ta ngay đi, nếu không thì ta sẽ đi làm một ít sủi cảo cho nàng ăn.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng ngồi dậy theo, gãi gãi đầu: “Ăn một ít đồ ngọt?”

“Ngọt?”

Mạnh Cảnh Xuân gật gật đầu: “Ừ, nóng là tốt nhất.”

Yêu cầu này càng làm Thẩm Anh khó khăn hơn. Vừa muốn ngọt, lại còn phải nóng, chẳng lẽ muốn nấu một chén chè? Hắn mặc quần áo tử tế, cau mày đi ra ngoài, Mạnh Cảnh Xuân cũng không quá buồn ngủ, liền đứng dậy lục lọi trong ngăn tủ.

Từ khi nàng mang thai tới nay, Thẩm Anh vợ vét đông một chút tây một chút, bây giờ đã nhét đầy một ngăn tủ món đồ chơi nho nhỏ, trong ngăn tủ bên cạnh là một đồng quần áo con nít. Thẩm Anh giống như chắc chắn nàng sẽ sinh con gái vậy, quần áo cũng toàn là mấy bộ của bé gái, có thể mặc đến tận bốn, năm tuổi.

Mạnh Cảnh Xuân cực kỳ phiền muộn, lỡ như sinh con trai thì biết làm thế nào? Để con trai mặc đồng quần áo rực rỡ sắc màu thế này, không phải là sẽ bị cười thối mũi sao.

Nàng nhàm chán chơi mới thứ đồ nho nhỏ đó, vô thức ngẩn người. Đợi đến khi Thẩm Anh quay lại, đã là nửa canh giờ sau. Thẩm Anh bưng khay, múm môi, đặt chén lên bàn nhỏ ở đầu giường, Mạnh Cảnh Xuân bây giờ mới hoàn hồn, quay trở lại bên giường.

Mạnh Cảnh Xuân ngó ngó cái chén kia, nhìn cả nửa buổi: “Cái này..... là nước đường đúng không?”

Về mặt Thẩm Anh cực kỳ thấp thỏm, nói: “Vốn định làm chè, kết quả.....”

Mạnh Cảnh Xuân lảng máng đoán được món chè hắn nấu quá khó ăn không dám bưng lên, cho nên mới bê một chén nước đường lên ăn tạm. Nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, bưng chén nước đường kia lên, ngửa đầu uống: “Cũng tạm tạm, có thể uống được, vừa ngọt vừa ấm, rất hợp khẩu vị.”

Nàng đặt cái chén không xuống, lại vỗ vỗ một ít tuyết đọng lại trên quần áo hắn chưa tan đi, khẽ thở dài: “Ôi, bên ngoài tuyết rơi nhiều vậy sao.” Nói xong, nàng lại duỗi tay dán lên gò má lạnh lạnh của Thẩm Anh: “Ấm không?”

Canh giờ không còn sớm, Mạnh Cảnh Xuân cởi áo ngoài cho hắn, nằm lên giường lần nữa, ôm hắn ngủ. Mọi âm thanh ngoài phòng đều tĩnh mịch, chẳng bao lâu sau Mạnh Cảnh Xuân đã chìm vào giấc ngủ, Thẩm Anh nhẹ nhàng khoác một tay lên bụng nàng, đến khi sắp ngủ, tiểu gia hỏa trong bụng rõ ràng đá một cái vào đúng lòng bàn tay hắn.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Anh bị tiếng pháo lớp ba lớp bốp ngoài phòng đánh thức, mở to mắt ra, thấy Mạnh Cảnh Xuân đã lăn vào bên trong giường, hình như vẫn còn ngủ mê man.

Hắn nhẹ chân nhẹ tay định đứng dậy, không ngờ vừa mới ngồi lên thì Mạnh Cảnh Xuân đã lăn tới đây, mắt cũng không mở, hoàn toàn dựa vào cảm giác lôi kéo hắn, ép buộc hắn nằm xuống rồi duỗi tay qua bịt lỗ tai hắn lại, giọng nói nho nhỏ lười biếng, làm cho người ta hoàn toàn không có động lực rời giường. “Uhm, ngủ tiếp một lát thôi.” Bàn tay che trên lỗ tai hắn lại luồn qua dưới cánh tay hắn, dán vào sau lưng, ôm hắn lại thật chặt.

84. Chương 84: Sinh

Đợi qua năm, thói xấu không có khẩu vị của Mạnh Cảnh Xuân cũng dần dần tốt lên, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Gần cuối tháng giêng, chuyện bỏ đất phiên đã chính thức được đưa ra lịch trình, những việc liên quan như phân chia lại khu vực hành chính một lần nữa hay ủy nhiệm quan viên đất Sở vẫn còn tồn tại rất nhiều vấn đề, nên cần phải cất cử trọng thần đến giám sát. Mọi người đều cho rằng trong nhà Thẩm Anh có kiểu thế chờ sinh, Đồng Tiêu Dật lại đặc biệt quen thuộc với đất Sở, cho nên trong hai vị, người đi Sở tất nhiên là Đồng Tiêu Dật.

Nhưng không ngờ, một ngày trước khi quyết định được đưa ra, Đồng Tiêu Dật đột nhiên xin nghỉ.

Hơn nữa Đồng Tiêu Dật còn xin nghỉ dài hạn, ngày quay lại chưa xác định được, hơi có chút ý tứ không chịu gánh vác trách nhiệm.

Vì vậy, trọng trách này lập tức rơi xuống trên người Thẩm Anh. Thẩm Anh nén giận cả một bụng, đương nhiên hẳn biết nguyên nhân Đồng Tiêu Dật đột nhiên xin nghỉ, vì thế đề nghị tân hoàng liệu có thể phái Lễ bộ Thượng thư Tông Đình cùng với Lại bộ Thượng thư đi trước hay không.

Không ngờ thái độ của tân hoàng rất kiên quyết, hơn nữa còn nói, đúng là phải cử người của Lễ bộ đi, chẳng qua, Thẩm Anh nhất định phải đi trước, không thì không thể trấn giữ vùng đất đó được.

Thẩm Anh hết sức buồn bực, quay lại Chính sự đường thấy Đồng Tiêu Dật đang thu dọn đồ đạc hồi cung, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Hai mươi ba tháng giêng, Đồng Tiêu Dật bỗng nhiên có phản ứng nôn nghén, ngày hôm sau cũng không xuất hiện ở Chính sự đường nữa. Thẩm Anh biết tất nhiên là nàng ta cũng đã có thai, mới che giấu tai mắt của mọi người, dời hẳn vào cung ở.

Để một thai phụ vượt ngàn dặm xa xôi đi công tác ở Sở Châu đúng là không hợp lý, nhưng trong nhà mình cũng có thai phụ đang chờ sinh mà! Chuyển đi đến Sở này, đoán chừng không phải ở đó năm, sáu tháng, căn bản là không làm được, lúc đó không chừng Mạnh Cảnh Xuân đã sinh rồi.

Thẩm Anh càng nghĩ càng buồn bực, ở chỗ Hoàng thượng lại căn bản là nói không thông, về nhà cũng không dám nói với Mạnh Cảnh Xuân.

Cho nên Mạnh Cảnh Xuân biết được chuyện này vẫn là nghe được từ trong miệng người khác.

Khi Mạnh Cảnh Xuân biết chuyện, tuy có chút phiền muộn, nhưng rốt cuộc lệnh vua không thể không tuân, chỉ đành phải để Thẩm Anh đi. Phía bên nàng cam lòng buông tay, phía Thẩm Anh thì lại khó chịu gần chết, lẽ mà lẽ mề, vẫn cứ nán lại thêm bảy tám ngày ở kinh thành.

Trước khi đi Mạnh Cảnh Xuân với hần đã tính toán ngày sinh, Thẩm Anh lại chỉnh lý mấy việc cần phải làm ở Sở, nếu không nảy sinh thêm rắc rối gì khác, ngày Mạnh Cảnh Xuân chuyển dạ cũng chính là giữa hè, chắc là hần cũng phải từ Sở về đây báo cáo rồi.

Thẩm Anh không bỏ được nàng, trước khi đi căn dặn rất nhiều chuyện, nhờ vả một đám người. Thẩm Thời Linh bảo hần cứ yên tâm, nàng sẽ giúp an bài thỏa đáng mọi việc. Về phần bà mẹ nhũ mẫu linh tinh, càng không cần hần phải phiền não, bảo hần mau mau đi Sở giải quyết xong xuôi rồi khẩn cấp quay về là được.

Sau khi hần rời khỏi phủ, Mạnh Cảnh Xuân thật sự không thích ứng được, buổi tối ngủ không hề tốt, nhưng chỉ có thể tự mình vượt qua, không thể trông cậy vào người khác.

Tin tức Đồng Tiêu Dật có thai bị bịt kín mít, người biết đã ít càng thêm ít. Từ sau khi nàng xin nghỉ, không còn có ai trong kinh thành nhìn thấy Đồng Tiêu Dật nữa, hoàn toàn không có tin tức của nàng.

Dù sao tuổi nàng ta không còn nhỏ, lúc trước lại từng đẻ non một lần, mạch tượng lần này cũng không quá tốt, thân thể rất yếu, cho nên phải nghỉ ngơi ở thâm cung. Bây giờ trong cung cơ bản là trống không, cực kỳ thanh tịnh, một vài cung nhân đến tuổi hoặc sắp đến tuổi cũng đều được thả ra ngoài hết, hầu như không có mấy lời nói linh tinh. Về phần hai vị cưới ở Sở lúc trước, bây giờ vẫn còn chưa tới kinh thành.

Lúc đó Tương vương tự mình chấp chính không lâu, cưới hai vị kia, một vị là tiểu nữ của Đại tướng quân Nhung Bản, một vị khác là thiên kim nhà Phụ tướng Tổng Trật lúc ấy. Hai vị bị đưa vào cung từ khi còn rất nhỏ, bây giờ cũng mới hai ba, hai tư tuổi. Rất nhiều chuyện không có cách nào khác, thời niên thiếu bị ngăn trở bởi thân phận của hần, thi thoảng Đồng Tiêu Dật cũng sẽ thấy không cam lòng, sau này tuổi càng ngày càng lớn, thân thể cũng không quá tốt, bây giờ mới đột nhiên phát hiện, không cam lòng này cũng chỉ là vô dụng.

Đời người chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủi vài chục năm xuân thu, nàng không còn tinh lực để bướng bỉnh cả đời cùng hần, thật sự rất mệt mỏi. Hướng chỉ hai người đều hiểu rõ tâm ý của nhau, đến từng tuổi này rồi, đã thật sự không cần chứng minh gì nữa. Lòng người khó nhất chính là cân nhắc điều gì đó, bọn họ có thể hiểu rõ thấu đáo nhau như thế, còn cần gì hơn.

Đối với hai vị nương nương kia, Đồng Tiêu Dật có rất nhiều tôn kính, mơ hồ còn có hổ thẹn. Hai vị thiên kim của hai nhà Nhung Tống đều vì xuất thân của mình nên số phận mới bị sắp xếp như thế, về phần có phải là ý nguyện của họ hay không, hay là có người yêu tri tâm gì hay không, hoàn toàn không có đường để lựa chọn. Nàng từng gặp hai vị nương nương này rồi, sống trong thâm cung nhiều năm nên cũng dưỡng ra tính tình lạnh lùng, không muốn lui tới với người khác, đôi khi nhìn cũng sẽ đau lòng.

Mỗi người đều có giới hạn của mình, hoặc là xuất thân hoặc là bộ dạng hoặc là trí lực. Có khi thân ở trong một bố cục đã được bài trí tốt nhưng lại không có tự do, có khi muốn liều mạng xông ra một mảnh thiên địa nhưng chỉ có thể đau khổ cầu mong được sinh tồn, có khi dùng hết mọi sức lực nhưng cuối cùng lại thu được thành tích kém hơn một người đạt được dễ như trở bàn tay. Quãng đi cái gọi là cơ duyên xảo hợp cùng may mắn, hiện thực cuối cùng vẫn là hiện thực. Nhịn không được tĩnh tâm nhìn lại, cẩn thận cân nhắc liền phát hiện ra các loại tâm ý thu kém trong đó, cũng chỉ có thể hóa giải trong bụng, một mình nuốt xuống, mỗi một người đều có kết cục riêng.

Đồng Tiêu Dật nghĩ thông, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Giãn ra hàng lông mày luôn cau lại, nghĩ đến vài chuyện vui vẻ, thân thể cũng dần dần tốt lên.

Khi nàng bắt đầu lộ bụng bầu, Mạnh Cảnh Xuân cũng sắp tới tháng sinh.

Mang thai giai đoạn cuối khó tránh khỏi sẽ bị mệt mỏi, nàng đi đường đã bắt đầu phải cố hết sức, xoay người mang giày cũng phải loay hoay cả nửa ngày. Gần đến giữa hè nên người thường xuyên ướt đầm mồ hôi, quạt hương bồ phe phẩy cả đêm mà vẫn luôn bị nóng đến mức không ngủ nổi. Lúc ngủ nằm nghiêng xương sườn bị đau, đành phải kéo tấm chăn bông qua vò thành một cục lót bên dưới.

May mà nàng cũng không yếu ớt, lúc Thẩm Thời Linh hỏi, nàng chỉ nói không sao, Thẩm Thời Linh chưa từng mang thai, dù sao cũng không có kinh nghiệm, Mạnh Cảnh Xuân nói thế nàng cũng tin.

Gần ngày sinh, Thẩm Thời Linh đã tìm xong hết mấy bà mụ có danh tiếng tốt nhất kinh thành, ngay cả nữ mẫu cũng đã tìm xong cho nàng. Mạnh Cảnh Xuân càng thêm lười biếng, nàng đã chỉnh lý xong cuốn sách, đưa đi in từ lâu, bây giờ lại càng là ăn không ngồi rồi. Thẩm Thời Linh lại hết sức khẩn trương, dứt khoát dời đến Thục viên ở cùng nàng.

Trong thư lần trước Thẩm Anh nói sự tình đã được giải quyết khá tốt, đang chạy về, chắc hẳn có thể về kinh trước khi sinh.

Nhưng qua thêm mười ngày, tính tính thấy ngày sinh đã gần kề, nhưng Thẩm Anh vẫn chưa hồi kinh, chắc là bị trì hoãn trên đường.

Tiểu gia hỏa trong bụng Mạnh Cảnh Xuân cũng khá tốt tính, phụ thân không về nhà bé cũng không ra.

***

Sáng sớm hôm ấy, Thẩm Đại Duyệt đến xưởng in, lấy sách chẩn bệnh của Mạnh Viện phán đã được in xong. Nàng cất mấy quyển sách đó vào trong hộp sách, đang định cầm đến cho Mạnh Cảnh Xuân, nhưng vừa mới đến cửa phủ, lại thấy có thêm một chiếc xe ngựa.

Nàng hoàn toàn không biết trong phủ xảy ra chuyện gì, nghĩ chắc là tẩu tẩu muốn sinh, liền vội vàng đi vào.

Phòng sinh chỉ dùng một tấm màn ngăn lại, Thẩm Thời Linh xưa nay ung dung trầm tĩnh, bây giờ lại hết sức nôn nóng đứng trước cửa, cực kỳ kích động đi tới đi lui.

Thẩm Đại Duyệt vừa mới vào trong, liền bị Thẩm Thời Linh vội vàng đẩy ra: “Đại cô nương không được vào phòng sinh.”

Thẩm Đại Duyệt chỉ đành phải xách hộp sách nặng trĩu đứng đợi trong hành lang, hy vọng tẩu tẩu có thể bình an thuận lợi sinh con.

Bên trong Mạnh Cảnh Xuân miễn cưỡng chịu đựng, không rên tiếng nào, bà mụ cũng hoàn toàn không hoang mang lo lắng, cực kỳ có kinh nghiệm nói Mạnh Cảnh Xuân ít nhất còn phải đợi thêm một canh giờ nữa mới sinh được, bảo Thẩm Thời Linh không nên gấp gáp.

Làm sao mà Thẩm Thời Linh tĩnh tâm cho được? Nàng sắp phiền chết rồi.

Bây giờ Thẩm Anh lại còn chưa về, phu nhân mình sắp sinh rồi, vậy mà lại để cho nàng ở bên trong chịu khổ một mình, làm ít đi cũng đâu có ai trách đâu.

Nàng nôn nóng đi loanh quanh bên ngoài, âm thầm mắng Thẩm Anh cùng Hoàng thượng vài câu, gã sai vật ở cửa đưa tin: “Tướng gia đã về, đã về!”

Thẩm Thời Linh vừa mới ngẩng đầu, liền thấy Thẩm Anh vội vàng chạy tới đây, người đầy bụi đường, mặt đầy vẻ mệt mỏi, chắc là ngựa không dừng vó phi về đây, nên mới có thể kịp có mặt lúc Mạnh Cảnh Xuân sinh sản.

Thẩm Anh cau chặt mày, bộ dáng cũng rất sốt ruột, bắt được Thẩm Thời Linh liền hỏi: “Sao rồi sao rồi?”

Thẩm Thời Linh nói: “Còn chưa sinh, bà mẹ nói phải đợi thêm một canh giờ.”

Môi Thẩm Anh khô queo, ngay cả miếng nước cũng không kịp uống, đã muốn vào trong cùng với Mạnh Cảnh Xuân. Thẩm Thời Linh ngăn hãm lại: “Một đại lão gia như ngươi sao có thể vào phòng sinh được? Đi ra ngoài đi ra ngoài.”

Thẩm Anh chỉ đành phải đợi bên ngoài cùng với Thẩm Đại Duyệt.

Đợi một lúc lâu, mặt trời dần dần lên cao, thời tiết cũng khô nóng hơn, ve kêu tiếng sau cao hơn tiếng trước, khiến người ta nghe mà tự dưng buồn bực. Thẩm Thời Linh thấy Thẩm Anh về tới, lòng cũng hơi buồn lòng xuống, gọi gã sai vật đi rót ly nước tới cho Thẩm Anh rồi ngồi xuống trong phòng, cách lớp rèm vải hỏi bà mẹ bên trong: “Sao rồi?”

Bà mẹ nói: “Sắp sắp.”

Phòng trong lập tức an tĩnh lại, chỉ nghe được tiếng rên khẽ của Mạnh Cảnh Xuân, nghe cực kỳ áp chế, giống như là chuẩn bị sức lực để giữ lại đến cuối cùng vậy.

Thẩm Anh biết tính tình của Mạnh Cảnh Xuân, lúc này rốt cuộc cũng không nán lại bên ngoài nữa, trực tiếp rảo bước vào gian phòng, bốn năm bước đã đi đến trước rèm, lúc đang định vén rèm thì bên trong lại truyền ra một tiếng ngăn cản ghê người.

“Đừng..... Đừng vào.”

Mạnh Cảnh Xuân hít sâu một hơi, lại lặp lại một câu, cứ thế chặn Thẩm Anh bên ngoài rèm.

Bà mẹ thấy nàng không yếu ớt cũng không rên loạn, cảm thấy tiểu nương tử này vô cùng kiên cường, liền đối xử rất ôn hòa với nàng, kiên nhẫn bảo nàng hô hấp như thế nào, khi nào nên dùng sức ít, khi nào nên gắng sức.

Thời tiết vốn đã nóng, Mạnh Cảnh Xuân càng đổ mồ hôi ướt đầy đầu, khăn trải giường nắm chặt trong tay cũng ướt nhẹp. Nàng hít sâu một hơi, gắng sức thêm lần nữa, bà mẹ vui mừng nói: “Đầu sắp ra rồi, thêm một chút sức nữa.”

Mạnh Cảnh Xuân nhắm chặt mắt, cắn răng cố sức, đợi đến khi đầu của đứa bé chui ra, chỉ trong nháy mắt đã nằm gọn trong tay bà mẹ. Bà mẹ còn chưa kịp cất cuống rốn, tiểu gia hỏa đã oa oa một tiếng khóc ra, tiếng đặc biệt vang dội.

Mạnh Cảnh Xuân thở phào nhẹ nhõm, nhất thời có phần bủn rủn vô lực. Bà mẹ nhanh nhẹn cất cuống rốn, giao đứa bé cho trợ thủ bên cạnh, sau đó lại tiến lên ấn bụng, bảo Mạnh Cảnh Xuân dùng thêm một phần sức, tổng cuống rốn ra.

Thẩm Anh đứng bên ngoài đã căng thẳng đến mức cả người ướt đẫm mồ hôi, đến khi Mạnh Cảnh Xuân tổng cuống rốn ra xong, bên kia cũng đã tắm cho đứa bé sạch sẽ, bao bọc lại bằng khăn. Bà mẹ thu dọn sơ qua một lượt, cuối cùng mới nói một tiếng: “Tốt rồi.”

Bà mẹ bế đứa bé ra, vừa mới nói “Chúc mừng Tướng gia”, Thẩm Anh lại không thèm để ý đến đứa bé, trực tiếp vén rèm vải lên, tiến vào xem Mạnh Cảnh Xuân.

Lúc này Mạnh Cảnh Xuân vô lực nằm trên giường sinh, nhìn thấy hắn còn cười một cái, giọng thì thảo: “Về rồi à.”

Lúc này Thẩm Anh thoáng nhìn thấy máu loãng trong chậu, tim hung hăng thắt chặt lại một cái, đau vô cùng, bây giờ cũng chưa dịu lại được. Hắn ngồi xổm xuống ôm lấy Mạnh Cảnh Xuân, trong khoảnh khắc nói không ra lời.

Mạnh Cảnh Xuân duỗi ngón tay, vô lực chọc chọc hắn: “Nóng quá. Mau nói cho thiếp biết có phải là con trai hay không.”

Thẩm Anh không buông, đợi một lát sau mới buông tay, lại hôn nhẹ lên trán nàng. Lúc này bà mẹ mới dám ôm đứa bé vào, thấy tình hình này, ngượng ngùng nói: “Chúc mừng Tướng gia cùng phu nhân, là một bé trai.”

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu sang, lại quay về nhìn Thẩm Anh không còn là chính mình, cười khê thành tiếng.

Thẩm Anh cầm lấy khăn nóng lau mặt cho nàng, thấy nàng cười thành như vậy, nói: “Cười cái gì?”

Mạnh Cảnh Xuân thở ra một cái, lấy lại bình tĩnh, cười mà không còn khí lực: “Tướng gia..... chuẩn bị mấy thứ đồ chơi nhỏ quần áo nhỏ đó, hình như là chuẩn bị uống công rồi.....”

Về mặt Thẩm Anh thoáng phức tạp, có loại xấu hổ của chuyện tự tin tràn đầy nhưng lại phán đoán sai lầm. Hắn lau xong mặt cùng cổ của Mạnh Cảnh Xuân, lại nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng xoa nắn mấy đốt ngón tay vẫn còn căng cứng của nàng, nhìn thấy khăn trải giường kia, không khỏi khó chịu.

Thẩm Thời Linh tới ẵm đứa bé, nói với hai người bọn họ: “Thân mật đủ chưa? Cha ruột mẹ ruột nuôi dưỡng mà sinh ra còn không thèm liếc nhìn lấy một cái?”

Thẩm Anh bây giờ mới đứng dậy bế tiểu gia hỏa kia qua, tiểu gia hỏa lại đột nhiên gào khóc nức nở.

Hắn nhất thời lúng túng không biết làm sao, lại bị Thẩm Thời Linh ôm lấy. Thẩm Thời Linh bế đến cho Mạnh Cảnh Xuân xem, lại liếc qua Thẩm Anh nói: “Trước đó có nghĩ ra tên cho đứa bé chưa?”

Hồi trước Thẩm Anh lại chỉ chuẩn bị tên cho bé gái, thật sự chưa từng suy nghĩ tên bé trai, trong chốc lát không nói ra được. Hắn nghĩ Mạnh Cảnh Xuân vẫn cảm thấy sẽ sinh con trai, chắc là đã chuẩn bị tốt rồi, liền nhìn sang Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân lại ấp úng nói: “Thiếp, thiếp không biết đặt tên.....”

Thẩm Anh ngẩn người, Thẩm Thời Linh thấy hai người bọn họ từ đầu đã không chuẩn bị, liền thuận miệng nói: “Theo ta thấy cứ kêu Thẩm Mạnh là được rồi.”

85. Chương 85: Thụ

Đề nghị này của Thẩm Thời Linh làm cho Mạnh Cảnh Xuân sững sờ một chút, Thẩm Anh đi qua ôm lấy đứa bé: “Gọi Thẩm Mạnh thì qua loa quá. Đặt tên gấp làm gì đâu, người mới bé tí tẹo thế này, còn chưa cần dùng đến tên. Đặt nhũ danh cho thằng bé trước, sau này khi phải dùng đến tên thì lại bàn luận tiếp cũng không sao.”

Hắn vừa dứt lời, Mạnh Cảnh Xuân liền vẫy vẫy tay, hắn lập tức sáp lại gần nàng: “Có chuyện gì thế?”

Mạnh Cảnh Xuân nói: “Nhũ danh gọi Thụ được không?”

Thẩm Anh cũng không hỏi vì sao, lập tức tỏ vẻ tán đồng: “Ừ, vậy thì dùng tên này.”

Thẩm Thời Linh đứng một bên thấy thế cũng nhận ra đề nghị của mình đã bị thả trôi sông, đoán là bây giờ Mạnh Cảnh Xuân mà tùy tiện nói ra đại một cái tên, Thẩm Anh cũng sẽ lập tức kêu tốt, vì thế cũng không nói thêm gì nữa. Chuyện đặt tên cứ thế mà bị gác lại.

Bên kia Thẩm Đại Duyệt đưa hộp sách tới, bảo là phần ghi chép kia đã được in xong rồi, vừa mới lấy hôm nay, đưa đến cho Mạnh Cảnh Xuân xem qua trước. Thẩm Anh mở hộp sách, lấy sách ra đưa cho Mạnh Cảnh Xuân, nàng nhìn nửa buổi rồi mới hoàn hồn nhận lấy.

Bìa sách sạch sẽ, giấy bên trong ngay ngắn chỉnh tề. Ghi chép chẩn bệnh của Mạnh Viện phán, đây chính là tâm huyết suốt cả cuộc đời ngắn ngủi của phụ thân, bây giờ lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Nàng vô cùng xúc động, trong khoảnh khắc không thể thốt nên lời.

Cầm được ghi chép của phụ thân đúng vào ngày sinh con, hai chuyện trọng đại trong đời người đã được giải quyết xong, thật sự không thể viên mãn hơn được nữa.

***

Ở cứ vào giữa mùa hè thật sự là vô cùng đầy ải. Cái này không cho đựng cái kia không cho ăn, mà chủ yếu là ngay cả tắm cũng không cho phép, Mạnh Cảnh Xuân tự cảm thấy mình hết sức nhếch nhác, thậm chí cả Thẩm Anh nàng cũng không cho vào cửa. Vì thế trong cả một tháng này, Thẩm Anh bị ép đến ngủ trong phòng bên cạnh, ngẫu nhiên có đêm nào nghe thấy tiếng khóc của con nít ở phòng kế bên, đứng dậy gõ gõ cửa, Mạnh Cảnh Xuân mới để cho hắt vào trong nhìn một cái.

Mạnh Cảnh Xuân ở cứ nhưng lại muốn mang theo con, nhũ mẫu được mời tới trong phủ hầu như không có chuyện gì làm. Thẩm Anh cảm thấy Mạnh Cảnh Xuân quá khổ cực, liền để nhũ mẫu giúp một tay, Mạnh Cảnh Xuân cũng thở ra được một hơi, an tâm ở cứ.

Vất vả lắm mới vượt qua được một tháng này, trong phủ tổ chức tiệc đầy tháng, vô cùng náo nhiệt, mời rất nhiều người. Tiểu gia hỏa được ẵm tới, mọi người xúm xít xem. Thằng bé trắng nõn béo mập nhìn thật là dễ thương, nhưng cũng xa cách với người khác, đùa kiểu gì cũng không khóc không cười, cực kỳ không thú vị. Tông Đình trêu chọc nói, lần này cháu gái đã sinh ra một tiểu Thẩm Anh, sau này trong nhà phỏng chừng phải khổ rồi.

Thẩm Anh nghe vậy, không hề cho hắt vẻ mặt hòa nhã, nhỏ mọn bảo nhũ mẫu ẵm con quay về phòng. Mạnh Cảnh Xuân thấy thằng bé bị ôm về, không biết chuyện gì đã xảy ra, nghe nhũ mẫu nói một chút, nàng bế con mình, không nhin được cười cười. Cẩn thận quan sát một chút, mặt mũi tiểu gia hỏa đúng là giống Thẩm Anh thật, nếu tương lai tính tình cũng không khác hắt, vậy thì đúng là khó mà chịu nổi.

Suy cho cùng Mạnh Cảnh Xuân cũng còn trẻ tuổi, cơ thể khỏe mạnh, khôi phục cũng nhanh. Mà gần đây bận chăm con, ăn không được nhiều, nửa đêm cũng không có cách nào ngủ ngon, cho nên mấy lạng thịt khó khăn lắm mới tăng lên được, bây giờ lại nhanh chóng tiêu mất.

Trong lúc mang thai nàng bảo dưỡng tính tình, sau khi sinh cả người dường như cũng thay đổi không ít. Nàng đổi kiểu tóc, màu da càng sáng, thoát nhìn có vẻ rất nẩy nở. Người làm mẹ có phong thái thanh thần rộng lượng hơn, nàng cũng không so đo với Thẩm Anh nhỏ mọn, ngày nào cũng cười khanh khách, nhìn có vẻ rất hài lòng.

Đêm nào Mạnh Cảnh Xuân cũng ôm tiểu gia hỏa ngủ, Thẩm Anh cảm thấy giường quá nhỏ, mỗi lần nghiêng người, tiểu gia hỏa liền tỉnh, cực kỳ không tiện. Vì thế thừa dịp được nghỉ, hắt tự mình đóng một cái giường gỗ nhỏ, bày ở trong phòng. Mạnh Cảnh Xuân nhìn giường gỗ nhỏ kia, cười nói: “Có chắc không đấy? Liệu có bị sập không?”

Thẩm Anh lườm nàng một cái, trải đệm ra, bỏ tiểu gia hỏa vào trong, đùa với thằng bé một lúc rồi nói: “Sau này để thằng bé ngủ một mình đi. Bé trai mà cứ chen chúc ngủ cùng với cha mẹ, nhìn sao được.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe hắt nói thế, không khỏi cảm thấy buồn cười. Có đôi khi thấy mình đang lớn lên, còn đối phương thì lại càng giống như con nít, thì thoảng làm nũng giận dỗi cầu bao dung, lại không hề làm giảm đi hứng thú trong cuộc sống, không giảm mà ngược lại còn tăng.

Bây giờ mới cảm thấy, đối phương là một người bình thường sinh động chân thực, không phải là kẻ lạnh lùng lù lù sống một mình xa rời mọi người, cũng không phải là người vô tình vô dục nản lòng thoái chí đối với mọi việc, sống uống phỉ năm tháng, lại càng không phải là một cái cây rỗng ruột có vẻ ngoài sum suê rậm rạp nhưng trong lòng lại trống rỗng.

***

Mùa thu kinh thành vẫn tới sớm như thường lệ, lá phong trong Thục viên chuyển sang màu đỏ, mưa thu rả rích, cơn sau càng lạnh hơn cơn trước. Mạnh Cảnh Xuân chia tay với công việc trong nha môn, nhưng cũng không vì thế mà được rảnh rỗi. Tuy tiểu nhân trong phủ ít, nhưng chuyện thì lại chẳng hề ít, cộng thêm có con nít, vì thế càng thêm loạn. Ngày nào Mạnh Cảnh Xuân cũng bận bịu, nhưng cuộc sống cũng trở nên phong phú.

Nhân một ngày đẹp trời, nàng đem chăn bông ra phơi nắng, để nửa đêm ngủ khỏi bị đông lạnh đến tỉnh. Ngày thu kinh thành vừa dễ chịu vừa mỹ lệ, đến gần hoàng hôn, Mạnh Cảnh Xuân thu chăn mền, ngồi trong sân thêm một lát rồi đứng dậy đi tới nhà bếp.

Không có Đồng Tiêu Dật, đương nhiên Thẩm Anh phải bận bịu vô cùng, hơn nữa ngày mùa thu khô ráo, vì thế có chút nóng trong người. Mạnh Cảnh Xuân đã nhắc đầu bếp mua lê từ trước, lúc này mắt thấy trời sắp tối, liền bỏ vào nồi hầm.

Bên kia nhũ mẫu bế đứa bé cho bú sữa xong, ru bé ngủ sớm, Mạnh Cảnh Xuân được rảnh rỗi, ngồi đợi Thẩm Anh về ăn cơm chiều.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi trong nhà bếp, đợi đến khi trời khá trễ. Thẩm Anh lững thững đi tới, đang định xoa xoa đầu nàng, lại bị Mạnh Cảnh Xuân đẩy ra: “Trưởng thành hết rồi, đừng có già mà cứ làm mấy chuyện ngây thơ như thế nữa, vò rối tóc hết.”

Thẩm Anh múc canh xối cơm cho nàng, đến khi hai người đã ăn xong, Mạnh Cảnh Xuân lại bưng lê đã hầm xong cho hắn, nói: “Để nguội một chút rồi hẵng ăn.”

Thẩm Anh cầm thìa lên, múc một muống nước lê, nhấp nhẹ một ngụm, thuận miệng nói: “Bây giờ nàng càng lúc càng tri kỷ.”

Mạnh Cảnh Xuân cười cười: “Ăn của Tướng gia dùng của Tướng gia, cả nhà đều phải trông cậy vào một chút lương bổng của Tướng gia để sống qua ngày, không tri kỷ thì đúng là không làm tròn bổn phận.”

Thẩm Anh không thèm để ý đến lời trêu ghẹo này của nàng, múc thêm một muống cho nàng ăn: “Dạo này thời tiết khô hanh, nàng cũng nên chú ý một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân ăn xong, lại bày ra dáng vẻ vô cùng hiếu kỳ, nhìn chòng chọc hắn, hỏi: “Lương một năm của Tướng gia bao nhiêu thế, trước giờ vẫn chưa nói cho thiếp biết. Hồi xưa nghe người ta nói là ba ngàn sáu trăm lượng, sau đó có một lần, Trương thái y lại nói không đến ba ngàn sáu trăm lượng. Bây giờ qua lâu như vậy rồi, cũng không biết lương của Tướng gia có tăng hay không. Sau này nếu chi tiêu trong phủ quá nhiều, không biết có gánh nổi hay không.”

Tuy giọng điệu của nàng rất nghiêm túc, nhưng căn bản là đang trêu ghẹo Thẩm Anh. Thẩm Anh cúi đầu, trả lời chắc như đinh đóng cột: “Chuyện này làm sao có thể nói cho phu nhân chứ. Nếu khai báo rõ ràng toàn bộ lương bổng, sau này ta cũng khỏi giấu tiền riêng.”

Mạnh Cảnh Xuân duỗi tay qua, nhéo mặt hắn: “Thật sự không nói cho thiếp?”

Thẩm Anh liếc mắt nhìn chằm chằm vào tay nàng: “Trước đó nàng vẫn luôn nói, ta già mà còn cứ hay làm chuyện ngây thơ. Xoa xoa đầu tính là ngây thơ, vậy nhéo mặt thì không à?”

Bản lĩnh đánh trống lảng của hắn quả đúng là hạng nhất, Mạnh Cảnh Xuân không thèm so đo với hắn, cũng không có hứng thú muốn biết rốt cuộc lương hắn bao nhiêu một năm, đứng dậy ra về tức giận muốn về phòng.

Thẩm Anh cũng không ăn lê nữa, vội vàng đứng dậy đuổi theo, Mạnh Cảnh Xuân xoay người, thông thả nói: “Thiếp về phòng tắm trước, chàng ăn xong rồi hẵng tới. Thật vất vả mới nhớ ra phải hầm lê, đừng lãng phí.”

Lúc nàng về phòng, tiểu gia hỏa đang ngủ say sưa, nhũ mẫu nói vừa rồi tiểu gia hỏa không bú được bao nhiêu sữa đã ngủ, một lát sau có thể sẽ bị tỉnh vì còn đói. Mạnh Cảnh Xuân nói đã biết rồi để nhũ mẫu đi nghỉ trước. Nàng tắm xong, không bao lâu sau Thẩm Anh cũng đã tắm rửa sạch sẽ đi vào.

Tóc nàng chưa khô, cầm quyển sách ngồi đọc trên giường, Thẩm Anh cầm lấy khăn khô, đứng bên giường, kéo mái tóc ẩm ướt của nàng qua, cẩn thận lau. Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu, thuận miệng nói: “Đồng đại

nhân khỏe không?”

“Chắc là gần chuyển dạ rồi. Xương cốt nàng ấy không tốt, có thể an ổn dưỡng đến lúc này cũng không dễ.”

Mạnh Cảnh Xuân lật một trang sách: “Có biết bệ hạ quyết định thế nào không? Chắc không đến mức sinh xong rồi mà ngay cả danh phận cũng không có chứ? Cho dù Đồng đại nhân không hề gì, nhưng dù sao đứa bé cũng là cốt nhục hoàng gia, không thể nuôi nấng ngoài cung.”

“Đúng vậy.” Thẩm Anh hơi xúc động, nhớ lại thời thiếu niên, ai ai cũng hăng hái, giống như chỉ mới là hôm qua. Đồng Tiêu Dật vất vả nửa đời, bây giờ đi tới tình hình này, rốt cuộc có phải là do nàng ấy muốn hay không, thật lòng không thể nào nói chắc chắn được.

Mạnh Cảnh Xuân không hỏi nhiều, cúi đầu đọc sách tiếp. Tóc cũng gần khô, Thẩm Anh ngửi ngửi mùi mộc hương thoang thoảng trên tóc nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, tay đã vô thức di chuyển đến cổ áo của nàng. Gần một năm, Thẩm Anh nín nhịn hết sức khổ cực, giờ phút này có phần không kiềm nén nổi nữa.

Mạnh Cảnh Xuân để sách xuống, nâng tay vòng qua cổ hắn, ngửa đầu hôn lên cằm hắn, sau đó dời xuống hầu kết của hắn, mở miệng nhẹ nhàng cắn một cái, tay đã phủ lên phần bụng dưới cứng rắn của hắn. Thẩm Anh rên lên một tiếng, nhắm mắt đè nàng dưới thân mình, ấn lại tay nàng, nói: “Đừng không thành thật như thế, chúng ta cứ từ từ.”

Mạnh Cảnh Xuân rất dễ động tình, lúc này phản ứng còn mạnh hơn cả hồi trước. Nắng hạn lâu ngày gặp mưa to, tâm tình của nàng chính là như vậy. Nàng thỏa mãn thở dài, Thẩm Anh lại hy vọng nàng có thể càng thoải mái hơn, chậm rãi vỗ về nàng lấy lòng nàng.

Đêm thu lạnh lẽo, nhưng hai người lúc này, ai cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng, giống như là có thân cận hơn nữa cũng không đủ.

Thẩm Anh khẽ thở hổn hển, hỏi nàng: “Sao tự nhiên lại nghĩ ra nhũ danh Thụ cho tiểu gia hỏa kia?”

Mạnh Cảnh Xuân có chút mệt mỏi, quần lấy cổ hắn, hai má ửng hồng, mái tóc dài tán loạn trên vai, khó khăn lắm mới thở ra được một hơi: “Bởi vì..... Trước kia Tướng gia là cây rồng ruột chứ sao.....”

Vì đã từng thấy chàng làm một cái cây rồng ruột, cho nên càng muốn tới gần sưởi ấm. Sau đó thấy chàng dần dần có độ ấm, có hỉ nộ ái ố, không còn chỉ có mỗi cành lá sum suê rậm rạp bên ngoài nữa, lúc này mới phát hiện thì ra mình đã bị rơi vào bên trong, mà càng lún càng sâu càng không thể tự kèm chế. Bây giờ chàng đã thật sự trở thành một cái cây có ruột, không có chuyện nào đáng để vui mừng hơn chuyện này.

Nàng không hoàn toàn nói thẳng ra, nhưng Thẩm Anh cũng hiểu được tâm ý của nàng, không khỏi cảm thấy thân thiết kích động.

Đang lúc hai người triền miên quên cả thời gian, tiểu gia hỏa bỗng nhiên khóc ré lên. Mạnh Cảnh Xuân phì cười, Thẩm Anh thì nghĩ thầm, đã quát tiểu gia hỏa ra giường nhỏ rồi mà cũng không thể sống an ổn được, đúng là khiến người ta buồn bực mà.

Tiểu gia hỏa càng khóc càng hăng say, Mạnh Cảnh Xuân thở một hơi, nói: “Sợ là bị đói, cho ăn xong sẽ không khóc nữa. Chờ thiếp một lát.”

Về mặt Thẩm Anh phiền muộn, đứng vào lúc này, ngoài phòng ngủ bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa. Đèn trong phòng bọn họ vẫn sáng, đứa bé thì khóc thảm thương, tiếng sau to hơn tiếng trước, nhũ mẫu vừa vặn đi qua, nghe thấy tiếng con nít khóc, liền gõ cửa.

Vợ chồng hai người nghe thấy tiếng gõ cửa, cực kỳ khẩn trương, bên ngoài nhũ mẫu mở miệng nói: “Phu nhân, Thụ đã tỉnh chưa, có cần giúp đỡ không?”

86. Chương 86: Tu Hành

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng ngồi dậy khoác quần áo lên, đi đến bên giường nhỏ bế đứa bé dậy, nói với nữ mẫu ngoài cửa: “Không cần, ta làm được.”

Trên thân nàng chỉ phủ tạm một lớp trung y phong phanh lỏng lẻo, Thẩm Anh sợ nàng bị cảm lạnh, cũng đứng dậy đi nhóm chậu than. Mạnh Cảnh Xuân chưa buộc trung y lại, bên trong cũng chưa mặc đồ lót, đứng bên cạnh giường ôm con cho bú sữa. Tiểu gia hỏa nhắm mắt lại, miệng cũng không ngừng, có vẻ rất hưởng thụ.

Thẩm Anh đi qua nhìn nhìn, cảm thấy hơi ghen tị, trong tay lại cầm một tấm chăn nhỏ, khoác lên vai Mạnh Cảnh Xuân, sau đó từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đặt cằm lên vai nàng.

Mạnh Cảnh Xuân chợt thấy ấm áp hơn một chút, quay đầu sang hôn nhẹ lên khóe môi hắn, lại cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa trong ngực, nhỏ giọng nói: “Hai ngày trước mẫu thân gửi thư tới, nói hồi trước lúc nuôi chàng thế nào thế nào. Thiếp cân nhắc cẩn thận một chút, thấy A Thụ rất giống chàng hồi bé, không biết sau này lớn lên sẽ ra sao.”

“Giống nàng vẫn tốt hơn.” Thẩm Anh dán vào lỗ tai nàng, nhỏ giọng trả lời, chóp mũi nhẹ nhàng cọ xát.

Mạnh Cảnh Xuân thấy ngứa ngứa, liền nho nhỏ nói thầm: “Đừng phá.”

Thẩm Anh lại không thành thật, hơi thở phả ngay vào cổ nàng, tay cũng từ bụng dờ lên. May mà tiểu gia hỏa ăn không nhiều, lại khò khò ngủ tiếp. Mạnh Cảnh Xuân bấy giờ mới thở hắt ra, thả hắn vào giường nhỏ lần nữa.

Đêm hôm ấy giày vò mấy phen, tận đến khi bên ngoài tiếng chuông báo canh bốn vang lên mới hài lòng thoả dạ thu tay. Mạnh Cảnh Xuân an phận dựa vào hắn ngủ, hơi thở đều đều, tướng ngủ tốt đến không thể tốt hơn. Tay Thẩm Anh khoác ngang ngực nàng, sờ lên trên, ngón tay liền chạm vào xương bả vai cứng rắn. Hắn cup mắt nhìn nàng, một người có tướng ngủ cực kém mà bây giờ lại ngủ biết điều như vậy, chẳng qua cũng chỉ là chuyện trong nửa năm này. Lúc mang thai không thể tùy tiện xoay người, nằm ngửa lại rất mệt mỏi. Nếu đây là thói quen tốt bị ép buộc dưỡng thành, ngẫm lại cảm thấy thật sự quá khổ cực.

Trong lòng hắn đau xót, để cằm lên trán nàng, than nhẹ một tiếng.

***

Cuối cùng mùi hoa quế trong vườn cũng dần dần nhạt bớt, chẳng mấy chốc thời tiết đã lạnh hơn, dân chúng kinh thành đều khẩn cấp đổi sang áo khoác, hòa thượng trong chùa lại vẫn mặc một bộ đồ mỏng manh như trước, giống như không hề sợ lạnh vậy.

Viên Tuệ lết dẹt chạy đến liêu phòng đằng sau, rầm một tiếng kéo cửa phòng sư thúc ra, cái đầu tròn tròn chui vào: “Sư thúc, cho con mượn bản chép ‘Hoa Nghiêm kinh’ một chút.....”

Trần Đình Phương đứng lên, lấy từ trong hộp sách ra một cuốn kinh đã sao chép, đi đến cửa đưa cho hắn. Viên Tuệ lại không vội nhận lấy, con người quay tròn một vòng, cuối cùng mở miệng: “Vừa rồi con thấy nữ thí chủ xinh đẹp tới, bây giờ đang thắp hương ở đằng trước, chắc là lúc này đã đến phòng khách rồi. Sư thúc, người không đi xem à? Hình như tỷ ấy còn mang theo một bao đồ.”

Trần Đình Phương không đáp lại hắn.

Viên Tuệ lại nói: “Sao sư thúc lại mất hứng như thế? Chẳng lẽ vì lần trước chơi cờ bị thua nữ thí chủ, nên không vui về sao?”

Trần Đình Phương duỗi tay xoa xoa đầu hắn, chỉ nói: “Chép kinh cho tốt đi.”

Viên Tuệ phòng mang trợn má, sau đó chậm rì rì nhận lấy bản chép kinh, khép cửa lại rồi đi mất.

Trần Đình Phương cũng không đi ra phòng khách, chỉ vòng qua trai phòng, cầm một hộp bánh hồng diệp, khi quay về lại vừa khéo gặp Thẩm Đại Duyệt ngay trước cửa phòng.

Thẩm Đại Duyệt chấp tay thành chữ thập hành lễ với hắn, Trần Đình Phương kéo cửa phòng ra: “Mời vào.”

Thời tiết lúc này mà ngồi trên chiếu cói thì có hơi lạnh, Trần Đình Phương cảm nệm êm tới cho nàng ngồi. Thắm Đại Duyệt cũng không nhiều lời, nói tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống, sau đó đưa bao đồ trong tay tới: “Nhân rồi ở nhà làm bộ quần áo ấm. Thời tiết lạnh, mặc nhiều một chút, đừng để cảm lạnh.”

Trước giờ nàng tới cũng chưa từng đưa đồ gì, cho nên hành động hôm nay có vẻ hơi bất thường. Trần Đình Phương cũng đưa hộp điểm tâm trên bàn tới: “Trai phòng mới làm bánh hồng điệp, mang về ăn đi.”

Thắm Đại Duyệt chưa ngẩng đầu, nhìn mấy quân cờ đen trong hộp trước mặt, chậm rãi nói: “Trong kinh thành này, sư phụ là người bạn hiếm có mà ta có thể nói chuyện được, thời gian này cùng nghiên cứu thảo luận học vấn với sư phụ, ta thu được ích lợi không nhỏ. Hôm nay tới đây là muốn tạm biệt với sư phụ. Ta sắp về quê rồi, cũng không biết lần tới vào kinh là khi nào.”

Trần Đình Phương chậm rãi nói: “Nghe nói trong kinh sắp xây dựng trường nữ, sao không chờ thêm một chút?”

Thắm Đại Duyệt cười nhạt nhìn hắn, vẻ mặt thoáng có chút mất tự nhiên: “Trong nhà muốn ta trở về.”

Trần Đình Phương chưa nói thêm gì, chỉ đứng dậy lấy ấm nước đun sôi trên bếp lò, rót một chén nước ấm cho nàng.

Hắn chỉ nói: “Mọi việc cẩn thận, lên đường bình an.”

Thắm Đại Duyệt khẽ gật đầu, hai tay ôm lấy chén trà làm ấm tay.

Trần Đình Phương mở bàn cờ, tách cờ đen cờ trắng ra, nói khẽ: “Chơi thêm một ván đi.”

Thắm Đại Duyệt lên tiếng nói được, liền chơi nốt ván cờ cuối cùng với hắn. Hai người đều hạ cờ rất cẩn thận, một ván cờ kéo cực lâu, cho đến cuối cùng tạo thành thế cờ chết. Trần Đình Phương nhìn ván cờ trước mắt cả buổi, bỗng nhiên cười nhẹ. Hắn không nói gì, đứng lên lần nữa, lấy một bản chép kinh từ trong rương mây ra, lại ngồi xuống đối diện Thắm Đại Duyệt, đưa tới.

Chỉ là một bản kinh chép tay bình thường, khi mở ra, bút tích đoan chính thanh tú của Trần Đình Phương liền ánh vào mi mắt. Sớm biết trong bản kinh chép tay này có kẹp gì đó, nàng lật đến một trang, thấy một vòng tay đỏ kẹp trong sách kinh.

Kim cương kết, có thể ban phúc lành mãi mãi, nếu không muốn đeo cũng không thể tùy ý vứt bỏ, chỉ có thể đốt cháy hủy sạch.

Thắm Đại Duyệt khẽ hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn Trần Đình Phương.

Giọng Trần Đình Phương hồ hững: “Giữ đi, ít ra có thể bảo vệ bình an.”

Sắc trời ngoài phòng tối dần, trong phòng lộ vẻ cô đơn lạnh lẽo, cuối cùng Thắm Đại Duyệt đứng lên: “Vây thì cáo từ, Vô Tâm sư phụ bảo trọng.”

Trần Đình Phương chưa đứng dậy tiễn nàng, cúi đầu mở bao đồ kia ra.

***

Mười ngày sau, Thắm Đại Duyệt đi theo Thắm Thời Linh khởi hành trở về thành Hoa Dương, Mạnh Cảnh Xuân mang theo A Thụ, ngồi xe ngựa tiễn bọn họ đến cửa thành, dõi theo bóng của các nàng rồi mới ôm A Thụ quay về xe ngựa, dặn dò phu xe: “Đi Viên Giác tự một chuyến.”

Từ sau khi đến đây cùng với Thắm Đại Duyệt vào năm ngoái, nàng cũng chưa trở lại Viên Giác tự, nhớ đến trước đó từng xin bùa cầu con trong chùa, bây giờ đạt thành ước nguyện, theo lẽ thường cũng nên đến đây một chuyến để tạ ơn.

Đến Viên Giác tự, nàng ở đằng trước tháp hương tạ ơn, lại cầu cho cả nhà được bình an, sau đó ôm A Thụ ngồi ở phòng khách một lát. Chợt thấy tiểu hòa thượng ngủ gà ngủ gật trong góc kia nhìn rất quen mắt, nhớ ra đây chính là sư đệ tinh quái của Trần Đình Phương. Tiểu hòa thượng kia bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt lim dim nhìn một lượt quanh phòng khách rồi phải miệng đứng lên.

Ánh mắt hần cũng sắc bén, vừa liếc một cái đã thấy Mạnh Cảnh Xuân đang bế con. Viên Tuệ tuổi nhỏ, trí nhớ không kém giống như Mạnh Cảnh Xuân, let đẹt chạy tới, như khuôn như mẫu chấp tay chữ thập, hành lễ, nói: “Nữ thí chủ đã rất lâu không tới rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân cười nhẹ, Viên Tuệ lại đột nhiên sáp lại, nhìn chòng chọc A Thụ đang ngó quanh ngó quẩn, hiếu kỳ đánh giá nửa ngày. A Thụ cũng mở to mắt, đôi mắt lay lay cũng nhìn chòng chọc Viên Tuệ.

Viên Tuệ thần bí lắm lắm: “Số mệnh của vị tiểu thí chủ này thật là đại cao quý nha, nữ thí chủ đã sinh được một vị Tướng tài.” (Editor: Tướng ở đây ko phải tướng quân đâu mà là Tướng trong thừa tướng nhé)

Mạnh Cảnh Xuân nhin cười, đứng lên nói: “Ta muốn gặp sư thúc của người Vô Tâm sư phụ, không biết có tiện không?”

Ánh mắt của Viên Tuệ vẫn còn dừng lại trên người A Thụ, hần duỗi ngón tay mập mập ra, chọc chọc vào mặt A Thụ, mềm nhũn, chơi rất tốt. Khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, hần hơi áy náy nhìn Mạnh Cảnh Xuân rồi chạy như bay ra liêu phòng ở đằng sau.

Mạnh Cảnh Xuân ngồi đợi ở phòng khách một lát, nửa ngày mới chờ được Trần Đình Phương. Thời tiết đang tốt, Trần Đình Phương liền mời nàng đi ra ngoài dạo một chút. Hần thấy Mạnh Cảnh Xuân ôm con, cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ âm giọng nói một câu chúc mừng, rồi không nói năng rườm rà gì nữa.

Bạn bè cũ gặp nhau, không cần nói nhiều. Dù sao trong chùa cũng thanh tịnh, bây giờ lại đang là cuối thu, thoát nhìn có vẻ điu hiu. Mạnh Cảnh Xuân tỏ vẻ vô tình nhắc tới một câu, nói hôm nay tiễn Thẩm Đại Duyệt ra ngoài thành, cho nên tiện thể tới đây một chuyến để tạ ơn.

Trần Đình Phương chỉ khẽ nói: “Thật không, sao lại về nhanh vậy.”

“Hình như trong nhà bàn chuyện chung thân.” Mạnh Cảnh Xuân cúi đầu nhìn lá khô trên đất, “Cũng không còn nhỏ nữa, cho nên trong nhà đã có sắp xếp.”

“Ừ.” Trần Đình Phương khẽ đáp lại một tiếng, tiểu gia hỏa mà Mạnh Cảnh Xuân ôm trong lòng lại đột nhiên khóc lên.

A Thụ nhìn thấy Trần Đình Phương, sững sờ, bỗng nhiên nín khóc. Trần Đình Phương cười nhẹ với hần, A Thụ liền y y nha nha, thân trên bổ nhào ra đằng trước, duỗi tay qua muốn hần ôm.

Trần Đình Phương nhất thời hơi mất tự nhiên, Mạnh Cảnh Xuân nói không sao, liền đưa tới cho hần ôm một cái.

Trần Đình Phương nhận lấy A Thụ, tay A Thụ nắm chặt lấy phật châu của hần không thả, cọ đồng cọ tây, cuối cùng cọ hết nước miếng lên bộ áo hòa thượng trên người hần. Mạnh Cảnh Xuân thấy vậy, vội vàng bế A Thụ về, hơi áy náy đưa khăn tới cho hần.

Trần Đình Phương vội nói không sao, cũng chưa nhận lấy cái khăn kia, chỉ nhìn A Thụ mỉm cười. Cả nửa buổi sau, hần mới chậm rãi nói: “Trong đám đồng khoa bây giờ, viên mãn nhất chắc cũng chỉ có mình người.” Mọi việc đều tự tại, tâm bình khí hòa, đây là cảnh giới mà người tu hành cũng không nhất định đạt được.

Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Trong lòng tự đắc, thế là tất cả tự đắc. Trong lòng náo nhiệt, vì thế tất cả đều náo nhiệt. Trong lòng cô độc, thì dù thế nào cũng đều là cô độc. Người rời khỏi tục gia lâu như vậy, có từng nhớ nhung cha mẹ trong nhà không?”

Trần Đình Phương chưa trả lời nàng, chỉ xoay người, cúi đầu cất bước đi tiếp.

Trên đời này, chuyện có thể để xuống hình như rất nhiều, nhưng nhớ mong ở chỗ sâu trong lòng thì vẫn luôn tồn tại.

Mạnh Cảnh Xuân cũng không phải là đang khuyên hần, lời nói của người bên ngoài chẳng qua cũng chỉ là một cách nhìn nhận. Nghe thế nào nghĩ thế nào, lại là chuyện của bản thân mình.

Nàng thừa dịp sắc trời còn sớm, liền chào tạm biệt, không quấy rầy thêm nữa.

Đến đêm, Trần Đình Phương niệm xong kinh chiều, đi về hướng liêu phòng, lại thấy Huyền Tuệ trưởng lão đứng trước hiên chờ hần. Huyền Tuệ gần trăm tuổi, nhưng tinh thần vẫn quắc thước như trước. Trần Đình

Phương theo Huyền Tuệ xuất gia là một nhân duyên cực kỳ khó cầu. Huyền Tuệ cảm thấy hấn khá là nhanh nhậy, tuổi nhỏ nhưng thông hiểu rất nhiều chuyện. Đáng tiếc, chỉ còn kém một bước chân, nhưng rốt cuộc lại không thể tiến lên được nữa.

Bạn bè tục gia của Trần Đình Phương rất đông, lúc nhớ đến hấn cũng thường hay tới thăm hấn, nhưng đa số hấn đều tránh không gặp, lấy lý do cầu trong lòng thanh tịnh. Huyền Tuệ nhìn trong mắt, cũng biết tâm bệnh của hấn nằm ở đâu, nhưng lại chưa bao giờ vạch trần.

Đêm đen sương nặng, một đường bước đi đằng trước, Huyền Tuệ cười cười mở miệng: “Vô Tâm à, lúc vì sự bằng tuổi con, còn đang ngây ngô dại dột sống ở tục gia đấy. Bây giờ con cũng chỉ mới mười mấy tuổi, tự xưng là nhìn thấu thế tục hồng trần, nhưng thật ra cũng chưa hấn đâu.”

Chẳng qua ông chỉ nói ra một câu này, Trần Đình Phương đã lảng máng đoán được ý đồ của ông, chỉ cười nhẹ đáp lại, cũng không nói xen vào.

Huyền Tuệ lại nói: “Thiên hạ lớn như vậy, chỗ mà con từng đặt chân có phải chỉ gói gọn trong một mảnh đất nhỏ nơi kinh thành này hay không?”

Trần Đình Phương trả lời: “Vâng.”

Huyền Tuệ phất chốc dừng chân lại, xoay người nhìn đồ nhi của mình, nói: “Tu hành không phải là lánh đời. Không phải con ở trong chùa miếu hàng ngày, tránh đi cố nhân, tránh đi chuyện xưa chính là tu hành. Con hiểu rõ không?”

Trần Đình Phương thật lâu không nói.

“Chỉ lấy một người, một sự kiện, một địa phương, rồi nghĩ rằng đó là toàn bộ thiên hạ, như vậy không khỏi có chút qua loa.” Ông nói, đưa một chuỗi tử đàn cho hấn, “Con còn trẻ tuổi, còn có thể lên đường.”

87. Chương 87: “nội Tình”?

Tháng mười, Đồng Tiêu Dật sinh, Hoàng thượng ban tên Tử Giang, cùng năm thay đổi niên hiệu thành Kiến Xương.

Trong chốc lát, cả triều đình và dân gian đều nghị luận nhao nhao, chỉ cần là người thì đều có thể đoán được nhi tử mà Đồng Tiêu Dật sinh có thân phận gì. Đám quần thần đều từng được chứng kiến thủ đoạn hung ác tàn bạo của Hoàng thượng, người thức thời đều không dám lộ đầu ra. Nhưng vẫn có người lao ra ngay trước hòng súng, cho rằng Đồng Tiêu Dật đã sinh con như thế rồi, không thể tiếp tục giữ chức thừa tướng, hy vọng Hoàng thượng có thể suy xét chu đáo.

Lúc này Đồng Tiêu Dật đang ở cử trong thâm cung, đương nhiên không chú ý mấy chuyện bên ngoài.

Chưa qua được mấy ngày, lại có người dâng sớ, vị trí Hoàng hậu để trống đã lâu, đề nghị lập Đồng Tiêu Dật làm Hoàng hậu.

Hoàng thượng không trả lời, mấy ngày sau, lại tổ chức tiệc đầy tháng cho con trai của Đồng Tiêu Dật ở trong cung. Lòng đế vương không dễ dò, chúng thần đều chỉ im lặng chờ xem thế nào.

Cuối tháng chạp, Đồng Tiêu Dật quay về Chính sự đường, làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Trước đó một năm, Thẩm Anh quản lý toàn bộ công việc trong triều, bây giờ Đồng Tiêu Dật trở lại Chính sự đường, cũng cần phải giao trả lại quyền Tả tướng.

Trong triều cũng có người kêu bất bình thay Thẩm Anh, lúc tiên hoàng còn tại thế, vì già cả mà Trần tướng thường xuyên không để ý chính sự, mọi việc đều phải qua tay Thẩm Anh rồi mới thi hành. Bây giờ Đồng Tiêu Dật ý vào thánh sủng, ngồi yên ổn trên chiếc ghế đứng đầu triều đình, trong khi Thẩm Anh quản lý thay mọi việc trong triều, không chỉ không có công lao, mà ngay cả khổ lao cũng không có.

Nhiều năm làm Hữu tướng, hướng về Tả tướng, cuối cùng nhìn lại thấy một chút hy vọng cũng không có. Nhưng bản thân đương sự Thẩm Anh thì không hề đáp lại một câu nào, giống như những lời bất bình trong triều không phải đang nói về hắn.

Nhưng vào lúc này, rốt cuộc Thẩm Anh dăng mật sớ. Nói bí mật thì cũng không hẳn là bí mật, dù sao trong triều đều biết Thẩm Anh dăng sớ, nhưng về phần hắn dăng sớ gì thì mọi người chỉ có thể vết sạch đầu óc, phát huy sức tưởng tượng vô tận.

Ba ngày sau, Đồng Tiêu Dật được phong hậu.

Một đám người nhao nhao suy đoán, phải chăng cuốn sớ kia của Thẩm Anh đã có tác dụng. Thẩm Anh quả đúng là lòng dạ sâu xa gian trá xảo hoạt, đuổi Đồng Tiêu Dật về hậu cung, tương lai vị trí Tả tướng chắc chắn sẽ thuộc về Thẩm Anh, không thể nghi ngờ.

Kết quả lại truyền ra một tin tức, tuy Đồng Tiêu Dật là Hoàng hậu, nhưng không giữ ấn tín hậu cung, không quản lý chuyện hậu cung. Ngược lại mời Nhung Thục Nghi nương nương định cư lâu năm ở Sở hồi kinh, thay mặt Hoàng hậu chấp quản mọi việc trong hậu cung.

Thế là Đồng Tiêu Dật vẫn mặc nữ quan phục như cũ, đi qua đi lại trong triều đình. Có danh phận Hoàng hậu nương nương, trong triều đình không còn ai dám mồm năm miệng mười nói xằng nói bậy nữa, đành phải chấp nhận sự thật này.

Chẳng qua, suy cho cùng, chuyện này đích thực là không hợp lẽ chế. Vì muốn phòng ngừa miệng lưỡi người khác, Đồng Tiêu Dật làm việc càng chăm chỉ hơn xưa. Nhiều lần Thẩm Anh đã dọn đồ chuẩn bị về phủ, lại thấy đèn bên chỗ Đồng Tiêu Dật vẫn còn sáng.

Hôm ấy, trước khi Thẩm Anh về phủ, thuận đường đi qua đưa đồ, thấy đèn còn sáng, liền gõ gõ cửa. Đồng Tiêu Dật ra mở cửa, Thẩm Anh đang muốn mở miệng, Đồng Tiêu Dật lại lập tức ra hiệu hắn nói chuyện nhỏ giọng chút. Thẩm Anh thoáng nhìn vào trong, mới thấy trong phòng có bày một chiếc giường nhỏ, Tử Giang đang nằm ngủ say sưa.

Đồng Tiêu Dật nhanh chóng khép lại cánh cửa sau lưng, đứng trong hành lang nhận lấy tấu chương Thẩm Anh đưa: “Có xem cuốn tấu chương mà Châu mục Kinh Châu dăng lên hôm qua chưa? Môn hạ tỉnh(1).....”

(1) Là một trong ba cơ quan quyền lực trung ương cao nhất thời phong kiến (Tam tỉnh). Tam tỉnh gồm có Thượng thư tỉnh, Trung thu tỉnh và Môn hạ tỉnh, trong đó Thượng thư tỉnh là cơ quan hành chính tối cao, chương lãnh bá quan trong triều, nắm giữ quyền hành chính cao nhất dưới hoàng đế, thay mặt hoàng đế thi hành quyền quản lý hành chính, trực tiếp quản lý lực bộ thượng thư. Trung thu tỉnh là cơ quan quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế. Môn hạ tỉnh là cơ quan thẩm định, phụ trách thẩm định, xem xét các chính sách của Trung thư tỉnh.

Thẩm Anh lại cắt ngang nàng, chỉ nói: “Bây giờ người đâu còn cô độc một mình nữa, khổ cực đến mức này, đó là điều mà người muốn à?”

Đồng Tiêu Dật hơi mệt mỏi dựa vào ván cửa đằng sau: “Không biết.”

Thẩm Anh mấp máy môi: “Không biết cho nên mỗi ngày đều ở lại đến muộn như vậy sao?”

Nét mặt Đồng Tiêu Dật uể oải, hơi hơi cúi đầu, nâng tay vén sợi tóc rơi xuống ra sau tai, giọng hơi khàn: “Nếu không ở chỗ này, ta không biết có thể làm gì trong cung. Ta nhịn gần một năm, nơi đó ngọt ngào đến mức khiến ta khó chịu. Cứ tưởng là có thể nghĩ thoáng, nhưng rốt cuộc vẫn —— không được.” Tia sắc sảo trong mắt nàng tắt gần một nửa, ánh đèn lờ mờ dưới mái hiên rơi vào mặt nàng, làm hiện ra vẻ mệt mỏi nồng đậm.

Trong mấy năm này, bản lĩnh chăm sóc cho người khác của Thẩm Anh đã tiến bộ nhiều, nhưng về phần khuyên giải an ủi người khác, kỹ xảo của hắn vẫn vụng về như xưa. Mạnh Cảnh Xuân thì không cần hắn phải khuyên bảo giảng giải, ngược lại chính hắn trở thành người được khai thông.

Đối mặt với vẻ mệt mỏi lại không biết làm sao của Đồng Tiêu Dật, hắn không nói được gì. Thường ngày mắt nàng sáng long lanh, không cần mở miệng, khí thể trong mắt đã hùng hổ dọa người. Bây giờ lại có dáng vẻ này, thoát nhìn ngược lại không giống Đồng Tiêu Dật.

Thẩm Anh chỉ nói: “Ta nghe nói có vài người sau khi sinh liền trở nên như vậy, dễ dàng mệt mỏi, mà cảm xúc cũng có thể bị giảm sút một chút, chắc chỉ cần qua đoạn thời gian này là tốt rồi. Ta không kéo dài thời gian của người nữa, xử lý công việc xong sớm một chút rồi hồi cung đi, trời cũng sắp tối thui rồi.”

Đồng Tiêu Dật nghe vậy, xoay người mở cửa vào phòng, Thẩm Anh liền rời khỏi Chính sự đường một mình.

Khi hần về tới phủ đã gần đến giờ Tuất (gần 7h tối), tuy vậy, trong phủ lại vẫn cực kỳ náo nhiệt như cũ. Hôm nay Thẩm Thời Linh vừa từ Sở quay lại, thấy Thẩm Trạch quá quạnh quẽ, vì thế đi cùng với Nghiêm Học Trung tới Thực viên, thuận đường ngó ngó cháu trai mình một chút.

Thời tiết rất lạnh, hồi sáng Mạnh Cảnh Xuân đã bảo đầu bếp chuẩn bị nhân bánh, buổi tối làm sủi cảo. Thẩm Thời Linh đứng bên cạnh ôm A Thụ một lát, thấy hần ngủ, liền hết sức luyến tiếc mà giao lại vào tay nhũ mẫu, ngồi xuống xem Mạnh Cảnh Xuân làm sủi cảo. Kỹ thuật của Mạnh Cảnh Xuân vốn vụng về, sau khi vào đông cũng lặng lẽ gói vài lần, bây giờ xem ra cũng khá là theo khuôn theo mẫu.

Sắc trời tối dần, thấy Thẩm Anh còn chưa về, Mạnh Cảnh Xuân sợ Thẩm Thời Linh cùng Nghiêm Học Trung đói, liền bảo đầu bếp nấu vài cái sủi cảo trước, lại hâm thêm một bình rượu mơ.

Giữa bữa ăn, Nghiêm Học Trung hỏi nàng có định quay lại nha môn hay không, Mạnh Cảnh Xuân nói: “Trước mắt thì không thể.”

Thẩm Thời Linh ngồi một bên nhấp ngụm rượu, nói: “Trong nha môn có gì thú vị đâu, tuy trong triều có nhiều tuần tài, nhưng người có thể nhanh chóng bò lên trên lại không có mấy. Tiếp tục tiêu phí trong nha môn, mọi việc trong nhà cũng cần phải để ý, khả năng cả hai bên đều không thể lo liệu chu toàn là vô cùng lớn, ngược lại khiến mình mệt mỏi thôi.”

Nói tới cũng đúng, hồi trước Mạnh Cảnh Xuân thi lấy công danh chẳng qua chỉ vì muốn cởi bỏ một nút thắt trong lòng, bây giờ đã xem qua hồ sơ vụ án rồi, đầu đuôi ngọn ngành cũng đều đã biết rõ ràng, tiếp tục ở trong nha môn đã vượt ra khỏi ý định ban đầu của nàng.

Khi ba người đã ăn được kha khá thì Thẩm Anh về tới. Thẩm Anh thấy trong phủ đốt nhiều đèn như vậy, khỏi đoán cũng biết là Thẩm Thời Linh đến.

Hần vào phòng, treo áo khoác chắn gió lên, ngửi thấy mùi sủi cảo, hần cũng sắp đói chết rồi. Mạnh Cảnh Xuân vội vàng đứng lên, nói là đến nhà bếp nấu thêm một đĩa sủi cảo, Thẩm Anh cũng đi theo cùng.

Mạnh Cảnh Xuân quay đầu lại, cười nói: “Chàng đi theo làm gì?”

Thẩm Anh bước lên hai bước, nắm lấy tay nàng: “Lạnh chứ sao, muốn tìm một bàn tay nóng hổi để sưởi ấm.”

Mạnh Cảnh Xuân cũng không thèm đếm xỉa tới lời trêu ghẹo này của hần, hai người nắm tay cùng nhau đi tới nhà bếp. Thẩm Anh nói: “Thừa dịp ta không ở đây, Thời Linh lại nói gì với nàng đấy?”

“Không nói gì hết, chỉ nói là không cần đến nha môn nữa.” Mạnh Cảnh Xuân thấy lạnh, hà hơi nói tiếp: “Mà thiếp vốn cũng không định quay lại.”

“Chẳng lẽ đạo này nàng nghiên cứu luyện tập sách thuốc, thật sự cân nhắc chuyển mở môn đạo à?”

Mạnh Cảnh Xuân “ừ” một tiếng, cố ý kéo dài âm cuối: “Đúng đó, thiếp còn định treo một tấm biển ngay trước cửa —— hành y giúp người, phía dưới lại viết thêm một hàng chữ nhỏ: hiệu quả trị liệu ta không cam đoan.”

Thẩm Anh xoa xoa đầu nàng, thấy đã đến nhà bếp, trong lúc đợi đầu bếp nấu sủi cảo, không biết Mạnh Cảnh Xuân lại nghĩ đến cái gì, thuận miệng hỏi một câu: “Nói tới..... Đồng đại nhân có khỏe không.....”

Thẩm Anh chỉ nói: “Không phải rất tốt.” Giọng nói rõ ràng thấp xuống.

Ngay cả hần mà cũng nói như vậy, chắc hần là thực sự không tốt. Mạnh Cảnh Xuân không biết nên nói gì, nghiêng người dựa vào Thẩm Anh, ngẩn người nhìn lớp khói trắng bay nghi ngút trên bếp lò.

Thẩm Anh không muốn nàng cũng vì chuyện này mà buồn bực, liền nói: “Người đi trên con đường do chính mình lựa chọn, ấm lạnh thế nào cũng chỉ mình mình biết. Nàng với ta đều là người ngoài, không thể hiểu tường tận buồn vui trong đó, cho nên.....”

Mạnh Cảnh Xuân nghe ra ý tứ trong lời hắt, phút chốc đứng thẳng người lên: “Tướng gia khuyên giải quá vụng về. Được rồi, sủi cảo cũng nấu xong rồi, quay ra đằng trước thôi.”

Đầu bếp đưa khay sủi cảo cho nàng, nàng bưng lấy rồi vội vàng đi ra đằng trước, sợ sủi cảo sẽ nguội. Đến nơi, Thẩm Thời Linh thấy bọn họ đi tới cùng nhau, nhin không được mà chế nhạo hai câu.

Thẩm Anh ngồi xuống hỏi: “Sao hôm nay đã về rồi? Đại Duyệt thế nào?”

“Vẫn như cũ, có sách để tha hồ đọc thì kiểu gì cũng tốt.” Thẩm Thời Linh vẫn vô cùng buồn chán nhấp ngụm rượu nhỏ.

“Nghe nói trong nhà bàn chuyện chung thân cho con bé, có qua cửa không? Người cảm thấy thế nào?”

Thẩm Thời Linh đặt ly rượu xuống: “Ta gặp tiểu tử kia rồi, tài lực trong nhà hùng hậu, nhân phẩm cũng bình thường, mà tính tình thì không quá độ lượng rộng rãi, hơi thô tục. Nếu Đại Duyệt qua đó, chẳng khác nào gả cho cái cây khô. Ánh mắt nhìn người của cha không tốt, người không phải không biết.” Nàng ngừng lại một chút: “Vợ chồng vợ chồng, nếu về nhà ngay cả đề tài nói chuyện cũng không có, ta ngâm một câu thơ, người lại nói mấy trò hư hỏng gì đó, vậy thì hai người đều bị giày vò, đừng trối chung vào một chỗ vẫn tốt hơn.”

Thẩm Anh nghe vậy, cười nhạt, cầm lấy cái đĩa nhỏ, rót ra một ít dấm, nói: “Vậy phải xử lý thế nào? Một mối hôn sự lại thả trôi sông.”

Thẩm Thời Linh có vẻ sáng suốt hơn Thẩm Anh nhiều lắm: “Còn sao nữa, nhà chúng ta có ai là kết hôn sớm đâu, đều kéo dài tới hơn hai mươi. Dù sao cũng không thể chỉ vì muốn gả gấp con bé ra ngoài mà tùy tiện tiện làm mối với người ta. Chỉ có một muội muội như vậy, người cam lòng nhưng chưa hẳn là ta cam lòng đâu. Nếu Đại Duyệt không hợp ý ai, ta nuôi con bé cả đời cũng được, dù sao con bé chỉ cần có sách là tốt rồi.”

Thẩm Anh không phát biểu ý kiến gì, bỗng nhiên nhớ đến Trần Đình Phương, quay đầu sang hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Có phải mấy ngày trước nàng đến Viên Giác tự không?”

Mạnh Cảnh Xuân ngồi một bên trả lời: “Ừ.”

“Trần Đình Phương còn ở trong chùa sao?”

Ba đôi mắt trên bàn đồng loạt nhìn về phía Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân “ặc” một tiếng, cuối cùng nói: “Theo như một vị tiểu hòa thượng trong chùa nói..... Hồi tháng mười Trần Đình Phương đã rời khỏi chùa rồi.”

Đưa trong tay Thẩm Anh hơi ngừng lại một chút: “Rời khỏi chùa? Lẽ nào hoàn tục à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội xua tay, nói: “Cái này thì không nghe nói gì. Thiếp nghe tiểu hòa thượng kia nói, sư thúc hắt đi ra ngoài du lịch, cho nên không ở trong chùa.”

Thẩm Anh chợt cảm thấy không bình thường, nói: “Hiện tại thời tiết lạnh như vậy, khi nào du lịch không được mà cứ phải du lịch vào lúc này? Tiểu hòa thượng kia có nói hướng đi của hắt không?”

Mạnh Cảnh Xuân hơi cau mày: “Không có.”

Thẩm Thời Linh giật mình hiểu ra, nói: “Ta nói mà, sao lần này tiểu nha đầu trở về chẳng nói một câu dư thừa nào, hóa ra là tiểu hòa thượng cũng rời khỏi kinh à?”

Mạnh Cảnh Xuân nghĩ một chút, cũng rất là bình tĩnh trả lời: “Muội thấy không giống. Ngày Đại Duyệt rời khỏi kinh thành, muội lập tức đi đến Viên Giác tự, Trần Đình Phương chẳng có dấu hiệu nào là muốn đi cả. Huống chi, nếu hắt vì đuổi theo Đại Duyệt mà rời khỏi Viên Giác tự, cũng sẽ không chờ đến tháng mười. Cho nên muội thấy, chắc là Đại Duyệt không biết chuyện hắt rời kinh đâu.”

Nàng vừa nói xong, trong phòng im lặng một lát, Nghiêm Học Trung lại mở miệng: “Vì sao nhắc tới chuyện Trần Đình Phương với Đại Duyệt có liên quan, các người đều không quá vui vẻ? Theo ta thấy, xuất thân diện mạo tài năng học vấn của Trần Đình Phương, không có cái nào là không xứng với Đại Duyệt.”

Thẩm Anh lú lẫm, Mạnh Cảnh Xuân nhìn thoáng qua tỷ phụ, trầm nghĩ, hóa ra đối với loại chuyện này, người xuất thân hình ngục lại hoàn toàn không nhìn thấu được nội tình trong đó nha.

88. Chương 88: Tâm Sự

Nghiêm Học Trung thấy phản ứng của bọn họ như vậy, lại ngược ngùng nhìn thoáng qua Thẩm Thời Linh: “Chẳng lẽ, có chỗ nào sai à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng hoà giải: “Có lẽ chỉ là thấy thân thể Trần Đình Phương yếu ớt thôi.....”

“Không tệ đâu.” Nghiêm Học Trung nói tiếp, “Có một lần ta gặp hấn ở Viên Giác tự, thấy bộ dáng hấn hình như cũng không giống kiểu yếu ớt lắm bệnh. Có thể là do dáng vẻ thư sinh quá nặng, cho nên cảm thấy hơi yếu?”

“Ặc.....” Mạnh Cảnh Xuân nhất thời bị lời này của hấn làm cho mắc nghẹn, không biết trả lời thế nào.

Từ khi Trần Đình Phương đến Viên Giác tự, có lẽ là do sự tình phải lo lắng ít hơn, vì thế cả người quả thật là dần dần tốt lên. Trong chùa, cho dù là làm việc nghỉ ngơi, môi trường hay ăn uống, vừa có thể bảo dưỡng tâm tình mà lại còn có thể dưỡng thân, đối với Trần Đình Phương mà nói, đúng là rất có ích.

Thẩm Anh thấy thế, lập tức cắt ngang đề tài này: “Chẳng qua là tùy tiện nói một chút thôi, nghiên cứu kỹ làm gì.”

Thẩm Thời Linh lại cảm thấy hứng thú, nói: “Ta nghe nói Trần Đình Phương cùng với Nhị hoàng tử lúc trước có quan hệ rất tốt, vị Nhị hoàng tử kia vừa qua đời, hấn cũng lập tức xuất gia. Từ chuyện này xem ra, không lẽ là đoạn tụ?”

“Ặc.....” Mạnh Cảnh Xuân vội xua tay, “Không phải không phải.....”

Thẩm Thời Linh khẽ nhíu mày: “Tiểu Mạnh phản ứng như vậy, ta ngược lại càng tin tưởng hấn là một tên đoạn tụ.”

Mạnh Cảnh Xuân gấp rút giải thích: “Có thể chỉ là quá cố chấp thôi, nên dễ dàng chui vào ngõ cụt. Đoạn tụ..... sợ là còn chưa xưng được.”

“Vậy nhìn có giống đoạn tụ không?” Thẩm Thời Linh nói, “Các người đều đã gặp vị Trạng nguyên lang này, nhưng ta lại chưa từng gặp bao giờ. Sớm biết thế thì đã thừa dịp hấn còn ở kinh thành mà đến gặp một lần, quan sát kỹ một chút xem nhân phẩm của hấn thế nào. Nếu thật sự thiện tâm, không gian xảo, vậy thì người thông minh mà biết tình thú như thế rất hợp với sở thích của tiểu nha đầu Đại Duyệt kia, chuyện này cũng có thể lý giải. Các người đừng cho rằng người như vậy phụ nghĩa bạc tình, người kiểu này một khi đặt tấm lòng lên một người nào đó, vậy thật sự sẽ khăng khăng một mực. Chỉ là không biết tiểu nha đầu Đại Duyệt kia có bản lĩnh này hay không thôi.”

Nàng hơi ngừng lại một chút, khẽ cau mày, nói: “Nếu Đại Duyệt thật sự không biết hấn muốn ra khỏi chùa, vậy thì con bé đặc biệt đến Viên Giác tự trước khi rời kinh là có ý đồ riêng. Bây giờ ngẫm lại, thủ đoạn của tiểu nha đầu cũng coi như lợi hại, hay cho một chiêu lật mềm buộc chặt.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe mà nghẹn họng, qua thật lâu mới nói: “Không, không đến mức đó chứ.”

“Mấy tính toán nho nhỏ trong tình yêu như thế, đôi khi không cần ngại thật lòng hay không. Mọi việc đều có mức độ, chỉ cần chưa vượt qua ranh giới thì cũng không cần phải chỉ trích quá nhiều.”

Thẩm Thời Linh nói xong, đứng dậy: “Nếu đến cuối cùng duyên phận này có thể lưỡng tình tương duyệt thì đúng là không thể tốt hơn. Chỉ là, theo ta thấy, Trần Đình Phương là một nhân vật, mà tuổi hai người

cũng còn nhỏ, con đường phải đi e là còn rất dài.” Nàng nghiêng đầu liếc qua Nghiêm Học Trung: “Canh giờ không còn sớm, nên về thôi.”

Nghiêm Học Trung đứng dậy đi lấy áo khoác chắn gió, Thẩm Thời Linh vẫy tay nhỏ giọng nói hai câu với Thẩm Anh rồi đi cùng với Nghiêm Học Trung ra ngoài. Thẩm Anh cùng Mạnh Cảnh Xuân tiễn bọn họ đến cửa, đợi cho xe ngựa của bọn họ biến mất nơi ngã tư đường, Mạnh Cảnh Xuân ôm lấy cánh tay Thẩm Anh: “Trưởng tử mới nói gì với chàng đây?”

Thẩm Anh cười, vỗ vỗ đầu nàng: “Nói là nàng sắp gãy trơ xương rồi, bảo ta đút cho nàng ăn nhiều một chút.”

“Mới không tin.” Mạnh Cảnh Xuân cười kéo hắn đi vào trong phủ, ngửa đầu nhìn bầu trời tối như mực: “Chẳng biết năm nay bao giờ mới có tuyết.”

Thẩm Anh nghiêng đầu nhìn nàng, hơi ngẩn người. Quả thật là nàng gãy đi rất nhiều, lúc cười lên lúm đồng tiền lõm vào rất sâu, cánh tay nhỏ gãy ôm lấy tay hắn lại đặc biệt gắng sức.

Thừa dịp Mạnh Cảnh Xuân không chú ý, hắn liền sắp lại hôn nàng một cái, động tác nhanh đến mức làm cho Mạnh Cảnh Xuân lú lẫm.

Đèn lồng trong phủ đã được đốt hết lên, Thẩm Anh liền đánh trống lảng: “Nhìn xem lãng phí cỡ nào. Đốt nhiều đèn như vậy là để cho ai nhìn thế.”

Mạnh Cảnh Xuân không đếm xỉa đến dáng vẻ bủn xỉn này của hắn, chỉ nói: “Lúc này thấy chàng không ăn được bao nhiêu sủi cảo, nếu đói lắm rồi thì đi ăn thêm một ít đi, dưới nhà bếp vẫn còn đấy, hâm nóng rồi ăn. Thiếp về phòng trước, ngó A Thụ một cái.”

Nàng nói xong liền buông tay, Thẩm Anh cứ thế đứng ngay tại chỗ nhìn theo bóng nàng đi về hướng hậu viện.

Vốn dĩ tối nay tâm tình Thẩm Anh có hơi buồn bực, vì hai câu nói vừa rồi của Thẩm Thời Linh mà lòng bỗng nhiên càng nặng thêm. Tuy Thẩm Thời Linh chẳng qua chỉ thuận miệng nhắc tới, nhưng hai câu ít ỏi này lại khiến hắn ưu sầu lo lắng.

Ba mươi tuổi, dưới gối có con trai, cha mẹ khỏe mạnh, vốn nên là việc đáng để vui mừng. Nhưng bây giờ hắn ở kinh thành xa xôi, cha mẹ lại ở thành Hoa Dương cách muôn sông nghìn núi. Hồi bé đọc sách, trên sách đã nói, cha mẹ còn sống, không được đi xa, sợ bỏ qua nhiều thời điểm quan trọng. Cha mẹ ngày một già yếu, không thể phụng dưỡng bên cạnh bọn họ, cũng là một chuyện ăn năn lớn của đời người.

Cơ thể của phụ thân không còn khỏe như ngày xưa, Thẩm Thời Linh nói, gần đây phụ thân chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, hy vọng hắn có rảnh thì có thể trở về nhìn một cái.

Còn nhớ bộ dáng mập mạp của phụ thân vào ngày hắn thành hôn, đi một đoạn đường lại phải dừng lại thở một hơi, đã lớn tuổi nhưng vẫn sống đảo lộn ngày đêm như cũ, lúc bận rộn sẽ chỉ ăn uống qua loa, đến khi ăn thì lại ăn uống quá độ, có bệnh vặt đau vặt gì cũng nhất quyết không muốn gặp đại phu, cả người toàn là tính cách thú vị hoắc.

Hắn đứng tại chỗ, gió đêm thổi đến mức xương cốt cũng lạnh. Nhớ lại những chuyện mình làm thời niên thiếu, cho dù trong lòng vẫn còn ngoan cố, nhưng —— rốt cuộc thì ông ấy cũng vẫn là phụ thân. Hiện giờ ông ấy dần dần già đi, toàn bộ đều không còn vẻ uy phong như trước nữa. Thẩm Anh chỉ vừa nghĩ đến, đã cảm thấy khổ sở.

Mặc dù con trai rời nhà nhiều năm, nhưng mỗi năm vẫn nhớ gửi tiền vào tài khoản của con trai trong ngân hàng Bảo Phong, chỉ vì sợ hắn sống bên ngoài không tốt. Lời nói trong miệng vẫn cứng rắn như xưa, bộ dáng xua đuổi người khác ra ngoài ngàn dặm, nhưng ——

Thẩm Anh hít sâu một hơi, thấy sống lưng đau nhói.

Nửa năm trước làm việc ở Sở, bởi vì quá bận rộn, nên cũng chỉ về nhà một lần, không ngờ chỉ mới có nửa năm, thân thể phụ thân đã trở nên như vậy.

Mắt thấy sắp đến giao thừa, một năm lại lặng lẽ trôi qua, nhưng hắn không biết nên về lúc nào.

Ban đêm, Thẩm Anh nằm trần trọc trần trở, Mạnh Cảnh Xuân luôn luôn dễ ngủ cũng chậm chạp không ngủ. Lúc Thẩm Anh xoay người lần nữa, Mạnh Cảnh Xuân bất chợt duỗi tay phủ lên một bên cổ hắn, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cằm hắn, dịu dàng hỏi: “Tướng gia có tâm sự, không ngại thì nói một câu.”

Thẩm Anh ngẩn người một lúc, sau đó lấy lại tinh thần ôm nàng vào lòng, nhắm mắt nói: “Hôm nay không nói, ngủ thôi.”

Mạnh Cảnh Xuân phát hiện ra hắn có tâm sự, nhưng hắn lại không muốn nói ngay, chỉ có thể cho rằng trong lòng hắn đã có quyết định, vì thế cũng không hỏi nhiều.

***

Đêm giao thừa năm nay không giống năm ngoái, có thể là vì có được con trai, tân hoàng cũng hào phóng hơn, tổ chức cung yến, mời quan to tam phẩm trở lên cùng với mệnh phụ tiến cung dự tiệc, đón giao thừa cùng nhau.

Thẩm Anh, Nghiêm Học Trung đều nằm trong đội ngũ được mời, vì thế Mạnh Cảnh Xuân và Thẩm Thời Linh cũng đồng thời được mời.

Hôm giao thừa, vừa mới qua giữa trưa, nhóm mệnh phụ đã tiến cung trước, thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu. Nhưng còn chưa nhìn thấy Thái hậu cùng Hoàng hậu, nhóm mệnh phụ đã được báo, Hoàng hậu bệnh, không cần đến thỉnh an. Vì thế một đám mệnh phụ chỉ đi đến Kiền Trữ điện thỉnh an Thái hậu, sau đó được Thục Nghi nương nương mời đi uống trà.

Nhưng Thục Nghi mời một đám người qua, phục vụ trà ngon điểm tâm ngon, còn mình thì chỉ ngồi một lát rồi đi mất. Suy cho cùng, tính tình nàng lãnh đạm, sau khi làm xong mấy chuyện bề ngoài này, cũng lười giao thiệp khách sáo với đám phu nhân quan lớn nữa.

Mạnh Cảnh Xuân nhớ A Thụ trong nhà, nhìn trà bánh tinh xảo trên bàn thấp trước mặt, cũng không thấy đói bụng. Đề tài nói chuyện của mấy mệnh phụ xung quanh, nàng không tham dự được, chỉ ngẩn người nhìn lư hương trong điện. Thẩm Thời Linh thấy thế, ngồi vào bên cạnh nàng, nói: “Tốt xấu gì cũng ăn một ít đi, cung yến tối nay ăn được bao nhiêu chứ? Đừng để đói, không thì lấy đâu ra sức để mà chăm sóc cho A Thụ.”

Mạnh Cảnh Xuân cầm một khối điểm tâm lên, vừa mới đưa tới bờ môi, chợt có một phu nhân ngồi đối diện nhìn nàng mở miệng nói: “Vị này là Mạnh đại nhân?”

Mạnh Cảnh Xuân để điểm tâm xuống, theo lễ gật đầu.

Phu nhân kia nói: “Mạnh đại nhân còn trẻ đã làm nữ quan, là noi theo Hoàng hậu nương nương à?”

Giọng điệu đối phương không tốt, Mạnh Cảnh Xuân chỉ nhàn nhạt nhìn, không mở miệng.

Một mệnh phụ bên cạnh tiếp lời: “Sao mà Mạnh đại nhân có thể giống Hoàng hậu nương nương được. Hoàng hậu nương nương làm tướng phong hậu, đương nhiên người khác không thể sánh bằng.”

Phu nhân kia lại nói: “Mạnh đại nhân cũng tính là leo chức cao rồi, Hữu tướng phu nhân đã là tuyệt diệu.”

Mạnh Cảnh Xuân cười nhạt không đáp, rất có phong thái độ lượng rộng rãi, cúi đầu nhấp một ngụm trà, lại bình tĩnh hoà nhã đặt chén trà xuống.

Nhưng Thẩm Thời Linh bên cạnh lại mắt lạnh nhìn, không nhin được, nhướn mày đáp trả: “Vị phu nhân này mới vừa nói Mạnh đại nhân noi theo Hoàng hậu nương nương, rồi lại nói Mạnh đại nhân leo chức cao, lẽ nào đang ám chỉ gì đó?” Ấn ý, lẽ nào người đang nói Đồng Tiêu Dật leo càn cao sao?

Hôm nay Thẩm Thời Linh chỉ mặc quần áo mệnh phụ tam phẩm, ngày thường lại không lui tới với nhóm phu nhân quan lớn này, đương nhiên rất khó bị nhận ra. Phu nhân kia thấy vậy, vừa định cãi lại, một người bên cạnh lại túm lấy quần áo của bà ta, ra hiệu bà ta không cần nói tiếp.

Lúc này Thẩm Thời Linh mới thong thả bưng chén trà lên, nhấp nhẹ một ngụm. Nàng hơi dựa vào Mạnh Cảnh Xuân, nói: “Lời nói của mấy người này, muội không cần để trong lòng. Một đám đồ mắt, nhằm chán hết sức.”

Mạnh Cảnh Xuân không trả lời, chỉ hơi hơi gật đầu.

Bên này vừa mới ổn định, chợt có nội thị vội vàng vào điện. Hắn nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, chiếu theo quần áo mệnh phụ tìm được Mạnh Cảnh Xuân, hấp tấp quỳ xuống, nói: “Hoàng hậu nương nương cho mời Mạnh đại nhân.”

Mạnh Cảnh Xuân đứng dậy, đi theo nội thị đến tẩm điện của Hoàng hậu. Lúc trước nghe nói Đồng Tiêu Dật bị bệnh, cũng không biết tình hình bây giờ thế nào rồi. Đồng Tiêu Dật có ơn với nàng, nhưng nàng lại không thể giúp Đồng Tiêu Dật, cứ cảm thấy mình như đang mắc nợ.

Sau khi đến điện, cung nữ dẫn nàng đi vào trong. Đồng Tiêu Dật không nằm trên tấm tháp, lại co người trên một cái ghế thấp rộng rãi xem tấu chương. Mạnh Cảnh Xuân vừa định thỉnh an, Đồng Tiêu Dật lại nâng tay, giọng hơi khàn: “Không cần, ngồi đi.”

Mạnh Cảnh Xuân nói tạ ơn rồi mới ngồi xuống. Chỉ ngẩn ngừ vài cái liếc mắt đã nhìn ra sắc mặt của Đồng Tiêu Dật cực kỳ tiêu tụy khô héo, hoàn toàn không có nhan sắc thần thái như ngày xưa.

“A Thụ khỏe không?” Đồng Tiêu Dật đặt tấu chương xuống, hỏi nàng.

“Khỏe.”

Hình như Đồng Tiêu Dật hơi hâm mộ nàng, nở nụ cười nhạt: “Chúng ta rất lâu chưa gặp.”

Mạnh Cảnh Xuân thấy thế, nhất thời không biết nên nói gì: “Đồng đại nhân..... Hoàng hậu nương nương.....”

Về mặt Đồng Tiêu Dật hơi ngưng lại, rồi lại có chút tự giễu: “Chẳng qua mới gần đây thời gian không gặp, ngay cả gọi ta thế nào mà người cũng phải lựa chọn một phen ——” Nàng hơi quay đầu đi: “Ta muốn quá nhiều, cho nên hiện giờ cũng không biết thân phận của mình là gì.”

Mạnh Cảnh Xuân thức thời, chưa mở miệng.

“Có thể giúp ta không?”

Lần này Mạnh Cảnh Xuân chọn cách xưng hô không sai nhất, trả lời: “Cô cô mời nói.”

89. Chương 89: Chuyển Biến Bất Ngờ

Ánh sáng ngoài phòng tắt dần, ngày mùa đông khá ngắn, khi Mạnh Cảnh Xuân từ trong điện bước ra, thấy trên mặt chợt lạnh, mới phát hiện bên ngoài đã bắt đầu có vài hạt tuyết nhỏ thưa thớt tung bay.

Cung yến đón giao thừa kết thúc, nhưng lại không thể lấp đầy bụng, lúc rời cung, trên đường đã bắt đầu có tuyết đọng. Mạnh Cảnh Xuân yên lặng dựa vào cửa sổ xe chợ mắt, Thẩm Anh cũng không quấy nhiễu nàng. Cho đến khi xe dừng lại trước cửa nhà, hắn mới nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng, nói: “Đến rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân tỉnh giấc, cúi đầu vội vàng xuống xe ngựa, đi vào nhà. Thẩm Anh đi sau lưng nàng, nhìn thấy tuyết đọng trên đất, không khỏi nói nhiều thêm một câu: “Coi chừng trượt.”

Mạnh Cảnh Xuân “ừ” một tiếng, bước chân chậm lại, băng qua giàn hoa trống rỗng, bỗng nhiên mở miệng: “Tướng gia có hy vọng một ngày nào đó A Thụ sẽ thành thư đồng của hoàng tử không?”

“Sao?”

Giọng nàng nhàn nhạt: “Chỉ là đột nhiên nghĩ đến.”

Đương nhiên Thẩm Anh biết hôm nay nàng đã gặp Đồng Tiêu Dật, bây giờ đột nhiên nhắc tới chuyện này, chắc hẳn là Đồng Tiêu Dật đề cập với nàng. Thẩm Anh nói: “Không cần nghĩ nhiều, đó là chuyện rất lâu sau này. Còn hiện tại —— ”

Mạnh Cảnh Xuân xoay người lại, chậm rãi nói: “Hôm nay Đồng đại nhân hỏi thiếp, có thể để A Thụ tiến cung thường xuyên hay không, tránh cho Tử Giang quá cô đơn.” Mạnh Cảnh Xuân ngừng lại: “Nhìn đáng vẻ này, e là Đồng đại nhân quyết định rời khỏi kinh thành.”

Thẩm Anh sững sờ.

Mạnh Cảnh Xuân lập tức xoay người, tiếp tục đi về phía trước: “Nếu nói vậy, không cần đến tuổi nhận sách biết chữ, A Thụ có thể sẽ phải tiến cung.”

Thẩm Anh bắt kịp, đi bên cạnh nàng.

Bông tuyết đã rơi xuống đầy vai, Mạnh Cảnh Xuân không mở miệng nói nữa.

Lúc Mạnh Cảnh Xuân về phòng, A Thụ còn đang ngủ, nửa gương mặt nhỏ nhỏ chôn trong đống chăn mềm mềm mại, ngủ say sưa cực kỳ. Mạnh Cảnh Xuân đưa tay qua, đắp chăn kỹ càng cho thằng bé, A Thụ dường như phát hiện ra, một bàn tay nhỏ từ phía dưới chăn mềm thò ra, thoáng chốc bắt lấy ngón út của Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân cười, đợi A Thụ buông tay, nàng mới thu tay lại.

Thẩm Anh đứng một bên nhìn, khẽ khàng nói: “E là không thể toại nguyện Đồng đại nhân rồi.”

Mạnh Cảnh Xuân nghiêng đầu nhìn hắn: “Vì sao?”

Giọng Thẩm Anh bình thản, làm như đã suy nghĩ thật lâu: “Chúng ta về Sở.”

Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, sững sốt, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn, hỏi: “Tướng gia muốn từ quan sao?”

Thẩm Anh cười nhạt: “Đúng vậy, chẳng lẽ phu nhân sợ sau khi ta từ quan thì không còn cách nào nuôi gia đình à?”

Mạnh Cảnh Xuân nghe lời trêu chọc này của hắn, ánh mắt lại chưa chuyển đi. Ánh nến nhảy nhè nhẹ, vẻ mặt Thẩm Anh ôn hòa, khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn như mấy năm trước, không hề thay đổi chút nào. Cũng không biết vì sao, Mạnh Cảnh Xuân bất chợt nhớ đến lúc mới quen, nàng đưa quả sơn trà cho hắn, bộ dáng của hắn khi nói với nàng câu “Ồn trọng chút”. Lúc đó hắn cố nén một mối, đứng ở cửa nói chuyện với nàng, tuy thái độ ôn hòa nhưng lại đẩy người khác ra ngoài ngàn dặm, giọng điệu cũng cực kỳ lão luyện, đáng vẻ như một người từng trải. Lúc đó nàng chưa bao giờ nghĩ đến, hắn còn có thể mở miệng trêu chọc người khác.

—— Chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủi vài năm.

Thẩm Anh quay đầu sang, thấy ánh mắt ngưng đọng của nàng, mỉm cười nâng tay quơ quơ trước mắt nàng: “Sao?”

Mạnh Cảnh Xuân đột nhiên hoàn hồn, nhìn hắn thật lâu không nói. Nếu hắn từ quan về quê, nàng sẽ theo hắn về quê. Trong mắt nàng, tuy Thẩm Anh không phải là người không có gì không làm được, nhưng nàng đủ tin tưởng hắn, cũng sẵn lòng ủng hộ quyết định của hắn, vì thế không cần phải nhiều lời.

Thẩm Anh ôm nàng vào lòng, nhẹ vỗ lên lưng nàng, chậm rãi nói: “Nếu nàng cũng cảm thấy từ quan tốt hơn, ngày mai ta lập tức viết tấu chương, chỉ là sẽ không dâng lên ngay, còn cần phải đợi thời cơ.” Hắn hơi ngừng lại: “Thân thể phụ thân không tốt, ta nghĩ, thừa dịp tổ chức kỳ thi mùa xuân thì xin nghỉ, về nhà trước một chuyến. Nàng có muốn đi cùng không?”

Mạnh Cảnh Xuân yên lặng than thở trong lòng, hóa ra mấy ngày này hắn cau mày, ăn ngủ không yên, là vì phụ thân không khỏe. Làm cha mẹ mới biết công ơn của cha mẹ, đến lúc này, nàng cũng chỉ biết trách là quá muộn.

Mạnh Cảnh Xuân trả lời: “Cũng tốt, lần trước mẫu thân gửi thư, nói là muốn được nhìn A Thụ một cái. Lần này mang A Thụ về, chắc hắn sẽ rất vui mừng.”

Thẩm Anh hôn khẽ lên trán nàng, dư quang lại liếc thấy tiểu gia hỏa nằm trong giường nhỏ đang mở mắt ra. Thẩm Anh hơi chuyển mắt qua, duỗi ra một bàn tay cản lại tầm mắt của tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa cũng thật sự rất phối hợp, không khóc rống lên mà lại thò tay ra tóm lấy ống tay áo của Thẩm Anh rồi ngủ tiếp.

***

Qua tháng giêng, Lễ bộ cùng Hàn Lâm viện bắt đầu bận bịu tổ chức kỳ thi mùa xuân, trong khi những nha môn khác thì lại vắng vẻ ảm đạm, đa số là không có chuyện gì để làm.

Chính sự đường hiếm có khi nào không bận, Thẩm Anh liền chuẩn bị cho việc xin nghỉ. Từ sau trận ốm đợt giao thừa, Đồng Tiêu Dật cũng dưỡng đủ một tháng, bây giờ mới quay lại triều lần nữa. Nàng thấy Thẩm Anh không được tập trung tư tưởng cho lắm, cũng đoán được một chút.

Thẩm Anh thấy nàng, cũng cảm thấy kỳ lạ, vì lúc trước Mạnh Cảnh Xuân nói Đồng Tiêu Dật định rời khỏi kinh thành, mà bây giờ nhìn lại thấy nàng không hề có vẻ gì là muốn đi.

Đồng Tiêu Dật vẫn tận chức tận trách làm việc như trước, hoàn toàn không hề qua loa. Lục bộ nha môn ngầm đặt cho nàng một ngoại hiệu là “Thiết Điện Hoàng Hậu”, nói nàng rất hung rất hà khắc. Đồng Tiêu Dật không phải không biết, nàng chỉ là lười đi để ý thôi.

Hôm ấy hạ triều, Thẩm Anh đi đằng trước, Đồng Tiêu Dật chợt gọi giật hấn lại, vội vàng đi tới, thuận miệng hỏi: “Nhìn bộ dạng gần đây của ngươi, muốn xin nghỉ à?”

Một khi Thẩm Anh xin nghỉ, mọi việc trong Chính sự đường cũng rơi hết xuống đầu Đồng Tiêu Dật. Đồng Tiêu Dật hỏi sớm một câu cũng không có gì là đáng trách.

Thẩm Anh không định giấu nàng, cứ thế khai thật. Cuối cùng Đồng Tiêu Dật cũng chỉ nói: “Về càng sớm càng tốt, phải mau mau xin nghỉ đi.”

Thẩm Anh chưa dò ra được ý của nàng, nhưng cũng vẫn xin nghỉ rất nhanh. Mấy ngày sau được cho phép, hần liền về phủ thu dọn hành lý.

Thật ra Mạnh Cảnh Xuân đã chuẩn bị từ sớm, đối với chuyện đi xe nàng cũng không cảm thấy gì, chỉ là hơi lo A Thụ không chịu nổi đường xá xa xôi. Đi xe không an tĩnh như ở nhà, con nít không được ngủ tốt sẽ khóc rống lên, âu cũng là chuyện bình thường.

Thẩm Anh cảm thấy áy náy về chuyện này, Mạnh Cảnh Xuân lại nói không sao, nàng tự tin là có thể thu phục tiểu gia hỏa này.

Trước khi đi, Thẩm Thời Linh đến đưa tiễn bọn họ. Hiện giờ nàng đã mở rộng kinh doanh đến kinh thành, cho nên trong chốc lát không thể về được. Nàng chỉ nói: “Chuyển lời hỏi thăm giùm ta, bảo lão nhân gia đừng nhọc lòng chuyện kinh doanh trong nhà nữa, ta đều đã thu xếp xong cả rồi, không có gì phải lo lắng hết.”

Thẩm Anh nói đã biết, bảo Mạnh Cảnh Xuân lên xe trước. Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Thiếp có chuyện muốn nói với trưởng tỷ, chàng lên xe trước đi, thiếp lên ngay thôi.”

Thẩm Anh không biết hai người các nàng có gì hay để nói, nhưng ngại mặt mũi không thể hỏi trực tiếp, chỉ đành phải lên xe ngựa trước.

Mạnh Cảnh Xuân xác nhận hần đã lên xe, cũng không có nhìn lén, bây giờ mới từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ, nhanh chóng nhét vào trong tay Thẩm Thời Linh.

Thẩm Thời Linh bị động tác thần thần bí bí này của nàng làm cho sững sốt.

Mạnh Cảnh Xuân lại sáp vào, nhỏ giọng nói: “Muội đã dựa theo đơn thuốc, chế thành mấy viên thuốc ngọt nho nhỏ, mỗi ngày uống với nước ấm là được. Muội hỏi Trương thái y rồi, cho dù viên thuốc này không thể đạt được hiệu quả, nhưng cũng cực kỳ bổ dưỡng, trưởng tỷ có thể thử xem.”

Thẩm Thời Linh nhất thời im lặng, hồi trước chẳng qua cũng chỉ đề cập tới viên thuốc này với muội ấy một lần, lúc này muội ấy sắp rời kinh, lại thật sự đã làm ra viên thuốc này cho mình từ sớm.

Nàng nhận lấy bình sứ kia, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì, cũng chỉ nói một tiếng: “Làm phiền.”

Mạnh Cảnh Xuân cười nhẹ: “Trường tử bảo trọng.” Nàng nói xong liền xoay người lên xe, lại vén rèm cửa sổ lên, vẫy vẫy tay với Thẩm Thời Linh.

Sau khi nàng lên xe, Thẩm Anh chuyển quyển sách sang cho nàng, thuận miệng hỏi một câu: “Vừa mới nói gì đấy?”

“Nói xấu Tướng gia.” Mạnh Cảnh Xuân cũng không ngần đầu lên, lật một trang sách nói: “Chàng ôm A Thụ một lát đi, xe lắc dữ như vậy, để thằng bé ngủ như thế, coi chừng lại lăn xuống dưới.”

Thẩm Anh liền yên lặng xoay người đi, ôm tiểu gia hỏa từ trên giường lên, dường như A Thụ cảm thấy khuỷu tay này dựa thoải mái hơn của mẫu thân, lập tức chôn chôn đầu vào trong, tiếp tục ngủ o o.

***

Xe ngựa của bọn họ chưa ra khỏi thành được mấy ngày, Đồng Tiêu Dật đột nhiên từ quan.

Nghe đầu nàng chỉ thông qua Môn hạ tỉnh chuyển tấu chương lên trên, chứ bản thân cũng không lộ diện, mà cũng không lên triều nữa. Mọi người suy đoán, e là Đồng Tiêu Dật trở về an tâm làm Hoàng hậu nương nương của nàng.

Nhưng cũng không hề tìm thấy bóng dáng Đồng Tiêu Dật trong cung.

Đương nhiên người ngoài không biết, Đồng Tiêu Dật đã mang Tử Giang đi. Ban đầu nàng chỉ định tự mình ra ngoài một lúc, giữ Tử Giang ở lại trong cung. Vì sợ Tử Giang cô đơn, nên mới sinh ra ý nghĩ muốn để A Thụ tiến cung chơi cùng với Tử Giang. Nhưng hôm đó, nàng rõ ràng phát hiện thấy Mạnh Cảnh Xuân không tình nguyện, nên cứ thế mà gạt bỏ ý nghĩ này đi, dứt khoát mang theo Tử Giang đi cùng.

Với tài lực của nàng, nuôi lớn một đứa bé dễ như trở bàn tay. Dạy dỗ thằng bé thành tài cũng không phải là chuyện gì quá khó.

Hôm rời cung, nàng cũng không thèm thu dọn hành lý, cứ ôm Tử Giang ra cửa như mọi ngày, nói là đi đến Chính sự đường, vì thế trong cung cũng không ai nghi ngờ gì.

Trước khi đi nàng có để lại cho hấn một lá thư, lời ít ý nhiều, chẳng qua cũng chỉ nói là hấn không cần đặc biệt phái người đi tìm. Người bay lượn khắp thế gian này, có duyên sẽ gặp lại.

Hôm Đồng Tiêu Dật rời cung, thời tiết đã ấm dần, dương liễu đâm chồi, vạn vật sống lại, hoàn toàn là điềm tốt. Nàng không giống Mạnh Cảnh Xuân, biết cách hưởng thụ năm tháng yên vui; cũng không giống Thẩm Thời Linh, của nặng hơn người, một lòng chỉ cầu làm ăn phát đạt, không hề ý lại nhà chồng. Con đường mà nàng muốn đi, vào thời niên thiếu nàng đã vẽ xong phương hướng. Người đã tới ba mươi, trong phút mỗi một giây ngủ, nàng mong muốn được ở cạnh người mình yêu, cố gắng thỏa hiệp, nhưng rồi lại phát hiện, lòng mình vẫn còn đang đặt trên con đường thời niên thiếu kia.

Sau khi bệnh nặng một trận, nàng mới nghĩ thấu những liên can trong đó. Đã từng cho rằng mình tiêu phí đến quá một mối, dứt khoát xuôi dòng đẩy thuyền an tâm với tình cảnh hiện giờ. Nhưng lại không ngờ rằng, với trạng thái như nàng hiện tại, thoát nhìn thấy có vẻ như cái gì cũng có, thật ra mọi việc lại không thuận, cũng liên lụy đến những người khác.

Bao nhiêu năm cống gánh nặng trên người, bây giờ rốt cuộc có thể đỡ xuống toàn bộ, thoải mái mà thở phào một cái.

Tử Giang nằm trong ngực nàng cười, y y nha nha không biết đang lắm bầm những gì. Đồng Tiêu Dật nhấc cánh tay rảnh rỗi lên, vẽ mặt bình thần nhẹ nhàng vén rèm xe ngựa, xuyên qua cửa sổ quay đầu nhìn thoáng qua, cửa thành đã xa dần khỏi tầm mắt, càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ.

Trong thư nàng để lại cho hấn, cuối cùng còn nói một câu thế này — Thời niên thiếu chàng từng hào hùng nói, tương lai muốn dẫn theo thiếp cùng đi ngắm non sông thiên hạ. Nhưng hiện giờ chàng ngồi trên ghế cao, non sông thiên hạ lại chỉ có thể để ở trong lòng, muốn đi trải nghiệm cũng không phải là chuyện dễ. Vì thế, thiếp mang theo Tử Giang đi ngắm non sông thay chàng.

Nàng biết tính tình của hấn, khi hấn đọc đến đây hiển nhiên sẽ vỗ lên bức thư một cái, nói vài lời ngây thơ cam chịu.

Đồng Tiêu Dật đoán không sai, sau khi nàng đi một ngày, Hoàng thượng nhìn thấy phong thư kia, từng chữ từng chữ đọc đến cuối cùng, đặt bức thư dưới cổ tay, hơi trẻ con lẩm bẩm: “Nàng đi thì tốt rồi, nếu đến khi trở về phát hiện ta đã chết, nàng đem mấy thứ nàng đã nhìn thấy nghe thấy, viết cũng được vẽ cũng được, thiêu cho ta.”

90. Chương 90: Mười Nhà Bệnh Chín

Khi đám người Thẩm Anh đến thành Hoa Dương, nơi đó đang vào lúc cảnh xuân tươi đẹp.

Vì trước khi xuất phát chưa từng gửi thư thông báo về nhà, nên lúc Thẩm phu nhân biết bọn họ đến thì cực kỳ kinh hỉ, vội vội vàng vàng đi ra cửa nghênh đón. Thẩm phu nhân mặc kệ Thẩm Anh, cả một lòng đều đặt hết trên người Mạnh Cảnh Xuân, vừa thấy nàng gầy ốm liền cần nhằn liên miên. Tận cho đến khi Thẩm Anh ôm A Thụ từ trong xe ngựa ra, ánh mắt Thẩm phu nhân mới dời qua đó.

Bà cố gắng kiềm chế vui sướng, nhìn thoáng qua Thẩm Anh. Thẩm Anh lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân rồi mới đưa A Thụ cho bà bế.

Thẩm phu nhân nhất thời xúc động, Thẩm Thời Linh thành hôn đã lâu nhưng vẫn không có con, còn Thẩm Anh luôn kéo dài tới gần ba mươi mới thành hôn, trong phủ hiu quạnh nhiều năm, đã rất lâu chưa được nghe tiếng con nít. A Thụ vừa mới tỉnh lại, đôi mắt mịt mờ nhìn Thẩm phu nhân.

Thẩm phu nhân cúi đầu nhìn A Thụ, sưng sờ, giống như thấy lại Thẩm Anh nằm trong tã lót năm xưa. Cho đến khi Thẩm Đại Duyệt từ trong phủ đi ra, bà mới lấy lại tinh thần, đưa A Thụ lại cho Mạnh Cảnh Xuân ôm, cười nói: “Vào trong thôi, đừng đứng ở cửa.”

Đương nhiên Thẩm Anh bận lòng vì sức khỏe của phụ thân, không khỏi nhắc tới, Thẩm phu nhân cũng chưa nhiều lời, dẫn bọn họ ra đằng sau nhà. Một nhóm người đến bên ngoài phòng ngủ của Thẩm lão gia, Thẩm phu nhân dừng chặn lại, nói: “Ông ấy chưa biết các con về, để mẹ vào báo cho ông ấy một tiếng trước đã.”

Thẩm Anh đứng lại, nét mặt của hắn rơi vào mắt Mạnh Cảnh Xuân lại có một chút khó thăm dò. Nàng không rõ lắm lúc hắn còn trẻ đã trở mặt với phụ thân thế nào, cũng không biết trong ngân ấy năm rốt cuộc cha con bọn họ lui tới thế nào, như tình hình hiện tại, tâm trạng của hắn ra sao, nàng cũng không thể nhìn thấu.

Mạnh Cảnh Xuân vươn một bàn tay ra, nắm lấy tay hắn. Thẩm Anh nắm ngược lại tay nàng, ôn hòa mà mạnh mẽ, ý bảo thê tử không cần lo lắng cho mình.

Thẩm phu nhân chưa đi ra, chỉ có một thị nữ ra ngoài, cúi đầu nói: “Lão gia mời thiếu gia thiếu phu nhân vào trong.”

Thẩm Anh đi cùng với Mạnh Cảnh Xuân vào phòng, thấy Thẩm lão gia nửa nằm, chỉ vào trên khay, nói: “Ta muốn ăn cháo, bảo hắn nấu cho ta.”

Tay ông run run, bệnh trạng như bị trúng gió. Thẩm Anh im lặng đi qua, bưng chén cháo trên bàn, ngồi xuống bên giường, múc một muỗng cháo nhỏ đưa tới. Thẩm lão gia nhìn hắn, trong con ngươi luôn âm u có một ít tia sáng. Khi ông ăn, khóe miệng thường hay có cháo chảy xuống tới, Thẩm Anh liền lấy khăn tay ra, kiên nhẫn lau cho ông.

Thẩm phu nhân đứng nhìn một bên, trăm mối cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Vắt vả lẩm mẩm ăn xong chén cháo này, Thẩm Anh đặt bát không về lại trên bàn, quay đầu ra hiệu cho Mạnh Cảnh Xuân đi tới. Mạnh Cảnh Xuân gọi Thẩm lão gia một tiếng, Thẩm lão gia “Ừ” một tiếng đáp lại, ánh mắt cũng chuyển qua A Thụ trong ngực Mạnh Cảnh Xuân.

Ông run rẩy nâng tay, nhẹ nhàng vẫy vẫy. Mạnh Cảnh Xuân đến gần, đưa A Thụ đến trước mặt ông. Tiểu gia hỏa còn chưa biết gọi người khác, chỉ ra sức cười, đôi mắt cực kỳ lanh lợi. Thẩm lão gia hơi hơi nheo mắt, khóe môi cũng vô thức cong lên, nửa ngày mới hỏi: “Tên là gì?”

Mạnh Cảnh Xuân âm giọng trả lời: “Vẫn chưa đặt tên ạ, còn nhũ danh là A Thụ.”

Thẩm lão gia trầm ngâm nhìn một hồi, khàn giọng nói: “A Thụ rất tốt.” Qua một lát lại nói: “Tên thì cứ gọi là Thẩm Thụ thôi.”

Thẩm Anh ngồi ở một bên, không nói một lời. Mạnh Cảnh Xuân nhìn hẩn một cái, hẩn mới nói một câu: “Nhi tử đã biết.”

“Đến giờ ăn cơm rồi, đừng dây dưa ở đây nữa, đi ăn cơm đi.” Thẩm lão gia nói xong, đã ra hiệu cho thị nữ kia tới đỡ ông nằm xuống, tỏ vẻ mệt mỏi, không muốn trò chuyện với bọn họ nữa.

Thẩm phu nhân đứng phía sau Thẩm Anh, khẽ kéo áo hẩn một cái, Thẩm Anh bấy giờ mới đứng lên, đợi Mạnh Cảnh Xuân và Thẩm phu nhân đều đã đi ra ngoài, hẩn mới đi ra theo.

Bữa ăn đầu tiên sau khi về phủ cũng không được chuẩn bị từ sớm, vì thể thức ăn rất đơn giản, món chay cơm trắng, rất là tiết kiệm. Thẩm phu nhân nói: “Mẹ là người ăn chay niệm Phật, đã quen ăn chay rồi. Sau khi nha đầu Đại Duyệt về đây cũng chỉ ăn đơn giản, không đụng đến thức ăn mặn, thậm chí còn tìm đầu bếp trong phủ, suy nghĩ ra mấy món chay khác. Chỉ có thể ủy khuất các con.”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói không sao, đi trên đường ăn lung tung lang tang, đúng lúc ăn thanh đạm một chút để bồi dưỡng. Thẩm Anh nghe vậy, lại hỏi: “Sao Đại Duyệt không đến ăn cơm?”

Thẩm phu nhân nhìn thoáng qua chỗ trống bên cạnh: “Chắc là lại quay về đọc sách rồi, không cần để ý đến con bé.”

Thẩm Anh hơi lo lắng, đương nhiên là Mạnh Cảnh Xuân biết hẩn lo lắng gì. Bấy giờ ngay cả thức ăn mặn mà Đại Duyệt cũng không đụng, không biết có phải vì Trần Đình Phương hay không.

Giữa bữa ăn, Thẩm phu nhân bất chợt nhắc đến một câu, nói bấy giờ tình hình bệnh dịch ở phía nam đất Sở rất nghiêm trọng, hiển nhiên là đã thành tai họa, không biết triều đình có chú trọng đến hay không. Bà nói rồi thở dài một hơi: “Bây giờ toàn bộ việc buôn bán ở phía nam đều đã ngừng lại, cũng không biết trận dịch này đến bao giờ mới hết. Chắc cửa thành Hoa Dương phải thủ chặt chẽ lắm? Nghe nói là không cho dân lưu lạc vào đây. Hôm nay các con vào thành có bị làm khó không?”

Thẩm Anh nói là cũng tạm tạm, trước khi hẩn rời kinh còn không biết đến chuyện này, đến khi tới gần Sở mới nghe nói phía nam bùng nổ dịch họa.

Thẩm phu nhân không hỏi nhiều nữa, Thẩm Anh lại hỏi một ít chuyện về sức khỏe của Thẩm lão gia, Thẩm phu nhân chỉ nói là năm ngoái đột nhiên trúng gió, sau đó chân cẳng không còn hoạt bát nữa, đại phu nói nằm nghỉ trên giường là tốt nhất, khi nào thuận tiện có thể đi lại một chút, vì thế ông cũng chỉ dưỡng ở trong nhà đến tận bây giờ.

Không khí bữa ăn lộ rõ vẻ trầm trọng. Sau khi thu dọn sơ qua một chút, Mạnh Cảnh Xuân liền về phòng một mình cho A Thụ ăn.

***

Có lẽ là do tình hình bệnh dịch ở phía nam ảnh hưởng, thành Hoa Dương thoát nhìn cũng tiêu điều hơn hẩn, hoàn toàn không còn cảnh tượng phồn hoa năm kia. Mạnh Cảnh Xuân thấy Thẩm phu nhân không có nhiều hứng thú, chợt nhớ tới hộp điểm tâm tám ngăn ở Phù Dung lâu. Hôm ấy, nàng thu xếp ổn thỏa cho A Thụ, nói với Thẩm Anh một tiếng rồi đi ra ngoài một mình.

Trí nhớ của nàng tốt, tự mình đi đến cửa Phù Dung lâu, vào tiệm mua hộp điểm tâm tám ngăn, lại ném một vài kiểu mới, gói một ít đồ ngon rồi xách về.

Trời dần dần ấm lên, trên đường đi nàng cảm thấy hơi khát nước, liền rẽ vào một gian trà lâu bên đường, gọi một bình trà xanh.

Vì chỉ nghỉ ngơi một quãng ngắn, nàng cũng không có lòng dạ nào mà nghe xem người trên đài đang kể chuyện gì. Tiên sinh kể chuyện kia đang hứng thú, khiến mọi người cười vang, Mạnh Cảnh Xuân quay đầu đi, trong lúc vô tình lại thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua trong đám người. Tuy chỉ có bóng lưng, nhưng bộ quần áo hòa thượng màu nâu sẫm kia lại không lẫn vào đâu được.

Mạnh Cảnh Xuân chộp lấy gỏi điểm tâm trên bàn, lập tức vòng qua đám người, đuổi theo. Nhưng người kia lại đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã biến mất ở chỗ rẽ. Mạnh Cảnh Xuân nhanh chóng đuổi tới góc đường, đi băng qua ngõ hẻm, khi nhìn lại, căn bản không còn thấy bóng dáng kia đâu.

Có lẽ là nhận sai thôi, sao Trần Đình Phương lại có thể ở địa phương này cơ chứ.

Nàng đứng tại chỗ một lát rồi mới xách điểm tâm về phủ.

Mạnh Cảnh Xuân đoán, chắc là lúc này Thẩm phu nhân đang ở Phật đường, vì thế nàng đi thẳng qua đó. Vừa định gõ cửa, lại nghe được bên trong truyền ra tiếng tranh chấp khe khẽ.

Thẩm phu nhân nói: “Con không thể đi, bây giờ ở phía nam thật sự rất nguy hiểm, cả bốn cửa thành, mỗi ngày đưa trên trăm gần ngàn thi thể ra ngoại ô để thiêu chôn. Bệnh dịch kia chỉ cần nhiễm phải buổi sáng, đến chiều là chết, mấy gia đình chết cả nhà nhiều đêm không xuể, mỗi một gia đình, không có một nhà nào được bảo toàn.”

Thẩm Anh không trả lời.

Thẩm phu nhân lại cực kỳ bất mãn, nói: “Sao Hoàng thượng có thể như thế chứ? Con là xin nghỉ về quê, sao hôm qua vừa mới đến, sáng sớm nay liền có chiếu lệnh đưa tới? Chẳng lẽ đã tính toán tốt hết rồi sao? Con đi chuyến này, quả thực là nhảy vào hổ lửa, có từng nghĩ đến chưa —— ”

“Mẫu thân.” Thẩm Anh rất là bình tĩnh cắt ngang lời bà, “Hôm qua ngài còn hỏi, không biết triều đình có coi trọng chuyện này hay không. Vì sao hôm nay lại bày ra dáng vẻ hoàn toàn không đếm xỉa đến sống chết của dân chúng phía nam như thế.....”

“Có thể giống nhau sao?!” Thẩm phu nhân không khỏi có phần kích động, tiếng nói đều đã phát run, hình như cực kỳ sợ hãi hẳn sẽ xảy ra chuyện: “Địa phương kia, mười nhà chết chín! Đại phu trong thành bó tay không có biện pháp, chỉ cần nhiễm bệnh thì chỉ có thể ngồi chờ chết, có thể may mắn sống sót chẳng qua chỉ là một hai trường hợp trên trăm ngàn. Con đi lần này, mẹ làm sao biết được con còn có thể về hay không! A Thụ còn đang nằm trong tã lót, vợ của con vẫn còn chưa hay biết gì. Dù sao con cũng là người đang muốn từ quan, con còn phải quan tâm đến một tờ chiếu lệnh này sao?”

Thẩm phu nhân thở hổn hển, thoáng chốc ngồi xuống, ôm ngực thở một hơi. Tâm trạng của bà lúc này có khác gì phải đưa con trai mình ra chiến trường đâu chứ.

Đôi mắt Thẩm Anh ảm đạm, hẳn không thể tìm ra lời nào để phản bác lại bà. Đứng trên lập trường của mẫu thân, bà không sai. Nhưng hẳn lại chỉ bình tĩnh trả lời: “Y quan với dược liệu cứu tế từ kinh thành cũng đã sắp đến, con sẽ chú ý đến bản thân nhiều hơn, mẫu thân không cần lo lắng. Huống chi —— Ngày nào ôn dịch phía nam còn chưa kết thúc, ngày đó thành Hoa Dương cũng vẫn còn kinh hoàng khiếp sợ. Lo lắng dân lưu lạc xông vào, không dám bước một bước về phía nam. Cuộc sống như thế, không có ai tình nguyện cả.”

Tuy hẳn nói vậy, nhưng sao hẳn có thể không biết tình hình bệnh dịch ở bên kia nghiêm trọng cỡ nào cơ chứ. Ngay cả quan huyện cũng sợ hãi bỏ chạy, e là đã gần đạt đến cảnh giới không còn thấy hy vọng rồi.

Chư vị đại phu trong thành bó tay, không có phương pháp hơn nữa cũng bị thiếu dược liệu. Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì phía nam cũng sẽ biến thành một tòa thành chết. Hẳn làm quan đến hôm nay, tuy đây là lần đầu gặp tai họa nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra thảm trạng trong đó. Người chết nằm ngổn ngang, hộ dân bị diệt sạch, một người nhiễm bệnh, gây họa đến cả nhà, thậm chí đóng cửa cùng nhau đi đến cuối.

Hắn không lo lắng sao? Hẳn cũng là người phạm, có thất tình lục dục, có vướng bận nơi hồng trần, sao có thể không lo lắng đến tính mạng mình đây?

Thẩm Anh không nói nữa, cầm lấy tờ chiếu lệnh trên bàn, liền mở cửa ra ngoài. Mạnh Cảnh Xuân đứng bên ngoài nghe đến sững sờ, nhất thời chưa kịp phản ứng thì cánh cửa kia đã mở ra.

Bước chân Thẩm Anh đột ngột dừng lại, tay đặt trên khung cửa cũng vô thức rũ xuống.

Mạnh Cảnh Xuân khẽ nâng đầu nhìn hẳn, cố gắng giữ vững vẻ bình tĩnh trên mặt, nháy mắt tiếp theo lại cúi đầu, đưa điểm tâm trên tay tới.

Thẩm Anh đứng đó cả buổi cũng không nhận lấy, nàng cũng đã vào phòng, đến trước mặt Thẩm phu nhân, giọng nói vững vàng: “Hôm qua quên mua điểm tâm ở Phù Dung lâu, hôm nay con đi ra ngoài dạo dạo, thuận đường mua một ít. Phù Dung lâu mới ra một vài món ăn nhẹ khác, con cũng mua về một ít, mẫu thân có thể nếm thử.” Sau khi đặt điểm tâm xuống, Mạnh Cảnh Xuân lại nói: “Lúc này sợ là A Thụ cũng sắp tỉnh rồi, con đi qua đó nhìn, chỉ có thể xin phép được cáo lui.”

Thẩm phu nhân nghẹn lời, chỉ sững sờ nhìn Mạnh Cảnh Xuân.

Mạnh Cảnh Xuân xoay người ra cửa, một câu dư thừa cũng không nói. Thật ra nàng cũng không có lời gì hay để nói, Thẩm Anh không phải thần tiên, cũng không có tin tưởng nắm chắc mười phần rằng lần đi này không e ngại đến tính mạng. Chỉ là —— rất nhiều lo lắng đều chỉ là lo lắng suông, chưa gì đã bày ra đáng về sinh ly tử biệt như thế, đối với chuyện của bản thân hoàn toàn không hề có trợ giúp gì.

Thẩm Anh đi ra cùng, Mạnh Cảnh Xuân phút chốc quay lại nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh hỏi han: “Khi nào thì Tướng gia xuất phát?”

“Chiều mai.”

Mạnh Cảnh Xuân hơi suy nghĩ: “Ừ, vẫn còn đủ thời gian. Tuy thiếp không có phương thuốc thần kỳ gì, nhưng có thể làm một ít thuốc bột để Tướng gia mang đi cũng tốt.”

91. Chương 91: Trò Chuyện Đêm Khuya

Mạnh Cảnh Xuân bình tĩnh như vậy, ngược lại khiến Thẩm Anh càng buồn.

Làm con, làm chồng, làm cha, đứng trên lập trường này, hắn hận không thể xem chiếu lệnh kia chỉ là một tờ giấy lộn. Nhưng hắn cũng là bề tôi, cũng muốn vì dân chúng mà dốc hết sức lực nhỏ nhoi của mình. Bấy giờ phía nam be bét như thế, mọi việc cần phải có người điều hành, hắn cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà ra trận.

Mạnh Cảnh Xuân xoay người lại: “Nói thật, suy nghĩ trong lòng thiếp cũng giống với mẫu thân, không nhẫn tâm cũng không yên tâm để chàng đi mạo hiểm. Nhưng mà ——” Nàng hơi cúi đầu thấp xuống, ánh mắt rơi trên cái bóng kéo dài trên mặt đất: “Nếu thiếp với chàng không có giao tình gì, lấy thái độ của một người bên ngoài đứng xem, chàng lại không thể thoái thác, cũng không có đường để đùn đẩy trách nhiệm.”

Nàng cất lực giữ vững tươi cười, quay người lại: “Lúc đó thiếp thích Tướng gia, đó là bởi vì —— Tướng gia rất lợi hại nha.”

Nàng hơi ngừng một chút: “Tuy sau này phát hiện ra, chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường như vậy thôi, nhưng xưa nay trong lòng thiếp, Tướng gia luôn là anh hùng. Vụ án của phụ thân thiếp có thể có đường cứu vãn, Tướng gia chỉ hờ hững nói với thiếp là ‘một ít nỗ lực’, nhưng Tông đại nhân lại từng đề cập với thiếp, ‘một ít’ nỗ lực kia liệu mạng thế nào. Tướng gia vốn chính là một người sẽ liều mạng vì chuyện như vậy mà……”

Giọng nói của nàng hơi nghẹn lại. Sao nàng có thể thật sự cam lòng để hắn đi chứ, tư tâm của nàng cũng không ít hơn người khác là bao.

Nói đến đây, cũng đã không còn con đường nào khác, Mạnh Cảnh Xuân nói: “Lúc phụ thân thiếp mười bảy tuổi, từng đi theo tổ phụ đến Trừ Châu trị dịch họa. Đó là lần đầu tiên ông đối mặt với nhiều bệnh nhân như thế, mỗi ngày đều thấy sinh sinh tử tử. Nếu không phải có lần đó, e là phụ thân cũng sẽ không quyết tâm đi trên con đường này cho đến cuối cùng. Tập ghi chép kia cũng bắt đầu được viết từ lúc đó, cho nên chương đầu tiên chính là các loại phương thuốc trị chứng khí dịch bệnh độc hại. Đó là tâm huyết của tổ phụ và phụ thân của thiếp, nghe nói hiện nay thầy thuốc phía nam không biết cách cũng không biết thuốc gì, nếu có thể giúp được, cũng không uổng công phụ thân thiếp đã viết ra.” Nàng ngán ngùi thở dài, lại nói: “Canh giờ không còn sớm, trong nhà không có thuốc, thiếp ra ngoài mua một ít. Chế thuốc bột phải mất một ít thời gian, thiếp sẽ đến hiệu thuốc hỏi người ta xem có thể làm phiền họ một chút hay không.”

Vì biết hiện nay tâm tình Thẩm Anh phức tạp, không biết trả lời thế nào, cho nên nàng vừa nói xong cũng lập tức đi mất.

Lúc này vì dược liệu khan hiếm, nên những dược liệu tầm thường mọi khi, giờ cũng bán đắt gấp hai ba lần. Thật không dám tưởng tượng, lỡ như ôn dịch này lan tràn ra ngoài, nếu ngay cả dược liệu cũng không đủ thì phải xử lý ra sao.

Khó khăn lắm mới tìm được một tiệm có thể chế thuốc, Mạnh Cảnh Xuân đưa ba toa thuốc ra, chường quầy kia nhìn phía trên, thấy mấy loại dược liệu có vị cay và thơm, nghĩ chẳng lẽ người muốn nấu ăn, đến khi tiếp tục xem xuống dưới, lại vuốt vuốt ria mép, nói: “Tiểu nương tử muốn phòng dịch sao? Chẳng lẽ trong nhà có người bị bệnh dịch?”

Mạnh Cảnh Xuân sợ ông hiểu lầm, liền nói: “Trong nhà có người làm quan, phải mang thuốc đến phía nam trị dịch họa, ngày mai là xuất phát rồi, khá là lo lắng. Xin ông chế thuốc mau mau một chút.”

Chường quầy kia nghe được đầu đuôi, nhất thời cảm thấy kính nể. Quan phụ mẫu ở phía nam đều sợ chết nên bỏ chạy hết cả, thời điểm này mà thành Hoa Dương vẫn còn có người nhớ đến dân chúng ở bên kia, tình nguyện dấn thân vào nước sôi lửa bỏng, phần dũng khí này quả thật rất đáng để khen ngợi. Vì thế ông nói: “Mấy dược liệu này sẽ bán cho tiểu nương tử theo giá ban đầu, để quan gia nhà người mang nhiều một chút.” Ông vội vàng gọi sư phụ chế thuốc ở đằng sau ra, đưa đơn thuốc tới: “Nhanh một chút.”

Mạnh Cảnh Xuân nói tiếng cảm ơn, lại hẹn giữa trưa ngày mai tới lấy, rồi mới cáo từ.

***

Ngày hôm sau, đến khi chia tay, Thẩm phu nhân lại nói một trận, luyến tiếc đủ loại. Mạnh Cảnh Xuân vội vàng vàng cầm thuốc bột đến, dặn Thẩm Anh khi nào dùng, dùng thế nào, đồng thời đeo một túi hương phòng dịch lên người hắn, tháo bùa bình an của mình ra nhét vào lòng bàn tay hắn.

Cũng mặc kệ Thẩm phu nhân cùng Đại Duyệt còn ở sau lưng, Mạnh Cảnh Xuân kiễng chân kéo cổ hắn xuống. Thẩm Anh hơi cúi người, duỗi tay ôm ngược lại nàng. Mạnh Cảnh Xuân ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nhất định phải bình an trở về. Nếu chàng dám xảy ra chuyện gì, hừ hừ.”

Tay Thẩm Anh đang vòng ra đằng sau lưng nàng hơi cứng lại.

Mạnh Cảnh Xuân buông tay: “A Thụ còn đang ngủ, không thể đi ra tiễn chàng, chàng trở về sớm sớm nhìn thẳng bé là được.” Lại hơi quay đầu đi, nhìn về hướng nam một cái: “Đi đi, đừng để muộn quá.”

Đến lúc này, Thẩm Anh mới từ biệt người nhà, cưỡi ngựa rời đi.

Thẩm Anh đi rồi, Mạnh Cảnh Xuân mơ rất nhiều. Chẳng hạn như sáng sớm đầu hạ đứng cạnh bờ đê, tiếng côn trùng văng vẳng giữa lớp cỏ lau trùng trùng điệp điệp, có cá nhảy ra khỏi mặt nước, một con chim màu trắng đứng gần bờ, xung quanh không có ai, quan đạo ở ngay bên kia bờ đê, vắng vẻ hiu quạnh, một mảnh tĩnh mịch.

Nàng giật mình tỉnh ngủ rất nhiều lần, chỉ vì sau khi Thẩm Anh xuất phát, bên kia cũng không có một chút tin tức gì.

Lúc Thẩm Anh đến, dược liệu cứu tế từ kinh thành cùng với mấy châu huyện xung quanh cũng đã được đưa đến. Nhóm y quan vượt ngàn dặm xa xôi tới đây, mặc dù đã nhìn quen sinh tử nhưng khi nhìn tình cảnh trong thành cũng phải hít vào một ngụm khí lạnh, hoảng hốt chỉ là Thẩm Anh.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, mấy thi thể trong thành còn chưa kịp xử lý đã bắt đầu thối rữa rất nhanh, mùi hôi nồng đậm tràn ngập cả tòa thành, côn trùng tụ tập càng lúc càng nhiều trên mấy thi thể chất thành núi, mấy con chuột đen thui chạy tán loạn bốn phía, thỉnh thoảng có con mèo đói meo rêu rạc băng qua, muốn ăn no nê một bữa.

Thẩm Anh điều quân đội từ Kinh Châu tới, chẳng mấy chốc đồng thi thể chồng chất đã được dọn sạch, mang đi hỏa táng ở ngoại ô, nhưng trong thành vẫn không ngừng có người nhiễm bệnh, không ngừng có người chết đi, mà bệnh tình lan tràn cực kỳ nhanh, thường thường ngay cả thuốc cũng chưa kịp dùng, đã lập tức biến thành xác chết.

Thẩm Anh cùng với y quan định mang đồ ăn thức uống và dược liệu đến, thương lượng cùng với cấp trên của quân đội, dựng lều lương thực cùng với lều thuốc trong thành. Lương thực không nhiều, nước lại càng thêm khan hiếm, cho nên mỗi ngày đồ ăn phát ra cũng chỉ đủ để mọi người không bị đói chết. Thi thể dần dần được dọn dẹp đem đi hỏa táng, trong thành ban đầu dày đặc mùi thối, nay đã được mùi dược liệu cùng với giấm chua đun sôi thay thế. Người nhiễm bệnh đều được cấp tốc cách ly đi bón thuốc, ban đầu những người buổi sáng nhiễm bệnh, đến buổi tối hoặc nhiều lắm hôm sau là chết, bây giờ đã có vài người có thể sống sót đi ra khỏi lều bệnh.

Điều này không thể nghi ngờ đã nhen nhúm lên một tia hy vọng trong lòng những người dân còn may mắn sống sót. Số người trong quân đội có hạn, hiện giờ đã có dân chúng tự phát đến giúp đỡ xử lý thi thể, dọn sạch tòa thành hoang tàn tiêu điều này.

Nhưng đói khát thì vẫn đầy rẫy khắp nơi như trước. Mỗi ngày dân chúng chỉ có thể tránh không bị đói chết, quân lương của quân đội cũng chỉ có hạn, y quan thường thường cả một ngày cũng chỉ ăn được nửa cái bánh bao cho đỡ đói, ngay cả Thẩm Anh cũng đói đến sắp ngất luôn rồi. Trong thành mãi mà vẫn không đổ mưa, nước sạch dùng để uống ít đến đáng thương, môi hân đã khô nứt đến chảy máu.

Thời gian kéo dài từng ngày từng giờ, ngày hè đến gần, mặt trời càng thêm chói chang, lương thực ít dần, trong thành đã có người duy trì không được.

Kinh Châu ở kế bên cũng vừa mới vượt qua một năm mất mùa, kho thóc hầu như trống rỗng, lương thực trợ giúp cung cấp đến đây cũng chỉ như muối bỏ biển. Thẩm Anh đành phải hướng về thành Hoa Dương mượn lương mượn nước, thừa dịp đưa tin ra ngoài cũng thuận đường nhờ chuyển hộ một phong thư nhà, báo cho Mạnh Cảnh Xuân biết, mọi việc cũng không đến nỗi nào.

Trong mấy ngày đợi thành Hoa Dương đưa lương thực tới, trong thành truyền ra lời đồn đáng sợ bảo là có người ăn thi thể. Mắt thấy tình hình bệnh dịch đã dần dần khống chế, lại có lời đồn như thế truyền ra, trong thành rơi vào hoảng loạn lần nữa. Không còn cách nào khác, chỉ đành phải dán thông báo bảo dân chúng đừng hoảng loạn. Mỗi ngày y quan ở trong lều bệnh khám một lượt, quân đội cứ đứng giờ lại phát được vật miễn phí cho dân chúng trong thành. Tình hình bệnh dịch có thể nói là đã được khống chế, những người chết đi trong thành đều được ghi chép lại mỗi ngày, thi thể cũng đã được xử lý gần hết.

Thẩm Anh mệt mỏi đến mức muốn ngã gục, hiện giờ ngay cả thể diện cơ bản hân cũng chẳng quan tâm. Không biết đã bao nhiêu ngày không tắm nước rửa mặt, cũng không hề có một ngày được ngủ an ổn, đêm đó khi tuần tra một mình trong ngõ hẻm, vì thật sự quá mệt quá đói, nhất thời không thể chống đỡ, cứ thế mà hôn mê bất tỉnh.

Quần áo hân bẩn thỉu, nằm ở bên đường bị dân chúng tuần tra xử lý thi thể nhìn thấy, mấy người kia đẩy xe, che kín mũi miệng, rắc vôi xong rồi định nâng Thẩm Anh lên xe thi thể.

Người kia mang bao tay thật dày đi tới, vừa mới nâng chân Thẩm Anh lên, liền nghe thấy ở gần đó truyền tới một tiếng: “Khoan đã khoan đã!”

Người kia dừng lại một chút, chỉ thấy một người vội vội vàng vàng chạy tới, hành lễ nói: “Vừa rồi ta đã kiểm tra hơi thở của người này, còn chưa chết, chỉ là té xỉu.”

“Người nhận ra hân?”

“Nhận ra.”

“Vậy người thấy hân té xỉu rồi còn chạy đi làm chi!”

“Ta đi lấy một ít nước sạch.....”

“Mau kéo đi đi, chứ không lát nữa người khác đến đây cũng sẽ tưởng là người chết mà quăng lên xe đấy.” Người kia lăm bắm một trận, thấy có phần xui xẻo buông tay ra, cùng với người bên cạnh đẩy xe thi thể đi.

***

Lúc Thẩm Anh tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, mắt thì như muốn cháy nổ, chỉ nhìn thấy mơ mơ hồ hồ. Ánh sáng xung quanh mờ mịt, hân phải nhắm mắt mở mắt mấy lần, cực kỳ khó chịu.

“Thẩm đại nhân.”

Thẩm Anh nỗ lực mở to mắt, muốn phân biệt rõ ràng bóng dáng người trước mắt, lại chỉ lơ mờ nhìn thấy bộ quần áo hòa thượng màu nâu đậm, nhìn không rõ mặt mũi đối phương.

“Thẩm đại nhân uống một chút nước đi.” Hấn nói rồi đi qua đỡ Thẩm Anh ngồi dậy, đưa túi nước da trâu tới cạnh môi hấn. Cho dù như thế, Thẩm Anh cũng chỉ uống một chút nước. Hấn đã nhìn rõ diện mạo người trước mắt, cảm thấy thật sự bất ngờ.

Đúng là Trần Đình Phương.

Hấn vẫn ăn mặc như hòa thượng, thoát nhìn có thêm một chút gió sương, có lẽ đã hành tẩu rất lâu bên ngoài.

Tính tình Trần Đình Phương vẫn thông dong như trước, đỡ Thẩm Anh uống xong nước, hấn mới đứng lên, lấy ra một miếng bánh, bẻ một ít đưa cho hấn, giọng nói nhàn nhạt: “Thật sự là không có gì để ăn, Thẩm đại nhân ăn đỡ đi.”

Thẩm Anh mở miệng, giọng nói khàn đặc: “Sao ngươi lại tới đây?”

Về mặt Trần Đình Phương nhàn nhạt: “Sư phụ cho ta ra ngoài du lịch, liền đi một đường đến nơi này.” Hấn hơi cúi đầu, giọng nói thanh nhã: “Gặp qua địa ngục nhân gian, mới biết trước kia mình nông cạn cỡ nào.”

Sắc trời bên ngoài tối dần, Thẩm Anh vô lực mở miệng nói: “Ta ngủ bao lâu?”

“Gần một ngày.” Trần Đình Phương lại đưa túi nước tới.

Thẩm Anh nói cảm ơn, định đứng dậy, nhưng đầu lại chợt choáng váng, một chút khí lực cũng không có. Trần Đình Phương đứng lên, thoáng nhìn xung quanh, thản nhiên nói: “Nhà này hình như rất lâu trước đây đã bị bệnh qua đời hết cả, từ khi ta đến đây, vẫn luôn ở trong gian phòng này. Tuy sơ sài nhưng cũng tốt hơn là qua đêm nơi đầu đường xó chợ. Hiện giờ Thẩm đại nhân thật sự rất yếu, bên ngoài lại cấm đi lại ban đêm, không ngại thì nghỉ ở đây một tối.”

Không biết hấn lấy từ đâu ra một củ khoai lang, nhóm lửa bếp lò, quăng khoai lang vào trong đó nướng: “Trong nhà này vào đông chôn rất nhiều khoai lang trong gạch sống, may mà không bị hỏng, vẫn còn ăn được.”

Thẩm Anh lẳng lặng nhìn, tuy không chịu nổi mấy lời lảm nhảm của hấn, nhưng cổ họng lại không có bao nhiêu tinh lực mà lên tiếng. Trần Đình Phương hiện tại cùng với Trần Đình Phương mà hấn biết, hình như không phải là cùng một người. Hấn đã không còn là một tên thiếu niên mới mười mấy tuổi đã đạt hạng nhất, là Trạng nguyên lang hăng hái nữa, mà bây giờ là một thanh niên gần hai mươi tuổi, lòng dạ dần dần rộng rãi, đi khắp thiên hạ, tính tình cũng càng thông dong hồ hững, dù cho áo nâu mặc trên người đã có nhiều mảnh vá, nhưng vẫn không làm giảm khí chất thanh quý của hấn.

Trần Đình Phương nướng khoai lang xong, lấy ra để cho nguội bớt, chia hơn một nửa cho Thẩm Anh, lẩm bẩm: “Ta không ăn được nhiều.”

Có gần một trăm củ khoai lang chôn trong gạch sống, hấn phân chia rải rác cho mấy người khác, bây giờ cũng chỉ còn thừa lại một củ này.

Thẩm Anh ăn rất chậm, nửa buổi mới nói: “Ngươi tới nơi này, không sợ nhiễm bệnh sao?”

“Không phải Thẩm đại nhân cũng không sợ sao?”

“Ta sợ.” Cổ họng Thẩm Anh đau rát, nhẹn không được ho khan một trận, “Ta không phải là kẻ không có vương bện gì.”

Trần Đình Phương nhàn nhạt cười, chỉ nói: “Đi một hồi liền đi đến đây, nghe nói có tai họa cần nhân thủ cấp bách, ma xui quỷ khiến thế nào lại tới. Có lẽ đều do số mệnh đã định sẵn cũng không chừng.”

Thiên hạ lớn như vậy, thế nhưng hấn lại đi một mạch đến đây.

Im lặng nửa buổi, Thẩm Anh mới mở miệng hỏi: “Là bởi vì Đại Duyệt sao?”

Trần Đình Phương hơi hơi quay đầu sang nhìn hắn, không xác nhận nhưng cũng không phủ nhận, chỉ hơi ngửa đầu nhìn thoáng qua xà nhà.

Thẩm Anh thấy hắn phản ứng như vậy, lại qua thêm một lúc rất lâu, cuối cùng mới mở miệng nói: “Nếu người kia —— còn sống ở nhân thế thì sao?”

92. Chương 92: Cấp Lưu Dững Thối

Tên chương: Câu này nghĩa là già từ sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh vinh quang.

Thẩm Anh nói ra lời này, vẻ mặt Trần Đình Phương vẫn nhàn nhạt như cũ, giống như căn bản là không nghe thấy.

Thêm một khoảng thời gian dài trôi qua, Trần Đình Phương mới khe khẽ thở dài: “Trước khi cạo đầu đi tu, sư phụ đã từng hỏi ta vấn đề giống vậy. Ta nói ta biết, nhưng mười mấy năm trước, cuộc sống của ta quá hạn hẹp, vì vậy từng lợi dụng người khác, cũng từng cô phụ một mảnh chân tình, cuối cùng chỉ muốn buông tay. Nhưng sư phụ nói, xuất gia không phải là lánh đời, viễn thiệu Như Lai, cận quang di pháp(1), phải có xuất ly tâm(2), cũng cần Bồ Đề Tâm(3). Vạn pháp duy tâm tạo(4), thế giới của mỗi người đều khác nhau, chỉ quyết định bằng việc mình lấy tâm lòng gì đối đãi.”

(1) Câu này là của Pháp sư Huyền Trang (Đường Tăng ấy ạ). Khi được hỏi vì sao muốn xuất gia, Huyền Trang đã trả lời câu này, nghĩa là ‘xa thì muốn nối chí của Phật Như Lai, gần thì hy vọng có thể vinh danh, truyền bá Phật giáo rộng rãi cho chúng sinh.

(2) Xuất ly tâm: Tiêu chuẩn để có được xuất ly tâm chân chính chính là, bất cứ khi nào bạn muốn, bạn có thể vứt bỏ những gì bạn đã quen thuộc, có thể thoát ra khỏi những thói quen lâu ngày, không có do dự, không có không nỡ.

(3) Bồ đề tâm: Còn gọi là giác tâm, muốn giác ngộ, muốn thấy được Phật pháp chân chính, tin vào nhân quả, một lòng tu hành hướng về đức Phật.

(4) Vạn pháp duy tâm tạo: Toàn thể thế giới quanh ta đều do tâm của chúng ta tạo ra, do cách chúng ta nhìn nhận.

Khi đó Trần tướng thấy tinh thần con trai mình sa sút, trong khoảnh khắc liền nói thật với hắn. Nhị điện hạ không chết thật, mà chỉ vì tiên đế không hy vọng hắn lại bị cuốn vào trong trận tranh đấu mệt mỏi này, dứt khoát dùng kế kim thiền thoát xác. Sau khi cho gọi Tương vương vào kinh, trong triều bận bịu thành như vậy, thế mà trong lúc cấp bách đó, Thẩm Anh lại ra ngoài thành một chuyến, cũng là để xử lý ổn thỏa chuyện này.

Không ngờ Trần Đình Phương vốn đã thấy nản lòng thoái chí, bắt đầu nhìn mọi chuyện bằng con mắt trào phúng. Tự xưng là thông minh, sống mười mấy năm, kết quả thật ra chỉ sống trong ngu ngốc. Người có ái dục(5), cũng giống như cầm một bó đuốc đi ngược chiều gió, nhất định luôn tiềm ẩn mối họa bị bỏng tay. Huống chi xưa nay hắn không thể nhìn trực diện vào ái dục của mình, cũng chưa từng có ai đáp ứng lại ái dục của hắn.

(5) Ái dục gồm có ái và dục, ái ở đây là chỉ tình cảm (yêu, thương, nhớ, ghét, giận, buồn...), còn dục là những ham muốn của bản thân. Muốn tu hành thì cần phải từ bỏ ái dục.

Hắn quyết tâm xuất gia, ban đầu là có lòng muốn ở ẩn. Nhưng đường này càng đi càng xa, trong giới Phật gia thanh tịnh trang nghiêm tu hành, hắn mới chậm rãi hiểu ra được bản tâm của mình. Mình là người như thế nào, từng làm những chuyện như thế nào, ôm lấy chân tâm thế nào, mang khát vọng thế nào, cứ thế, lòng dạ hắn dần dần rộng rãi ung dung. Sống sống chết chết, chết chết sống sống, mọi việc chẳng qua cũng chỉ chìm nổi giữa luân hồi.

Thẩm Anh nghe lời nói này của hắn, hơi hơi ngậy người.

Trần Đình Phương lại nghiêng mặt qua, cười cực nhợt: “Trước kia ta thấy, xuất gia với chết cũng giống như nhau, hoặc luẩn quẩn trong lòng, hoặc cùng đường bí lối, hoặc nản lòng thoái chí đối với mọi việc..... Bây giờ mới hiểu ra những lỗ mảng nông cạn trong đó.”

Thẩm Anh thấy thế, cũng không nhắc lại chuyện của Thẩm Đại Duyệt nữa.

Một đêm khó khăn trôi qua, bên ngoài trời bắt đầu sáng, tiếng chuông giải trừ lệnh cấm đi lại ban đêm vang lên, Thẩm Anh lập tức đứng dậy ra ngoài. Tuy thân thể vẫn suy yếu như cũ, nhưng vẫn còn có chuyện quan trọng hơn, không thể kéo dài lâu thêm.

Trần Đình Phương ngồi trong một góc, dựa vào tường chớp mắt, nghe được tiếng động cũng đứng lên theo.

Thẩm Anh đi đến cửa, lại xoay người lại: “Trước mắt dịch bệnh đã nằm trong vòng khống chế, đợi quan phụ mẫu mới tới đây, chắc chuyện ở đây cũng sẽ kết thúc. Ôn cứu mạng khó nói lời cảm ơn, không bằng đợi mọi chuyện đều đã được giải quyết rồi đến nhà ta ngồi một chút. Hoa Dương là một địa phương tốt.”

“Ta xin ghi nhận tâm ý của Thẩm đại nhân, nhưng ta còn muốn lên đường, không tiện quấy rầy.”

Đã nói đến nước này, Thẩm Anh cũng không còn lời gì có thể khuyên nhủ nữa, cúi đầu chấp tay thành chữ thập, hành lễ với hần rồi ra ngoài một mình.

***

Rốt cuộc tình hình bệnh dịch phía nam cũng đã được khống chế, triều đình phái quan phụ mẫu mới đến nhậm chức, quân đội mượn của Kinh Châu cũng dần dần rút lui khỏi khu vực dịch bệnh, Thẩm Anh giao nhận mấy khâu cuối cùng, dâng sớ bẩm báo Hoàng thượng rồi lễ thân thể mệt mỏi rời thành, quay về Hoa Dương. Hần không dám trực tiếp về nhà, mà ngủ hai ngày trong một khách điểm ở thành Hoa Dương, dưỡng tốt tinh thần, thay áo khoác mới tinh rồi mới về nhà.

Lúc hần tới nơi, A Thụ đang khóc rống, Mạnh Cảnh Xuân dỗ thằng bé ngủ, bỗng ngẩng đầu, mới phát hiện cửa mở.

A Thụ bỗng nhiên ngừng khóc, hốc mắt Mạnh Cảnh Xuân chưa xót, tâm tình lúc này khó mà nói nên lời. Thẩm Anh gầy đi rất nhiều, Mạnh Cảnh Xuân nhìn mà đau lòng vô cùng, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt. Về mặt Thẩm Anh vẫn như thường ngày, đi lên trước ôm lấy A Thụ, A Thụ nhìn thấy hần liền cười khanh khách, mơ mơ hồ hồ hô một tiếng “Phụ thân”.

Thẩm Anh lại nhịn không được muốn khóc.

Ở bên kia cửa tử nhất sinh, đủ loại sự việc, hần cũng không hề nhắc tới với Mạnh Cảnh Xuân. Mạnh Cảnh Xuân thấy hần bình an trở về đã thấy vô cùng may mắn, càng không đành lòng khiến hần phải nhớ lại những gian nan khổ cực kia.

Còn Thẩm phu nhân nhìn thấy hần thì lải nhải lảm nhảm một trận rất lâu, lại thấy hần gầy yếu đến mức này, bảo là muốn hần ở nhà dưỡng thân thể cho tốt, bồi bổ丹田 hoàng rồi hẵng về kinh.

Thẩm Anh thuận theo đủ điều, không hề chê phiền phức dù chỉ là một câu.

Lúc này đã gần tới cuối hè, tính ra đã cách một mùa kể từ khi hần rời khỏi nhà. Hần bỏ lỡ tiệc mừng đầy tuổi của A Thụ, lúc nhớ tới liền hỏi Mạnh Cảnh Xuân, thằng bé chọn đồ gì trong lễ thôi nôi. Mạnh Cảnh Xuân cười cười, nói: “Chàng đoán xem.”

Thẩm Anh nhú mày nghĩ một lát: “Chẳng lẽ cầm lấy thức ăn?”

Mạnh Cảnh Xuân chỉ cười, trả lời: “Trong mắt Tướng gia, sau này A Thụ sẽ trở thành hạng người ham ăn ham chơi sao?”

Thẩm Anh nhướng mi, nói: “Cái này cũng không nhất định. Cầm trúng thức ăn, không chừng tương lai có lộc ăn rất tốt, giống như mẹ ruột của thằng bé vậy.”

“Đúng là chỉ dựa vào cái miệng là giỏi.” Mạnh Cảnh Xuân xoay người, kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một con dấu: “Nè, con trai của chàng cầm lấy thứ này. Mọi người đều nói tương lai nhất định là đường làm quan rộng mở, một đường phát đạt.”

Thẩm Anh cầm lấy con dấu kia, nắm trong tay vuốt ve qua lại. Quyền lực là thứ mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, nhưng tiếp tục leo lên trên, thật ra chẳng qua cũng chỉ như thế. Thời niên thiếu mình chưa từng nghĩ có một ngày sẽ lên làm Tướng, hơn nữa còn làm vào lúc còn trẻ như vậy. Hiện tại đã nếm đủ mọi đắng cay ngọt bùi trong đó, so với tấm lòng lúc ban đầu, hình như đã không còn giống nhau.

Thế hệ con cháu có lựa chọn cùng phúc lợi khác, hẳn chỉ có thể dốc sức dạy dỗ, về phần tương lai ra sao, ai cũng không thể can thiệp cùng cam đoan. Vừa nghĩ như vậy, hắn lại cảm thấy ung dung.

Dưỡng trong Thẩm phủ ở thành Hoa Dương một tháng, Thẩm Anh tự cảm thấy không thể kéo dài thêm nữa, hỏi qua ý kiến của Mạnh Cảnh Xuân, lại thương lượng với Thẩm phu nhân một phen, liền quyết định hồi kinh.

Ngày bọn họ khởi hành, Thẩm lão gia ngồi phoir nểng trong sân, tuy chân cứng ông không tốt, nhưng đầu óc cũng vẫn rất rõ ràng, nâng gậy chỉ thẳng vào Thẩm Anh, nói: “Nếu tiểu tử ngươi lại muốn trốn chạy, thì cũng không cần về đây nữa.” Vẫn là bộ dáng thờ phì phì, y hệt như năm xưa.

***

Khi trở lại kinh thành vừa đúng vào mùa thu, lại là con đường đầy lá đỏ như ngày nào.

Thẩm Anh có công chủ trì cứu tế, trong triều đều cho rằng Đồng Tiêu Dật đã lui ra đằng sau, vị trí Tả tướng hiển nhiên thuộc về Thẩm Anh, nhưng lại không ngờ vào đúng lúc này, Thẩm Anh dâng sớ xin được từ quan.

Rất nhiều người tỏ vẻ khó hiểu, cũng có người nói đây là già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, gọi là biết lợi dụng thời cơ.

Nhưng tấu chương đã dâng lên, Hoàng thượng lại chậm chạp không chuẩn tấu.

Thẩm Anh dứt khoát bảo ốm bệnh, xin được nghỉ ngơi điều dưỡng ở nhà, đóng cửa từ chối tiếp khách, không để ý bất kỳ việc gì trong triều.

Lúc này, Mạnh Cảnh Xuân lại có thai.

Cùng lúc đó, bên Thẩm phủ truyền tới tin tức, Thẩm Thời Linh cũng mang thai.

Với Thẩm Thời Linh và Nghiêm Học Trung mà nói, đây quả thực là là tin vui động trời. Sau khi Thẩm Thời Linh xác định đã có thai, thậm chí còn quá lớn hơn cả Thẩm Anh, bụng còn chưa lộ rõ mà đã bảo người ta làm rất nhiều quần áo nhỏ đồ chơi nhỏ, tích trữ tận mấy ngăn tủ. Mạnh Cảnh Xuân thấy vậy, chỉ còn biết dở khóc dở cười. Bây giờ quan hệ giữa hai người các nàng càng thêm thân cận, bất kỳ chuyện gì liên quan đến con cái cũng có thể nói liên miên tận hơn nửa ngày.

Lần này bụng Mạnh Cảnh Xuân lại thật sự vô cùng an tĩnh, cho dù đến tháng, tiểu gia hỏa cũng chỉ ngẫu nhiên nhúc nhích, lực đá người cũng nhỏ hơn nhiều. Nàng cảm thấy trong bụng mình là một tiểu cô nương, vì thế Thẩm Anh lại càng thêm sung sướng.

Một ngày nọ, Mạnh Cảnh Xuân ngồi phoir nểng trên ghế, ánh nắng hiem hoi ngày đông rọi lên người, khiến toàn thân đều giãn ra. Nàng nghiêng đầu hỏi Thẩm Anh: “Muốn có con gái đến thế cơ à?”

Thẩm Anh cũng ngồi trong sân, mân mê một đồng gỗ, quyết định thừa dịp thời tiết tốt, tranh thủ đóng một cái giường nhỏ trước.

“Chứ sao. Con gái thân thiết, con trai âm ỉ, tương lai có khi còn cãi nhau nữa, lại còn phải cưới vợ, rất phiền.” Hắn vừa nói dứt câu, đã thấy nhũ mầu dất A Thụ đi tới đây. Bây giờ A Thụ đã biết đi đường, nhưng vẫn còn xiêu xiêu vẹo vẹo, lưng la lưng lay giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chụp ếch.

A Thụ đi đến bên cạnh Thẩm Anh, duỗi tay túm chặt lấy áo khoác của hắn, liều mạng túm hắn. Thẩm Anh khom người, liếc nhìn hắn một cái: “Con muốn gì?”

A Thụ cũng không nói chuyện, chỉ nắm chặt lấy áo khoác của hắn không buông tay. Thẩm Anh dừng việc trong tay lại, hai bàn tay giơ lên cao, ngồi xổm xuống, nói: “Tay phụ thân bản, muốn gì thì đi tìm mẫu thân đi.”

A Thụ phòng má, không thèm đếm xỉa tới hấn nữa, đột nhiên thả tay ra, lết đệt chạy tới chỗ Mạnh Cảnh Xuân, kết quả vừa không để ý một chút, lập tức ngã lăn quay ra đất. Mới đầu tiểu gia hỏa không có phản ứng gì, qua một lát lấy lại tinh thần mới khóc lớn lên. Thẩm Anh cũng không đến đỡ hấn, nhũ mẫu định ôm lấy, Thẩm Anh lại nói: “Con trai ngã một cái thì tính là gì, đừng để ý đến thằng bé.”

A Thụ thở phì phì đứng lên, dựa vào chân Mạnh Cảnh Xuân ưỡn eo làm nũng, cọ hết nước mắt nước mũi lên quần áo nàng. Mạnh Cảnh Xuân nâng tay xoa xoa đầu hấn, lại quay đầu liếc Thẩm Anh một cái, chắc chắc trên gheo nói: “Có mới nới cũ, thật đúng là —— ”

Thẩm Anh cũng không thèm quan tâm tới lời trên gheo này của nàng, lần nữa cầm lấy cây thước gỗ, thuận miệng nói một câu: “Nàng cứ chiều thằng bé đi, tương lai sẽ phải chịu đau khổ. Con trai không thể nuông chiều, sớm muộn gì cũng chiều ra thói xấu.”

Tuy A Thụ không thể nghe hiểu hoàn toàn, nhưng cũng quay đầu cảm giận liếc Thẩm Anh một cái.

Thẩm Anh để ý thấy ánh mắt oán giận mà tiểu gia hỏa phóng tới đây, không khỏi cười, đặt công cụ trong tay xuống, cũng bắt chập tay bần, bước qua xoa xoa khuôn mặt dính đầy nước mắt của hấn, cuối cùng khiêng hấn lên: “Được rồi, nháo loạn kỳ cục gì chứ, phụ thân dẫn con ra ngoài mua đồ ăn.”

A Thụ ngồi trên vai hấn, quay đầu lại nhìn Mạnh Cảnh Xuân, cười khanh khách.

Mạnh Cảnh Xuân vẫy tay với hấn, một tiểu gia hỏa khác trong bụng lại không nặng không nhẹ đạp nàng một cước.

Vào lúc ngày đông càng lúc càng đậm, cuộc sống thế này thật sự là rất hạnh phúc.

***

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, đã mười tháng kể từ khi Thẩm Anh dâng sớ từ quan, nhưng bên trên lại vẫn luôn không có ý kiến gì. Thẩm Anh cũng không hề gấp gáp, lời đồn đãi trong triều lại vẫn nhao nhao không ngừng.

Hôm ấy Nghiêm Học Trung đến thăm, Thẩm Anh đang đọc sách, thấy hấn tới, cũng mang máng đoán được là vì chuyện gì.

Đương nhiên Nghiêm Học Trung cũng không hy vọng hấn từ quan về quê, Thẩm Anh lại nói: “Hồi trước đi thi làm quan cũng không phải vì vinh hoa phú quý, mấy năm nay những điều nên lĩnh hội cũng đã lĩnh hội được. Sức lực một người có hạn, không ở vị trí này, có thể còn có địa phương khác để dung thân, đạt thành nguyện vọng. Huống chi trong triều hiện giờ, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, bệ hạ thật sự không cần sợ không có ai kế tục mà không thể chuẩn tấu.”

Nghiêm Học Trung là tâm phúc của Hoàng thượng, hôm nay Thẩm Anh đã nói tới trình độ này, tỏ rõ là muốn Nghiêm Học Trung chuyển lời lại cho Hoàng thượng.

Hấn đứng dậy muốn tiễn khách, cửa thư phòng lại bị gõ vang dội, nhũ mẫu vội vàng nói: “Tướng gia, e là phu nhân muốn sinh!”

Thẩm Anh sửng sốt, vội vàng mở cửa ra ngoài: “Ta đi tìm bà mụ ngay, người trông chừng một chút.”

Nghiêm Học Trung thấy thế, đi ra cửa cùng với hấn, vừa định cáo từ, phía tây lại có một con ngựa chạy vội tới. Nghiêm Học Trung hơi nghiêng đầu, thấy đó là Ngưu quản gia trong phủ, liền hỏi một câu: “Sao vậy?”

Thời tiết lạnh như vậy, nhưng Ngưu quản gia lại ra một đầu đầy mồ hôi. Ông lau mồ hôi vội vàng nói: “Cô gia, đại tiểu thư sắp sinh, ngài về mau đi!”

Tác giả có lời muốn nói:

Hoán Hoán: Ta là ca ca.

Hồi Cam : Người nằm mơ, ta là tỷ tỷ.

93. Chương 93: Cô Nãi Nãi

Vì thế, cả hai bên đều vội vàng sinh nở vào cùng một ngày, đều vô cùng náo nhiệt, chẳng quan tâm được gì khác.

Mạnh Cảnh Xuân sinh con gái, đương nhiên là Thẩm Anh đã nghĩ ra tên từ lâu, hân hoan ôm tiểu nữ nhi, mỉm cười nói: “Không bằng gọi Hối Cam đi.” Mạnh Cảnh Xuân nghe vậy, nghĩ một lát, cảm thấy rất tốt, hiển nhiên là không có ý kiến. Lại nghe thấy lúc này Thẩm Thời Linh cũng đang sinh con, thở dài nói: “Không biết bên phía trưởng tử thế nào rồi.”

Lúc này Thẩm Thời Linh cũng đã sinh được một cậu con trai, từ trên xuống dưới trong phủ đều vô cùng vui sướng. Vì đây là thai đầu, Thẩm Thời Linh phải chịu không ít đau khổ, sinh xong thì mệt đến mức không muốn nói bất cứ câu gì nữa. Nghiêm Học Trung ôm con, cực kỳ kích động đứng bên giường hỏi Thẩm Thời Linh muốn đặt tên gì. Lần này Thẩm Thời Linh lại lười, hiếm khi quăng một chuyện trọng đại như thế cho Nghiêm Học Trung: “Chàng xem thế nào rồi lo liệu thôi.”

Thế là tên của con trai của Thẩm Thời Linh liền do Nghiêm Học Trung đặt, chỉ có một chữ “Hoán”.

Nghiêm Học Trung tự giác biết mình đi ở rể, để đứa bé đi theo họ của Thẩm Thời Linh. Vì thế tiểu nhi từ liền có tên là Thẩm Hoán.

Sau đó Thẩm Thời Linh nghe nói tiểu nữ nhi nhà Thẩm Anh cũng chào đời cùng một ngày, lập tức hỏi hân ngày sinh tháng đẻ của con bé, Thẩm Anh vội nói: “Người đừng có mà làm ầu, tiểu tử nhà các người cũng họ Thẩm đó.”

Thẩm Thời Linh nói: “Nói vậy cái gì vậy? Ta chỉ muốn xem khuê nữ nhà các người sinh vào canh giờ nào, dù sao cũng phải quyết định ai lớn ai nhỏ chứ?”

Thẩm Anh cảm thấy có lý, nhưng để đề phòng Thẩm Thời Linh lừa hân, liền nói: “Người cũng viết ngày sinh tháng đẻ của tiểu tử nhà người ra đi, chúng ta cùng so.”

Thẩm Thời Linh tràn đầy tự tin, cầm lấy giấy bút, viết xuống, sau đó nói xong rồi, người cũng mở tờ giấy của người ra nhìn xem.

Hai tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ hợp lại, nhà người là giờ Mùi ba khắc, nhà ta cũng là giờ Mùi ba khắc, Thẩm Anh lập tức cướp lời, nói trước một bước: “Giờ Mùi ba khắc là bà mẹ thay hài tử tắm rửa xong mới ghi nhớ canh giờ, cho nên nhà chúng ta vẫn sớm hơn.”

Thẩm Thời Linh nói: “Được thôi, cứ tính là tắm rửa cần một khắc đi, vậy nhà các người đẩy về phía trước một khắc, tức là giờ Mùi hai khắc. Có bản lĩnh thì sau này lúc làm mai so bát tự cũng dùng giờ Mùi hai khắc luôn đi.”

Thẩm Anh kéo lấy tờ giấy trên bàn, vo thành một cục, thản nhiên đứng lên: “Cái này người không cần quản, tương lai mấy chuyện kiểu như làm mai cho cháu gái, còn chưa cần đến cô cô phải quan tâm. Cho nên Hối Cam của chúng ta chính là tỷ tỷ.”

Thẩm Thời Linh không ngờ người này lại có thể không biết xấu hổ đến mức đó, cũng lười phải nói thêm gì với hân, liền đi tìm Mạnh Cảnh Xuân để thương lượng. Mạnh Cảnh Xuân thì lại thật sự không quan trọng mấy chuyện này lắm, nghe Thẩm Thời Linh liên miên cần nhằn nói tràng giang đại hải, cuối cùng nàng cũng chỉ rất công bằng mà nói một câu: “Xem mai một ý của bọn nhỏ thế nào thôi.”

Vì thế vấn đề khó khăn ngàn đời này, cứ thế mà tạm thời bị gác lại.

***

Đang là giữa thu, đúng lúc hài tử hai nhà tổ chức tiệc trăm ngày, vì khách khứa mời đến không khác nhau lắm, cho nên liền gom lại một chỗ. Thẩm Thời Linh ghét bỏ Thực viên quá nhỏ, ngay cả cái bàn cũng không có chỗ để bày, lại nói Thẩm Anh không phóng khoáng, liền dứt khoát mời một nhà bốn miệng bọn họ đến Thẩm trạch ở thành tây, cùng nhau tổ chức tiệc trăm ngày.

Thẩm Anh nghe vậy thì hơi bất mãn, tòa nhà này trên danh nghĩa vẫn là của ta, vậy mà người ở cứ như là của mình vậy, thật đúng là không biết chừng mực. Lúc này Thẩm Thời Linh liền đập ra một đồng ngân

phiếu cho hấn: “ Bao nhiêu tiền ta cũng mua, người cái tên keo kiệt trong mắt chỉ toàn tiền này. À đúng rồi, trước mắt ngay cả lương bổng người cũng không có, phải chăng trong nhà đã nghèo đến mức không có tiền mua gạo luôn rồi?”

Bên cạnh, Mạnh Cảnh Xuân nắm lấy tay A Thụ, nghe vậy cười yếu ớt nói: “ Cũng tạm tạm cũng tạm tạm. Tướng gia có tiềm chất làm nghề mộc, có khi tương lai lại làm nghề nhân, cũng sẽ không đói chết.”

Thẩm Anh thì ôm tiểu nữ nhi Hồi Cam, vươn một bàn tay ra, đang định cầm lấy ngân phiếu, Thẩm Thời Linh nói: “ Không đưa khế đất mà đã muốn cầm ngân phiếu sao? Người cũng quá không hiểu quy củ buôn bán rồi đây?”

Thẩm Anh lập tức xoay người, ngồi xổm xuống nói với A Thụ: “ Phong thư mà sáng nay phụ thân đưa cho con đâu rồi?”

Hiện tại A Thụ đã có thể nghe hiểu rất nhiều lời, cũng có thể nói không ít mấy câu vụn vặt lẻ tẻ, tuy hấn có chút không hài lòng về chuyện Thẩm Anh trọng nữ khinh nam, nhưng lời của phụ thân thì vẫn răm rắp nghe theo. Đôi tay nho nhỏ chui vào trong cổ áo, sờ soạng cả buổi mới lấy ra được một phong thư nhỏ vuông vắn, hai tay nâng lên đưa cho Thẩm Anh.

Thẩm Anh rất là hưởng thụ, trong chốc lát cảm thấy cực kỳ đắc ý. Xem xem, con trai ta đã có thể làm việc thỏa đáng, trong khi con trai người vẫn còn đang bú sữa. Hấn đứng dậy, một tay mở phong thư kia ra, nhanh chóng lướt qua một cái, phát hiện không thích hợp, cuống quýt nhét vào lại cho A Thụ, nói với Thẩm Thời Linh: “ Hôm khác nói sau.”

Vì thế, đối với phong thư trên tay A Thụ, Thẩm Thời Linh trái lại cảm thấy tò mò kinh khủng. Nàng thừa dịp Thẩm Anh ôm Hồi Cam, nhanh chóng ngồi xổm xuống, xoa xoa mặt A Thụ, nhét một viên kẹo qua, lập tức đổi lại được phong thư trong tay hấn.

Nhanh chóng mở ra liếc một cái, cũng là một tờ khế đất, nhưng không phải Thẩm trạch cũng không phải Thục viên. Thẩm Thời Linh hét lớn một tiếng: “ Bây giờ tiểu tử người lợi hại quá à nha, thế này là muốn Kim Ốc Tàng Kiều sao? Mua một tòa nhà xa hoa như vậy! Mau mau thành thật khai báo, muốn giấu tiểu kiều kiều nào đây?”

Thẩm Anh hấp tấp định đoạt lại, nhưng vương Hồi Cam ôm trong ngực, vì thế lực chiến đấu của hấn cũng giảm mạnh.

Thẩm Thời Linh cầm tờ khế đất kia, đưa đến trước mặt Mạnh Cảnh Xuân: “ Tiểu Mạnh, muội có biết chuyện này không?”

Mạnh Cảnh Xuân cau chặt mày, nhìn rõ nét chữ trên đó, làm bộ làm tịch nhìn Thẩm Anh, ai oán nói: “ Quả nhiên thói xấu có mới nới cũ của Tướng gia là sự thực..... Chưa gì đã muốn mua nhà mới cưới dâu mới hay sao.....”

Thẩm Anh gấp chết rồi, vội nói: “ Làm gì có!”

Mạnh Cảnh Xuân không thể diễn tiếp được nữa, bỗng nhiên hà hà cười một trận. Nàng cầm lấy khế đất từ trong tay Thẩm Thời Linh, lại nhìn nhìn, rất là bình tĩnh nói: “ Nhìn bộ dáng Tướng gia chắc là định chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi. Lo trước tính sau đến mức này, thật đúng là khiến người ta —— ”

Thẩm Thời Linh cảm thấy thật nhàm chán, liếc Thẩm Anh, nói: “ Người đừng có xem nữ nhi như bảo bối như thế nữa, kiểu gì cũng có một ngày thành nữ nhi nô. Không chừng mai một Hồi Cam trưởng thành thành một đại cô nương rồi, sẽ lập tức ghét bỏ người, xem đến lúc đó người đi đâu mà hối hận.” Nàng ngồi xổm xuống, ôm ôm A Thụ: “ A Thụ à, phụ thân con không thích con rồi. Hay là con đi theo cô cô đi? Hôm nay ở trong phủ chơi với đệ đệ, không cần đi nữa.”

A Thụ lắc đầu, cực kỳ ngây thơ trả lời: “ Đệ đệ vui vẻ, chơi không vui.....” Hấn nói xong lại nín chặt lấy gót áo Mạnh Cảnh Xuân: “ A Thụ có mẫu thân.....”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng bế hấn lên, vẻ mặt áy náy nói với Thẩm Thời Linh: “ Con nít nói bậy, trưởng tử.....”

Đương nhiên Thẩm Thời Linh biết là con nít nói bậy, lại xoa xoa mặt A Thụ, nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Tiệc rượu bên kia đã chuẩn bị gần xong rồi, đi ra đó trước đi.”

Nàng nói xong liền đi trước, dường như A Thụ biết mình nói sai, vùi đầu trong cổ mẫu thân, không ừ hử tiếng nào.

Mạnh Cảnh Xuân vuốt vuốt lưng hắn, xoa xoa đầu hắn, giọng ôn hòa: “Chẳng qua bây giờ đệ đệ còn chưa biết nói chuyện. Hồi trước con cũng từng như thế, sao lại có thể nói hấn vụng về chứ?”

A Thụ càng vùi đầu thấp hơn, một lúc lâu sau mới lộ ra hai con mắt, thành thành thật thật nói: “A Thụ sai, sau này không nói nữa.”

Thẩm Anh thấy vậy, nói: “Con mau mau xuống đi. Người đã lớn tòng ngồng thế rồi, sao còn không biết xuống mà để cho mẫu thân ôm, không sợ mẫu thân mệt à?”

A Thụ sợ bị phụ thân coi thường, tuy rằng hết sức luyến tiếc, nhưng cũng chỉ đành phải giẫy vài cái, ra hiệu Mạnh Cảnh Xuân thả hắn xuống dưới. Mạnh Cảnh Xuân cười nhẹ, thả hắn xuống, duỗi tay qua nắm lấy tay hắn, lại nghiêng đầu nói với Thẩm Anh: “Thằng bé mới nhỏ như vậy mà, chàng cần gì phải thế. Lần sau chàng mà còn hung dữ với thằng bé, thiếp sẽ trở mặt đấy.”

A Thụ đứng ở một bên, cực kỳ đồng ý mà gật gật đầu.

Thẩm Anh thấy tiểu gia hỏa kia tự mãn như thế, liền nghiêm mặt, cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn một cái. Tiểu gia hỏa lập tức rụt rụt cổ, càng nắm chặt tay Mạnh Cảnh Xuân hơn.

Tiệc trăm ngày lần này có không ít người tới dự, Tông Đình mang hai cái khóa trường mệnh, đưa mỗi người một cái, rất là công chính.

Ngoài ra, Tông Đình còn mang rất nhiều đồ ăn tới cho A Thụ. A Thụ vô cùng thông minh, nhận lấy bao đồ, ngẩng đầu liền gọi Tông Đình “cữu công công”, khiến Tông Đình nghe mà vui như mở cờ trong bụng, lập tức khiêng tiểu gia hỏa lên vai.

Tông Đình cười nói: “A Thụ à, con gọi như vậy, e là phụ thân con càng thêm không thích con đó.”

Thẩm Anh đứng bên cạnh đen mặt, ôm Hồi Cam đi thẳng vào trong.

Đội Nghiêm Học Trung ôm Thẩm Hoán ra, Hồi Cam nhìn nhìn tiểu tử mập mạp ở đối diện mình, vậy mà lại nghiêng thân ra nhường trước, duỗi tay qua néo lấy khuôn mặt kia.

Dường như Thẩm Hoán mới vừa tỉnh ngủ, hai mắt mịt mịt mờ mờ, có vẻ như rất sợ người, bị Hồi Cam bóp như vậy, khuôn mặt liền nhăn nhó chui vào trong lòng Nghiêm Học Trung.

Tông Đình đứng ngoài nhìn, nói với Mạnh Cảnh Xuân bên cạnh: “Tiểu cô nương nhà các người mới thế này mà đã lợi hại, mai mốt e là con trai nhà Nghiêm đại nhân sẽ bị bắt nạt mất.”

Mạnh Cảnh Xuân lẩm bẩm: “Còn không phải sao, cũng không biết tính tình giống ai nữa.” Hồi Cam mềm nhũn, bộ dáng khiến người ta yêu thích cực kỳ, ngũ quan tinh xảo, lại cực giống Mạnh Cảnh Xuân. Nhưng tính tình này, lại có vài phần bóng dáng của Thẩm Thời Linh trong đó.

Mọi người vui cười, gia đình hòa thuận vui vẻ, dường như không thể tốt hơn được nữa.

Mạnh Cảnh Xuân do dự một lúc lâu, cuối cùng mở miệng hỏi: “Hoàng hậu nương nương còn khỏe không?”

Từ sau khi Đồng Tiêu Dật từ quan, nàng cũng chưa từng nghe thấy tin gì của Đồng Tiêu Dật. Tuy trong cung không hề có động tĩnh gì, nhưng cũng có người suy đoán, thật ra Đồng Tiêu Dật cùng với Tử Giang không ở trong cung.

Bây giờ Thẩm Anh đã không chú ý bất kỳ chuyện gì trong triều nữa, lại càng không đi tìm hiểu, vì thế nàng cũng chưa từng hỏi Thẩm Anh.

Đôi mắt hoa đào của Tông Đình hơi híp lại, tầm mắt rơi xuống cây hợp hoan trước phòng, nhàn nhạt cười nói: “Người vẫn còn nhớ vị cô cô kia của người à, chỉ đáng tiếc lúc này chắc là Hoàng hậu nương nương không tiện xuất cung, lại càng không tiện gặp người. Bảo bối của Hoàng thượng đấy.”

“Nói vậy tức là, còn ở trong cung?” Vậy mấy lời đồn trước đó đều là tin đồn vô căn cứ?

“Khoảng vài ngày trước đây, ta từng gặp nàng ấy.” Mấy lời kể tiếp của Tông Đình còn chưa kịp ra khỏi miệng, phía sau cũng đã vang lên một giọng nữ quen thuộc —

“Sao? mấy ngày trước Tông đại nhân từng gặp ta à? Sao ta lại không nhớ được nhỉ.”

Tông Đình giật mình quay đầu lại, thấy Đồng Tiêu Dật, vội vàng định thỉnh an, lại vương A Thụ còn đang ngồi trên vai, nhất thời có phần chân tay luống cuống.

A Thụ thấy Đồng Tiêu Dật lạ mắt, sững sờ nhìn nàng một lúc.

Đồng Tiêu Dật cũng nhìn hắn, nói: “Xuống dưới đi, cữu công công của con cũng không còn trẻ nữa, đừng để lão nhân gia mệt mỏi.”

Tông Đình bị nàng nói một câu, nghẹn họng, không đáp lại được tiếng nào. Đồng Tiêu Dật cười cười, ôm lấy A Thụ: “Biết phải gọi ta là gì không?”

Mạnh Cảnh Xuân bị Đồng Tiêu Dật lặng lẽ bất ngờ đến thăm, cũng giật nảy mình. Đồng Tiêu Dật nhìn nàng, cười nói: “Bây giờ tiểu nha đầu làm mẫu thân rồi, ngay cả tiếng cô cô cũng không gọi nữa à?”

Mạnh Cảnh Xuân vội vàng gọi nàng một tiếng: “Cô cô.”

Đồng Tiêu Dật quay lại nhìn A Thụ, nói: “Mẫu thân của con gọi ta là cô cô, con biết nên gọi ta bằng gì chưa?”

Tiểu gia hỏa ngó ngó Đồng Tiêu Dật, đột nhiên thấy có chút buồn bực. Hắn ra vẻ suy nghĩ hồi lâu, cực kỳ không đành lòng gọi tiếng này đối với một nữ nhân thoát nhìn không hề già tí nào, thấp thỏm kêu lên một tiếng: “Cô..... Nãi nãi.”

94. Chương 94: Chương Cuối (thượng)

Lần này Đồng Tiêu Dật về kinh, là bởi vì có một ngày Tử Giang hỏi nàng: “Phụ thân ở đâu?” Đứa bé này thông minh bất ngờ, hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của Đồng Tiêu Dật. Chỉ mới nhỏ như vậy nhưng đã học nói rất nhanh, mỗi ngày quần lấy nàng đòi phụ thân.

Dù sao Đồng Tiêu Dật cũng không thể biến ra một phụ thân cho hắn, không còn cách nào khác, chỉ đành phải về kinh.

Nàng nghe nói Thẩm Anh đã dâng sớ từ quan, tuy Hoàng thượng còn chưa chuẩn tấu, nhưng lần này vừa kéo chính là một năm, Thẩm Anh chưa từng lên triều lần nào, lương bổng cũng đã ngừng, trên thực tế không khác gì đã từ quan. Lại nghe nói Thẩm gia có thêm hai đứa bé, được biết đang tổ chức tiệc trăm ngày, liền dỗ cho Tử Giang ngủ, còn mình thì lặng lẽ xuất cung.

Nói là lặng lẽ, thật ra phía sau có người đi theo. Hình như Hoàng thượng sợ nàng có thể chạy thoát bất cứ lúc nào, chỉ cần nàng vừa ra cửa, liền sai người lén lút đi theo. Đồng Tiêu Dật biết, nhưng chẳng hề vạch trần. Người kia thật là đàn độn, Tử Giang ở trong cung, sao nàng có thể một mình chạy trốn chứ, nghĩ nàng vô tình đến thế sao.

Bên trong Thẩm trạch vô cùng náo nhiệt, nàng đứng ngoài cửa rất lâu, cũng hâm mộ không khí vui mừng này. Cho đến khi bước vào cổng lớn, nhìn thấy bóng lưng của Mạnh Cảnh Xuân, bấy giờ mới có cảm giác quen thuộc. Tông Đình vẫn mang dáng vẻ phong lưu như xưa, nam nhân đã quá ba mươi mà dáng người vẫn cứ thẳng tắp như ngày nào, bóng lưng ấy càng có thêm vài phần ý vị. Tiểu tử được công kênh trên vai kia, chắc hẳn là A Thụ đi?

Lặng lẽ đến gần, mới nghe được Tông Đình đang khua môi múa mép, liền trả lời một câu, lại không ngờ Tông Đình kinh ngạc đến thế. Ngày xưa còn có thể ngồi quây quần bên bàn cơm, trêu ghẹo lẫn nhau, còn

bây giờ bọn họ thấy nàng, lại là gấp rút hành lễ. Được mắt trong này, cũng chỉ có một mình Đồng Tiêu Dật hiểu mà thôi.

A Thụ biết điều, gọi nàng một tiếng cô nãi nãi, làm người ta mừng đến mức thật sự muốn ôm tiểu oa nhi này vào cung.

Mạnh Cảnh Xuân đứng bên cạnh nói: “A Thụ xuống đi, lớn như vậy rồi, sao vẫn còn để người ta bế chứ?”

A Thụ chu mỏ, hơi giãy giãy, ra hiệu Đồng Tiêu Dật thả hấn xuống dưới. Hấn biết, chỉ có ở trước mặt phụ thân, mẫu thân mới sủng hấn, còn ở trước mặt người ngoài, xưa nay đều yêu cầu khắc nghiệt với hấn.

Đồng Tiêu Dật thả hấn xuống, chợt hỏi hấn: “Có muốn tiến cung đi học không?”

Trông mắt A Thụ chuyển chuyển: “Cung là gì ạ?”

Mạnh Cảnh Xuân đứng một bên, không biết nên nói gì cho tốt, Đồng Tiêu Dật mỉm cười, nói với A Thụ: “Đợi tương lai con phải đi học đọc viết chữ, liền tiến cung học bài chung, được không?”

A Thụ thấy người trước mắt rất là hoà nhã dễ gần, liền liềm mạng gật gật đầu.

Mạnh Cảnh Xuân đứng một bên không nói gì, Đồng Tiêu Dật đứng thẳng lại, xoa xoa đầu A Thụ, nói với Mạnh Cảnh Xuân: “Chuyện này không cần gấp, tương lai còn phải xem ý nguyện của bọn trẻ thế nào. Ta biết người không phải là quá tình nguyện, nhưng mà —— đừng nghĩ mọi việc tuyệt đối như vậy.”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói “Không dám”, Đồng Tiêu Dật sáp lại gần, nói với nàng: “Không cần quá câu nệ, đã nhận là cô cô, tức là người một nhà.”

Bên kia Thẩm Thời Linh cũng thấy Đồng Tiêu Dật, nàng ngược lại không quá câu nệ thân phận của Đồng Tiêu Dật, chỉ xem nàng ấy như Đồng đại nhân lúc còn ở Sở, vội vàng tiếp đón, mời nàng qua uống rượu.

Bạn cũ gặp lại, trong bữa tiệc khó tránh uống nhiều thêm vài cốc. Thẩm Anh lại vẫn như cũ, rượu tới nhất định từ chối, rất là mất hứng, cho nên chỉ có thể bị một đám người trêu ghẹo đến mức thương tích đầy mình.

Hỏi về dự định sau khi từ quan, Thẩm Anh lại nói rất đều: “Phu nhân nói, muốn mở một hiệu thuốc bắc, ta làm trợ thủ cho phu nhân.”

Mạnh Cảnh Xuân lén giẫm hấn một cước ở dưới bàn.

A Thụ ngồi trên ghế cao, cả người đều nằm bò trên bàn, tự lực cánh sinh lột vỏ một con cua lớn, nói nhỏ: “Ăn bằm.”

Cả bàn tiệc phút chốc cười hà hà một trận, Tông Đình ngồi cạnh xoa bóp khuôn mặt hấn: “A Thụ à, mấy lời kiểu này là ai dạy con thế?”

Mạnh Cảnh Xuân vội nói lảng đi: “Con nít con nôi đừng nên ăn cua, lạnh lắm.” Nói xong liền cướp đoạt lấy con cua trên tay A Thụ, A Thụ đút ngón tay vào trong miệng liềm liềm, vẫn chưa thỏa mãn chép chép miệng, hơi có chút ai oán nhìn Mạnh Cảnh Xuân. Mạnh Cảnh Xuân vội lấy khăn ra, lau tay cho hấn.

Tông Đình vẫn không chịu buông tha, nói: “A Thụ mau mau nói cho cữu công công đi, ai dạy con con nói câu này đấy?”

A Thụ cấp tốc xoay xoay đôi con ngươi, ánh mắt hướng về phía Mạnh Cảnh Xuân, có vẻ như đang cân nhắc. Mạnh Cảnh Xuân thấy thế, lập tức lột một con tôm đưa cho hấn, A Thụ nhai nhai, nuốt xuống rồi mới nói: “Không ..... Không nhớ được.” (Editor: Đều y như cha a ~~)

Tông Đình nhìn thấy, cực kỳ buồn cười, thầm nghĩ Thẩm Anh ở trong nhà chắc là đã ăn bao nhiêu là uất ức rồi, lại thấy A Thụ đặc biệt dễ thương, cười cười rồi thở dài.

Bên kia Đồng Tiêu Dật nói: “Nếu Tông đại nhân thích con nít đến thế, vậy sao lại lần nữa mãi không chịu lập gia đình?”

Tông Đình cười nhạt, trả lời hết sức thản nhiên: “Không phải ai cũng có phúc khí cưới được một phu nhân có thể nuôi sống mình.”

Thẩm Anh im lặng nửa ngày, cũng chỉ nói một câu: “Luận điệu hoang đường, rõ ràng là bản thân mình phong lưu thành tính. Người có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, chắc người cũng đếm không hết?”

Tông Đình hơi nhú mày, lại bóc một con tôm cho A Thụ: “Cách sống mỗi người khác nhau, cần phải thông cảm cho nhau một chút.” Lại nhìn a Thụ: “A Thụ nói đúng hay không?”

A Thụ gật gật đầu.

“Vậy sau này cứ công công già rồi, răng không nhai được, xương cốt không đi được, A Thụ sẽ chăm sóc dưỡng lão cho cứ công công chứ?”

A Thụ lại gật gật đầu.

Thẩm Anh nghe không vô, thoáng chốc đứng lên, ôm A Thụ xuống, đổi vị trí cho hắn, còn mình thì kéo ghế đến ngồi bên cạnh Tông Đình.

Tông Đình chặc chặc hai tiếng, nhìn hắn nói: “Ta nói, lúc đó người hại ta phải vào ngục thì cũng thôi đi, bây giờ còn ngăn không cho A Thụ dưỡng lão cho ta. Lòng dạ hẹp hòi, thực đúng là khiến người ta giận sôi gan.”

Thẩm Thời Linh nói xen vào: “Xưa nay hắn đã là cái kiểu đó rồi, bây giờ Tông đại nhân mới biết, không khỏi quá muộn.”

“Nhưng mà ta còn phải bám vào hắn.” Tông Đình nâng cằm, lười biếng nhìn Thẩm Anh, “Vẫn nên quên chuyện từ quan đi. Người không làm Tả tướng, ta cũng không có cơ hội làm Hữu tướng nha.”

Thẩm Anh cười lạnh, nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái: “Về điểm này, ta không thể toại nguyện người rồi.”

“Đừng nên nói năng quá kiêu ngạo. Ta có nghe nói, hồi trước người nào đó cầu hôn —— ”

Tông Đình còn chưa kịp nói đến điểm quan trọng, Thẩm Anh bỗng nhiên đứng lên kéo hắn dậy, lôi hắn đi ra ngoài.

Mạnh Cảnh Xuân gác đũa xuống.

Khi Tông Đình quay lại, cũng không nhắc đến chuyện đó nữa. Bữa tiệc trăm ngày coi như cũng đã ăn uống tận hứng, nói là hẹn lại lần sau, e là lần sau này phải đợi đến khi Hồi Cam cùng Thẩm Hoán đầy năm, chờ thêm một năm nữa.

Bạn cũ tri tâm, không bao giờ chê là quá nhiều.

***

Cuối cùng Thẩm Anh vẫn không thể từ quan như ý nguyện.

Năm đó dâng sớ muốn cầu hôn Mạnh Cảnh Xuân, từng hào hùng nói phải bán mạng cho triều đình thêm mười năm nữa, giấy trắng mực đen rành mạch rõ ràng. Món nợ này, Hoàng thượng vẫn luôn ghi nhớ kỹ. Đương nhiên, biết được nội dung của cuốn tấu chương này, chỉ có ít ỏi vài người, mà Mạnh Cảnh Xuân lại không nằm trong số đó.

Loại chuyện này, có thể giấu thì vẫn nên giấu suốt đời.

Vì thế, khi Thẩm Anh đứng trước mặt ái thiếp nói, “Thôi, ta vẫn nên quay lại làm quan thôi”, ái thiếp xách lỗ tai hắn, cắn răng nói: “Hạng người lật lọng như thế, buổi tối ngủ trên đất!”

Nhưng tục ngữ cũng có câu, đầu giường tranh cãi cuối giường hòa, đôi vợ chồng nhỏ cãi nhau phát hỏa một chút rồi thôi. Cho nên Thẩm Anh vốn nằm ngủ trên đất, đến sáng sớm tỉnh dậy lại đang ôm ái thiếp nằm dính ở trên giường. Nhưng rốt cuộc cũng không thể thân mật được bao lâu, vì mỗi con nào đó nằm trên giường nhỏ sắp đối chết.

Vì Thực viên có thêm nhân khẩu, càng thêm náo nhiệt. Đợi Hồi Cam lớn hơn một chút, hiệu thuốc của Mạnh Cảnh Xuân cũng được khai trương.

Thẩm Thời Linh giúp rất nhiều, lại nói nếu Mạnh Cảnh Xuân buôn bán tốt, không quá ba năm sẽ có chi nhánh.

Mạnh Cảnh Xuân cười nói sẽ không, kết quả một câu thành sấm.

Năm đó, chính là năm Kiến Xương thứ bảy.

Mạnh Cảnh Xuân ở trong chi nhánh, tay chân lạnh lẽo xem xong sổ sách, chỉ mấy chỗ không đúng cho chương quầy nhìn qua, rồi bảo là trong nhà có chuyện, phải trở về. Bây giờ nàng làm việc hùng hù hỏ hỏ, ánh mắt nhìn sổ sách cùng được liệu thật sự là rất độc. Tiểu nhị mới tới đây làm, nhìn thấy bà chủ như thế, không khỏi hiếu kỳ hỏi chương quầy một câu: “Bà chủ có xuất thân thế nào?”

Chương quầy vờ vờ chòm râu dê, quay đầu lại, lật xem sổ sách, dọa nạt hân: “Bà chủ này của chúng ta ấy à, xuất thân từ hình ngực, từng làm trong Đại Lý tự, cực kỳ lợi hại! Người đừng có trốn việc, lỡ như bị nàng bắt được, người liền xong đời.”

“Vâng vâng.” Tiểu nhị nghe vậy, bị dọa sợ, cũng không dám nhiều lời nữa, lập tức nhanh nhẹn bưng cái sọt đến hậu viện làm việc.

Hôm đó chính là sinh nhật của Hồi Cam cùng Thẩm Hoán, nói là do Mạnh Cảnh Xuân làm chủ, sinh nhật năm nay liền tổ chức ở Thục viên.

Từ sau khi hai đứa nhóc này ra đời, sinh nhật hàng năm liền trở thành lý do để đám người lớn tụ tập lại ăn cơm uống rượu cùng nhau.

Hồi Cam thích náo nhiệt, đương nhiên là rất vui sướng, thân hình nho nhỏ khiến người ta phải thương yêu, cho nên kiểu gì cũng có thể nhận được một đồng quà lớn. Thẩm Hoán cũng không kém, chỉ đáng tiếc, món quà lớn nhất mà thằng bé thu được hàng năm, đều là do mẫu thân tặng.

Hai đứa nhóc đã biết cãi nhau, Hồi Cam cứ gọi “Hoán Hoán, Hoán Hoán” suốt, vì thế mọi người trong nhà cũng đều gọi Thẩm Hoán là Hoán Hoán. Thật ra Thẩm Hoán không vui lắm, gọi như thế giống như mình bé lắm vậy.

Tính tình của hân hiền lành chậm chạp, mỗi khi chơi cùng với Thẩm Thụ, Hồi Cam, đều sẽ bị rơi vào thế yếu, sẽ bị bắt nạt. Nhưng hân lại không dám nói với Thẩm Thời Linh, bởi vì Thẩm Thời Linh cực kỳ nghiêm khắc với hân, nếu mấy chuyện kiểu này mà còn phải khóc lóc sụt mướt đi tố cáo, mẫu thân sẽ lại mắng hân là không tiền đồ thôi.

Sinh nhật năm nay, Hoán Hoán không quá vui vẻ.

Phụ thân yêu thương hân nhất lại đi công tác ở Sở Châu, không biết hôm nay có về kịp hay không.

Sáng sớm, Ngưu quản gia đã đưa hân đến nhà của Thừa tướng cữu cữu, để hân đợi trong Thục viên. Tiểu thọ tình Thẩm Hồi Cam đã thay quần áo mới, đi theo sau lưng ca ca, cười vô cùng vui vẻ. Hoán Hoán thấy bộ quần áo mới của Hồi Cam, mím mím môi.

“Hoán Hoán, đệ không có quần áo mới à?”

“Mẫu thân của đệ..... rất bận.”

“Không phải đệ có phụ thân sao?”

“Phụ thân của đệ.....” Nói đến đây, Hoán Hoán sắp khóc tới nơi, thường ngày cũng chỉ có phụ thân là biết những ủy khuất của hân: “Phụ thân của đệ..... cũng bận.”

Hồi Cam đứng trước mặt hân, xoa xoa mắt hân: “Thật đúng là không có tiền đồ mà, khóc cái gì chứ. Phụ thân của tỷ cũng rất bận, nhưng cũng may quần áo mới cho tỷ mà.”

Thẩm Thụ khoanh tay đứng một bên, bộ dáng trang nghiêm như tiểu đại nhân, nhanh chóng đưa ra kết luận: “Hoán Hoán, xem ra cha mẹ đệ không thích đệ rồi.”

Hoán Hoán nghe vậy, rốt cuộc không nhịn được nữa, oa oa một tiếng, lập tức khóc òa.

Hôm nay Thẩm Anh nghỉ, đợi ở trong phủ, nghe thấy có tiếng trẻ con khóc bên ngoài, vội vàng bỏ sách xuống, đi ra.

Thẩm Anh thấy thế, hỏi A Thụ: “Con bắt nạt đệ đệ à?”

A Thụ vội bỏ tay xuống, cực kỳ nhu thuận đứng một bên, nói: “Không có ạ.”

Lại hỏi Hồi Cam: “Có phải ca ca con bắt nạt đệ đệ không?”

Hồi Cam nhăn hàng lông mày nhỏ nhắn, bộ dạng cực kỳ ủy khuất: “Không có ạ.” Nàng chỉ Hoán Hoán, nói: “Là hấn tự nhiên khóc thôi.”

Hoán Hoán khóc càng lợi hại hơn.

95. Chương 95: Chương Cuối (hạ)

Thẩm Anh sợ nhất là trẻ con khóc, lần này Hoán Hoán khóc hung mãnh như thế, làm cho hấn cũng luống cuống chân tay. Mắt thấy chỉ một lát nữa Thẩm Thời Linh sẽ đến, nếu nàng thấy con trai mình khóc đến thế này, kiểu gì cũng phải cáu giận một trận lớn.

Đang lúc Thẩm Anh mặt ủ mày chau, rốt cuộc cứu tinh cũng đến! Mạnh Cảnh Xuân vừa mới từ hiệu thuốc trở về gấp, thấy tình hình này, vội vàng bế Hoán Hoán lên, vừa vuốt vuốt lưng hấn, vừa dịu dàng dỗ dành: “Hoán Hoán không khóc, mẫu thân của con sắp đến rồi, nếu thấy con khóc, tất nhiên sẽ không vui vẻ, vậy thì sẽ không có quà sinh nhật đâu nha.”

Hoán Hoán thút tha thút thít, xoa xoa lỗ mũi, dụi dụi con mắt, cố gắng hết sức để ngừng khóc. Mạnh Cảnh Xuân bế hấn đi ra đằng trước, quẳng lại hai tiểu gia hỏa cùng với Thẩm Anh đứng ngơ ngác nhìn nhau.

Hoán Hoán cọ hết nước mắt lên vai Mạnh Cảnh Xuân, nghẹn ngào nói: “Cữu nương vẫn là tốt nhất..... Ô ô.”

Mạnh Cảnh Xuân xoa xoa đầu hấn, quay lại thư phòng, đặt hấn lên đệm, lại đi tìm một hộp kẹo, đưa cho hấn, dặn dò: “Không thể ăn nhiều, biết không?”

Hoán Hoán rất ngoan gật gật đầu. Tính hấn rất nhu thuận, mỗi lần Mạnh Cảnh Xuân đưa đồ ăn cho hấn, nói hấn chỉ được ăn bao nhiêu cái, hấn thật sự chỉ ăn bấy nhiêu cái, vô cùng thành thật.

So với hai tên quỷ nghịch ngợm A Thụ với Hồi Cam, Mạnh Cảnh Xuân càng thích đứa bé như Hoán Hoán hơn. Mà đứa bé này lần nào cũng đáng thương tội nghiệp như thế, thật sự là khiến người ta phải thương yêu.

Nàng lại nhét một quyển Tam Tự Kinh cho hấn, để hấn đọc một lát, liền đi gọi Thẩm Anh tới đây trông coi bọn trẻ.

Sáng sớm hôm nay, phụ bếp đã ra ngoài mua rất nhiều đồ ăn về, giữa trưa đầu bếp liền bận nấu nướng. Mạnh Cảnh Xuân đến xem, lại từ hầm rượu chuyển vào rượu ra. Hầm rượu nhỏ này là do lúc phụ thân còn sống xây nên, sau nhiều năm không dùng đến, hai năm gần đây Mạnh Cảnh Xuân rảnh rỗi không có chuyện gì làm, thường hay cất một ít rượu ngon vào đó, ngẫu nhiên cũng sẽ tự mình ủ một ít rượu mơ, đến tết lại lấy ra, tự mình uống hoặc là đem tặng người khác.

Thẩm Anh vốn không uống rượu, sau khi được Mạnh Cảnh Xuân hun đúc, bây giờ cũng thỉnh thoảng uống một ít, khoảng hơn một hai cốc. Nhất là mấy ngày mùa đông, buổi tối từ trong nha môn trở về, tay chân đều lạnh cóng. Hầm một bầu rượu, thông thả uống một lúc, hai người ngồi nói chuyện phiếm, cũng vô cùng dễ chịu.

Sống chung mười năm cùng với một người, vốn tưởng rằng thói quen sẽ không thay đổi, hóa ra cũng đều lặng yên vô thức đổi thay.

Năm đó nàng vẫn ngây ngô chưa hiểu chuyện, gan nhìn có vẻ lớn đến mức không có giới hạn gì, nhưng thật ra lại chính là một người nhát gan, hơn nữa còn rất lạnh chanh sơ suất. Tuy bây giờ đã thành thực hơn rất nhiều, lúc giơ tay nhắc chân sẽ toát ra vẻ khí độ cùng trầm ổn mà năm đó không dám mơ ước vẫn vợ,

nhưng khi ở chung với hần, ngẫu nhiên cũng vẫn phát cáu nháo loạn, trêu chọc một ít chuyện xấu năm xưa, tận trong khung xương vẫn là một đứa nhỏ.

Một mình Thẩm Anh dẫn theo ba đứa bé, thấy Mạnh Cảnh Xuân bận việc tới tới lui lui, muốn giúp một tay nhưng lại không còn sức để lưu ý.

Bên kia Hồi Cam cướp kẹo của Hoán Hoán, bên này A Thụ gục xuống bàn, trải tờ giấy ra, loạn tô loạn viết, Hoán Hoán nôn nóng đến mức sắp khóc lần nữa: “Cửu nương, cửu nương nói..... Không được ăn nhiều kẹo.”

Aiz, ba đứa chả có đứa nào để mình bớt việc. Thẩm Anh đành phải xoay người, xách ba đứa về, cầm lấy một quyển sách: “Đừng náo loạn nữa, hôm nay kiểm tra Đề Tử Quy, không trả lời được không được ăn cơm.”

Bên kia Hồi Cam xụ mặt: “Phụ thân, con đói.”

Thẩm Anh vội vàng tìm điểm tâm đưa cho nàng, lại nghiêm mặt nói: “Không được nháo.”

Rốt cuộc cũng đỡ được ba đứa khá ổn thỏa, bên kia Mạnh Cảnh Xuân cũng yên tâm chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật đêm nay.

***

Vị khách đầu tiên đến bữa tiệc sinh nhật, là Thẩm Đại Duyệt.

Nàng cũng đã hai mươi mấy tuổi, vóc dáng thay đổi không ít so với năm mười lăm tuổi, bây giờ thật sự là duyên dáng yêu kiều. Theo như Thẩm Thời Linh nói, cô nương đã thành thực, nhưng trên phương diện nào đó thì vẫn còn trống rỗng, chẳng biết lúc nào mới tìm được một nơi đất lành để đậu.

Đại Duyệt thì lại không quan tâm lắm, dù sao con đường làm quan của nàng cũng chỉ vừa mới bắt đầu. Nói là con đường làm quan, thật ra cũng không được tính là như vậy. Bây giờ chế độ nữ học đã tự phát triển thành hệ thống, Lễ bộ cho rằng tiên sinh dạy học cho nữ tốt nhất, chính là nữ quan. Vì thế triều đình liền mở riêng một khoa thi dành cho nữ, tuyển chọn người ưu tú về cả tài học và phẩm hạnh, đi làm tiên sinh trong trường nữ.

Đại Duyệt không tham gia ngay từ lúc đầu, mà chỉ vừa mới tham gia kỳ thi năm nay. Vốn dĩ Thẩm lão gia không yên tâm để nàng đi một mình, vả lại cũng nhớ nhung một đôi con trai con gái ở kinh thành, bèn nói, nàng muốn đến kinh thành để thi cũng được, nhưng phải mang theo lão già này. Vì thế Thẩm Đại Duyệt liền dẫn theo cha già, vào kinh đi thi.

Thẩm lão gia ở một thời gian trong tòa nhà của Thẩm Thời Linh, thấy bọn họ đều sống rất tốt, cũng yên tâm phần nào, lại la ó là kinh thành quá nhàm chán, trước khi thành tích thi cử của Đại Duyệt được công bố, đã vội vàng lặn lội đường xa quay về Hoa Dương, ai cũng không khuyên nổi.

Không ngờ lần này Đại Duyệt vừa thi, lại đứng đầu bảng nữ. Thẩm Thời Linh nghe vậy, cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo —— nhà chúng ta toàn cho ra Trạng nguyên!

Cái gọi là hậu tích bạc phát(1), thật ra nàng lấy được vị trí Trạng nguyên cũng không có gì là quá đáng.

(1) Hậu tích bạc phát: Để dành nhiều nhiều, nhà ra từ từ. Ý là cần phải chuẩn bị đầy đủ thì mọi việc mới được giải quyết tốt.

Nàng không muốn quấy rầy tỷ tỷ và ca ca, từ sau khi Lại bộ phân công xong, liền tự mình dọn đến quan xá ở. Mà cực khéo chính là, căn nhà nàng ở trong quan xá cũng chính là căn mà hơn mười năm trước Thẩm Anh từng ở.

Lại cái gọi là —— quan xá kiên cố như sắt, quan lại như nước chảy(2).

(2) Câu này gốc của nó là ‘thiết đả đích doanh bàn, lưu thủy đích binh’, dịch ra là doanh trại làm bằng sắt, còn binh lính là dòng nước, ý chỉ doanh trại là cố định, mà hàng năm đều có lão binh đi, tân binh đến, giống như dòng nước chảy. Tác giả thay doanh trại với binh lính bằng quan xá với quan lại.

Chỉ có quan xá mới là mãi mãi.

Đại Duyệt mang quà đến cho cả ba đứa bé xúi quẩy, vì để công bằng, nên mang theo toàn là sách. Kết quả ba đứa bé nhận quà xong, ngoại trừ Hoán Hoán, thì hai đứa kia thì rõ ràng là mất hứng, cảm thấy quà của tiểu cô cô thật đúng là quá không thú vị rồi. Hai bé con này, mỗi khi mất hứng là sẽ viết hết lên trên mặt, kết quả bị Mạnh Cảnh Xuân không chút lưu tình giáo huấn một chút, hai đứa lại lập tức cúi đầu nói tiếng cảm ơn với tiểu cô cô, ngược lại khiến cho Đại Duyệt có phần không biết phải làm sao.

Sắc trời tối dần, thức ăn cùng với rượu đều đã được mang lên bàn. Mạnh Cảnh Xuân mở cổng đón khách, Tông Đình, Đồng Tiêu Dật lục tục đến, Nghiêm Học Trung cũng vội vàng chạy về từ Sở Châu trước khi trời tối, hơi có chút phong trần mệt mỏi. Đám con nít vui vẻ nhận quà, lại bởi vì bụng đói, nên đều tha thiết mong chờ nhìn món ăn trên bàn.

Hoán Hoán ngồi thành thật nhất, hần tở khổ với Nghiêm Học Trung một lát, sau khi được an ủi thì lại lập tức hài lòng thỏa dạ ngồi nghiêm chỉnh. Hai đứa nít quý A Thụ với Hồi Cam thì cứ nhảy lên nhảy xuống trên ghế, không có một lúc nào yên tĩnh. Mạnh Cảnh Xuân tới, trừng mắt một cái, hai đứa lại cực kỳ biết điều ngồi yên.

Hồi Cam nói: “Hoán Hoán, mẹ đệ còn chưa tới đâu.”

Hoán Hoán âm thầm nhích lại gần Nghiêm Học Trung, thẳng lưng nói: “Mẹ đệ về phủ mang quà sinh nhật đến cho đệ.”

Hồi Cam nói: “Thật à?”

Hoán Hoán liếc mọng gật gật đầu: “Thật!”

Hồi Cam lại nói: “Ồ.....”

Thẩm Thụ hát đệm theo: “Chưa chắc đâu nha, người lớn thích nhất là lừa mấy đứa con nít giống như đệ ấy.”

Lúc Hoán Hoán sắp khóc, nước mắt đang cuộn cuộn dâng trào trong đôi mắt, Thẩm Thời Linh đứng lúc hùng hùng hổ hổ đi tới, xách một bao to trong tay, trực tiếp đưa cho Hoán Hoán.

Hoán Hoán nơm nớp lo sợ mở ra, bên trong toàn là đồ ăn chưa từng thấy bao giờ, hần lập tức rất biết điều cảm ơn mẫu thân.

Mấy năm nay Thẩm Thời Linh buôn bán với ngoại tộc, thường hay mang về rất nhiều đồ chơi cùng với thức ăn mới mẻ hiếm lạ, lần nào hai đứa bé nhà Thẩm Anh cũng đều chỉ có thể hâm mộ nhìn. Gói đồ lớn của Thẩm Thời Linh hôm nay, quả thực đã chặn lại được họng của hai đứa, không tìm ra được cái gì để chế giễu Hoán Hoán nữa.

Hoán Hoán lục lục, tìm được một hộp bánh ngọt nhỏ, đưa tới trước mặt Hồi Cam, vô cùng nhu thuận nói: “Tỷ tỷ ăn.”

Hồi Cam cảm thấy khá là ngại ngùng.

Đám người lớn ngồi nhìn một bên, ai nấy đều cười. Quan hệ giữa con nít với nhau luôn đơn giản như thế, thật đúng là khiến người ta hâm mộ mà.

Mạnh Cảnh Xuân mở cổng lớn bên ngoài, đi thẳng vào trung thính, sợ muỗi nhiều nên đóng cửa trung thính lại. Tính tính một chút, mấy người nên đến cũng đều đến cả rồi, nhưng bàn tiệc lại vẫn còn một chỗ trống.

Thẩm Anh nghiêng đầu đi, nhẹ giọng hỏi Mạnh Cảnh Xuân: “Chẳng lẽ nàng còn mời người nào khác à?”

Mạnh Cảnh Xuân không đáp lời, ngược lại nói: “Không còn sớm nữa, mọi người cũng đói rồi, bắt đầu ăn thôi.”

Vì thế bữa tiệc sinh nhật vô cùng náo nhiệt cũng bắt đầu, hiển nhiên là trong bữa tiệc không thể thiếu đủ loại lời nói trêu ghẹo, đồng thời cũng khiến người ta cảm khái thời gian qua quá nhanh. Trong lúc vô thức, nơi khóe mắt đã có nếp nhăn nho nhỏ, thi thoảng leo lên núi cao một lần, cũng sẽ giật mình nhận ra bản thân đã không còn thể lực như năm xưa nữa, nhóm con nít ngày một lớn dần, từ khi tập tễnh học bước đi cho tới bây giờ đã có thể thuận lợi đọc thuộc lòng Tam Tự Kinh, Đệ Tử Quy..... Khắp nơi đều hiện lên dấu hiệu, báo rằng mình đã già.

***

Tiệc sinh nhật bên kia sôi nổi vô cùng, trong nha môn Công bộ lại vẫn còn thấp đèn sáng trưng.

Hoàng thượng chú trọng việc xây dựng cải tạo, các châu huyện mở rộng tu sửa thủy lợi, mấy năm này Công bộ luôn bận gần chết. Chủ yếu là, Kế tỉnh đáng chết luôn luôn ghét bỏ sổ sách của Công bộ hiện giờ làm quá rối, thường hay bác bỏ đồng sổ sách đã làm xong hết, bắt phòng thu chi của Công bộ làm lại.

Vì thế, Bạch Tồn Lâm bận đến sứt đầu mẻ trán. Cứ tiếp tục thế này, hắn sẽ bị phòng thu chi cùng với Kế tỉnh ngược chết mất.

Bởi vì quá bận, nên đến tận bây giờ mà tên gia hỏa này cũng không lo liệu nổi chuyện chung thân. Vậy lĩnh nhiều lương bổng như vậy làm cái quái gì? Cũng đâu có thời gian đi gặp giai nhân! Cứ nghĩ tới đó là lão lệ lại giàn giụa.

Đã rất lâu rồi hắn không được về nhà ngủ một giấc ngon, chỉ có thể nhịn cơn buồn ngủ kinh khủng xuống, giám sát trong nha môn.

Nhưng trong nha môn vừa có mấy tiến sĩ mới tới, ham ăn biếng làm, làm việc thì rối tinh rối mù, Bạch Tồn Lâm càng thêm nhức đầu.

Thừa dịp Bạch Tồn Lâm đi nhà vệ sinh, mấy vị tiến sĩ mới kia lại tụ tập vào một chỗ, thảo luận về mấy vị mỹ nữ thi đỗ tiến sĩ năm nay.

“Các người không biết à, nữ Trạng nguyên là muội muội ruột của Thẩm tướng, nghe nói rất xinh đẹp, gia thế lại tốt!”

“Bằng nhãn cũng rất lợi hại đó nha, mới mười bảy tuổi, đó mới là đang tuổi như hoa như ngọc! Chứ còn Trạng nguyên đã hơn hai mươi, quá già rồi!”

“Ngốc à, nếu có thể cưới được muội muội của Thẩm tướng, con đường làm quan tương lai không phải cũng sẽ được trôi chảy hay sao?”

Khi nói chuyện, cũng không biết Bạch Tồn Lâm quay lại từ bao giờ, ba vị tiến sĩ chỉ nghe sau lưng có tiếng thước gõ một cái, lập tức bị dọa sợ, vọt ngay về vị trí của mình.

Về mặt Bạch Tồn Lâm lạnh nhạt, nói: “Lúc các người vừa mới vào, ta đã nói gì với các người?”

Một tiến sĩ trong đó nói: “Đừng..... Thăm thính cuộc sống của đồng liêu.....”

Một tiến sĩ khác nói: “Đừng..... Khua môi múa mép.....”

Tiến sĩ còn lại nói: “Đừng..... Hiếu kỳ.....”

“Các người nghe rồi để nó trôi đi đâu hết rồi?!” Bạch Thị lang hiện tại không bao giờ nói cười tùy tiện, hắn hung hăng vỗ bàn lần nữa, “Lần sau tái phạm, tuyệt đối không tha!”

“Vâng vâng vâng.....”

“Làm việc!”

***

Bữa tiệc bên Thục viên vẫn còn chưa kết thúc, cơn hào hứng của mọi người đang đến cao trào, cửa trung thánh bỗng nhiên bị gõ vang.

Thẩm Anh nghiêng đầu nhìn Mạnh Cảnh Xuân, lại nhìn thoáng qua chỗ trống kia, mọi người đều yên tĩnh xuống.

Mạnh Cảnh Xuân đặt cốc trong tay xuống, nhìn Thẩm Đại Duyệt ngồi đối diện. Nàng cười cực nhẹ, lần trong đó là một ít chua xót cùng xúc động ——

“Đại Duyệt, muội đi mở cửa đi.”

Chính văn hoàn

96. Chương 96: Phiên Ngoại Một

Mùa xuân kinh thành năm ấy, ngày vẫn dài đằng đẵng như trước, khiến người ta cảm thấy thật mệt mỏi. Dọc theo suốt con đường, màu lá cây nữ trinh tử⁽¹⁾ đã chuyển từ nhạt sang đậm, thời tiết rõ ràng là sắp đến mùa hè.

(1) Nữ trinh tử (khác cây trinh nữ nhé) là một vị thuốc ở phương bắc, có tác dụng bổ gan bổ thận, thanh nhiệt, làm sáng mắt.

Tông Đình tránh né ánh mặt trời chói chang, đi sát vào mé trong của hành lang, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa, nâng tay gõ gõ, bên trong lại không có ai lên tiếng.

“Két ——” Cánh cửa gỗ của Hàn Lâm viện đã có hơi già cỗi, chậm chậm đẩy ra là sẽ phát ra âm thanh khiến người ta sồn gai ốc như thế, thật đúng là chán ghét mà.

Hắn cúi đầu đi vào, vừa định đóng cửa, lại thấy trong phòng có tiếng động, quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy trên bàn chất đầy sách, từ phía sau chồng sách có một cái đầu người chậm rãi hiện ra.

“Này, ngươi muốn chết sao.” Tông Đình bị dọa nhảy dựng, vốn tưởng là mọi người đều đã nghỉ, lại phát hiện vẫn còn có người ở đây.

Thẩm Anh nâng tay chống đầu, nhú nhú mày nói: “Điều Biên tu⁽²⁾ thật sự là quá phiền, một đồng sách như vậy, làm sao mà ta đọc hết được đây.”

(2) Biên tu: Sử quan thời xưa.

“Hắn cũng đâu có ở đây, ngươi trộm lưỡi một chút cũng có sao đâu. Ăn không?” Tông Đình cúi đầu vuốt vuốt nếp nhăn trên quần áo, tay kia xách hộp điểm tâm, đi đến bên bàn, đặt xuống chồng sách: “Ừ, thấy người đáng thương như vậy, chia một ít cho ngươi. Đừng có ăn hết nha.”

Thẩm Anh cầm lấy hộp điểm tâm, mở ra, cầm lên một khối ăn, ngọng ngọng nói: “Ngươi không ở Hộ bộ đi, chạy tới đây làm chi?”

Tông Đình cũng thật sự bực mình: “Một đám lão thất phu ở Hộ bộ làm việc dây dưa gần chết. Khoản mục thủy lợi ở Giang Châu viết rõ ràng như vậy, thế mà lão cứ kiểm tới kiểm lui, chả chịu đưa ra kết luận gì hết. Thật đúng là mắt kém mà, ta lưỡi dây dưa với bọn họ, nên đến đây tìm sách đọc.”

Thẩm Anh chậm rì rì ăn điểm tâm, lại nhanh chóng lật một trang sách qua: “Sách có gì hay đâu mà coi, đã đọc nhiều năm như vậy rồi.”

“Dù sao tiểu tử ngươi so với ta cũng vẫn có ích lợi hơn.” Tông Đình ngồi xổm xuống, chậm rãi tìm kiếm trong đồng sách bày trên mặt đất, trong miệng còn không quên trêu ghẹo: “Nếu mấy tiểu cô nương trong kinh thành biết đường đường Trạng nguyên lang mà lại không thích đọc sách, e là lòng sẽ tan nát hết.”

Rốt cuộc cái dạ dày trống rỗng của Thẩm Anh cũng được lót một chút, không còn quá buồn bực như thế nữa, chỉ nói: “Điểm tâm trong nhà bếp quan xá vậy mà càng làm lại càng tinh tế, xem ra lần tới phải đến sớm một chút.”

“Thối lắm, nhà bếp quan xá có thể đạt đến trình độ đó sao?” Tông Đình quay đầu liếc hắn một cái: “Đó là do sáng nay lão tử mua trên đường đấy.” Nói xong lại quay về tiếp tục lật sách: “Nói tới, gần đây cơm nước ở quan xá quả thực là chỉ có thể dùng để nuôi thỏ, ngay cả một tí tẹo thịt băm mà cũng không có. Ta gom được một ít bạc, không định ở quan xá nữa, ngươi thì sao?”

“Ta thấy quan xá rất tốt, hơn nữa lương của ta cũng không đủ để tự mua nhà.” Thẩm Anh cũng không ngẩng đầu lên, “Mới đến Hộ bộ một thời gian ngắn như vậy, thế mà đã bắt đầu mò một ít tiền đen, người làm giàu kiểu này bắt nhân bắt nghĩa lắm có biết không?”

“Ít giảng đạo với ta đi, chỉ có người là trong sạch.” Hình như Tông Đình không tìm được cuốn sách vừa ý nào, đứng thẳng dậy, cầm lấy điểm tâm ăn, liếc qua cuốn sách hắn đang đọc: “Ai da, cuốn sách chán như thế mà cũng đưa cho người biên soạn? Nếu rời khỏi Hàn Lâm viện này, người muốn làm gì?”

Thẩm Anh im lặng, suy nghĩ nửa ngày: “Ngự Sử đài? Hình bộ? Đại Lý tự?”

“Xem cái tiền đồ bé tẹo của người kia, toàn là mấy nha môn chả phát đạt nổi.” Tông Đình vừa ăn điểm tâm vừa dong đưa đi tới trước một giá sách.

Thẩm Anh cau mày: “Người làm quan vì muốn phát tài à?”

Tông Đình quay đầu lại: “Không thì sao? Rửa oan trả lại trong sạch cho người khác? Làm ngôn quan đắc tội người chết xong rồi bồi thường luôn cái mạng mình? Ta mà muốn những thứ đó thì đã không làm quan ở kinh thành. Làm quan kinh thành chính là muốn phát tài mà.”

Thẩm Anh không để ý đến hắn, cúi đầu đọc sách tiếp.

Trong phòng yên lặng một lát, hơn nửa ngày, Tông Đình mới mở miệng nói: “Nói tới, hình như Đại Lý tự Chu đại nhân rất lợi hại. Cấp dưới của ông ấy đều thăng quan đặc biệt nhanh, mỗi lần đánh giá cuối năm đều xếp ở đẳng trước. Nếu người muốn chuyển sang đó, làm trợ thủ cho Chu đại nhân là lựa chọn không tệ đâu.”

Thẩm Anh không để ý hắn.

Lại không ngờ một câu thành sấm.

***

Bỗng nhiên vào một ngày đẹp trời, Diêu Biên tu nói Thẩm Anh tạm thời không cần ở lại Hàn Lâm viện nữa, sang Đại Lý tự học một ít lễ nghi luật pháp đi.

Vì thế Thẩm Anh thu dọn hộp văn kiện, đi sang Đại Lý tự, lại không ngờ, ngay từ ban đầu đã không phải là muốn để cho hắn hiểu rõ luật pháp, mà nói là có vụ án cần phải điều tra, để hắn làm trợ thủ, chủ thẩm lại chính là Chu Dự Ninh Chu đại nhân.

Làm trợ thủ cho Chu đại nhân, là một chuyện rất có lợi cho sự nghiệp. Nhưng Thẩm Anh không rõ, Đại Lý tự có hằng hà sa số Thôi thừa Bình sự như thế, vì sao Chu đại nhân lại cứ khẳng khái chọn một kẻ được đẩy tới từ Hàn Lâm viện như hắn làm trợ thủ. Hắn chưa hỏi, Chu đại nhân đã chủ động làm rõ cho hắn biết: “Vụ án này cần phải điều tra bí mật, mấy người trong Đại Lý tự tra án quen rồi, kiểu gì cũng có mấy thói xấu hư hỏng. Người là người thông minh, chắc là hiểu đạo lý trong đó.”

Nghe đến đó, Thẩm Anh cũng đoán được một chút. Chu đại nhân gọi hắn tới đây, thật ra chẳng phải để cho hắn tra án gì, chỉ là đang tìm một người đi viết hồ sơ thôi. Tra án xử án không thể chỉ do một người định đoạt, cái này là quy củ. Chu Dự Ninh đã là chủ thẩm, hiển nhiên là không tiện viết hồ sơ.

Thẩm Anh bình tĩnh thần nhiên tiếp nhận sự sắp xếp này, bởi vì là án mật, nên chỉ có thể lặng lẽ điều tra. Nguyên phi nương nương ngủ mãi không tỉnh, Thái y viện cho rằng không có gì đáng lo, vài chén thuốc vào bụng mà vẫn không thấy Nguyên phi có chuyển biến gì tốt đẹp. Tiếp đó Mạnh Viện phán của Thái y viện lại chẩn bệnh kiểm tra, cho rằng Nguyên phi bị trúng độc, thế là phải nghĩ phương thuốc lần nữa. Sau khi Nguyên phi nương nương đổi thuốc, cuối cùng cũng tỉnh, nhưng thần trí lại không rõ ràng, có bệnh không phân biệt được ai với ai. Mạnh thái y cho rằng vì kéo quá lâu, không cứu chữa kịp thời, bị thương tổn đến đầu óc, cho nên mới có tình trạng này.

Nếu đã là trúng độc, vậy cần phải điều tra xem độc này tới từ đâu, ai hạ độc, hạ độc thể nào. Lúc Nguyên phi nương nương trúng độc lại đúng dịp Hoàng thượng đi nam tuần, cho nên hiển nhiên là người có ý đồ trong cung muốn thừa dịp Hoàng thượng rời cung mà làm ra chuyện mưu hại đó. Nấu độc được bỏ trong đồ ăn thức uống, vậy vì sao cung nữ thử độc bên cạnh Nguyên phi không xảy ra chuyện gì? Chu Dự Ninh áp giải mấy cung nữ cận thân trong cung Nguyên phi đến, trong đó có một người nhớ lại, nói là một ngày trước khi Nguyên phi ngủ mê không tỉnh, hoàng hậu từng sai người đưa điểm tâm đến. Nguyên phi thấy điểm tâm rất mới lạ, cũng vì không cảnh giác, nên chưa kịp cho người thử độc đã ăn rồi.

Như vậy, đối tượng hoài nghi lớn nhất lập tức biến thành Hoàng hậu nương nương.

Nhưng Chu Dự Ninh lại chưa có bất kỳ hành động gì, Thẩm Anh viết hồ sơ đến đây cũng ngừng lại, vì không có chứng cứ cho nên không thể tiến triển thêm bước nào. Nhưng chẳng bao lâu sau, Chu Dự Ninh lại viết ngoáy ra một phần tình tiết vụ án, đưa cho Thẩm Anh, bảo hắn chiếu theo đó mà hoàn thành hồ sơ này để đem đi lưu trữ.

Trên bản tình tiết vụ án đó viết, trong sổ cung nữ cận thân của Nguyên phi có một người là tai mắt của Tiết quý nhân, thuốc độc được nàng bỏ vào trong nước trà. Thẩm Anh nghi ngờ, dù sao chuyện này cũng không có chứng cứ, nhưng không biết từ khi nào Chu Dự Ninh đã thu được khẩu cung của cung nữ cận thân đó, liền thúc giục hắn mau mau kết thúc vụ án, niêm phong hồ sơ. Không ngờ vụ án này còn chưa kịp kết, bên kia vì bệnh của Nguyên phi mãi mà không khá hơn, bệ hạ đã giận lây qua Thái y viện. Bởi vậy, liền có người phát hiện chứng cứ chứng minh Mạnh thái y lén lút qua lại với Tiết quý nhân, cuối cùng lại suy ra nguồn gốc của thuốc độc đó, hơn nữa còn trách móc, bảo là lúc Mạnh thái y khám chữa cho Nguyên phi, cố ý kéo dài thời gian, làm lỡ việc chữa bệnh.

Cả nhà Mạnh Viện phán vào tù.

Vào lần đầu tiên khi Thẩm Anh đến ngục ghi chép khẩu cung, lập tức phát hiện sơ hở khắp nơi. Thứ gọi là chứng cứ mà Chu Dự Ninh đưa cho hắn, hắn đã so sánh một phen, tuy chữ viết trên mấy bức thư từ qua lại cực kỳ giống, nhưng vẫn cứ có cảm giác đó chỉ là giả tạo. Nhưng Tiết quý nhân đã bị ban lựa trắng, chính là chết không có đối chứng, cho dù Mạnh thái y có trăm miệng cũng không thể nào biện bạch được, liền dứt khoát không mở miệng nữa.

Ngày hôm đó, Thẩm Anh nán lại rất lâu trong ngục, nhưng Mạnh thái y vẫn không nói lời nào.

Lần đầu tiên tra án mà đã gặp phải cảnh ngộ này, hiển nhiên là Thẩm Anh cảm thấy có chút vô lực. Tông Đình thấy bạn tốt thường xuyên đi sớm về trễ, nửa đêm chờ hắn ở cửa quan xá, xách một ít đồ ăn nhẹ trong tay. Thẩm Anh mở cửa vào phòng, ném chìa khóa vào trong rổ, quay đầu lại hỏi hắn: “Người tới làm gì?” Giọng điệu có chút rầu rĩ không vui.

Tông Đình tháo giày, cúi đầu vào phòng, chỉ nói: “Chỗ này của người vẫn sạch sẽ như vậy à, chỉ tùy tiện ở chút thôi mà người cũng chỉnh trang lại thành như vậy, chẳng lẽ quyết định ở đây lâu? À đúng rồi, ta muốn ở đây tạm vài ngày.”

Thẩm Anh không muốn để ý đến hắn, đi ra hậu viện rửa mặt xong quay lại, nhắc chân đá đá Tông Đình đang nằm nghiêng trên chiếu đọc sách: “Tòa nhà mà người vừa mới mua đâu, sao không ở, lại chạy tới nơi này của ta làm chi?”

Tông Đình ngồi bật dậy: “Cái này mà người cũng không biết à, tòa nhà kia vừa mới sửa lại, giờ mà vào ở ngay thì sẽ không được may mắn. Ồi dào, người để cho ta ở ké hai ngày thì sao chứ, ta còn mua đồ ăn nhẹ cho người kia kia.”

Thẩm Anh ngồi xuống đối diện hắn, mở hộp điểm tâm ra, buồn bực không nói gì.

Tông Đình nói: “Sao thế? Nghe nói vụ án của Mạnh Viện phán thần bí vô cùng, người ngoài không dò la được tin tức gì hết. Rốt cuộc tình huống thế nào vậy? Ta thật là tò mò quá đi, người nói với ta một chút xem.”

Thẩm Anh rất kín tiếng, chỉ hờ hững nói một chút. Tông Đình ngồi xếp bằng, lo nghĩ, nói: “Theo ta thấy, chuyện này rất có khả năng là nội đấu trong Thái y viện, hơn nữa lại còn dính dáng đến chuyện trong cung, liền có thể giết người trong vô hình. Người ngấm lại xem, bây giờ Trương Viện sử cũng đã cao tuổi, qua hai năm nữa chắc chắn sẽ nhường lại vị trí, danh tiếng cùng với y thuật của Mạnh thái y đều rất tốt, hơn nữa đã lên đến Viện phán, vô cùng có khả năng sẽ trở thành Viện sử tiếp theo. Người mơ ước vị trí này nhiều như vậy, người xấu xa bản thủ đương nhiên cũng nhiều, vừa khéo lại gặp phải chuyện bí mật trong cung, bỏ đá xuống giếng chính là kẻ sách tốt nhất.”

Lời của Tông Đình, không phải là Thẩm Anh chưa từng nghĩ tới, nhưng hắn thật sự không nhân tâm nghĩ lòng người thói tha như vậy. Tông Đình thấy hắn như thế, duỗi thẳng chân ra đạp hắn một cước: “Này, bên trong triều đình, vinh hoa phú quý đều là hình tượng bên ngoài thôi, cứu tử nhất sinh mới là sự thật. Mọi người đều rất xấu xa, cho nên —— chúng ta chỉ có thể tệ hơn mới có thể sống sót. Người đừng quá ngây thơ như thế nữa, thật đúng là trẻ con.”

Tính tình Thẩm Anh quả thật là trẻ con, một lòng nhiệt huyết của hần lại gặp phải tình cảnh này, thật sự khiến người ta lạnh cả tim gan.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau hần lập tức quay lại ngục giam, Mạnh thái y đã lộ vẻ nản lòng thoái chí, vẫn không mở miệng như trước. Sau đó hần lại tới rất nhiều lần, có một ngày, khi hần đang định rời đi, Mạnh thái y lại gọi hần lại: “Thẩm Hàn lâm, không biết có thể giúp ta một việc được không.”

Mạnh phu nhân bị bệnh lâu ngày lại phải chịu khổ trong ngục, con gái của Mạnh thái y chẳng qua cũng chỉ mới tám tuổi. Lúc này Mạnh thái y chỉ cầu vợ con an toàn, liền có thể vui vẻ đi chết. Thẩm Anh vẫn là một thiếu niên, còn đang phải cố gắng nhai nuốt quyết định này trong bi thống, nhưng lại nghênh đón một đả kích càng lớn hơn. Bên phía Chu Dự Ninh nói tấu chương báo cáo vụ án đã được phê chuẩn rồi, thúc giục Thẩm Anh mau chóng viết cho xong hồ sơ vụ án để còn chuyển lên thẩm tra lưu trữ.

Lời phê của Hoàng thượng trên tấu chương chính là tịch biên cả nhà, lấy tội danh liên lụy để ban rượu độc cho gia quyến.

***

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Tông Đình không gặp được Thẩm Anh. Nghe đồng liêu bên Hàn Lâm viện nói, hình như Thẩm Anh bị ném vào trong đài ngục tự kiểm điểm, không chừng còn bị định cho cái tội lớn là phạm thượng. Tông Đình giật nảy mình, tên gia hỏa này điên rồi à, rốt cuộc hần đang mạo hiểm vì ai vậy! Đồ khốn! Tông Đình lập tức tìm đến Chu Dự Ninh, Chu Dự Ninh lại bày ra vẻ “Tên nhóc kia không chịu nghe khuyên bảo, kiểu gì cũng muốn dâng sớ xin được phúc thẩm, còn nói chúng có lúc trước đều là giả tạo. Đây không phải là đánh vào mặt ta sao?”.

Thẩm Anh ăn đau khổ trong đài ngục, Tông Đình chạy tới thăm hần, thở phì phì nói: “Tiểu tử ngươi như thế là xứng đáng, lão tử sẽ không quản chuyện của ngươi.”

Thẩm Anh từ bên trong song sắt đưa ra một quyển tấu chương: “Cầu ngươi, dâng tấu chương này lên trên giúp ta.....”

Tông Đình chẳng buồn nhận lấy, nhắc chân đá một cước qua: “Ngươi nhớ kỹ món nợ này cho ta.” Sau đó mới cầm lấy tấu chương, giấu vào trong tay áo, thở dài đi ra ngoài.

Tông Đình không nhìn xem cuốn tấu chương kia viết cái gì, nhưng có lẽ là tấu chương đó viết rất tốt, vì thế vợ con Mạnh thị được thả ra. Hôm đó Tông Đình nhận được tin, trong lòng cũng được trấn an, cúi đầu đá bay khối đá trước cửa đài ngục, lòng bỗng nhiên sáng sủa hơn được một chút. Thẩm Anh từ trong đài ngục đi ra, đồ mặc trên người hết sức bẩn thỉu dơ dáy. Hần vừa nhìn thấy Tông Đình, lại bất chợt nhớ tới gì đó, lập tức quay người lộn ngược trở lại.

Tông Đình thăm mắng trong lòng, thằng điên này, chẳng lẽ còn ngồi tù chưa đủ à? Hần vội vàng chạy vào định bắt Thẩm Anh quay về, kết quả lại thấy Thẩm Anh đi đến khu nữ lao. Tông Đình đứng ở xa xa, nhìn thấy hai mẹ con trong ngục, lòng hần cũng có chút cay cay. Cho dù được thả ra, nhưng cũng đã trở thành bé gái mồ côi cùng với góa phụ, sẽ phải sống gian khổ hơn lúc trước rất nhiều..... Chỉ vì bị đồng liêu ghen tị, liền trở thành kẻ xui xẻo chết thay trong màn cung đấu, thật sự là.....

Hần thở dài, lại thấy Thẩm Anh nói gì đó với bé gái kia, không khỏi nói thầm một câu: “Nói chuyện với con nít thì tốt xấu gì cũng phải ăn mặc cho chỉnh tề một chút chứ, bẩn thỉu dơ dáy như vậy..... Giời ạ, thật đúng là mất mặt mà.” Tông Đình quay đầu đi ra ngoài.

Bạn tốt ra tù, Tông Đình trích máu mời hần ăn một bữa thịnh soạn. Không ngờ đối phương lại không cảm kích, cả một bàn đầy ắp thức ăn mà hần chỉ quơ quào vài đũa, bộ dạng không có hứng thú, rất chi là buồn bực.

“Ngươi còn muốn thế nào nữa thì nói đi!”

“Không có gì.”

Tông Đình mang máng cảm thấy, hình như Thẩm Anh hiện tại không còn là Thẩm Anh mà hần quen biết xưa nay nữa. Hần duỗi tay ra, cách cái bàn vỗ vỗ vai Thẩm Anh, mím môi, nói: “Thật ra ta cũng buồn, nhưng có cách nào khác đâu.”

Lần cuối cùng Thẩm Anh đến ngục giam là đi cùng với Chu Dự Ninh, mang theo một chén rượu, nửa canh giờ, liền có thể lấy tính mạng người ta. Mạnh thái y không nói một câu dư thừa nào với hắn, biết được vợ con không còn gì lo lắng nữa, ông ấy cũng rất vui vẻ uống chén rượu này, nhưng rơi vào trong mắt Thẩm Anh, hắn lại thấy đặc biệt thống khổ.

Chu Dự Ninh thấy Mạnh thái y uống thuốc, nói là có việc phải đi trước, bảo Thẩm Anh ở lại thêm nửa canh giờ. Với Thẩm Anh mà nói, nửa canh giờ này thật sự rất giày vò. Mười mấy năm sống trên đời, hắn chưa bao giờ nhìn một ai chậm rãi chết đi ngay trước mắt mình. Tay hắn run lẩy bẩy.

Hắn không chứng kiến khắc cuối cùng kia, đập lên bậc thang, đi lên trên.

Ánh nắng ấm áp đã lâu không thấy chiếu rọi trên mặt đất, làm cho người ta có cảm giác như sống lại thêm một lần nữa.

Tông Đình nói không sai ——

“Này, bên trong triều đình, vinh hoa phú quý đều là hình tượng bên ngoài thôi, cử tử nhất sinh mới là sự thật. Mọi người đều rất xấu xa, cho nên —— chúng ta chỉ có thể tệ hơn, mới có thể sống sót.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tông Đình: Hừ, Thẩm Anh người từng cầu xin ta đó, đừng có quên.

97. Chương 97: Phiên Ngoại Hai

Năm mà Thành Hữu Xuyên kế vị, đất Sở đặc biệt lạnh, tuyết lớn rơi hết đợt này đến đợt khác, dường như có thể rơi mãi không dứt.

Vào khoảng thời gian này, nếu là những năm trước, đương nhiên là Thành Hữu Xuyên còn đang ở trong quan học giao du với đám con cháu thương hộ cùng quan lại, nhưng mùa đông năm nay, hắn không xuất hiện nữa.

Hồi trước lão Tương vương cho rằng, mời sư phụ đến cung dạy học riêng thì không thú vị, còn không bằng cho Thành Hữu Xuyên đến quan học, sư phụ nên phạt cứ phạt, nên mắng cứ mắng, yêu cầu đối xử bình đẳng, không thể kiêu căng, đương nhiên cũng không thể để cho mấy đứa nhỏ khác trong quan học biết thân phận của hắn. Vì thế từ khi Thành Hữu Xuyên còn rất nhỏ đã bị ném đến quan học, bạn bè xung quanh muốn kiêu gì cũng có đủ.

Lúc bảy tuổi, Thành Hữu Xuyên quen một thằng nhóc tên là Thẩm Anh, nghe đầu nhà bọn họ làm giàu từ quốc nạn, hơn nữa còn có một ít việc buôn bán cùng với mảnh khoe không thể bày ra trước công chúng. Nhưng mặc dù như thế, nhân duyên của Thẩm Anh ở trong quan học lại thật sự rất tốt. Đầu tiên, hắn rất thông minh, không những thông minh mà lại còn vô cùng chăm chỉ. Thứ hai, hắn cũng cực kỳ dễ nói chuyện, mỗi lần đến gần kỳ thi, người hỏi mượn ghi chép chú giải của hắn nhiều đến mức phải xếp hàng từ đầu thôn đến cuối ngõ. Trừ khi có ai đó mà hắn nhìn đặc biệt không thuận mắt, thì bình thường đều sẽ sẵn lòng cho mượn.

Thành Hữu Xuyên không thiếu ghi chép, nhưng hắn muốn xem thử xem rốt cuộc ghi chép của thằng nhóc có tên là Thẩm Anh đó tốt ở chỗ nào. Hắn với Thẩm Anh không học cùng một thầy, tuy bề ngoài thì quan học xưng là đối xử bình đẳng với học sinh, nhưng con cháu quan gia cùng với không phải con cháu quan gia, cũng vẫn bị chia lớp. Sáng hôm đó, hắn trốn học, đến học đường ở bên cạnh, canh me tóm Thẩm Anh, nhưng đứng đợi một lúc lâu mà sư phụ của bọn họ vẫn còn đang ngồi ở sau bàn giáo viên, nói thao thao bất tuyệt.

Thời tiết khá lạnh, Thành Hữu Xuyên ngồi đợi ở cửa lâu đến mức sắp ngủ gật.

Bỗng nhiên có một bàn chân đá về phía hắn: “Nè, ở chỗ kiểu này sao mà ngủ được?”

Thành Hữu Xuyên mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn, thấy một học sinh quan học mặc áo vải màu xanh, cả người ướt đầm đứng ngay trước mặt hắn. Mái tóc người đó nhỏ giọt tí tách, mặt xanh mét, làn môi đông lạnh đến mức tím tái hết cả, run lẩy bẩy toàn thân, chắc khoảng..... bảy, tám tuổi? Ừ, tuổi cũng không chênh lệch bao nhiêu so với hắn.

Mùa đông lạnh buốt như vậy, sao lại khiến bản thân mình chật vật đến thế kia.....

Thành Hữu Xuyên còn chưa kịp phản ứng, tên kia đã sốt ruột đi vòng qua hắn, nâng tay gõ gõ cửa. Sư phụ đang giảng bài bên trong bỗng nhiên ngừng tiếng, một lúc sau mới nói: “Vào đi.” Giọng nghe rất là dọa người.

Thành Hữu Xuyên cứ thế trơ mắt nhìn tên kia đẩy cửa vào phòng.

Tên kia cúi gằm đầu, hít hít lỗ mũi, đứng bất động ở sau phòng, xung quanh đã vang lên một ít tiếng nghị luận vụn vặt.

Sư phụ giảng bài bỗng nhiên vỗ thước, một tiếng “bốp” thanh thúy vang lên, dọa đám học trò bên dưới sợ tới mức im bặt.

“Cha mẹ khổ cực tạo điều kiện cho người đến trường, vậy mà người còn đến muộn?” Giọng điệu của sư phụ giảng bài rất hung dữ.

Tên kia đã bị đông lạnh đến phát run, nhỏ giọng nói: “Xin thưa với tiên sinh, trên đường đến trường con bị té vào trong kênh rạch, vất vả lắm mới bò lên được.....”

Sư phụ giảng bài cảm thước thông thả đi ra phía sau, nhìn nhìn hắn, thấy hắn ướt đầm toàn thân, cũng cảm thấy có phần đáng thương: “Được rồi, không phạt người, trở về chỗ ngồi đi.”

Thành Hữu Xuyên núp ở sau cửa, thấy vậy thì cũng sốt ruột. Mọi người nói, sư phụ của học đường bên này hung dữ cỡ nào, quả nhiên thật sự là vậy..... Xưa nay nghe nói, sư phụ bên này cứ cảm thấy con cháu quan gia cao quý bên kia không phải là con cháu quan gia nhất đẳng, vì thế muốn bọn họ học càng thêm khổ cực, càng thêm nghiêm túc. Nếu bị phát hiện đến muộn hoặc là trốn học, sẽ phạt thật sự rất ghê gớm.

Bây giờ vừa thấy, quả thật là như thế.

Thành Hữu Xuyên thấy sư phụ mãi mà không có ý cho tan học, đành phải lộn ngược về. Hắn giống như một tiểu đại nhân, chạy đi hỏi mượn giám thị một tấm chăn bông, lại quay về đứng đợi ngay trước cửa trường người ta.

Vất vả lắm mới đợi được sư phụ cho tan học, Thành Hữu Xuyên đứng ngay cửa, chặn lại Thẩm Anh đang muốn đi vệ sinh, đưa tấm chăn bông trong tay cho hắn: “Phiền người làm một chuyện ——” Hắn chỉ chỉ tên ướt đầm cả người trong gian phòng kia: “Người giúp ta đưa tấm chăn bông này cho hắn đi.”

Thẩm Anh với hắn chẳng qua cũng chỉ có vài lần duyên phận, cơ bản là không có giao tình gì, nhưng rốt cuộc Thẩm Anh là người dễ nói chuyện, liền giúp hắn chuyển tấm chăn bông. Tên ướt đầm kia quay đầu lại, thấy Thành Hữu Xuyên đứng ở cửa, liền ôm tấm chăn bông đi qua: “Ta tên Đồng Tiêu Dật.”

Ồ, Đồng Tiêu Dật, viết thế nào?

Thế là Đồng Tiêu Dật liền viết viết vẽ vẽ vào lòng bàn tay hắn.

Sau đó, hắn cứ thế mà nhớ rõ.

Trong vài năm qua, đã xảy ra rất nhiều chuyện, chẳng hạn như, theo số tuổi dần dần phát triển, hắn phát hiện thật ra Đồng Tiêu Dật là một cô nương, vì vậy còn tranh cãi một trận với tên Thẩm Anh cứng đầu kia, mấy phen còn xô đẩy đến mức suýt thì đánh nhau. Sau đó, Thẩm Anh cũng biết được Đồng Tiêu Dật là cô nương, nhưng không một ai để lộ tin tức này ra. Dù sao, nữ giả nam vào học trong quan học, cũng không phải là chuyện gì đáng để tuyên dương.

Mùa đông năm mười bốn tuổi, Thành Hữu Xuyên biến mất trong quan học, theo sau đó cũng một tin tức khác đưa tới, lão Tương vương qua đời.

Sau khi Thành Hữu Xuyên kế vị thì không đến quan học nữa, gánh nặng trên vai khiến hắn hiểu rõ, năm tháng vô lo ngày xưa đều đã trôi xa.

Đất Sở nơi biên thùi cần cỗi rồi ren, loạn trong giặc ngoài, tất cả thoát nhìn đều vô cùng hóc búa.

Cũng là vào năm ấy, sau khi đất Sở ngênh đón tân vương kế vị, lần đầu tiên mở cuộc thi tuyển quan.

Đồng Tiêu Dật với Tương vương gặp nhau lần nữa, chính là vào vòng thi cuối cùng trong đợt tuyển quan. Trước kia hắn dùng tên giả là Hữu Xuyên, đi học ở quan học, là học sinh của quan học. Bây giờ hắn lại trở thành người đứng đầu đất Sở, lập chí dẫn dắt đất Sở bước trên con đường giàu có yên vui.

Đồng Tiêu Dật mười lăm tuổi, đạt hạng nhất trong cuộc thi này, nhưng cũng không phải là do Tương vương quyết định. Các lão thần được nhìn thấy sự gan dạ cùng với tài hùng biện của Đồng Tiêu Dật, cảm thấy nàng có thể đảm đương danh hiệu đầu bảng này, sau khi thỏa thuận liền phá lệ trao tặng danh hiệu hạng nhất của cuộc thi tuyển quan cho một thiếu niên mười lăm tuổi.

Đất Sở nghèo vô cùng, trong cung cũng giống thế, Tương vương rất tiết kiệm, ngay cả yến tiệc ban thưởng sau khi kết thúc tuyển quan cũng miễn hết.

Lúc ấy là mùa đông, Đồng Tiêu Dật lần đầu tham dự vào triều chính, sau khi hạ triều đứng dưới mái hiên, bị đông lạnh đến mức run cầm cập. Quần thần đều đã tản đi hết, Đồng Tiêu Dật đứng lẻ loi trợ trợ dưới mái hiên. Nàng không biết mình đang chờ ai, cũng không biết có thể chờ được ai đến.

Thành Hữu Xuyên lặng lẽ nhìn nàng rất lâu, bộ dáng co rúm kia khiến hắn nhớ đến lần đầu gặp mặt, mái tóc nhỏ giọt toàn thân ướt đầm. Bây giờ nàng đã không còn là thiếu niên gầy teo nhỏ kia nữa, vào vòng cuối cùng của cuộc thi tuyển quan, tài hùng biện của nàng tốt đến mức khiến cho hắn phải lau mắt mà nhìn, khí thế kia như thể danh hiệu đầu bảng này là vì nàng mà đặt ra. Nàng muốn trở thành quan lớn của đất Sở, đem sức lực ra để phục vụ cho dân chúng, đây là lý tưởng của nàng.

—— Thật ra, lý tưởng này cũng không khác biệt lắm so với Thành Hữu Xuyên.

Thành Hữu Xuyên do dự rất lâu mới đi qua, mà nàng thì đang rụt cổ định bước xuống bậc thang. Hắn gọi nàng, Đồng Tiêu Dật quay đầu, đang định hành lễ thì Thành Hữu Xuyên lại nói: “Đồng Tiêu Dật, người là người đứng đầu bảng trong đợt tuyển quan đầu tiên kể từ khi Cô vương kế vị tới nay, Cô vương hy vọng tương lai người có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Cô vương, trở thành trụ cột đất Sở.....”

Nàng chỉ cười nhẹ, không nhìn ra một chút câu nệ nào trong đôi con ngươi trong veo kia, dáng vẻ thông dong giống như quay lại thời điểm khi còn ở quan học.

Nàng trả lời: “Được.”

Sau đó nàng tận tâm tận lực, từ tiểu lại trong Hoàng Văn quán, bước từng bước một lên trên, cho đến khi tiến vào trung tâm của cơ quan quân sự chính trị. Thật ra đó mới chân chính là điểm bắt đầu cho con đường làm quan của nàng.

Lúc đó, quan hệ giữa đất Sở với mấy nước láng giềng hết sức căng thẳng, vào lúc thu hoạch vụ thu luôn phải lo lắng nước láng giềng có thể cử thiết kỵ sang đánh bất ngờ. Dân chúng vất vả cả một năm, bây giờ nói không còn là không còn, đây chính là phiền phức gây rối cho đất Sở bao năm qua. Vì muốn bảo vệ dân chúng bình an, xưa nay chỉ có thể ăn nói khéps để giải quyết trong hòa bình, nhưng số lương thực mà đất Sở phải xuất ra để hòa giải, vẫn luôn vượt qua mức có thể gánh vác của quốc khố đất Sở.

Lúc ấy đất Sở chỉ có một vị đại tướng, chính là người đi theo lão Tương vương năm xưa, trọng thần Nhung Bân. Đồng Tiêu Dật lấy tư cách là văn thần, nhập vào dưới trướng của Nhung Bân, bí mật luyện binh hơn một năm, không một ai biết nhóm binh tướng này nằm ở đâu.

Mà ngay năm trước đó, Tương vương lấy danh nghĩa là mở rộng ruộng đất, kêu gọi dân chúng khai hoang ở vùng xung quanh biên cảnh, trồng các loại lương thực. Đất đai biên cảnh phì nhiêu, chỉ là lúc trước dân chúng lo lắng lương thực trồng ra sẽ bị nước láng giềng thu gặt đi mất, vì thế xưa nay không bao giờ trồng ở nơi đó, cảm thấy phí công vô ích. Bây giờ Tương vương cổ vũ, lại có phần thưởng, vì thế rất nhiều hộ dân mạo hiểm đi đến đó trồng.

Năm đó, Đồng Tiêu Dật chưa từng lộ mặt ra lần nào, thời gian lâu đến mức tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã mất tích, ngay cả Nhung Bân cũng không biết thiếu niên này đang giở trò gì, cảm thấy nàng luyện binh chẳng qua cũng chỉ là ra vẻ làm dáng mà thôi.

Mùa thu hoạch vụ thu tới đúng hạn, ông trời phù hộ, năm nay được trúng mùa, có vài người dân thừa dịp biên ải còn chưa có động tĩnh gì, ban đêm liền gấp gáp lên lút thu gặt hết đồng lúa còn chưa kịp chín mọng hoàn toàn. Nhưng tích trữ ở đâu cũng là một vấn đề, nếu năm nay thiết kỵ của nước láng giềng lại tới càn quét, gặt gắp thế này cũng không còn ý nghĩa gì.

Vào một ngày thu khô hanh, mấy gốc rơm rạ vẫn còn trong ruộng lúa, rơm xếp thành đồng khắp mọi nơi. Đã liên tiếp rất nhiều ngày không có mưa, binh lính thủ hạ của Đồng Tiêu Dật ẩn nấu lạng lẽ chung quanh.

Đêm đó, thiết kỵ của nước láng giềng kéo đến, lửa cháy hừng hực nơi biên cảnh. Nương theo gió đêm, lửa cháy kéo dài vài dặm, rơm rạ trong ruộng cháy đến mức xung quanh đều là khói mù mịt, có thể sặc chết người. Cứ nghe buổi tối hôm ấy, chiến xa cháy rực xông về phía đội quân thiết kỵ của kẻ địch từ bốn phương tám hướng, quang cảnh hết sức hỗn loạn.

Dân chúng trong thành một đêm bình an, đến sáng dậy mới cảm thấy không khí có phần gay go.

Một nước cờ không quá cao minh này có thể đánh lui kỵ binh của nước láng giềng, còn bắt được thủ lĩnh của bọn chúng. Nhưng suy cho cùng thì tất cả cũng chỉ là tạm thời, không có ai dám cam đoan sau khi đối phương nghỉ đủ sẽ không ngóc đầu trở lại.

Đồng Tiêu Dật xung phong nhận việc đi qua đó giảng hòa, một đám người đều toát hết cả mồ hôi. Cho dù tài hùng biện của nàng rất tốt, vào lúc này mà chạy sang nước láng giềng không phải là muốn chết sao? Huống chi đàm phán với nước đối địch cũng không phải là đi giảng bài, nàng có thể còn sống trở về à?

Đồng Tiêu Dật không định còn sống trở về.

Lúc ấy lòng nàng có chút giống như tro tàn, tuổi trẻ khinh cuồng cảm thấy đời này nàng không thể yêu, nếu trước khi chết còn có thể cống hiến một chút sức lực cho dân chúng, vậy thì không thể tốt hơn. Mặc kệ nó, cực vận may một lần thôi.

Nước láng giềng là dân tộc du mục, không có thói quen cày cấy, cũng thật sự không có thiên phú gì với việc cày cấy. Đồng Tiêu Dật mang đến vài xe ngựa chở đầy hạt giống tốt, cùng với mấy vị cao thủ biết đào kênh gieo trồng.

Nàng đi một chuyến, ba năm không về.

Khi vua của Lĩnh quốc đồng ý thả nàng về, cũng đúng vào dịp thu hoạch vụ thu. Nàng đi bên bờ ruộng, nhìn hạt thóc chín mọng nặng trĩu, có phần xúc động.

Lần này nàng về, hai bên mới chân chính bắt tay giảng hòa. Tương vương khích lệ cho việc trao đổi buôn bán giữa hai bên, song phương đều đạt được lợi ích. Vị vua bên kia phải nghĩ rất lâu mới nghĩ thông vấn đề này, thương lượng nói: “Cũng tốt, nhưng mà —— có thể cho mượn Đồng đại nhân của các người dùng thêm hai năm không?”

Tương vương đáp: “Không thể.”

Từ đó Đồng Tiêu Dật cũng không đi sang nước láng giềng lần nào nữa.

Ở bên kia ba năm, vì không thể ăn no ngủ kỹ, nên cơ thể của nàng cũng suy yếu theo. Sau khi nàng về triều, cảm thấy có nhiều bộ mặt đều xa lạ, cũng không muốn lui tới với quá nhiều người nữa. Nàng nhớ mấy bạn bè cũ, liền viết thư cho Thẩm Anh, nàng nói: “Tiểu tử, ta thực hâm mộ người được làm quan ở kinh thành, không phải chịu khổ ở địa phương này.” Nhưng tên Thẩm Anh không có lương tâm này lại không trả lời thư của nàng.

Đồng Tiêu Dật nghĩ, có lẽ là, bất kể ở nơi nào, mỗi người đều có cái khổ của riêng họ, không có gì hay để mà so sánh.

Lúc này, đã là năm thứ tư kể từ khi Tương vương đại hôn.

Đồng Tiêu Dật vẫn cảm thấy, đây là một chuyện không liên quan gì đến mình.

Nàng thực sự không sao cả, dù sao cũng không yêu cầu xa vời có ai để ý đến nàng.

Cũng như năm ấy, năm nàng tám tuổi, sáng sớm bởi vì không cẩn thận làm vỡ một cái đĩa, bị di nương đánh nửa ngày, bị mắng vì sao phải lãng phí tiền của lão gia để đi học. Trên lưng nàng chồng chất vết thương, nhưng cũng không dám nói với phụ thân, lại sợ đến học đường muộn sẽ bị tiên sinh phạt, liền gói mấy chậu nước lên đầu, một mình lẻ loi đi đến học đường.

May mà, vào lúc nghỉ giữa khóa, có người chuyển một tấm chăn bông cho nàng.

98. Chương 98: Phiên Ngoại Ba

Từ khi Thẩm Thời Linh mười tám tuổi đã ra ngoài giúp phụ thân thu nợ, Thẩm lão gia mở một ngân hàng kiểu dáng như ngân hàng tư nhân để cho vay nặng lãi, nếu đến hạn mà còn chưa trả, hoặc lấy bất động sản ra bù vào, hoặc lấy trâu bảo bù vào, thậm chí còn từng dùng người để bù.

Nhưng làm nghề này lâu năm, nhất là dưới tình hình không hề thiếu tiền, chỉ cần là người thông minh thì đều sẽ biết đạo lý một vừa hai phải, làm việc có chừng mực. Đương nhiên, Thẩm lão gia cũng không ngoại lệ.

Năm Thẩm Thời Linh mười chín tuổi, nàng ra ngoài giúp phụ thân thu khoản nợ cuối cùng.

Nhà thiếu nợ chính là Nghiêm tú tài ở thành Hoa Dương.

Năm đó Nghiêm tú tài từng đi thi hương, hơn nữa còn đậu, nhưng ngoài dự liệu là một mạch sau đó đều thi trượt hết, vì thế cuối cùng cũng không thi lên trên nữa. May mà gia đình cũng coi như giàu có, lão phụ trong nhà thấy ông cũng không phải là kẻ có số trúng tiến sĩ gì, mất thấy tuổi ông không còn nhỏ, liền làm mai một cửa hôn nhân cho ông, cưới phu nhân, lại giao cho ông hai gian cửa hàng, coi như là thành gia lập nghiệp.

Thuận lợi chính là, nhà Nghiêm tú tài chẳng mấy chốc đã có thêm một đứa con trai. Vào một đêm trăng sáng sao thưa, phu nhân sinh được một bé trai. Hè năm ấy, cây kim ngân nở nhiều thêm vài bông, chim khách đều đến tụ tập trước cửa.

Nghiêm tú tài một lòng muốn bồi dưỡng ra một cao thủ đi thi, liền muốn trong tên con trai mình có chữ “Học”, hỏi ý kiến của phu nhân một chút, phu nhân liền nói: “Đặt là Học Trung đi.” Nghiêm tú tài luôn ngoan ngoãn phục tùng phu nhân mình, vì thế lập tức làm theo đề nghị của phu nhân, đặt tên cho đứa bé là Nghiêm Học Trung.

Nghiêm Học Trung không phụ sự mong đợi của mọi người, chỉ cần gặp qua là không quên được, học gì cũng rất nhanh, nhưng lại không biết vì sao, tính tình của đứa bé này thoáng có chút..... âm trầm.

Tuổi còn bé xiu nhưng bộ dáng lại chẳng khác gì ông cụ non, không hề chơi với mấy bạn cùng tuổi. Người khác gọi hấn ra ngoài chơi, hấn luôn bày ra vẻ lạnh lùng thản nhiên, không nhiều lời đáp lại.

Tốt thôi, cuối cùng cũng tới tuổi đến trường đi học. Nghiêm tú tài tốn một đồng tiền, đưa hấn vào trường học tư tốt nhất thành Hoa Dương, hy vọng hấn có thể học giỏi, thi đậu Trạng Nguyên, làm vẻ vang nhà cửa, coi như là giải quyết xong một tâm nguyện lớn của mình.

Mấy ngày đầu, Nghiêm Học Trung còn hết sức thành thật, tiên sinh thường hay khích lệ, nói hấn thông minh, cho dù là bất cứ thứ gì thì cũng chỉ cần giảng một lần là được, một đứa bé vô cùng thông minh như thế là hết sức hiếm có. Không bao lâu sau, thư viện theo lệ thường tổ chức một cuộc hội nghị tranh luận, đứa nhỏ này vậy mà lại không thêm đếm xỉa đến bối phận lớn nhỏ, cãi ra rả với tiên sinh, lời lẽ vô cùng cay nghiệt, khiến cho tấm lòng yếu ớt của tiên sinh chịu không nổi, xách Nghiêm Học Trung về Nghiêm phủ, cực kỳ bất đắc dĩ nói với Nghiêm tú tài: “Công tử của quý phủ, lão phu thật sự là dạy không nổi.”

Đêm đó, Nghiêm Học Trung bị Nghiêm tú tài đánh một chút, nhưng suy cho cùng Nghiêm tú tài cũng đau hấn, không dám ra tay quá mức hung ác. Ngày hôm sau, Nghiêm tú tài lại vội vàng tìm một thư viện cho

hắn, tổng hắn đến đó. Trước khi đi còn lải nhải dông dài, dặn hắn một đồng thứ, bảo hắn đừng có mà chơi trội, làm người phải biết khiêm tốn, không thể ỷ vào chuyện mình thông minh mà cảm thấy người khác ngu xuẩn.

Nghiêm Học Trung không sợ chết, quảng về một câu: “Bọn họ vốn đã ngốc.”

Kết quả lại là một trận đánh.

Hắn vào thư viện mới, cảm thấy tiên sinh cùng với bạn cùng trường bên này còn không thông minh bằng mấy người bên kia, vì thế lại mắc phải tật xấu miệng lưỡi ác độc, bị tiên sinh đuổi cổ ra lần nữa.

Nghiêm tú tài tức đến phát run, nhốt hắn vào phòng củi, bỏ đói hai ngày, cuối cùng, lúc lòi cổ hắn ra, hỏi hắn có còn muốn đi học hay không, Nghiêm Học Trung suy yếu gật gật đầu.

Nghiêm tú tài mềm lòng, nhưng thanh danh của đứa con bảo bối đã cực kỳ tồi tệ trong giới trường tư ở thành Hoa Dương, chỉ đành phải lặng lẽ đưa con đến phía nam đọc sách..... Sự thật chứng minh, đứa bé như vậy, mặc kệ là đi đến đâu cũng đều sẽ gây chuyện. Hơn mười ngày sau, Nghiêm tú tài nản lòng thoái chí xách Nghiêm Học Trung từ thư viện phía nam về nhà, nói: “Hiện giờ đã không còn có thư viện nào dám nhận con nữa. Cha cũng không trông cậy vào chuyện con có thể thi đậu Trạng nguyên làm rạng rỡ tổ tông, con tự nhìn thế nào rồi thu xếp đi. Cha không có bản lĩnh, sinh ra một đứa con quá thông minh, kết quả không biết phải nuôi thế nào.”

Nghiêm Học Trung đành phải ở nhà học bài.

Hơn mười năm nay hắn hiếm khi nào bước ra khỏi cửa, cũng không để ý xem Nghiêm tú tài buôn bán bên ngoài thế nào. Quả đúng là hai tai không nghe chuyện ngoài cửa, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền.

Trong vài năm ấy, mẫu thân của Nghiêm Học Trung qua đời.

Một mình Nghiêm tú tài mang theo con nhỏ, lại không biết phải làm sao để trao đổi nói chuyện với hắn, mỗi ngày đều sống hết sức bơ vơ cô độc.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Nghiêm tú tài nhiễm thói đánh bạc, có khi nán lại trắng đêm ở sông bài, không chịu về nhà, Nghiêm Học Trung cũng không để ý đến ông. Vào tuổi đó, hắn còn chưa có giác ngộ là phải quan tâm đến người khác.

Mấy gian cửa hàng của Nghiêm gia cứ thế mà dần dần thua hết, Nghiêm tú tài đánh bạc thành nghiện, khó mà cai được, lại không thể nào bán nhà để bài bạc, liền đi vay nặng lãi của Thẩm lão gia đi đánh bài. Mới đầu vận may của ông còn tốt, thắng lại được không ít tiền, nhưng chuyện trong sông bạc, e là cũng chỉ có ông chủ sông bạc mới hiểu được là có chuyện gì đang xảy ra. Vì thế, chẳng bao lâu sau, Nghiêm tú tài liền thua đến mức cả người không còn các bạc.

Tòa nhà của ông đã đem đi thế chấp, đến hạn không trả cả vốn lẫn lời, đương nhiên chủ nợ muốn tới thu nhà.

Năm đó, Nghiêm Học Trung hai mươi tuổi, rốt cuộc cuộc sống đã đạt tới trình độ ngày nào cũng phải cuống cuống vì đồ ăn. Nhưng hắn, vẫn không thể đoán chữ, võ không thể phòng thân, quả thực không có sở trường gì, chỉ đành phải bày tranh chữ bán trên đường hồng thu được một ít tiền.

Trời giá rét, đất lạnh cóng, hắn mặc một bộ áo khoác mỏng manh, lạnh run cầm cập. Nghiêm tú tài ngồi bên cạnh sạp của hắn, hoàn toàn không còn khí độ phong lưu năm xưa, không khác gì một cụ già nghèo khổ.

“Cũng sắp đến Tết rồi, sao bán câu đối xuân mà cũng chẳng ai muốn thế này?” Nghiêm tú tài oán hận nói nhỏ, nuốt nước miếng nhìn một sạp bánh nướng cách đó không xa.

Nghiêm Học Trung thấy thế, do dự thật lâu, từ trong tay áo cũ sờ đến đáng thương lấy ra một đồng các, đi qua mua một cái bánh nướng cho cha già.

Nghiêm tú tài vui vẻ ra mặt, vừa ăn bánh nướng nóng hổi, vừa nói: “Nếu không phải là do hồi trước tiểu tử ngươi không chịu nghe lời, có khi bây giờ cha đã thành cha của Trạng nguyên, sao lại phải lưu lạc đến mức này.”

Nghiêm Học Trung không nói chuyện. So với khi còn trẻ, hắn còn ít lời hơn. Tuy trên phố lưu truyền rằng hắn làm người hết sức cay nghiệt, nhưng hiện giờ hắn thật sự đã không còn vốn liếng gì để cay nghiệt nữa.

Nếu nói một người khi còn nhỏ rất thông minh là một loại vốn liếng, đến sau khi trưởng thành, lại phát hiện mấy đứa bạn cùng lứa đều không tệ lắm, trong khi ưu thế của mình thì lại dần dần không còn.

***

Thẩm Thời Linh tới cửa đứng vào hôm giao thừa. Hôm đó cực lạnh, nàng cất khế ước trong người, nghĩ thầm, chỉ cần thu xong nhà này là rốt cuộc có thể bớt lo rồi. Xuống xe ngựa, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn tấm biển Nghiêm phủ một cái, mặt không chút thay đổi đi vào trong.

Nhà này quả thực là chỉ còn có bốn bức tường, không có một tòa sân viên nào. Xuyên qua giàn trồng hoa, đi vào bên trong, mấy cây xung quanh đều đã chết khô chết héo, dây leo theo giàn hoa rũ xuống dưới, không hề có chút sức sống nào, y hệt như quỷ treo cổ.

Nói thật, khi Thẩm Thời Linh đi thu nợ, đã gặp rất nhiều tình hình giống như vậy. May mà nàng cũng coi như phúc hậu, không bức người ta đến bước đường cùng. Nếu đi đến thu nhà người ta, thấy nhà người ta nghèo rất mỏng tờ, nàng còn có thể tự xuất tiền túi đưa cho người ta một ít phí ổn định.

Nàng sờ sờ tay áo, hình như hôm nay..... không mang ngân phiếu?

Ồ, vậy thì tốt nhất là nhà này còn chứa lại một ít của cải thôi, đừng để nàng phải đuổi người đi, bức người khác đến đường chết là được.

Nhắc chân tiến vào chính sảnh, lại vẫn không thấy bóng dáng chủ nhân tòa nhà đâu, nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ người trong nhà này đã bán hết tài sản, ôm tiền chạy thoát rồi?

Người hầu sau lưng nhẹ nhàng nói: “Sắc trời không còn sớm, Đại tiểu thư vẫn nên để ngày khác hẵng đến, lão gia phu nhân còn đang ở nhà chờ ngài về cùng ăn cơm tất niên.”

“Đừng lo, trước cứ từ từ.” Đây rõ ràng là chuyện của năm cũ, nếu có thể tranh thủ chấm dứt trước giao thừa, không cần kéo dài sang năm mới, đỡ phải gặp xui.

Ngồi ở chính sảnh khoảng nửa canh giờ, nàng chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng động, liền đứng lên, kiên nhẫn chờ đợi trong yên lặng.

Chỉ thấy một thanh niên công một rương sách lớn bước vào, đi theo sau lưng là một cụ già tóc hoa râm.

Lúc trước Thẩm Thời Linh từng nghe kể về công tử Nghiêm gia, nghe đâu hồi còn nhỏ vô cùng thông minh, ngay cả quan điểm của tiên sinh mà cũng dám bác bỏ, hoàn toàn không đặt người khác vào trong mắt, cho nên không có thư viện nào sẵn lòng nhận hắn, thật đúng là một tin lạ ở thành Hoa Dương.

Trong quý phủ không đốt đèn lồng, cũng không có ánh trăng. Thẩm Thời Linh bảo tay sai đi thắp một ngọn đèn lên, nương theo ánh sáng yếu ớt, lúc này mới quan sát đại khái được diện mạo của thanh niên kia.

Phong độ của người trí thức rất nặng, bộ dạng coi như không tòi, hình như rất thích sạch sẽ, tuy mặc áo cũ nhưng nhìn cũng vẫn rất dễ chịu. Người như vậy..... thoát nhìn cũng đâu có sắc sảo gì đâu, vậy mà bên ngoài lại đồn đãi hắn cay nghiệt đến cỡ nào.

Nghiêm Học Trung bị nàng đánh giá như thế, thả rương sách xuống, bấy giờ mới hỏi: “Xin hỏi..... Có gì phải làm sao?”

Thẩm Thời Linh lấy khế ước thế chấp mượn tiền ra, ngồi xuống nói: “Ta là chủ sự của Thẩm phủ, quý phủ có một khoản nợ, đã kéo dài rất lâu. Nếu không đủ sức trả nợ, vậy.....”

Bên kia mặt của Nghiêm tú tài đau khổ hết sức, vội vã chạy tới cầu tình: “Trong nhà hiện giờ không còn gì cả, có thể thư thả thêm vài ngày hay không? Thẩm lão gia xưa nay vẫn luôn có tâm địa Bồ Tát.....”

Thẩm Thời Linh thấy Nghiêm tú tài đáng thương, nhưng một năm nay có người đáng thương nào mà nàng chưa thấy qua chứ, vốn cũng không nên sinh lòng trắc ẩn. Có lẽ do đêm nay là đêm giao thừa, cảm giác có chút.....

Nàng nói: “Như vậy đi, tòa nhà này ta cũng không vội vã thu đi, nhưng ngài đã ký khế ước này, chuyển nhà là được. Ta để ngài ở đến hết tháng giêng, trong một tháng này ngài tìm cách xem nên làm như thế nào? Được không?”

Giọng điệu thương lượng của nàng vô cùng thành khẩn. Thông thường một người cho vay nặng lãi, không mang theo một đám đến đánh người đã là rất hiếm có rồi.

Nghiêm tú tài lại một phen nước mắt nước mũi, khóc lớn lên, đang ra vẻ muốn lay, Thẩm Thời Linh lại mặt không chút thay đổi mà nâng tay đỡ lấy: “Đừng, tốt xấu gì ngài cũng là trưởng bối, ta không gánh nỗi lễ này.”

Trong suốt quá trình, Nghiêm Học Trung vẫn chỉ đứng một bên, mắt lạnh quan sát, một câu cũng không nói.

Thẩm Thời Linh không quen nhìn dạng người như hần, gương mặt nhìn hần, lãnh đạm mở miệng: “Cũng đã là người hai mươi tuổi rồi, không vì người trong nhà mà làm một ít việc, định chờ người ta đến nuôi à? Nói như vậy, đóng sách thánh hiền đọc trước đây chẳng lẽ chỉ đọc suông thôi sao? Chẳng lẽ bây giờ nhà này không nên do người chống đỡ vực dậy sao?”

Nghiêm Học Trung không đáp lại nàng.

Thẩm Thời Linh cúi người mở rương sách trên mặt đất ra, thấy đều là mấy đồ vật dùng để bày quán, còn có một ít tranh chữ câu đối xuân linh tinh. Từ bên trong đó tùy ý chọn ra một cái nhìn thử, chữ..... quả đúng là xinh đẹp. Bức tranh này..... nếu đặt ở một chỗ tốt, cũng có thể bán được giá tốt.

Nhưng người đọc sách rất ghét mấy thứ hôi thối toàn mùi tiền này. Nàng lặng lẽ thở dài, thả lại mấy thứ đó vào trong.

Thẩm Thời Linh thông thả bước đi trong sảnh, chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, nàng nói với Nghiêm tú tài: “Nghiêm lão gia, theo ta thấy hiện nay quý phủ cũng chỉ có hai người, thật sự không cần ở trong một tòa nhà trống rỗng lớn đến thế, chi bằng đổi sang một nhà nhỏ. Nếu các người không có dư tiền để thuê nhà nhỏ, ta lại có thể giới thiệu cho ngài một công việc, tiền thuê một tháng cũng có thể kiếm được.”

Ánh mắt nàng chột dờ về phía Nghiêm Học Trung: “Chỉ là không biết lệnh lang có sẵn lòng nhận công việc này hay không.”

Nghiêm tú tài vội hỏi: “Đại tiểu thư có tâm địa Bồ Tát, có gì mà chịu hay không chứ.” Nói xong, lập tức kéo Nghiêm Học Trung qua: “Khuyến tử làm trâu làm ngựa đều được.....”

Thẩm Thời Linh liếc mắt nhìn ông, đây chẳng lẽ là đang bán con à, làm trâu làm ngựa..... Thật sự là chịu không nổi.

Thẩm Thời Linh nhìn về phía Nghiêm Học Trung: “Vị tiên sinh dạy học ban đầu trong quý phủ của chúng ta đã về quê cũ, hiện nay thiếu một người. Nhưng người mà người phải dạy chính là một nữ đệ tử, hơn nữa vẫn còn rất nhỏ, nói chuyện phải khách khí một chút, nếu nói kiểu gì mà khiến đứa bé khóc, tiền công cũng không được nhận đâu.”

Nghiêm tú tài trầm nghĩ, hóa ra công việc này dễ dàng đến vậy, lập tức mở miệng đáp ứng thay Nghiêm Học Trung. Thẩm Thời Linh làm việc nhất định phải lập khế ước làm chứng, nàng là kẻ không tin lời nói suông của người khác, thay vì một người còn sống lúc nào cũng có thể trở mặt nói dối, thì giấy trắng mực đen cộng thêm dấu mực đỏ đáng yêu hơn nhiều.

Bởi vậy, Nghiêm tú tài vô cùng sáng khoái ký hai phần khế ước, cứ thế mà thuận thuận lợi lợi bán con kiếm tiền nuôi gia đình. Đương nhiên, tòa nhà Nghiêm gia này..... cũng không còn là của ông nữa. Nghiêm tú tài cảm thán một tiếng, nhất thời có chút tự trách.

Nghiêm Học Trung đứng ở chỗ cũ, trên mặt vẫn thản nhiên không gợn sóng. Thẩm Thời Linh cất khế ước vào trong tay áo, đi đến bên cạnh hần, cũng không nghiêng đầu, nói với người hầu: “A Vân à, đi lấy hộp điểm tâm trong xe đến đây.”

Tên hầu lập tức chạy ra ngoài lấy điểm tâm, cầm đến rồi chờ Thẩm Thời Linh phân phó. Thẩm Thời Linh nhận lấy hộp điểm tâm, lui về sau một bước, đứng trước mặt Nghiêm Học Trung, gương mặt nhìn thẳng

hắn: “Đưa tay ra.”

Nghiêm Học Trung cố chấp không đưa tay, bên kia lão phụ cứ thúc giục mãi, bấy giờ hắn mới chậm rãi nâng tay lên, hai tay nhận lấy hộp điểm tâm mà Thẩm Thời Linh đưa tới.

Thẩm Thời Linh thản nhiên nói một câu: “Bụng phải no thì mới có sức lực nghiên cứu học vấn, đừng sống quá mức hờn nhiên. Đầu năm sau đến Thẩm phủ gặp ta.”

Nàng nói xong, lập tức bỏ đi, lại băng qua giàn hoa trống rỗng kia, cùng với mấy cánh cửa nặng nề lẻ loi.

Người hầu đi bên cạnh hỏi: “Dạo này đại tiểu thư không vui à?”

“Vui, mọi chuyện kết thúc rồi, phải rửa sạch tay thì sang năm buôn bán mới tốt được chứ.” Tuy nàng nói như vậy, nhưng trên mặt lại không hề có ý cười. Đã rất nhiều năm trôi qua kể từ ngày Thẩm Anh bỏ nhà đi, Đại Duyệt cũng đã biết chữ đọc sách, mà nàng rốt cuộc cũng đã rời khỏi nữ học, ra ngoài phụ việc giúp phụ thân. Nàng biết nguyên nhân vì sao Thẩm Anh rời nhà, việc kinh doanh mà phụ thân làm ban đầu này quả thật là.....

Sắc mặt nàng lãnh đạm, leo lên xe ngựa, nói: “Về thôi.”

***

Mùng sáu, Nghiêm Học Trung tới cửa, cực kỳ giữ chữ tín. Hôm đó Thẩm Thời Linh không đi đâu hết, vừa nghe nói Nghiêm Học Trung đến, liền bảo quản gia dẫn hắn đến thư phòng.

Nàng trực tiếp đi tìm Đại Duyệt, dắt tay tiểu nha đầu đi đến thư phòng, lại nói: “Tỷ tỷ tìm một tiên sinh dạy học đến cho muội, nghe nói là rất lợi hại. Muội ráng học cho tốt nha.”

Tiểu nha đầu cười gật gật đầu.

Tới cửa thư phòng, Thẩm Thời Linh vừa mới nhìn thấy nhũ mẫu, liền bảo nhũ mẫu dẫn nàng vào, lại đặc biệt dặn dò vài câu, bảo nhũ mẫu nhìn chăm chăm, nếu tiểu nha đầu bị giáo huấn khóc, lúc nào cũng có thể đến nói cho nàng.

Nhưng mà hơn mười ngày qua đi, bên phía nhũ mẫu vẫn hoàn toàn không có tin tức gì.

Đột đó Thẩm Thời Linh cũng đang bận tối mắt, không rảnh quản lý chuyện trong nhà, quay đầu lại mới nhớ tới, gọi nhũ mẫu qua hỏi một chút, nhũ mẫu lại nói Nghiêm tiên sinh dạy dỗ cực kỳ kiên nhẫn, không có nói lời giáo huấn hung dữ nào hết.

Mới đầu Thẩm Thời Linh còn không quá tin tưởng, sau đó ngồi sau bình phong lặng lẽ nghe giảng một lần, không khỏi nở nụ cười. Tuy thường ngày nhìn tiểu nha đầu Đại Duyệt yếu ớt mềm mại, nhưng lúc phản bác tiên sinh thì lại tuyệt đối không khách khí. Nghiêm Học Trung lại không thể đi so đo với một đứa con nít như nàng, cũng không dám giáo huấn nàng, chỉ đành phải kiên nhẫn giải thích quan niệm của chính mình.

Tới cuối tháng giêng, trong buổi dạy học cuối cùng, Thẩm Thời Linh bảo quản gia gọi Nghiêm Học Trung đến trả lương tháng.

Không nhiều không ít, mười lượng bạc.

Thẩm Thời Linh gói kín tiền lương tháng lại cho hắn, cuối cùng đột nhiên hỏi: “Nghe nói sắp mở cuộc thi tuyển quan lần nữa, sao ngươi không đi thử xem? Làm tiên sinh dạy học ở nhà chúng ta có cảm thấy ủy khuất hay không?”

“Không có ý.” Nghiêm Học Trung trả lời vô cùng đơn giản.

Thẩm Thời Linh lại nói: “Việc này cũng giống như là đi ra ngoài ăn cơm vậy, tiệm ăn chưa từng vào, người dựa vào cái gì nói tiệm đó không thể ăn? Hiện giờ trong triều thiếu người, Tương vương hiếm khi nào có tham vọng như thế, có lẽ..... đó là một nơi rất tốt để thể hiện giá trị của mình. Cũng sẽ không có vẻ..... quá nặng mùi tiền.”

Toi rồi, nàng đang phí tâm làm gì vậy. Thẩm Thời Linh nói xong liền đứng lên: “Tùy ngươi thôi, nhưng công việc tiên sinh dạy học này ngươi cũng không làm lâu được đâu. Theo như ý tưởng của mẫu thân ta,

chờ Đại Duyệt lớn thêm một chút, sẽ đổi thành mời nữ tiên sinh đến dạy học.” Nàng dừng một chút: “Người có thể biến thành nữ sao? Hiển nhiên không thể.”

Nàng nói xong liền tiễn khách ra ngoài, còn mình thì ngồi xuống lật sổ sách, càng nghĩ càng phiền.

Có liên quan quái gì đến nàng đâu?

Vốn dĩ nàng tưởng mình chỉ thuận miệng nhắc tới, không ngờ Nghiêm Học Trung thật sự xin thôi việc, đi tham gia cuộc thi tuyển quan. Cuộc thi tuyển quan ở đất Sở, vòng cuối cùng chính là so tài hùng biện. Tài hùng biện của Nghiêm Học Trung..... phỏng chừng là đám cự thần đều sẽ bị chọc tức đến phát khóc thôi.

Thẩm Thời Linh nghe được kết quả cuộc thi tuyển quan từ chỗ của Triệu Hướng Ngạn, mọi chuyện đều nằm trong vòng dự tính.

Cũng không phải muốn nói là ra làm quan tốt hơn bày quán bán tranh chữ, chẳng qua chỉ là đổi cách sống. Nàng thích thấy những người mà hồi trước mình từng thủ hạ lưu tình giúp đỡ, bây giờ có thể dần dần tìm được mục tiêu của chính mình, cũng có thể phát huy năng lực của bản thân trong giới giám ngục của đất Sở, mà không phải là một kẻ trầm mặc ít lời thủ một cái sạp rách nát, không biết giá trị của mình nằm đâu.

Chỉ là nói cho cùng..... Lúc nàng đưa ra chủ ý đó, có tư tâm như vậy sao?

Nàng không làm mấy vụ mua bán lỗ vốn.

Cũng giống như công danh lợi lộc, mấy chuyện thế này làm sao có thể tính kế?

Đối với tiểu tử này, nàng thật sự dễ bụng sao?

Có phải đầu óc bị hỏng rồi hay không?

Thẩm Thời Linh không biết.

Chưa từng cùng chung hoạn nạn, cũng không có quá nhiều thời gian chung đụng riêng tư, không có đi sâu vào tìm hiểu, lại càng không biết đối phương có tâm tư thế nào.

Như vậy thoát nhìn, thật đúng là nông cạn.

Nàng chưa từng thích ai, cho nên không hiểu tại sao lại như thế.

Đúng vậy, nàng không làm mấy vụ mua bán lỗ vốn.

Năm ấy, nàng hai mươi tuổi, cũng không có hấp tấp đưa ra quyết định. Nàng nghĩ, xú tiểu tử kia ở kinh thành vẫn còn chậm chạp chưa chịu lập gia đình, việc quái gì mà nàng phải gấp chứ.

Lại qua thêm vài năm, Nghiêm Học Trung cũng đã hơn hai mươi, quan viên đất Sở thường hay có người làm mai cho hắn, nhưng tiểu tử này lại cứ dứt khoát không chịu cưới, nói là lão phụ trong nhà không cho phép. Nghiêm tú tài tức giận đến phát run, ai bảo là không cho phép, rõ ràng là do bản thân người không cần.

Thẩm Thời Linh chỉ nhỏ hơn hắn một tuổi, cũng đã sớm vượt quá tuổi thích hợp để cưới gả. Nàng suốt ngày bận bịu làm ăn, sớm đã quên chuyện chung thân đại sự này ra sau đầu.

Thẩm phu nhân nói, không được đâu, Thời Linh, dù sao con cũng phải lập gia đình đi chứ.

Trên bàn cơm, Thẩm Thời Linh thuận miệng nói một câu: “Không lấy chồng, trừ khi có người chịu đến ở rể.” Nàng nghĩ nghĩ, đặt bát cơm xuống lau lau miệng: “Gọi bà mối đến đi.”

Thẩm phu nhân vô cùng kinh ngạc, lẽ nào nha đầu kia đã thăm hỏi tốt hết rồi?

Bà mối tới vô cùng mau lẹ.

Thẩm Thời Linh lấy ra một tấm thiệp vấn cát, đưa đến trước mặt bà mối: “Nạp thái vấn danh đều lược bỏ hết đi, trực tiếp vấn cát là được. Làm phiền Chu bà mối đi một chuyến, có biết nhà Nghiêm tú tài không? Nếu lão đầu tử kia chịu, sinh lễ nhà chúng ta không ít đâu.”

Chu bà mối nhú mày, tư thế cầu hôn này cũng quá kiêu ngạo rồi, vì thế bà thật cẩn thận hỏi một câu: “Chẳng lẽ thiếu gia của quý phủ muốn kết hôn? Lão thân nghe nói, vị bên nhà Nghiêm tú tài..... không phải tiểu thư, mà là công tử.”

“Đúng vậy, người hỏi Nghiêm tú tài một chút xem, ông ấy có chịu bán con trai không?”

99. Chương 99: Phiên Ngoại Bốn

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm tú tài liền bị bà mối ngoài cửa đánh thức.

Hiện giờ ông sống khá thanh thoi, con trai làm quan, mà lại còn cực kỳ được Tương vương tín nhiệm, nói vậy con đường tương lai cũng thật sự rất tốt. Tuy thu nhập trong nhà chỉ có mỗi một tẹo lương bổng ít ỏi của con trai, hai người ở trong một căn nhà nhỏ ở phía đông thành Hoa Dương, ngay cả nội viện cũng không có, nhưng như thế cũng đủ rồi.

Trong một hai năm đầu lúc mới vừa từ trong nhà cũ dọn ra, thi thoảng ông vẫn còn nhịn không được, phải đi ra ngoài đánh bạc một phen, nhưng một khi Nghiêm Học Trung đã muốn quản, ánh mắt kia cũng độc vô cùng. Nghiêm tú tài đi dạo đến đâu, gặp những ai, nổi lên tà tâm gì, thằng con bảo bối này của ông đều biết tuốt, quả thật là quá đáng sợ.

Ban đầu tưởng con mình chỉ là một tên quan văn tầm thường chỉ biết chi, hồ, giả, dã, không ngờ hẳn lại tu luyện thành một quan giám ngục, đi đường chẳng khác gì quỷ, ngay cả tiếng động nhỏ như muỗi kêu cũng không có. Có vài lần Nghiêm tú tài thừa dịp con mình trực đêm ở nha môn, ở nhà lén lút đem bài ra tụ tập chơi vài ván cùng với đám hồ bằng cẩu hữu, lại không ngờ lần nào con trai cũng giết về đến nhà, vừa vặn chộp gáy ông.

Nghiêm tú tài bị buộc phải viết giấy cam đoan, nếu lần sau tái phạm, không được ăn cơm, tái phạm ba lần sẽ trực tiếp chặt tay.

Vì thế, Nghiêm tú tài nghĩ, nếu tiểu tử này cưới vợ, có khi sẽ bị phân tâm, không còn mỗi ngày quản chặt lão cha phá sản không có tiền đồ này nữa. Thế là ông thường hay tìm đến bà mối, tìm hiểu tình hình thị trường hiện nay, xem tiểu thư nhà nào trong thành Hoa Dương vẫn còn chưa có hôn ước, nhà ai sẵn lòng tìm một tên đi ở rể, dù là đến mức biết hết rõ ràng rành mạch.

Dù sao ông cũng không có vấn đề gì cả, trong nhà đã bần cùng đến mức này, lấy vợ về nhà cũng sẽ ủy khuất nàng, không bằng tìm một nhà có tiền để đến ở rể, có thể nói là lợi cả đôi đường — vừa không cần phải ủy khuất thiên kim đại tiểu thư nhà người ta, cũng có thể làm cho con trai mình phân tâm, không cần suốt ngày về nhà túm gáy ông, quấy rầy cuộc sống nhỏ bé của ông.

Ông biết, đại tiểu thư Thẩm qua có ý muốn kén rể, chẳng qua — người ta sao có thể để ý Nghiêm Học Trung chứ? Với đồng tài sản của Thẩm gia, muốn con rể kiểu gì mà không có? Con trai bảo bối của mình sợ là còn không đủ tư cách đâu.

Lại ngoài dự tính, sáng sớm nay bà mối lại mang đến tin tức tốt. Bà mối họ Chu, là bà mối lấy tiền thù lao rất cao trong thành Hoa Dương, bình thường Nghiêm tú tài không tiếp xúc nổi với mấy bà mối lấy tiền thù lao cao cỡ đó, hôm nay lại thấy người ta chủ động đến đây, không cần nghĩ cũng biết, chính là một chuyện tốt kinh khủng. A ha ha ha.

Chu bà mối vào thẳng đề tài, hỏi ông có sẵn lòng bán con trai hay không.

Nghiêm tú tài hỏi: “Bán cho ai?”

Chu bà mối đáp lại: “Thẩm đại tiểu thư.”

Nghiêm tú tài lập tức nhảy dựng lên: “Nghiêm mỗ ta có đức gì, ai da, Thẩm đại tiểu thư tài mạo song toàn, lại còn vô cùng hào sảng. Được, vụ buôn bán này bàn bạc thoải mái.”

“Rốt cuộc có bán hay không?”

“Bán!” Ngu gì mà không bán chứ?

Chu bà mỗi thấy thái độ của ông như vậy, cũng vui vẻ, lập tức vắn tắt, nói: “Ta sẽ so bát tự của lệnh lang cùng với của Thẩm đại tiểu thư, nếu ổn thỏa, vậy thì ngài cứ chờ Thẩm phủ đưa sính lễ đến.”

“Tốt!” Nghiêm tú tài cảm thấy rốt cuộc con đường tương lai của mình cũng đã có ánh sáng.

Đương nhiên ông không ngu gì mà đề cập đến chuyện này với Nghiêm Học Trung, nhưng vẻ vui mừng hớn hở chết người kia rốt cuộc khiến Nghiêm Học Trung nổi lên nghi ngờ. Nhưng công tác giữ bí mật của việc này được làm rất tốt, Nghiêm Học Trung cũng không nghĩ về hướng kia, nên vẫn bị nhốt trong mờ mịt, chẳng hay biết gì.

Chu bà mỗi làm việc quả thật là nhanh, chưa đến ba ngày, Thẩm phủ đã chuẩn bị đầy đủ mười xe sính lễ, chậm rãi đưa đến Nghiêm trạch. Chỉ tiếc, Nghiêm trạch quá nhỏ, chất không hết, đành phải dỡ bỏ toàn bộ sính lễ ở bên ngoài, khiến cho hàng xóm láng giềng tò mò ngó nghiêng, trong phút chốc đã nghị luận ầm ầm.

“Nhà lão Nghiêm sắp gả con trai sao?”

“Nhà ai kén rể vậy, lại có thể ra sính lễ hào phóng cỡ đó!”

“Lão Nghiêm à, lão định làm thế nào? Chẳng lẽ quảng sính lễ ở bên ngoài cả đêm?”

Hàng xóm riu rít đua nhau nói, chẳng mấy chốc đã truyền khắp hơn một nửa thành Hoa Dương — “Đại tiểu thư Thẩm gia kén rể, lang quân chính là con trai nhà Nghiêm tú tài!”

Thật đáng tiếc, lúc Nghiêm Học Trung biết được việc này thì đã muộn.

Cũng giống như ở chung với một cô nương suốt cả một đêm, đi ra ngoài kéo kéo quần áo, nói cái gì cũng chưa làm, quỹ cũng không tin.

Chỉ là — chuyện này đâu liên quan gì tới hắn!

Nghiêm Học Trung đóng cửa từ chối tiếp khách, đồng liêu trong nha môn thì nếu trốn được cũng trốn ngay, chỉ cần vừa xong việc là lập tức về nhà.

Vì sính lễ đã nhận, ngày đã định, ngay cả Tương vương nghe nói đến việc này cũng còn thuận miệng bình luận vài câu, hắn muốn trốn cũng trốn không thoát. Đến ngày vui hôm đó, Nghiêm Học Trung ngồi trước bàn học, tâm thần không yên lật sách. Nghiêm tú tài bất chợt xông vào, miệng hét lên: “Giời ạ, sao con còn chưa thay hỉ phục, giờ lành sắp tới rồi!”

Nghiêm Học Trung nghe vậy, vẫn cứ ngồi như cũ, không hề nhúc nhích.

Nghiêm tú tài hung hăng vỗ bàn một cái, giống như phải dọa cho hắn tỉnh lại: “Nè, sao tiểu tử con có thể dãn như thế chứ! Con tìm được một phu nhân, có tổn thất gì đâu! Mấy loại chuyện kiểu kết hôn thế này, nam nhân không bao giờ chịu thiệt!”

“Sao lại không.” Nghe đến câu này, Nghiêm Học Trung mới giương mắt phản bác ông, “Ngài đừng nghĩ ngây thơ như thế.”

Nghiêm tú tài bùng nổ: “Sao chứ? Cha cảm thấy nàng ấy rất tốt. Chỉ với chuyện năm đó nàng chừa lại đường sống cho cha con chúng ta, cha liền cảm thấy nhà đầu kia không tồi! Nhà bọn họ làm giàu quả thật không được vẻ vang, nhưng tốt xấu gì nhà đầu này cũng còn chút lương tâm. Người làm ăn mà có thể làm đến như vậy, cha cảm thấy đã rất không tệ rồi! Huống chi — diện mạo cũng không kém, chẳng lẽ còn ủy khuất người chỗ nào sao?”

Nghiêm Học Trung lười cãi lại. Thật ra chết sớm hay chết muộn, đối với hắn mà nói, đều giống nhau cả, hắn chỉ là muốn có thêm một chút thời gian để tự hỏi suy xét. Nhưng ngay cả thời gian tự hỏi, Nghiêm tú tài cũng không cho hắn, không đợi hắn phân trần thêm, đã cầm hỉ phục đến chụp vào trên người hắn.

“Đủ rồi, con tự mình làm.” Hắn nhú mồm bảo lão cha ra ngoài, một mình yên lặng thay hỉ phục, ra cửa, ngồi lên xe ngựa đi về hướng Thẩm phủ. Dọc theo đường đi tiếng pháo tiếng chiêng trống vang lên không ngừng, giống như hắn vừa trúng Trạng nguyên.

Thẩm phủ vô cùng náo nhiệt, tòa nhà kia hẳn cũng coi như quen thuộc, nhiều năm trước hẳn từng làm tiên sinh đại học trong đó. Không ngờ tới cửa lần nữa lại là trong tình hình này. Lại nói tiếp, hẳn với Thẩm Thời Linh cũng đã lâu không gặp, về mấy tin tức của Thẩm Thời Linh, thật ra cũng chỉ toàn là tin vĩa hè. Hẳn cũng không hiểu vì sao nữ nhân như vậy lại phải tìm hẳn ở rể, đang mưu tính gì vậy? Hẳn không phải là một tên thiếu não mới vừa nhược quán nữa, diện mạo cũng không phải thuộc hàng cao cấp nhất, quan chức cũng không cao, tài học..... cũng chỉ thể thôi.

Ngay khi hẳn còn đang rối rắm trăm mối, đã bị một đám người vây quanh bước vào hỉ đường. Ngồi trên cao đường là hai vị trưởng bối của Thẩm gia, tân nương là Thẩm Thời Linh. Hôm nay nàng đội khăn hỉ, đoan trang trầm tĩnh đứng đó, lại rất có bộ dáng như kiều thê.

Nghiêm Học Trung đỡ dẫn báai đường với Thẩm Thời Linh xong, lại bị một đám người vây quanh đi về hướng tân phòng. Trong lúc hỗn loạn, Thẩm Thời Linh néo hẳn một cái, mặc dù khăn hỉ kia còn chưa được vén lên, nhưng mệnh lệnh của hẳn thê cũng đã được ban xuống: “Không được uống rượu!”

Nghiêm Học Trung mím môi, đóng chặt cửa phòng rồi đi ra đằng trước. Không biết tiệc cưới lần này Thẩm phủ bày bao nhiêu bàn, thật ra hẳn rất lười xā giao, nhưng Thẩm lão gia lại mang theo hẳn đến kính rượu hết bàn này tới bàn nọ. Có lẽ là Thẩm Thời Linh đã sớm sắp xếp tốt hết cả, hẳn không uống được dù chỉ là một giọt rượu, bầu rượu mà phù rể ở bên cạnh cầm trong tay kia, bên trong đó thật ra —— vĩnh viễn là nước sôi để nguội.

Sắc trời mờ dần, trong phủ vẫn từng bừng như trước, chú rể cũng đã mệt mỏi bơ phờ. Đã kính rượu mọi người xong, Thẩm lão gia liền bảo hẳn về phòng với Thẩm Thời Linh trước.

Nghiêm Học Trung đi lảng vảng khắp nơi không mục đích trong phủ đệ to đùng đoàng. Đi một lúc lâu, hẳn nhận ra được chân tướng —— đây là một cơn ác mộng.

Cuối cùng hẳn đi đến cửa tân phòng, chần chờ nửa ngày mới đẩy cửa đi vào. Thẩm Thời Linh ngồi ở bên giường chờ hẳn, đột nhiên hẳn lại nhớ tới cái néo của nàng trong lúc hỗn loạn đó, đau đớn kia, thật đúng là khiến người khiếp sợ..... Ký ức đó vẫn còn mới mẻ lắm.

Hẳn đi vào, nhưng lại chậm chạp không đi đến bên giường, Thẩm Thời Linh lại nói: “Chàng có thể vén khăn hỉ này lên không, khó chịu lắm rồi.”

Nghiêm Học Trung im lặng không nói, vẫn đứng yên tại chỗ, do dự cả nửa ngày mới đi qua, có vẻ như là chỉ đành phải bất chấp, bấy giờ mới vạch trần khăn hỉ kia.

Thẩm Thời Linh như đột nhiên được khôi phục lại tự do, đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, tháo xuống đồng trang sức đáng ghét, lại lau sạch mặt, bỏ hết đồng son phấn kia, trên gương mặt trắng nõn lộ vẻ hơi mệt mỏi.

Nàng nâng tay gỡ tóc ra, một suối tóc đen ào ào xỏa xuống, buông thõng tới bên hông, cùng với bộ hỉ phục đỏ thắm làm nền, trông có vẻ vô cùng.....

Nghiêm Học Trung không thể tìm ra được một từ để hình dung Thẩm Thời Linh trước mắt mình.

Hẳn hơi hít vào một hơi, cảm thấy không khí có chút là lạ, liền xoay người sang chỗ khác, dứt khoát không nhìn nữa.

Thẩm Thời Linh cởi hỉ bào bên ngoài ra, chỉ còn một bộ trung y bên trong. Nàng nhanh nhẹn thay đổi khăn trải giường phủ kín trái cây khô, trải khăn trải giường mới rồi lập tức leo lên, nằm thẳng một lát, thư giãn cả người. Bà mới nói đúng thật, thành thân quả thật là chuyện khiến người ta mệt mỏi.

Chỉ nằm xuống thư giãn một chút, nàng lại lập tức ngồi dậy lần nữa: “Chàng định đứng trong góc cả đời à? Nhanh lên đây ngủ đi.”

Nghiêm Học Trung nghe vậy, ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Hẳn lại lảng nhăng nửa ngày, bấy giờ mới đi đến bên giường, cúi đầu tháo giày cởi tất, đang định nằm xuống thì Thẩm Thời Linh lập tức đưa tay ra ngăn hẳn lại: “Không cởi áo ngoài thì ngủ thế nào? Ở nhà chàng cũng thế sao?”

Nghiêm Học Trung lạnh lùng thản nhiên đáp lại một câu: “Nhà ta không có đủ chăn.”

Thẩm Thời Linh chẳng thèm đếm xỉa đến lời hắt, thuận thực tháo đai lưng hắt ra, hơi kéo lỏng vạt áo trước của hắt, nói: “Đừng nói mấy thứ còn lại cũng muốn thiếp làm cho đấy? Nhà thiếp nhiều chăn lắm, không chấp nhận được chuyện chàng đi ngủ mà còn mặc một đồng như thế.”

Nghiêm Học Trung cà rề cà rà cởi áo ngoài ra.

Thẩm Thời Linh đã lặn vào mé trong, quay lưng lại, không nhìn hắt: “Yên tâm, thiếp sẽ không cưỡng bạo chàng đâu, chàng cứ an tâm cởi đi.”

Nghiêm Học Trung cởi áo ngoài, không còn cách nào khác, leo lên nằm trong ổ chăn, nhưng hắt cũng không dám kéo chăn, cho dù một nửa thân mình vẫn còn lộ ra ở bên ngoài chăn, nhưng cũng chỉ có thể để mặc cho nó lộ như thế.

Hắt nằm ngửa, ngẩng đầu nhìn màn hỉ, trong một lúc không chú ý, Thẩm Thời Linh bỗng nhiên lặn tới, cánh tay vất ngang trước ngực hắt, đầu cũng nhích lại gần.

Cả người Nghiêm Học Trung cứng ngắc.

Hắt có thể cảm thấy..... Ấc, nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Thẩm Thời Linh nhắm mắt dựa vào một lát, cảm nhận một chút, cảm giác rất thoải mái, lúc này mới thở phào một hơi. Ủ, nàng không có chọn sai người. Từ từ.....

Nàng đột nhiên hỏi: “Chàng một bó tuổi to như thế rồi mà vẫn không chịu cưới vợ, chẳng lẽ là có bệnh gì không tiện nói ra?” Lúc nói chuyện, tay cũng đã mò vào bên trong của người nào đó, Nghiêm Học Trung nhất thời cứng ngắc cả người, ngay cả thở cũng không dám.

Thẩm Thời Linh duỗi tay chọt chọt vào lồng ngực cứng hắt của hắt: “Chàng —— căng thẳng gì chứ? Thiếp còn chưa căng thẳng đâu.”

Hầu kết của Nghiêm Học Trung lặn lên lặn xuống kịch liệt, nâng tay đè tay nàng lại, cấp tốc chuyển đi rồi xoay người, đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nói: “Ta muốn đi ngủ.”

Thẩm Thời Linh cười cười, vô cùng có lòng tốt mà buông tha cho hắt, cũng không nói gì nữa, vươn tay vòng qua thắt lưng hắt, nhắm mắt ngủ.

Vì vậy, nguyên một đêm hôm đó, Nghiêm Học Trung không có cách nào xoay người, chỉ đành phải ngủ như thế. Trời biết hắt chán ghét nằm nghiêng qua trái ngủ đến thế nào, như vậy quả thực là muốn mạng của hắt mà.

Thẩm Thời Linh lại ngủ rất ngon, có vẻ như cảm thấy hết sức an ổn, dán vào lưng đối phương, hiếm khi nào ngủ say như thế. Nàng hơi cuộn tròn lại, tay khoắc lên trên người hắt, hơi thở nhịp nhàng truyền đến qua lớp trung y mỏng manh của Nghiêm Học Trung, khiến Nghiêm Học Trung cảm thấy lưng mình sắp bồng rồi.

Đêm dài đằng đẵng, nền đỏ lại không thể tắt, đêm này Nghiêm Học Trung quả thực là bị giày vò gần chết.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thời Linh mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy vai trái bị ép tới đau buốt, mới ý thức được hôm qua mình nằm quay sang trái ngủ cả đêm. Đáng chết, vốn dĩ nàng vô cùng chán ghét tư thế ngủ kiểu này. Nàng xoa xoa mắt, ý thức mơ hồ, vỗ vỗ Nghiêm Học Trung: “Thương lượng một chuyện với chàng, sau này ngủ quay qua phải đi, thiếp cảm thấy ngủ nghiêng sang trái rất thống khổ, bả vai sắp rớt luôn rồi.....”

Giọng nói của nàng ngọng ngọng nghịu nghịu, nhưng Nghiêm Học Trung cũng vẫn nghe rõ ràng.

Hắt nhanh chóng xoay người lại, đổi về tư thế nằm nghiêng bên phải mà hắt quen thuộc nhất, nhắm mắt ngủ tiếp.

Thẩm Thời Linh thấy phản ứng này của hắt, ặc..... Dễ thương lượng đến thế sao? Nàng hoàn toàn không ý thức được phu quân của mình vốn giống mình, thích ngủ nghiêng bên trái.

Nàng liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài một cái, thấy trời còn chưa sáng hẳn, lại nghĩ một chút, hôm nay không cần phải dậy sớm kính trà gì gì đó với cha mẹ chồng, liền an tâm xoay người ngủ tiếp.

Đợi nàng xoay người đi rồi, Nghiêm Học Trung lại mở mắt. Mái tóc dài đen nhánh của nàng rũ xuống bên cần cổ thon gọn, có một ít tản ra trên gối đầu, có một ít bị đè ở dưới người, dưới lớp trung y là bờ vai nhỏ gầy. Thật ra, rũ bỏ những lời miêu tả trong tin đồn, Thẩm Thời Linh cũng chỉ là một nữ nhân bình thường. Có được rất nhiều của cải này nọ thì sẽ không cảm thấy cô đơn sao? Nghiêm Học Trung nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát.

Là người, đều sẽ cảm thấy cô độc, dù cho nàng có là Thẩm Thời Linh đi chăng nữa.

Nhưng nàng cũng sẽ dựa vào cảm giác, gấp gáp định ra hôn sự của mình, hoàn toàn không thể nói rõ lý do, cũng làm cho người ta không thể đoán được.

Hắn lặng lẽ hít vào một tiếng, Thẩm Thời Linh lại bỗng nhiên ngồi dậy, thở dài, hai tay đỡ trán, nói: “Hay là chàng ngủ mé trong đi.”

Ặc..... Ôm ghìen rồi à?

Mái tóc nàng buông thõng, trên gương mặt trắng trong thuần khiết vẫn còn vẻ buồn ngủ.

Nghiêm Học Trung lại nói: “Phiền lắm, nàng nằm tiếp đi.” Nói xong, hắn vươn cánh tay kéo nàng nằm xuống, hơi do dự một chút rồi ôm lấy nàng từ phía sau. Tay chân hắn rất khê khàng, không dám quá làm càn, thật sự là cảm giác mới lạ không quen giữa hai người..... dù sao cũng vẫn phải có.

Nhưng ván đã đóng thuyền, còn có cách nào đâu? Trừ khi Thẩm Thời Linh hưu phụ, không thì cả cuộc đời còn lại của hắn cũng chỉ có thể ôm một nữ nhân như vậy. Trước kia hắn chưa từng hy vọng mình sẽ có phụ nhân, hiện nay coi như đã hoàn toàn vượt qua khỏi mong đợi, may mà..... hình như cũng không tệ đến thế.

Đều nói hôn nhân là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai, rất nhiều người trước khi kết hôn, ngay cả mặt cũng chưa từng được thấy lần nào. Dù sao cũng còn may mắn hơn mấy cuộc hôn nhân mù tịt đó, hắn còn có vinh hạnh từng được thấy bộ dạng của nàng, coi như là duyên phận thôi.

Thẩm Thời Linh được hắn ôm như thế, dường như nhận thấy được cái gì, phút chốc xốc chân lên, nhìn chằm chằm Nghiêm Học Trung mặc một thân trung y mỏng manh, sau một lúc lâu, ánh mắt nàng dời đến một chỗ nào đó, đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, nửa ngày cũng chỉ nghẹn ra được một câu: “Xem ra chàng cũng không có mắc bệnh không tiện nói ra trong truyền thuyết kia.”

Nghiêm Học Trung bị câu này của nàng làm cho đỏ bừng mặt, hắn vội vàng đứng lên, hít thở sâu, cầm lấy áo ngoài treo trên giá, lập tức mặc lên người, thắt chặt đai lưng xong đầu đó rồi mới xoay người lại, vừa hấp tấp vừa xấu hổ nói một câu “Mạo phạm”, rồi lập tức cúi đầu chạy biến ra ngoài.

Thẩm Thời Linh ngồi trên giường, nhịn không được cười thành tiếng.

Nàng rời giường, chỉnh trang sơ qua một chút, gọi thị nữ vào, rửa mặt chải đầu xong, bảy giờ mới đi ra đứng trước nhà.

Nhà bọn họ không quá coi trọng lễ nghi phiền phức, sáng sớm Thẩm lão gia đã đi ra ngoài, Thẩm phu nhân thì ngồi ở tiền sảnh uống trà. Vất vả lắm Thẩm Thời Linh mới tìm được Nghiêm Học Trung, lôi hắn đi đến kính trà mẫu thân, sau đó mới đi ra ngoài cùng với hắn.

Nghiêm Học Trung về nhà lấy quan bào, còn Thẩm Thời Linh thì thuận đường đi qua kính trà Nghiêm tú tài.

Nghiêm tú tài nhất thời lão lệ tung hoành.

Lúc ra khỏi cửa, Thẩm Thời Linh lại nói: “Chàng yên tâm để phụ thân ở đây một mình à? Hy vọng là đừng đến sông bạc thua đến không còn các bạc nào, bị người ta chặt tay này nọ.....”

Nghiêm Học Trung buột miệng tiếp lời: “Ta cũng lo lắng.”

“Đổi nhà đi, dời đến ở bên cạnh Thẩm phủ, cũng tiện để chàng trông coi ông ấy.”

Nghiêm Học Trung nhất thời không biết nên nói gì.

“Được.”

.....

Cho nên, xin mọi người bên ngoài đừng nói hấn sợ vợ được không? Thật sự chỉ là vì phần lớn thời gian, ý tưởng của hai người vô tình không mưu mà hợp, hấn sẽ chờ phu nhân lên tiếng rồi sau đó mới biết thời biết thế chấp hành theo mà thôi.

Trời đất chứng giám.

Huống chi.....

Trên một chuyện nào đó, hấn vẫn tuyệt đối có quyền làm chủ.

Đương nhiên, mọi người cũng không thể đi vào khuê phòng xem hết toàn bộ quá trình, xong sau đó làm chứng cho hấn.

Mà làm nghề giám ngục này, không có nhân chứng vật chứng, tương đương với nói lời vô ích.

Vì thế quên đi, sợ vợ, thì cứ sợ vợ thôi.

100. Chương 100: Phiên Ngoại Năm

Năm ông nội ta ba mươi chín tuổi, nhậm chức Quốc Tử Giám tế tửu, hai năm sau, xin được từ quan, mang theo gia quyến đi Ngô Giang.

Nghe nói lúc ấy tiệc rượu đưa tiễn trong kinh bữa này nối tiếp bữa khác, mà tiệc rượu trong thiên hạ này, làm sao có thể ăn cho hết chứ?

Thế gian này, hợp rồi tan là chuyện rất thường tình, thật ra không cần lo lắng việc này vừa kết thúc, cũng sẽ không còn gặp lại.

So sánh với bậc cha chú của ông, cuộc đời ông lại yên tĩnh, không có gì đặc sắc đến mức nhạt nhẽo. Mỗi người đều có lựa chọn cùng với chu toàn của chính mình, làm quan quy ẩn cũng không phải là con đường trọn vẹn nhất, thứ mong cầu, chẳng qua là bản tâm của mình thôi.

Lúc ông rời kinh, dưới gối đã có hai trai một gái và một cháu trai, con trai trưởng chính là cha ta Thẩm Quân, còn ta chính là trưởng tôn ấy.

Bà nội ta là Cố An, nguyên quán ở Ngô Giang, gia đình bà chính là nhà giàu nhiều đời ở Giang Nam, nổi danh là dòng dõi thư hương, đến đời của bà nội ta, lại ít nhiều có chút xuống dốc. Trước khi kết hôn, bọn họ cũng không quen biết, mà sau đó không lâu, liền sinh ra cha ta.

Cứ nghe bà cố ta quản giáo vô cùng nghiêm khắc, ánh mắt cũng thật sự rất cao, cho nên người vợ mà bà tuyển chọn cho con trai độc nhất này, cũng tuyệt đối xứng đôi với ông nội ta. Nói như vậy, thật ra không được bài bản cho lắm, nhưng ánh mắt của bà quả thực là rất tốt, cũng giống như bà buôn bán kiếm tiền thành công nhiều như vậy, cộc hôn sự này của ông nội bà nội ta, sau này sự thật đã được chứng minh là vô cùng viên mãn.

Vào năm ta được sinh ra, bà cố cũng qua đời, bởi vì hàng năm bên ba bên ngoài, có lẽ khiến cho dạ dày bị yếu, trong mấy tháng vào lúc cuối đời, ăn thứ gì vào cũng đều ói ra, chỉ có thể nuốt một ít thức ăn lỏng. Nghe nói trước khi lâm chung, người bà gầy trơ xương, chịu khổ cho đến khi dầu hết đèn tắt. Ông cố thì đã mất từ trước khi ta sinh ra, cả đời ông ấy làm quan cống hiến cho triều đình. Truyền thuyết kể lại, sau khi qua đời, người đến phúng viếng ông nổi lên không dứt, trong đó có rất nhiều người đều không dám nói chuyện với ông khi ông còn sống.

Cũng vào năm bà cố ta qua đời, ông nội ta từ quan ở kinh thành, thu thập hành trang, mang theo người một nhà đi đến cố hương của bà nội — Ngô Giang.

Nghe nói tính tình của bà cố ta hấp tấp nóng nảy, ông cố ta lại thích im lặng không lên tiếng, vừa nói một câu là phải đâm vào chỗ đau của người khác. Ngược lại ông nội ta lại hoàn toàn không giống hai người bọn họ, tâm tính của ông rất là bình thản, bao nhiêu năm làm việc trong triều đình, chưa bao giờ gây thù địch với ai, cũng không lộ ra sự sắc sảo của mình, nhân duyên vô cùng tốt, có thể nói là một người tao nhã khiêm tốn.

Sau khi quay về Ngô Giang, ông tự mình xây dựng thư viện, thu nhận học sinh rộng khắp, mặc dù công việc vẫn là dạy học, nhưng lại hoàn toàn khác với Quốc Tử Giám ở kinh thành. Vài năm sau, ông chuyên tâm nghiên cứu học vấn, cuộc sống quả thật là tự đắc.

Nhưng, ông cũng sẽ già.

Cha ta đã khuyên ông nhiều lần, nên đi ra ngoài nhiều nhiều một chút, đừng cứ ru rú trong thư phòng như thế nữa. Nhưng lão nhân gia đã đi đứng không quá thuận tiện, đi ra ngoài dạo một vòng quay về, lại cười nói là chân đau đốn vô cùng, mỗi khi gặp phải thời tiết ẩm thấp, cả người lại nặng nề, kiểu gì cũng không thoải mái được.

Năm ấy, ta đã nhược quán, ông cười nói, ta cũng sắp đến tuổi cưới vợ rồi, nhưng vì chưa bao giờ đi đâu quá xa nhà, liền đề nghị ta rời khỏi Ngô Giang, đi ra ngoài quan sát việc đời.

Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường. Tuy học vấn chưa hẳn là nằm trên đường đi, nhưng trên đường thì lại gặp được nhiều khả năng xảy ra hơn.

Ta thương lượng với phụ thân về việc này, phụ thân gật đầu tán thành, ta liền bắt đầu thu thập hành trang, dự định xuất phát.

Trước khi đi, ông nội gọi ta qua, từ trong một cái hộp nhỏ tinh xảo, lấy ra một tờ khế đất đã ố vàng giòn rụm, hết sức cẩn thận mở ra cho ta xem, sao chép lại rồi bỏ lại vào trong hộp kia, nói: “Tụng Chi, lúc trước con sinh ra trong ngôi nhà ở kinh thành này. Chúng ta dọn khỏi kinh thành gần ấy năm, ông không còn sức quay lại thăm nó nữa, con đi xem một chút đi. Nếu có ý tưởng gì, cứ xử lý sạch tòa nhà kia là được.”

Về mặt ông ôn hòa, muốn dưỡng ra tính tình như vậy cần rất nhiều năm, nhưng hình như từ nhỏ ông đã như thế, mãi cho đến hiện tại, cũng vẫn nho nhã phong độ như trước.

Y tích hồng nhan mỹ thiếu niên.(1)

(1) Một câu trong bài ‘Đại bi bạch đầu ông’ (Thương thay ông lão đầu bạc) của Lưu Hi Di, câu này nghĩa là ‘xưa kia cũng từng là một thiếu niên tuấn tú’.

Cũng không biết trước khi ông đón dâu, có phải là người trong mộng của biết bao cô gái nơi khuê phòng hay không. Năm ông mười chín tuổi thì trở thành Trạng nguyên được chính tay Hoàng thượng ngự bút khâm điểm, cho nên mới bước chân trên quan lộ, ba mươi chín tuổi quy ẩn ở vùng sông nước Giang Nam, không va chạm mưa gió, không chấn động lòng người, cứ thế sống êm gió lặng mà sống qua hai mươi năm.

Số mạng như vậy, không phải ai cũng có, mà cũng không phải là rơi xuống đầu ai, người đó cũng sẽ cảm thấy hài lòng thỏa dạ mà nhận lấy. Mong muốn của con người nhiều vô cùng, lòng tham không đáy, có vài người không cam lòng sống qua những ngày như thế. Mà thật ra không thể nói được kiểu cuộc sống nào tốt hơn, thật ra ở trong mắt ta, đều giống như nhau cả.

***

Ngày ta đến kinh thành, thời tiết lạnh đến mức xương cốt cũng phát đau. Ta có hơi mù đường, tìm hơn nửa ngày, lại toàn đi nhầm đi lạc.

Mất thấy trời sắp tối, ta định bụng tìm một gian khách điểm trước, lấp đầy bụng ngủ một đêm no nê rồi nói sau. Đáng tiếc, ở thành đông này có rất nhiều tiệm ăn, nhưng lại tìm không thấy một gian khách điểm nào.

Ta ngừng lại trước một tiệm ăn, nghe đầu tiệm ăn kia đã mở gần trăm năm, là cửa hiệu lâu đời ở kinh thành. Sau khi vào trong, tiểu nhị hết sức nhiệt tình, báo tên món ăn cũng khá là có thứ tự, mà lại không hề nghĩ tàm lầy hơi.

Ở đại sảnh có mời một tiên sinh kể chuyện đến, khiến thoạt nhìn có vẻ giống tiệm trà. Tiên sinh kể chuyện kia rất biết cách chọc cười, mấy tiết mục ngắn gây cười cứ thế mà tùy ý lòi ra, sau lại uống vào vài ngụm rượu, coi như đã có thể đuổi bớt khí lạnh nặng nề nơi kinh thành này.

Trong bữa ăn, mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, tiên sinh kể chuyện kia cũng đang lúc hăng hái, liền kể liên tiếp thêm một hồi về mấy cuốn sách vô cùng đặc sắc, thật sự là rất lợi hại. Nhìn kỹ mới thấy, chẳng qua cũng chỉ là một người trẻ tuổi khoảng trên hai mươi. Cuối cùng, hắn thu hồi tiền thưởng, đi đến lối ra, ta lại chợt nghe thấy người ngồi bên cạnh nghị luận: “Nghe nói tiên sinh kể chuyện hôm nay chính là cháu trai của Bạch các lão, vô cùng thông minh, đã gặp qua là không quên được, nhưng lại không có hứng thú đi thi lấy công danh, khiến cho cha hắn gấp gần chết.”

“Thật sao? Xuất thân từ gia đình như vậy mà lại không đi thi lấy công danh, thật sự rất đáng tiếc.”

“Mỗi người một chí hướng, sao có thể cưỡng cầu? Nhưng hắn kể chuyện tốt như vậy, nếu đi làm gián quan, khẳng định..... quá tuyệt luôn.”

Ta nhìn qua, thấy hắn đi tới cửa bên này. Hắn đi mà giống như lên đồng, khi sắp đến gần chỗ ta, lại nghiêng đầu nói vài câu với người quen, liền đụng vào rương sách bằng dây mây mà ta để trên mặt đất.

Hắn quay đầu vội vàng cúi người dọn dẹp rương sách, nói xin lỗi với ta.

Ta nói không sao, hắn lại nói: “Mời hiền đệ uống chén rượu vậy.” Nói xong liền vẫy vẫy tay với tiểu nhị kia, bảo là muốn một bình rượu mười năm.

Hai kẻ xa lạ bèo nước gặp nhau, thật ra không có bao nhiêu lời để nói. Ta cũng không hiểu biết gì về chuyện trong kinh, đối với chuyện xưa lại hoàn toàn không biết gì cả. Mặc dù ta sinh ra ở kinh thành, nhưng đây cũng không được coi là cố hương của ta, vì thế cũng không có đề tài gì để nói.

Hỏi tên họ của nhau, mới biết được hắn tên là Gia Lư, Bạch Gia Lư. Ta nói ta vừa mới có tên tự, gọi là Tụng Chi, Thắm Tụng Chi, từ Ngô Giang đến.

Hắn nghe vậy, lại bỗng nhiên nhẹ nhàng cau mày, trong đôi mắt có tia sáng: “Ngô Giang..... Thắm gia? Bà nội ngươi chính là Cố thị ở Ngô Giang?”

Ta có chút kinh ngạc.

Hắn lại ha ha nở nụ cười, nói: “Người kể chuyện khá là thích dò la tin tức. Nếu có đường đột, xin đừng trách.”

Một bình rượu mười năm vào bụng, hơn nữa còn có thức ăn ngon cùng với bạn cùng bàn dẻo miệng, lần đầu tiên kể từ khi ta đến kinh thành không cảm thấy thời tiết lạnh đến thế.

Cuối cùng ta đứng lên, đeo rương sách lên lưng, nói: “Bạch huynh là người kinh thành, có thể chỉ đường cho ta một chút không, không biết có khách điểm nào có thể dừng chân?”

“Đi khách điểm làm gì? Nhà ta có phòng dành cho khách, không biết hiền đệ có sẵn lòng nể mặt, đột này ở kinh thành, để ngu huynh làm ông chủ hay không. Huống chi hai ngày nữa chính là đại thọ chín mươi của ông nội ta, lúc đó chắc sẽ vô cùng náo nhiệt.”

“Vây..... Thật làm phiền.”

“Không phiền.” Hắn xách gói đồ lên, liền đi ra cửa cùng với ta. Nhưng chưa đi được vài bước, hắn lại ngừng lại trước một tòa nhà, chỉ vào tòa nhà ngay cả biển hiệu trước cửa cũng không có, nói: “Tòa nhà này vốn có tên là Thục viên, không biết người có ấn tượng hay không.”

Ta cẩn thận hồi tưởng lại một phen, nhưng không nhớ rõ có ai đó từng đề cập qua một tòa nhà tên Thục viên với ta hay không. Tòa nhà kia tối đen như mực, thoạt nhìn vô cùng quạnh quẽ, e là đã nhiều năm không có ai ở lại.

Hắn không nói nhiều lời, vỗ vỗ vai ta, ý bảo ta đi tiếp.

Bạch phủ ở thành tây, mọi người nói quan kinh thành cơ bản đều ở thành đông, bởi vì phong thủy nơi đó tốt. Nhưng mấy người trong tiệm ăn lúc này lại nói, ông nội hắn đã làm được đến các lão, đó cũng là quan to, vậy mà lại ở thành tây, thật đúng là khiến người ta cảm thấy tò mò.

Chẳng lẽ trong đó có ngọn nguồn gì đó mà người ta không biết sao?

Nghe Bạch Gia Lư nói, hồi trước Bạch đại nhân cùng thế hệ với bà cố của ta, nhưng vì Bạch đại nhân đến tuổi trung niên mới có con trai, nên trên thực tế bối phận của Bạch Gia Lư cao hơn ta. Hắn ngẫm lại: “Ừ, nếu nói như vậy, ta còn là thúc thúc của người ấy chứ.” Hắn nói xong lại cười, nói tiếp: “Nói giỡn thôi nói giỡn thôi, như vậy quá quái dị, cứ xưng hô như lúc trước là được.”

Lần đầu ta được gặp vị Bạch đại nhân này, chính là trên bàn ăn vào sáng hôm sau. Sáng sớm Bạch Gia Lư đã kéo ta qua ăn sáng, nói là ông nội hắn muốn gặp ta một lần, vì thế ta đành phải cắn răng mà đi.

Bạch đại nhân đã mày dài tóc bạc, nghiêm trang ngồi trên ghế chủ vị. Bên cạnh ngồi theo thứ tự là phụ thân của Bạch Gia Lư, huynh trưởng cùng với nhị ca của Bạch Gia Lư, sau đó chính là Bạch Gia Lư cùng ta.

Khi ông ấy còn trẻ..... nhất định là rất hung dữ. Nhìn bộ dáng này, hiển nhiên là rất khắt khe với quan dưới.

Ông đột nhiên hỏi tên họ của ta, lại khàn giọng xụ mặt nói: “Ông nội người còn từng làm việc dưới quyền ta một hồi, tuy chỉ mấy tháng sau đó đã đi đến Quốc Tử Giám.”

Lại còn có quan hệ sâu xa như vậy sao, nhưng ông nội chưa từng nhắc tới với ta.

Vì Bạch đại nhân rất nghiêm túc, cho nên trong bữa ăn cũng không còn lời nào dư thừa nữa, vừa ăn xong, Bạch Gia Lư lập tức lôi kéo ta ra cửa, oán hận nói: “Nếu không ra ngoài nhất định sẽ bị ghen chết mất. Ông nội không cho phép đám tiểu bối bọn ta nói đùa, cho nên trên bàn cơm cũng không có gì quá vui vẻ.” Lại nói tiếp: “Hôm nay hiền đệ muốn đi đâu?”

Ta lấy ra tờ giấy viết địa chỉ kia: “Ông nội ta nói đây từng là nhà của gia đình ta, không biết hiện giờ đã biến thành thế nào, ta muốn đi xem một chút.”

Bạch Gia Lư làm như đoán được ta không tìm được đường, liền nói: “Dù sao ta cũng không có chuyện gì để làm, dẫn người đi vậy.”

Đều nói, càng gần quê hương càng thấy khiếp sợ, khi tới trước cửa tòa nhà kia, trong lòng ta quả thực là có một chút sợ hãi. Nơi này là nơi ta sinh ra, nhưng ta lại không hề có ấn tượng gì với nó.

Tấm biển trên cổng lớn vẫn còn, cũng đã phủ đầy bụi.

Thăm trạch.

Tục truyền đây là tòa nhà ngự ban, vốn là ban cho thái cữu công của ta, sau đó thái cữu công bán tòa nhà này cho bà cố của ta, còn mình thì dọn ra ngoài, mua một tòa nhà khác. Chuyện này cũng chỉ do ông nội nói sơ qua với ta, còn tình hình năm đó rốt cuộc ra sao, lớp con cháu như chúng ta cũng khó mà biết được.

Trong nhà lộ ra hương vị tro bụi, Bạch Gia Lư oán giận nói: “Người mang khế đất lại đây, là định bán nó đi sao?”

“Còn chưa có tính toán gì.”

Vì đã vào đông, hoa cỏ tạp nham trong sân viện đã bị tàn úa. Bạch Gia Lư lượn một vòng trong nhà, lại quay trở lại, nói: “Trong ngôi nhà thế này nhất định là có rất nhiều chuyện xưa. Phải mà có người biết rõ tình tiết thì tốt rồi.”

Nhưng người biết rõ, phần lớn đều không còn trên nhân thế.

Ta không khỏi thở dài.

Bạch Gia Lư nói: “Lại nói tiếp, sau khi nhà các người dọn đến Ngô Giang, cũng không còn liên lạc gì với kinh thành bên này nữa sao?”

“Mới đầu còn có, nhưng mỗi người đều có gia đình của mình, hơn nữa lại cách nhau khá xa, dần dần cũng không lui tới nữa.”

“Là vậy à.....”

Đại thọ chín mươi của Bạch đại nhân vào ngay ngày hôm sau. Mới sáng sớm hôm đó, ta đã nhìn thấy rất nhiều quan lại cùng với nhóm phú thương trong kinh thành đến chúc thọ. Bạch đại nhân lại có vẻ như không thích kiểu náo nhiệt này cho lắm, cũng không bày ra sắc mặt hòa nhã cho người ta nhìn.

Quần gia đang nhận quà, Bạch Gia Lư thì đứng một bên, vừa ghi nhớ danh mục quà tặng, vừa chào hỏi khách khứa. Ta thoáng nhìn qua danh mục quà tặng một cái, thấy viết người tặng chính là Thẩm Thụ. Ta rất quen thuộc với cái tên này, ông ấy là cữu công của ta, nhưng ta lại không thấy ông ấy.

Ta thuận miệng hỏi một câu, Bạch Gia Lư nói: “À, việc này, người không thấy được đâu. Ông ấy sai quần gia đến tặng, còn người thì không có tới đâu.”

Nghĩ lại, ông ấy còn lớn tuổi hơn ông nội ta, hiện giờ đã gần bảy mươi, cũng không biết thân thể có còn khoẻ mạnh hay không.

Tiệc mừng đại thọ chín mươi tuổi được tổ chức vô cùng náo nhiệt, nhưng dường như Bạch đại nhân cũng không quá vui vẻ. Có lẽ do trong bữa tiệc mừng thọ hôm nay có quá nhiều đấu đá, chỉ ăn một chút cơm nhưng xem ra cũng tâm cơ khắp nơi. Tục danh của đương kim Thánh Thượng là Thành Tử Giang, ngài cũng già giống cữu công của ta, gần đây nghe nói đã định nhường ngôi lại cho hoàng trưởng tôn, đương nhiên trong triều lại là một phen đấu sức.

Vào lúc đêm khuya, khách khứa cũng lục tục rời đi, Bạch đại nhân ngồi một mình trên ghế dựa, ngẩn người nhìn một gốc cây trong sân. Có lẽ cũng không phải là ông ấy đang nhìn gốc cây kia, ánh mắt của người lớn tuổi đều có một ít mờ nhạt tan rã, con người cũng ảm đạm.

Qua hơn nửa ngày, ông mới chậm rãi nói một câu: “Nhóm lão gia hỏa này cũng đều đã không còn.”

Bạch Gia Lư vỗ vỗ vai ta: “Đi thôi.”

***

Ta ở Bạch phủ không được bao lâu, Thẩm trạch cũng đã dần dần được dọn dẹp sạch sẽ, ít nhất cũng có chốn để ta dung thân. Ta viết phong thư, nhờ người mang giùm về nhà ở Ngô Giang, nói với ông nội và phụ thân, định ở kinh thành thêm một thời gian, trường học ở nơi này không quá giống ở Ngô Giang, ta muốn được trải nghiệm một phen.

Ông nội hồi âm, nói: “Rất tốt.”

Ta liền an tâm ở tiếp.

Gần đến năm mới, vào ngày giao thừa ta treo đèn lồng trước cửa, dán câu đối xuân bày tỏ ý vui.

Tòa nhà này đã nhiều năm không ai ở, ta muốn làm cho nó thoát nhìn không còn tịch mịch.

Tay ta không được khéo, không biết làm sủi cảo, liền đến tiệm ăn gần nhà mua một ít về luộc. Đây là lần đầu tiên ta đón năm mới một mình, ở đây, trong căn nhà cũ kỹ cổ xưa này.

Lúc mở cửa..... đều có thể nghe được âm thanh “Ken —— két” đáng sợ.

May mà ta không sợ mấy thứ đó. Ta ăn xong sủi cảo, muốn đi ra đằng trước nhìn xem cửa có khóa kỹ hay không, lại nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Sẽ là ai đây?

Ta mở cửa, chỉ thấy một vị tăng nhân đứng đó.

Thời tiết rét lạnh như thế này, mà ông ấy cũng chỉ mặc một tấm áo hòa thượng mỏng manh màu nâu thẫm.

Ông ấy nhìn ta, vẻ mặt cũng cực kỳ thản nhiên, giống như đang nhìn một người quen: “Bản tăng thấy trước cửa đốt đèn lồng, liền đến đây nhìn một cái.” Giọng điệu của ông vô cùng chậm chạp: “Tòa nhà này..... đã nhiều năm không ai lui tới.”

Ông ấy đưa cho ta một chuỗi vòng kết lại bằng lá cây tử đàn, nhưng không nói lời dư thừa nào khác, chấp tay thành chữ thập hành lễ, rồi lập tức xoay người, chậm rãi bước đi.....

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bao-quan-kinh-thanh-co-tien-co-thit>